EVRIPIDIS

TRAGOEDIA

PHOENISSAE.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

EVRIPIDIS TRAGOEDIA PHOENISSAE.

INTERPRETATIONEM ADDIDIT H. GROTII;
GRAECA CASTIGAVIT E MSTIS, ATQVE
ADNOTATIONIBVS INSTRVXIT;
SCHOLIA SVBIECIT,

LVDOVICVS CASP. VALCKENAER

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUELEM ET JOANNEM LUCHTMANS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHOS.
CIↃIↃCCCII.

L E C T O R I

S. D.

L. C. VALCKENAER.

Cogitanti mihi quam ſtudioſis Graecarum literarum adoleſcentibus interpretarer Tragoediam in primis dignae videbantur *Euripidis* Phoeniſſae, quae horum in gratiam ſic typis deſcriberentur Friſiacis, ut novo quodam cultu tamen exornatae Doctis etiam ſpectatoribus aliqua parte poſſent commendari. *Sophoclis* perfectius Euripideo cur non antepoſuerim exemplar, ſi qui, quod futurum auguror, fortaſſe mirabuntur, de me meoque in *Sophoclem* ſtudio nimis benigne ſentientes, ad illuminanda tamen Sophoclea Codices praeſertim vetuſtos adhibendos eſſe fatebuntur: deſinent itaque mirari, ubi cognoverint, ex antiquis membranis excerptas habere me lectiones multo plures & vero meliores, quibus diverſae poſſint *Euripidis* expoliri Tragoediae; Phoeniſſarum autem variântes, ex tribus quatuorve Codicibus optimis cum cura enotatas. *Euripidis* praeterea, praeceptis ad vitam bene informandam referti, ſimplex ac nativa facilitas cothurno Sophocleo ad ingenium noſtratium multo videbatur accommodatior, quos uſu quoque didiceram Poëtarum potius, quam aliorum Scriptorum, ſuavitate delenimentisque capi, atque ad amorem humanitatis honeſtatisque concitari. Tandem una de tribus erant Phoeniſſae Tragoediis, quae, medica *Ioannis Kingii* manu ex Britannicis Codicibus frequentiſſime perſanatae, prodiiſſe videbantur integerrimae. In emendatiſſimis quantum peragendum ſupereſſet, experimento facto conſtare volui. Denique Phoeniſſas Latino verſu *H. Grotius* expreſſerat: Latina quandoquidem Graecis erant adiungenda, ut liber emtores inveniret, *Grotii* converſionem prae ceteris huic inſtituto convenire iudicabam. Phoeniſſas ille, ſaepius e libris Pariſinis emendatas, non vertit tantum Latine, ſed & eruditis inſtruxit Prolegomenis, in quibus ita diſputat *Grotius*, ut hanc optimam eſſe pervicerit *Euripidis* Tragoediarum, in utramque partem dramatis virtutes exponens & vitia. Haec plenius cognoſceremus, ſi Phoeniſſae ſupereſſent *Ariſtophanis* & *Strattidis*, quos ſuis in comoediis, homines acerrimos, irridenda ſibi ſumſiſſe de Phoeniſſis *Euripidae* loca, quantumvis paucae manifeſtant utriusque reliquiae. Praeter hos duo Phoeniſſas ſcripſiſſe perhibetur *Crates* Comicus. Nititur iſta virorum Doctorum perſuaſio perperam intellectis *Scholiaſtae* verbis ad *Ariſtophanis* Veſpas v. 879. ubi non Comicus, ſed *Crates* intelligendus eſt *Grammaticus*, locum deſignans ex *Ariſtophanis*, quem interpre-

pretabatur, Phoenissis: commodum superest is ipse Comici locus, quo spectabat *Crates*, emendatior apud *Suidam*, quam apud *Athenaeum* II, p 62. D. III, p. 90. A. Alius etiam error hic corrigi poterit, quem, a multis propagatum, alicubi sequutus sum. *Euripidis* Phoenissae primum commissae fuisse dicuntur anno primo Olympiadis LXXXVII. *Meursio* ceterisque, qui hoc tradiderunt, praeivit in Collectaneis Historicis *Ios. Scaliger.* Sub Pythodori quidem magistratu de palma certarunt *Euphorion*, *Sophocles*, & *Euripides*, victorque fuit *Euphorion* renunciatus, teste *Aristophane* Grammatico in argumento secundo (prius *Dicaearcho* tribuitur in Codice Florentino:) Medeae *Euripidis*; sed tetralogiam ille commemorat *Euripidis* isthoc anno commissam, Medeam, Philocteten, Dictyn, fabulamque iocosam Θερισταὶ inscriptam, quam suo iam tempore scribit non amplius inventam, postremam istam argumenti partem commode *Rich. Bentlejus* enodavit in Epistola ad *Io. Millium.* Viginti minimum annis post commissae demum videntur *Euripidis* Phoenissae, Hypsipyle, & Antiope. Ubi meminit *Euripidis Andromedae* Comicus in Ranis v. 53, hoc legitur Scholion: *διατὶ μὴ ἄλλό τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; (ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται·) ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.* Andromedam docuit *Euripides* anno tertio Ol. XCI, octo annis ante, quam Ranae primum agerentur *Aristophanis*, anno nempe tertio Ol. XCIII. Annus hic tertius Ol. XCIII, *Euripidi* vitae fuit ultimus, *Sophocli* quoque fatalis. Actae itaque Phoenissae fuerint intra annum tertium Ol. XCI, & annum tertium Ol. XCIII, forsan anno tertio Ol. XCII, quo sub archonte Glaucippo vicit edita, praeter ceteras, Philoctete, *Sophocles.* Sed his, quaeque praeterea poterant huius generis nonnulla disputari, missis, subsidia potius persequar, quae mihi praesto fuerunt hanc Tragoediam tractanti.

Phoenissas ceterasque *Euripidis* Tragoedias plerasque primus Venetiis publicavit *Aldus* anno MDIII. nam in antiquiori quatuor dramatum Editione Phoenissas non inveniri monuit me Nobiliss. *Matthias Röverus.* Aldinum exemplar exprimi curavit Basileae *Io. Hervagius* anno MDXXXVII. Eiusdem *Hervagii* sumptu renovata fuit Editio Basileënsis anno MDLI. Qui huic curandae praefuit, *Io. Oporinus* inconsideratius multa novavit, non scriptum ille Codicem vetustum sequutus, sed viri cuiusdam non indocti coniecturas. Quae quidem aut *Oporinus* aut veteres invexerant librarii, vitia plurima *Gul. Canterus* expurgavit, primusque versus in choricis suis illigare modulis aggressus multum sane praestitit, emisso *Euripide* ex officina *Plantini* Antverpiae anno MDLXXI. In Editionibus postea vulgatis data opera nihil admodum fuit ad *Barnesium* usque novatum. Interea temporis Phoenissas Parisiis publicaverat *H. Grotius* anno MDCXXX, emendatas ex Manuscriptis Codicibus, quos praeter *Aldum* non adhibuerant priores. Hi, more Editorum, de sua quisque opera magnifice fuerant loquuti: modeste *Grotius* in Epistola Ill. *Memmio* inscripta, *sumes*, inquit, *tragoediam ipsam a summo poëtarum Euripide*, *versus eius paulo quam antehac emendatiores a Codicibus scriptis.* Multa tamen in Phoenissis sincera vir Illustrissimus iam dederat, quae primos se reparare recentiores arbitrabantur. *Barnesius* splendidam quidem nobis paravit *Euripidis* Editionem, si nitorem spectes externum; sed, si absque ullo obtrectandi studio verum dicere licet, laudibus, quas in illam multi congesserunt, penitius introspicienti Cantabrigiensis indigna videbitur Editio. Aliena non pauca praefatus, *Barnesius* quibus instructus praesidiis ad Poëtam ac-

accesserit tractandum tacet: *Euripidem* se tamen ait *purum & expurgatum, magna parte auctum, suique compotem reddidisse.* Nec veteres Editiones adhibuit qua debuerat diligentia, neque Codices scriptos, praeter unicum Cantabrigiensem, tres tantum tragoedias complectentem: hunc Codicem, quem *Kingii* novimus indicio recentem admodum esse, supra modum & paene pueriliter admiratur *Barnesius*, *Codicem* vocans *sanctissimum* atque *irrefragabilem;* quasi vero verba Doctor suis adnumeraret auditoribus, non Doctis expendenda considerate scriberet: domo nullam attulit coniecturam, quae sit alicuius momenti; multa vitiavit, in *Canterum*, *Stephanum*, *Scaligerum*, ad quos *Barnesii* nunquam erunt aequiparandi, frequentius quam oportuerat iniurius: quos ipse tornaverat, versus hic illic interiecit Euripideis, ne quid scilicet in illis esset lacunosum; in deperditorum tandem dramatum colligendis concinnandisque reliquiis negligentissime versatus. Medeam & Phoenissas Cantabrigiae vulgavit anno MDCCIII *Wilhelmus Piersius*, *Grotium* in Phoenissis plerumque sequutus, eumdemque Codicem e Collegio Corporis Christi Cantabrigiensem; cuius lectiones diligentius enotavit. Editionis nitidissimae copiam mihi fecit ad quaevis humanitatis officia paratissimus *Io. Steph. Bernardus.* Ibidem vulgatis anno MDCCXXVI, Hecuba, Oreste, & Phoenissis, multo plus commodi Tragico praestitit *Ioannes Kingius*; cuius Editio Londini fuit renovata anno MDCCXLVIII a *Thoma Morello*, qui prioribus Alcestin insuper adiecit. Decem *Kingius* Codices Mstos adhibuit Britannicos, quorum septem Phoenissas etiam exhibebant: sed istae Codicum lectiones ferme tantum nobiscum sunt communicatae, quae *Kingio* verae viderentur, multo magis in Musica carminumque legibus quam in lectione scriptorum Graecorum exercitato. Istius partis peritissimus in choricis praesertim centena primus redintegravit, reliquis plerisque neglectis lectionibus, quibus elimari potuerant Euripidea, quasque magni redemissent *Euripidis* studiosi. Tandem *Car. Henr. Langius*, qui Phoenissas quadriennio ante vulgarat, Lubecae anno huius seculi XXXVII specimen edidit Lectionum Euripidearum in Phoenissas: undecunque tandem depromtas, lectiones ille quasdam commemorat *Salmasii*; cetera novi quidem nihil nos adeo docet. *Ioannis Iacobi Reiskii* in *Euripidem* animadversiones tum demum ad me pervenerunt, quum Phoenissae propemodum typis iam essent descriptae.

Praeter Editiones lectionesque Phoenissarum publicatas, penes me fuerunt trium optimae notae Codicum lectiones variantes; quorum Codicum Manuscriptorum duo Lugduni sunt Batavorum; Florentiae, tertius. Leidensium alterum pervetustum, a me designatum litera A, Catalogus Bibliothecae publicae exhibet inter *Vossianos* p. 393, n. 38. alterum, litera B notatum, veterem quoque, nec multo deteriorem p. 397, n. 33. Horum Codicum diversas a vulgatis lectiones meam in gratiam excerpserat vir Clarissimus, praestantis animi non minus quam doctrinae dotibus insignis, *Ioannes Daniel van Lennep.* Postea Codices eosdem ad Editionem *Kingii* diligenter exigenti mihi constitit, virum amicissimum accuratissime molesto fuisse labore perfunctum. Ad Florentinum non vulgaris bonitatis Codicem collationem olim instituerat *Is. Vossius:* ex *Vossii* libro lectiones Florentinas in suum transscripserat adolescens, vir Celeberr. *Petrus Burmannus Secundus*, quae quidem spectabant ad Phoenissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum, & Troadas: ex hoc mihi libro quidquid vellem excerpendi copiam

exquisita *Burmanni* fecit humanitas, cui literarum amatores debemus sane plurimum.

Samuelis Battierii, quondam Linguae Graecae Professoris apud Basileënses meritissimi, manu scriptas observationes in *Euripiden* mecum communicavit Humanissimus *Io. Iac. Wetstenius*, editis Prolegomenis & variantibus N. F. lectionibus duraturum nomen adeptus. Quum pleraque iam excerpsissem, ad Phoenissas spectantia, monuit me per literas Cl. *Io. Steph. Bernardus*, observationes istas *Battierii* nuper in Museo Helvetico fuisse publicatas, misitque Musei Particulas XVII, XVIII, XIX, quibus continebantur, a iuvene Basileënsi ex autographo descriptae: his lectis nondum poenituit operae. Haec ferme sunt, quibus instructus efficere conatus sum, ut eximium *Euripidis* drama legeretur emendatius.

Atque ut hinc ordiar, e *Battierii* schedis, saepenumero cum Codicibus conspirantis, excerpta pleraque ad sua loca retuli, quae quidem sine gravi reprehensione legi possent, aut etiam bona viderentur: aliquoties *Battierii* mentionem facio, ubi nihil occurrit in Helvetico Museo; sed hic quoque multa vulgantur, quae vel a me poterant vel ab alio quovis reprehendi; qualia publicare mihi quidem inhumanum videbatur: ad editionem nondum parata, quum absque delectu post parentum obitum in lucem protruduntur, magna saepe nomina dedecorant.

In hac renovanda Tragoedia *Kingii* praesertim sequutus sum Editionem, omnium emendatissimam: sed, ut incommodum Lectoris evitaretur, licet totidem paene versus, quot *Kingius* dederat, repraesentaverim, curavi tamen, ut versuum numeri, prout ante eius editionem obtinebant, collocarentur: ad mentem quoque *Kingii*, quod nollem factum, Tragoediam in actus distinxi. Adposui quae de Graecis Latina fecerat *Grotius*, istius temporis servata scribendi ratione. Potuerat forsan in eumdem usum inservire metrica Phoenissarum *Iani Gulielmii* interpretatio, cuius his in oris a me non fuit inventum exemplar. Biennio postquam illa prodiisset, anno MDLXXXI, *Plantinus* emisit ex officina sua *Euripidis* Phoenissas, Hippolytum, atque Andromachen, a *Georgio Ratallero* Latino carmine conversas. Laudandum quidem Senatoris Amplissimi studium, a nostri temporis rationibus longe semotum: sed, lectionibus Aldinis saepenumero decepti, *Ratalleri* conversio non potest ad hanc *Grotii* comparari; qui, nonnulla audacius interpretatus, exornavit non pauca; rarius in sinceris aberrat a Poëtae sententia. Interpretum *Grotius* felicissimus, ubi verba veterum in Latinos erant versus transferenda, non aeque fuit in librariorum corrigendis erroribus felix

Ad Editionem *Kingii*, quam expoliendam sumsi, primum contuli quidquid diversae colligi poterat lectionis ex Editionibus antiquis, Codicibus supra designatis, ex editis Scholiis atque ineditis; e locis tandem veterum qui Phoenissarum adhibuerant particulas. Ex hac farragine lectiones prorsus vitiosas, quaeque nulli videbantur usui futurae, primum seposui; saepius deinceps examinatas, nemini profuturas tandem reieci, neque in his nugis digerendis horas mihi perdere volui, cuius in minutiis adnotandis diligentiam nonnulli forte vituperabunt. Ubicunque primus quid novasset *Kingius*, ante recepta lectio fuit in notis commemorata: pristina saepe fuit ex aliis Editionibus revocanda: sinceras, quaeque cadere non poterant in dubitationem, e scriptis Codd. aut aliunde restitui: adnotatis curate lectionibus reliquis, probabiles adfirmare studui: meas unius coniecturas rarius & non nisi perpaucas in contextum intro-

troduxi: ſatis eſſe videbatur, ſi peccata librariorum aberrantium corrigerentur in adnotationibus. Fuit autem in Phoeniſſis, Codicibus inviis, frequentiſſime coniectandum. Hac in parte ſi qui modum exceſſiſſe me nonnunquam, quod opuſculi lector diffiteri non erubeſcam, criminabuntur, iidem tamen hac opella nonnulla fatebuntur in melius reſtituta. Praeterea veterum loca deſignavi, qui verba Tragici de Phoeniſſis excerpta protulerant, quotquot mihi quidem aut innotuerunt, aut non indigna videbantur memoratu; praeſertim illa, quae lectionis quamdam efferebant diverſitatem, quod evenit ſaepenumero. Non quidem ſexcentis in locis, quod rem amplificando ſcribit vir quidam eruditus, *Euripidis* utuntur teſtimonio *Plato* & *Ariſtoteles;* ſed ab his aliquoties, & ab aliis quibusvis tamen frequenter teſtis excitatur *Euripides;* in primis a *Plutarcho*, non nominati Tragici verba ſaepius ad ſua ſic accommodante, prorſus ut in hunc usque diem latuerint. Doctis quidem hominibus exploratum eſt hanc locorum inter ſe comparationem magni nominis Scriptoribus ſaluberrimam eſſe: quantum hinc ad *Euripidem* & *Sophoclem* derivari poſſit utilitatis, hoc in Phoeniſſas ſpecimine quibusvis poterit eſſe perſpicuum. Ut multa reliquerim aliis perveſtiganda, mendoſa quoque, vel tenebricoſa, quae non potuerint a me declarari; tamen hac parte, quam ad editoris officium non poſtremam pertinere iudico, me perfunctum arbitror non indiligentiſſime. Eadem valuit in recentioribus ratio, qui Phoeniſſarum loca ſuis in ſcriptis proferendo vel correxerant vel explicuerant. Data fuit opera, ſuum ut cuique tribueretur; nec eorum inſtitutum laudo, quantumvis magnum ſint in literis nomen adepti, qui rari legunt aut excitant aliorum obſervata, propter negligentiam iſtam iure culpandi. Verbis ne literatores quidem ſciens laeſi: neque tamen oblata occaſione Summorum virorum peccata modeſte notare dubitavi, ne *Grotii* quidem. Horum errores eo ſtudioſius corrigendos arbitror, quo magis perículoſi per ſecula propagari ſolent: Illuſtriſſimi viri ex *Euripidae* deperditis tragoediis Excerpta *Barneſius* absque examine recepit, vitiis, etiam a *Grotio* invectis, plena.

Singula penſiculate tractanti creverunt in hanc molem adnotationes, quibus aliena non admiſcere conſtitueram. Qui caſtigata veterum ſcripta huiusmodi negaverit obſervatis oneranda, huic vix eſt quod praeter aliorum opportunam exempla, quibus, obſecundantes ſcilicet ingenio, ſaepenumero trahimur: alios dum dico, viros intelligi nolim Primarios, quos, ubicunque libuerit ipſis evagari, non inviti ſequimur emanſores: mihi ſic unam tractaſſe liceat Tragoediam, qui, ſi *Sophoclis* eſſet aut *Euripidis* Tragoediarum editio nova paranda, ſingula paucis pertractanda iudicarem: nunc in gratiam iuventutis enucleatius multa tradidi, quam docti Lectores deſiderarent. Qui Criticos veluti minuta tractantes operoſe rident, homines venuſti miror equidem cur Anatomici non reprehendant ſedulitatem, corporis humani minutiſſima quaeque ligamenta (particularum eadem eſt propemodum in linguis ratio:) prae ceteris partibus oculo conſiderantis philoſophos. Si veritatis, quam & nos quantulamcunque quaerimus, offenſi mentione, narrare tantum Criticos decernunt & hariolari, Philoſophos veritatem inveſtigare atque invenire ſolos; hi Geometrica neminem admiraturum inventa fatebuntur, niſi multa prius minima perceperit, absque quibus maioribus illis locus non ſit; atque adeo, ſi licet parva magnis componere, ſciant illi, neminem correctionis, verane ſit an minus, idoneum eſſe iudicem, qui non ante diu mul-

tumque fuerit in minutis illis, quae praeſcienda ſint, exercitatus. Sed hos a rebus noſtris alienos facile compeſcimus: magis videri queant metuendi nobiscum eadem ſacra tractantes inſtituto diverſo.

Viginti minimum verſus e Phoeniſſis tanquam adulterinos aut indignos *Euripide* primus reieci: haec mea multum disputantis licentia vereor equidem ne quorumdam cadat in reprehenſionem velut immoderata, quaeque ſit omnibus modis refraenanda, ne latius iſta ſerpat quaevis ſollicitandi prurigo. Hos primum rogatos velim, dictis ut abſtineant imperioſis, quae nihil quidquam nos movent: deinde meminerint, verſus etiam Euripideos in Phoeniſſis, ſaepius in uſum tironum tranſſcriptis, plurimos a literatoribus fuiſſe interpolatos; ad haec plures in hoc uno dramate verſus me notaſſe ſpurios, quam e ſeptem *Sophoclis* Tragoediis vellem proſcriptos; iſtos ſi excipias, quos Grammatici veteres repudiarunt: tandem in aliquot *Euripidae* fabulis, rarius uſurpatis, quaeque Scholiis vacant, ne unicum quidem hactenus a me repertum. Ut in his temeritatem inconſideratam, ſic ſuperſtitionem quoque ridiculam evitandam iudico. Quae quidem hic recte disputaſſe nonnullis videbor, quomodo tandem iis placerent, qui verſus per tot ſecula lectos & veluti conſecratos loco movendos negant, quique hoc facinus tanquam grande piaculum criminantur? Nam hos ne audiendos quidem arbitror, nedum refutandos, qui dura quaevis atque abſurda quidquam eſſe cauſae negabunt cur non imputarentur *Euripidi.*

Phoeniſſis nihil praeter Diatriben ſubiicere decreveram, qua tum alia quaedam pertractarentur, tum de verſibus ſpuriis integrisque locis fictis aut interpolatis paulo plenius disputaretur. In eius locum Scholia veterum Grammaticorum ut ſucceſſerint vulgatis meliora, *Io. Iac. Reiskius* effecit, ingenio non minus quam variarum rerum ſcientia celebritatem adeptus. Is, quocum a longo tempore nullum mihi fuerat literarum commercium, literis ad me datis menſe Septembri anni MDCCLII, *Audio*, inquit, *te cum maxime in Phoeniſſis Euripidis edendis verſari. Id ſi verum eſt, offero tuis uſibus, ſiquidem deſideras, exemplum Scholiorum Hervagianum, quod penes me eſt, a Tryllitſchio viro Graece doctiſſimo cum Auguſtano Codice MSto collatum, & praeſertim in Phoeniſſis tam ſpiſſe conſcriptum excerptis ex illo Codice, ut toti margines oppleti ſint.* Non multo poſt, antequam meam ille ſententiam cognoviſſet, librum ad me miſit quomodocunque vellem utendum. Quotquot itaque percipient ex emendatis, Codicisque Auguſtani, Scholiis utilitatem, Clariſſ. *Reiskium* beneficii mecum laudabunt auctorem.

Hervagii Baſileënſis Scholiorum eſt Editio, docta manu praeſertim in Scholiis ad Phoeniſſas notata. Sub finem Scholiorum in Hecubam ſequentia leguntur: *Ubi quid emendatum poſtea additumve invenies, ſcias e Mſ. Reipublicae Auguſtanae eſſe* Circa finem Scholiorum ad Phoen. eadem manus haec poſuerat: „ *Hic deſinit Mſ. Auguſtanum, cui Davides Hoeſchelius V. C. ſua* „ *manu in fine adſcripſit:* λείπει μία σελίς. πέρας εἴληφε αὕτη ἡ διόρθωσις d. 29. „ Dec. 1714. ἐγὼ ΓΕ. Θ — ΟΣ. τἀνώτερα καλλίω." Docuit me Clariſſ. *Reiskius* ſuis literis iſtis latere *Georgium Fridericum Tryllitſchium*, qui, natus in agro Lipſienſi anno MDCLXXXVIII, poſtquam ſuae quaedam divulgaſſet doctrinae monimenta, conſilio quod ceperat edendi *Tzetzae* Προομηρικὰ, Ὁμηρικὰ, & Μεθομηρικὰ, fuerit intermortuus Wittebergae A. MDCCXV. Fuiſſe *Tryllitſchium* in Graecis exercitatiſſimum, mihi quidem ex hac collatione, prae-

praesertim e iudicio, quo lectiones optimas saepius adprobavit, planissime constitit.

Augustanus ille Codex meam Scholiornm nugis saepe decepti superavit exspectationem. Scholia complectebatur vetera ferme tantum & melioris notae, tum quae vulgarat *Arsenius*, tum inedita non pauca; sed illa partim duntaxat. Ceteris intermiscuerat *Arsenius* Scholia metrum spectantia, paraphrasin quoque; quae sine controversia debentur recentioribus. Nihil horum membranae praebuerunt Augustanae. Centena Scholia primus ex Angliae Codicibus dederat *Kingius:* haec eadem partim, partim alia quaedam otiosus aliquando descripseram e Codice Lugduno-Batavo. Neque horum ullum in Augustano fuit repertum; quod bonitatis erat atque antiquitatis indicium certissimum: nam illa vel a *Kingio* vulgata, vel a me descripta, perpauca si tantum exceperis, nihil erant aliud nisi magistrorum dictata, quae pueris inservierant erudiendis, saepe futilissima, vel quae nihil nos novi docerent, quod ignorasse detrimento esset.

Hunc itaque librum nactus Scholia recensere coepi, quumque principio vetera tantum dare constitueram ex Aug. Codice emendata, quaeque hic praeterea subministraret; fore deinde cogitabam, ut hoc multis displiceret institutum, qui ab editoris iudicio pendere periculosum esse iudicarent. His quia mos erat hac saltem in parte gerendus, consilio mutato tandem omnia divulgavi, bona malis mixta, tam quae dedissent *Arsenius*, *Barnesius*, *Kingius*, quam Augustana, quin & illa quae Codex praebebat Leidensis. Qui in his exercendi sunt, de quorumvis pretio facile poterunt edoceri: doctis ut bona designentur necesse non est. Quid ad vetera Scholia hac etiam opera fuerit adiectum, signa praefixa demonstrabunt. Sed de Scholiis vel ante vel nunc primum vulgatis pauca quoque dicenda sunt.

Scholia Graeca in septem Tragoedias *Euripidis* separatim primum Venetiis prodierunt ex officina *Lucae Antonii Iuntae*, A. MDXXXIII. hanc mihi subministravit Editionem instructissima *Matth. Röveri* Delfensis Bibliotheca. Decennio post Basileae renovavit illa *Io. Hervagius*. Scholia collegit e diversis Codicibus vetustis tum in patria, insula Creta, tum Venetiis, & Florentiae, atque in istum ordinem concinnata disposuit *Michaëlis Apostolii* filius, *Arsenius*, Archiepiscopus Monembasiae in Peloponneso. In Epistola praefixa, quam inscripsit *Arsenius* Paulo III, Pont. Max. *donum*, inquit, *Tibi mitto* τὰ εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου εὑρισκόμενα σχόλια, ἅ δή γε, οἷά τις μέλισσα, ἐνιζάνων αἷς ἐνέτυχον βίβλοις τῶν παλαιῶν ἔν τε τῇ Μίνωος πόλει καὶ Ῥαδαμάνθυος, Ἐνετιῆσί τε κἀν Φλωρεντίᾳ, ἐρανισάμην ἐπιμελῶς, καὶ οἷόν τινα συνηρμολογησάμην σειράν. Ex antiquis itaque sunt exemplaribus excerpta ab *Arsenio*, qui de suo nihil adeo nisi perpauxillum videtur addidisse. Ut huic forte paraphrasis tribui possit, perperam tamen saepius a viris Doctis *Arsenius* tanquam *Scholiastes Euripidis* fuit nuncupatus, cuius in excerpendo fidem & curam laude dignissima iudico. Non videtur probabile, plura in alias etiam *Euripidis* Tragoedias habuisse *Arsenium* Scholia: quorum dum *Paulo Stephano* dicitur in Epistola ad Paulum III spem fecere, *Stephanum* opinio fefellit: σὺ δὲ, inquit, μακαριώτατε πάτερ, τὰ τοῦ Εὐριπίδου ἀσπασίως ὑποδεξάμενος, προσδόκα καὶ ἄλλα τῶν χρησιμωτάτων. nihil praeterea scribit, quod huc spectet: sed haec etiam ἄλλα τῶν χρησιμωτάτων quominus parare potuerit, morte fuit impeditus, quae anno sequenti Venetiis

ar-

Arſenium abſtulit. In his Scholiis, a *Paulo Stephano* nonnihil emendatis, multa mutavit *Barneſius*; &, ſua quaedam hic illic interiiciens Scholia, nonnulla dedit ad Phoen. e Codice reperita Cantabrigienſi; e quo plura collegit interpretamenta *Pierſius* Tandem *Io. Kingius* ope Codicum *mille locis depravata a* ſe ſcribit *emendaſſe*, *novisque Scholiis adiectis quinta fere parte auctiora reddidiſſe.* Ab *Arſenio* vulgatis trecenta minimum Scholia *Kingius* adiecit Phoeniſſas ſpectantia, quae pleraque praebuerunt duo Codices, alter Bodleianae Bibl. Barcc 74, alter Cantabrig. e Biblioth. Collegii Corp. Chriſti: duo tantum in Phoeniſſas Scholia e tertio prioris Biblioth. Codice Laud. 89, fuere repetita. Horum plurima, ne verbis quidem diſcrepantia; repereram in margine Codicis Leidenſis B, qui praeterea nova quoque ſuppeditavit. Univerſa haec aevi praeferunt indicia recentioris, etiam illa, quae ante vulgatis rem tradunt eamdem, verbis tantum diverſis; qualia ſi tanquam in dita proferenda ſunt, quivis facile Codices nova ſubminiſtrabunt. Scriptores his in Scholiis perpauci citantur, ne unus quidem quorum ſcripta perierint: in illis vero ab *Arſenio* primum publicatis ad unas Phoeniſſas veteres citantur Scriptores, quorum paene nihil ad nos pervenit, plures quam triginta. Tentavit illa quidem conjecturis ſuis interdum *Kingius*, ſed nusquam e Codicibus MStis emendavit, in quibus illa non videntur inventa. Haec autem, paucis exceptis, propemodum univerſa complectebatur Auguſtanus ille Codex, ſaepe vulgatis emendatius ſcripta; ad haec eiusdem generis alia plurima; nonnulla bonitatis minime vulgaris. In his, quae nunc primum eſt iſto Codice producuntur, teſtes laudantur οἱ τὴν Οἰδιπόδειαν γράψαντες, *Corinna*, *Lyſimachus*, *Ariſtodemus*, *Aſclepiades*, ceterique: traduntur & in his non pauca, quae absque illis ignoraremus.

In Scholiis quid ſit hac opella praeſtitum quantumvis ex adiectis notis conſtare poſſit; pauca tamen praemonenda videntur, ut ne meam Lector curam diligentiamque requirat in re non magni momenti. Quae metrum ſpectabant, & Paraphraſin, ad exemplum *Kingii* ſeorſim collocavi; hanc quidem Euripideis ſubiectam. In Paraphraſi, quae ſine detrimento potuerat omitti, quaecunque diſtant ab Editione *Kingii*, vel ex aliis Edd. petita ſunt vel ex Cod. Leid. nonnulla, illuc male relata, revocata ſunt in ſuum locum, praeſertim ſi Codex iſta praeberet Auguſtanus. Scholia vetera & recentiora, quo *Kingius* exhibuerat ordine, repraeſentavi tum ex Edd. priſcis, tum e Codd. emendata. His, ſuis ſingula locis, interieci nondum edita quaedam e Leid. Cod. plus quam ducenta ex Auguſtano, ad unum omnia quae Codex exhiberet, ſive maioris eſſent ſeu minoris, aut etiam, ut ſunt ſane nonnulla, nullius momenti; quin mutila quoque & mendoſa, prout illa *Tryllitſchius* enotarat e MSto Codice, bibliopegi vitio in extremis oris mutilato. In illis iam olim vulgatis, *Barneſii*, *Kingiique* correctiones, ſi dubio vocabant, nonnunquam ne monito quidem Lectore, recepi; hic illic & leviora quaedam ex Auguſtano. Plerumque ſemper mutatam lectionem exhibent adnotationes in quibus id operam dedi potiſſimum, ut perverſe ſcripta corrigerentur, lectionesque Codicis adnotarentur Auguſtani, quae quidem bonae, vel dubiae, vel non prorſus viderentur reiiciendae: in hanc enim partem librum optimum nactus peccare malui. Homines Eruditi, qui norunt huius bonitatis Scholia ad iſtiusmodi Codicem collata nulla hactenus fuiſſe, quae quidem inde nunc prodeunt ſupplementa, vel ſincerius quam ante ſcripta, vel certe meam commoda literarum adiuvandi laudabunt voluntatem.

HU-

HVGONIS GROTII
PROLEGOMENA
IN PHOENISSAS.

Optimus, non cum vulgo, ſed ex arte loquendi magiſter Ariſtoteles poë-
ſin eſſe dixit imitationem humanarum actionum: quo judice, Heliodori fa-
bula poëma erit, Lucani carmen non erit. hic enim maxima ex parte narrat,
ille fingit, quae vero ſunt ſimilia. Cùm autem quae aut geſta ſunt, aut geri
potuerunt, duplici modo ſoleant referri, aut indirecta oratione, aut directa:
poſterior haec tanto imitatur perfectius, quantò hominis vultum magis ex-
primas additis coloribus, quam nudis lineamentis. Ideo poëma, directa ra-
tione incedens, drama dicitur, quia ad ipſam actionem, qualis eſt, proxime
accedit. Iam vero actiones humanae, eae praecipue, quae ad ciendos in
nobis affectus vim habent aliquam, aut graves ſunt, aut leves, aut mediae.
Circa leves & ridiculas actiones ſatyricae fabulae verſantur, circa graves & *Pag. 2.*
ſeveras tragoedia, medium inter has locum comoedia obtinet. Tragoedia *Ed.*
quo ſit gravior, etiam graves perſonas praecipuas habet, quales ſunt reges, *Pa-*
& qui ad horum fortunam proxime accedunt. Atque haec quam dixi gravitas *riſ.*
proprie eam ab aliis fabulis diſcriminat, non autem infelicitas exitus, quam
non habent plurimae Graecorum tragoediae. In hoc autem ſcribendi genere,
cui regnum inter ſcripta Horatius tribuit, non dubitem palmam dare Graecis
ſupra Latinos: quia Latinam tragoediam nullam habemus ejus ſaeculi, quo
& ſermo Romanus, & poëſis, in ſummo conſtitit: ſed aut rudis & impoliti
ſaeculi fragmenta ſunt quae habemus, aut tragoediae iis factae temporibus,
cum jam declamatorium dicendi genus vim illam maſculam, quam maxime
requirit tragoediae gravitas, non parum fregiſſet. Apud Graecos tragoedia
rudimenta ſua tum in aliis, tum in AEſchylo habuit: Euripidis & Sopho-
clis aetate, & quidem in his duobus ſupra alios conſummata eſt: inde iterum
velut quadam ſenectute languere coepit & cadere. Inter eos, quos dixi,
duos acre certamen. Sophoclem commendat ſermonis vix imitanda ſublimi- 3
tas, quae gravitatem tragoediae mirum quàm decet. Sed, ut recte vir lima-
tiſſimi judicii Quintilianus, quaſi finium inter hos duos regundorum lectus
arbiter, pronuntiat, Euripides, qui hac parte vincitur, pluribus aliis, nec
minus valentibus vincit. Nam primùm, non ſphaeram tantum, quod de

Epicharmo dictum eſt, ſed totam ſapientiam, & phyſicam illam ab Anaxa-
gora, & moralem a Socrate (quam utroque magiſtro uſus eſt) in ſcenam
attulit; unde ſcenicum philoſophum eum Graeci appellant; in iis, quae a
ſapientibus tradita ſunt, pene ipſis parem is, quem dixi, Quintilianus: qui
& ſententiis, id eſt, morum praeceptis, eum denſum notat, praeeunte M.
Tullio, qui ſingulos Euripidis verſus ſingula ſe teſtimonia putare dixerat.
Itaque & Plato, & Ariſtoteles, & Plutarchus, & inter Chriſtianos Clemens
Alexandrinus, ad ſua confirmanda hoc maxime auctore utuntur. Alterum,
quod ei attribuit Fabius, hoc eſt, quod in affectibus cum omnibus mirus
ſit, tum in iis, qui miſeratione conſtant, facile praecipuus. Certum autem
eſt, hanc propriè tragoediae eſſe virtutem, affectus ciere, atque inter affectus
maxime miſerationem, ita ut hanc partem elocutioni, in qua laus conſiſtit
4 Sophoclis, Ariſtoteles anteponat. Vtraque autem hac virtute, qua praeſtare
Euripidem diximus, ſententiarum prudenti inventione, & vi movendorum
affectuum, imprimis miſericordiae, quantum ille alios vincit, tantum ejus
alias tragoedias à Phoeniſſis vinci, & veteres Critici notant, & res ipſa lo-
quitur. Ego in carcerem conjectus ab his, qui me ignorabant, poſt ſacras
meditationes exiſtimavi remedium mihi poſſe aliquod & à tragoedia praeſtari;
quam affectuum non tantum movendorum, ſed & movendo purgandorum
cauſa inſtitutam, à ſummis magiſtris proditum memineram. Et Timoclis
illud animo occurrebat, tragoediae hunc uſum eſſe maximum, quod caſuum
humanorum conſideratione, noſtros nobis leviores redderet. Itaque tragoe-
dias alias quidem legere, hanc ſupra alias eximiam & vertere inſtitui. Sed
partem ejus primam in carcere amiſſam, cùm diu me repetendi laboris tae-
dium abſterruiſſet, nuper hìc Lutetiae in morbo, qui nihil majus agere mihi
permittebat, reſarcire vix tandem libuit. Itaque nunc totam do lectoribus,
5 ſed aequis tantum, & qui veniam dare poſſint otioſo negotio, primum cap-
tivi, deinde aegrotantis. Numeros ad vertendum elegi remotos ab Acciana
licentia, nec tamen ut Graecorum me, aut Senecae minutis obſervationibus
arcte nimis addicerem. Voces quaſdam ſupra Senecae aevum nec quaeſivi,
nec ſprevi, eas maximè, quas antiqui in tragoediis uſurpaſſent. Chorica
verti numeris non quales ſunt Graecorum, ſed legitimis, & Latinae tragoe-
diae notioribus, Glyconiis, Aſclepiadeis, Sapphicis, Dactylicis, Anacreon-
ticis. Vtilitatem in hac editione unicam ſpecto, ut, qui Graece intelligunt,
videant, quam difficile ſit Euripidem ſubſequi: qui verò Graecum ſermonem
aut ignorant, aut minùs perdidicerunt, in hac interpretatione, ad ſuum
exemplar, quantum mearum virium fuit, proxime expreſſa, virtutes Euripi-
dis admirentur, & ſiquid, ut res ſunt humanae, admixtum eſt vitii, in eo
quoque obſervando judicium ſuum exerceant. Quod ut faciant rectius, quae
de hac tragoedia ejusque membris, aut à veteribus dicta ſunt, aut dici etiam-
num poſſe videntur, in partem utramque exponam. Quatuor res ſunt, qui-
6 bus tragoedia perficitur, quatenus poëtae eſt opus: fabulae ſtructura, perſo-
narum mores, ſenſus rerum, elocutio verborum. Nam quae duo ad haec
addit Ariſtoteles, non ſunt poëtae, ſed oſtentus quidem choragi, & hiſtrio-
nis: modulatio vero cantoris, & tibicinis. Structura in omni fabula maxi-
mum: quod optime vidit Menander, qui amicis dicentibus, mirari ſe, quod
jam inſtarent Dionyſia, & nondum ipſi facta eſſet Comoedia, reſpondit,
factam eſſe: ſtructuram enim praeformatam animo, nec aliud reſtare, quam

ut

ut verſiculi accinerentur. Antiphanes verò cenſebat, Comico difficiliorem
hanc eſſe partem, quod & res tota, & perſonae fingendae eſſent. Sed recte
ſpectanti auget hoc ipſum difficultatem tragoediae, quod materia non quaeli-
bet ſumi poteſt, ſed in data eſt laborandum.

Structuram ergo hujus tragoediae ut videamus, temporis ſpatium, quod
laudem in fabulis habet, hic breve. Omnia enim, quae hic ob oculos po-
nuntur, unius diei parte aliqua, nec maxima, contingere potuerunt. Interea
temporis non tantum fratres occumbunt mutuis caedibus, quo ferme ſolo ar-
gumento contentus fuit AEſchylus, ſed & Menoeceus ſe pro patria devovet, 7
& Iocaſta ſe ſuper filios interficit, & Oedipus in exſilium eiicitur. Locus
quoque fabulae non duplex, ut alibi, ſed unicus, ante ipſam regiam: nam ibi
ſtant feminae peregrinae: eo venit Polynices: excitur Iocaſta: advenit Eteo-
cles: quem reperit ibidem Creon: advocatur Tireſias: Creoni adeſt Menoe-
ceus, ut reſponſum ad ſe pertinens exaudiat: eodem veniunt nuntii: redit
eodem Creon filii corpus ſorori ad pollincturam commendaturus: mox Oedi-
pus eodem educitur: qui contextus magnum oſtendit poëtae artificium. Agni-
tio hic nulla induci potuit, qualis in Iphigenia in Tauris, & Ione: aliqua
enim affingi poſſunt, non omnia, ubi non tota confingitur fabula, ſed re-
ceptae famae, qualis illa erat de oppugnatione Thebarum & fratrum caede,
caetera adſtruuntur. Accedit tamen huc quam poteſt proxime filius, matris
ſuae conſpectui poſt aliquot annorum exſilium redditus. Sic nec ſubita mu-
tatio de felicitate ſumma in calamitatem locum hic reperiebat: ſed tamen non
longe hinc abit, quod Iocaſta, laetata nuntio dejectorum à moenibus ho-
ſtium, ſtatim graviſſime percellitur, ubi filios inter ſe dimicaturos intelligit.
Eſt & in Creonte ſubita mutatio, qui acerrimus eſt boni publici vindex, 8
donec privatum ſuum agi ſentiens, in contrarium vertitur. Adverſum hoc
poëtae accidit, quod triſtium praecipua extra ſcenam ſunt, & ſola auditione
percipiuntur. Nimirum eo tempore valebat adhuc monitum illud, quod ab
antiquis accepit Horatius, removenda talia à conſpectu, quia plene exhiberi
nequeunt, & ſi aliquid coneris, odium prius excites, quam commiſeratio-
nem. volunt enim falli homines, ſed probabiliter falli. Obſtitit praeterea &
locorum diverſitas: nam Menoecei caedes ad moenia contigit: fratrum pugna
longiùs extra urbem medio loco inter bina caſtra. quo ſimul factum, ut quae
pars ad affectus patuiſſet maximè, & in qua triumphaſſet haud dubie Euripi-
des, hinc abſit: ſermo ſcilicet, aut Iocaſtae, ut apud Latinum ſcriptorem
Thebanae tragoediae, qui locorum cohaerentiam negligit; aut hinc Iocaſtae,
inde Antigones, ut apud Statium Papinium ad dirimendos fratres in pugnam
ardentes. Sed quantum potuit, hoc quoque deliquium ſanavit Euripides,
cùm fratres duos ſub matre arbitra facit congredi, & ita diſcedere, ut cae-
dem mutuam minentur. Sic & Menoeceo verba tribuit digna mortem volun- 9
tariam jamjamque ſubituro. Tum vero ipſa corpora mortuorum, primùm Me-
noecei, deinde Iocaſtes & filiorum in ſcenam veniunt, & à proximis con-
trectantur, quae omnia ad miſerationem plurimum valent. Reprehendunt ve-
terum nonnulli, quod Chorus conſtet non Thebanis mulieribus, quod ſim-
plicius fuerat, ut apud AEſchylum, ſed ex peregrinis. Sed externus ille
habitus ornat haud dubie tragoediam, &, quod praecipue chori officium eſt,
recte ac liberè de actionibus judicare, id hic non potuit expleri à Theba-
nis mulieribus metuentibus Eteoclem, cujus deterior erat cauſa. Ideo non

externas tantum induxit feminas, ſed & Deo ſacras, atque ideo inviolabiles. Atque hoc commentum novum & audax ſatis probabile reddidit ex celebritate templi Delphici etiam apud barbaros fama cogniti, & ex ea conſanguinitate, quae erat inter Phoenicas & Thebanos per Cadmum. Sunt & qui haud ſatis probabiliter confictum putant, quod Polynices pactis induciis
10 in urbem venit. ſed id mihi quidem videtur à ratione temporum non abhorrere, quibus fides publica communi omnium conſpiratione defendebatur. Deinde auctorem hic habet Euripides Homerum, apud quem Menelaus ipſe Troiam ſub pacto ſimili ingreditur. Sic & illa pars luculenta, qua ſenex Antigonae hoſtium duces monſtrat, de Homero expreſſa eſt, apud quem Helena ex turri Priamo Graecorum principes deſignat. Nec video, qui minus ſit credibile, hoſtium duces & ſigna noſci ab eo, qui ob inducias miſſus iverat, quàm, ut apud AEſchylum, à ſpeculatore. Oedipodis fuga an recte tragoediae adjecta ſit, diſputationem recipit. Eſt enim id per ſe quidem triſte, ſed exiguum quid poſt tot mortes, & conſumtis jam circa maxima affectibus. quod nec ipſe ignoravit. ideo enim verbis quantum potuit ad moerorem compoſitis conatus eſt innovare affectum. In eadem parte reprehendunt Critici, quod Oedipus una filia comite exeat: quod ut excuſet alius, ait, Thebanos eo tempore occupatos fuiſſe in viſendis moenibus, quae oppugnata fuerant, & relictis hoſtium caſtris, & mortuorum corporibus, aliisque id genus ſpectaculis. At quanto ſatius eſt dicere, nefas viſum civibus, comitari
11 hominem parricidio & inceſto pollutum. nam & per ignorantiam facta, quae talem habent atrocitatem, non eveniſſe putabantur, niſi in poenam criminis. Itaque & Papinius, ſcriptor accuratus, ut alias partes ex Phoeniſſis, ita & hanc imitandam ſibi duxit: adeo nihil in ea reperit, quod credibile non eſſet. Inſerta, quae Graeci epiſodia vocant, in hac tragoedia haud multa, & ſatis probabiliter cum argumento cohaerentia, ut diſſertatio Iocaſtes & Polynicis de exſilii incommodis, quae ipſa graviorem facit videri eam, quae ſecutura eſt, calamitatem Oedipodis: item colloquium Eteoclis & Creontis de belli gerendi rationibus.

Sequitur pars de moribus perſonarum, in quibus praeceptum eſt vetus, ne aut plus quam opus eſt pravas faciamus perſonas, aut mores ipſis affingamus famae & actionibus minus congruentes: quod ſi ab hac neceſſitate liberi ſimus, tum hoc reſtat, ut perſona

ſervetur ad imum,
Qualis ab incepto proceſſerit, & ſibi conſtet.

Video multis placere, in moribus fingendis Sophoclem multo ſuperiorem eſſe Euripide, neque nego in tanto pluribus, quae nobis reſtant Euripidis tragoediae, quam Sophoclis, plura quoque inveniri poſſe, quae in reprehenſio-
12 nem cadant: caeterum minime mihi hanc partem neglexiſſe videtur Euripides. Et ut ne à noſtra tragoedia abeamus, quam appoſite Iocaſta inducitur prudens, ut & in regno educata, & jam ſenex: itemque patiens malorum, niſi quae humanum modum ſuperaverant. Chorus qualis eſſe debet, aequo & bono favens; adeo ut & contra civitatem judicet, in qua ſalutem ſuam jam habebat repoſitam, & victoriae praeferat pacem. Menoeceus ſupra aetatem, Antigone ſupra ſexum generoſos animos ubique praeferunt. Tireſias liber etiam adverſus reges, ut decet Deo dicatum. At in Polynice maxime

mè

me laboratum, ut plus probusque appareat. nam cum causa ipsius ubique po-
natur ut extra controversiam justa, tamen ostendit, passim ad eam armis
tuendam se summa necessitate, & quodam ignominiae metu, ne contemtus
inter externos ageret, adactum: dolere se, quod jus suum obtinere non posset
sine popularium periculo: ipsum Adrasti beneficium ita agnoscit, ut simul
doleat: amorem patris, matris, sororum & vivus ostendit, & moriens. Vi-
vus fratrem conditionibus aequis studet placare, aliter quam apud Papinium, 13
ubi jam fretus armis, suo non contentus, totum regnum postulat: moriens
ostendit, dolere sibi non tam quod moreretur, quam quod fratrem occidis-
set, cui condonat, quicquid is in se commiserat: de sepultura quoque man-
data dat, non tanquam magni eam per se aestimans, ut quidam philosophi
interpretantur, qui id irrident; sed ut omni modo ostendat, quanti patriam
faciat. Neque enim sepeliri ubivis cupit, sed in patria; nec quovis modo,
sed persuasis civibus. Tres sunt personae, quae ne optimae fingerentur, ar-
gumenti necessitas obstitit, Eteocles, Creon, Oedipus. Videbitur multis
Eteocles persona injustior fingi, quam opus est, quia in disputatione cum
fratre quasi jus omne contemnere videtur eo ipso, quod id non affert, quod
pro sua causa maxime videbatur favorabile, jus scilicet primi natu, quo uti-
tur apud Papinium. nam & Euripides, & Papinius, majorem natu faciunt
Eteoclem, contra quam Sophocles Oedipode Coloneo. Sed mihi videtur
hac in re sapienter egisse Euripides, qui sciebat, si eo tempore id jus vi-
guisset, nunquam futurum fuisse, ut pactio ea iniretur, quae fundamentum
est hujus fabulae. Et sane dubitari non debet, quin pleraque eo tempore 14
Graecorum regna communia inter plures, aut dividua fuerint. nam & in ipsa
hac Boeotia ante Thebas conditas regnaverant Zethus & Amphion; & My-
cenis Atreus ac Thyestes, & posteriori aetate Lacedaemone, Castor & Pol-
lux. Argivi quoque regni partem dimidiam Melampodi, partem tertiam Bianti
concessam narrat Herodotus. Romae pariter regnarunt Romulus & Tatius.
Sed & apud alias gentes idem diu usurpatum est, donec expertum discordiis
remedium ab unius potestate quaesitum. Prudenter igitur hoc praeteriit: at
caeterorum, quae ad culpam minuendam faciebant, praeteriit nihil. Nam
injustitiam non defendit universim; sed excusandam putat excellendi cupidi-
tate, quae in magnis animis maxima est. Cicero in primo de Officiis tra-
ctans locum de injustitia ait facillime adduci homines, ut eos justitiae capiat
oblivio, cum in imperiorum, honorum, gloriae cupiditatem inciderunt: quic-
quid denique ejusmodi est, in quo non possint plures excellere, in eo fieri
plerumque tantam contentionem, ut difficillimum sit sanctam servare societa-
tem. Exemplum deinde adfert viri maximis virtutibus praediti C. Caesaris, 15
qui omnia jura divina atque humana pervertisset propter eum, quem sibi opi-
nionis errore finxerat principatum. Atque hic est Caesar, qui, ut idem
narrat Cicero, illos de Phoenissis versus, qui in Eteoclis persona sunt po-
siti, & quos hic ne ponere quidem volo, adeo eos detestor, in ore semper
habebat. Accedit ad levandam Eteoclis invidiam, quod Polynices non ut
apud Statium inducitur per legatos egisse, antequam exercitum admoverat,
sed castris demum ad urbem positis venire ad audiendas conditiones. Est
autem mos ille generosis mentibus, ut nihil minus velint facere, quàm id,
ad quod obtinendum vis, metus, minae adhibentur. Neque negligit Eteo-
cles odium concitare Polynici ex ea parte, unde ipse maximè laborabat,

quod ſui honoris cauſa patriam oppugnaret: excuſat nonnihil Eteoclem &
aetati iſti ac fortunae conveniens animus, inconſideratus & impetu prorum-
pens, ſuique impotens. Nam inde eſt, quod Creontem nec intellectum in-
terpellat, & quae de ſeptem ducibus legiones ducentibus dicta erant, tan-
16 quam de ſeptem ſolis hominibus dicta accipit: & in conſilia fertur, fortia
quidem, ſed non bene percocta & talia, quae ipſe admonitus ſtatim damnet.
Etiam cùm fratrem in ſingulare certamen provocat, honeſto obtentu utitur,
ut contendentium potius ſanguine, quam multa innocentium caede, res tran-
ſigeretur: quas ob cauſas regnorum controverſias etiam alios apud populos
certamine quamvis propinquorum ſingulari decertatas legimus. Creon alius
deſcribitur in fortuna privata, alius jam regni compos: nec immerito: nam,
ut Ariſtoteles ait, aequaliter perſonam & ille deſcribit, qui inaequalem de-
ſcribit ut inaequalem. Solent autem mutari mores mutata fortuna, aut po-
tius id, quod latebat, detegi. Ante regnum modeſtus ſatis, publicarum &
privatarum caritatum amans: poſt regnum adeptum ferox & inſolens, quales
eſſe reges novos ait Aeſchylus. Sed hîc quoque, ne nimium injuſtus videa-
tur, habet quod factis obtendat: edicto ne humetur Polynices, ultimum man-
datum morituri amici Eteoclis: ejectioni Oedipodis reſponſa Tireſiae. Oe-
dipus iracundus ſane: nam inde & Laïum occiderat, & devoverat liberos:
17 ſed, quod iracundiae remedium, poenitentiae haud exſors: quò pertinet lon-
ga illa, & eo nomine à Graecis incuſata querimonia, ne ſcilicet crederetur
ferox, & immanis, & qualem miſerari nefas eſſet. Eſt autem iracundia Oe-
dipodis heroïca, id eſt, ex animo generoſo procedens, quo fit, ut ad ſum-
mum miſer Creonti tamen ſupplicaturum ſe neget: quod imitatu dignum
duxit Papinius in illis,

An exſpectat, ut pronus ſupplice dextra
Sternar?

& quae alia ſequuntur libro undecimo. Caeterae perſonae minoris gradus,
quod in illis maxime ſpectatur, egregie oſtendunt fidem in ſuperiores cum
amore conjunctam.

Senſus rerum, quod in tragoedia tertium diximus, tam latè patent, quam
omnes quotquot ſunt diſciplinae. nulla enim eſt, quae non poëticae arti
quaſi ſymbolam ſuam debeat. Notabit Phyſicus, cum *παίδων ἄλοκα* dixit hic
noſter, ut genitalia arva Virgilius, intelligi voluiſſe quam rationem in agri-
cultura habet humus, eam habere uterum in animantium productione. Quare
& cùm infra dicitur *μητρὸς ἐκ γονῆς*, notant interpretes, id ſic dictum, ſicut
18 ſemen terrae dicitur, quod terrae mandatur. Nam eo tempore ſententia erat
receptior, matrem non eſſe productricem, ſed altricem partus, ut videre eſt
apud Aeſchylum Furiis, & Euripidem Oreſte, ubi ſimiliter matrem terrae
comparat,

Σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

Pertinet huc & illud à Socrate deſumtum, non ab Anaxagora (is enim ali-
ter ſentiebat) cum indicat, ſentire ſe aſtra intellectu eſſe praedita. Nam de
illis ut talibus loquitur Iocaſta: unde & Comici, qui ridicula detortione tra-
gico-

gicorum carmina traducere solebant, hanc partem non omiserunt. Strattis
enim in Phoenissis ad eum, quem diximus, locum tali paroedia alludit:

> Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
> Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Hoc scilicet volens, non magis justum esse Solem, quod vices cum Luna
partiatur, quam obsequens est, cum nube aliquam diu praetextus emicat tan-
dem, postquam diu clamarunt pueri, emica ô Sol. Lunam alii poëtae so-
rorem dixerant Solis: at Euripides hic post Aeschylum filiam, quia lumen
suum habet à Sole. Tum vero illud, quod Plato dixit, exerceri à Deo 19
artem mensoriam, imo quod sacrae literae dicunt, Deum omnia constituisse
in numero, pondere & mensura, nonne hic poëta aperte satis expressit, ut
ostendat, ab eo exemplari ad nos justitiae semina manasse? Qui locorum
positus didicerunt, mirantur, Phoenissas Tyro Boeotiam petentes Siciliam
praetervehi, eamque infrugiferam dici. Sed prius illud, ni fallor, tempesta-
tibus tribuendum: in altero significatum est, Siciliam eo tempore habitatam
à Cyclopibus frugum serendarum ignaris, quod & apud Homerum legitur,
& in vita Apollonii, itemque in Heroicis Philostrati, & Imaginibus. nam
aliam hic ejus nominis insulam comminisci, quod faciunt quidam, temera-
rium mihi videtur. Notant alii, mendose dici à nuntio, ex moenibus The-
barum visos Graecos, cùm de Teumesso monte descenderent, quia Teu-
messus centum stadiis ab urbe absitus & extra conspectum sit: sed dici po-
test, sensum esse, conspectos non cùm descenderent, sed postquam descen-
derant. Temporum gnari observant, Athenarum honori datum, quod de
Eumolpo & Thracibus historia hìc quasi recens narretur, cùm quatuor antè
contigisset aetatibus. Nam Thesei, qui Argivos ad Thebas occisos sepeliri 20
imperavit, pater fuit Aegeus, Aegei Pandion, Pandionis Erechtheus, cui
bellum cum Eumolpo fuit: quod tamen licentia quadam, non ignorantia fa-
ctum à poëta, vel inde apparet, quod in Erechtheo tragoedia hanc ipsam
historiam ad suum tempus retulerat, ut ostendit egregium illud fragmentum,
quod exstat apud oratorem Lycurgum. Sicut autem hìc res gesta serius po-
sita, ita anticipatum videri potest, quod tubae fit mentio, cujus in Graecia
usus non fuit ante Heraclidas: sed responderi potest, apud Tyrrhenos jam
tum ejus usum fuisse, ejusque moris famam ad Graecos perlatam: nam ne-
que hìc tuba dicuntur usi Thebani, aut Argivi, sed facis jaculatio pro tuba
fuisse, quod verum est: nam & inde fecialibus nomen πυρφόρων, & ad signi-
ficandam internecionem proverbium, ne ei quidem parcitum qui ignem ferret.
Erat illorum temporum opinio, atrocia quaedam facinora, quae ἄγη voca-
bant, divina providentia etiam in posteris puniri. hoc quoque non semel hìc
insparsum: ut cùm Menoeceo mactando causa redditur: & cum dicitur malè
fore civitati, quamdiu quisquam ex Oedipodis gente regnaret. Erat & hoc 21
illorum temporum, quod nominibus infantium, quae lustrico sive nominali
die sacris adhibitis indebantur, vim quandam vaticinam inesse crederent.
Quod si consideremus, non tam frigidum nobis videbitur, quam visum est
Quintiliano, quod nomen Polynicis bis in hac tragoedia ex origine sua ex-
plicetur, Aeschyli exemplo, qui idem ante fecerat: quod nec Sophocles vi-
tavit in nomine Ajacis. Eorum, quae praecipiunt rhetores, ferme nihil
omissum in Polynicis oratione. tam commode orditur, narrat perspicue, sua

pro-

proponit, confirmat, refutat adversarium, perorat. Artis militaris peritia apparet in consiliis Creontis, quibus ille singula Eteoclis errata statim corrigit, subjecta ratione satis idonea. Summa est, his, qui copiis vincuntur, consultius esse sua tu ari, quam alios oppugnatum ire. Nec minor peritia se ostendit, ubi oppugnatio & defensio moenium accuratè commemoratur, & ubi singulare fratrum certamen. in his enim omnibus nihil est, quod non valde sit probabile. Tantum disquiri potest, an recte tam concitatis fratrum
22 animis tantum sollertiae praebuerit, Eteocli praesertim: nam Papinius maluit eos quasi omnium immemores & furentes inducere, significans, tantum hoc esse facinus, ut nisi emota mente patrari non possit. Referenda sunt ad hanc classem & duo illa, quibus maximè excellere Euripidem suprà jam diximus, vis exprimendi affectus earum personarum, quibus tragoedia constat, & praecepta quaedam vivendi, quae Graeci γνώμας, Latini speciali significatu, latius alioqui patentis vocabuli, sententias vocant. Affectuum descriptio passim egregia, ut in Antigone, quae cùm hostibus omnibus graviter irascatur, amat tamen Polynicen, & propter ipsum etiam Tydeo, quàm caeteris, est aequior. Sic & Iocastes egregius elucet in Polynicen amor, adeo ut gravissimo tempore tamen minima quaeque ad ipsum pertinentia percunctetur, nec satis possit ejus & conspectu & contactu satiari. Tum verò illa quàm materna?

Σχάσον τὸ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος· ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

23 Iracundia quomodo levibus initiis magis magisque insurgat, & alternis verbis excitetur, exemplo est illa inter Eteoclem & Polynicen disputatio, in acerbissima quaeque desinens. Nec minus ille locus notabilis, ubi Polynices tanto cum dolore, à matre, patria, proximis avellitur. Tener & ille Creontis in filium affectus, pro quae & suam vitam parvi facit, & eam, quam alioqui valde curabat, patriae salutem: quo loco versus est ille ex cordis intimo motu,

Μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.

Ex quo Virgilii illud sumtum videri potest de Bruto:

Infelix, utcunque ferent ea fata nepotes.

Poenitentiam verò Polynicis de confecto fratre quàm efficaciter exprimunt illa:

Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.

Iam Antigones quantus ille dolor, qui ei abstulerat etiam, quod erat carissimum, virginalis verecundiae custodiam. Ideo se manium Baccham vocat. Quid verò suavius illo ejusdem virginis, cùm de nuptiis ipsius ageretur?

Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγῃς πάτερ;

24 Vt jam infinita alia praeteream. Sententiis verò, id est dictis ad vitam utilibus, nulla tragoedia densior: qualia sunt illa: amorem patriae ne à volentibus quidem excuti posse: gravissima proximorum odia: exsilio amitti lo-

quendi

quendi libertatem: plerosque amicos cum fortuna fugere: gravem nobili pau-
pertatem: primum eſſe ad componendas controverſias injuriarum oblivionem,
τὸ μὴ μνησικακῆσαι: jus naturae per ſe eſſe evidens: injuſtitiam eloquentia
tegi: quae maximè expetuntur, bona non vera eſſe, ſed inania: procurato-
res nos eſſe divini numinis: non debere duos ſimul inſanire: multa homines
(ita enim Livius hanc Euripidis ſententiam extulit) ne bellare neceſſe ſit,
voluntate remittere, quae bello & armis cogi non poſſint. Praeferendum
duci quod tutius: in ducibus ſpectandam & fortitudinem, & prudentiam: ne-
que debere haec ſejungi: periculoſum eſſe Dei placita eloqui apud reges: ci-
vitates felices fore, ſi cives ſinguli, quod ſuarum eſt virium, ad eam tutan-
dam atque ornandam conferant: non in omnia parendum ſuperioribus: po- 25
nendos cum fortuna ſpiritus & quae alia hîc repetere longum foret. Sunt
& quae ſententiae vim habeant, etſi non ſententiae in morem exprimantur.
Sic deſcriptio Amphiarai, quem ut viri boni exemplar ponunt poëtae, adeo
ut in illius laudibus apud Æſchylum Athenienſes Ariſtidem intellexerint,
diſcimus virtutis comitem eſſe modeſtiam:

Ὡς ἀτρεμέα κέντρα
Καὶ σώφρονα πώλοις
Μεταφέρων, ἰθύνει.

Et infra,

Οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.

In Capaneo contemtorem divini numinis deſcribunt Æſchylus, Euripides,
ſed & omni occaſione Papinius. Hujus fulmine icti interitus reipſa ſignifi-
cat, quod apud Sophoclem Calchantis verbis egregie dicitur:

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
Ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
Βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄντρωπον φρονεῖ.

Prudenter & illud, quod in fratrum diſceptatione prior loquitur Polynices,
quippe actor: nam poſſidebat alter: & quod mater alterum monens, ne regni 26
cupiditate nimia juſtitiam violet; alterum, ne jus ſuum cum patriae incom-
modo perſequendum putet; quantum poteſt, à praejudiciis abſtinet. Nam
quod Graeci quidam reprehendunt, nihil ab ea pronuntiari, non culpo: con-
ciliatricis enim, non judicis partes elegerat. Tamen, quomodo rem compo-
nendam ſentiat, indicat ſatis: indicare autem, quam eloqui, magis condu-
cebat:

Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ἀπονεῖμαι;

Homines aliter judicare, cùm aliena, quam cùm ſua res agitur, quod dici
ſolet, Tu ſi hîc ſis, aliter ſentias; pulchre docetur in Creontis perſona,
& illis Tireſiae verbis,

Ἀνὴρ ὅδ' οὐκετ' αὐτος.

Non poterat evidentiore exemplo oſtendi, quod Ariſtoteles docet, multa nos ſcire univerſim, quae ſingulatim ignoramus, quia circa ſingularia, non circa univerſalia oriuntur motus illi, qui vim judicatricem perturbant. Talis erat in Euripidis alia tragoedia Orleus, qui cùm Teucrum monuiſſet, forti-
27 ter ferenda, quae eveniunt, mala; ſtatim ut filium ſuum obiiſſe audiit, totus in moerorem abreptus eſt, ſubitoque illi exciderunt illa tam vere, tam pulchre dicta. Ad ſenſus rerum & hoc pertinet, ut quae dicta ponuntur, dicantur probabiliter, & ut ſuo loco: in quas regulas vix eſt ut non aliquando peccetur. Neque pauca ſunt, quae in hac tragoedia reprehendunt Graeci cenſores; ſed alia ejusmodi ſunt, ut dilui poſſint, alia minoris momenti. Percurramus & haec, ut materiam lectori demus acuendi judicii. Quaeritur, an credibile ſit, educatum à Merope partum, qui mutilus eſſet. Reſpondetur haud male, non eſſe id incredibile in femina diu ſterili, & inde mariti faſtidium metuente, maxime cum & pulcher infans fuerit, & ſpes aliqua ſanandi vulneris. Mirantur alii, quomodo de Laii caede nulla facta ſit inquiſitio tanto tempore. Solvit hunc nodum Sophocles, cum dicit, per inſecutas à Sphinge calamitates ab aliis curis averſam civitatem: ſed recte addas, cùm & equos Laii abduxiſſet Oedipus, ſparſam famam à latronibus
28 occiſum, quorum deſperata ſit indagatio. Sunt qui probabile negent à Creonte ſororis & quidem reginae promiſſum conjugium ſub conditione cuivis ignoto: ſed mali praeſentis maximi ſenſus, & ſpes evadendi, ſolet homines dignitatis immemores facere. Iocaſten tot tamque gravibus aerumnis ſupervixiſſe qui mirantur, habent in alio Euripidis loco paratum reſponſum, feminas vitae amantiores eſſe, & magnam ab illis doloris partem per lachrimas egeri. Polynicen in exſilio egentem & Euripides facit, & Statius Opponunt alii, quod cùm ſponte diſceſſiſſet ab urbe, ſecum neceſſaria tuliſſe credendus ſit. Obiicit & Plutarchus libro de exſilio regiam affinitatem. Sed ſatis apparet egeſtatem hanc incidiſſe in medium tempus poſt expletum annum, in quem de neceſſariis ſibi providerat, ut eo exacto rediturus, & ante contractum matrimonium. Exiit autem inter haec annus unus aut alter, ſive Euripidem, ſive Papinium ſequamur. nam apud Papinium tertio poſt obitum anno, quarto apud Euripidem venit Polynices obſeſſum Thebas. Videtur nonnullis
29 & timidus & imprudens Polynices, qui gladium exſertum habens aras & mulieres reſpiciat, tanquam praeſidia ſalutis ſuae, quae nihil profutura erant, ſi vim paraſſet Eteocles. Sed ipſe poëta ſatis occurrit, cùm dixit, quamvis fortes timere ubi in hoſtico loco ſunt: neque mirum, ſi perculſus animus etiam à levibus auxiliis ſpem ſibi captet. Ajunt quidam accendi magis regni cupiditatem in Eteocle quam exſtingui, cum regnum mater vocat ἀδικίαν εὐδαίμονα. Sed hìc illud εὐδαίμονα ſplendorem tantùm fortunae ſignificat, qui etſi non dicatur, ſatis apparet. eum verò mater oſtendit tanti non eſſe, quanti putetur, quippe plerumque cum injuſtitia conjunctum. Reprehenditur, quod Eteocles dicat, iturum ſe in urbem ἑπτάπυργον, id eſt, Thebas, cùm jam intra eam urbem eſſet: ſed quanquam regia in urbe eſt, quis tamen neſcit, poſſe urbem à regia diſtingui? Memoriae videtur erratum, quod cum ferro perfoſſos Oedipodis pedes dixiſſet in Iocaſtes perſona Euripides, ut & poſt eum Seneca, chorus tamen Phoeniſſarum dicat, id factum χρυσοδέτοις περόναις, niſi χρυσοδέτους interpretemur auratas ſibulas, aut peregri-
30 nas mulieres dicamus ignaras rei locutas pro more regii ſexus apud barbaros.

ros, quorum omnis ſuppellex erat aurea. Valde ſudant nonnulli circa hanc quaeſtionem, quomodo Menoeceus portis exire potuerit, quae à vigilibus cuſtodiebantur: & quomodo corpus potuerit recuperari, hoſtibus urbem oppugnantibus. Ipſe Euripides, & poſt eum Statius, ſolvunt nodum. neque enim portis exiit Menoeceus, ſed de moenibus ſe in ſpecum, qui extra quidem moenia, ſed ſub ipſa moenia erat, dejecit, eo tempore cùm nondum hoſtis moenibus ſucceſſiſſet, ita ut referendi corporis tempus fuerit. Solenne Euripidi dicitur, Choris ſermones tribuere ad rem nihil pertinentes, extra quam Sophocli mos eſt. Id maxime reprehendi videtur poſſe in illo Chori cantu, *ἔβας, ἔβας*, ubi Sphingis fabula, toties jam memorata, odioſe repetitur, & quidem eo tempore, quo laudandi Menoeceos, & amoris in patriam, ampla patebat materia. Hoc igitur inter illa ſit, quae virtutibus majoribus redimuntur. Illud verò non accuſem, quod Creon in planctu filii dicat, ſe 31
& civitatis vicem lugere, quae tamen victrix erat. manebat quippe bellum: nec adhuc de abſceſſu exercitus hoſtilis quicquam audiverat: Nec quod lugens Oedipus Iocaſten uxorem vocet: nam poſtremorum officiorum recentior erat memoria: & ipſe moeror, ſi magnus ſit, avocat à decori exacto ſtudio. Difficile explicatu, quomodo cohaereat conſilium Antigones de ſepeliendo Polynice, & de fuga cum patre: nam & ſtatim abit, & Athenis patrem ſolum relictum, ut ipſa ad ſepeliendum fratrem Thebas rediret, vix ſit credibile. Tamen alterutrum ponendum eſt: & apparet Sophocli gratificatum Euripidem, qui & ad Antigonen ipſius, & ad Oedipum in Colono quaſi deducere lectorem voluit: ſicut Æſchyli reverentiam eo demonſtravit, quod de ſeptem Thebanorum ducibus locum praeteriit, ab illo eximie tractatum.

Vltimum, quod in tragico laudari diximus, eſt verborum delectus, quibus ſenſa exprimuntur, in quibus pondere & majeſtate ſuperiorem Sophoclem ingenuè confeſſi ſumus. Sed nec Euripidi ſua hîc virtus deeſt, perſpicuitas, ubique ſane miranda extra Choros, qui genus dicendi requirunt dithyrambicum, & ad obſcuritatem usque elaboratum. Tralationes quoque paſſim 32
obviae, quod ſignum maximum ingenii Philoſophus vocat: & hae ipſae non nimium temerariae, ſed prudentia quadam temperatae. Hoc vero ſingulatim ſi cupiam oſtendere, tranſcribenda mihi eſſet pars magna tragoediae, in quam ſane metuo, ne hac tanta praefatione laſſatum te, Lector, dimittam.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

Ἐτεοκλῆς, παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημεν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου. κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἔπεισεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύνατο πρὸς φιλίαν· Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γενηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβουλετο, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπεσφάξε, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν. ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν, οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθεντες, τῆς μάχης ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερᾶς φέρων τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν. Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν. Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ περὶ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς παισί. καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται. καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν.

ΚΑΙ

1 Ὑπόθεσις] Argumentum Phoenissarum, quod Augustanus etiam Codex exhibebat, bis terve fuit e Batavis emendatum, versu 4 στρατείαν (στρατιὰν) ἀξιόχρεων praeferentibus: illinc ἔπεισεν repositum v. 5, pro ἐποίησεν. V. 6, αὐτῷ vulgatis interfertum fuit ex Aug. V. 9, pro νίκην θέσθαι, quod erat & in Aug. posui νίκην ἔσεσθαι. In Codicibus Batavis ista legebantur: Τειρεσίας δὲ ἔχρησε νικήσειν τοὺς ἐκ τῆς πόλεως. V. 12, propter sequentia, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε, quae non sunt in Leidd. scribendum arbitror ἀποσφάξαι. Vs. 16, mutata tantum fuit interpunctio: scribeba-

ARGVMENTVM

PHOENISSARVM.

Eteocles potitus regni Thebani fratri Polynici partem suam abnegat. Is vero exsul Argos cum venisset, regis Adrasti filia in matrimonium ducta, ut flagrabat patriae revisendae desiderio, persuaso socero, parem rei tantae exercitum colligit, ac Thebas petit. quo cognito mater Iocasta effecit, ut fide data in urbem veniret, & de conditionibus ad imperium pertinentibus cum fratre ageret. Sed cum ob regni possessionem ferox esset Eteocles, non potuit Iocasta filios in concordiam recomponere. quare Polynices ad bellum se comparans urbe excessit. Tum vero vates Tiresias significat portendi Thebanis hac lege victoriam, si Menoeceus (Creontis is erat filius) Marti victima fieret. at Creon plane negabat filium suum gratificaturum se civitati. Contra filius hoc volebat, & cum pater ipsi pecuniam daret ad fugam instruendam, ipse illatis sibi manibus confecit negotium. Atque ita evenit, ut Argivorum duces à Thebanis interimerentur. At Polynices superstes & frater Eteocles proprio certamine congressi mutuis vulneribus in mortem concidunt: quos cum mater videret exanimes, ipsa quoque sua sibi manu vitam abrupit. Vacuum regnum occupavit frater eius Creon: atque interim Argivi ab urbis obsidio discedunt. Creon vero accensus ira hostes, qui sub Cadmeam occubuerant, reddere ad sepulturam negat. Polynicem quoque inhumatum proiicit, Oedipodem vero mittit in exsilium, partim (non) sequens humana iura, partim iracundiae obsequens, & adversum alienas miserias misericordiae oblitus.

ELOGIVM VETVS.

Plena est animi motuum Phoenissae tragoedia. Nam & Creontis filius moritur, qui de moenibus pro patriae salute se deiecerat: & mutuis vulneribus concidunt fratres: & mater eorum Iocasta super ipsorum corpora se interficit. Occidunt & Argivi, qui adversus Thebas exercitum duxerant. Iacet inhumatus Polynices: eiicitur è patria Oedipus, & cum eo Antigone filia. Praeterea tragoedia est & plena personis & sententiis plurimis optimisque referta.

AL-

batur, νικηθέντες τῆς μάχης, ἀνεχώρησαν· τῇ μάχῃ vulgatum a *Barnesio*; ἡττηθέντες τῇ μάχῃ a *Piersio* ex Cantabrig. Cod. certe legitur in binis Leidd. τῇ μάχῃ ἡττηθέντες. V. 19, voculam negantem οὐ recte *Barnesius* vulgatis interiecerat, haec in utroque Leid. Cod. legebantur: ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας ἀνθρώπων νόμους, ἐφ' ὧν δὲ τ. ὀ. λ. οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας. postremum illud παρὰ τὴν δ. *propter infortunia*, genuinum censeo. Quae argumentum excipiunt, veterum ista Criticorum observata, in Leidd. Codd. omissa, subministrabat etiam Codex Augustanus.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν. ἥτε [γὰρ] ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι τοῦ δράματος καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἕνεκα παραγίνεται. ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους προσέῤῥιπται διακενοῦ.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ,
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος, ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱὸν, ὃδ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, οὗ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΧΡΗΣΜΟΣ] Oraculum Laïo datum, prout hic vulgatur, praefixum legitur *Sophoclis* Oedipodi Tyr. & in Scholiis ad Ranas *Aristoph.* v. 1216. Versu tertio vulgatâ paulo melior Codicis est Augustani lectio: Παιδὸς ὑπὸ χ. In utroque Leidensi scribebatur: Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν βίον βίον habet & Aug.; ὡς ἐπένευσε ——. Secundus oraculi versus hic quoque lectus fuit olim: Τέξεις μὲν φίλον υἱὸν ἀτὰρ τόδε σοι μόρος ἔσται· Aug. Codex ista praebet: τέξεις μὲν φίλον υἱὸν, τὸν χρύσιππον, αὐτὰρ τόδε σοι μόρος ἔσται. *Pueri* nomen alieno loco posuit librarius, quod ad versum quintum a literatore fuerat adscriptum. Ubi de *Chrysippo Tzetzes* agit, Ὁ δὲ χρησμὸς, inquit, τὸν Λαΐον φησὶ τοῦτον ἁρπᾶσαι. vid. *Scaliger* Animadv. in *Euseb.* p. 44. & *Io. Davisius ad Ciceron.* Tuscul. Disputat. IV. c. XXXIII.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς κτλ.] In primis Edd. Scholiorum haec aenigmati leguntur prae-

ALTERIVS IVDICIVM.

Quod ad ſcenicum apparatum egregium eſt drama, quoniam multa habet additamenta ſuperflua: nam nec pars eſt fabulae, quae ſpectat de moenibus, Antigone; neque quidquam eſt cauſae, cur fide data Polynices in urbem veniat: fruſtra tandem reliquis adiicitur Oedipus, verboſo carmine miſſus in exſilium.

ORACVLVM LAIO DATVM.

Optas Labdacide natorum ſtirpe beari:
Natum nempe dabo, ſed nati occumbere dextra
Eſt fatale tibi. Iovis hoc invicta voluntas
Conceſſit Pelopi, quem rapti iniuria nati
Impulit has diris à te depoſcere poenas.

AENIGMA SPHINGIS.

Vnum nomen habens quadrupesque bipesque tripesque
Naturam pariter mutato tempore mutat,
De maris & terrae coelique animantibus unum:
Mirarique licet, pedibus cùm pluribus inſtat,
Tum magis atque magis celerandi amittere vires.

fixa: τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης οὕτως ἀναγράφει, quae hac in Editione proſtant in Scholiis ad verſ. 56, ex Auguſt. Cod. petita una cum aenigmatis λύσει. Ex *Aſclepiadis* Tragodumenis aenigma deſcripſit *Athenaeus* x, p. 456. B. ubi verſu 2 φύσιν male vulgatum pro φωνὴν, quod in βοὴν degeneravit apud *Tzetzen* ad *Lycophron.* v. 7, in Edd. *Sophoclis*, atque in *Euripideis* Codicibus Batavis, qui cetera concinunt vulgatis: ab his ſecedunt in nonnullis Auguſt. & Florentinus: hinc in verſum quartum recepi πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον· pro πλείστοισιν ἐπειγόμενον· ἐρειδόμενον praebet etiam *Athenaeus*; apud quem quando legebatur verſu ſequenti, ἔνθα τάχος· ex iisdem Codd. μένος reſtituere nolui, hunc verſum exhibentibus loco vulgati: Ἔνθα μένος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

EVRIPIDIS
PHOENISSAE.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν, γυναικῶν.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
Ἕτερος ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰοκάστη.

INTERLOCUTORES TRAGOEDIAE.

IOCASTA.

SENEX EDVCATOR ANTIGONES.

ANTIGONE.

CHORVS Phoenissarum.

POLYNICES.

ETEOCLES.

CREON.

MENOECEVS.

TIRESIAS.

NVNTIVS.

Alter NVNTIVS.

OEDIPVS.

Fari incipit Iocasta.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚ. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
Τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
Ὃς, παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦδε Λάβδακον
Φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
Ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
Ἔθετο· γαμεῖ δὲ Λάϊος μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,

Ἐλθὼν

EVRIPIDIS PHOENISSAE

IOCASTE.

O qui per alta ſpatia ſtelliferi ætheris
Sublime vectus, aureo curru ſedens,
Equis citatis flammeum ſpargis iubar,
Sol alme, quam tunc ſidus infelix tuum
Videre Thebæ, profugus à Sidonio
Cum Cadmus orbe tetigit hanc terram pede?
Qui prole ducta Veneris Harmoniâ domum
Polydoron inde genuit, ex quo Labdacum
Fama eſt creatum, Labdaco autem Laïum.
Menœceos ego nata genitoris vocor:
Idem Creontem matre communi edidit.
Iocaſta nomen: namque id impoſuit pater.
Tædis iugavit Laïus, qui, cùm diu
Meo uteretur ſobolis experti toro,

Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ᾽ ἅμα
Παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν·
Ὁ δ᾽ εἶπεν, Ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ᾽, ἀποκτενεῖ σ᾽ ὁ φὺς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι᾽ αἵματος.
Ὁ δ᾽ ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος
Γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
Λειμῶν᾽ ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον.
[Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.]
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
Φέρουσ᾽ ἐς οἴκους, εἴς τε δεσποίνης χέρας
Ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος
Παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
Ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου, Λάϊος θ᾽ οὑμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ᾽ εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
Ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
Καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.
Ὁ δ᾽ εἷρπ᾽ ἄναυδος, μέγα φρονῶν. πῶλοι δέ νιν
Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.

Ὅθεν

It ſciſcitari pariter, & Phœbum prece
Mulcere, natos habeat ut mecum mares.
At Apollo: claras qui regis Thebas equis,
Dis ſerere ſtirpem parce, ait, nolentibus.
Te namque perimet ſi qua erit proles tibi,
Atque inde tota ſanguine undabit domus.
At ille victus & voluptate & mero
Me ſemine implet, atque poſt factum, deûm
Reſponſa ſimul & crimen agnoſcens ſuum,
Iunonis in prata & Cithæronis iugum
Natum recentem ferre paſtores iubet,
Ferro per ambos antè transactum pedes.
Hinc nomen illi Græcia Oedipodæ dedit.
Sed hunc, equorum cura queis Polybi fuit,
Domum tulere, munus ut dominæ darent;
Lacte educavit quae meam ſobolem ſuo,
Suumque pignus eſſe perſuaſit viro.
At ille primo flore flaveſcens genas,
Aliunde monitus, ſponte ſeu motus ſua,
Natus parentes noſſe vult certos meus,
Docente Phœbo. Laïus pariter, volens
Audire an auras traheret expoſitus diu
Infans, eodem tendit: & iungunt gradum,
Qua bifida ſeſe Phocidos ſcindit via.
Auriga at illum Laïi hoc pulſat ſono:
Hoſpes tyrannis de via decedito.
Silens it ille, magna ſed ſpirans; equûm
Cùm forte ſummos ſauciat greſſus pedes.

Ὅθεν -- (τί τὰ 'κτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;)
Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
Ὅςις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών,
[Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίςαται,]
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη
Τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
Ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
Μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων,
Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
Εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας.
Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
Κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
Ζῶν δ' ἔς' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
Τὼδ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,

Quo motus, extra ne mea exſpatier mala,
Natus parentem perimit: altori ſuo
Polybo quadrigam donat. at cùm Sphinx ſola
Thebana premeret, coniuge extincto meo,
Connubia frater noſtra promittit Creon
Huic, qui latentes callidi monſtri modos
Reſeraret. aderat natus Oedipodes meus,
Qui implicita nodis verba virginea explicat,
Simulque regni ſolia Cadmeï capit,
Telluris huius ſceptra mercedem ferens,
Thalamosque pariter matris, ignorans miſer:
Nec ego ſciebam filio ſocians torum.
Duos ego inde filios genui mares,
Eteoclea atque illuſtre Polynicis decus;
Natasque numero compari: Iſmenen pater
Illam vocavit, hanc ego Antigonen prius.
At dira poſtquam fata & inceſtos toros
Deprendit & tot ſæva portenta Oedipus,
Scrutatur altè luminum abſtruſos ſinus,
Acubusque geminos aureis orbes fodit.
Iam barba poſtquam filios pinxit meos,
Patrem coërcent carcere, ut ſortem tegant,
Quæ ne pateſcat artibus multis eget.
Domi ille vivit, atque fortunæ ad mala
Diras tremendas in genus cumulat ſuum,
Ut ſanguinante dividant ferro domum.
Illi timentes, vota ne facerent rata
Dî patris, uno ſi tenerentur loco,

Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα·
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
Ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
Ἐγὼ δ', ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
Ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
Ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
Ἀλλ' ὦ, φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας,
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ ξύμβασιν τέκνοις.
Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΠΑΙ. Ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρὶ,
Ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
Μεθῆκε μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
Στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον, ἱκεσίαισι σαῖς,
Ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον,

Μή

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ. Ὦ Ἀντιγόνη, ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις, ἐπεὶ σὲ ἡ μήτηρ κατέλιπε διὰ τὰς σὰς ἱκεσίας ἐκλιπεῖν τοὺς παρθενῶνας, καὶ, ἀνελθεῖν δηλονότι, εἰς τὸ ἔσχατον ὑπερῷον τῶν μελάθρων, ὥστε ἰδεῖν τὸ στράτευμα

Fecere fœdus, iure ut ætatis minor
Abiret exſul ſponte Polynices prior:
Pòſt, ſceptra qui nunc urbis Eteocles tenet,
Vice exſularet. Ille pactorum immemor
Semel occupato cedere imperio negat,
Fratremque patriis arcet extorrem locis:
Qui ut venit Argos, factus Adraſto gener,
Magnos Danaidûm copias ſecum trahit,
Septemque pulſans bellico portas metu
Paterna ſceptra poſcit & partem imperî.
Ego, ut arma dirimam fœda, Polynicæ, alloqui
Fratrem, ſequeſtra pace, conſilium dedi.
Qui miſſus ierat ecce venturum refert.
O fulgida habitans Iuppiter cœli atria,
Miſerere: redde liberis pacem precor:
„ Te namque, res ſi temperas hominum, decet
„ Non ſinere, ut idem perpetim vivat miſer.

SENEX EDVCATOR ANTIGONES.

SEN. Clarum paternæ germen Antigone domus,
Cùm virginales egredi latebras ſinat
Mater precantem, parte ut extrema domus
Argiva videas arma & hoſtiles minas,
Ibi ſiſte temet, antè dum ſpeculor viam,

Ne

τεῦχα τὸ Ἀργείων, ἐπίσχες, σαυτὴν δηλονότι, ἀνάμεινον, ὡς ἂν προεξερευνήσω καὶ ἴδω τὴν ὁδὸν,

μὴ

Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
Κἀμοὶ μὲν ἔλθοι φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
Σοὶ δ᾽ ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ᾽ ἐξειδὼς φράσω
Ἅ τ᾽ εἶδον, εἰσήκουσά τ᾽ Ἀργείων πάρα,
Σπονδὰς ὅτ᾽ ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἐνθένδ᾽ ἐκεῖσε, δεῦρό τ᾽ αὖ κείνου πάρα.
Ἀλλ᾽, οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις,
Κέδρου παλαιὰν κλίμακ᾽ ἐκπέρα ποδί·
Σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ᾽ Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ᾽ ὅσον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ. Α.

ΑΝΤ. 1 Ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
2 Νέᾳ χεῖρ᾽ ἀπὸ κλιμάκων,
3 Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ἰδοὺ, ξύναψον παρθέν᾽· εἰς καιρὸν δ᾽ ἔβης.
Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ᾽ ἀλλήλων λόχους.

ΑΝΤ.

μή τις ἀπὸ τῶν πολιτῶν φαίνεται ἐν τῇ ὁδῷ; καὶ ἐμοὶ μὲν ἔλθοι καὶ καταλάβοι κακὸς ψόγος ὡς δούλῳ, σοὶ δὲ καθὰ ἀνάσσῃ καὶ κυρίᾳ· πάντα δὲ φράσω καὶ εἴπω, ἅτινα ἐθεασάμην, καὶ εἰσήκουσα παρὰ τῶν Ἀργείων, ὅτε ἦλθον φέρων τῷ σῷ ἀδελφῷ σπονδὰς ἐνθένδε, ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου, ἐκεῖσε, παρ᾽ ἐκείνου δὲ πάλιν ἐνταῦθα. ἀλλ᾽ οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν πλησιάζει ἐν τοῖς δόμοις, διέρχου δὲ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν παλαιὰν κλίμακα τὴν ἀπὸ τοῦ κέδρου, καὶ σκόπει τὰ πεδία, καὶ τὰ ῥεύματα τοῦ Ἰσμη-

Ne forte se quis obviam civis ferat,
Famuloque mihi res atque reginæ tibi
Probrosa cedat. cuncta mox edisseram,
Quæque ipse vidi, quæque ab hoste exaudii,
Tuo sacratam cùm tuli fratri fidem,
Paribusque missus inde mandatis redî.
Nemo ad penates civium se proximat.
Iam scande pedibus vetere de cedro gradus:
Spectaque campis, propter Ismeni vadum
Dircesque laticem, quanta sit turba hostium.

ANOMOEOSTROPHA.

Strophe I.

ANT. Iam de scalis iuveni ductor
Care senilem mihi cede manum.
Sic perge meos tollere gressus.

SEN. Agedum virgo, mihi iunge manum.
Huc scandisti tempore in ipso.
Graia incipiunt arma moveri,
Seque in partes agmina didunt.

Stro-

Ἰσμηνοῦ, καὶ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς, ὅσον ὑπάρχει τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων. - - - Ὄρεγε καὶ πάρεχε ἀρτίως ἀπὸ τῶν κλιμάκων τὴν χεῖρα τὴν γεραιὰν τῇ ἐμῇ νέᾳ χειρὶ, ἐπανατέλλων καὶ ἀναβιβάζων τὸ ἴχνος τοῦ ποδός. Ὦ παρθένε, ἰδοὺ σύναψον, ἐγκαίρως γὰρ ἐπορεύθης· κινούμενον γὰρ ὑπάρχει τὸ Ἀργεῖον στράτευμα, χωρίζουσι δὲ καὶ ἀποχωροῦσιν ἀλλήλων τοὺς λόχους καὶ τὰ τάγματα.

Στροφὴ Β.

ΑΝΤ. 1 Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
2 Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
3 Πεδίον ἀστράπτει.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

Στροφὴ Γ.

ΑΝΤ. 1 Ἆρα πύλαι κλείθροις,
2 Χαλκόδετά τ' ἔμβολα
3 Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
4 Τείχεος ἥρμοσται.

Ι Α Μ Β Ο Ι

ΠΑΙ. Θάρσει, τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
Ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

Στροφὴ Δ.

ΑΝΤ. 1 Τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,

2 Προ-

Φεῦ, ὦ θύγατερ τῆς Λητοῦς σεβασμία σελήνη, ἅπαν γὰρ τὸ πεδίον ἀστράπτει κατάχαλκον, ἤτοι ἔνοπλον. Οὐ γὰρ φαύλως καὶ ἀπρεπῶς ἦλθε καὶ κατέλαβεν ὁ Πολυνείκης τὴν γῆν, ἀλλὰ βρέμων καὶ ἠχῶν ἐν πολλοῖς ἵπποις, καὶ μυρίοις ὅπλοις. Ἆρα αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσί, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἡρμο-

Strophe II.

ANT. O Latonæ veneranda mihi
Proles Hecate, totus ut armis
Campus inardet?

SEN. Non temere petit hæc quippe Polynices loca,
Multa ſed equitum nec minus peditum manu.

Strophe III.

ANT. Sua num portas clauſtra coërcent,
Graveque æris onus ſuperimpendens
Amphionium tutatur opus?

SEN. Ne metue: recte ſe urbis habet intrà ſtatus.
Dic potius, illum noſſe ſi primum cupis.

Strophe IV.

ANT. Quis is eſt niveo fulgens cono,

Gra-

ἥρμοσται τοῖς λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, ὅ ἐστι τῷ λαϊνέῳ τείχει; Θάῤῥος ἔχε· τὰ ἔνδον γὰρ καὶ τὰ ἐντὸς ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἔχει ἡ πόλις. ἀλλ' εἰσόρα καὶ βλέπε εἰ βούλει καὶ θέλεις γνῶναι τὸν πρῶτον στρατηγόν. Τίς ἐστιν ὁ λαμπρὰν ἔχων περικεφαλαίαν, ὅστις ἔμπροσθεν προοδοποιεῖ τοῦ στρατοῦ, ὁλόχαλκον ἀσπίδα περὶ

2 Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατοῦ,
3 Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
4 Βραχίονα κουφίζων.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. Α. τίς; πόθεν γεγώς;
Αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
ΠΑΙ. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.

Στροφὴ Ε.

ΑΝΤ. 1 Ἒ ἔ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
2 Εἰσιδεῖν, γίγαντι
3 Γηγενέτᾳ προσόμοιος,
4 Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
5 Οὐ πρόσφορος ἁμερίων γέννᾳ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
Λοχαγόν; Α. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; Π. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Στρο-

περὶ τὸν βραχίονα βαστάζων. Ταξίαρχος, ὦ δέσποινα. τίς, καὶ ἐκ ποίου τόπου γεγονώς; εἰπὲ, ὦ γεραιὲ, τίς καλεῖται κατὰ τὸ ὄνομα. οὗτος ὀνομάζεται, Μυκηναῖος τὸ γένος, Ἱππομέδων βασιλεὺς, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήναις πηγὴν, ὅ ἐστι

Gradiens comites ante ipſe ſuos?

SEN. Hera, dux ille eſt.
ANT. Quis, quave domo,
Quod nomen habet, mihi fare ſenex.
SEN. Generoſus ortus de Mycenæi ſatu
Lernæ paludem rector Hippomedon tenet

Strophe V.

ANT. Quam terribilis, quamque ille ferox,
Par terrigenæ forma giganti:
Pictus ut aſtris, & nîl vultu
Mortale ferens!

SEN. Illumne, tranſit ſtagna qui Dirces, ducem
Spectas? A. Hic alius, alius armorum modus.
Quæſo quis ille eſt? S. Oeneo Tydeus ſatus
Genitore, Martem pectore Aetolum gerens.

Stro-

ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει πηγήν. Αἶ αἶ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ' ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει.

Στροφὴ ϛ.

ΑΝΤ. 1 Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
2 Αὐτοκασιγνήτας νύμφας
3 Ὁμόγαμος κυρεῖ;
4 Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
Λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ΑΝΤ. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνῃ σαφῶς τάδε;
ΠΑΙ. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ προσδέδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.

Στροφὴ ζ.

ΑΝΤ. 1 Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ,
2 Καταβόστρυχος, ὄμμασι
3 Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας;
ΠΑΙ. 4 Λοχαγός. Α. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
5 Πάνοπλος ἀμφέπει.

Ι Α Μ Β Ο Σ.

ΠΑΙ Ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

Στρο-

Θέτίς ἐστιν, ὦ γέρον, τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς τοῦ Πολυνείκους ἀνήρ; ὡς κατὰ

Strophe VI.

ANT. Coniugis ergo, quam Polynicæ
Sibi iunxit Hymen, ſoror huic vivit
Nupta marito.
Quam varius armis aliquid habet ex barbaro!

SEN. Robuſta clipei tegmine Aetola eſt manus,
Iaculoque certum vulnus intorto dare.
ANT. Vnde iſta noſti cuncta diſtinctè, ſenex?
SEN. Iam tunc notavi ſigna clipeórum intuens,
Hinc ad minorem pacta cùm fratrem tuũ.
Inde arma facile nunc recognoſco hoſtium.

Strophe VII.

ANT. Se prope ſepulchrum qui movet Zethi, quis eſt?
Trux aſpectu, iuvenis quanquam,
Crine decoro.
SEN. Dux eſt & ille. A. Quanta vis illum ſequens
Armata tegit turba ſuorum?

SEN. Hic ille Parthenopæus Atalantæ genus.

Stro-

κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων μεμιγμένος Ἕλλην καὶ βάρβαρος;

Πεῦ

Στροφὴ Η.

ΑΝΤ. 1 Ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
2 Ἄρτεμις ἱεμένα
3 Τόξοισιν δαμάσασ' ὀλέσειεν,
4 Ὃς γ' ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Εἴη τάδ', ὦ παῖ· σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν·
Ὧι καὶ δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

Στροφὴ Θ.

ΑΝΤ. 1 Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς
2 Ἐγένετ' ἐκ ματέρος
3 Πολυπόνῳ μοίρᾳ;
4 Ὦ φίλτατ', εἰπὲ, ποῦ 'στι Πολυνείκης, γέρον.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΠΑΙ. Ἐκεῖνος, ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
Ὁρᾷς; Α. Ὁρῶ δῆτ', οὐ σαφῶς· ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξεικασμένα.

Στρο-

Ποῦ ὑπάρχει, ὃς ἐγένετο ἐμοὶ ἐκ μιᾶς μητρὸς, ἐν πολυπόνῳ καὶ πολυωδύνῳ μοίρᾳ καὶ τύχῃ; ὦ φίλτατε γέρον, εἰπὲ, ποῦ ἐστὶν ὁ Πολυνείκης. Ἐκεῖνος, πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἑπτὰ παρθένων τῆς Νιόβης, παρίσταται τῷ Ἀδράστῳ· ὁρᾷς; ὁρῶ

κατὰ

Strophe VIII.

ANT. At quæ montes ſociâ illius
Matre pererrat, telis illum
Opto perimat Dictynna ſuis,
Vaſtare meam qui venit urbem.

SEN. Hæc mitte: freti iure in hos fines eunt:
Eò faventes metuo ne inveniant Deos.

Strophe IX.

ANT. Vbi nunc ille eſt, quem flebilibus,
Quæ me, genitrix peperit fatis?
Vbi Polynices, mi ſenex, ediſſere.

SEN. Septem ille propter virginum Niobeidum
Monumenta ſocerum vadit Adraſtum prope.
Videsne? A. Video, video, nec clare tamen,
Oris ſed umbram pectorisque imaginem.

Stro-

κατά τινα τρόπον χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου.

Στροφὴ I.

1 Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
2 Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι᾽ αἰθέρος
3 Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα,
4 Περὶ δ᾽ ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
5 Βάλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
6 Ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν εὐπρεπὴς, γέρον,
7 Ἑῴοισιν ὅμοια φλεγέθων
8 Βολαῖς ἀελίου.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ἥξει δόμους τούσδ᾽, ὥστε σ᾽ ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
Ἔνσπονδος. Α. Οὗτος δ᾽, ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑΙ. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν᾽, ὅδε·
Σφάγια δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.

Στροφὴ IA.

ANT. 1 Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
2 Ἀελίου σελαναία,
3 Χρυσεόκυκλον φέγγος,

4 Ὡς

Εἴθε τοῖς ποσὶν ἠδυνήθην τελέσαι δρόμον νεφέλης ταχείας δια τοῦ ἀέρος, πρὸς τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν τὸν φυγάδα τὸν ἄθλιον, περιέβαλλον δὲ διά χρόνου τὰς ἐμὰς ὠλένας τῇ δέρῃ αὐτοῦ τῇ φιλτάτῃ. ὡς εὐπρεπὴς, ὦ γέρον, ἐστὶν, ἤγουν εὔστολος, ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. Ἥξει εἰς τούσδε τοὺς δόμους ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, ὥστε πληρῶσαί σε χαρᾶς. οὗτος δὲ, ὦ γεραιὲ, τίς

Strophe X.

ANT. Vtinam volucris curſum nubis
Poſſem plantis æquare meis,
Et germanum ſpectare caput!
Carum circa brachia collum
Iacerem, longos miſeri ſolans
Exſulis annos,
Auro inclita arma quàm, ſenex, illum decent?
Sic Eoo ſpargit radios
Lumine Titan.

SEN. Huc federatus veniet, ut te gaudii
Compotiat. A. Vnde, dic ſenex, ille advenit,
Qui fræna moderans candidum currum regit?
SEN. Vates hic Amphiaraus, hunc & victimæ
Comitantur, & caſurus in terram cruor.

Strophe XI.

ANT. Nitidum cincti filia Solis
Luna aurato nobilis orbe;
Vt equos ſtimulis ſervare modum

Doctis

τίς ὑπάρχει, ὃς ἵππους λευκοὺς ἡνιοχεῖ ἐπιβεβηκώς; Οὗτός ἐστιν ὁ μάντις Ἀμφιάραος· ζῶα δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σφαγιασθῆναι, καὶ ῥεῦσαι τὸ αἷμα αὐτῶν προσφιλῶς τῇ γῇ. Ὦ Σελήνη, θύγατερ ἀελίου τοῦ χρυσοειδοῦς καὶ καθαροῦ, λίαν ἡσύχως καὶ εὐτάκτως τὴν μάστιγα ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρων τοῖς πώλοις, ἰθύνει, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν εἰς ὀρθὸν ἄγει.

Πῶ

4 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
5 Καὶ σώφρονα πώλοις
6 Μεταφέρων ἰθύνει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ποῦ δ᾽ ὃς τὰ δεινὰ τῇδ᾽ ἐφυβρίζει πόλει
Καπανεύς;

ΠΑΙ. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις τεκμαίρεται
Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

Στροφὴ ΙΒ.

ΑΝΤ. 1 Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
2 Βαρύβρομοι βρονταὶ,
3 Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
4 Σύ τοι μεγαλανορίαν
5 Ὑπεράνορα κοιμίζοις·
6 Ὅδ᾽ ἐστὶν αἰχμαλωτίδας
7 Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι,
8 Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ,
9 Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν
10 Ὕδασι δουλείαν περιβαλών.
11 Μή ποτε, μή ποτε τάνδ᾽

12

Ποῦ δὲ ἐστιν ὁ Καπανεὺς, ὃς κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως τὰς δεινὰς ὕβρεις ὑβρίζει; ἐκεῖνος τὰς ἑπτὰ εἰσόδους τῶν πύργων σκοπεῖ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως· Φεῦ ὦ Νέμεσις, δίκη, καὶ Διὸς μεγαλόηχοι βρονταὶ, καὶ φῶς κεραύνιον, καυστικὸν, σὺ κοιμίζοις καὶ ταπεινοῖς τὴν κενοδοξίαν τὴν ὑπεράνορα καὶ ὑψηλήν. οὗτός ἐστιν ὃς, ἀπειλεῖ δηλονότι,

Doctis illi dextra gubernat!

Vbi ille in urbem qui truces iactat minas
Atrox Capaneus?

SEN. En urbis aditus ille ſeptenos notans
Metitur alta turrium faſtigia.

Strophe XII.

ANT. Iuſta ô Nemeſis, magnique Iovis
Tonitru quatiens cærula cœli,
Ignisque ſacer fulminis atri,
Tantos faſtus ſedare tuum eſt:
Hic ille vir eſt, qui Thebaïdum
Corpora bello capta Mycenis
Donare parat, Lernæque, novas
Vbi Amymones memor effudit
Neptunus aquas.
Ah ne Iovis ô Delia proles
Auro teneros vincta capillos,

Sit

λονότι, δώσειν τὰς Θηβαίας γυναῖκας διὰ τοῦ πολέμου αἰχμαλώτιδας ταῖς Μυκήναις καὶ τῇ Λερναίᾳ Τριαίνῃ, ἀντὶ τοῦ τῇ Λέρνῃ τῇ πηγῇ, τῇ ἀναδοθείσῃ τῇ τριαίνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, λέγω τοῖς ὕδασι τοῖς Ἀμυμώνης, δουλείαν περιβαλὼν, τῇδε

τῇ

12 Ὦ πότνια, χρυσεοβόστρυχε,
13 Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
14 Δουλοσύναν τλαίην.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ὦ τέκνον, εἴσελθε δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
Εἰς τέρψιν ἦλθες, ὡς ἔχρηζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλος γὰρ, ὡν ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
Χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς.
Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Σμικράς δ᾽ ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. 1 Τύριον οἶδμα λιποῦσ᾽, ἔβαν
2 Ἀκροθίνια Λοξίᾳ,
3 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
4 Φοίβου δούλα μελάθρων,
5 Ἵν᾽ ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
6 Παρνασοῦ κατενάσθην,
7 Ἰόνιον κατὰ πόντον

8 Ἐλά-

τῇ γῇ δηλονότι. εἴθε μήποτε τήνδε τὴν δουλοσύνην ὑπομείναιμι, ὦ Διὸς τέκνον Ἄρτεμι. Τὴν θάλασσαν τῆς Τύρου λιποῦσα, ἦλθον ἐξαίρετον ἀνάθημα τῷ Λοξίᾳ, ἤγουν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀπὸ χερῥονήσου τῆς Φοινίκης, δούλη τῶν οἰκημάτων τοῦ

Sit ferre mihi servile iugum.

SEN. Iam, virgo, tectum repete, teque intra tuos
Tene recessus, facta cùm tibi copia
Sit intuendi cuncta, quæ exoptaveras.
Ex quo tumultu strepuit urbs, magno grege
Feminea turba regium limen petit.
„Calumniosum est omne femineum genus;
„Minima ad profandum si data est occasio,
„Plus semper addit, inque cœtu congrege
„Magna est voluptas nil grave & sanum loqui.

MONOSTROPHICA.

CHO. En adsum Tyrium mare
Liquens, de spoliis Deo
Lectum munus Apollini
Phœnissæ genus insulæ:
Vt Phœbo famulos dies
Semper sub niveis agam
Parnassi gelidi iugis.

Tra-

τοῦ Φοίβου, ὅπου ὑπὸ τοῖς ἀκρωτηρίοις τοῖς χιονοβλήτοις τοῦ Παρνασσοῦ ἐκληρώθην οἰκῆσαι, νηῒ πλεύσασα κατὰ τὸν πόντον τὸν Ἰόνιον,

Ἐλάτᾳ πλεύσασα, περιῤῥύτων ὑπὲρ
Ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας
Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος,
Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα.
Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ᾽ ἐμᾶς,
Καλλιστεύματα Λοξίᾳ·
Καδμείων δ᾽ ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
Ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
Πεμφθεῖσ᾽ ἐνθάδε πύργους.
Ἶσα δ᾽ ἀγάλμασι χρυσεοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις γενόμαν.
Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένει με, κόμας ἐμὰς
Δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,
Φοιβείαισι λατρείαις.
Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου
Οἴνα θ᾽, ἃ καθαμέριον στάζεις
Τὸν πολύκαρπον

Οἵ-

Ζεφύρου σφοδρῶς πνεύσαντος ἐν τῷ ἀέρι κάλλιστα κελαδήματα ὑπὲρ τῶν πεδίων τῆς Σικελίας τῶν πολυκάρπων. ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως ἐκλεχθεῖσα ἐξαίρετα τῷ Λοξίᾳ ἀναθήματα. ἦλθον δὲ εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου, ἐνθάδε πεμφθεῖσα ἐπὶ τοὺς πύργους τοῦ Λαΐου, ἤγουν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου, τὴν συγγενεῖς ἄρχοντας ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίκης. ἴσως δὲ καὶ ὁμοίως τοῖς ἀναθήμασι ἐκ χ[illegible]

Traiecti liquidas vias,
Campi qua mediis aquis
Infruges Siculi iacent,
Illo tempore, quo vaga
Vecti per ſpatia aëris
Dulci per mare cum ſono
Stridebant Zephyri leves.
Flos quondam patriæ meæ
Capti præcipuum gregis,
Donum fatidico Deo,
Cadmeum tetigi ſolum:
Ad cognata ducum, quibus
Magno ſtirps ab Agenore eſt,
Veni mœnia, ſcilicet
Vt, ſignum velut aureum,
Cyrrhæo ſacra numini
Legem ſervitii feram.
Tum me Caſtaliæ manent
Crines quo madeant aquæ,
Gratus virginibus latex,
Phœbum quæ dominum colunt.
O mons edite, & ô micans
Vis flammæ gemino è iugo,
Baccheoque cacumine
Vitis, quæ teneras ferens

Vvas

χρυσοῦ κατεσκευασμένοις δούλη Φοίβῳ ἐτάχθην γενέσθαι. λείπει οὖν, φησὶν, ἐναπολούσασθαί με τῷ τῆς Κασταλίας ὕδατι, καὶ διαβρέξαι τὴν ἐμαυτῆς κόμην, ἵνα ἁγνὴ γενομένη τούτῳ τῷ θεῷ λατρεύοιμι. ὦ Παρνάσσιον ὄρος, λάμπον διπλῆ λαμ-

29 Οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν,
30 Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος,
31 Οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
32 Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν,
33 Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ
34 Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
35 Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου,
36 Δίρκαν προλιποῦσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
2 Θούριος μολὼν Ἄρης
3 Αἷμα δάϊον φλέγει
4 Τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·

Κοι-

λαμπηδόνι, ὑπὲρ ἄκρων τῶν ἑορτῶν Διονύσου, καὶ σὺ ὦ ἄμπελε, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον, διδοῦσα τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον βότρυν τῆς οἰνάνθης, τουτέστι τὸν τὴν οἰνάνθην ποιοῦντα, ἤγουν τὸν λεπτότατον οἶνον, καὶ τὰ ἄγαν θεῖα ἄντρα τοῦ Δέλφινος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὀρειναὶ σκοπιαὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴθε

Vvas, livida germina,
Guttam nectaris ebrii
Nullo non generas die:
O ſanctum & venerabile
Antrum, quod tenuit draco:
Sublimes ſpeculæ Deûm,
Et montem nive candidum,
Qui circum pede verteris
Dianæ dominæ chorus,
Expers ô utinam metus
Degam ſedis in intimis
Phœbeæ penetralibus,
Dirceis procul à vadis.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Nunc me his mœnibus obſidens
Sævo Mars gravis impetu
Spirat nîl niſi ſanguinem.
Eheu nequid huïc precor
Vrbi triſtius accidat.

Nam

εἴθε καταλιποῦσα τὴν Δίρκην τουτέστι τὰς Θήβας γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος χορὸς στρεφόμενος ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς. Νῦν γὰρ πόλεμος ἐρμητικὸς ἐλθὼν, φόνον τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἀνάπτει κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως, εἴθε μὴ συμβαίη αὐτῇ.

και-

Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη·
Κοινὰ δ', εἴτι πείσεται
Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσᾳ χώρᾳ. Φεῦ. Φεῦ.
Κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
Τᾶς κεραςφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
Ὧν μέτεςί μοι πόνων.

Ἀντιστροφή.

Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος
Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
Σχῆμα φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,

Καὶ

κοιναὶ γὰρ αἱ λύπαι τῶν φίλων, τοῖς φίλοις δηλονότι. κοινὰ δὲ τῇ χώρᾳ τῆς Φοινίκης εἴ τι πείσεται ἡ ἑπτάπυργος ἥδε γῆ. κοινὸν τὸ γένος τῶν ἐν τῇ δε τῇ γῇ καὶ τῇ Φοινίκῃ, κοινὰ τέκνα τῆς βοὸς γενομένης Ἰοῦς ὑπάρχει. ὧν τῶν πόνων μετουσία ἐστί μοι.

Περὶ

Nam communia sunt mala
Cunctis, federe mutuo
Simplex quos sociat fides.
Communis dolor hic quoque
Phœnici veniat solo,
Clades si gravis incubet,
Septenis sua mœnia
Portis quod premit, oppido.
Nam commune trahant sibi;
Ortum sanguine nobili
Iüs cornigeræ genus.
Hinc tangit mihi pectora
Thebani populi labor.

Antistrophe.

Nubis iam clipei in modum
Circa mœnia fulgurant.
Hæc præsagia prœlii,
Quod Mavors subito feret
Natis Oedipodæ, impiis
Immissum à Furiis malum.
Argos bella Pelasgicum
Horresco tua, sed Dei

Vin-

Περὶ δὲ τὴν πόλιν πλῆθος πυκνὸν ἀσπιδηφόρων ἀνδρῶν ἀνάπτεται, κατάστασις φονίου μάχης, ἣν (τὴν μάχην) Ἄρης ἴσως οἴσει κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, φέρων βλάβην ἕνεκα τῶν καταρῶν τοῦ Οἰδίποδος· ὦ Ἄργος, δέδοικα τὴν σὴν ἰσχὺν,

καὶ

9 Καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον
10 Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ
11 Ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ

ΠΟΛ. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
Δι' εὐπετείας, τειχέων ἔσω μολεῖν.
Ὃ καὶ δέδοικα, μή με, δικτύων ἔσω
Λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
Ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
Ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.
Πέποιθα μέν τοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
Ἥ τις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
Φέρ', ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,

Καὶ

καὶ τὴν δικαιοσύνην. οὐ γὰρ ἀδίκως εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα, τὸν τῆς μάχης δηλονότι, ὁρμᾷ-

Vindictam magis : haud movet
Arma iniusta , sui patris
Natus qui repetit domum.

POLYNICES, CHORVS, IOCASTE, ETEOCLES.

IAMBI.

POL. Iam me quidem intus claustra portarum tenent,
Tam facile in urbem credulo ingressum pede.
Quam metuo , ne me, retibus postquam suis
Tenent , abire non sinant sine sanguine.
Partes in omnes luminum est acies mihi
Circumferenda, ne quis hic lateat dolus.
Simul ensis huius freta præsidio manus
Securitatem quæret ex audacia.
Ohe, quis ille? temere an horremus sonum?
,,Nam cuncta , quamvis fortibus, faciunt metum,
,,Hostile quoties per solum carpunt viam.
Credo parenti, nec satis credo tamen,
Huc quæ ut venirem sub fide suasor fuit.
Auxilia præstò : nam sacrorum altarium
Ignes prope adsunt, atque non vacuæ domus;
Obscurus ensis in suas latebras eat.

Quæ-

Ὥρμησεν ἔνοπλος ὁ παῖς ὃς ἀπαιτεῖ τὴν βασιλείαν.

'Ω

Καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεςᾶσιν δόμοις·
Ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἡ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεςράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅςις ὢν ἐλήλυθας
Ἑπτάςομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

ΠΟΛ. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
Ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως.
Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.

Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α.

Στροφὴ. Α.

ΧΟ. 1 Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
2 Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεςάλην ὕπο,
3 Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ
4 Σ' ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
5 Ἔβας ἔβας ὢ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
6 Ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος,

Ἀνα-

Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος ἀπογόνων, τῶν ἐμῶν βασιλέων, ὑφ' ὧν δεῦρο ἀπεστάλην, γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε ἄναξ, τῆς ἀπὸ τῆν ἐμῆς πατρίδος συνή-

Quæram quis ille has adſtet externus domos
Grex feminarum. dicite ex origine
Cuiate Græcos ad lares acceditis?
CHO. Phœniſſa tellus corporis nutrix mei:
Sed Marte captam ſtirps Agenoridûm duces
Miſêre donum fata reſeranti Deo.
Iamque Oedipo me natus ad ſacras fuit
Miſſurus aras fœtaque oraclis loca,
Niſi obſidêret mœnia Argivûm phalanx.
Tu mihi viciſſim dic quis huc adveneris
Viſurus urbem turribus ſeptem editam.
POL. Genitor mihi rex Laïo Oedipodes ſatus,
Iocaſta mater, nata quæ Menœceos.
Gens tota me Thebana Polynicen vocat.

MONOSTROPHICA.

Strophe I.

CHO. Cognate ſalve ſanguis ex Agenore
Regum meorum, qui me in hoc mittunt ſolum.
Supplex te, rex, venerans genubus
Patrio advolvor de more tuis.
Sero reducem patria cernit.
At tu ſubito reſera portas,

Ex-

ἤθειαν τιμῶσα. ἀφίκου, ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνου εἰς τὴν γῆν πατρῴαν.
ἰὼ σεβασμία ἐλθὲ ἔξω δραμοῦσα, προαπαντῶσα, ἄνοιξον πύλας, ἀκούεις ὦ μῆτερ,
ὦ

7 Ἀναπέτασον πύλας,
8 Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
9 Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
10 Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

Στροφὴ Β.

ΙΟ. 1 Φοίνισσαν, ὦ νεανίδες, βοὰν ἔσω
2 Δόμων κλύουσα τῶνδε,
3 Γήρᾳ τρομερὰν
4 Ἕλκω ποδὸς βάσιν.
5 Ἰὼ, τέκνον,
6 Χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις
7 Προσεῖδον· ἀμφίβαλε μαςὸν
8 Ὠλέναισι ματέρος,
9 Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
10 Βοςρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
11 Πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
12 Ἰὼ, ἰὼ, μόλις φανεὶς
13 Ἀελπτὰ κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
14 Τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
15 Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι,

Πο-

ὦ τεκοῦσα τοῦτον; τί βραδύνεις ὑπώροφα μέλαθρα διέρχεσθαι, καὶ ψαύειν ταῖς σαῖς ὠλέναις, ἤγουν ἀγκάλαις, τοῦ σοῦ τέκνου. ὦ τέκνον, διὰ χρόνου τὴν σὴν ὄψιν ἐν παρατάσει πλείστων ἡμερῶν εἶδον· περίβαλε τὸν μαστὸν τῆς σῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσὶ, καὶ τὸ τῶν παρηΐδων σου ὄρεγμα, ἤγουν ἔκταμα, ὄρεγε ταῖς ἐμαῖς

Extraque domum molire pedem,
Veneranda parens: natumne tuum
Genitrix audis? quid adhuc cessas
Aulam celeri transire gradu,
Circumque dare brachia nato?

Strophe II.

IOC. Ex quo nostros vestra, puellæ,
Vox personuit Phœnissa lares,
Non abstinui senio tremulum
Proferre pedem. Video, video,
Sed post multos te, nate, dies.
Adstringe tuos in complexus
Vbera matris: malas malis
Adiunge tuas;
Et cœruleis mea colla comis
Super hos humeros fusus obumbra.
Heu quam te ægre, nec sperato,
Fruor his ulnis amplexa parens?
Quid iam dicam tibi, quove modo,
Manibus pariter te contingens

Atque

ἐμαῖς παρειαῖς· καὶ τὸν πλόκαμον τὸν μελανόχροον τῶν βοστρύχων τῆς σῆς χαίτης, ὄρεγε δηλονότι, σκιάζων τὴν ἐμὴν δέρην. ἰὼ μόλις ἐπιφανεὶς, ἐπιδημήσας, ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. τί σοι εἴπω, πῶς προσφθέγξομαί σε; καὶ πῶς ἂν λάβω ἀπόλαυσιν τῶν παλαιῶν εὐφροσυνῶν;

περι-

Πολυέλικτον ἀδονὰν
Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
Περιχορεύουσα, τέρψιν
Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
Ἰὼ τέκος,
Ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποςαλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ,
Ἦ ποθεινὸς Φίλοις,
Ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,
Δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
Ἄπεπλος Φαρέων λευκῶν, τέκνον·
Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοςερὴς,
Ἀπήνας ὁμοπτέρου,
Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
Πόθον ἀμφιδάκρυτον
Αἰεὶ κατέχων, ἀνῇξε μὲν ξίφους
Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
Στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων
Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.

Σὲ

περισκιρτῶσα πολύστροφον καὶ ἡδὺ σκίρτημα, καὶ διὰ τῶν χειρῶν, καὶ διὰ τῆς κόμης ἅπαντα καὶ τὸ ἐκεῖσε φέρον καὶ τὸ δεῦρο: ἔρημον ἔλιπες πατρῷον δόμον, ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς ἀδελφοῦ λώβῃ, ὄντως ποθούμενος φίλοις, ὄντως ἐπιζητούμενος Θήβαις· ἀφ' οὗ, ὦ τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην, ἀφιεῖσα, φωνὴν δηλονότι, θρηνώδη μετὰ δακρύων, ἀμέτοχος λευκῶν ἱματίων ὑπάρχουσα.

τὰ

Atque capillis, huc me vertens,
Rurſus & illuc, qualia quondam
Fulſere, mihi gaudia reddam?
Exſul patriæ ſola liquiſti,
Nate, imperio fratris iniquo:
Quantum Thebis deſiderium,
Quantus caris ardor amicis?
Certe ego triſtem demeſſa comam
Toto abieci vertice canos.
Non me excoluit candida veſtis,
Sed conveniens luctibus ater
Cinxit amictus. Pater interea
Clauſus tenebris, lumine caſſus,
Quærens lachrimis male divulſum
Par, quo ſteterat ſua fulta domus,
Iam diſpoſitos inſilit enſes,
Vt ſe propria cæde cruentet:
Iam letiferos ſpectat nodos
Vota in natos horrenda gemens;
Et multa querens, triſtia clamans,
Fugit in tenebras.

Te

τὰ δυσόρφναια καὶ σκότια τρύχη διαδέχομαι. ὁ Οἰδίπους δὲ ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος, τοῦ ζεύγους τοῦ συγγενικοῦ, ἤγουν ὑμῶν τῶν δύο ἀδελφῶν τῶν χωρισθέντων τῶν δόμων, ἐπιθυμίαν περίδακρυν ἀεὶ ἔχων, ὥρμησε μὲν καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν ξίφους, καὶ ἐπὶ πνιγμονὴν ὑπὲρ τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα. μετὰ στεναγμοῦ ἐπαρώμενος ἀρὰς τοῖς τέκνοις. ἐπὶ ἀλαλαγμένοις δὲ θρηνημάτων αἰὲν ἐν σκοτίᾳ κρύπτεται.

σὲ

Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ -- γάμοισι δὴ κλύω
Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἁδονὰν
Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν,
("Αλαστα ματρὶ τάδε,
Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,)
Γάμων ἐπακτὰν ἄταν;
'Εγὼ δ' οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
Νόμιμον ἐν γάμοις,
'Ως πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
'Ανυμέναια δ' 'Ισμηνὸς ἐκηδεύθη
Λουτροφόρου χλιδᾶς·
'Ανὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
'Εσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
"Ολοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος,
Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
Εἴτε τὸ δαιμόνιον
Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα·
Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟΡ. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ,
Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

ΠΟΛ.

σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω καὶ παιδοποιὸν ἡδονὴν ἔχειν ἐν ξένοις δόμοις, γυναικὶ συζυγέντα, καὶ ξένην [illegible] περιέπειν, γάμων ἐπακτὴν ἄτην, λέγω βλάβην γάμων ἐπεισάκτων, [illegible] ξένων, καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. οὐκ εἰσὶ τάδε [illegible] ὑπὸ τῆς μητρὸς [illegible], καὶ ὑπὸ τοῦ Λαΐου τοῦ παλαιοῦ. ἐγὼ δὲ οὐδα-

μῶς

Te coniugii
Fert interea, nate, potitum
Fama externo dulcem thalamo
Quærere prolem. ſimul externos
Cogere aſſines, triſte parenti,
Laius & quod non laudet avus.
Peſtem, peſtem, fert iſte torus.
Non ego matris more beatæ
Tædam accendi rite iugalem:
Non perſtrepuit carmine feſto,
Puriſque tuos abluit artus
Iſmenos aquis. nova nupta tuam
Cùm ducta domum, ſonus Ogygiam
Non inde ullus contigit urbem.
Valeant, valeant, ſive his ferri
Violentus amor, diſcorſque furor,
Seu cauſa pater, ſive Oedipodæ
Gravia infeſtant quæ fata domum.
Horum ex omni parte malorum
In me luctus mœrorque cadunt.

I A M B I.

CHO. Res magna parere: magnus in nixu dolor:
„ Amat inde natos omne femineum genus.

POL.

μᾶς σοι ἐν τοῖς γάμοις ἀνῆψα φῶς πυρὸς νενομισμένον, καθάπερ πρέπει μητρὶ εὐτυχεῖ. ἐπεγαμβρεύθη δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνὸς, μὴ μετασχὼν τῆς ὑμεναίων τῆς λουτροφόρου χλιδῆς. ὅ ἐστι μήτε ὑμεναίων ἀκούσας, μήτε λουτρά σοι ἐκπ[illegible]-

φύ-

ΠΟΛ. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμην
Ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.
Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
Ὥστε, ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
Σπονδαί τε, καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε
Τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
Ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.
Ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σε δέρκομαι,
Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
Ἔχουσαν. οἴ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
Ἦ που στένουσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς.

ΙΟ. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
Οὕτω γὰρ ἦρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
Κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
Δέδοιχ', ἃ χρῄζω. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.

ΠΟ.

POL. En venio ad hoſtes, mater: imprudens magis
,, Prudénsne dubito: cogimur ſed patriam
,, Amare cuncti: ſiquis id de ſe negat,
,, Iactat ſe inani voce, mens aliò rapit.
At me huc euntem tantus inceſſit pavor,
Perfidia fratris ne mihi intentet necem,
Oculos in urbem ut usque circumiecerim
Armatus enſe dexteram. at me unum iuvat,
Fides tua, & ſacra pacta, quæ me intra patris
Traxere muros. venio, non fletu ſine,
Tandem hoc reviſens limen atque aras Deûm,
Gymnaſiaque, in queis adolui & Dirces aquas,
Non iure pulſus unde, peregrinam colo
Vrbem, perennes irrigans lachrymis genas.
Sed ob dolores tu quoque, ut video, meos
Doles, amictu ſquallida atrato, comis
De capite vulſis, propter heu luctus meos.
,, Quam dira mater res, domi diſcordia,
,, Quam pacis hæc ſpes odia difficiles habent?
Senex quid autem genitor intra ædes agit,
Spectans tenebras, quidque germanæ duæ?
Quid, quæſo? mea ne exſilia miſerantes gemunt?
IOC. Male quis Deorum perdit Oedipodæ domum.
Ita cœpta res eſt: nuptias fecit pater
Male: iura contra peperi ego: atque hinc tu ſatus.
,, Sed iſta quorſum? ferre nos fatum decet.
Exquirere aveo multa, quæ ne mordeant
Tibi cor, laboro. cupio, ſi pateris, tamen.

ΠΟ. Ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοί, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἦ κακὸν μέγα.
ΠΟ. Μέγιστον. ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
ΙΟ. Τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές.
ΠΟ. Ἓν μὲν μέγιστον; οὐκ ἔχει παῤῥησίαν
ΙΟ. Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
ΠΟ Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
ΠΟ. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ΙΟ. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δὲ.
ΙΟ. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς.
ΠΟ. Ἔχουσιν ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. Πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον.
ΠΟ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
ΙΟ. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν.
ΠΟ. Εὖ πρᾶσσε. τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ. Οὐδ' ἡ 'υγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα.
ΠΟ Κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
ΙΟ. Ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἂν ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες.
ΠΟ. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.

ΙΟ.

Φυγάδας βόσκουσιν αἱ ἐλπίδες, καὶ ἡ προσδοκία τοῦ ἐπιβήσεσθαι τῆς πατρίδος. ὄμμασι καλοῖς ὁρῶσιν αἱ ἐλπίδες, ἀλλὰ βραδύνουσιν. οὐδὲ ἡ πολλὴ παράτασις τοῦ χρόνου διασαφεῖ αὐτὰς οὔσας ματαίας; τέρψιν τινὰ ἡδεῖαν ἔχουσιν πρὸς τὰς συμφοράς.

POL. Exquire: nihil omitte, quod notum velis:
Quæ namque tibi ſunt cara, mihi mater placent.
IOC. Hoc te ergo primum, ſcire quod cordi eſt, rogo:
„ Magnumne patria vivere extorrem malum?
POL. Magnum, nec adeò verba, quam res eſt gravis.
IOC. Quæ cauſa, quæ res, tam grave exſilium facit?
POL. Primùm loquendi nulla libertas adeſt.
IOC. Servile memoras, non loqui, quæ ſentias.
POL. Sed & potentum perferenda inſcitia eſt.
IOC. Difficile condeſipere deſipientibus.
POL. Servire quæſtus præter ingenium docet.
IOC. Spes anne paſcunt exſulem, fama ut refert?
POL. Blando tuentes ore, ſed tardæ nimis.
IOC. Ergo eſſe vanas longa detexit dies.
POL. Lenocinatur his venus ſemper nova.
IOC. At unde paſtus ante coniugium tibi?
POL. Nunc nactus aliquid, nunc egens vixi in diem.
IOC. Patrisne amici nîl dabant, nîl hoſpites?
POL. Sis usque felix. miſer amicos non habet.
IOC. Te nonne in altum celſa nobilitas tulit?
POL. Miſerum eſt egere: me meum haud aluit genus.
IOC. Patria eſt hominibus ergo res dulciſſima?
POL. Ego fando, quam ſit dulcis, haud poſſim asſequi.
IOC. Peteres ut Argos, quæ tibi ratio fuit?
POL. Fatidicum Apollo carmen Adraſto dedit.

IOC.

[illegible]. ἀπὸ ποίου δὲ πόρου ἐτρέφου πρὸ τοῦ γάμου; ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ εἶχον τροφὴν, [illegible]

ΙΟ. Ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. Κάπρῳ, λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον.
ΠΟ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος.
ΠΟ. Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
ΙΟ. Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος.
ΠΟ. Ἦν ταῦτα· κᾆτα δ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε.
ΠΟ. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα.
ΠΟ. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.
ΙΟ. Ἆρ' εὐτυχεῖς σὺν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς.
ΠΟ. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος, εἰς τόδ' ἡμέρας.
ΙΟ. Πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν.
ΠΟ. Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τάδε,
Τυδεῖ τε, κἀμοί, σύγγαμος γάρ ἐς' ἐμός,
Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν· πρόσθεν δ' ἐμέ.
Πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοί,
Διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
Πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.

Ἀλλ'

με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. τί κατὰ τοῦτο ἔλεξας; οὐ δύναμαι νοῆσαι. ἔχρησε ἐκδῶσαι τὰς θυγατέρας λέοντι καὶ κάπρῳ. καὶ τίς σοι τοῦ ὀνόματος τῶν θηρῶν ἦν μετουσία, τέκνον; οὐκ οἶδα· τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας.

κατὰ

IOC. Quid eſt, quod inquis? mente non capio ſatis.
POL. Apro & leoni filias iuſſit dare.
IOC. Quid hæc ferarum nomina ad te pertinent?
POL. Non video. ſors hæc obtigit fato mihi.
IOC. Sapit Deus. ſed parta quî coniunx tibi?
POL. Pernox adivi forte Adraſteos lares.
IOC. An quæritans cubile, ut extorres ſolent?
POL. Sic eſt: deinde & alter extorris venit.
IOC. Quis ille tecum pariter ex æquo miſer?
POL. Tydeus parentis Oenei genitus ſatu.
IOC. Cur rex Adraſtus vos pares fecit feris?
POL. Quod ære propter ſtragulas pugnavimus.
IOC. At tum Talaïdes ſenſit oracli fidem?
POL. Natasque geminas coniuges nobis dedit.
IOC. Infauſta ſors, an fauſta coniugii fuit?
POL. Video, quod eius hactenus culpem, nihil.
IOC. Quanam arte poſt te tanta traxiſti agmina?
POL. Fidem obligarat iureiurando ſocer
Mihique, Tydeoque, ſe generos duos,
Sed me priorem, redditurum finibus.
Adſunt Danaïdûm principes omnes mihi,
Et flos Mycenes, triſte præſidium, ſed hoc
Vti neceſſe eſt. Patriam oppugno meam,
Fateor: Deosque teſtor, ex animo dolet,
Caros parentes arma quod terrent mea.

Spe-

κατὰ τί δὲ ὑμᾶς ὁ Ἄδραστος ὡμοίωσε τοῖς θηρσὶ; διότι ἤλθομεν εἰς μάχην ἕνεκα στρωμνῆς. ἐν τούτῳ ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος ἔγνω τὰ μαντεύματα; καὶ δηλονότι, καὶ ἔδωκεν ἡμῖν τοῖς δυσὶν τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας.

Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους
Παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
Ἃ 'γὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
Λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.

ΧΟ. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.

ΕΤΕ. Μῆτερ, πάρειμι, τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς
Ἦλθον. τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
Τάσσων, ἐπέσχον, πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
Κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.

ΙΟΚ. Ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.
Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμοῦ πνοάς·
Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταὐτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐκδέξῃ λόγους.

Πα-

Ἀλλ' εἰς σὲ ἀφορᾷ, ὦ μῆτερ, ἡ διάλυσις τούτων τῶν κακῶν, συνάξασαν ἡμᾶς εἰς φιλίαν παῦσαι καὶ ἐμὲ πόνων, καὶ σαυτὴν, καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων,

Speramus à te, mater, his finem malis.
Si reddis almam fratribus pacem, mihi
Tibique & urbi pariter auxilium feres.
„ Memorare dictum liceat antiquum mihi.
„ Imperia opesque prima sunt mortalium
„ Censu, atque in animos maximas vires habent.
Horum ergo veni cum tot hastarum agmine.
„ Res misera, pauper genere præclaro editus.
CHO. Ad colloquendum ductor Eteocles venit.
Hoc jam tuorum, Iocasta, sermonum est opus.
Relocare veterem fratribus concordiam.
ETE. En, mater, adsum, gratiæ hoc tribuens tuæ.
Quid facere me vis? aliquis incipiat loqui.
Vix civium sustineo prorumpentium
Currus & arma, pacis ut discam tuo
Ex ore leges: cuius in spem mœnibus
Tuâ prece hic receptus assensu meo.
IOC. Mane. æquitati inimica festinatio est:
„ Consilia tarda providum excudunt opus.
Remitte torvum lumen atque animos truces.
Non tu Medusæ cernis anguicomæ caput
Cervice raptum: frater est, quem conspicis.
Et tu simul Polynices os fratri tuo
Obverte. vultu melius adverso datur
Loqui, & loquentem rursus auditu sequi.

Sa-

μάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βραβείας, ἤγουν τὰς διαλλαγὰς, τὰς κρίσεις, ἐφ' αἷς, ἤγουν δι' ἃς, ἐδέξω μολεῖν τόνδε εἴσω τῶν τειχέων, πείσασά με.

ὁπό-

Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·
Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
Ἐφ' οἷς συνήκει ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.
Λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον.
Σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κριτὴς δέ τις
Θεῶν γένοιτο, καὶ διαλλακτὴς κακῶν.

ΠΟ. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων,
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην
Τοὐμόν τε, καὶ τοῦδ'. ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον·
Ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
Καὶ μὴ, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,
Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται.
Ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
Ἔδρασεν οὐδὲν, ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
Τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.

Καὶ

ἐπειτὰν τις φίλος θυμωθεὶς ἀνδρὶ φίλῳ, συνελθὼν, ἐκείνῳ ἐναντίον, τὰ αὐτοῦ ὄμματα τοῖς ἐκείνου δῶσῃ, ταῦτα μόνον πρέπει σκοπεῖν δι' ἅπερ ἦλθε, τῶν προτέρων δὲ κακῶν μὴ μνήμην ἔχειν. Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ, οὐ γὰρ ποικίλων δεῖται τὰ δίκαια ἐξηγητῶν. ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον· ὁ δὲ ἄδικος

Sapienter aliquid ambo vos monitos volo:
„ Quoties amici post trucem iracundiam
„ Iterum fruuntur mutuis obtutibus,
„ Quorum ergo ventum est hæc decet sola exsequi,
„ Expectorantes pristinas iniurias.
Priora fari, nate Polynices, tuum est.
Tu namque ad urbem ducis Argolica agmina,
Iniuriâ inquis, pressus: atque utinam Deûm
Sequester aliquis dirimat hæc certamina.
PO. „ Simplex & infucata veri oratio est:
„ Multiplice nec egent æqua verborum ambitu,
„ Manifesta per se: causa sed iuris sui
„ Vitio laborans quærit à verbis opem.
Ego pro paterna sustinens curam domo,
Diras timescens, quas & mihi atque isti simul
Infensus olim genitor intentaverat,
Fines reliqui sponte natalis soli,
Fratrique patriæ regna concessi annua,
Vt sceptra caperem temporum alterna vice,
Ac non ut esset, hostium in morem, mihi
Facere ac pati necesse quæ bellum iubet.
Hæc ille pepigit, iusque iurandum dedit,
Qui nunc fidem atque sacra contemnens, tenet
Hæc regna solus & mei partem laris.

Adsum

δικος λόγος, ἐν ἑαυτῷ κακῶς ἔχων, συνηγόρων δεῖται θεραπειῶν πεπαιδευμένων. ἐγὼ δε, προνοησάμενος τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τούτου συμφέρον, γνῶναι τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἐκφυγεῖν, ἃς ἐφθέγξατο ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς, ἐξῆλθον ἑκὼν ἔξω τῆς ἐμῆς πατρίδος,

Καὶ

Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν,
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
[Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,]
Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις·
Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
Δρᾷν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς, πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΟ. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΕΤΕ. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις·
Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν Τυραννίδα.
Τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι

Ἄλλῳ

Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμί τὸν μὲν στρατὸν ἀποστεῖλαι, οἰκεῖν δὲ κατὰ διαδοχὴν τὸν ἐμὸν οἶκον λαβόντα. ἅ τινα ἀπόπειραν ποιήσομαι πράττειν, μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου. ἐπιβοῶμαι δὲ μάρτυρας τούτων τοὺς θεοὺς, ὅτι, πάντα πράττων μετὰ δικαιοσύνης, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς πατρίδος ἀδικώτατα. ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. Ἐμοὶ μὲν,

εἰ

Adſum paratus nunc quoque his è finibus
Exercitum omnem protinus deducere,
Dum me iſta dominum regia agnoſcat ſuum,
Reddenda fratri temporum iuſto ambitu.
Ita nec paternas arma vaſtabunt opes,
Nec ſcala celſos faciet in muros gradum.
Sin hæc negantur, quicquid eſt iuris mei
Experiar: inque hoc advoco teſtes Deos,
Cùm ius petam præſtemque, me patrio tamen
Eliminari fine, ius contra ac fidem.
Hæc ſum profatus, mater, haud ambagibus
Implicita, ſed quæ, regulis æqui & boni
Suffulta, doctis pariter & rudibus patent.

CHO. Mihi, educatæ Græcia quamvis procul,
Videtur ille provide & recte loqui.

ET. „ Si ius bonumque ducerent omnes idem,
„ Diſſidia generi nulla mortali forent.
„ Nunc æquitas nihil ipſa, nil concordia,
„ Niſi vox inanis: facta diſcedunt procul.
Ego, mater (animi nec tegam ſenſus mei)
Peterem vel imas merſa ſub terras loca,
Vel ſolis ortus, fata ſi hac ſinerent via
Potentiam reperire, quæ prima eſt Deûm.
Aliquiſne adhuc miratur, hoc tantum bonum
Ser-

εἰ καὶ μὴ κατὰ γῆν τῶν Ἑλλήνων ἀνετράφημεν, ὅμως συνετά μοι δοκεῖς λέγειν. εἰ παρὰ πᾶσιν ἅμα τοῖς ἀνθρώποις ἦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καλὸν καὶ σοφὸν, ἤγουν φρόνιμον, καὶ μὴ, τῷ μὲν δηλονότι, ἐδόκει τόδε καλὸν, ἑτέρῳ δὲ τοὐναντίον, οὐκ ἦν ἔρις ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀμφισβητήσιμος· νῦν δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι.

Ἐπεὶ

Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅςις ἀπολέσας
Τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ᾽, αἰσχύνομαι,
Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
Τυχεῖν ἃ χρῄζει. ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
Γένοιτ᾽ ὄνειδος, εἰ, Μυκηναίου δορὸς
Φόβῳ, παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ᾽ ἔχειν.
Χρῆν δ᾽ αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
Μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
Ἀλλ᾽, εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
Ἔξεσ᾽· ἐκεῖνο δ᾽ οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
Πρὸς ταῦτ᾽, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
Ζεύγνυσθε δ᾽ ἵππους, πεδία πίμπλασθ᾽ ἁρμάτων,
Ὡς οὐ παρήσω τῷδ᾽ ἐμὴν τυραννίδα.
Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
Κάλλιςον ἀδικεῖν. τἄλλα δ᾽ εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ ᾽πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ᾽, ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ᾽ ἡ ᾽μπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, παῖ, μὴ σύγ᾽, ἄδικος ἡ θεός·
Πολλοὺς δ᾽ ἐς οἴκους, καὶ πόλεις εὐδαίμονας

Εἰσ-

Ἐκεῖνο δὲ, ἤτοι τὸ βασιλεύειν, ἑκὼν οὐκ ἀπολύσω. Βασιλεύειν ἐξὸν μοι τῷδ᾽ ὑποταγήσομαι. Οὐ χρὴ τὰ φαῦλα τῶν ἔργων λόγοις καλλωπίζειν, οὐ γὰρ ἐστι τοῦτο κ.λ.

Servare mihi ſi malo, quam fratri dare?
,, Imbellis animi eſt plus quod eſt amittere,
,, Minus tenere. deinde qui armatus venit,
Qui vaſtat agros, conſequi hunc quod poſtulat,
Pudenda res ſit. Abſit hoc Thebis probrum,
Vt cogat haſtæ me Mycenææ metus
Sceptrum hoc avitum tradere alienam in manum.
Nec ille, mater, debuit ferro viam
,, Paci parare. blanda ſæpe oratio
,, Plus impetrabit quam truces belli minæ.
Habitare ſi vult finibus noſtris, licet:
Vt me imperet præſente, non poſſum pati.
In ſervitutem cadere de regno grave eſt.
Potius vagetur ignis, eat in ſanguinem
Ferrum, quadrigis horreat denſis ager,
Et cuncta fiant, ſceptra quam tradam mea.
,, Nam iura ſi violanda, regni gratia
,, Violanda: pietas cæterum vitæ regat.
CH. ,, Inhoneſta pulchre differi non convenit,
,, Nec eloquendi ars iſta Iuſtitiæ placet.
IOC. Eteocles audi. ,, Non nihil fert commodi
,, Senecta ſecum: multa, quæ membris virens
,, Neſcit iuventus, monſtrat experientia.
,, Quid te procacis impotens animi malum
Ambitio vexat? abſtine: iniuſta eſt Dea,
Quæ ſæpe & urbes intrat & claras domos,

Nec

καλὸν, ἀλλ' ἐναντίον τῷ δικαίῳ.

H τὰ

Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων,
Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ. Κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
Ἰσότητα τιμᾷν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
Συνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
Τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθονὸν ἔχει νικώμενον.
Εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς;
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ἀπονέμειν; κᾆτα ποῦ 'στὶν ἡ δίκη;
Τί τὴν Τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
Τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε;
Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
Βούλει; τί δ' ἐστὶ τὸ πλέον, ὄνομ' ἔχει μόνον·
Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
Ὅταν δὲ χρήζωσ', αὖτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
[Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.]
Ἄγ', ἢν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,

Πότερα

τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν δὲ ἔχοντες χρήματα φροντίζομεν· ὁπόταν δὲ θέλωσιν, αὐτὰ πάλιν ἀφ' ἡμῶν λαμβάνουσιν. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόσκαιρος. ἄγε ἀποκρί-

Nec exit antè, cuncta quam prostraverit:
„ Hæc te efferavit. satius at quanto fuit
„ Æqualitatem colere, quæ paribus pares
„ Sociisque socios, urbibusque urbes ligat?
„ Æquale iuri res amica & legibus:
„ Ei, quod est plus, semper infestum Minus
„ Obsistit, unde hostilis exoritur dies.
„ At ponderum momenta se librantium
„ Numerosque, mensurasque dedit Æqualitas.
„ Obscura facies noctis & Phœbi iubar
„ Lege paritatis annuas explent vices,
„ Vincuntque vincunturque, at invidia vacant,
„ Vt usui hominum serviant socialiter.
Et tu recusas parte dimidia domus
Fratrem recipere frater? Ergo ius ubi est?
Quid splendida iniustitia, quam regnum vocant,
In se potest habere quod tanti putes?
Pulchrum videtur suspici? quid inanius?
An, ut superba sit domus, magno cupis
Emtum labore? nomen est: ultra nihil.
„ Animo modesto, quod sat est, semper sat est.
„ Non possidemus propria mortales bona,
„ Sed ius Deorum, nostra dispensatio est,
„ Et commodata cùm libet repetunt Dei.
„ Fortuna fluxa est, datur in incertam diem.
Quòd si è duobus optio detur tibi,

Regna-

κρίθητι, ἐὰν σε ἐρωτήσω, δύω λόγους προβαλλομένη,

Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
Ἐρεῖς, τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
Ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
Ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
[Γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.]
Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
Ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο,
Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
Φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
Πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός;
Πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων, ἑλὼν πάτραν;
Κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς;
Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
Ἀσπίδας ἔθηκε· μή ποτ', ὦ τέκνον; κλέος
Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
Πῶς Ἄργος ἥξεις, μυρίους λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
Ἀπωλόμεσθα· δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
Κείνων στερέσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον; ἀμαθία δυοῖν,

Εἰς

ἆρα τυραννεῖν θέλεις, ἢ τὴν πόλιν σῶσαι; πάντως ἐρεῖς μοι τυραννεῖν, ἐὰν δὲ νικήσῃ οὗτος, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων ἰσχὺς τοὺς Καδμείους νικήσῃ, θεάσῃ φθαρὲν τὸ ἄστυ τῶν Θηβαίων, καὶ πολλὰς κόρας αἰχμαλωτιζομένας σὺν βίᾳ παρὰ τῶν πολεμίων ἀν-

Regnare malis, ſoſpitare an patriam,
Regnare dices? Ille quid ſi vicerit,
Cadmique ſuccubuerit Argivæ manus,
Avita nempe mœnia hæc cernes capi?
Tot inclitarum virginum cernes gregem
In ſervitutem manibus infeſtis trahi?
Erit poteſtas ergo, quam tantum cupis,
Miſeranda Thebis, tuque nimium pertinax.
Et hæc quidem ad te, nate. nunc audi minor.
Infauſtum Adraſtus fecit officium tibi,
Nec tu iſta ferro tecta ſapienter petis.
Fac Marte capias: (omen avertat Deus!)
Quod ſibi tropæum ſtatuet hæc victoria?
Quam deinde cauſam victimis dices tuis?
Quos ſpolia titulos Inachi ad ripas ferent?
Thebis crematis ſcuta Polynices Deis
Suſpenſa ſacrat? ſit procul per Græciam
Vt iſta nomen fama nobilitet tuum.
Sin victor alter, ſpesque conciderint tuæ,
Argos redibis tot peremtorum reus?
Vt dicat aliquis: ſocer es infelix nimis
Adraſte nobis: unius nuptæ toro
Perimus omnes. nate, ſic duplici malo
Nec conſequêris iſta, cumque illis cades.
„ Iam mittite ambo quicquid eſt nimium: duos

„ Nam

ἀνδρῶν. ἐπώδυνος λοιπὸν δ' πλοῦτος καὶ αἰσχύνης αἴτιος γενήσεται· ταῖς Θήβαις, ἐντινα ζητεῖς κεκτῆσθαι.

Εἰς ταῦθ᾽ ὅταν μόληθον, ἔχθιστον κακόν.
ΧΟ. Ὦ θεοί, γένοισθε τῶνδ᾽ ἀπότροποι κακῶν·
Καὶ ξύμβασίν τιν᾽ Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Τ Ρ Ο Χ Α Ι Ο Ι.

ΕΤΕ. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγών ἐστ᾽, ἀλλ᾽ ἀνάλωται χρόνος
Οὑν μέσῳ μάτην, περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία·
Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ ᾽πὶ τοῖς εἰρημένοις,
Ὥστε με, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆς δ᾽ ἄνακτ᾽ εἶναι χθονός.
Τῶν μακρῶν δ᾽ ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ᾽ ἔα.
Καὶ σὺ τῶνδ᾽ ἔξω κομίζου τειχέων· ἢ κατθανῇ.
ΠΟΛ. Πρὸς τίνος; τίς ὧδ᾽ ἄτρωτος, ὅστις, εἰς ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;
ΕΤΕ. Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας; εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
ΠΟΛ. Εἰσορῶ· δειλὸν δ᾽ ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.
ΕΤΕ. Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;
ΠΟΛ. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ᾽ ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.
ΕΤΕ. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.
ΠΟΛ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ᾽ ἀπαιτῶ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
ΕΤΕ. Οὐκ ἀπαιτούμεσθ᾽, ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

ΠΟΛ.

Ὦ μῆτερ, οὐκ ἔριδός ἐστ᾽ ἀγὼν, ἀπώλετο γὰρ ὁ καιρὸς ὁ ἐν μέσῳ ἀκαίρως, περαίνει δὲ, ἤτοι πληροῖ, οὐδαμῶς ἡ σὴ προθυμία. ὁ δὲ νοῦς, περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία, ἀντὶ τοῦ προθυμουμένη ἡμᾶς εἰς φιλίαν ἀγαγεῖν, οὐ πείθεις. οὐ γὰρ φιλιωθείημεν, καὶ εἰς ξύμβασιν καὶ φιλίαν ἔλθοιμεν ἄλλως, ἢ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὥστε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι, καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆσδε. τῶν ἐπὶ πολὺ δὲ προτεινομένων νουθετημάτων ἀποστᾶσα, ἔασον ἡμᾶς. καὶ σὺ δὲ τῶν τειχῶν τούτων ἐξέρχου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθανῇ. παρὰ τίνος ἀποθανοῦμαι; τίς δ᾽ οὕτως ἄτρωτός ἐστιν. ὅστις, εἰς ἡμᾶς φονικὸν ἐμβαλὼν ξίφος, τὸν ὅμοιον οὐκ ἀπολαβὼν οἴσε-

„ Nam pariter insanire crudele est malum.
CHO. Cladem imminentem cœlites avertite,
Sanctamque pacem reddite Oedipodæ domo.

T R O C H A I C I.

ETE. Mater, haud sermonis est res. interim tempus perit,
Ille nec qui te fatigat proficit quicquam labor.
Vna lex est pactionis quæ satis dicta est semel,
Vt mihi Thebana tota pareant regni sola.

Parce me longo monere, mater, affatu tuo:
Tuque te muros fer extra, ni mori extemplo cupis.
POL. Qua manu: quis ille tandem vulnerum est impervius,
Cæde qui nostra cruentus non cadat fato pari?
ETE. Non tibi longinquus abstat. hanc meam cernis manum?
POL. Cerno: sed parcum esse vitæ divitum novi genus.
ETE. Nempe tanta vi cohortum cinctus imbellem petis?
POL. Tuta quam ferociora malle ductorem decet.
ETE. Pacta te reddunt superbum, quæ tibi avertunt necem.
POL. Alterum te sceptra posco, patrii & partem soli.
ETE. Nolo posci. nam penates incolam solus meos.
POL.

εἰπεῖν θάνατον; οὗ τινος ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵστασαι· (τὸ δὲ, εἰς χεῖρας λεύσσεις ἐμὰς, [illegible]) λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμὰς, ἐκ τούτων θνήσκεις; [illegible] ὁ [illegible] [illegible] καὶ Φιλοξένου ποιητικοῦ. καὶ εἶτα πρὸς τὸν Φιλόξενον, καὶ ἀναι[illegible], [illegible] ἄλλα [illegible]; ναὶ, καὶ γὰρ ὁ ὠχυρωμένος ἐν ὅπλοις στρατη[illegible] [illegible] ἐστι τοῦ [illegible]. ἀλαζονικὸς ὑπάρχεις, θαῤῥῶν ἐν σπονδαῖς, [illegible]. ἰδοὺ, φησιν, [illegible] δευτέρου σοι λέγω ἀποδοῦναί μοι τὸ μέρος τῆς βασιλείας.

καὶ

ΠΟΛ. Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον. ΕΤΕ. Φημ', ἀπαλλάσσου δὲ γῆς·

ΠΟΛ. Ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων. ΕΤΕ. οὓς σὺ πορθήσων πάρει.

ΠΟΛ. Κλύετέ μου. ΕΤΕ. τίς ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;

ΠΟΛ. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'· ΕΤΕ. οἵ στυγοῦσί σε.

ΠΟΛ. Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. ΕΤΕ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟΛ. Ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. ΕΤΕ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς.

ΠΟΛ. Ἀνόσιος πέφυκας. ΕΤΕ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

ΠΟΛ. Ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις· ΕΤΕ. καί κατακτανῶ γε πρός.

ΠΟΛ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤΕ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

ΠΟΛ. Καὶ σὺ, μῆτερ; ΕΤΕ. οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα·

ΠΟΛ. Ὦ πόλις. ΕΤΕ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

ΠΟΛ. Εἶμι, μὴ πόνει; σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤΕ. Ἔξιθι χθονός.

ΠΟΛ. Εἶμι. τόν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν· ΕΤΕ. οὐκ ἂν τύχοις.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤΕ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.

ΠΟΛ

τοῦ ἐπιβάλλοντός σοι μέρους κεκτημένος τὸ περισσότερον; ναὶ λέγω. ἐλευθεροῦ δὲ καὶ

POL. Parte plus tua retentans? ETE. Sic libet. Thebis abi.

POL. O Deûm paterna sacra. ETE. nempe quæ ferro petis.

POL. Vos precor me audite. ETE. at hostem patriæ non audiunt.

POL. Vosque Divûm equis sedentum fana. ETE. queis exosus es.

POL. Finibus pellor paternis. ETE. perditurus veneras.

POL. Per tuum scelus. ETE. Mycenis quære non istic Deos.

POL. Iuris es contemtor. ETE. at non perduellis patriæ.

POL. Eripis partem bonorum. ETE. spero mox vitam quoque.

POL. O pater, quæ patior audis? ETE. quæ facis, multo magis.

POL. Tuque mater: ETE. nuncupari quam tua voce est nefas.

POL. Vrbs mea. ETE. i, profectus Argos invoca Lernes aquas.

POL. Ibo: laus ingens tibi sit, mater: ETE. exi protinus.

POL. Iamque eo: patrem videre da senem: ETE. non impetras.

POL. Virgines saltem sorores. ETE. at nec has tueberis.

POL.

καὶ ἀπαλλάσσου τῆς γῆς. ὦ βωμοὶ τῶν θεῶν πατρῴων. οὓς σὺ πορθήσων παρεγένου.

ΠΟΛ. Ὦ κασίγνηται. ΕΤΕ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς γ' ἔχθιστος ὤν.

ΠΟΛ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟΚ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟΚ. εἰς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ.

ΠΟΛ. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤΕ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.

ΠΟΛ. Ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων; ΕΤΕ. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;

ΠΟΛ. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤΕ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.

ΙΟΚ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ. τί δρᾶτε, ὦ τέκν'; ΕΤΕ. αὐτὸ σημανεῖ.

ΙΟΚ. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς; ΠΟΛ. ἐρρέτω πρόπας δόμος.

Ὡς τάχ' οὐκ ἔθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.

ΠΟΛ. Τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,
Δοῦλος ὥς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται, μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ.
[Οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός]
Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,
Ἥλικές θ' οἱ μοί, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.
Οὐ γὰρ οἶδ', εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτε.

Ἐλπί-

POL. O sorores. ETE. & quid istas, queis es odium, nominas?

POL. Iam vale, mater. IOC. valere, nate, quæ patior vetant.

POL. Non sinor tuus videri. IOC. nata sum multa ad mala.

POL. Iste nos per vim lacessit. ETE. & lacessor denuo.

POL. Ante turres stabis ecqua parte? ETE. cur interrogas?

POL. Stabo contra & te necabo. ETE. me lubido eadem tenet.

IOC. Perditam me. quid paratis filii? ETE. res deteget.

IOC. Nil patris diras timetis? POL. tota dispereat domus.

ETE. Quando tandem noster ensis feriari desines?

POL. Denuo superos humique testor altricis solum,
En miser, contemtus, exsul, patrio exturbor lare,
More servi, non ut uno patre natus Oedipo.
Civitas huic imputato siquid eveniet tibi:
Non volens veni, paterna nec volens pellor domo.
Iam vale custos viarum Phœbe, & æquales mei,
Aulaque & simulachra Divûm victimis gaudentia.
Nescio permittar an vos alloqui post hunc diem:

I 2 „Nec

Ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα, σὺν θεοῖς
Τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.
ΕΤΕ. Ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Στροφή.

ΧΟ. 1 Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν
2 Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
3 Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα
4 Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
5 Χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
6 Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
7 Πυροφόρα δόμων ἔχρησε,
8 Καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε
9 Νοτὶς ἐπέρχεται γύας
10 Δίρκας χλοηφόρους,
11 Καὶ βαθυσπόρους
12 Βρόμιον ἔνθα δὴ τέκεν πότ'
13 Ἁ μάτηρ, Διὸς γάμοις,
14 Κισσὸς ὃν περιστεφὴς,

Ἑλ-

Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν ὁ Τύριος, οὗ χάριν ἡ τετράπους ἀδάμαστος ἔρριψεν ἑαυτὴν αὐτόματον πτῶμα, μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς, διδοῦσα τέλος φέροντα τὸν χρησμὸν, ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε πεδία δὲ σιτοφόρα τῶν δόμων, ὁ χρησμὸς ἔχρη-

„ Nec tamen spes dormit omnis (Dis enim fido bonis)
Hoc peremto regna patriæ me potiturum meæ.

ETE. Quin abis? nam, nomen indens cœlitum nutu tibi,
Iure Polynicen vocavit odia quærentem pater.

[*Actus primi finis.*]

E P O D I C A.

Strophe.

[*Parodus.*]

CHO. Cùm Tyro Cadmus fugiens relicta,
Quæreret Phœbo monitore sedes,
Sponte se stravit quadrupes iuvenca,
Nesciens tardi iuga curva plaustri,
Sorte monstrato recubans in agro,
Lene quem campi per amœna serpens,
Floribus texto lavat amne Dirce.

Nunc ubi surgunt laqueata tecta,
Creverat sulcis seges in profundis.
Hîc ab amplexu Semele Tonantis
Debitum cœlo peperit Lyæum,

Qui

ἔχρησε, γενέσθαι δηλονότι, ὅπου γε ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης ἐπέρχεται τὰς βοτανηφόρους αὔλακας τῆς γῆς καὶ βαθυσπόρους, ἔνθα τὸν Διόνυσον ἔτεκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Σεμέλη διὰ τοῦ γάμου τοῦ Διός· ὅν τινα τὸν Διόνυσον ὤν

Ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
Χλοηφόροισιν ἔρνεσι
Καlασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν;
Βακχεῖον χόρευμα
Παρθένοισι Θηβαίαισι,
Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

Ἀντιστροφή.

Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
Νάματ' ἔνυδρα, καὶ ῥέεθρα
Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ
Κρᾶτα φόνιον, ὀλεσίθηρος
Ὠλένας δικὼν βολαῖς.
Δίας ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς
Γαπετὲς δικὼν ὀδόντας
Εἰς βαθυσπόρους γύας·
Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων

Ὅρων

εὐθὺς ἔτι βρέφος ὄντα κισσὸς, φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι κύκλῳ, ἐσκέπασε, μακάριον δείξας, κλάδοις χλοηφόροις κατασκίοις. κισσὸν δὲ εἰπὼν, ἐπάγει βακχεῖον χόρευμα. ἤγουν λέγω χόρευμα βακχικὸν τῶν Θηβαίων παρθένων, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν Εὐίων, ἤγουν τῶν βακχικῶν. Ἔνθα δράκων ἦν τοῦ Ἄρεος φονικὸς, ἄγριος, ἀπηνὴς, φύλαξ, τῆς πηγῆς δηλονότι, τὰ νάματα τὰ εὔυδρα, καὶ τὰ ὑγρὰ ῥεῖθρα ἐφορῶν ὀφθαλ-

Qui tener cunis hederæ ſuperba
Fronde veſtitis latitavit infans:

Vnde Thebanæ celebrant choreis
Virgines Evæ, trepidæque matres.

Antiſtrophe.

Hic & ingenti ſpatio volutus
Martius campos draco poſſidebat,
Fluminum cuſtos, oculos micantes
Huc cito motu referens & illuc,
Ne quis ad puros penetraret amnes.
Cadmus, ut poſſet ſuperis litare,
Dum piis quærit manibus liquorem,
Fortibus librans lapidem lacertis,
In venenatum iaculatur anguem,
Verticem frangens, repetitque vulnus
Iuſſibus natæ ſine matre divæ.
At feros dentes moritura ſerpens
Sparſit in ſulcos Cerealis arvi,
Quo ſatu fulgens ſoboles in armis
Extulit ſeſe: ſubitoque ferrum

Strin-

ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ πολλὰ διάγοντι τὸ βλέμμα, καὶ σκοπουμένῳ. ὃν ὁ Κάδμος, ὁ [illegible], ἐπὶ θυσίας ἐλθὼν, ὤλεσε, λίθῳ βαλὼν αὐτὸν βολαῖς χειρῶν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον, κατὰ τὰς βουλὰς τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς, ἡ τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς, τῆς Ἀμήτορος, σπείρας χαμαιριφεῖς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς αὔλακας βαθυσπόρους· ὅθεν ἀνέδωκεν ἡ γῆ ὡπλισμένους ἄνδρας ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

σιδη-

Ὄρων χθονός· σιδαρόφρων
Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.
Αἵματος δ' ἔδευσε
Γαῖαν, ἅ νιν εὐηλίοις
Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.

ΕΠΩΔΟΣ.

Καὶ σὲ τὸν προμάτορος
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα
Βαρβάρῳ βοᾷ,
Ἰὼ, βαρβάροις λιταῖς,
Βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
Αἱ διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα, καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ,
Πάντων ἄνασσα,
Πάντων δὲ Γᾶ τροφὸς,
Ἐκτίσαντο· πέμπε πυρφόρους
Θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ.
Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤΕΟ-

σιδηρόφρων δὲ φόνος πάλιν ἥνωσεν αὐτὴν (ἤγουν τὴν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν) τῇ προσφιλεῖ γῇ. ἀπὸ δὲ αἵματος αὐτῆς ἔδευσε τὴν γῆν, ἥτις (ἤγουν ἡ γῆ) ἔδειξεν αὐτὴν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀέρος, ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις. Καὶ δὴ σε, ὦ γένεθλον τοῦ Διὸς, τὸν Ἔπαφον λέγω, τὸν υἱὸν τῆς ποτὲ Ἰοῦς, τῆς προμήτορος ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν, (οἰκειοῦται γὰρ τὰ τῶν δεσποτῶν,) ἐπικα-

λοῦ-

Strinxit alternas meditata cædes:
Donec in Terram rediit parentem:
Quæ madens, fuſo velut amne, cerni
Sanguinem ſoli dedit atque ventis.

E P O D V S.

Nunc ades votis Epaphe, ô Tonantis
Germen, & noſtræ genetricis lûs,

Barbara ſupplex prece, barbaroque
Te Deus ritu voco: tu benignus
Poſteris cultas miſerere terras:
Quas duæ quondam tenuere divæ,

Libera & late Ceres imperatrix.
Alma ſeu Tellus potius vocanda eſt.
Tu deus (nam dî faciles moveri)
Mitte quæ terram tueantur iſtam
Numina, arcanis facibus colenda.

ETEO-

λοῦμαι βαρβαρικῇ βοῇ, βαρβαρικαῖς λιταῖς, (τὸ δὲ Ἰὼ διὰ μέσου) βᾶθι, ἤγουν ἐλθὲ, εἰς τήνδε τὴν γῆν, οἱ σοὶ ἀπόγονοι ἔκτισαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου αἱ διτταὶ θεαὶ, ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ προσφιλὴς Δημήτηρ, ἡ θεὰ ἡ γῆ, πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ τροφὸς, ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἢ τὴν κτῆσιν ἔσχον· πέμπε σιτοφόρους θεὰς, ταύτας δηλονότι, τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην, βοηθῆσαι τῇδε τῇ γῇ, πάντα δὲ εὔκολα τοῖς θεοῖς.

Οἱ-

ΕΤΕΟΚΛΗΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΕΤΕ. Χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
Πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών.
Ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕ. Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρήζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες· πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
Φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.

ΕΤΕ. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
Ὡς εἰς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολών.

ΚΡΕ. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
Ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν·
Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.

ΕΤΕ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΚΡΕ. Ἥκει τὶς αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.

ΕΤΕ.

Ὄντως ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἐπέδραμον χρήζων εἰσιδεῖν σε, βασιλεῦ, περιῆλθον γὰρ τὰς τῶν Καδμείων πύλας, καὶ φύλακας, ζητῶν τὸ σὸν δέμας, περιφραστικῶς, ἤγουν σέ. Πάντως κἀγὼ ἤθελόν σε ἰδεῖν, ὦ Κρέον· κατὰ πολὺ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς τὰς φιλιώσεις, ἡνίκα εἰς λόγους ἐλθὼν ἠνώθην τῷ Πολυνείκει. ἤκουσα αὐτὸν φρονοῦντα

ETEOCLES, CREON, CHORVS, TIRESIAS, MENOECEVS.

[*Act.* II. *Episodii pars* I.]

ETE. I, duc Creontem patre ſatum Menœceo,
Quem noſtra fratrem mater Iocaſte vocat,
Conſilia ut ipſi partiar de commodis
Vtriusque noſtrum, reque ſumma publica,
Acies priusquam ſtruitur & pugnæ calent.
Sed en remittit hunc tibi curſum Creon,
Adire noſtros ſponte qui properat lares.
CRE. Videre te affarique iampridem flagro
Quæroque, rex Eteocles, excubias cito
Cadmique munimenta colluſtrans gradu.
ETE. Et te videre non minus ſtudium mihi.
Nam poſteaquam audire Polynicen datum eſt,
Res tota pacis abiit inſperabilis.
CRE. Nempe ille Thebas ſpernit, ut rumor refert,
Soceri ſuperbus opibus atque exercitu.
„ Sed iſta Dîs eſt arbitris permittere.
At nunc quod inſtat maxime id venio eloqui.
ETE. Quid hoc? neque etenim capio quid dictum velis.
CRE. Argivus aliquis venit in noſtram manum.

ETE.

οῦντα μεῖζον, ἢ κατὰ δύναμιν Θηβῶν, ἐπὶ τῇ συγγενείᾳ τοῦ Ἀδράστου, καὶ τῷ στρατῷ θαῤῥοῦντα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ ἀναθετέον. ἃ δ' ἔστιν ἐμπόδιον, ἢ ἐν ποσὶν, ταῦτα παρῆλθον λέξων.

ΕΤΕ. Λέγει δὲ δὴ τί τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡΕ. Μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων ϛρατόν.
ΕΤΕ. Ἐξοιϛέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡΕ. Ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾷν;
ΕΤΕ. Ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡΕ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἳδ' ἄφθονοι.
ΕΤΕ. Ἐγῷδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
ΚΡΕ. Ἔχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ΕΤΕ. Θάρσει. τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡΕ. Θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ΕΤΕ. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω ϛρατόν.
ΚΡΕ. Καὶ μὴν τὸ νικᾷν ἐϛὶ πᾶν εὐβουλία.
ΕΤΕ. Βούλει, τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
ΚΡΕ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ΕΤΕ. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἂν ἐκ λόχου;
ΚΡΕ. Εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.
ΕΤΕ. Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.
ΚΡΕ. Ἐνδυϛυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤΕ. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
ΚΡΕ. Ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤΕ. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡΕ. Ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.

ΕΤΕ.

ἔχει τινὰ δύναμιν τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος. θάῤῥει, τῷ αὐτῶν φόνῳ τὸ ἐμὸν πεδίον πληρώσω. ἴσθι, ὅτι οὐκ ἐπισχήσω τὸν στρατὸν ἐντὸς τῶν τειχῶν. ἀκολουθεῖ γὰρ τῇ εὐβουλίᾳ τὸ νικᾷν, καὶ ἡ εὐβουλία ἔχει τὸ κράτος ἐν ταῖς νίκαις· βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας καὶ αἰτίας βουλευμάτων; πάσας τράπηθι, πρὶν ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον. εἰ συμπλακείημεν αὐτοῖς νύκτωρ ἐκ λόχου, καλόν σοι δηλονότι τοῦτο δοκεῖ; ναὶ καλόν μοι δοκεῖ. εἴπερ ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι. ἴσην ἀφέ

ETE. Bene habet. Quid hoſtes ille moliri indicat?
CRE. Vt narrat ille, Inachia confeſtim phalanx
Cadmea cinget celſa propugnacula.
ETE. Thebana oportet arma contra educere.
CRE. An præ iuventa quod videndum eſt non vides?
ETE. Vallum excundum, pateat ut pugnæ locus.
CRE. At hoſtium ingens turba, nos pauci ſumus.
ETE. Illis ferox eſt lingua, cor pavitat metu.
CRE. At nomen Argos grande apud Græcos habet.
ETE. Nil metue: faxo exundet ut caſtris cruor.
CRE. Vtinam: ſed illud facere res eſt ardua.
ETE. Stat non teneri mœnibus ſententia.
CRE. Conſilia recta proferunt victoriam.
ETE. Suadesne ut alias igitur inſiſtam vias?
CRE. Quasuis, priusquam Martis adeas aleam.
ETE. Quid ſi paremus arma nocturno impetu?
CRE. Male ſi ceciderit, certus an reditus tibi?
ETE. Nox æqua, ſed facilior aſſultantibus.
CRE. Periclitari noctis obſcuro grave eſt.
ETE. Quid ſi petamus Marte, dum dapibus vacant?
CRE. Pavor ſequetur, vincere at nobis opus.
ETE. Dirces profunda non darent hoſti fugam.
CRE. Muros tueri præſtat his conatibus.

ETE.

ὠφέλειαν ἐπάγει ἡ νὺξ ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι τοῖς ἀντιταττομένοις. τοῖς ἐπιτιθεμένοις δὲ, ἢ ἡσυχάζοντι τῷ ἑτέρῳ μέρει, πλέον. ἐπιτήδειον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἐνδυστυχῆσαί τινα ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ βούλει περὶ δεῖπνον αὐτοῖς οὖσι συγκροτῆσαι πόλεμον; ταραχὴ μόνον γένηται αὐτοῖς, οὐ μέν τοι ἧττα, ἐπεὶ εἰκὸς αὐτοὺς ἐνόπλους δειπνεῖν. τὰ πάντα δεύτερα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας.

ΕΤΕ. Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡΕ. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤΕ. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δῶσω πόλιν;
ΚΡΕ. Μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
ΕΤΕ. Τίς οὖν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;
ΚΡΕ. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,
ΕΤΕ. Τὶ προστετάχθαι δρᾷν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
ΚΡΕ. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤΕ. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
ΚΡΕ. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤΕ. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡΕ. Λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤΕ. Ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡΕ. Καὶ ξυστρατηγοὺς· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
ΕΤΕ. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡΕ. Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤΕ. Ἔσται τάδ'. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν
Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.

Καὶ

τί δὲ ἄρα πλέον ἡμῖν ἔσται, εἰ πάντες ἐφ' ἵππων ὁρμήσομεν κατ' αὐτῶν; κἀκεῖ ἠσφάλισται ἅρμασιν ἐν κύκλῳ ὁ στρατός. θέλεις οὖν προδῶ τὴν πόλιν; τίς οὖν προμήθειά ἐστι φρονιμωτέρα: ἑπτὰ ἄνδρας ἐν αὐτοῖς φασὶ λόχων ἀνάσσειν. τί λέγουσιν αὐτοῖς προστετάχθαι; τὸ γὰρ σθένος τῶν ἑπτὰ βραχύ. ἑπτὰ ἄνδρας ἐπ' αὐτοῖς ἡγοῦ κατ' αὐτῶν καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἔκλεξαι. ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστον ἀνάσσειν; ταγμάτων ἀνάσσειν, ἐκλεξάμενος ἐκείνους

οἵπερ

ETE. Quid ſi irruamus caſtra turmarum impetu?
CRE. Vallantur arcta curruum compagine.
ETE. Quid ergo? tu me dedere hanc urbem iubes?
CRE. Non iubeo. ſed, quod res ferunt, expendere.
ETE. An reſtat aliquid conſilî ſapientius?
CRE. Eſſe inter hoſtes fama ſeptenos refert.
ETE. Haud grande robur: ſed quid his operæ datum?
CRE. Septena portas ducere ad ſeptem agmina.
ETE. Quid ergo facimus, antequam ſpes excidant?
CRE. Portas tueri tu viros totidem iube.
ETE. Septemne ſolos, an catervis additis?
CRE. His danda pubes quam regant, flos civium.
ETE. Vt pariter hoſtem mœnium adſcenſu arceant.
CRE. Sociosque ducibus adde. plus plures vident.
ETE. Spectansne manuum robur, an vim conſilî?
CRE. Vtrumque iunge. nam ſeorſim nil valent.
ETE. Peragentur iſta. Iamque nunc urbem peto,
Legamque ſeptem turribus ſeptem duces,
Pares reponens hoſtium primoribus,
At nomina ediſſerere non eſt otium:
Namque ecce muris hoſtis aſſultat ferox.
Iam tempus ire, noſtra ne ceſſet manus:

Vti-

οἵπερ ἰσχυρώτατοί εἰσι. ἐνόησα, βοηθεῖν πρὸς τὰς ἀναβάσεις τῶν τειχῶν. καὶ συστρατηγοὺς ἔκλεξαι αὐτοῖς, εἷς γὰρ ἀνὴρ οὐ πάντα γινώσκει. ἄνδρας ἐν τόλμῃ ἐκλεξάμενος καὶ ἀνδρείᾳ, ἤγουν τολμηροὺς καὶ ἀνδρείους, ἢ ἐν εὐβουλίᾳ ἤγουν φρονίμους καὶ ἀγαθοὺς τὰς βουλάς; κατὰ τὰ δύο· οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ ἕτερον, ἀπολειφθὲν τοῦ ἑτέρου. οὐκ ὀφείλομεν ἑκάστου καταλέγειν τὸ ὄνομα, πολέμου ἐπείγοντος. ἀλλ' ἀπέρχομαι, ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον.

τῷ

Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
Καὶ ξυσαθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,
[Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ', ἐχέγγυον,
Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
Τρέφ' ἀξίως νιν, σοῦ τε, τήν τ' ἐμὴν χάριν.
Πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
Ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπήνεσα·
Ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτανεῖ.
Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
Τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'. ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
Ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
Ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
Μή ποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
Θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,

Ὡς

τρέφε αὐτὴν καὶ σοῦ ἀξίως, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν.

Ὡ

Vtinamque veniat frater adverſus mihi,
Haſta ut mea transfixus ingratam, impiam
Effundat animam patriæ obſeſſor meæ.
Tibi natus Hæmon & mea Antigone ſoror
Rite ut iugentur, ſiquid eveniat mihi,
Curare perge. dicta quæ nuper fuit
Dos, hæc maneto: ſitque poſt obitum rata.
De matre, cui tu frater, haud verbis opus:
Vt decet, alatur & tui cauſa & mei.
Pater, tenebris ſponte dilectis miſer,
Me non probante debet hoc totum ſibi:
Ac forte diris nos ſuis leto dabit.
Id reſtat unum, ſiqua Tireſiam ſenem
Ventura celeres præpetum pennæ docent,
Audire. natum, ſi placet, Menœcea,
Clarum parentis qui refert nomen tui,
Mittam, ſenem vocare fatidicum, Creon.
Colloquia namque non reformidat tua.
Ego nuper ejus artis irriſi fidem:
Atque inde pectus geſtat infenſum mihi.
Tibi nunc, Creon, populoque mandatum volo,
Si proſpero utar Marte, Polynicen humus
Thebana nunquam capiat, ac ſiquis paret
Ingerere terram, quisquis eſt, leto luat.
Tibi fatus iſta, nunc ſatellitibus loquar.
Ite, ite, clipeum ferte, ferte arma ocyus,

Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
Ὁρμώμεθ' ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
Προσευξόμεσθα, τήνδε διασῶσαι πόλιν.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Στροφή.

ΧΟ. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι
Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥραις,
Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ
Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χαροποιοί·
Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας
Αἵματι, Θήβαις κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.
Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μετὰ δινεύεις, ἀλλ'
Ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυχα πῶλον·
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
Ἱππείαισι θοάζεις, Ἀργείους ἐπιπνεύσας
Σπαρτῶν γέννᾳ,
Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον,

Ἀντι-

Ὦ πολλῶν καμάτων αἴτιε Ἄρες, διατὶ πρὸς φόνον καὶ πρὸς θάνατον ἐνθουσιᾷς, ἀνάρμοστος ὑπάρχων ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου, οὐκ ἐπὶ στροφαῖς καὶ κύκλοις χορῶν καλλιχόρων, εὐπρεπείαις λέγω νεάνιδος, ἤγουν ἐφ' οἷς διαπρέπουσιν αἱ νεάνιδες, τὸν σὸν βόστρυχον ἀναπετάσας κατὰ τὰ ἀπηχήματα τῆς σύριγγος περιηχῇ μέλος, ἐν ᾧ χάριτες εἰσὶ, χαρὰν ἐμποιοῦσαι καὶ ἀγαλλίασιν. ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσι ἔμπροσθεν τῶν Θηβῶν χορεύεις χορείαν ὑβριστικὴν, κακομουσοτάτην, διεγείρας τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων

Vt imminentis prælii ad certamina
Nos expeditos ultio victrix ferat.
Numen precemur optimum Prudentiam,
Hæc sospitare mœnia interea ut velit.

E P O D I C A.

Strophe.

[*Stasimon incipit.*]

CHO. Quid, Gradive pater, tantum tibi
Sanguis & arma placent Baccheis dissona sacris?
Non tibi veris honos vincturi tempora flores,
Tibia non placuit lætis inflanda choreïs,
Dulcia Pieridum nec carmina;
Sed galea pressus caput Inachia agmina ducens,
Fulmineum incendis Thebano sanguine ludum:
Nec quatiens thyrsum, nec cinctus nebride saltas:
Curru & quadrupedum frænis lætatus equorum
Ismeni veheris propter vada,
Fortibus opponens adversa fronte Mycenis
Scutiferum serpente satum genus.
Armigerum thyasum, lapide excita

Ferro

γμοις ἐπὶ θοίνην, οὐδ' ὑπὸ τῷ Διονύσῳ, τῷ μετὰ θύρσων μαινομένῳ, χορεύεις, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένους, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πορευόμενος σὺν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραπόδων μονωνύχων ἵππων, ἱππεύσεσιν ἐφορμᾷς. διεγείρας τοὺς Ἀργείους κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναδοθέντων, λέγω θίασον ἀσπιδοφόρον, εὔοπλον, ἀντίπαλον κατὰ τὰ λίθινα τείχη τῆς Θήβας, ὁπλίσας χαλκῷ.

L 2 ἐντὸς

14 Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.
15 Ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
16 Μήσαλο πήμαλα γᾶς βασιλεῦσιν,
17 Λαβδακίδαις πολυμόχθοισιν.

Ἀντιστροφή.

1 Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα-
2 Τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρὼν,
3 Μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθένλα, λόχευμ' Ἰοκάστας,
4 Ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
5 Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον·
6 Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν
7 Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς,
8 (Ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσι.
9 Τείχεσι χριμπλομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβαλον φῶς
10 Γένναν.) τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
11 Καδμείοις ἐπιπέμπει. δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
12 Θάλλει παίδων
13 Οἰδιπόδα κατὰ δώμαλα καὶ πόλιν.
14 Οὐ γὰρ, ὃ μὴ καλὸν, οὔ ποτ' ἔφυ καλὸν,

Οὐδ'

ὄντως χαλεπή τις θεὸς ἡ ἔρις, ἥτις ταύτας τὰς βλάβας ἐβουλεύσατο κατὰ τῶν βασιλέων τῆς γῆς ταύτης τῶν ἀπὸ τοῦ Λαβδάκου καταγομένων, τῶν πολλοὺς καμάτους ὑπομεμενηκότων. Ὦ Κιθαιρὼν, περίβλεπτον καὶ διάδηλον ὄρος τῆς Ἀρτέμιδος, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, πολυειδῶν θηρίων ἀγρευομένων περιεκτικὸν, χιόνων φυλακτικὸν, οὐκ ὤφειλες τὸν Οἰδίποδα τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, τὸν ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, τὸν ἐπίσημον, ἤγουν διάδηλον, ταῖς χρυσοδέτοις περόναις, τὸν τόκον τῆς Ἰοκάστης, θρέψαι βρέφος ὄντα. οὐδὲ ἡ ὑπόπτερος Σφίγξ, ἡ παρθένος, τὸ ὀρει-

Ferro cinctus obit qui mœnia.
Dura Dea atque ferox Diſcordia,
Labdacii generis quæ regibus
Heu miſeris immenſa tulit mala.

Antiſtrophe.

Admirande feris, ſpectacula grata Dianæ,
Fronde virens multa, nivibus veſtite Cithæron,
Debitus ô utinam morti puer ille Iocaſtes,

Proiectusque domo non te creviſſet alente,
Aurea ſignarat quem fibula:
Nec iuga celſa colens permixtum virgine monſtrum
Carmina, grande malum terræ, perplexa tuliſſet:
Cum quibus acceſſit muros, Cadmique nepotes
Quadrupedi raptu ſuperas iactavit in auras,
Infernis veniens à ſedibus,
Invidia Stygii miſſum Iovis.
Et nunc concutiunt iterum nova
Oedipodionidas certamina.
„ Turpe quod eſt, heu, turpe manet, manet.

Hinc

ὄρειον τέρας, τὸ πένθος τῆς γῆς ταύτης, ὤφειλε δηλονότι, ἐλθεῖν σὺν αἰνίγμασιν ἐμμέτροις καὶ ἀμουσοτάτοις, ἥτις ποτὲ τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου καταγομένην διὰ τῶν ὀνύχων τῶν τεσσάρων αὐτῆς ποδῶν ἠφάνιζε, τοῖς τείχεσιν ἐπικαθίζουσα, ἣν ὁ κατὰ χθονὸς ᾅδης ἔπεμψε κατὰ τῶν Καδμείων. ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς ἀΐξει κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, κατά τε τὰ δώματα, καὶ τὴν πόλιν. καὶ γὰρ ὅπερ οὐκ ἔστι καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε καλὸν ὑπάρχει,

Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες,
Ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός·
Ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος.

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,
Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην πότ' ἐν οἴκοις,
Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου Φοινικολόφοιο δράκοντος
Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
Ἤλυθον Οὐρανίδαι, Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,
Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
Πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
Ἕστακ' ἀρηΐοις στεφάνοισιν.

TEI-

οὐδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες καλόν εἰσιν, ὡς ὁ Οἰδίπους τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός· ἡ δὲ Ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. Ἔτεκες, ὦ γῆ τῶν Θηβῶν, ποτὲ καθὰ ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι ποτε ἤκουσα λόγον βαρβαρικὸν, τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὀδόντων γεννηθεῖσαν, τὴν ἀπὸ τοῦ δράκοντος τοῦ θηρσὶ τρεφομένου, τοῦ φοινικοῦ τὴν κεφαλὴν, κλέος κάλλιστον τῶν Θηβῶν· εἰς δὲ τοὺς γάμους τῆς Ἁρμονίας τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἔγημεν ὁ Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοί. καὶ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος καὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος τὰ τείχη

τῶν

Hinc non legitimi partus, mala
Sunt matri, patrique piacula.
Iſta viro fratres partu dedit.

E P O D V S.

O felix quondam terra inclita,
Barbara fama domi noſtras ut pertigit aures,
Cùm de purpureo genitam ſerpente tuliſti
Dentigenam ſobolem, decus haud ignobile Thebis,
Cùm læta Harmonies ad federa
Venerunt ſuperi, fidibus cùm ſaxa canoris
Amphion animans ſcopulos in mœnia duxit,
Ædificans inter duo flumina,
Qua Dirce virides herbas alit,
Nec minor Ismenos vallem rigat:
Iö pulchra gerens cùm cornua
Cadmeos genitrix reges dedit:
Et nectens conſerta bonis bona
Floruit urbs claris virtutibus,
Vnde ingens Mavortis adorea
Victricia mœnia cinxit.

TI-

[illegible] ἀνῳκοδομηθὴν, τοῦ τε μέσον τῶν δύο ποταμῶν, ἤγουν τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ τῆς Δίρκης, ἥτις ὁμωνύμως λέγεται τῇ πηγῇ, ἥτις, ἤγουν Δίρκη, ἡ πηγὴ, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ πεδίον τὸ βοτανηφόρον ἄρδει καὶ κάθυγρον ποιεῖ. καὶ ἡ Ἰὼ, ἡ κέρας ἔχουσα, ἡ προμήτωρ, τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἔτεκεν. ἡ πόλις δὲ ἥδε, μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἐφ' ἑτέραις κατὰ διαδοχὴν ἔχουσα, νῦν ἐπὶ μεγίστῃ καὶ ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ τοῦ Ἄρεος ἕστηκεν.

Προ

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ ὑπὸ Μαντοῦς ὁδηγούμενος, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΙ. Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
'Οφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς·
Δεῦρ', εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,
Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ.
Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
Τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
Πόση τις ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς γ' ἐμὸν κάμνει γόνυ,
Πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡΕ. Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
'Εξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον·
'Ως πᾶσ' ἀπήνη, ποῦς τε πρεσβύτου, φιλεῖ
Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
ΤΕΙ. Εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῇ, Κρέον;

Προοδοποίει ἔμπροσθεν, ὦ θύγατερ, ὅτι ὀφθαλμὸς ὑπάρχεις σὺ τῷ τυφλῷ καὶ ὁδηγουμένῳ μοι ποδὶ, καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῆς νεὼς τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπουσι. ἄγε, πρόβαινε, προέρχου, τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος, ἤγουν ἐμὲ, εἰς ὁμαλὴν καὶ ἰσόπεδον γῆν, ἵνα μὴ προσπέσωμεν, μὴ δυνάμενοι πορεύεσθαι. ἀσθενὴς γὰρ ὁ πατήρ σου. καὶ τὰς σημειώσεις τῶν ἀποβάσεων φύλασσε τῇ παρθενικῇ σου χειρί· ἃς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας, σκεψάμενος, ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ

TIRESIAS *ducente Manto*, MENOECEVS, CREON, CHORVS.

IAMBI.

[*Act.* III. *Episodii pars* II.]

TIR. Iam nata duc me, ſidus ut nautas ſolet,
Pedique cæco luminis præſta vicem.
Præcede mollem plana quà præbent viam;
Ne proruamus. noſcis infirmum patrem,
Et has tabellas ſume virginea manu,
Queis augurales nuper impreſſi notas,
Ominibus operans, ſede ſuffultus ſacra.
Fili Creontis age Menœceu, dic mihi,
Adhuc ne eundum eſt? quanta pars reſtat viæ
Tuum ad parentem? genua nam feſſo labant,
Vtraque vix me languidi portant pedes.

CRE. Securus at nunc eſto Tireſia: prope es:
Accede amicis. nate, ſuſtenta ſenem.
,, Nam pes ſenecta tardus, ut currus ſolent,
,, Subſidia ſemper quærit alienæ manus.

TIR. Adſum vocatus: ede quid iubeas, Creon.

CRE.

ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. τέκνον Μενοικεῦ, ἀντὶ τοῦ τέκνον ἐμὸν καθ' ἡλικίαν, πόσου διαστήματός ἐστιν ἡ ἐπίλοιπος ὁδὸς μέχρι τοῦ ἄστεος, ἢ πρὸς τὸν πατέρα σου; κοπιῶσι γὰρ οἱ πόδες μου, καὶ μόλις περιπατῶ συνεχῆ βαδίσας βάδισιν. θάρσει, ὦ Τειρεσία, ἔξεστι σοὶ γὰρ πλησίον τῶν φίλων στῆσαι τὸν πόδα. ἅψαι δ' αὐτοῦ καὶ ἀντιλαβοῦ, τέκνον Μενοικεῦ· ὅτι πᾶσα ἀπήνη, καὶ πᾶς πρεσβύτου ποὺς εἴωθε περιμένειν χειρὸς ἀλλοτρίας χειραγωγήματα. ἔστω ταῦτα, διατί με, ὦ Κρέον,

M. μετε-

ΚΡΕ. Οὔπω λελήσμεθ᾽· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
Καὶ πνεῦμ᾽ ἄθροισον, κἄπος ἐκβαλὼν ὁδȣ̃.

ΤΕΙ. Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ᾽ ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
Οὗ καλλινίκȣς Κεκροπίδας ἔθηκ᾽ ἐγώ·
Καὶ τόνδε χρυσοῦν σέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαξὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.

ΚΡΕ. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ σέφη
Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ᾽, ὥσπερ οἶσθα σὺ,
Δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
Ἐμοὶ δ᾽ ἐπέςαλκ᾽ ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
Τί δρῶντες ἂν μάλιςα σώσαιμεν πόλιν.

ΤΕΙ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ᾽ ἂν κλῄσας ςόμα
Χρησμȣ̀ς ἐπέσχον· σοὶ δ᾽, ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ ȣ̃ τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ᾽ ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν,
Αἵ θ᾽ αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.

Ἀ

μετακαλέσω ἐν σπουδῇ. οὐδαμῶς ἐπελαθόμεθα, δι᾽ ὃ σε μετεκαλεσάμεθα, ἀλλ᾽ ἀνάλαβε τὴν δύναμιν, καὶ τὴν πνοὴν σύλλεξον, ἐκβαλὼν τὸ ἆσθμα, ὅπερ ἡ ὁδὸς ἐποίησεν. χθὲς, τῇ προλαβούσῃ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων παραπεμφθεὶς δεῦρο σὺν κόπῳ παραγέγονα. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἦν πόλεμος, ὅν τινα ἐποίησεν Εὔμολπος, ὅπου νικηφόρους τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησα, καὶ τοῦτον τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὡς βλέπεις, φορῶ, λαβὼν ὡς ἐξαίρετον ἀπαρχὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων σκυλευμάτων αὐτῶν.

CRE. Sat hæret animo. tu fatigatum via
Reciprocantem ſpiritum tacitus fove.
TIR. Heri reductus Atticis à finibus
Multo labore feſſus advéni domum.
Nam Mars & illic motus Eumolpo duce,
Cuius Cecropidas compotes nos fecimus:
Vnde ex manubiis munus eximium hoſticis
Auri corona, quam vides, nobis data eſt.
CRE. Accipimus omen inclitum victoriæ.
Iactamur etenim turbine, ut cernis, gravi
Martis Danaïdûm: durus heu Thebis labor.
Armatus hinc iam rector Eteocles abit,
Bellum acre contra vim Mycenæam parans.
Me ſciſcitari iuſſit effatus tuos,
Vrbis ſaluti fata quam monſtrent viam.
TIR. Ego ſciſcitante Eteocle vocem occluderem,
Premeremque fata: ſed tibi effabor, Creon.
Olim hæc laborat patria, ex quo Laïus
Nolente cœlo ſerere progeniem auſus eſt,
Miſer unde natus matris eſt coniunx ſuæ.
Et illa ſæva luminum laceratio,
Opus Deûm, Græcisque documentum fuit:

Ob-

πόν. ἀγαθὸν σημεῖον ἐδεξάμην, καὶ σημεῖον ἐθέμην τοῦ ἡμᾶς νικῆσαι, τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι στέφανον. ἐν ταραχῇ γὰρ ἐσμὲν, ὡς αὐτὸς οἶδας, τοῦ πολέμου τῶν Ἀργείων. καὶ δὴ καὶ μεγάλη ἐστὶ ταῖς Θήβαις ἀγωνία· ὁ μὲν βασιλεὺς Ἐτεοκλῆς πρὸ ὀλίγου ὁπλισθεὶς ὅπλοις ἐξῆλθε πρὸς μάχην τῶν Ἀργείων, ἐμοὶ δ' ἐνετείλατο παρὰ σοῦ μαθεῖν, τί ποιοῦντες τὴν πόλιν ῥυσαίμεθ' ἄν. ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας ἂν τὸ στόμα τὰς μαντείας κατέσχον.

Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
Χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
Ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρας πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ
Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
Ἁ 'γὼ τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
Ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις,
Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται.
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτην, μήδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
Ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,
Μί' ἐστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' -- (οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
Πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,)
Ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα,
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω.

KΡΕ.

Ἃ κρύψαι παῖδες Οἰδίπου διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου θέλοντες, καθὰ δὴ τὴν τῶν θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξόμενοι, ἀπέτυχον ἀνοήτως, ἤγουν διὰ ἀγνωσίαν. ἐκεῖνο μὲν πρῶτον ἦν, ἀντὶ τοῦ πρωτεῦον, αἱρετώτερον, ἐπικρατέστερον, μηδένα τῶν κατηγμένων ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος μὴ βασιλέα μήτε πολίτην ὑπάρχειν τῆς χθονὸς, ὡς κακοδαιμονοῦντας, ὡς σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρωμένους. ἐπεὶ δὲ ἐπικρατεστέ-

ραν

Obliterari poſſe quæ longa die
Nati arbitrantes cœlitumque iram effugi,
Fecere pravum facinus, & reverentiam
Miſero negantes & ſimul ius exitus.
Hoc efferatus ille dedecore & ſuo
Mœrore diras exſpuit miſerabiles.
Hæc cùm monerem nîlque prætermitterem
Fratrum duorum hinc odia pro fructu tuli.
Nunc manibus ipſi concident ambo ſuis.
Cæde aggerata cædibus latitans ager
Argolica tela mixta Cadmeis feret.
Miſerandus omnes luctus implebit domos,
Tuque urbs, & ipſa funditus verſa occides[1],
Niſi, fera quæ cantamus, inveniunt fidem.
Primum optimumque fuerat Oedipodæ è domo
Regem nec ullum ferre, nec civem pati:
Quippe ille furiis patriam involvit ſuis.
,, Nunc quando ceſſit fauſta fors improſperæ,
Vnam ſalutis fata ſervarunt viam.
Sed quia profari nec mihi hoc tutum ſatis,
,, Durumque ſit, queis iſta fortuna imminet,
,, Conſulere patriæ, cum ſuo ingenti malo,
Abeo: valete. parva pars tanti gregis
Quicquid futurum eſt (& quid hoc tamen eſt?) feram.

CRE.

ρὸν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ἔστιν ἄλλη μία μέθοδος, καὶ ἐπίνοια σωτηρίας. ἀλλ' οὐκ ἀκίνδυνον, οὔτ' ἐμοὶ τόδε εἰπεῖν, καὶ λυπηρὸν τὸ σύμβαμα τῶν κλήρων τοῖς κεκτημένοις τὴν δυστυχίαν, ὥστε παρασχεῖν τῇ πόλει θεραπείας φάρμακον, ἀπελεύσομαι, χαίρετε. εἷς γὰρ ὢν καὶ αὐτὸς μετὰ πολλῶν Θηβαίων ἀπολοῦμαι· τοῦτο γὰρ εἵμαρται.

ΚΡΕ. Ἐπίσχες αὐτȢ, πρέσβυ. Τ. μὴ 'πιλαμβάνȢ.
ΚΡΕ. Μεῖνον· τί φεύγεις μ'; Τ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' Ȣ̓κ ἐγώ.
ΚΡΕ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕΙ. Βȣ́λει σὺ μέν τοι, κȢ̓χὶ βȣλήσῃ τάχα.
ΚΡΕ. Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν Ȣ̓ σῶσαι θέλω.
ΤΕΙ. Θέλεις ἀκȢ̃σαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις.
ΚΡΕ. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν.
ΤΕΙ. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βȣ́λομαι σαφῶς μαθεῖν,
Ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν.
ΚΡΕ. Ὅδ' Ȣ̓ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕΙ. Ἀπελθέτω νῦν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡΕ. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
ΤΕΙ. Βȣ́λει παρόντος δῆτά σοι τούτȢ φράσω.
ΚΡΕ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕΙ. Ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
Ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡΕ. Τί φής; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕΙ. Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
ΚΡΕ. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά
ΤΕΙ. Σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡΕ. Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκȣσα· χαιρέτω πόλις.

ΤΕΙ.

ἐπίσχες σεαυτὸν, ὦ πρέσβυ, καὶ καρτέρησον. μή μου ἅπτου. περίμεινον, τί φεύγεις; ἡ ἀγαθὴ τύχη σε φεύγει, οὐκ ἐγώ. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν; ἄκουε δὴ τῶν ἐμῶν μαντευμάτων τὴν μέθοδον, ἅ τινα ποιοῦντες σώσαιτ' ἂν τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων. χρεία ἐστὶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος σφάξαι τὸν σὸν παῖδα τοῦτον

τὸν

CRE. Mane, mane, oro, mi senex. TIR. ne detine.
CRE. Quid me fugis? TIR. Fortuna iampridem hoc facit.
CRE. Profer salutem civitati & civibus.
TIR. Nescisse, cupies nosse quod nimium expetis.
CRE. Ego non velim, quod publica exposcit salus?
TIR. Audire serióne decretum est tibi?
CRE. Quid esse possit, velle quod deceat magis?
TIR. Oracula ergo vera me fante audies.
Sed illud ante cuncta scire expostulo,
Vbi Menœceus ille, qui me adduxerat?
CRE. Non ille procul est: proxime te constitit.
TIR. Abscedat ille, fata dum pando deûm.
CRE. Meus est: tacebit ille, quod fari vetas.
TIR. Illóne vis præsente ventura explicem?
CRE. Iuvabit illum audire, quod patriam iuvet.
TIR. Audite cœli monita quam monstrent viam,
Vt clara Cadmi sospitentur mœnia.
Thebas tuus servare mactatus potest
Solus Menœceus. en habes, quod iusseras.
CRE. Quid fare, senior? ista quæ est oratio?
TIR. Ita nempe res sunt. hoc iubet necessitas.
CRE. Quam multa paucis explicavisti mala?
TIR. Tibi: sed urbi prospera ac felicia.
CRE. Non audio: non moveor: urbs valeat mihi.

TIR.

τὸν Μενοικέα, ἐπειδὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς πόλεως αὐτὸς ἀναζητεῖς. τί λέγεις, τίς ἐστὶν ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπας, γέρον; ἄλλο τι οὐκ ἔστιν εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως ὅπερ ἐστι, τοῦτο καὶ ἀνάγκη σε δρᾷν. οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω, φθειρέσθω, οἰμωζέτω ἡ πόλις.

ἀνὴρ

ΤΕΙ. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡΕ. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕΙ. Ἀπόλωλεν ἡ 'λήθει', ἐπεὶ σὺ δυςυχεῖς.
ΚΡΕ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γεραςμίας τριχός.
ΤΕΙ. Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.
ΚΡΕ. Σίγα· πόλει δὲ τάσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕΙ. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'· οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡΕ. Τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς.
ΤΕΙ. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡΕ. Ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν.
ΤΕΙ. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων
Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
Σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς,
Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
Καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
Χθὼν δ', ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντὶ θ' αἵματος
Αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα ςάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν

Τοῦδ',

ἀνὴρ ὅδε οὐκ ἔτι μένει ὁ αὐτὸς, ἐκκλίνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. χαίρων ἄπιθι· οὐ γὰρ χρεία μοί ἐστι τῶν σῶν μαντευμάτων. ὦ Τειρεσία, προσπίπτω σοι κατὰ τῶν γονάτων, ἤ ἕνεκα, καὶ τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα τί προσπίπτων αἰτεῖς με; δυσκόλως φυλαχθῆναι, ἤγουν σιωπηθῆναι δυνάμενα ζητεῖς, σιγᾷν σε αἰτῶ. ἄδικα ποιεῖν με προτρέπῃ; οὐ δυνατὸν ἵνα σιωπήσωμεν. ταῦτ' ἄλλοις ἔσται διὰ φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται. ἀπὸ ποίας αἰτίας τόδε τὸ κακὸν ἦλθεν ἐμοὶ καὶ τῷ παιδί; ἁρμοδίως μ' ἐρωτᾷς, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἔρχῃ τῶν ἐμῶν λόγων. πρέπει

τόνδε

TIR. Non eſt homo qui fuerat, en dictum abnegat.
CRE. Oraculis, diſcede, non egeo tuis.
TIR. Verumne verum non erit, tibi ni placet?
CRE. Quin te per iſta genua, per canos rogo.
TIR. Noli obſecrare: quod petis, certum eſt malum.
CRE. Tace: nec ille rumor in populum exeat.
TIR. Iniqua poſcis: iſta reticeri nefas.
CRE. Quid ergo? prolem ſævus interimes meam?
TIR. Hæc cura me non tangit: ego fata eloquar.
CRE. Vnde iſta clades, heu, mihi & nato obvenit?
TIR. Bene quæris & me ducis in fandi viam.
Lex iſta ſacri. Iuvenis umbroſo in ſpecu,
Tellure quem progenitus obſedit draco
Dircæa ſervans vallis irriguæ loca,
Cæſus cruorem fundat inferias Humo.
Hoc poſcit ira Martis in Cadmum vetus,
Pergens alumnæ ſanguinem ulciſci feræ.
Si monita facitis, ſtabit à Thebis deus.
Simul alma, poſtquam ſanguinem pro ſanguine,
Pro fruge frugem ceperit, vobis erit
Placata Tellus, quæ tulit gravidas viris
Armiſque ariſtas. ſtirpis illius, draco

Quem

τεῦθε ἐν τῷ Φωλεῷ, ὅπου ὁ γηγενὴς δράκων ἐγένετο φύλαξ τῶν [illegible] τῆς Δίρκης, σφαγέντα, τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα δοῦναι θυσίας τῇ γῇ. [illegible] κατὰ τὰ παλαιὰ τοῦ Ἄρεως, τὰ κατὰ τοῦ Κάδμου, ὃς Ἄρης ἐκδικεῖ τὸν φόνον τοῦ ἐκ γῆς γεννηθέντος δράκοντος, ὃν ἐφόνευσεν αὐτὸς ὁ Κάδμος· καὶ ταῦτα ποιοῦντες [illegible] ἕξετε τὸν Ἄρην. ἡ γῆ δὲ, ἐὰν ἀντὶ καρποῦ, ἤτοι τοῦ δράκοντος τοῦ [illegible], λάβῃ καρπὸν, τὸν Μενοικέα, καὶ, ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ δράκοντος, αἷμα [illegible] τοῦ Μενοικέως, ἔσται ἵλεως ὑμῖν, ἥτις ἡ γῆ ἀνέδωκε ποτὲ ὑμῖν στάχυν τῶν σπαρ-

Τοῦδ', ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
Ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
Οἵ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
[Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.]
Οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον, Ἀργείοισί τε
Θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
Κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
Τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
Πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
Μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.
Ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
Ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
Χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.

ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
Κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧττον ἔκπληξις πάρα.

ΚΡΕ. Τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι.
Ἐγὼ γὰρ οὔ ποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,

Ὥστε

τῶν, χρυσοπήληκα, ἤτοι ἄνδρας χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους, οὕτω γὰρ ἀνεδόθησαν. δεῖ θανεῖν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπάρχει ἐκ τῆς σιαγόνος τοῦ δράκοντος. πάνθ', ὅσα παρ' ἡμῶν ἐβούλου μαθεῖν, ἔχεις, ἀντὶ τοῦ ἀκήκοας καὶ κατέχεις. προοδοποιοῦ, θύγατερ, πρὸς τὸν οἶκον· ὅστις δὲ μαντικῇ χρῆται τέχνῃ μάταιός ἐστι. ἢν μὲν γὰρ τύχῃ δηλώσας μισητὰ, ἐπαχθὴς ἐγένετο, ἐκείνοις δηλονότι, ὧν χάριν τὰς μαντείας ποιῆται. ψευδῆ δὲ τοῖς χρωμένοις λέγων ὑπὸ συμπαθείας, ἀδικεῖ εἰς τοὺς θεοὺς ψευδόμε-

Quem dente genuit, poſcitur leto puer.
Tu nunc ſuperſtes unus anguigenûm è ſatu,
Tuique iuvenes. Hæmonem impendi ſacro
Connubia prohibent: cælibis quanquam tori,
Tamen iugalem fœdere adſtrinxit fidem.
Solus Menœceus reſtat. hic leto datus
Mutabit inſtans patriæ exitium ſuæ,
Reditumque Adraſto triſtem & Argivis dabit,
Proh quot ſuorum funera aſpectantibus,
Clarumque Thebis nomen. en datur optio:
Servare natum poteris, aut urbem Creon.
Habes quod ars dat noſtra. nos, Manto, domum
Redeamus. „ Eſt damnoſus inprimis labor
„ Ars auguralis. læva qui denuntiat,
„ Ingratus eſt auſpicia conſultantibus:
„ Qui falſa loquitur conſcius, violat deos,
„ Dum parcit homini. Phœbe! te ſolum decet
„ Futura canere, qui metu ſolus vacas.

CHO. Tacéſne claudens exitum voci Creon?
Nil miror. & me gelidus invaſit ſtupor.

CRE. Quid namque dicam? quid velim, clarè liquet:
Nunquam ipſe memet cladis in tantum induam,
Vt

δέμενος, κρύπτων τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ διάδηλον ποιῶν τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ τὴν δωρεάν. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ μόνον πρέπει χρησμοὺς διδόναι τοῖς βροτοῖς, ὃς οὐ φοβεῖται τινά. ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν φωνὴν ἄηχον ἐπισχὼν, καὶ οὐκ ἔτι φθεγγόμενος; κἀγώ σοι οὐδὲν ἧττον συναλγῶ, ἀλλ' σὺ σιωπῇς, βουλῆς δὲ μᾶλλον καιρός ἐστιν· διὸ ἔδει λαλεῖν σε. ἐγὼ γὰρ οὐδέποτε εἰς τοῦτο τῆς συμφορᾶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τοιαύτην συμφορὰν, ἀπελεύσομαι,

"Ωστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος·
Οὐδ᾽ ἂν τὸν αὐτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
Μή μ᾽ εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα;
Αὐτὸς δ᾽, ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
Ἀλλ᾽ εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
Ἀκόλασθ᾽ ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
Φεῦγ᾽ ὡς τάχιστα τῆσδ᾽ ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
Πύλας ἐφ᾽ ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών·
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
Ἢν δ᾽ ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ.

ΜΕ. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων.
ΚΡΕ. Ὅπου χθονὸς τῆσδ᾽ ἐκποδὼν μάλιστ᾽ ἔσῃ.
ΜΕ. Οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ᾽ ἐμέ.
ΚΡΕ. Δελφοὺς περάσας φεῦγε. Μ. ποῖ με χρὴ μολεῖν.
ΚΡΕ. Αἰτωλίδ᾽ εἰς γῆν. Μ. ἐκ δὲ τῆσδε, ποῖ περῶ.
ΚΡΕ. Θεσπρωτὸν οὖδας. Μ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα.
ΚΡΕ. Ἔγνως. Μ. τί δῆτ᾽ ἔρυμά μοι γενήσεται.
ΚΡΕ. Πόμπιμος ὁ δαίμων· Μ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;

ΚΡΕ.

ὥστε παραθεῖναι τῇ πόλει τοῦτον σφαγέντα, ἀντὶ τοῦ ὥστε σφαγιασθῆναι ὑπὲρ τῆς πόλεως. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ὑπάρχει φιλότεκνος ὁ βίος, ἤγουν πάντες ἄνθρωποι τὰ ἑαυτῶν τέκνα φιλοῦσι, οὐδέ τις ἂν δοίη τὸν αὐτοῦ παῖδα ὥστε φονευθῆναι. μὴ ἐπαινείτω με τὶς, λόγους εὐλόγους λέγων, τἀμὰ τέκνα συμβουλεύων με κτείνειν. ἐγὼ δὲ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος ἕτοιμός εἰμι, ἀπολυόμενος αὐτὴν τῶν περιεστώτων κακῶν ἐν ζωῇ γὰρ ἐγκαίρῳ καθίσταμαι. ἀλλ᾽ ἄγε, ὦ παῖ, πρὸ τοῦ τὴν πόλιν μαθεῖν, τὰ ἀπαίδευτα τοῦ μάντεως ἐάσας χρηστήρια, φεῦγε λίαν ταχέως τῆς χθονὸς ταύτης ἀπαλλαχθείς. λέξει γὰρ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα ἐπὶ τὰς ἑπτὰ πύλας

Vt urbis ergo filium tradam neci.
„ Amare natos insitum mortalibus,
„ Quos enecandos dédere exemplo caret.
„ Laus ob peremtum filium mihi non placet.
At non recuso plenus ætatis meum
Dare expiandis patriæ culpis caput.
Tu, nate, Thebas antequam fama ambiat,
Spernens quod augur mente non vana canit,
Celerem capesse finibus Cadmi fugam.
Namque ille portis additos septem duces,
Primosque populi implebit his rumoribus.
Hoc si occupamus, parta tibi certo salus.
Sin prævenimur, morte me perdis tua.
MEN. Sed quam fuga urbem, quod peti hospitium iubes?
CRE. Quod distat istis finibus longissimè.
MEN. Te convenit iubere. me iussa exsequi.
CRE. Delphos profectus perge. M. quo pergam, pater?
CRE. Ætola transi culta. M. quam sedem petens?
CRE. Thesprotiam. M. sacrumne Dodonæ nemus?
CRE. Habes. M. quod illic ergo præsidium mihi?
CRE. Deus ipse prosequetur. M. unde aurum assequar?

CRE.

λας καὶ τοὺς λοχαγέτας παραγενόμενος, καὶ, ἐὰν προφθάσωμεν, ὑπάρχει σοι σωτηρία· ἐὰν δὲ ὑστερηθῇς, ἀπολόμεθα, ἀποθανῇ γάρ. ποῦ λοιπὸν φύγω; εἰς τίνα πόλιν, εἰς τίνα τῶν φίλων; ὅπου μακρὰν μάλιστα τῆσδε τῆς γῆς γενήσῃ πρέπον σε λοιπὸν ὅπου πορευθῶ λέγειν, ἐκπληροῦν δ' ἐμέ· ἐκ τῶν Δελφῶν. περάσας δηλονότι ποῖ με χρὴ ἀπελθεῖν τοὺς Δελφοὺς διαβάντα; εἰς τὴν τῶν Αἰτωλῶν γῆν· ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περάσω; εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσπρωτῶν· εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη. τί πρᾶγμα γενήσεται εἰς ἔρυμα, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια γενήσεται; ἐφηγήσει σε ἡ τυχη. χρημάτων δε τίς εὐπορια;

ΚΡΕ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. Μ. εὖ λέγεις, πάτερ.
ΚΡΕ. Χώρει νῦν. Μ. ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
Ἧς πρῶτα μαςὸν εἵλκυσ᾽, (Ἰοκάςην λέγω)
Μητρὸς ςερηθεὶς, ὀρφανός τ᾽ ἀποζυγεὶς,
Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.
ΚΡΕ. Ἀλλ᾽ εἶα, χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
ΜΕ. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ᾽ ἃ βούλομαι τυχεῖν.
Ὃς μ᾽ ἐκκομίζει, πόλιν ἀποςερῶν τύχης,
Καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ συγγνωςὰ μὲν
Γέροντι, τοὐμὸν δ᾽ οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ᾽ ἐγείνατο.
Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ᾽, εἶμι καὶ σώσω πόλιν,
Ψυχήν τε δώσω τῆσδ᾽ ὑπερθανεῖν χθονός.
Αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
Στάντες παρ᾽ ἀσπίδ᾽ οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
Πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
Ἐγὼ δὲ, πατέρα, καὶ κασίγνητον προδοὺς,
Πόλιν τ᾽ ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
Ἄπειμ᾽· ὅπου δ᾽ ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.

Μὰ

ἐγὼ πέμψω χρυσόν. καλῶς λέγεις, ὦ πάτερ. ἀπέρχου δή. πρὸς τὴν σὴν κασιγνήτην Ἰοκάστην ἐλθὼν, ἥστινος κατ᾽ ἀρχὰς τὸν μαστὸν ἐθήλασα, τῆς μητρὸς στερηθεὶς, καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, προσαγορεύων ἐκείνην, καὶ συνταξόμενος, ἀπελεύσομαι, διατηρήσων τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. ἀλλ᾽ εἶα, σπεῦσον, ἄπελθε· μὴ σὺ σαυτὸν ἐμπόδιζε πρὸς τὴν σωτηρίαν. ὦ γυναῖκες, λίαν ἐπιτηδείως καὶ καλῶς ἐξέβαλον τὸν φόβον τοῦ πατρὸς, διὰ λόγων ἀπατήσας αὐτὸν, ὥστε τυχεῖν ὧν βούλομαι· ὅστις ὁ πατὴρ φυγαδεύει καὶ ὑπεξάγει τῆς πόλεως, τῆς εὐτυχίας ἀποστερῶν με καὶ τὴν πόλιν, καὶ φόβῳ δίδωσιν ἐμέ· καὶ συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῷ πατρὶ, τὸ κατ᾽ ἐμὲ δ᾽ οὐ-

CRE. Mittetur à me. M. teneo iam recte omnia.
CRE. I nunc. M. ſororem ſed tuam Iocaſten prius,
Quæ vice parentis, matris orbatum nece,
Me vagientem lacte nutrivit ſuo,
Exoſculabor: patriæ tum conſulam.
CRE. Abi ergo, ne ſis impedimentum tibi.
MEN. Audiſtis equidem feminæ, ut patri metum
Exemerim omnem ſubdolis ſermonibus,
Qui me timori tradit, atque inglorium
Propellit urbe. ſed ſeni ignoſci poteſt:
Me nemo iuvenem ſanus excuſaverit,
Spem remque patriæ proditor ſi deſeram.
Ibo ergo terram hanc liberaturus metu,
Animamque morti pro meis Thebis dabo.
„ Nam quam ſit illud turpe, ſi, neceſſitas
„ Quos nulla superùm, nulla lex fati tenet,
„ Scutum tenentes non recuſabunt mori,
„ Vrbem tuentes inclitis pro turribus:
„ Ego urbe fugiam, deſerens fratrem, patrem,
„ Patriamque, fœda percitus formidine?
„ Vbicunque fuerim fama me ut timidum vocet?

Non

δ' οὐδαμῶς συγγνώμην ἔχει, τὸ γενέσθαι προδότην τῆς πατρίδος, ἥτις ἐγέννησέ με. ἵνα οὖν γνῶτε, ἀπελεύσομαι, καὶ σώσω τὴν πόλιν. τὴν δὲ ζωὴν δώσω ὥστε ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆσδε τῆς χθονός. αἰσχύνης γὰρ ἄξιον, ἐὰν οἱ τῶν μαντευμάτων ἐλεύθεροι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν μὴ ἀναγκαζόμενοι, οὐκ ἀναβάλλονται ἀποθανεῖν παρὰ πόλεμον στάντες, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔμπροσθεν τῶν πύργων μαχόμενοι· ἐγὼ δὲ, πατέρα καὶ ἀδελφὸν προδοὺς, καὶ πόλιν τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς ἄνανδρος, ἔξω τῆς χθονὸς ἀπελεύσομαι, καὶ ὅπου ἂν ζῶ, κακότροπος φανήσομαι. οὐ ποιήσω τοῦτο,

μὰ

Μὰ τὸν μετ' ἄςρων Ζῆν', Ἄρη τε Φοίνιον,
Ὃς τὲς ὑπερτείλανλας ἐκ γαίας ποτὲ
Σπαρτοὺς, ἄνακλας τῆσδε γῆς ἱδρύσαλο.
Ἀλλ' εἶμι· καὶ ςὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυλὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκονλος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσαλο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.
Στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
Δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαςος ὅ, τι δύναιτό τις
Χρηςὸν, διέλθοι τῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
Πειρώμεναι, τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ

Στροφή.

ΧΟ. 1 Ἔβας ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα.
2 Νερτέρου τ' Ἐχίδνας,
3 Καδμείων ἁρπαγᾷ,
4 Πολύςονος, πολύμοχθος,

Μι-

μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆνα, τὸν Ἥλιον φησὶ, καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, ὅστις τοὺς ἀναδοθέντας ποτὲ ἐκ τῆς γῆς σπαρτοὺς, δεσπότας καὶ βασιλεῖς τῆσδε τῆς γῆς κατεστήσατο. ἀλλ' ἀπελεύσομαι, καὶ στὰς ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἐπάλξεων, καὶ σφάξας ἐμαυτὸν εἰς τὴν θαλάμην τὴν σκοτεινὴν τοῦ δράκοντος, ὅπου ὁ Τειρεσίας διηγήσατο καὶ παρήνεσε φονευθῆναι, ἐλευθερώσω τὴν γῆν· ἐλέχθη ὁ λόγος· ἀπέρχομαι δὲ διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου δῶρον οὐκ ἀπρεπὲς τῇ πατρίδι δώσων, καὶ τοῦ κιν-

δύ-

Non, per regentem ſiderum curſus Iovem,
Martemque lætum cæde, qui regni iſtius
Evexit olim ad ſolia terrigenas avos.
Sed eo: ſuperque ſumma propugnacula
Stabo, ut cadentem nigra me capiat ſpecus,
Draconis antrum, vatis ex ſententia.
Servare terram, mente decretum ſedet.
Moriar, ſed urbi munus egregium dabo,
Cladis redemtor, liberator patriæ.
„ Si civium animis illud infixum foret,
„ Quicquid ſuarum virium eſt, id commodis
„ Conferre patriæ, cuncta ſuperarent mala
„ Tutæ beato civitates otio.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

[*Staſimon continuatur.*]

CHO. Telluris dominæ pennigerum genus,
Infernæ ſoboles impia viperæ,
Virgo mixta feræ, vulnera Echionis

Ve-

δύνου ταύτην ἐλευθερώσων, εἰ γὰρ ἕκαστός τις ὅ, τι ἂν δύναιτο χρηστὸν λαβὼν τοῦτο γυμνάσαιτο καὶ τῇ πατρίδι φέροι εἰς μέσον, πάντως αἱ πόλεις ἂν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν εὐτύχοιεν, πεῖραν λαμβάνουσαι, ἀπολαύουσαι, βλαβῶν ἐλαττόνων, ἢ νῦν δηλονότι πειρῶνται. Ἦλθες, ἦλθες, ὦ πτερέεσσα Σφὶγξ, γέννημα μὲν τῆς τῶν Θηβαίων γῆς, ἐνταῦθα γὰρ ἐγεννήθης, λόχευμα δὲ τοῦ Τυφῶνος, καὶ τῆς καταχθονίου Ἐχίδνης, ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Θηβαίων, πολλῶν στεναγμῶν αἰτία, πολύφθορε, μι-

Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας,
Φοιτᾶσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠ-
Μοσίτοις. Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
Τόπων νέους πεδαίρουσ'
Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
Ὀλομέναν τ' Ἐρινὺν
Ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
Φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
Ὅς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
Ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
Ἰάλεμοι δὲ παρθένων
Ἐστέναζον οἴκοις,
Ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
Ἰήϊον μέλος, μέλος.
Ἄλλος ἄλλ' ἐπωττότυζε
Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς
Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος, ὅτε
Πόλεως ἀφανίσειεν
Ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.

Ἀντιστροφή.

Χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν
Οἰδί-

μιξοπάρθενε, ἔχεις γὰρ τὰ μὲν παρθένου, τὰ δὲ θηρὸς, ξένης καὶ παραδόξου φύσεως φονικὸν τέρας, τοῖς τε φοιταλέοις καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ τοῖς ὄνυξι τοῖς ὠμὰ τὰ κρέα ἁρπάζουσι πρὸς σίτησιν. ἥτις πεδαίρουσα τοὺς νέους, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕψος αἴρουσα ποτὲ ἐκ τῶν τόπων τῆς Δίρκης, περιῆγες καὶ περιέφερες ἄναυλον καὶ ἀνήδονον ᾠδὴν, λέγω φόνους καὶ λύπας ταῖς Θήβαις. ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας,
αὐτὸς,

Venisti populo cum gemitu ferens,
Pennis altivolis; unguibus efferis,
Tunc cùm luctifici carminis artibus,
Exercens furias & scelus horridum,
Qua Dirce vitreo flumine labitur,
In sublime ferens corpora de solo
Cadmeis strueres fata nepotibus.
Heu crudelis erat, quisquis erat deûm,
Cui pasci innumeris suave doloribus.
Hinc matrum lachrimas triste querentium,
Hinc planctus licuit cernere virginum:
Hinc mœstis resonans tibia cantibus,
Nunc hanc, nunc aliam perstrepuit domum.
Sed tunc præcipue, quando aliquem fera
Raptum de populi visibus abstulit,
Surrexit subitus clamor in æthera,
Qualis, fulmineæ cùm volitant faces,
Mugitus mediis nubibus intonat.

Antistrophe.

Tandem à fatidico missus Apolline

The-

αὐτὸς ὅσιος ἦν. αἱ δὲ ἰάλεμοι τῶν παρθένων, καὶ τῶν μητέρων, ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, πενθοῦσαι αἱ μὲν τὰ τέκνα, αἱ δὲ τοὺς ἀδελφοὺς θρηνητικὴν φωνήν. ἄλλος ἄλλον ἐθρήνει. ὁ στεναγμὸς δὲ καὶ ἡ ἠχὴ βροντῇ ὑπῆρχεν ὅμοιος ὅταν ἀναρπάσειεν ἡ Σφὶγξ ἀπὸ τῆς πόλεως τινὰ τῶν ἀνδρῶν, θρῆνος καὶ βοὴ ἐγένετο. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἔβη ὁ ἄθλιος

 Oidi

Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
Τότ' ἄσμενος, πάλιν δ' ἄχη·
Ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
Καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων,
Συνάπτει· μιαίνει δὲ πτόλιν.
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα,
Καταβαλὼν ἀραῖσι
Τέκεα μέλεος· Ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',
Ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους·
Τὰ δ' ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
Καλλίνικα θήσων.
Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
Γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
Λιθόβολον κατείργασαι,
Καδμείαν μέριμναν.

Ὀρ-

Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν Θηβαίων γῆν, ἐν ἀποστολαῖς Πυθίαις, καὶ ταῖς τοῦ Πυθίου, ἀσμένοις, καὶ χαίρουσι τοῖς Θηβαίοις τότε, διὰ τὸ θανατῶσαι τὴν Σφίγγα, πάλιν δὲ καὶ ὕστερον ἄχη ὑπῆρξε διὰ τὰς γεγενημένας ἀπ' αὐτοῦ συμφορὰς καλλίνικος δὲ καὶ νικητὴς ὢν τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων, συνάπτει ὁ τάλας τῇ μητρὶ γάμους δυσγάμους, (παρανομώτατοι γὰρ) μιαίνει δὲ καὶ μολύνει ἐκ τῆς τοιαύτης παρανόμου συναφῆς τὴν πόλιν. ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται τὴν πόλιν δι' αἱμάτων καὶ διὰ φόνων καταβαλὼν ὁ μέλεος τὰ τέκνα ἐν ἀραῖς εἰς ἀγῶνα μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν, καὶ ἀδελφοκτόνον. καταρασάμενος γὰρ τοῖς παισὶ δι' αἵματος τὴν ἀρχὴν λαχεῖν εἰς πόλεμόν τε συνῆψε, δι' οὗ πολὺς φόνος, καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι. καὶ θαυμάζομεν σφόδρα (ὁ γὰρ τῶν ὀνομάτων τούτων διπλασιασμὸς ὑπερβολὴν θαύματος δηλοῖ) τὸν Κρέοντος υἱὸν Μενοικέα, ὅστις οἴχεται

καὶ

Thebas ille miser contigit Oedipus,
Tunc gratus populo, post iterum gravis.
Namque ille expliciti præmia carminis
Maternos thalamos nescius accipit,
Vrbi Amphioniæ triste piaculum.
Hic prolem furiis exagitans suam,
Audita nimium cœlitibus prece,
Alternum docuit quærere sanguinem.
Te fas perpetuis laudibus, ô puer,
Tolli pro patria non timidum mori.
Tu patri gemitum, sed decus inclitum
Tu septemgeminis turribus adferes.
Et nos ô utinam læta beet dies
Tam forti faciens prole puerperas.
Pallas sancta fave, si monitis tuis
Olim marmoreo vulnere saucius
Cadmeis manibus procubuit draco:

Vnde

καὶ ἐπορεύθη ἐπὶ θάνατον αὐτόχειρα ὑπὲρ πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὑτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους (ἀπαραμύθητα γὰρ στενάζει δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ [illegible] κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα. τουτέστι τὴν ἑπτὰ πύργους ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. [illegible] ματέρες ὧδε, καὶ οὕτως, τουτέστι τοιούτους παῖδας ποιήσαιμεν, ὡς ὑπὲρ τῆς [illegible] εἰς θάνατον [illegible] ὦ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ ἔπραξας αἷμα καὶ φόνον διὰ λίθου βολῆς γενόμενον τοῦ ἐν Δίρκῃ δράκοντος, πῶς δὲ τοῦτο ἐποίησας; ὁρμήσασα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον, ἤτοι τὸν φόνον, τὴν Καδμείαν μέριμναν, τουτέστι παρακινήσασα τὸν Κάδμον μεμνῆσθαι τὸν κατὰ τοῦ δράκοντος φόνον.

22 Ὁρμήσασ᾽ ἐπ᾽ ἔργον, ὅθεν
23 Ἐπέσσυτο τάνδε γᾶν
24 Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΑΓΓ. Ὠή, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ᾽, ἐκπορεύετ᾽ Ἰοκάστην δόμων,
Ὠὴ μάλ᾽ αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως
Ἔξελθ᾽, ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ᾽ ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.

ΙΟΚ. Ὦ φίλτατ᾽, ἤ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ᾽ ἀσπίδα
Βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη;
Τί μοι πόθ᾽ ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.

ΑΓΓ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ᾽, ὥς σ᾽ ἀπαλλάξω φόβου.

ΙΟΚ. Τί δ᾽, ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;

ΑΓΓ. Ἑστᾶσ᾽ ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.

ΙΟΚ. Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;

ΑΓΓ. Ἀκμήν γ᾽ ἐπ᾽ αὐτήν· ἀλλ᾽ ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.

ΙΟΚ.

ἀφ᾽ ἧς αἰτίας, λέγω δὲ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας ὥρμησεν εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς. τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε τὴν Σφίγγα Θηβαίοις, ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει. βρα-

Vnde iræ ſuperûm perpetuis malis
Vaſtant Labdaciam domum.

NVNCIVS, IOCASTA, CHORVS, ANTIGONE.

I A M B I.

[*Act.* IV. *Epiſodii pars* III.]

NVN. Eho quis intra ſe domus portas tenet?
Valvæ pateſcant: veniat Iocaſte foras.
Generoſa coniunx Oedipi, ſerò licet,
Procede tandem: pone mœſtitiam gravem,
Longosque fletus, ut quod exponam audias.
IOC. Quam vereor, heu, ne nuntium triſtem feras
Eteocle cæſo, cuius ad lævum latus
Adſtare telis hoſtium arcendis ſoles.
Age dic quid agitur? prome quid portes novi.
Vivatne natus, an nece occiderit, doce.
NVN. Vivit, nec iſta parte quod metuas latet.
IOC. Quid turrium ſeptena propugnacula?
NVN. Stant urbe ſalva: nulla pars muri labat.
IOC. Tentata iamne eſt Martis Argolici alea?
NVN. Factum eſt periclum. ſed Mycenæam manum
Cadmea vicit, quod dei vertant bene.

IOC.

βραδέως μὲν ἐξέρχῃ, ἀλλ᾽ ὅμως δὲ ἔξελθε, καὶ ἄκουσον, ἔνδοξε γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, παυσαμένη τῶν θρηνωδῶν δακρύων, εὐτυχοίης λέξον δὲ,

τὰς

ΙΟΚ. Ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
Οἶσθ', ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓΓ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟΚ. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
Πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
Ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓΓ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς, ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμὸν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
Σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
Ἀλκή· δι' ὀλίγου περγάμων ἀπ' ὀρθίων
Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων, ἡμῶν πάρα.
Καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις
Λόχον, πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα,
Ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον

Ἑκη-

ῥᾶς τοὺς Ἀργείους ἀπὸ τῶν πυλῶν ἀπεδιώξατε περικυκλούμενοι ὑπ' ἐκείνων, ὅπως εἰσελ-

IOC. Sed una reſtat cura Polynice ſuper:
Hoc adde quæſo: veſciturne auris adhuc?
NVN. Par liberorum poſſides hunc in diem.
IOC. Ita ſis beatus. ede, quæ vis turribus
Deiecta propulſavit Argivûm agmina,
Domum reverſa mox ego ut cæco ſeni
Solatium ingens urbe ſervata adferam.
NVN. Poſtquam Menœceus morte decreta ferox
Stans arce ſumma gutturis nigrum cavo
Adegit enſem, patriæ auxilium ſuæ,
Septena fortis filius locat agmina
Contra Danaïdûm robur & totidem duces.
Cohors cohorti conſtitit contraria,
Et turma turmæ, ne procul vires forent
Si portio ulla mœnium fatiſceret.
Nec mora, videmus turrium de culmine
Clipeis nitentes de iugis Teumeſſiis
Venire Danaos: iamque feſtino gradu
Rapidi ſub ipſum venerant valli pedem,
Cum ſubito Pæan cecinit, & caſtris ſimul,
Simulque muris ſtridor auditur tubæ,
Neïta primos impetus porta excipit;
Huc namque denſa venerat teſtudine
Arcas parentis ſilvicultricis puer.
Gentilis illi pinxerat ſcutum nota,
Potita telis horridam Aetolam ſuem
Ata-

εἰσελθοῦσα εὐφράνω τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα, τῆς γῆς ταύτης φυλαττομένης. ἀλλ'

Χειρουμένην Αἰτωλόν. εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν,
Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
Ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν, σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν, ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
[Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.]
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος
Χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν.
Ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ', ἐπ' ἀσπίδι
Ἐπίσημα, πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
Εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·
Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ.
[Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις.]
Ταῖς δ' Ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ
Ὕδρας, ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν

Atalanta mater. Prœtidi ſucceſſerat
Fatidicus Amphiaraus, in curru ferens
Sua ſacra ſecum. clipeus huic ſimplex erat,
Nullo colore pictus & faſtu vacans.
Ogygia contra mœnia Hippomedon ferox
Ductabat agmen, cuius in ſcuto nitens
Radiabat Argi mille luminibus caput;
Pars luminum cum facibus ortivis vigil,
Pars clauſa ritu ſiderum occumbentium,
Ipſo peremto cernere ut propius datum.
Parte urbis alia fulminans Homoloïdas
Tydeus petebat: clipeus exuvias feri
Portat leonis: dextera agitabat facem,
Qualem Prometheus, ignibus portas petens.
Crenæa munimenta Polynices tuus
Bello eſt adortus. ille Potniades equas
Clipeo ferebat: crederes trepidas metu:
Ita circulantes propter umbonem vago
Curſu furentum more iactabant iubam.
Nullo minores ſpiritus Capaneus gerens
Electryonis răpidus in portam ruit.
Terrigena clipei ſtabat in ferro gigas
Cælatus, humeris ſuſtinens urbem erutam
Radice ab ima vectium molimine,
Indicia cladis quam velit Thebas pati.
At rex Adraſtus ſeptimam portam obſidens
Faſtus Achivi ſpecimen in lævo ferens
Ibat lacerto: quippe ſcutum impleverat

Ἀργείων κύκλημ᾽· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
Παρῆν δ᾽ ἑκάστου τῶνδέ μοι τεκμήρια,
Ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ᾽ ἑκηβόλοις,
Πετρῶν τ᾽ ἀραγμοῖς. ὡς δ᾽ ἐνικῶμεν μάχῃ,
Ἔκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος,
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
Τί μέλλετ᾽ ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ᾽ ἐπιστάται;
Ἠχῆς δ᾽ ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
Πολλοὶ δ᾽ ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι,
Ἡμῶν τ᾽ ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας·
Ξηρὰν δ᾽ ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
Ὁ δ᾽ Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν·
Ἀλλ᾽ ἔσχε μαργῶντ᾽ αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
Ἁμαξοπληθῆ, γεῖσσ᾽ ἐπάλξεων ἄπο.
Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
Ἔῤῥηξεν ὀστέων, ἄρτι δ᾽ οἰνωπὸν γένυν
Καθῃμάτωσεν· οὐδ᾽ ἀποίσεται βίον

Τῇ

ἀλλ᾽ ἐπέσχε μαινόμενον αὐτὸν ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος, λίθον ἐπιῤῥίψας κατὰ τὸ κάρα μέγαν καὶ ἅμαξαν ἱκανὸν πληροῦν, λέγω ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. τὴν ξανθότριχα δὲ κεφαλὴν εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν, καὶ συνδέσεις ὀστέων

Centum una portans viperas dira excetra,
Cuius tot angues mœnium è medio ſinu
Cadmi puellos ore raptabant truci.
Hæc propius inſpectare conceſſum mihi,
Dum ſida ducibus ſigna Thebanis fero.
Arcus fuere prima belli exordia,
Et torta habenis verbera, & iaculum leve,
Fractique lapides. noſtra cùm pars vinceret,
Clamare Tydeus pariter & natus tuus:
Danaûm nepotes, quin, priusquam lancinant
Nos tela, portas impetu perrumpimus
Eques pedesque cum magiſtris curruum?
Quæ cùm ſonuerant, nemo cunctator fuit:
Multi cruento capite pingebant ſolum.
Pars alia, vallum dum parant aſcendere,
Animam exuerunt urbis in pomœrio:
Altè bibebat ſanguinem ſitiens humus.
At Arcas ille, non Mycenæus domo,
Natus Atalantæ, turbinis more ingruens
Ignem & dolabras urbis excidio petit:
Sed molientem tanta, Neptuni genus,
Periclymenus repreſſit, intorquens manu
Immane ſaxum, quale vix currus ferat:
Cecidit revulſa mœnium pinna lapis,
Flavumque crepuit oſſibus ruptis caput,
Genasque roſeas alius infecit rubor.

Non

ὀστέων ἔσχισεν, τὴν ἄρτι δὲ ξανθότριχα σιαγόνα, ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησε· οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωήν, ἤγουν οὐδὲ ἀπάξει αὐτὸν ζῶντα.

Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλε κόρη.
Ἐπεὶ δὲ τάσδ᾽ ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ᾽ ἐγώ.
Ὁρῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιστὰς πυκνὲς,
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
Πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ᾽ ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας. ἀλλά νιν πάλιν,
Κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται·
Πύργοις δ᾽ ἐπέστησ᾽ αὖθις. εἰς δ᾽ ἄλλας πύλας
Ἠπειγόμεσθα, τὄτο παύσαντες νοσὲν.
Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ᾽ ἂν ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ᾽ ἐκόμπασεν,
Μήδ᾽ ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ᾽ ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ᾽ ἅμ᾽ ἠγόρευε, καὶ πετρέμενος
Ἀνεῖρφ᾽, ὑπ᾽ αὐτὴν ἀσπίδ᾽ εἱλίξας δέμας,
Κλίμακος ἀμείβων ξέσ᾽ ἐνηλάτων βάθρα.
Ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα γεῖσσα τειχέων
Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
Χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ᾽ εἰς χθόνα·
Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ᾽, ὡς κύκλωμ᾽ Ἰξίονος,

Ἑλισ-

τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ τοξικῇ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ἐπεὶ δὲ τάσδε τὰς πύλας εἶδεν εὐτυχεῖς ὁ σὸς παῖς ἐπ᾽

Non ille vitam, clara iaculandi artibus
Mænalia mater, ad tuos referet lares.
Securus iſta parte mox alias quoque
Me comite portas viſit Eteocles tuus.
Ibi ecce Tydeus gentis & Calydoniæ
Clipeata turba turrium faſtigia
Telis petebant. iamque propugnacula
Deſerere noſtri, cum tuus gnatus ſubit,
Venaticoque more collectos agit,
Relocatque muris. itaque ſanato ſatis
Quod hic lababat, alia adibamus loca.
Capaneî furorem quæ mihi lingua exprimat?
Celſos ferebat ille ſcalarum gradus,
Et hæc ſuperba voce clamabat ſimul:
Non me ſacrata flamma prohibebit Iovis
Per alta facere mœnia in Thebas viam.
Hæc ut profatus, ſaxeus quanquam caput
Petebat imber, orbe ſe clipei tegens
Alterna ſcalis inprimit veſtigia.
Iamque eminentem mœnium pinnas ſuper
Cœleſte tangit fulmen. horrendo ſolum
Fragore mugit. at viri, funda velut,
Iactantur artus huc & illuc ſegreges,
Soloque fertur ſanguis & cœlo coma:
Sed enim pedes manusque, velut Ixionis

Orbis

ἐπ' ἄλλας ᾔει ἤγουν ἐπορεύετο, ἠκολούθουν δὲ ἐγώ. ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ πολλοὺς [illegible]

Ἑλίσσετ᾽· εἰς γῆν δ᾽ ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
Ὡς δ᾽ εἶδ᾽ Ἄδραςος Ζῆνα πολέμιον ςρατῷ,
Ἔξω τάφρε καθεῖσεν Ἀργείων ςρατόν.
Οἵδ᾽ αὖ παρ᾽ ἡμῶν, δεξιὸν Διὸς τέρας
Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
Ἱππεῖς ὁπλῖται, κεἰς μέσ᾽ Ἀργείων ὅπλα
Ξυνῆψαν ἔγχη, πάντα δ᾽ ἦν ὁμȣ̃ κακά.
Ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
Τροχοί τ᾽ ἐπήδων, ἄξονές τ᾽ ἐπ᾽ ἄξοσι·
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ᾽ ὁμȣ̃.
Πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν καταςκαφὰς
Εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ᾽ εὐτυχὴς
Ἔςαι τολοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.

ΧΟ. Καλόν τὸ νικᾷν· εἰ δ᾽ ἀμείνον᾽ οἱ θεοὶ
Γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.

ΙΟΚ. Καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει,
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ
Κρέων δ᾽ ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
Τῶν τ᾽ Οἰδίπου δύςηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
Παιδὸς ςερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
Ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι πάλιν,
Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον.

ΑΓΓ.

νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐσωρεύοντο, ἤγουν σωρηδὸν ἐπέπιπτον. τὰς μὲν οὖν κατασκαφὰς τῶν πύργων τῆς γῆς, ἀντι τοῦ τὴν καταστροφὴν, ἐπέσχομεν μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας εἰ δὲ εὐτυχὴς ἔσται κατὰ τὸ ἐπίλοιπον, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν, ἥδε γῆ, τοῖς θεοῖς διὰ Φροντίδος ἐστίν. καλὸν τὸ νικᾷν ἐστιν, εἰ δὲ καὶ βέλτιον τοῦ νικᾷν ἡμᾶς βουλεύονται οἱ θεοὶ, εὐτυχοίην ἄν. λέγει δὲ τὸ φιλίαν ἐμβαλεῖν τοῖς ἀδελφοῖς. καλῶς ἡμῖν ἔφει ἡ τῶν θεῶν γνώμη, καὶ ἡ τῆς τύχης, παῖδες τε γάρ μοι ζῶσι,
καὶ

Orbis rotantur, corpus ambuſtum cadit.
Adraſtus, ut ſibi vidit infeſtum Iovem,
Vallo reduxit urbis Inachiam manum.
Noſtri tuentes omen è cœlo favens
Audentiores proruunt, currus ſimul,
Equitumque turmæ, mediaque in Danaûm agmina
Graſſantur haſtis: cuncta concurrunt mala.
Hic moritur: ille curribus celſis cadit,
Axi implicatur axis, abſiliunt rotæ,
Et interemta corpora in cumulum cadunt.
Servare turres hactenus nobis datum:
Fas gratulari eſt. gratulanda in poſterum
Fortuna num ſit urbis, in ſuperûm manu eſt.

CH. „ Victoriæ laus pulchra: ſed, ſi Dî darent
Victoriâ meliora, quàm felix forem!

IOC. Fortuna bene ſe præbet & numen deûm,
Cùm ſalva terra eſt, filii ſuperſtites.
Verum interim participat infelix Creon
Meosque thalamos ſævaque Oedipodis mala,
Præſtante nato orbatus, unde urbi ſalus,
Sed luctus ipſi. perge ſed, perge exſequi,
Quid inde natis facere decretum meis.

NVN.

καὶ πέφυγε τὸν κίνδυνον ἡ γῆ. Κρέων δὲ φαίνεται τῶν ἑπομένων κακῶν τοῖς ἐμοῖς νυμφεύμασι, τῶν τε Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι παρανομιῶν, παιδὸς τοῦ οἰκείου στερηθείς· ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν εὐτυχῶς, τὸ εἰς ἑαυτὸν δὲ ἀλγεινῶς. ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς διήγησαί μοι τί κατὰ τὸ μετὰ ταῦτα οἱ παῖδες οἱ ἐμοὶ μέλλουσι δράσειν. μὴ περαιτέρω πύθῃ,

ΑΓΓ. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.
ΙΟΚ. Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓΓ. Μεῖζόν τι χρῄζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟΚ. Καὶ τἀπίλοιπά γ', εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
ΑΓΓ. Μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟΚ. Κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟΚ. Ἤν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓΓ. Αἶ, αἶ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά.
Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
Αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
Λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
Εἰς κοινὸν, οἷον μή ποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
Ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,

Μόνος

ἕως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς. τοῦτο εἰς ὑπόνοιαν κακοῦ εἶπας, οὐκ ἐατέον. μεῖζον ἄλλο θέλεις μαθεῖν ἢ τοὺς σοὺς παῖδας πεφυλαγμένους; χρῄζω ἀκούειν εἰ καλῶς πράσσω, ἤγουν εὐτυχῶ, καὶ κατὰ τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. ἔασόν με ἀπελθεῖν. ἔρημός ἐστιν ὁ παῖς σοῦ ὑπασπιστοῦ, ἤγουν μεμονωμένος. κακόν τι κρύπτεις, καὶ φέρεις ὑπὸ ἀφανείᾳ. πρὸς οἷς ἔλεξα ἀγαθοῖς, οὐκ ἂν παραγγείλαιμι τὰ κακά. λέξεις, ἐάν γε μὴ φεύγων ἐκφύγῃς, ἤγουν τὴν φυγὴν ἀνύσῃς πρὸς αἰθέρα. διατί μετὰ τὴν εὐάγγελον ἀγγελίαν οὐκ ἀφῆκας ἐμὲ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἀναγκάζεις μη-

NVN. Huc usque felix, reliqua ne quære, obſecro.
IOC. Suſpecta loqueris: nîl mihi abſcondi volo.
NVN. Habere natos ſoſpites non eſt ſatis?
IOC. Fauſtumne ſit quod inſtat, audire expeto.
NVN. Me quæſo omitte. gnatus armigero caret.
IOC. Ambage cæca conditum celas malum.
NVN. Poſt proſperas res abſtinebo improſperis.
IOC. Effugere non eſt, ni ſit in cœlum fuga.
NVN. Cur me ſecundæ nuntium famæ tibi
Non ſinis abire, ſed tua extorques mala?
Nati pudendum facinus incœptant tui,
Proprio ſeorſim prælio decernere,
Coram Mycenes atque Thebarum agmine
Palam profati, quæ nefas fari fuit.
Stans turre ſumma celſus Eteocles prior,
Silere iuſſo milite, hæc orſus loqui.
Generoſa corda, decora Graiugenûm ſoli,
Quique ex Achivo fine veniſtis duces,
Cadmique ſanguis: parcite ô tandem inclitas
Impendere animas velle Polynici aut mihi:
In me periclum recidat: ego fratri meo

Com-

μηνῦσαι τὰ κακά; τὼ παῖδε τὼ σὼ Φροντίζουσι τολμᾶν ἀπρεπέστατα τολμήματα, λέγω μονομαχεῖν ἰδίᾳ παντὸς τοῦ στρατοῦ, λέξαντες εἰς μέσον τῶν Ἀργείων καὶ Καδμείων λόγον τοιοῦτον, ὁποῖον μὴ ὤφελον εἰπεῖν· ὁ Ἐτεοκλῆς δὲ ἤρξατο τοῦ λόγου ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου στὰς, κελεύσας τοῖς κήρυξι σιγὴν κηρύξαι τῷ λαῷ. (ἔλεξε δὲ,) ὦ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς Ἑλλάδος στρατηγοὶ Δαναῶν τε ἀριστεῖς οἵπερ ἤλθετε δεῦρο, καὶ ὦ Καδμεῖοι, μήτε Πολυνείκους χάριν τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοτε, μήτε ἕνεκα ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν,

μόνος

Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην.
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήτω μόνος,
Ἡσσώμενος δὲ, τῷδε παραδώσω πόλιν.
Ὑμεῖς δ', ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργείαν χθόνα
Νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
[Σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.]
Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
Ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπῄνει λόγους.
Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.
Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
Φίλοι δ' ἐκόσμουν τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς,
Σπαρτῶν ἀριστεῖς· τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
Ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.

Ἐτεο-

μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην. ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πόλιν. ὑμεῖς δὲ, τὸν ἀγῶνα τὸν τοῦ πολέμου ἀφέντες, εἰς Ἀργείαν χθόνα πορεύσεσθε, ἀπολέσεσθε τὴν ζωὴν μὴ λιπόντες ἐνθάδε. καὶ ὁ τῶν Θηβαίων ὄχλος ἀποθανὼν αὐτάρκης. τοσαῦτ' ἔλεξε. ὁ σὸς δὲ υἱὸς, ὁ Πολυνείκης, ἐκ τῶν ταγμάτων ὥρμησε, καὶ συνῄνεσε τοὺς λόγους. καὶ οἱ Ἀργεῖοι πάντες ἐπευφήμησαν, ἃ ὁ Ἐτεοκλῆς εἶπεν, καὶ οἱ Καδμεῖοι, ὡς δίκαιον τόδε νομίζοντες. ἐπὶ τούτοις ἐφιλιώθησαν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν ὅρκους ὤμοσαν ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις τοὺς στρατηγούς. ἐξ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον

οἱ

Commissus uni rem minoris transigam.
Namque aut peremto fratre retinebo domum,
Aut victus illi regios tradam lares.
Vos derelicto Marte Achiva ad mœnia
Vitam ferentes sospitem remeabitis.
De gente Cadmi quod iacet cæsum, sat est.
Hæc ut datum est audire, Polynices tuus
Omne agmen extra graditur & dictum probat.
Collaudat omnis turba bellorum exitum,
Thebanaque acies & Mycenæi duces.
Ictum, sacratum fedus in procestribus,
Pactique vincta iureiurando fides.
Iamque induebant ferreos cultus sibi
Senis propages Oedipi, iuvenes duo.
Ornabat illum flos Mycenæi agminis,
Hunc lecta gentis decora Thebani duces.
Stabant micantes, (manserat vultu color)
Alter flagrantes alterum transfigere.
Et hinc & illinc blanda amicorum manus
Tales calenti pectori addebant faces:
Tropæa ponens tu Mycenæo Iovi,
Polynices, Argos gloriam ingentem feres.

No-

οἱ δύο νεανίαι τοῦ γέροντος Οἰδίποδος. Φίλοι δὲ ὥπλιζον αὐτὸν τὸν πρόμαχον μὲν τῆσδε τῆς χθονὸς, τῶν Θηβαίων ἀριστεῖς, τόνδε, Δαναϊδῶν προὔχοντες, ἔνδοξοι. ἔστησαν δὲ φαιδροὶ, καὶ οὐκ ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν, μανικῶς ὁρμῶντες πέμψειν κατ' ἀλλήλων τὸ δόρυ. ἄλλος δὲ τῶν φίλων, ἀπ' ἄλλου μέρους παρεκβαίνοντες, διὰ λόγων εἰς θάρσος προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα. Πολύνεικες, ἐπί σοι κεῖται τοῦ Διὸς ὀρθὸν στῆσαι τὸ εἴδωλον, σύμβολον τῆς νίκης, καὶ δοῦναι τῷ Ἄργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι φημίσουσι δηλονότι ἐπὶ τῷ Ἄργει.

Ἐπεὶ-

Ἐτεοκλέα δ' αὖ· νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς;
Νῦν, καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.
Τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.
Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς,
Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
Ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
Δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
[Καὶ τἄθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται·]
[Δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.]

ΙΟΚ. Ὦ τέκνον, ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασιν
Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.
Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,
Ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.

ΑΝΤ. Τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
Φίλοις ἀϋτεῖς, τῶνδε δωμάτων πάρος;

ΙΟΚ. Ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

ΑΝΤ. Πῶς εἶπας. ΙΟΚ. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.

ΑΝΤ. Οἲ 'γώ, τί λέξεις, μῆτερ. ΙΟΚ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.

ΑΝΤ. Ποῖ, παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'. ΙΟΚ. ἀνὰ στρατόν.

ΑΝΤ.

Ἐτεοκλέα δ' αὖ ἐθάρσυνόν τε, καὶ ἔλεγον, νῦν νικηφόρος γενόμενος τῆς βασιλείας κρατήσεις. ὦ μῆτερ, ἡ τεκοῦσά με; τίς ἐστιν ἡ καινὴ βοὴ ἡ ἐκπληκτική, ἣν βοᾷς ἡμῖν

Nostroque rursum: patriam nunc vindicas.
Sceptrumque victor iure non dubio tenes.
Hæc adferebant Martis incitamina.
At exta cæsis consulebant victimis
Vates, repente claustra perrumpens sua,
Quæ ferret humor signa, flammarumque apex
Præsagus idem cladis & victoriæ.
Iam siquid artis, siquid est sapientiæ,
Magicumve carmen, dirime natorum manus
In se furentes. imminet bellum grave
Et par periclum. Quis dolor, quæ lachrimæ,
Si te una gemina prole destituit dies?
IOC. Antigona prodi, nata, iam prodi foras.
Non iam tueri claustra virginei laris,
Non iam choreas agere sors patitur tua.
Dilecta meritò capita germanos duos
Malè concupita morte me matrem adiuvans
Arcere debes, Marte ne alterno cadant.
ANT. Quid eiularis ante vestibulum parens,
Aut quos amicis nuntias luctus novos?
IOC. O nata, fratrum vita disperiit tibi.
ANT. Qui sic? IOC. Parati prælio steterunt duo.
ANT. Quam dura narras? IOC. Dura. iam sequere illico.
ANT. Cœtu relicto virginum? IOC. In media agmina.

ANT.

ἡμῖν τοῖς φίλοις, ἱσταμένη ἔμπροσθεν τῶν δωμάτων.

Φεῦ.

ΑΝΤ. Αἰδέμεθ' ὄχλον. ΙΟΚ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝΤ. Δράσω δὲ δὴ τί. ΙΟΚ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝΤ. Τί δρῶσα, μῆτερ. ΙΟΚ. προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝΤ. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι', οὐ μελλητέον.
ΙΟΚ. Ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ· ὡς ἢν μὲν φθάσω
Παῖδας πρὸ λόγχης, οὐ 'μὸς ἐν φάει βίος·
Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

ΧΟ. 1 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
2 Τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω·
3 Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
4 Ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
5 Ματέρος δειλαίας.
6 Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
7 Πότερον αἱμάξει,

8 (Ἰώ μοι πόνων,
9 Ἰὼ, Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,)
10 Ὁμογενῆ δέραν,
11 Ὁμογενῆ ψυχὰν,

Αἰ

Φρὲν. Φ.ἦ, ἔντρομον ὄρθωσιν τριχῶν ἔχω, ἔντρομον λογισμὸν ἔχω, διὰ τὴν ἐμὴν δὲ σάρκα ἔρχεται ἔλεος τῆς δειλαίας μητρὸς, τουτέστιν ἐλεῶ τὴν δειλαίαν μητέρα, διὰ τοὺς δύο παῖδας, πότερος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. (Φεῦ μοι τῶν παρόντων πόνων

ANT. Pudet viros ſpectare. IOC. Non noſtrum eſt pudor.
ANT. Quid ergo faciam? IOC. Dirime fraternas minas.
ANT. Quanam arte dirimam? IOC. Procidens mecum in genu.
ANT. Ad caſtra tu præcede. res non fert moram.
IOC. Iam perge, nata, perge. ſi natos meos
Video ante pugnam lux mihi vitæ manet.
Periere ſi illi, reſtat extinctos ſequar.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

[*Staſimi pars ultima.*]

CHO. Trepidant mihi capilli,
Totumque pectus horret.
Miſeranda namque clades
Miſeræ venit parenti
Natum per hunc & illum.
Vter alterum cruenta
Iam vulnerabit haſta?
Heu ſæva vis laborum,
Heu Iuppiter ſupreme,
Heu mater alma Tellus.
Adeo propinqua vita,
Adeo propinqua cervix
Generis ligata nexu,

Inter

πόνων) ὦ Ζεῦ, ὦ γῆ, ποῖον τῶν ἀδελφῶν νεκρὸν προκείμενον ἰσχήσω καὶ θρηνήσω ἡ τάλαινα ἐγὼ διὰ φόνου καὶ πολέμου συγγενικὴν δέρην καὶ κεφαλὴν, συγγενικὴν ψυχήν;

Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
Πότερον ἄρα νέκυν
Ὀλόμενον ἰαχήσω;

Ἀντιστροφή.

Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ,
Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
Δορὶ παλλόμεναι,
Πέσεα πέσεα δάϊα
Αὐτίχ' αἱμάξετον.
Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχου
Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.
Βοᾷ βαρβάρῳ
Ἰαχὰν στεναχτὰν,
Μελομέναν νεκροῖς,
Δάκρυσι θρηνήσω.
Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου·

Κρε-

Φεῦ οὖν ὦ γῆ, διπλοῖ θῆρες, ψυχαὶ φονικαὶ, ὁ Ἐτεοκλῆς, λέγω, καὶ ὁ Πολυνείκης, κινούμενοι ἐπ' ἀλλήλους ἐν πολέμῳ, ὅσον οὔπω αἱμάξουσι πτώματα πολεμικὰ, ἤγουν αὐτίκα πεσοῦνται ὑπ' ἀλλήλων σφαγέντες. διατί ἄρα ἦλθον οἱ τάλανες ἐπὶ

Inter cruenta tela,
Scutumque dimicabit?
Sors dura, dura certe,
Hæc quam videre cogor.
Vtrius ergo corpus
Lugebo mox peremtum?

Antiſtrophe.

O terra, terra Cadmi:
O vos feræ gemellæ,
Animæ truces & atræ,
Ideo vibratis haſtam,
Fratrem ictibus cruentis
Faciatis ut cadaver?
Miſeri nimis, quod unquam
Mens tam ſiniſtra vobis,
Vt dimicare vellet
Mavorte ſingulari.
Ego barbaro eiulatu
Gemituque lachrimisque
Luctum dabo peremtis.
Prope ſanguinem atque cædem
Fortuna ſæva venit.
Quo ſors ſit exitura,

Hic

ἐπὶ φρένα μονομάχον; ἤγουν διατί μονομαχεῖν ἠβουλήθησαν; θρηνήσω τοῖς νεκροῖς, ἐν δάκρυσι καὶ ἐν βοῇ βαρβαρικῇ, θρῆνον ἐκ στεναγμοῦ γινόμενον, διὰ φροντίδος ὄντα τοῖς ζῶσιν. ἡ τύχη καὶ ἡ εἱμαρμένη τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν ἐγγύς ἐστιν,

13 Κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
14 Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
15 Φόνος, ἕνεκ' Ἐριννύων.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
Πρὸς δόμους στείχοντα· παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτόν, ἢ πόλιν
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι;
Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·
Ὃν, ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν,
Αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν, ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως

Λού-

ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γινόμενος οὐκ εὐτυχής ἐστιν, ἀλλὰ δυστυχὴς, ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Ἀλλὰ παύσω τοὺς παρεστῶτας θρήνους, ὁρῶ γὰρ Κρέοντα τόνδε ἐρχόμενον δεῦρο πρὸς τοὺς δόμους κατηφῆ.

θρη-

Hic hic dies docebit.
En en adeſt paternis
Furiis petita cædes.

SYSTEMA.

Sed videns Creonta vultu nubilo, mœſto gradu
Hos lares adire, cœptis tempero ſermonibus.

CREON, CHORVS, NVNCIVS, ANTIGONE, OEDIPVS.

IAMBI.

[*Exodus incipit, ſive Actus* V.]

CRE. Quid dicam agamve? quas prius clades querar?
Meas an urbis tanta quam nubes premit,
Ceu totus Acheron igneo incumbat vado.
Tum natus animam patriæ impendit meus,
Ingens adeptus nomen, at flendum mihi.
Hunc interemtum ſponte quæſita nece
Rupe ex draconis ſuſtuli infauſta manu.
Domus inde planctu reſonat. Iocaſte ſoror
Oranda nobis, pignus ut quondam meum,

Sed

θρηνεῖ δὲ ὁ ἐμὸς οἶκος πᾶς, ἀντὶ τοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. ἐγὼ δὲ ὁ γέρων μεθήκω, ἤγουν μετέρχομαι, ζητῶ, τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν τὴν γραῖαν τὴν Ἰοκάστην, ὅπως [illegible] τὸν

Λούσῃ, προθῆταί τ᾽, ὀυκ ἔτ᾽ ὄντα παῖδ᾽ ἐμόν.
Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν ου τεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.

ΧΟ. Βέβηκ᾽ ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.

ΚΡΕ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν συμφοράν; σήμαινέ μοι.

ΧΟ. Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀσπίδ᾽ ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.

ΚΡΕ. Πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ
Οὐκ εἰς τόδ᾽ ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ᾽ εἰδέναι.

ΧΟ. Ἀλλ᾽ οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
Δοκῶ δ᾽ ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

ΚΡΕ. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
Σκυθρωπὸν ὄμμα, καὶ πρόσωπον ἀγγέλου
Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

ΕΤΕΡΟΣΤΡΟΦΑ.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΑΓΓ. Ὦ τάλας ἐγώ, τίν᾽ εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;

ΚΡΕ. Οἰχόμεσθ᾽, ουκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.

ΑΓΓ. Ὦ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.

ΚΡΕ.

τὸν ἐμὸν παῖδα οὐδαμῶς ὄντα λούσῃ καὶ προθῆται, ἤγουν κεκοσμημένον ἐπὶ θρήνῳ προδείξῃ. χρὴ γὰρ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμᾶν τὸν ὑποχθόνιον θεὸν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι. ἀπῆλθεν ἡ ἀδελφὴ ἡ σὴ, Κρέον, ἔξω δόμων, καὶ ἡ

Sed non meum ultra, rite compositum lavet.
„ Fas namque poscit mortuis non mortuos
„ Officia facere manium reverentia.
CHO. Tua, ô Creon! germana progressa est foras.
Matri fidelis hæret Antigone comes.
CRE. Heu quo profecta? quod malum iussit recens?
CHO. Audierat eheu filios mater suos
De sede regni dimicaturos manu.
CRE. Quid ais? ego huius corporis curam gerens
Non veneram istuc, hoc quoque ut rescisceremi.
CHO. Iocasta dudum est cùm lare exivit, Creon,
Vereorque ne iam Marte commissi suo
Vitam sub armis creverint stirps Oedipi.
CRE. Ni fallit acies, signa conspicio mali.
Namque ecce mœsto nuntius vultu, graves
Deiectus oculos testis eventus venit.

HETEROSTROPHICA.

TROCHÆI.

NVN. O miser quæ verba fabor, ora quo solvam sono?
CRE. Proh dolor, male auspicatis usus est exordiis.
NUN. O miser, clamo secundum. magna nam porto mala.

CRE.

ἡ παρθένος Ἀντιγόνη ἀπῆλθεν κοινῇ ὁδοιπορείᾳ τῆς μητρὸς, ἤγουν ἀπῆλθεν ἅμα τῇ μητρὶ ἀπερχομένῃ. ἐπὶ ποῖον τόπον, καὶ ἐπὶ ποίαν τὴν συντυχίαν; δήλου μοι.

Ὦ

ΚΡΕ. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν λέγεις δὲ τί;
ΑΓΓ. Οὐκ ἔτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.

Στροφὴ Α.

ΚΡΕ. 1 Αἶ, αἶ.
2 Μεγάλα μοι θρεῖς πάθεα, καὶ πόλει.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΑΓΓ. 1 Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε
2 Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. 3 Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

Στροφὴ Β.

ΚΡΕ. 1 Οἴμοι συμφορᾶς βαρυποτμωτάτας,
2 Οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὢ τάλας ἐγώ.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΑΓΓ. 1 Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡΕ. 2 Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓΓ. 3 Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.

Στροφὴ Γ.

ΧΟ. 1 Ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
2 Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.

ΙΑΜ-

CRE. Nota præter damna numquid nuntius cladis novæ?
NVN. Filii tuæ ſororis lucis aſpectu carent.

Strophe I.

CRE. Proh civitati nuntium & nobis gravem.

Syſtema I.

NVN. Audisne miſera regis Oedipodæ domus
Fato peremtos filios binos pari?
CHO. Quin lachrimaret tota, ſi ſenſum dares.

Strophe II.

CRE. O ſæva fata, ſorsque miſeranda, horrida.
O me miſeriis ſeptum & oppreſſum undique.

Syſtema II.

NVN. Hoc iure dicas, reliqua ſi noris mala.
CRE. Poteſtne tantis aliquid ultra accedere?
NVN. Cum prole gemina cecidit Iocaſte ſoror.

Strophe III.

CHO. Lugubre clamor inſonet: nivei caput
Feriant lacerti: ſauciet planctus genas.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΚΡΕ. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον᾽ Ἰοκάςη βίȣ,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμῶ τ᾽ ἔτλης.
Πῶς δὴ πέπρακἶαι διπτύχων παίδων φόνος,
Ἀρᾶς τ᾽ ἀγώνισμ᾽ Οἰδίπου, σήμαινέ μοι.
ΑΓΓ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
Οἶσθ᾽, οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπἶυχαὶ,
Ὥς᾽ οὐχ ἅπανἶά σ᾽ εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ᾽ ἐκοσμήσανθ᾽ ὅπλοις
Οἱ τȣ̃ γέρονἶος Οἰδίπου νεανίαι,
Ἔςησαν ἐλθόντ᾽ εἰς μέσον μεταίχμιον,
[Δισσὼ ςραἶηγὼ, καὶ διπλὼ ςραἶηλάτα]
Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ᾽ ἀλκὴν δορός.
Βλέψας δ᾽ ἐς Ἄργος, ἧκε Πολυνείκης ἀράς.
Ὦ πότνι᾽ Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ᾽, ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ᾽ Ἀδράςου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀνἶήρη δ᾽ ἐμὴν
Καθαιμαἶῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.
[Αἴσχιςον αἰτῶ ςέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.]
[Πολλοῖς δ᾽ ἐπήει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.]
[Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόνἶες κόρας.]
Ἐτεοκλέης δὲ Παλλάδος χρυσάσπιδος

Βλέ-

Ὦ ἀθλία Ἰοκάστη, οἷον τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας, διὰ τοὺς αἰνιγμοὺς τῆς Σφιγγός. εἰπέ μοι, πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος; τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα γινώσκεις, (λέγει δὲ τὴν νίκην, ἣν ἐνίκησαν πρὸ πυλῶν τῆς πόλεως) τὰ τείχη γὰρ οὐ μακρὰν εἰσὶν, ὥστε μὴ οὐχὶ πάντας εἰδέναι τὸ δρώμενον. ἐπεὶ δὲ σιδηροῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο τὸ σῶμα, (ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα) τουτέστιν, ἐπεὶ ὡπλίσαντο οἱ παῖδες τοῦ γέροντος Οἰδίποδος, ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταιχμίου ἔστησαν. ὡς εἰς ἀγῶνα δορὸς, καὶ ἀλκὴν μονομαχίου. βλέψας δ᾽ ἐς Ἄργος (ἤγουν

τὸν

I A M B I.

CRE. O misera, qualem terminum vitæ tibi,
Thalamique, carmen Sphingis obscœnæ dedit!
Sed ede totum iam trucis pugnæ ordinem,
Sævumque patriis exitum diris datum.

NVN. Res urbis huius prosperas pro turribus
Nosti: neque etenim tam procul muri ambitus,
Quod geritur esse ut possit ignotum tibi.
Postquam arma ferro sumserant fulgentia
Galeamque proles Oedipi iuvenes duo,
Ambo inter ipsa castra constiterunt gradu,
Quo stare celsos imperatores decet,
Parati ut hasta prœlium committerent.
Tum sic precatur Argos adspectans minor:
Da sancta Iuno (nam tuam civem mihi
Rex dedit Adrastus, & tuas terras colo)
Perimere fratrem, quamque nunc contra erigo
Cæsi cruore imbuere victricem manum.
Decus indecorum posco, germani necem.
Miserata sortem turba nec lachrimas tenet,
Aliique in alios lumina obvertunt sua.
Exinde templum maior armigeræ deæ

Spe-

τὴν νῦν ἐκεῖσε ἔχων,) ἀφῆκεν εὐχὰς ὁ Πολυνείκης λέγων, ὦ σεβασμία Ἥρα, σός εἰμι, ἐπολιτογραφήθην γὰρ παρὰ σοὶ, ἑαυτῷ ζεύξας, ἀντὶ τοῦ εἰς ζεῦξιν λαβὼν, τὴν παῖδα τοῦ Ἀδράστου, καὶ οἰκῶ τὴν σὴν χθόνα, δὸς, ὦ Ἥρα, ἐμοὶ κτεῖναι τὸν ἀδελφὸν, καὶ καθαιμάξαι τὴν ἐμὴν δεξιὰν νικηφόρον, τὴν ἀντηρῆ, ἤτοι τὴν ἐκείνῳ ἐναντίαν. κακίστην αἰτῶ νίκην τὸν ἀδελφὸν φονεῦσαι. πολλοῖς δὲ ἐπήρχετο δακρύειν ἕνεκα τῆς δυστυχίας ὅση ἦν. καὶ ἔβλεψαν πρὸς ἀλλήλους διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. Ἐτεοκλῆς δὲ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς

 ἀπο-

Βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
[Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς, ὡς Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
Ἦιξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
Ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.
Ἦισσον δὲ λόγχαις, ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθαίνοι μάτην.
Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερτχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
Λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.
Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
Ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
Ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
Τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,

Κνή-

ἀποβλέψας τὸ ἐν Θήβαις ηὔξατο λέγων, ὦ Διὸς θύγατερ δὸς ἐμοὶ ἔγχος, νικηφόρον λέγω, ἐμβαλεῖν. αὐτὸ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τῆσδε τῆς ὠλένης, ἀντὶ τῆς χειρὸς. --- ἐπειδὴ ἀφείθη τὸ σημεῖον ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα τῆς φονικῆς μάχης, ὥρμησαν δρόμον χαλεπὸν κατ' ἀλλήλων. ὡς κάπροι δὲ ἀκονῶντες ἀγρίαν σιαγόνα, ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας, ὑπὸ ἀφροῦ διάβροχοι τὰς σιαγόνας, συνέβαλον. κατ' ἀλλήλων δὲ ὥρμων τὰς λόγχας ἀκοντίζοντες, ἀλλ' ἑκάτερος, ἐν τῷ βάλλειν τὸν ἕτερον, ὑπεκαθέζετο τῷ τῆς ἀσπίδος κύκλῳ, ἵνα αὐτὸν ὑπερπηδῆσαν τὸ δόρυ, καὶ ὀλισθῆσαν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσπίδος, μάταιον, καὶ ἀνεπίτευκτον,

γ-

Spectans precatur: Maximi proles Iovis,
Concede nostra missile ut iactum manu
In ipsa fratris transeat præcordia,
Patriæque perimat impetitorem meæ.
Vt iacta fax est, quale Tyrrhenis tuba
Cûm sonuit æstus Martis accendi solet,
In alterum alter impetu sævo ruunt.
Non aliter apri dente fulmineo truces
Nimbos minarum spumeo rictu vomunt.
Vtrinque fertur hasta: sed pulsus gravi
Vmbone, ferri cecidit in vanum labos.
Tum si alter ora tolleret scutum super,
Ferro imminebat alter in vultum irruens.
Sed uterque lumen acre dum retrahunt cito
Clipei sub orbem, sæva vis hastæ perit.
Gelidus fluebat sudor aspectantibus:
Quoniam duo illi nîl timent, omnes timent.
Tum forte saxo impactus Eteocles pedem
Promovit extra tegmen incautus gradum:
Vidit patere vulneri frater locum,
Validaque torquens robur Argivum manu.

Par-

γένηται. εἰ δὲ ὁ ἕτερος τὸ ὄμμα τῆς περιφερείας ὑπερσχὼν ἠβουλήθη θεάσασθαι, ὁ ἕτερος τὴν λόγχην ἐκίνει, ὥστε τοῦτον πλῆξαι τῷ στίγματι. ἀλλ' εὖ προσῆγον τῷ κόσμῳ τῆς ἴτυος τῶν ἀσπίδων, ἤγουν ἔσω τῶν ἀσπίδων, ὀφθαλμὸν, πλείων δὲ ἱδρὼς ἐστάλαζε τοῖς ὁρῶσι, διὰ τὸν φόβον τῶν φίλων, ἢ τοῖς ἀγωνιζομένοις. Ἐτεοκλέης δὲ διὰ τοῦ ποδὸς μετακινῶν πέτρον, ὑποκάτω τοῦ ἴχνους, ἤγουν τοῦ ποδὸς, αὐτὸν τὸν πόδα ἐκτὸς ἀσπίδος ἐποίησε. Πολυνείκης δὲ πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δόρατος, πόδα πληγῆναι δυνάμενον, τῇ αἰχμῇ παραδοθέντα, ἰδὼν,

καὶ

Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
Ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
Διῆκε λόγχην, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
Χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
Μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
Ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
Ἔνθεν δὲ, κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
Ἐς ταυτὸν ἧκον· συμβαλόντε δ' ἀσπίδας
Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ', ὁμιλίᾳ χθονός.
Ἐξαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
Ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,

Σὺν

καὶ ἐκ τούτου, ὑπὸ τοῦ μόχθου γυμνὸν τῆς ἀσπίδος τὸν ὦμον τοῦ Πολυνείκους θεασάμενος, ὁ πρόσθεν τρωθεὶς Ἐτεοκλῆς εἰς τὰ στέρνα τοῦ Πολυνείκους ἔπεμψε σὺν βίᾳ τὴν λόγχην, καὶ ἔδωκεν ἡδονὴν τοῖς οἰκοῦσι τὴν τοῦ Κάδμου πόλιν, ἤγουν τοῖς Θηβαίοις. τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀπορίαν δορὸς, ἐπὶ πόδα πάλιν ἀναχωρεῖ· λαβὼν δὲ ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον, κατὰ τὸ μέσον δὲ τὸν κόντον ἔθραυσεν. ἐξ ἴσου μέτρου δὲ ἦν ὁ πόλεμος, ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος. ἀπὸ τούτου δὲ, ἁρπάσαντες τὰς κώπας τῶν φασγάνων, συνῆλθον, ἐγγὺς ἀλλήλων ἦλθον. συμβαλόντες δὲ τὰς ἀσπίδας, καὶ ἀμφοτέροις τοῖς

ποσὶ

Partem retectam tibiæ transverberat.
Plausere Danaï: fertur ad cœlum fragor.
Humerum minoris iste nudarat labor:
Videns id alter, saucius quanquam, intulit
In pectus hastam, fracta quæ partem sui

Summam reliquit. ille tum flectens genu
In se resedit, marmor eiaculans grave
Et fratris hastam rupit. exæquaverat
Vtrumque Mavors: neutrius telum in manu:
Sed uterque gladio nudat armatum latus:
Iamque ensis ensem, clipeus & clipeum ferit:
Nova Martis oritur forma: discrimen novum:
Quod antevertens Eteocles, ut subdolas
Edoctus artes Thessalûm commercio,
Longi laboris deserit molimina,
Lævumque retro fert pedem, ventrem tamen
Ita ante obumbrans ne daret plagæ latus:
Deinde dexter prominens fratrem ferit:
Per umbilicum gladius & costas abit.
Ibi labante latere Polynices miser

Gut-

ποσὶ βάντες, καὶ στάντες, πολλὴν ταραχὴν ἐποίουν πρὸς ἑαυτοὺς ὡρμηκότες. καὶ κατά τινα τρόπον εἰς νοῦν στρέψας Ἐτεοκλῆς, μηχανὴν εἰσήγαγε τῇ μάχῃ, ἣν ἂν Θετταλὸς ἐπενόησεν, (ἀφ' ὧν παροιμία, τὸ Θετταλικὸν σόφισμα) κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. ἀποστὰς γὰρ τοῦ συστάδην μάχεσθαι, τὸν ἀριστερὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀνέφερεν πόδα, τὰ κοῖλα τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς φυλάττων, προτείνας δὲ τὸν δεξιὸν πόδα, ἐνέβαλε τὸ ἔγχος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ ἐνήρμοσε καὶ διεπέρασε μέχρι τοῦ σπονδύλου τῆς ῥάχεως. ἅμα δὲ κλίνας τὴν πλευρὰν καὶ τὴν γαστέρα

σὺν

Σὺν αἱμαλη︎ραῖς σπαγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
Ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
Τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ·
Ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους, ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω·
Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
ΑΓΓ. Ἄκουε δή νυν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει,
[Σὺν παρθένῳ τε, καὶ προθυμίᾳ ποδός.]
Τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς,
Ὤιμωξεν· ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
Πάρειμι. προσπιτνοῦσα δ' ἐν μέρει τέκνα,
Ἔκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ·
Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
Προδόντ' ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ' ἄπο

Φύ-

σὺν σταλαγμοῖς αἱμάτων ἔπεσεν ὁ ἄθλιος Πολυνείκης. ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς, ὡς νενικηκὼς τὴν μάχην, ῥίψας τὸ ξίφος εἰς γῆν, ἐλαφυραγώγει αὐτὸν, τὸν νοῦν πρὸς τὸν Πολυνείκην οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ, πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐκεῖνον, ὃ δὴ αὐτὸν ἀποτυχεῖν ἐποίησεν. ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ ὁ Πολυνείκης φυλάσσων τὸ ξίφος τὸ ἑαυτοῦ, ἐν σχετλίῳ ἀλγεινῷ πτώματι, σὺν βίᾳ μὲν ἐξέτεινεν, ἐξέτεινε δὲ εἰς ἧπαρ Ἐτεοκλέους,

[illegible]

Guttas cruoris ſtillat in terram cadens.
Ovans at alter, ſeque victorem ferens,
Spolia iacentis enſe proiecto petit,
Nec iam iacentem, ſpolia ſed tantùm videt.
Quod eum feſellit. namque reliquias trahens
Fugientis animæ, quem cadens ſervaverat,
Vix movit enſem morte Polynices ferox,
Egitque Eteocli penitus in medium iecur.
Pariter iacentes pariter admordent ſolum:
Nec conſtat utri faverit victoria.

CHO. Quantum miſeriis moveor Oedipode tuis!

CRE. Implere diras heu tuas ſuperis placet!

NVN. Imo malorum diſce quod ſupereſt adhuc.
Simul iacebant filii pugnæ in loco:
Celerans ſenilem quo poteſt ſtudio gradum,
Comitante natâ, mater infelix adeſt.
Quæ vulnera ut conſpexit & certam necem,
Heu ſera clamat, filii, ſera heu parens
Opifera veni: nunc & hunc, nunc denuo
Illum advoluta plorat uteri atque uberum
Vanos labores: nec minus clamat ſoror:
O ſpes ſenectæ matris, ô cari, meas
Heu deſerentes nuptias, fratres duo.

At

ἤγουν Φέρων τῇ ἐκτάσει τῆς χειρὸς ὤθησεν, ὁ πρότερον πεσὼν Πολυνείκης. γαῖαν δὲ μετὰ τῶν ὀδόντων λαβόντες, πλησίον ἀλλήλων ἔπεσον ἄμφω, καὶ οὐ διέκριναν, ἐχώρισαν τὴν νίκην. Φεῦ, Φεῦ, ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου ὅσον καὶ μέγα στενάζω, τὰς σὰς δὲ κατάρας ἔοικεν ἐκπληρώσειν ὁ θεός.

Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον, Ἐτεοκλῆς ἄναξ
Ἤκουσε μητρός· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
Ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν,
Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μῆτερ· οἰκτείρω δὲ σὲ,
Καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
Μῆτερ, (τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι,)
Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
Μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
Κἄπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
Ὠθεῖ σίδηρον, ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
Θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
Ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
[Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,]

Οἱ

At rex Eteocles horrido flatu gemens
Matrem audiebat: & gravem tendens manum
Nihil ille fari voluit: at lachrymis tamen
Matrem ſalutans ſigna amoris protulit.
Alter ſororem propius & matrem intuens
Vix iſta cœpit ore ſemanimo loqui:
Eheu periimus: me tui miſeret parens,
Miſeret ſororis, mortui fratris quoque:
Amicus hoſtis factus: at amicus fuit.
Sepelite quæſo me parens, tuque ô ſoror,
Humo in paterna: civitas per vos mihi
Placata fiat hactenus, patriæ meæ
Vt condar in tellure, ſi regno excidi.

Tua ô, tua oculos dextera occludat meos
Mater (ſimul luminibus admovit manum)
Et iam valete. namque me tenebræ occupant.
Tum victa luctus mater impatientiâ
Educit enſem mortui de corpore,
Durumque cœptans facinus intrepido gulam
Transfigit ictu. Iamque media inter ſuos
Amplexa utrumque pignus exanimis iacet.
Agminibus hinc certamen exoritur grave.
Illi Danaïdæ vindicant victoriam,
Noſtrique noſtro: diſcrepant ipſi duces:
Pars à minore vulnus inflictum prius,
Pars morte parili gloriam æquatam ferunt.
Acies reliquit interim Antigone duas:

Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἧσσον. εὖ δέ πως προμηθίᾳ
Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
Κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
Κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
Φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
Οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλους.
Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΧΟ. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
Δώματος ἥκει· πάρα γὰρ λεύσσειν
Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
Τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟ-

Οὐκ ἔτι μέχρι τῆς ἀκοῆς ἥκει ἡ δυστυχία τοῦ δώματος· πάρεστι γὰρ ὁρᾷν τριῶν νεκρῶν τάδε σώματα ἐπὶ τοῖς οἴκοις, ἑνὶ θανάτῳ ζοφερὰν ἀναστροφὴν, ἤγουν τὸν Λέ-

Illæ arma ſumunt: proſperè cautum fuit,
Quod omne clipeis ſederat Cadmi genus.
Ita namque Danaûm non ſat armatam manum
Subito ingruentes impetu prævortimus:
Quem non ferentes, arma complerunt fuga.
Haſtis cadente robore immenſo hoſtium
Sanguis fluebat. Compotes victoriæ,
Trophæa pars ſtatuimus invicto Iovi:
Pars interemto ſcuta detracta agmini
Mittunt in urbem, ſpolia de gente Inachi.
Pars functa fato corpora Antigonâ duce
Thebas referimus, heu ſuis luctum gravem!
Ita civitati varia per certamina
Multa acciderunt proſpera atque improſpera.

C H O R V S.

Non iam ſolas contigit aures
Mala regalis fortuna domus.
Tria luminibus ſpectanda patent
Corpora, clades unius aulæ,
Quæ crudeles fato tenebras
Subiere pari.

MO-

*Ἀΐδην, κληρωσαμένω.

οι

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ Α.

ΑΝΤ. 1 Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος
2 Ἁβρὰ παρηΐδος,
3 Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
4 Φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου
5 Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
6 Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
7 Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,

8 Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
9 Αἶ, αἶ. ἰώ μοι,
10 Ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
11 (Ὤϊ μοι μοι, Θῆβαι,)
12 Σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
13 Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
14 Αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
15 Τίνα δὲ προσῳδὸν,
16 Ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
17 Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,

Ἀνα-

Οὐ καλύπτουσα τὰ ἁβρὰ καὶ τρυφερὰ τῆς παρειᾶς τῆς βοστρυχώδους, οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθενίας παρθενικὸν φοίνιγμα τὸ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, λέγω τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἤγουν τὸ ἐν τῷ προσώπῳ, αἰδουμένη, φέρομαι βάκχα, ἤτοι ὑπουργὸς τῶν νεκύων, ῥίψασα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κόμης τὸ σκέπασμα, ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, διὰ ἡγεμόνευμα, ἤτοι διὰ προπομπὴν, τῶν νεκρῶν πολύστονον, καὶ πολλῶν στεναγμῶν πλήρη. αἶ, αἶ, ἰὼ Πολύνεικες,

MONOSTROPHICA.

Strophe I.

ANT. Non iuveniles umbrata genas,
Non temporibus lene fluentem
Velata comam: non virginei
Signa pudoris ſub luminibus
Scintillantem tecta ruborem,
Feror ut Baccho concita Mænas.
Sed funereis operata ſacris,
Satiata croco ſtola deiecta eſt:
Pariter tegmen crinale iacet.
Eheu, dux ſum triſtibus umbris.
Nimium verum tibi nomen erat,
O Polynices, flebile Thebis:
Quanquam non lis lis iſta fuit,
Sed fera cædes addita cædi
Totam Oedipodæ populata domum,
Sanguine triſti, ſanguine diro.
Quem nunc l:ſſum lachrimis, aut quod
Lachrimis carmen triſte parabo?
Domus ô, nimium miſeranda domus,

Tria

νεικες, ἐγένου ἄρα ἐπώνυμος, ἤγουν αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, τουτέστι Φιλόνεικος, ἐριστικός· ὤμοι μοι Θῆβαι, (τοῦτο διὰ μέσου.) ἡ σὴ δὲ ἔρις, οὐκ ἔρις, ἦν δηλονότι, ἀλλὰ Φόνος κραθεὶς, καὶ ἑνωθεὶς, Φόνῳ, λέγω αἵματι καὶ Φόνῳ δεινῷ καὶ χαλεπῷ, ὤλετε τὸν δόμον τοῦ Οἰδίποδος. τίνα δὲ στοναχὴν τραγῳδητὴν, ἢ τίνα στοναχὴν ἐμμελῆ ἔνδακρυν, ὦ δόμος,

ἀνα-

Ἀνακαλέσομαι,
Τρισσὰ φέρουσά γε σώματα σύγγονα,
Ματέρα, καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
Τᾶς ἀγρίας ὅτε
Δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω
Σφιγγὸς, ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.

Στροφὴ β.

Ἰώ μοι μοι, μᾶτερ,
Τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος,
Ἢ τῶν πάροιθεν
Εὐγενετᾶν ἕτερος
Ἔτλα κακῶν τόσωνδ'
Αἵματος ἀμερίου,
Τοιάδ' ἄχεα φανερά;
Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω·
Τίς ἄρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
Ἐλάτας ἀκροκόμοις
Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα,
Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
Ἄχεσι συνῳδός;

Αἵ-

Ἀνακαλέσομαι, φέρουσα τάδε τὰ τρία σώματα τὰ συγγενικὰ, λέγω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα, τὴν χαρὰν, καὶ ἡδονὴν, τῆς ἐριννύος, καὶ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος. ἡ, ἐριννὺς, ὤλεσε παντελῶς τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος, τότε μὲν ὤλεσε, δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργείᾳ, ὅτε, ὦ πάτερ, ἔγνως τὸ μέλος, ἤτοι τὸ αἴνιγμα, τῆς δυσερμηνεύτου Σφιγγὸς, συνετὸς γενόμενος, τὸ σῶμα αὐτῆς φονεύσας, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν περιφραστικῶς. Ἰώ μοι (διὰ μέσου.) τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βαρβαρικὴ, ἤ τις ἕτερος τῶν ἔμπροσθεν εὐγενῶν, αἵματος

Tria ſanguinea hæc cognata mihi
Corpora fato proſtrata ferens;
Matrem & natos, gaudia ſævæ
Magna Megæræ, miſeram Oedipodis
Quæ tunc cœpit vaſtare domum,
Cùm perplexi carminis aſtum
Miſer heu docta mente reſolvens
Leto monſtrum vocale dedit.

Strophe II.

Quis Graiugenûm, quis longinquo
Barbarus ortu, quis vel noſtro,
Vel ſeniori nobilis ævo,
Fuſo tantas pertulit unquam
Sanguine pœnas?

Quæ roboreis pendula ramis,
Aut abiegna ſub fronde ſedens
Mœſta volucris genitrice carens,
Mea concentu lamenta iuvat
Gemitum reddens triſte gementi,

Or-

τος καὶ γένους ἀνθρωπείου ὑπάρχειν, τοιαύτας λύπας φανερὰς ὑπέμεινε τοσούτων κακῶν, ὡς ἐγὼ δηλονότι; τάλαινα εἰμὶ ἐγὼ, πῶς ἐλελίζω καὶ ταράττομαι· καὶ τίς ἄρα ὄρνις καθεζομένη ἐπὶ κλάδοις τοῖς κατ' ἄκρον κομῶσιν, ἢ δρυὸς ἢ ἐλάτης, στερηθεῖσα τῆς μητρὸς, συνῳδὸς, καὶ σύμφωνος, ἔσται τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς ἐν ἄχεσι καὶ λύπαις;

Αἴλινον αἰάγμασιν
Ἃ τοῖσδε προσκλαίω.
Μόνα δ' αἰῶνα διάξουσα
Τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομέναις
Δάκρυσιν ἰαχήσω.
Τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλλω;
Ματρὸς ἐμᾶς ἐν διδύμοισιν
Γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
Ἢ πρὸς ἀδελφῶν
Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
Ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ,
Λεῖπε σοὺς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
Γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδίποδα,
Σὸν αἰῶνα μέλεον, ὃς ἐπὶ δώμασιν,
Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.
Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίων,
Γεραιὸν πόδα δεμνίοις
Δύστανον ἰαύων.

εἰς αἴλινον καὶ θρῆνον ἐν αἰάγμασι καὶ θρηνητικοῖς ἀπηχήμασιν, ἥ τις ἐπὶ τούτοις κλαίω· μόνη δὲ τὸν ἀεὶ χρόνον, ἤτοι διαπαντὸς, ἰαχήσω καὶ θρηνήσω, διάξουσα τὴν ζωὴν ἐν σταζομένοις δακρύοις. ἐπὶ τίνα πρῶτον βάλλω ἀπαρχὰς (ἤγουν ἀνάθημα) ἀπὸ τῆς χαίτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς κόμης διὰ σπαραγμῶν. πότερον δηλονότι παρὰ τοῖς δυσὶ μαστοῖς τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς, ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν, ἤτοι πρὸς τὰς ἀξίας ἀπωλείας πληγὰς τῶν δύο ἀδελφῶν; φεῦ,

Orba, infelix lachrimisque fluens
Annos degam flebilis ævi.

Cui prima comæ ſegmenta dabo?
Hisne uberibus, de queis niveum
Lac parva bibi? fratrum an potius
Dabo vulneribus dona capilli?
Iamiam latebris procede tuis
Cæco vultu ſpectande ſenex:
Da, da miſeram cernere vitam,
Quam trahis atro carcere clauſus,
Ex quo tenebris oculos auſus
Damnare tuos, nunc vagus aulæ
Limen oberras, nunc membra toro
Defeſſa locas. Audisne pater?

Stro-

ὦ πάτερ ἀλαὲ, ὁ φέρων ὄμμα τυφλὸν, λίπε τοὺς σοὺς δόμους, δεῖξον, ὦ Οἰδίπους, τὴν σὴν ζωὴν τὴν ἀθλίαν, ὅστις, ἐμβαλὼν τοῖς σοῖς ὄμμασιν ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρῶς ἀνύεις ζωὴν ἐπὶ πολὺ παρατεινομένην καὶ μακροχρόνιον. ἀκούεις σὺ ὁ πλανώμενος κατὰ τὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὸν οἶκον ἰχύων, καὶ διατρίβων, καὶ κινῶν ἐν τοῖς δεμνίοις γηραιὸν πόδα δύστηνον, ἤτοι γεροντικὴν ἀθλίαν πορείαν.

Δια

Στροφὴ Γ.

ΟΙΔ. 1 Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
2 Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς,
3 Λεχήρη, σκοτίων ἐκ θαλάμων,
4 Οἰκτροτάτοις δακρύοις,
5 Πολιὸν, ἀφανὲς αἰθέρος εἴδωλον,
6 Ἢ νέκυν ἔνερθεν,
7 Ἢ πτανὸν ὄνειρον;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΤ. Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσῃ,
Ὦ πάτερ· οὐκ ἔτι σοι τέκνα λεύσσει
Φάος, οὐδ' ἄλοχος, παρὰ βάκτροισιν
Πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θεραπεύμασιν
Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.

ΟΙΔ. Ὤ μοι, μοι ἐμῶν παθέων,
Πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.
Τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
Πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὔδα;

ΑΝΤ. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,

Ἀλλ'

Διὰ τί ὦ παρθένε σὺν ἐλεεινοτάτοις δακρύοις ἐξελθεῖν ἐποίησας ἐκ τῶν ζοφερῶν θαλάμων ἐρείσμασι τυφλοῦ ποδὸς κλινήρη ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπάρχοντα εἴδωλον ἀφανὲς τοῦ ἀέρος πολιὸν, ἢ νεκρὸν καταχθόνιον, ἢ πτηνὸν ὄνειρον; δυστυχῆ ἀγγελίαν κομίσῃ, οὐκ ἔτι ζῶσι τὰ τέκνα σου, οὐδὲ ἡ γυνή σου, ἥτις τὸν τυφλόν σου πόδα θεραπεύμασιν

Strophe. III.

OED. Quid me nigris ſuetum thalamis
Fletu virgo, gemituque vocas?
Quid me lecto prodire iubes
Baculo cæcum ducente pedem;
Quid niſi vivum reſto cadaver,
Aut exſequiis umbra ſuperſtes,
Levis aut ſomni triſtis imago?

ANT. Sævus feriet nuntius aures:
Tua non cernunt pignora lucem,
Bona nec coniunx, regimen tenebris
Quæ dulce tuis, quæ titubantis
Fuit, heu quondam, tutela gradus.
Heu pater, eheu!

OED. Eheu quanti, nata, dolores!
Si flere vetor, reſtant gemitus,
Clamorque manet. ſed quo fato
Animæ pariter tres luce carent?
Dic, nata, precor.

ANT. Non inſultans tibi, perculſo

Sed

μασιν ἀεὶ μετὰ μόχθου ὡδήγει. ὤμοι ἕνεκα τῶν ἐμῶν συμφορῶν, πάρεστι γὰρ στενάζειν διὰ ταῦτα καὶ βοᾶν. λέγε, ὦ τέκνον, τρεῖς ἄνθρωποι κατὰ ποίαν τύχην, κατὰ τίνα τρόπον, ἀπέθανον· οὐκ ἐπιχαίρουσα, οὔτε ὀνειδίζουσα νῦν λέγω τοῦτο, ἀλλ'

'Αλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς 'Αλάςωρ
Ξίφεσι βρίθων,
Καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,
'Επὶ παῖδας ἔβα τὰς σὰς, ὦ πάτερ.

ΟΙΔ. Ὤ μοι· αἶ, αἶ. Α. τί τάδε ςενάχεις;
ΟΙΔ. Ὤ μοι τέκνα. Α. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
'Αελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
Ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.

ΟΙΔ. Τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν.
'Α τάλαιν' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ

ΑΝΤ. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
Τέκεσι μαςὸν ἔφερεν, ἔφερεν,
'Ικέτις ἱκέταν αἰρομένα.

Εὗρε δ' ἐν 'Ηλέκτραισι πύλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
Κοινὸν ἐνυάλιον
Μάτηρ, ὥςε λέοντας ἐναύλους

Μαρ-

ἀλλ' ὀδυνωμένη, καὶ συναλγοῦσα τὴν ψυχήν· ὅτι ἡ σὴ κακοδαιμονία, ἣν ἔδει μέχρι σοῦ στῆναι, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς παῖδας κατήντησεν οὐχ ὁσίως, φονίαις μάχαις ξίφεσί τε βρίθων, καὶ πυρί. διατί τάδε καταστένεις; μείζονως ἂν ὠδυνάθης, εἰ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας, καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς. τῶν ἐμῶν τέκνων ὁ θάνατος φανερὸς ἀπὸ ποίας αἰτίας ἐγένετο, ἡ δὲ τάλαινα ἄλοχος τίνι μοίρᾳ, ἤγουν κατὰ

Sed corde dolens, dicam genitor:
Tua, quæ gladios pugnasque truces
Flammasque ferunt, etiam natos
Fata ſequuntur. OED. Proh miſer, eheu!
ANT. Quid triſte gemis? OED. Prolis damnum
Crudele meæ. ANT. Tum per medios
Tua tranſiret vita dolores,
Si quadriiugos Phœbi currus
Oculorum acies ſalva videret,
Pariterque daret dilecta trium
Corpora leto ſtrata tueri.
OED. Clades ſobolis ſat nota meæ:
Sed dic, coniunx qua morte periit?

MONOSTROPHICA.

ANT. Lachrimas agmen vidit utrumque.
Meque incendens ſupplice ſupplex
Comite infelix pectore nudo
Vbera natis ſpectanda dabat:
Portam propter iacet Electram
Nobile pratum, conſurgit ubi
Plurima lotos, conſanguineo
Tunc infelix area bello.

Hîc

κατὰ τίνα τύχην, ὤλετο. Δάκρυα θρηνώδη φανερὰ πᾶσι ποιοῦσα μαστὸν ἱκέτην αἴρουσα ἔφερε τοῖς τέκνοις ἱκέτις αὐτοῖς ἀπελθοῦσα. εὗρε δὲ ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸν λειμῶνα τὸν λωτοτρόφον τὰ τέκνα, ἡ μήτηρ ἐν πληγαῖς φόνου, ὥστε λέοντας ἐν τῇ ἐπαύλει μαχομένους,

λόγο

Μαρναμένȣς, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος,
Ἤδη ψυχρὰν, λοιβὰν Φονίαν,
Ἂν ἔλαχ᾽ Ἀΐδας, ὤπασε δ᾽ Ἄρης.
Χαλκόκροτον δὲ λαβȣ̃σα νεκρῶν πάρα
Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.
Ἄγχι δὲ τέκνων ἔπεσ᾽ ἀμφὶ τέκνοις.
Πάντα δ᾽ ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν
Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
Ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟ. Πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις
Τόδ᾽ ἦμαρ· εἴη δ᾽ εὐτυχέϛερος βίος.
ΚΡΕ. Οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ᾽, ὡς ὥρα τάφȣ
Μνήμην τίθεσθαι. τῶνδε δ᾽, Οἰδίπου, λόγων
Ἄκȣσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, γάμων Φερνὰς διδȣ̀ς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
Οὔκȣν σ᾽ ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.

Σα-

λόγχαις μεμαχημένους κοινὸν πόλεμον, θυσίαν διὰ ῥοῆς αἵματος φονικοῦ ἤδη ψυχρὰν, ἣν ὁ Ἅιδης ἐκληρώσατο, παρέσχε δὲ ὁ Ἄρης. λαβοῦσα δὲ φάσγανον χαλκήλατον, ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένον, παρὰ νεκρῶν, εἴσω τῆς σαρκὸς ἑαυτῆς ἐνέβαψεν. ἔπεσε δὲ παρὰ

Hîc quæſierant vulnera fratres
Alterna manu: ceu Marmarici
Duo certantes de communi
Valle leones. Iamque cruorem
Gelidum Martis ſævi imperiis
Ibant Stygio libare Iovi,
Nimio luctu cùm victa parens
De morientum corpore ductum
Enſem ipſa ſuos egit in artus.
Cecidit genitrix, natos inter
Propterque ſuos. Mala tot noſtræ
Domui debens quicunque deûm
Vna ſolvit congeſta die.

I A M B I.

CHO. Lux una magnas Oedipo clades tulit:
Sit quæ ſequatur vita fortunatior.
CRE. Iam facite finem planctuum: tempus monet
Curam ſepulchri capere. tu vero, Oedipe,
Quod ſabor audi. Natus Eteocles tuus,
Natus ſororem voluit Antigonen meus
Vt haberet Hæmon. dos mihi regnum datur.
Ego his manere finibus te non ſinam.

Nam.

παρὰ τοῖς τέκνοις. πάντα δὲ τὰ ἄχη, ἤγουν πάσας δὲ τὰς λύπας, ὦ πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ συνήγαγεν ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις δώμασιν ὁ θεὸς, ὃς ταῦτα πληροῖ.

Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, ȣ̓ μή ποτε,
Σȣ̃ τήνδε γῆν οἰκȣ̃ντος, εὖ πράξειν πόλιν·
Ἀλλ' ἐκκομίζȣ. καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοι, διὰ δὲ τȣ̀ς ἀλάστορας
Τȣ̀ς σȣ̀ς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.

ΟΙΔ. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
Ὃν, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν
Φονέα γενέσθαι πατρός· ὢ τάλας ἐγώ.
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην' αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
Χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμȣ̃· πέμπει δέ με,
Μαστὸν ποθȣ̃ντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν.
Οὗ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ' ȣ̓ διώλεσ'· ἀλλὰ δȣλεῦσαι τέ μοι
Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
Κτανὼν δ' ἐμαυτȣ̃ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
Εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
Παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, ȣ̔̀ς ἀπώλεσα,
Ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς.

Οὐ

Ὦ μοῖρα, καὶ τύχη, λίαν ἐποίησας ἐμὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄθλιον καὶ τλήμονα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο. ὃν, ἐμὲ δηλονότι, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς φῶς ἐκ τῆς γονῆς τῆς μητρὸς, ἤτοι ἐκ τῆς γεννήσεως τῆς μητρὸς, ἐθέσπισεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Λαΐῳ, ἄγονον, ἤτοι μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, γενέσθαι φονέα τοῦ πατρός. φεῦ, ἄθλιος εἰμὶ ἐγώ, ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην, ἤτοι εἰς φῶς ἦλθον, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ ἔκτεινέ με, ἤτοι κτεῖναί με ἔκρινεν, νομίσας γεγονέναι πολέμιον. ἀπέκειτο δὲ θανεῖν αὐτὸν ἐξ ἐμοῦ. πέμπει δέ με, ἀντὶ τοῦ ἐξέπεμψεν ἐμὲ, ποθοῦντα μαστὸν, ἤτοι ὑπο-

Nam civitati fata Tiresias canit
Infesta, dum tu limitem nostrum tenes.
Quare exeundum est. nec tibi insulto, tui
Nec teneor odio: sed tuas furias timens
Imponere aveo publicis finem malis.

OED. O Parca, quam sum natus infelix ego,
Miserque siquis uspiam mortalium,
Quem nondum in oras lucis è matre editum
Sceleris peregit parricidalis reum
Cortina Phœbi, Laïo fata indicans.
Vix edito molitur exitium pater,
Hostemque credit, & mea prævortere
Vult morte mortem. Lacte materno puer
Depulsus ergo, pabulum mittor feris:
Tamen reservor. mersus hiscenti solo
Vtinam Cithæron cadat, in infernam specum,
Quod me educavit. Inde famularem mihi
Exigere vitam rege sub Polybo datur.
At mox paterno sanguine aspersas manus
Tuli, pudendum, matris in miseræ toros,
Frater meæ ipse prolis, heu quam perdidi,
Patri exsecratus, exsecrator liberûm.

Non

ὑπομάζιον ὄντα, βορὰν ἀθλίαν, γενησόμενον δηλονότι, θηρσὶν, ἀντὶ τοῦ θηρίων· οὗ, καὶ ὅπου, σωζόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἐσώθημεν. ὤφελε γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν, ἐλθεῖν ὁ Κιθαιρὼν εἰς τὰ χάσματα, καὶ εἰς τὰ σχίσματα, τοῦ Ταρτάρου, τὰ ἄβυσσα, καὶ τὰ βαθύτατα, ὃς οὐκ ἀπώλεσεν ἐμὲ, ἀλλὰ ἔδωκεν ἐμοὶ ὁ δαίμων δουλεῦσαί τε ἀμφὶ δεσπότην τὸν Πόλυβον. κτανὼν δὲ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα, ἦλθον εἰς συνάφειαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς, ἔτεκόν τε παῖδας ἀδελφοὺς, οὓς ἀπώλεσα, λαβὼν ἀρὰς παρὰ τοῦ Λαΐου καὶ δοὺς τοῖς παισιν.

Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
Ὥστ' εἰς ἐμ' ὄμματ', εἴς τ' ἐμῶν παίδων βίον
Ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
Ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
Οὐ μήν γ', ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
Κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
Οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
ΚΡΕ. Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά·
Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
Ἤδη κομίζειν, τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν,
Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
Κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε,
Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ;

Ἢ

οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπάρχω ἀσύνετος, καὶ ἀνόητος, ὥστε ἄνευ του, καὶ τινὸς τῶν θεῶν ἐμηχανησάμην ταῦτα εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα, καὶ εἰς τὸν βίον καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. εἶεν, καὶ ἔστω, ταῦτα, τί δῆτα δράσω ὁ δυστυχὴς ἐγώ; τίς ἀκολουθήσει μοι ὁδηγὸς ποδὸς τυφλοῦ; ἡ θανοῦσα ἥδε, ἤγουν ἡ Ἰοκάστη; ζῶσα γὰρ ἂν οἶδα σαφῶς, ὅτι ἐγένετο ἡγεμὼν δηλονότι. ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παίδων δυάς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι. ἀλλ' ἔτι νεάζων, ἤτοι νέος ὤν, εὕροιμι αὐτὸς πόρον ζωῆς; πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· τί ἀποκτείνεις ἐμὲ, ὦ Κρέον, οὕτως ἄρδην καὶ παντελῶς; ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ ἐκβαλεῖς ἐμὲ ἔξω τῆς γῆς. οὐ μὴν ἑλίξας τὰς χεῖρας περὶ τὸ σὸν

γόνυ

Non pectus istud ratio sic omnis fugit,
Vt, ni deorum cogerent iræ, meis
Infensus oculis & meæ stirpi forem.
Sed ista mitto. nunc quid incipiam miser?
Quis hanc euntis dextera noctem reget;
Hæc quæ peremta est? viva fecisset, scio.
Par filiorum? sed iacet sæva nece.
Tum nempe restat, qui paret victum, vigor:
At unde quæso? Me quid occidis Creon?
Nam, patriâ si pellis, & vitam negas.
Sed non & ideo genibus advolvar tuis
Metu subactus. quamlibet sævum tonet
Fortuna, nescit alta nobilitas premi.

CRE. Laudo quod istis abstines pedibus manum:
Sed te manere finibus nostris veto:
Iamque è duobus alterum exanimem domus
Funesta capiet: alterum, patriæ lares
Qui Marte sævo petiit, inhumatum procul
Proiicite, patrio nunc quoque extorrem solo.
Tum lex per omnem Labdaci populum sonet:
Quisquis peremto corpori terram dabit

Flo-

γέρου φανοῦμαι δειλός. τὴν γὰρ ποτὲ οὖσαν ἐμοὶ γενναιότητα, οὐκ ἂν καταλίποιμι, καίπερ πράσσων δυστυχῶς. σοί τε εὖ καὶ καλῶς λέλεκται μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα, ἤτοι μὴ χρήζειν ἅπτεσθαι τῶν ἐμῶν γονάτων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ἐάσαιμί σε οἰκεῖν τὴν χθόνα. ἀπὸ τῶνδε δὲ τῶν νεκρῶν τὸν μὲν, ἤγουν τὸν Ἐτεοκλῆν, πρέπον κομίζειν ἤδη εἰς τοὺς δόμους. τόνδε δὲ, λέγω τὸν νέκυν τοῦ Πολυνείκους, ὃς ἦλθε σὺν ἄλλοις πορθήσων τὴν πατρίδα, ἐκβάλλετε, καὶ ῥίψατε, ἄταφον ἔξω τῶν ὅρων τῆσδε τῆς χθονός. κηρυχθήσεται δὲ πᾶσι τοῖς Καδμείοις τάδε· ὃς ἀλῷ, καὶ κρατηθῇ, ἢ καταστέφων, καὶ τιμῶν, τόνδε τὸν νεκρὸν,

ἢ κα-

Ἡ γῆ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
[Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.]
Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,
Κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω,
Καὶ παρθενεύου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν
Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.

ΑΝΤ. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ', ἄθλιοι, κακοῖς;
Ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
Οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρὺ,
Ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ.

ΚΡΕ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.

ΑΝΤ. Ἄφρονά γε· καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπίθου τάδε.

ΚΡΕ. Πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν.

ΑΝΤ. Οὐκ, ἢν πονηρά τ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.

ΚΡΕ. Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται.

ΑΝΤ. Οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.

ΚΡΕ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.

ΑΝΤ. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.

ΚΡΕ. Καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.

ΑΝΤ. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς.

ΚΡΕ.

ἢ καλύπτων γῆ, ἤτοι θάπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται, ἤγουν ἀντὶ κόσμου καὶ τῆς ταφῆς λήψεται θάνατον. κηρύξεται δὲ (κατὰ κοινοῦ) ἐᾶν ἄκλαυστον, ἄταφον, βορὰν τοῖς ὀρνέοις. σὺ δὲ, ὦ Ἀντιγόνη, ἐκλιποῦσα τοὺς θρήνους τῶν τριῶν νεκρῶν, κόμιζε σεαυτὴν ἔσω τῶν δόμων, καὶ παρθένευου, ἀντι τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, περιμένουσα τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν, ἐν ᾗ μενεῖ σὲ τὸ λέκτρον, καὶ ἡ συνάφεια, τοῦ Αἵμονος. ἄφρονά γε τὰ βουλεύματα, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείσθης τάδε εἰς πέρας ἀγαγεῖν.

πῶς

Florumve ſerta, morte ſupplicium luet.
Paſcat volucres nudus, illachrimabilis.
At tu relinquens triplicis luctum necis
Antigona, redde te puellarum choro,
Limenque ſerva, feſta dum veniat dies,
Qua noſter Hæmon te ſuo ſociet toro.

ANT. Heu, quanta miſeris genitor ærumna incubat!
Fleo interemtos, ſed tuam gravius vicem.
Non te vocavit in ſui partem dolor,
Sed quicquid aliis flebile eſt, in te ingruit.
Tu qui recentes admoves ſceptris manus,
Quid fata miſeri patris exilio gravas?
Quid in peremtum iura conſtituis nova?

CRE. Eteoclis iſta, non mea eſt ſententia.

ANT. Haud recta: tu nec obſequens recte facis.

CRE. Nonne exſequi mandata fas ipſum iubet?

ANT. Non imperata iure nec ius exſequi.

CRE. Nonne ille meruit pabulum canibus dari?

ANT. Quin iſta pœna criminis, crimen novum eſt.

CRE. At ille patriæ bella ſcelerata intulit.

ANT. Quodcunque bello debuit, ſolvit nece.

CRE. Quin inſepultus inſuper pœnas ferat.

ANT. Partem paternæ ſortis an petere eſt ſcelus?

CRE.

πῶς τὰ προστεταγμένα οὐ δίκαιον τελεῖν; οὐκ ἔννομον τιμωρίαν ἀπαιτεῖτε αὐτὸν, καὶ, φησιν, ἔννομον, εἴπερ ἦν ἐχθρὸς τῆς πόλεως, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, ἤτοι οὐκ ὀφείλων εἶναι ἐχθρὸς. οὐκ ἔδωκεν οὖν τῇ ἀποβάσει τὴν κόλασιν; δαίμονα δὲ φησὶ τὸν ἐξ εἱμαρμένης καὶ δαίμονος θάνατον. καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τὴν δίκην διδότω. τί ἁμαρτήσας τὸ ἀνῆκον αὐτῷ μέρος εἰ ἐζήτησε;

ἐγὼ

ΚΡΕ. Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθης, γενήσεται.
ΑΝΤ. Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡΕ. Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝΤ. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡΕ. Λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
ΑΝΤ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡΕ. Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοι δοκεῖ.
ΑΝΤ. Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡΕ. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝΤ. Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡΕ. Μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝΤ. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡΕ. Ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡΕ. Οὐκ ἔσθ', ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ΑΝΤ. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡΕ. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόοις.
ΑΝΤ. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε.
ΚΡΕ. Πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος.
ΑΝΤ. Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
ΚΡΕ. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν.
ΑΝΤ. Ἴστω σίδηρος, ὅρκιον τέ μοι ξίφος.

ΚΡΕ.

ἐγὼ αὐτὸν θάψω, κἂν ἀπαγορεύῃ ἡ πόλις. σαυτὴν ἄρα συνθάψεις τῷδε τῷ νεκρῷ ἐγγύς. ἀλλ' ἔνδοξον δύο φίλους κεῖσθαι πλησίον. οὐδαμῶς κομίζουσι, ἐπεὶ τοῦδε τοῦ νεκροῦ οὐ χαλασθήσομαι. ταῦτα ἔκρινεν ὁ δαίμων, τὸ μὴ ταφῆναι τὸν ἀδελφόν σου, οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ. γίνωσκε, ὅτι οὐδεὶς τοῦτον θάψει. ἔασον ταφῆναι, ὦ Κρέον, τὸν Πολυνείκην, πρὸς τῆσδε τῆς Ἰοκάστης ἀντιβολῶ σε. ματαίως, ἀκαίρως, μοχθεῖς, αἰτοῦσα τάδε, οὐ γὰρ ἂν τύχοις. κἂν θερμὰ ὕδατα ἄφες με περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ.

CRE. Manebit insepultus: hoc tibi sit satis.
ANT. Ego iusta solvam, civitas quamvis vetet.
CRE. Tibi sepulchrum proximè fratrem paras.
ANT. His morte iungi, quos ames, magnum est decus.
CRE. Abripite famuli hanc intima in penetralia.
ANT. Me vis ab illo corpore haud ulla abstrahet.
CRE. Decrevit aliter, virgo, quam reris, Deus.
ANT. Decrevit idem mortuis parci Deus.
CRE. Nequis peremti corpus hoc glebis tegat.
ANT. Rogo te per umbram matris Iocastæ Creon.
CRE. Frustra laboras: hoc inexorabile est.
ANT. Permitte saltem corpus ut lympha lavem.
CRE. His, quæ per urbem vetita, & hoc addi volo.
ANT. Vel obligare vulnera hæc saltem sine.
CRE. Ego, qualecunque fuerit officium, veto.
ANT. Libabo tamen hoc osculum, frater tibi.
CRE. Miscere tristem nuptiis luctum cave.
ANT. Egóne ut iugata filio aspiciar tuo?
CRE. Ita est necesse: nulla coniugii fuga est.
ANT. Deest una numero Danaïs: accedam gregi.
CRE. En quam superbit? quantus in verbis tumor?
ANT. Te testor, ensis, conscium mentis meæ.

CRE.

χρῷ, κἂν περὶ τὰ ἄγρια τραύματα, τὰ ἀπηνῆ καὶ ἐκπληκτήρια, ἔα με βαλεῖν τελαμῶνα, ἤγουν δεσμόν. οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως σὺ τόνδε νέκυν τιμήσεις. ὦ φίλτατε Πολύνεικες ἀλλὰ προσπτύξομαι κἂν τὸ στόμα σου, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαι σε. οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς εἰς γάμους σούς. εἶδες οἷαν τολμηρὰν τὴν καύχησιν ἐκαυχήσατο;

ΚΡΕ. Τί δ' ἐκπροθυμῇ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων.
ΑΝΤ. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡΕ. Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεσί τις.
ΑΝΤ. Καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.
ΚΡΕ. Ἴθ', οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λίπε χθόνα.
ΟΙΔ. Ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
ΑΝΤ. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
ΟΙΔ. Μέν' εὐτυχοῦσα, τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
ΑΝΤ. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ.
ΟΙΔ. Πεσὼν, ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
ΑΝΤ. Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα.
ΟΙΔ. Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝΤ. Οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν.
ΟΙΔ. Αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ, σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝΤ. Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναίᾳ, πάτερ.
ΟΙΔ. Προσάγαγέ νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝΤ. Ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
ΟΙΔ. Ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝΤ. Οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙΔ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ.
ΑΝΤ. Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον, ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙΔ. Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝΤ. Ἰδοὺ, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.

ΟΙΔ.

τί δὲ προθυμῇ ἀνεθῆναι τούτου τοῦ γάμου; γενναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τι μαθήσῃ. ὦ θύγατερ, ἐπαινῶ μέν σε ἕνεκα τῆς προθυμίας, οὐ θέλω δὲ τοῦτο ποιῆσαι. καλῶς δ' ἂν ἔχῃ, εἰ ἐγὼ γαμοίμην; καὶ σὺ μόνος φεύγεις, πάτερ; ἀλλ', εἰ γαμοίμην, τίς σε τυφλὸν ὄντα κυβερνήσει; πεσὼν κείσομαι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅπου μοι μοῖρα. τὸ δὲ κλέος τοῦ Οἰδίποδος.

CRE. Quæ ratio nati fugere te thalamum iubet?
ANT. Miseri parentis ibo fortunæ comes.
CRE. Generosa mens est, animus imprudens tibi.
ANT. Cum patre moriar: hoc quoque ut noris volo.
CRE. I profuge: non tu filium occides meum.
OED. Mea nata, laudo specimen egregium indolis.
ANT. Ego te exsulante nuptias facerem, pater?
OED. Quin esto felix. mihi quod incumbit, feram.
ANT. Quis deinde cæci diriget gressus viam?
OED. Campi iacebo parte quâ primùm cadam.
ANT. Vbi cæca verba Sphingis? ubi nunc Oedipus?
OED. Beavit ille me dies, & perdidit.
ANT. Non me tui decet esse participem mali?
OED. At turpe natæ patre cum cæco fuga.
ANT. Non siqua verum corde magnanimo sapit.
OED. Duc iam parentis corpus ut tangam tuæ.
ANT. Accede, & artus tange dilectæ senis.
OED. O misera coniunx, sive dicenda es parens.
ANT. Miseranda, quantas inter, heu, clades iacet!
OED. Vbi nunc Eteoclis membra? Polynices ubi?
ANT. Porrectus alter alterum iuxta iacet.
OED. Da cæca vultus flebilis palpet manus.
ANT. Iacet rigentes dextra iam natos super.

OED.

δες ποῦ ἔσται, καὶ οἱ ἀσαφεῖς λόγοι ποῦ εἰσί; προσάγαγέ με, ἵνα ψαύσω τῆς μητρός σου· ἰδοὺ ψαῦσον διὰ τῆς χειρὸς τῆς φιλτάτης γεραιᾶς. ὦ μῆτερ καὶ γυνή μου ἀθλιωτάτη. ἐλεεινὴ πρόκειται, ὁμοῦ πάντ' ἔχουσα τὰ κακά. ποῦ δὲ τὸ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους καὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐστίν; οὗτοι ἐξηπλωμένοι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων.

ΟΙΔ. Ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝΤ. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙΔ. Νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται.
ΑΝΤ. Ὁποῖος; ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά.
ΟΙΔ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ΑΝΤ. Ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται.
ΟΙΔ. Ἱερὸς Κολωνὸς, δώματ' θ' ἱππίου θεοῦ.
Ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
Ἐπεὶ προθυμῇ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α.

ΑΝΤ. Ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν,
Ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
Ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙΔ. Ἰδοὺ πορεύομαι, τέκνον,
Σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝΤ. Γενόμεσθα, γενόμεσθ' ἄθλιαί γε.
Δῆτα Θηβαιᾶν
Μάλιστα παρθένων δή.
ΟΙΔ. Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝΤ. Τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι,

Τᾷδε

Ὦ προσφιλῆ πτώματα ἄθλια πατρὸς ταλαιπώρου καὶ ἀθλίου. νῦν, ὦ θύγατερ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος τελειοῦται μαντεία. ὁποῖος χρησμὸς, ἆρα πρὸς τοῖς κακοῖς λέξεις κακά; ἀλλ' ἄγε ὑπηρέτει τῷδε τῷ τυφλῷ πατρὶ, ἐπεὶ πρόθυμος εἶ κοινωνεῖν μου τῆς ἐξορίας. Ἄπιθι, ὦ πάτερ γηραιὲ, εἰς φυγὴν τάλαιναν· πάρεχε, δίδου χεῖρα προσ-

OED. Infaufta nimium corpora infaufti patris.
ANT. O anima quondam cara, Polynices, mihi.
OED. Nempe hoc fupererat: Delphicam agnofco fidem.
ANT. Aliquod ne tanta poft mala expectas malum?
OED. Fatale nobis urbe Cecropia mori.
ANT. Quæ regio, quæ te pars Athenarum vocat?
OED. Arces Coloni, facra Neptuno domus.
At tu levamen unicum feffi fenis
Ades, parentis aufa comitari fugam.

MONOSTROPHICA.

ANT. Iam tolle gradum flebilis exful,
Miferande fenex: ego pars longæ
Ductrixque viæ, qualis pelago
Profpera pictas fert aura rates.
OED. Lentum moveo iam, nata, pedem:
Mifera errantem dirige greffum.
ANT. Mifera heu certè, fi quam miferam
Tellus unquam Cadmea tulit.
OED. Qua parte iubes feffas fenio
Ponere plantas? da, da baculum,
Qui trifte fenis prætentet iter.
ANT. Hac i, pavidos hic pone gradus.

Ro-

προσφιλῆ, ἔχων ἐμὲ πομπίμην καὶ ὁδηγὸν, καθὰ πνοὴν ναυσίπομπον, ἤτοι τὴν τὰς ναῦς διαπέμπουσαν. τῶν Θηβαιῶν παρθένων ἀθλιώταται τυγχάνομεν. ὅπου μέλλεις τὸ ἴχνος τιθέναι, ἐκεῖ χειραγώγει με. ὧδε πορεύθητι ὑπὸ ἐμοῦ.

Τᾷδε τᾷδε πόδα τίθει,
Ὡς ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.

ΟΙΔ. Ἰὼ, ἰὼ δυςυχεςάτας
Φυγᾶς. ἐλαύνει τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
Ἰὼ, ἰὼ, δεινὰ δειν' ἐγὼ τλάς.

ΑΝΤ. Τί τλᾷς; τί τλᾷς; οὐχ ὁρᾷ Δίκα κακὸς,
Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.

ΟΙΔ. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ
Καλλίνικον, οὐράνιόν τ' ἔβαν,
Παρθένου κόρας
Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.

ΑΝΤ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
Τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
Ὦ πάτερ, θανεῖν που.
Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι
Παρθένοις λιποῦσ', ἄπειμι
Πατρίδος ἀπόπρο γαίας,
Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.

ΟΙΔ.

τῇδε τῇδε τίθει, ὦ πάτερ, τὸν πόδα, ἔχων ἰσχὺν, ὥστε ὄνειρον, σαθρὰν καὶ ἀνυπόστατον. ἰὼ, ἰὼ ἕνεκα τῆς δυστυχεστάτης φυγῆς καὶ ἐξορίας, ὦ Κρέον δηλονότι, ὁ ἐλαύνων καὶ διώκων τὸν γέροντα, ἐμὲ δηλονότι, ἐκ τῆς πατρίδος. ἰὼ ἐγὼ ὁ τλὰς καὶ ὑπομείνας, δεινὰ καὶ χαλεπά. τί τλᾷς; τί, φησίν, ἀεὶ λέγεις ὅτι δεινὰ τλᾷς; εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ δίκη τοὺς κακοὺς οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσελγείας καὶ ἀσυνεσίας. ἐγώ εἰμι, ὃς ἦλθον ἐπὶ μοῦσαν καὶ σοφίαν μεγάλην, καλλίνικον καὶ νικηφόρον εὑρὼν τὸ αἴνιγμα τῆς παρθένου κόρης,

ἣν

Roboris expers talis restas,
Qualis somni tempore fallax
Hominum mentes ludit imago.
OED. O exsilii sors dura! senem
Pellis patrio de fine Creon.
Heu quam cogor miseranda pati!
ANT. Quid te toties tam sæva pati
Quereris, genitor? non mortales
Respicit actus fas mensque deûm.
Nec compensat crimina pœnis.
OED. Ego sum, cœlo quem fama tulit;
Musaque victrix, cum pennigeræ
Nodosa feræ carmina solvi.
ANT. Heu quid memoras partum victa
De Sphinge decus? pone ex animo
Quicquid melior fortuna tulit.
Hæc te, genitor, fata manebant,
Vt in externa patriam fugiens
Morereris humo.
Memores lachrimas
Ego virginibus nomenque mei
Triste relinquam, quæ de patriæ
Finibus exsul vagor, ignoto
More puellis. OED.

ἔγων τῆς Σφιγγὸς, τὸ ἀσύνετον καὶ δυσνόητον. τῆς Σφιγγὸς ἀναφέρεις καὶ ἀναμιμνήσκεις τὸ κλέος; ἄπαγε, σεαυτὸν δηλονότι, αὐδῶν καὶ λέγων τὰ πάρος καὶ τὰ πρότερον εὐτυχήματα. τάδε μέλεα καὶ ἄθλια πάθη ἐπέμενεν, ἤτοι ἐξεδέχετο, γενόμενον σὲ φυγάδα καὶ ἐξόριστον θανεῖν, ὦ πάτερ, μακρὰν τῆς πατρίδος. ποῦ, ἤτοι ἐν τίνι τόπῳ, ποθεινὰ δάκρυα λιποῦσα παρὰ παρθένοις φίλαις, ἄπειμι καὶ ἀπέρχομαι, ἀπάπρο, ἤτοι λίαν μακρὰν, τῆς πατρίδος γαίης, ἀλωμένη, ἀντὶ τοῦ πλανωμένη, ἀπαρθένευτα, ἤτοι ἐπὶ πολὺ παρθενεύουσα.

Φεῦ

ΟΙΔ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
ΑΝΤ. Εἰς πατρός γε συμφορὰς
Εὐκλεᾶ με θήσει.
Τάλαιν' ἔγωγε συγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,
Μέλεος· ὅν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
Σκοτία γᾷ καλύψω.

ΟΙΔ. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝΤ. Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί.
ΟΙΔ. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ΑΝΤ. Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.
ΟΙΔ. Ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.

ΑΝΤ. Καδμείαν ᾧ νεβρίδα
Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας
Θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
Χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;

ΤΡΟ-

Φεῦ (θαυμαστικὸν) τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν, ἡλίκον ἐστὶ δηλονότι, ἤτοι μέγα. εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ πατρὸς ποιήσει ἐμὲ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον. τάλαινα δὲ ἔτι ἐγὼ καὶ ἕνεκα τῶν ὑβρισμάτων τοῦ ἀδελφοῦ, ὃς οἴχεται ἐκ τῶν δόμων, ἤτοι ἐξερρίφθη ἄθαπτος, μέλεος. ὃν, εἰ καὶ ἀποκείμενον ἐστι θανεῖν ἐμὲ, ὦ πάτερ, καλύψω γῆ σκοτίᾳ, ἤτοι τάφῳ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐμοὶ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν ὀδυρμάτων. σὺ δὲ ἄπελθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λιτὰς, ἤτοι εἰς τὰς τῶν βωμῶν, τουτέστιν εἰς τὸ προσεύξασθαι ἐν τοῖς βωμοῖς. κόρον ἔχουσιν, οἱ βωμοὶ

ὀχλ.

OED. O nobilitas pectoris ingens!
ANT. Hæc per clades ſpectata patris
Multa claram me laude vehet.
Nunc & fratris me pœna movet,
Qui fraudatus iure ſepulchri
Etiam patriâ poſt fata caret.
Sed & hunc, vel ſi mortis conſtet
Mercede mihi, nigro, genitor,
Pulvere condam.
OED. Vade, æquales accede tuas.
ANT. Gemitus noſtros hauſere ſatis.
OED. Templis ſupplex advolve preces.
ANT. Mala noſtra illic audita ſatis.
OED. Pete non ulli nota profano
Bromii celſo delubra iugo,
Quæ Mænadibus ſpectanda patent.
ANT. Fuit heu quondam, cùm celſa pede
Iuga pulſarem, Semeles thiaſis
Operata ſacris, nebride Ogygia
Præcincta latus, fruſtra averſos
Venerata deos.

TRO-

δηλονότι, τῶν ἐμῶν κακῶν. ἄπιθι κἂν ἐκεῖσε ὅπου ὁ ναός ἐστιν ὁ βρόμιος, ἤγουν ὁ τοῦ Διονύσου, ὁ ἄβατος, ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν Μαινάδων, ἤγουν τῶν βακχῶν, τουτέστιν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ βάκχαι τοῦ Διονύσου. εἰς τὸν ναὸν ἀπελεύσομαι δηλονότι ἐκείνου, ᾧ, ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν, ποτὲ ἐγὼ Καδμείαν, ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα στολισαμένη, ἀνεχόρευσα κατὰ τὸν ἐν ὄρεσιν ἱερὸν θίασον καὶ χορὸν τῆς Σεμέλης, χάριν διδοῦσα εἰς θεοὺς ἀχάριστον, ἤτοι ἀντίχαριν οὐκ ἔχουσαν.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΟΙΔ. [Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ.]
Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός.
Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

ΧΟ. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ

ΤΕΛΟΣ.

Ὦ πολῖται τῆς κλεινῆς πατρίδος, βλέπετε, ὅδε ὁ Οἰδίπους, ὃς ἐνόησε τὰ κλεινὰ αἰνίγματα, καὶ ἦν ἀνὴρ μέγιστος, ὃς μόνος κατέσχον κράτη, καὶ τὰς νίκας, τῆς μιαιφόνου Σφιγγὸς, νῦν αὐτὸς ἄτιμος οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι, καὶ ἀποδιώκομαι τῆς χθονός· ἀλλὰ διατί ὀδύρομαι ταῦτα ματαίως; τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας

TROCHÆI.

OED. Incliti ſpectate cives: ille ſum rex Oedipus,
Ille qui cæci latentes carminis ſolvi dolos,
Solus & fregi cruentas alitis ſævæ minas:
Nunc honore caſſus omni, patria expellor miſer.
Sed quid hæc utcunque dira ſæpe nequicquam gemo?
„ Ferre mortalem neceſſe eſt, quicquid à ſuperis venit.
CHO. Dea quæ pulchrum vincere donas,
Vitæ curſum tueare meæ,
Dulcesque mihi necte corollas.

EVRIPIDIS PHOENISSARVM

FINIS.

καίας συμφορὰς, δεῖ φέρειν καὶ ὑπομένειν ὄντα θνητόν. Ὦ νίκη μεγάλως σεμνή, εἴθε κατέχοις τὸν ἐμὸν βίοτον, καὶ τὴν ἐμὴν ζωὴν, καὶ μὴ λήγοις, καὶ παύσαιο, στεφανοῦσα καὶ τιμῶσα, ἐμὲ δηλονότι.

ALEXANDER AETOLVS

hos de Euripide verſus compoſuit:

Ὁ δ' Αναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ Ιϛρυφνὸς μὲν ἐμοί γε προσειπεῖν,
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκὼς,
'Αλλ' ὅ, τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει.

GELLIVS N. A. xv. c. xx.

Quæ feruntur in Edd in tres verſus anapaeſticos coëgi, duabus vocibus auctoritate Franeq. Codicis Mſ. prætermiſſis. Præterea ſyllabam abſtuli; voce ἀρχαίου in minus notam χαιοῦ commutata. Nobili genere ſatus & dives erat Anaxagoras.

L. C. VALCKENAER

ADNOTATIONES

IN

EURIPIDIS PHOENISSAS.

L. C. VALCKENAER

ADNOTATIONES

IN

EURIPIDIS PHOENISSAS.

v. 1-5] PHOENISSARUM hocce *πρόσωπον τηλαυγὲς*, in quo ſuos ſibi nævos nonnulli detexiſſe videbantur, multis perplacuit. Primus, opinor, expreſſit imitando *Theodectes* Tragicus, ut eruditus in *Iſocratis* ſchola, ſtudioſiſſimus *Euripidæ*; huius e Bellerophonte locum dabit *Stobæi* Floril. Tit. x. p. 126. v. 46.

Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς
Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν
Ἐλθόντ' ἀγῶνα.

Concinit ab *Athenæo* ſervatum *Euripidis* epigramma L. 11, p. 61. B. *Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος ἥλιε τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;* Quod hic *Euripidæ* vitio verterunt, evitavit etiam in Herc. Fur. *Seneca* v. 592. & ſeqq. ubi vix dubites quin huc reſpexerit. Tres primi Phœniſſarum ſenarii leguntur in Phyſicis *Stobæi Grotianis* p. 157. ſed eorum tertium duntaxat *Stobæus* poſuerat p. 57. excitatum etiam ab *Ariſtide* T. 1. p. 279. *Achille Tatio* Iſag. in *Arati* Phæn. p. 130. E. *Macrobio* Saturn. 1. c. XVII. Vim non tantum, ſed ſæpenumero verba quoque *Sophoclis* & *Euripidis* Latinis numeris reddidit *Accius*, & huius quidem Phœniſſas e veteribus Tragicis ante *Senecam* ſolus. Præter alia quædam fragmina, quæ ſuis locis adferentur, initium Phœniſſarum *Accii* ſupereſt in *Apuleii* Flor. p. 348. & apud *Priſcian.* de Verſ. Com. p. 1325. *Sol, qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas Quianam tam adverſo augurio & inimico omine Thebis radiatum lumen oſtendis*

ostendis tuum? Nuspiam ista, quantum commemini, *Jos. Scaliger* attigit, in Tragicorum quoque Latinorum ad Græca comparandis reliquiis versatus felicissime: sed ante *Ger. Jo. Vossium* notis in *Attii* Fragm. p. 181. ista cum Euripideis iam contulerant *Fulv. Ursinus* in *Virg.* cum Gr. coll. ad Aen III, 16. & accuratissime *Jac. Nic. Loensis* Miscell. Epiphyll. v. c. v. ubi Græcis haud parum Latina distare monstrat, &*nativam vim dicendi Græcorum* (Latinos) *quidem adsequi conatos, sed in ipso conamine defecisse.*

Vs. 6. Ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα] *Tiberii Hemsterhusii* verba quædam huc spectantia iucundum erit ex Amicissimi viri notis elaboratissimis in *Luciani* Iud. Voc. p. 87. descripsisse: „Tyrum *Euripides* appellat νῆσον „in Phœn v. 212. — Ejusdem fa„bulae versum sextum ἐκλιπὼν Φοίνισ„σαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *re„linquens Phœniciam terram mariti„mam*, quum debuissent, *Phœniciam „urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam.* „Χθόνα, χώραν, γῆν, pro urbe poni, „præsertim a Poëtis, docet *Kuster.* „ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. „nobis adstipulantur antiqui Com„mentatores, quorum ad hunc lo„cum explicatio luculentius, quam „ad v. 212. & meliore fide repræ„præsentatur." *Kingius* hic receperat εἰναλίαν χθόνα· quomodo vox scripta legitur in Codd. Batavis: quia dari noveram, quibus ista forma displiceret, veterem revocavi lectionem ἐναλίαν· hoc in eadem senarii sede reperitur iu Phœn. v. 1163. Androm. v. 252. Iphig. Taur. v. 255. Versus quidem Hecubæ 39 ut in Edd prostat in tribus MSS. Batavis: Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην. sed *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 195. corrigendum edicit ἐναλίαν· tum forte non recordatus, quædam tamen apud Tragicos inveniri vulgatæ non dissimilia.

Vs. 11. Ματρός] Obsequutus sum *Jo Kingio*, qui, semel tantum Lectore monito notis in Hecub. v. 371. primus formam Doricam μάτηρ, ματρός, extra choros interdum in Hecuba, sæpius in Phœnissis & Oreste recurrentem, semper in communem transmutavit, scriptorum quoque Codicum, ut credibile, motus auctoritate. Doricam *Aldo* libenter imputaverim, aut qui in ipsius officina veteres expressere membranas: nam in MSS. formæ prostant sive genuinæ, seu compendifactæ, μρὸς, μρῖ, μρ̃ρ. Exemplo sit Orestes Euripideus: ubicunque genuinas repræsentavit *Kingius*, easdem agnoscunt tres Codd. quos adhibui, Leidenses, vss. 18. 24. 36. 40. 48. 64. 74. 95. 105. 255. 285. 372. 392. 400. 406 416. 421. 423. 501. 503. 505. 527. 530. 545. 556. 561. 571. 579. 582. 586. 1145. 1150. 1189. 1192. 1240. 1342. 1344. 1627. 1662. In omnibus his senariis Doricam formam exhibent Ed. prima Veneta, quæque illam sunt sequutæ, Barnesiana quoque; nec mirum: Doricis enim, quæ reperiuntur in *Euripidæ* senariis nonnulla, tum alibi patrocinatur *Barnesius*, tum in Androm. v. 270. mihi non est obscurum, cur ista talia Cl. *D'Orvillius* non improbaret Anim in *Chariton.* p 67, & 133. Optime, meo iudicio, *Rich. Bentlejus*, Epist. ad *J. Mill.* p. 42. *quantumvis*, inquit, *essent Dorienses, si suam dialecton extra choros adhibuissent rus continuo vel in ultimas terras mandati essent non sine infortunio.* Quod si numerum spectemus senariorum *Euripidæ*, reperientur istiusmodi formæ Doricæ sane quam paucissimæ. Vulgarant ab *Aldo* usque ad *Kingium* in Hecuba Ἑλλάνων & δύστανε v. 881. 1112. 1116. Is ipse reliquit ἡδίσταν v. 409. ubi sinceram scripturam habent Leid. Codd. In Oreste dederant ἁμέραν, v. 655. δύστανε, v. 850. τλάμων,

μων, v. 1028. atque easdem tamen voces alibi sæpius recte scriptas, ne illa quidem μητρὸς excepta. Γᾶς Ἐρεχθειδᾶν legebatur olim in Phœn. v. 859. ἅλιος v. 549. ἀφικόμαν v. 360. ubi, quum genuinum ἀφικόμην intra paucos versus bis recurrat, mirum est in horum altero *Scaligerum* Dorica posuisse Δίρκας & ἀφικόμαν, Coniect. in *Varr.* p. 181. Sed, si Scaligerana sunt, quæ Viro Summo tribuit *Barnesius*, Doricum ποτεῖχον legi posse censuit in Helenæ v. 75. sicut in *Euripidæ* fragm. apud *Clem Alex.* Strom. VI. p. 742. 20. *Sylburgius* ποτιξενοῦσθαι; & in *Aeschyli* senario ποτὶ, *Grotius*, *Stob.* p. 493. *Grotii* peccata, quæ sane sunt hac in re non magni momenti permulta, nunc non persequar. Ἀφικόμαν in ista sede Phœn. non magis ferri potest, quam ἐλοίμαν & γενοίμαν, in Hippol. v. 1325. 1410. ἀπωλόμαν, Androm. vss. 71. 415. 1077. *Speculator* aliquoties in Rheso dicitur Κατόπτης· male κατόπτας scriptum v. 632. quem flexum Doricum in chori cantu v. 134. recte Codex exhibet Florentin. Dorica tamen istiusmodi nonnunquam in optimis inveniuntur membranis: ubi formæ prostant in Edd. usitatæ, Hippol. v. 903, & v. 1066, βουλοίμαν & τλάμαν erat in Flor. Ms. Atque ista sunt huius generis in Euripideis pleraque. Dantur alia quædam, quæ, dum primo videntur adspectu Dorica, tamen minime sint in Tragicis senariis sollicitanda. Legitur in Phœn. Κυναγὸς, v. 1176 non in Edd. duntaxat, sed & Mss. *Kingius* in notis legendum ait κυνηγὸς, quam formam, me minime probante, v. 1113. substituerat in alterius locum. *Venator* Attice κυνηγέτης, Tragicis dicebatur κυναγός· sed passim etiam Atticis usurpantur ξεναγὸς, λοχαγὸς, ποδαγός. *Phrynichus* Ecl. p. 190. in Κυνηγὸς ...... οἱ Τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι, καὶ Δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες, Κυναγός· Isthæc etiam sola veteris Grammatici nos cohibebit adnotatio, quominus in senariis obvium κυναγὸς & συγκυναγὸς contrectemus in *Euripidis* Hippol. vss. 109, 1093, 1397. Suppl. v. 888. *Sophoclis* Elec. v. 565. Ionice dicebatur ὀπηδὸς, Dorice non tantum, sed & Atticis Ὀπαδὸς, quod aliquoties invenietur apud Tragicos. Eadem est ratio vocis Ἕκατι, quam non debuerat in Oreste v. 26. in ἕκητι commutare *Kingius*, dum v. 283. relinqueret eamdem intactam: in altero quoque loco Codd. ἕκατι præferunt, certe tres, qui Lugduni sunt Batavorum. Ionicum est ἕκητι, Doricum & Atticum ἕκατι, tum ab aliis, tum ab *Aeschylo*, *Sophocle*, præsertim ab *Euripide* frequentatum. In horum quoque senariis nomen Ἀθάνας locum invenit: ubi legitur Ἀθήνας, Fl. Cod. genuinum præbet Ἀθάνας Rhesi v. 501. Hæc, ne sæpius eadem essent repetenda, semel digito videbantur demonstranda. Quas in Sicilia didicerat, formas verborum Doricas *Aeschylus* in Atticam scenam introducere non dubitavit: *Athenæus* IX. p. 402. c. Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς. Præter cetera, de quibus multa dici possent, ferenda sunt in *Aeschylo* μᾶσσον & μάσσονα. Sed cur, obsecro, crederemus, *Euripiden* κρέσσονες & κρεσσόνων, posuisse Herc. Fur. v. 83. apud *Stobæum* p. 276, 38? hoc *Grotium* non offendit; sed vir Magnus ne Doricum quidem ἄρχεν ab *Euripidis* v. 1400 Iphig. Aul. credidit alienum Excerpt. p. 283. Vox tantum fuerat in trochaico transponenda: Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς ἀλλ' οὐ βαρβάρους· quo modo legit *Daniel Heinsius* in Epistola primum a *Iano Rutgersio* vulgata V. L. IV, c. III. p. 327. Præterea leguntur in Euripideis Ionica quædam, πόλιος, ἰὰ, βίη,

βίᾳ, ad eamdem normam transmutanda: non sine miror, apud *Lucianum* T. III. p. 436, 22 relictum, Πελοπίης χθονός. *Rich. Dawes* Misc. Crit. p. 221. velut in Ionici Poëtæ versu reponi volebat σκιῆς· hoc in *Euripidæ* senario stare posse *Dawesius* ipse negare non dedignabitur: versus autem is, qui *Squirium*, quin *Marklandum* quoque frustra nuper exercuit in *Plutarchi* lib. de Is. & Osir. p. 173. 174 *Euripidis* est in Troasin 888; in *Plutarchi* Platon. Quæst. p. 1007. c. emendate scriptus, sed inter verba literatissimi Philosophi cum centenis *Euripidæ*, vel aliorum, *Menandri* quoque, latitans.

Vs. 12 — Τοῦτο γὰρ πατὴρ Ἔθετο.] Quum solemnis sit forma loquendi τῷ παιδίῳ τοὔνομα θέσθαι, caussæ nihil adeo *Thomas* habebat *Wopkensius*, cur in Lection. *Tull.* p. 115. obloqueretur *Lamb. Bos*, sive potius *Io Iensio*, qui dederat eadem Lect. *Lucian.* p. 87. Frequenter, apud Atticistas præsertim, legitur, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο· Non dissimilis quidem, nonnunquam tamen abstrusior paulo, hic obtinet ellipsis, quam præter *H. Steph.* solus forsan attigit Celeberr. *Hemsterhusius* in *Aristoph.* Plut. v. 502. & 566. In verbo Καλοῦσι, quod in Euripideis præcedit, latet adfine τοὔνομα, quo spectat τοῦτο. Quantum recordor, unicus tantum est præter hunc locus *Euripidæ*, quo sit ad eamdem normam ellipsis Attica supplenda, Hecub v. 21.

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ.

Hic Αὐτὸς *pater* est, cuius in πατρῴα latebat adpellatio; Scholiastes: Πατρῷα, ἡ τοῦ πατρός. τὸ κτητικὸν ἀντὶ μόνης τῆς κτητικῆς (scribendum γενικῆς·) ἵν' ᾖ καλῶς ἔχειν (l. ἔχον) τὸ ἐπαγόμενον, Αὐτὸς δέ. *Soph.* Trach. v. 263 — ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν, τόνδε γὰρ (Eurytum) μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε.

Vs. 18 — 20.] Ab Editis diversas præbet lectiones *Max. Tyr.* III, p. 19. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων ἄτερ. Εἰ γὰρ Φυτεύσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς. quas ego quidem arbitror imputandas nimis sæpe festinanti Philosopho. Suam in Editionem recepit *Jo. Davisius* XIX, p. 227. primum, δαιμόνων βίᾳ, deinceps, Ἢν γὰρ Φυτεύσῃς παῖδ', hoc ex Codd. illud ex unico duntaxat Harlejano. Nihil video caussæ, quapropter vocem βίᾳ potius a *Maximo* profectam censeremus, quam a docto correctore, cuius alia quoque non pauca subministrarunt Codd. meum certe nondum impetrare potuit adsensum *Marklandi* suspicio: vid. p. 651. — Quod in Scholiis ad hunc locum, παίδων ἄλοκα legebatur etiam olim apud *Origenem* contra *Cels.* II, p. 73. ut in v. 20, βήσεται δι' αἱμάτων. utrumque Codicem *Origenis* offerre Basil. Ms. docemur in Museo Helvet. Part. XIX, p. 341. Plures hic a me poterant excitari, vulgatas in *Euripide* lectiones sequuti, nisi nonnullorum loca iam designasset *Davisius* in *Max.* p. 572. His addantur *Oenomaus* apud *Euseb.* Præp. Evang. VI. p. 258. c. qui p. 259. c. Λαΐου, inquit, πᾶν δῶμα ἔβη δι' αἵματος. Schol. in *Aesch.* Theb. v. 751. Auctor *Etymol. M.* p. 70, 3. *Stobæus* Tit. LXVIII. p. 425, 29. ubi quum versus Phœn. 18. Melanippes fragmento legeretur subiectus, inter istius dragmatis reliquias fuit a *Barnesio* relatus, cuius stupenda passim sunt in isto quoque genere peccata. Tandem oraculum Euripideum tribus senariis reddidit *Chalcidius* in Timæum *Platonis* p. 244. *Cave ne vetitos liberûm sulcos seras: Generatus ille (f. inde) te mactabit impie; Et omnis aula respergetur sanguine.* De

fato

Fato diſputantes, dum adhibent oraculum, Euripideis uti numeris maluerunt, quam Apollinis Delphicis.

Vs. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,] Alibi propter modulum verſus in Phœn. βάκχιον ſcribendum; hic utrum ponatur nihil refert: vid. *Kuſter*. in *Ariſtoph*. Acharn. v. 242. Theſmoph. v. 997. & *d'Orvill*. Miſcell. Obſ. x. p. 439. Prius præferunt Codd. & Scholia in *Ariſt*. Acharn. v. 242. & 262. e quorum primo tolli poterunt, quæ huc ex altero translata videntur, uncis incluſa: ἡδονὴν καὶ Ἀφροδίσια μέθη ἐξανίστησιν, τοιγαροῦν καὶ ὁ Λάϊος ἐκδοὺς ἑαυτὸν μέθῃ, [εἴς τε βακχεῖον πεσὼν] ἐφύτευσε παῖδα. Laïus *vino victus indulſit voluptati*, κάτοινος ἔδωκεν ἡδονῇ. amat *Euripides* ὕστερον πρότερον. Atticum illud ἡδονῇ δοὺς non debuerat Viro Doctiſſimo ſuſpectum eſſe: ſubaudiendum ἑαυτόν. *Berglero* citatus ad *Alciph*. p. 379, appoſita dedit *Olearius*. Alterum, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν, in Cyclope dicitur βακχίου νικώμενος v. 453. Ion. v. 553. *puellam compreſſit* βακχίου πρὸς ἡδοναῖς. Danaës v. 19. Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος, quæ totidem verba leguntur in *Sophoclis* fragm. ap. *Stobæum* T. XXVIII. p. 196, 18. *Vinum* non raro dicitur βάκχιος, ut in *Eurip*. Cyclope, v. 517, 572. Oeneo, ap. *Athen*. XV. p. 666. c. in *Stobæi* Phyſ. *Grot*. p. 147, *Moſchio*: Βακχίου γλυκεῖα πηγή, poculum *Antiphani* memoratur βακχίου παλαιγενοῦς (*Alexidi*, νέκταρος παλαιγενοῦς, *Athen*. XI. p. 472. A.) loco, quem ex Epit. protulit *Caſaub*. Anim. in *Ath*. XI. c. VI. p. 781, 55. in quo ſi poſueris, παντελῶς ἐστραμμένοι, proderunt ad emendandum verſum ſecundum *Valerii Flacci* I, 260, *valido ſpumantia pocula Baccho*.

Vs. 27. Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.] Si verſus eſſet *Euripidæ*, præceſſiſſet, opinor, alius, in quo *pedum tumoris* facta fuiſſet mentio. *Seneca* Oed. v. 815. *Forata ferro geſſeras veſtigia*, *Tumore nactus nomen ac vitio pedum*. *Anaxilas* in Epitome *Athenæi* II, p. 68. D. Τὰ δὲ σφύρ' ᾤδει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. In Ranis *Ariſtoph*. v. 1223. de Laii filiolo ad *Euripiden Aeſchylus*: Εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε. Hæc, οἰδῶν τὼ πόδε, quæ forſan ex *Euripidis* ſunt Oedipo, ſi proxima anteceſſiſſent, quanquam *Effutire leves indigna Tragœdia verſus*, *Euripiden* tamen, alio loco poſita, non dedecerent iſta: Ὅθεν νιν ὠνόμαζον Οἰδίπουν. Amat enim Tragicus noſter ἐτυμολογεῖν, atque ob eam inſaniam merito quoque fuit à Comicis irriſus. Quæ traditur apud *Etymologum* p. 92, 25, nominis *Amphionis* originatio, nec non illa *Zethi*, duobus expreſſa ſenariis p. 411, 13. vel *Hyginum* comparanti Fab. VII, dubium eſſe non poterit, quin locum invenerint in Antiopa. Vocem Ἐνιαυτὸς *Euripides* ἐτυμολογεῖ apud *Achill. Tat* Iſag. in *Arat*. p. 139, E. nomen Βοιωτοῦ apud *Stephan. Byz*. v. Βοιωτία. His nihil ſimile caſtigatius effudit *Sophoclis* ingenium. *Euripidæ* duo tantum loca dantur, in quibus vocula ὅθεν pariter ut hic in Phœn. adhibeatur. Legitur in Troaſin v. 13, Ὅθεν πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κληθήσεται (κεκλήσεται Codex habet Flor.) Δούρειος ἵππος, κρύπτον ἀμπίσχων δόρυ. In Schol. ad *Eurip*. Or. v. 1397. & apud *Macrob* Saturn. I. c. XVII, hi duo ſunt ex *Euripidis* Phaëthonte verſus: Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός. Præter hunc locum quæ collegit *Hier. Columna* ad *Ennii* Fragm. p. 240, diverſi ſunt generis. Originatio poſtrema non abſurda tantum eſt, ſed in Deorum etiam beneficentiſſimum iniuria, qui, ut ait

 Pin-

Pindarus, κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν venuſta ſententia turpiter depravata legitur apud *Plutarch*. T. II. p. 394. B. κατεκρίθη, δέον αὐτοῖς (pro δὲ θνατοῖς) ἀγανώτατος ἔμμεν. bis ſincere ſcripta p. 413 c. 1102. F. Quæ quidem hoc loco Phœn. nulla proſtat, in aliis Euripideis adpellationis adeſt perſpicua ratio. Suſpicor itaque verſum hunc 27 ſpurium eſſe, quales in hoc dramate plures nimis patienter leguntur, ab eadem manu profectum, quæ paulo poſt verſum 51 Ὅθεν τύραννος — inſeruit. Non videtur *Euſtathius* ſuis in Codd. hunc verſum inveniſſe; nam in *Hom*. Il. Z. p. 513, 42. Εὐριπίδης, inquit, τὸν Οἰδίπουν ἐτυμολογῆσαι θελήσας ἀπέκρυψε μὲν τὸ σαφὲς, ὃ δὴ ἀρετὴ ἐτυμολογίας ἐστίν· ἀσαφῶς δὲ, χρυσοδέτοις αὐτὸν περόναις ἐπίσημον ἔφη, (v. 812. Phœn.) δι' ὧν δηλαδὴ ἐξοιδηθέντες οἱ πόδες ὄνομα πεποιήκασιν αὐτῷ. Potuit *Euripides* aut alibi, vel in Oedipo (quod drama non legerat *Euſtathius*) nomen ἐτυμολογεῖν, ſed in Prologis brevitati ſic ſtudet, ut alieniſſima ſaltem iſtius generis non immiſceat. Præterea ne nomen quidem pueri, quod requiri videbatur interpolatori, congruit huic ſedi; nedum nominis originatio: quia necdum nomen memorarat, v. 50 Iocaſta, ἐμὸς, ait, παῖς Οἰδίπους. Ne jam dicam offendere vocem νιν, verſu ſequenti recte poſitam; cur, quæſo, *Græcia* memoraretur? ὅθεν νιν Ἑλλὰς -- quid ni Corinthus? Qui meminerit de Deo loqui Mercurium, huc non advocabit ex Ione v. 75. Ἑλλὰς alibi nuſpiam ſic ab *Euripide* memoratur. Et ſane puero nomen Oedipi datum ab uxore Polybi, cuius rei fama poſtea demum Græciam pervaſerit, ratio ſuadet, teſtatur præter *Schol*. in Aug. Cod. *Apollodorus* III, p. 147. Oedipum ante dictum *Iocaſtum*, *Mich. Apoſtolii* fide tradit Cl. *D'Orvillius* in *Charit*. p. 765. Non Λαΐου ſed Αἰόλου filius fuit *Iocaſtus*: vid. *Diod. Sic* v. c. VI. *Palmerius* & Cl. *Weſſeling* p. 336, 76. Iſta nominum ſimilitudo Græculum deceperat, antiquiorem tamen *Apoſtolio* Ἰόκαστον forte dederat *Joan. Malelas* Chron. p. 59.

Vs 28 — ἱπποβουκόλοι] Legitur in Gloſſ. San-Germ. quod Eruditus orbis debebit Clariſſimo Viro *Dav. Rubnkenio*: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις αἰξίν. Ἱπποβουκολῶν (κόλοι) Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Iungit Grammaticus, quorum eadem erat ratio. *Euſtathius* in Il. Ψ p. 1281. 11. ὁ ποιητὴς, ait, τῇ λέξει τοῦ Βουκολεῖν ἐπὶ ἵππων παρεχρήσατο. — Φησὶ δὲ καὶ Εὐριπίδης, Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι. quod ibidem proſtat eiusdem generis, ᾠῶν ἑκατόμβη, eſt *Ephippi* Comici; alterum, πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν, *Anaxilae*: vid. Epitome *Athenæi*, II. p. 58. A. Animadverſ. *Is. Caſauboni* p. 784. 4. illinc reſtitui poterat, quod perperam ſcriptum in *Athen*. XIV. p. 642. E. Vulgatur apud *Pollucem* VII, 185. Ἱπποφορβοὶ, — καὶ, ὡς Σοφοκλῆς, ἱπποβουκόλοι. quum paulo poſt reperiatur, Σοφοκλῆς δ' ἔφη, huc oculus aberrans librarii pro *Euripide* legiſſe videtur *Sophoclem*. Noſter tamen iſtam forte vocem e Piſandreis conflavit; nam in ſcholio non vulgaris bonitatis, quod nunc legitur in fine Phœniſſarum, antiquitus Tragœdiæ præfixum, ubi collocatur in Auguſtano Codice, dum enarratur e *Piſandro* hiſtoria vetus de Laïo & Oedipo, veniſſe *quis* dicitur γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος. videtur Enarrator ἵππων βουκόλον in carmine reperiſſe *Piſandri*; poſuiſſet enim alias vel βουκόλον, vel ἱπποφορβὸν, quorum hoc habet in eadem hiſtoria *Schol*. in *Hom*. Od. Λ. 270. illud, *Apollodorus*.

Vs. 30.

Vs. 30. *Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον*] Exhibent Codicum optimi: Leidensium alter, *τῶν ἐμῶν ὠδίνων*; atque ita vulgarant *Aldus* & *Hervagius*. Ut Scholiastæ everteret observationem, hæc operose tractavit *H. Stephanus*, Append. de D. A. p. 172. Cum Euripideis conferri poterit, quod legitur in libro *Iobi* Græco 11, 9. Τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι. hæc & vicina, quæ, nunquam in exemplari Hebræo lecta, non legi viderat *Origenes* Epist. ad *Afric.* p. 226. sunt sane venustissima, ab eadem autem manu profecta, quæ *Proverb.* vi, 8. additamentum interseruit non dissimile: liberrimus est interpres idem utriusque libri, a ceterorum librorum interpretibus diversus, Græce multo quam Hebraice doctior.

Vs. 32. *Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος*] Vidit *G. Arnaldus* huc *Hesychium* respexisse in Πυρσαῖς γένυσι· *Dan.* autem *Heinsius* Lect. Theocr. p. 332. A. *Theocriti* Scholiasten ad Eid. vi, 2. ubi depravate prostat velut Euripideum, Πυῤῥὸς γενύεσσιν. *Theocrit.* ipse xv, 130. ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Parthenopæo dat *Euripides* οἰνωπὸν γένυν, Phœn. 1167. Atalanta mater in *Statii* Theb. iv, 336. *Exspecta — dum firmius ævum, Dum roseis venit umbra genis.* Clar. *Burmann.* ad *Ovidii* Met. iii, 665. optime contulit e Phœnissis versum 63. — Quod legitur v. seq. 33. *Sophocles* dixerat Oed. Tyr. v. 714. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα.

Vs. 34. *Τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων.*] Hinc expressum vel e simillimo loco, *Pacuvii* versum ex Atalanta servavit *Nonius* p. 495, 27. *Parentum incertûm investigandûm gratia.* *Parentes* plus semel *Sophocli*, sed apud *Euripiden*, quod meminerim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες; *pater* ipsi φύσας, *mater* nunquam φύσασα dicitur vel φυτεύσασα· huius adpellationis honorem μισογύνης cum muliere communicatum noluit, quæ secundum *Euripiden* tanquam *humus* considerabatur (Τίκτουσα ποίαν ut est in Cyclope v. 332. isto forte loco Polyphemi videbitur orationi congruere Φύουσα, quod præbet *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 103.) τοῦ φυτεύσαντος semini recipiendo fovendoque duntaxat destinata, Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα, sicut in Oreste loquitur v. 552. Præiverat *Aeschylus*, cuius locum ex Eumen. v. 661. cum Euripideis ante *Arnaldum* contulerant *Grotius* in Prolegom. & *Stanlejus*. *Euripidis* Aegei duo fragmina, servata *Clem. Alex.* Strom. vi, p. 472, 19. & in *Schol.* ad *Aristoph.* Aves v. 494. videantur, a *Scaligero* iuncta Coniect. in *Varron.* p. 160. qui, ne nunc alia tangam, cum ceteris isto tamen loco reliquit minime Græcum, Πολυξενοῦσθαι, cuius vice rescribendum Πάλαι ξενοῦσθαι. vid. *Eurip.* Hippol. v. 1085. — *Parentes Euripidi* plerumque semper vocantur Τεκόντες· si nuspiam alibi φύσαντες, quidni genuinum crederemus, quod *Strabonis* Codices hoc nobis in loco custodivere, Τοὺς τεκόντας? Octo minimum *Euripidae* loca *Stobæi* Floril. subministrabit, in quibus *Parentes* τεκόντες nuncupentur, ex Archelao, Alcmæone, Danaë, Helena, Meleagro, tum aliunde petita, leguntur in *Grotii Stobæo* p. 339, 308, (331,) 363, 327, 335, 337. His addantur *Euripidis* Alc. v. 958. Supplic. v. 361. Iphig. in Aul. v. 689. Isthæc autem, quam dicebam, lectio reperitur apud *Strabon.* xvi, p. 1105. c. ὁ χρηστηριαζόμενος ἦν τότε πολὺς, καὶ τρέχων εἰς μὲν Δωδώνην, — εἰς δὲ Δελφοὺς,

Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ' εἴη. — (αὐτὸς δ' ὁ παῖς,)

Ἔστειχε, τοὺς τεκόντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δώματα Φοίβου.

Euripidis esse viri docti non meminerant; præterea velut verba Poëtæ ceperant ista, *αὐτὸς δ' ὁ παῖς*, quæ sunt *Strabonis*; nisi tamen integra nota contextum *Strabonis* irrepserit e margine; est enim ab instituto Scriptoris prudentissimi satis aliena: Moysis occasione dicturus de Minoë, Lycurgo, qui, *πολιτικοὶ*, Deos frequenter adhibuerint ad vim legibus conciliandam; cur Ulyssem, Laium, Oedipum advocaret, qui de rebus quisque privatis cum aliis centenis Deos consuluere? Cuiuscunque sit ista nota, sive *Strabonis*, seu alterius, in huius Euripideo Codice reperta fuisse lectio videtur, quam sine Codicum aliorum auctoritate suam tamen in sedem reducere non sustinui.

Vs. 38. *Σχιστῆς ὁδοῦ.*] Meminerunt in hac historia *Pisander* in Schol. ad Phœn. sub finem, *Sophocles* Oed. Tyr. v. 743. sæpe *Pausanias*, aliique: Scholia in *Soph.* l. c. præbent *Aeschyleum* ex Oedipo, ni fallor, fragmentum, a *Th. Stanlejo*, cum aliis non paucis, omissum, ad hanc autem normam integrandum:

Οὕτως ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
Τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Legebatur in Scholiis: *περὶ Αὔλιδα* (scribe, *Δαυλίδα*) *φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδὸν, ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνιὰς οὕτως,* — *ἐπῄειμεν* — & mox *τριῶν κέλευθον*. *Scaliger* in ora libri posuerat *ἐπῆμεν* & *κελεύθων*. *Seneca* Oed. v. 772. *Phocæa trifidas regio qua scindit vias.* *Statius*, I Theb. v. 64. — *trifidæque in Phocidos arcto.*

Vs 40. *Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.*] Senarium adhibuit *Diogenes* Cynicus, sæpenumero venuste dicax, in versibus autem Poëtarum, *Euripidæ* præsertim, in usus vitæ communis facete detorquendis ingeniosissimus. De Cynico *Diogenes Laërt.* VI, 55. *ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας, φησίν, Ὦ ξένε τ. ε. μ.* alii *placentam bordeaceo pani* substituisse referunt: versum e Phœnissis esse monuerant ante *Menagium P. Leopardus* IX. Emend. c. VI. & *Jacob. Billius* ad *Gregor. Nazianzen.* rem eandem paulo aliter narrantem T. II. p. 208. D. & T. I. p. 78. D. similia dicacitatis *Diogenis* exempla prostant plurima.

Vs. 44, 45. — *Λαβὼν ὀχήματα Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν.*] In Scholiis servatus ex *Antimachi* Lyde locus forte cui suspicionem moveat, literam in Euripideis, elisam a sequenti, sic esse revocandam: *καὶ λαβὼν ὀχήματα Πολύβῳ τροφεῖα δίδωσιν.* Oedipus *Antimachi* dixisse fertur: *Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα Ἵππους τοὶ δώσω.* Quæ vulgo *θρεπτήρια, τροφεῖα* certe vocabant Attici, more solemni: nam *merces* istiusmodi quoque formis vocum designabatur: nota sunt *ἰατρεῖον. διδασκαλεῖον. κηρυκεῖον.* *Legativum*, vulgo *πρεσβεῖον*, olim quoque *πορεῖον*, (vid. *Casaub.* in *Theophr.* p. 101.) Ionice *πρεσβήϊον*, Cretensium dialecto dicebatur *πρειγήϊον*. hæc enim forma reperitur in monumentis lapideis. — *Alimentorum mercedem solvere*, *Plato* dixit *ἐκτίνειν — τὰ τροφεῖα.* L. VII. *Πολιτ.* p. 520. B. & *Aelian.* de N. A. XIV, c. I. qui L. II, c. VI, p. 73. Delphin, ait, *τὰ τροφεῖα τοῖς θρεψαμένοις ἀπεδίδου.* Ubi *Julianus* dixit *τροφῆς ἀποτίνειν τὰ χαριστήρια*, Or. I. p. 16. C. commode *τροφεῖα* memorat ex *Aeschylo* Vir Ill. Ez. *Spanhem.* & *Isocrate*, Observ. p. 147. Vid. *Eurip.* Ion. v. 852. *Lycurgus* p. 154. v. 34. *οὐκ ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι.* *Valerius Flaccus*, VI, v. 570. — *nec reddita caro Nutrimenta patri:* ubi notat

rat Celeb. *Burmannus*. Proverbio dicebatur in ingratos: Κριὸς τὰ τροφεῖα. *Zenobius* Cent. IV, Prov. 63. Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ (sic scribendum) τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. Hinc corrigatur *Eupolidis* versus apud *Athen.* IX, p. 373. E. Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς (*ingratos*) ἐμ' ἐκγεννᾶν τέκνα. vulgatum κρείσους frustra Viros exercuerat primarios: sed hæc, fateor, potuerant omitti: Polybo tamen, tanquam τροφεῖ, secundum *Euripiden* quoque dederit Oedipus, velut *alimentorum mercedem*, senis interfecti currum. Ille scilicet, cæde perpetrata, mox Thebas non abiit, ne Delphos quidem, quo destinaverat proficisci; neque enim homicidæ μυσαρῷ fas erat, πρὶν καθαρθῆναι, templum ingredi: Corinthum itaque rediit, atque inde, postquam regium currum atque equos Polybo reliquisset, καθαρθεὶς τὸν φόνον, Delphos profectus est Deum adhibiturus: territus oraculo Thebas venit Oedipus. Prima specie leve videtur quod de *curru* Laii tradunt *Pisand.* in Schol. ad Phœn. v. 1748, *Antimachus*, & *Euripides*; sed erat in hac historia res maximi momenti: nam, si curru regio vectus Oedipus venisset Thebas, aut si currus infectus sanguine quomodocunque Thebas fuisset deductus, qui tandem cædes Regis tamdiu potuisset in obscuro latere? Turpiter itaque se dedit in elaborata sua Thebaide *Statius*, umbram Laii fingens, dum regiam intraret, viso curru fuisse conterritam, L. II. v. 65. *Ventum erat ad Thebas: gemuit prope limina nati Laïus, & notos cunctatur inire penates: Ut vero excelsis suamet iuga nixa columnis Vidit, & infectos etiamnum sanguine currus, Pæne retro turbatus abit.* *Barthium* sunt axat offendisse videntur post tantum temporis adhuc *infecti sanguine currus*: sed ob eam, quam dixi, rationem tota fictio est perridicula. Sunt apud *Statium* eiusdem generis non pauca, qualia nunquam, ut autumo, commisisset amicus *Propertii Ponticus*, cuius Thebaida, nec miror, tota *Papinii* Thebaide redemtam desiderabat *Broukhusius* in *Propert.* I. El. VII, I. Multo levius est peccatum, quod tamen & in *Pontici* fuisse videtur Thebaide, in *Propert.* L. II. El. XXV, 39. *Amphiaraëæ nil prosunt fata quadrigæ*: bigis vectus Thebas venit Amphiaraus, cuius ævo bellicus quadrigarum usus nondum invaluerat: *Philostratus*, Icon. I, XXVII. Τὸ τοῖν δυοῖν ἅρμα ἵπποιν (τὸ γὰρ ἐπὶ τεττάρων οὔπω τοῖς Ἥρωσι διὰ χειρὸς) φέρει τὸν Ἀμφιάρεων, ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα. Sic locus iste constituendus: quæ parenthesi vulgata succedunt, εἰ μὴ ἄρα Ἕκτορι τῷ θρασεῖ, a mala manu sunt tempora belli Thebani Troianique confundentis. Vid. *Philostr.* I. Icon. XVII, p. 788. & *Olearius*: hoc si peccatum est, peccavit præter *Euripiden* Suppl. 501, 927, *Sophocles*, Amphiaraum terra canens absorptum, Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ, apud *Strabon.* IX, p. 612. A. Bigis vectum Adrastum ex *Antimacho* constat apud *Pausan.* VIII. p. 650.

Vs. 45 — ὡς δ' ἐπεζάρει.] *Eustathius* in Il. Γ p. 288, 39. inter ἅπαξ λεγόμενα duo quoque ponit *Euripidæ* Phœnissis derivata; quorum alterum, Ἐπεζάρει Σφίγξ, ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει. In Il. M p. 871, 15. Τὸ ἐπέβρισαν, inquit, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, Ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ· Hæc loca designavit etiam *Is. Vossius* ad *Hesych.* in Ἐπεζάρει. sicuti τὸ βάραθρον, Ζέρεθρον· Ζέλλω dicebatur τὸ βάλλω, teste *Etymologo* p. 408, 42. In verbis alias minime novator, prudenter abstinet *Euripides* vocibus antiquatis & glossematicis, quas respuit Atti-

Atticæ Tragœdiæ ſenarius: voculæ quinimo σέθεν, νιν· πέρι· ſimilesque Tragicis frequentatæ, diſplicebant *Ariphradi*, qui τοὺς Τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι, ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται, quod ſcripſit *Ariſtoteles* de *Poët.* c. XXII.

Vs. 50. Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών.] Hoc præbuit Scholion Auguſtanus Codex: Τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμὸς παῖς· ὃ καὶ βέλτιον. Μούσας δέ φησι τὰ αἰνίγματα, διὸ ἐμμελῶς προσεφέρετο τότε ἡ Σφίγξ. Vulgatâ meo iudicio non ſane melior lectio, Μούσας ἐμὸς παῖς, correctori videtur Grammatico tribuenda, qui Μούσας *ænigmata* dicta legerat. Sphinx quidem cecinerat, αἰνίγματα μαθοῦσα παρὰ Μουσῶν, ut ſcribit *Apollodor.* Bibl III. p. 148. in Oed. Tyr. *Sophoclis* dicta παρθένος χρησμῳδὸς, v. 1207. ἡ ποικιλῳδὸς, v. 130. ἡ ῥαψῳδὸς κύων. v. 399. huc ſpectat *Photius* Lex. Mſ. Ῥαψῳδὸς κύων, ἡ Σφίγξ· οὕτω Σοφοκλῆς· ſic ſcribi debuerat iſta nota, non κύων ἡ σφίγξ· ſed quod illa canebat carmen erat miſerabile σκληρᾶς ἀοιδοῦ, *Soph.* v. 36. vel ἀγρίας, *Euripidi. Seneca* Phœn. v. 131. *Jæva Thebarum lues Luctifica cæcis verba committens modis.* Oed. v. 246. *Sphinx & nefandi carminis triſtes minæ.* v. 102. *dolos Ac triſte carmen alitis ſolvi feræ.* Veniſſe dicitur *Euripidi* Phœn. v. 814. ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς· ubi *Schol.* ᾠδὴν, inquit, κακόμουσον τὸ αἴνιγμα φησίν. & v. 1035. νέους πεδαίρουσ' Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν. *Triſte carmen* Μοῦσαν στυγερὰν vocat *Aeſchylus* Eumen. v. 308. neque illud Sphingis Μούσας ſimpliciter dixiſſet *Euripides.*

Vs 51. [Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται,] Timide quidem, Doctorum iudicia reveritus, dicam tamen quod ſentio, hunc quoque verſum mihi ſpurium videri. Primitus fortaſſe fuerat a tali profectus, quem Euripideus 52 offenderit: vocem ἔπαθλα minus in iſta ſede placuiſſe Grammaticis, liquet e Scholio Codicis Aug. His reiectis vide mihi quæſo quam apte cohæreant iſta: τυγχάνει δέ πως Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν, Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός. In Oedipo *Seneca*, v. 634 *pretia qui ſævæ necis Sceptra, & nefandos occupat thalamos patris.* reſpicit *Euripidæ* σκῆπτρ' ἔπαθλα· ibidem v. 104. *laudis hoc pretium tibi Sceptrum, & peremptæ Sphingis hæc merces datur.* Quam foret inepta repetitio, τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, καὶ σκῆπτρα τῆσδε λαμβάνει χθονός? Non ſolet *Euripides* iſto modo ταυτολογεῖν, nihilque poterit illius fabulis excitari, quod ad hunc verſum, in hac ſede ridiculum, poſſit æquiparari; quinimo multo parcius & conſiderate magis quam *Sophocles*, παράλληλα ponit τὰ ἰσοδυναμοῦντα, atque, ut opinor, nunquam ſic in verſibus diverſis: interpolatoris fraudem præter cetera manifeſtat vox Ὅθεν, verſu 27 ab eodem profecta; in aliquot millenis *Euripidæ* verſibus ne decies quidem obvia, iſthoc ſenſu ter tantum quaterve, hic intra paucos verſus initio verſuum ter repetita, ſed ſemel tantum ab *Euripide* v. 43 poſita.

Vs. 55. Ἄρσενας] Veteris Atticæ Dialecti formam e Codice Leidenſi A revocavi: quod vulgabatur ἄῤῥενας recentioris eſt Ἀτθίδος: forma vetus fuit θάρσος & θαρσεῖν, emollita θάῤῥος, θαῤῥεῖν. ad iſtam mutatæ dialecti varietatem non attendens confidenter ſcribit *Thomas* θαῤῥῶ καὶ θάῤῥος Attice pronuntiandum: alibi, οὐ λέγουσιν, ait, οἱ κυρίως Ἀττικοὶ Ἄρσενα, ἀλλ' Ἄῤῥενα. ubi notant Celeberr. *Oudendorpius* & Cl. *Stoeberus.* Adſtipulatur *Thomæ Euſtathius* in Il. M p. 877, v. 29. in Od. I p. 352.

v. 8. Potior eſt apud nos ſatis conſtans veterum auctoritas: *θάρσος* & *θαρσεῖν* a *Thucydide* frequentantur & Tragicis: "*Αρσενα*, quod Tragici verſus aptius eſt gravitati, ſemper ſcriptum legitur apud *Aeſchylum*, *Sophoclem* & *Euripidem*: vid *H. Stephanus* in Lib. de Dialect. p. 16, 17. & *Tib. Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. I. p. 95.

Vs. 60. 'O *πάντ' ἀνατλὰς* Oἰδίπους *π.*] Ne hunc quidem verſum, ſi abeſſet, deſiderarem. In Carmine *Gregorii Nazianz.* legitur T. II. p. 251. D. 'O *πάντ' ἀνατλὰς ἐν βίῳ παλαίσματα.* *Euripidis* eſt in Herc. Fur. v. 1250. 'O *πολλὰ δὴ τλὰς* 'Ηρακλῆς *λέγει τάδε.* Et ſane rectius Hercules diceretur; 'O *πάντ' ἀνατλὰς* 'Ηρακλῆς *παθήματα*, quam Oedipus; iſthoc ſaltem articulo temporis, de quo Iocaſta loquitur, 'O *πᾶσι κλεινὸς* Oἰδίπους *καλούμενος*, *Soph.* Oed. Tyr. v. 8. In dramate, quod inſcribitur *Χριστὸς πάσχων*, e iambis Euripideis magnam partem conflato, non certe *Gregorii Nazianzeni*, verſus eſt 1494, *Ὢ πόλλ' ἀνατλὰς μυρίοις αἰτήμασιν.* Euripidea tractantem tædioſum opus legiſſe non pœnitebit.

Vs. 62. Π*όρπησιν αἱμάξας κόρας.*] Hanc quoque formam ex eodem Mſ. Leid. A. in locum vulgatæ *πόρπαισιν* recepi. Tranſiit ab Ionibus ad Atticos; ſæpius apud Tragicos obliterata nonnullis tamen in locis remanſit, velut in *Aeſchyli* Perſis v. 189 Choëphor. v. 567. Eumen. v. 706. loco *Sophoclis* apud *Stobæum* Tit. LIX, p. 225. ed. *Grot.* *Λεπτῆς ἐπιῤῥοπῆσιν.* *Euripidis* Hippol. v. 1189. vulgatur, *Αὐταῖσιν ἀρβύλησιν·* in Schol. ad Phœn. v. 3. legitur *Αὐτῆσιν ἀρβύλησιν·* In Hecuba v. 826. præferunt Edd. Π*ρὸς σῇσι πλευρῇς·* ubi tamen in uno de tribus Mſſ. Leid. ſed antiquiſſimo, legitur: *πρὸς σοῖσι πλευροῖς.*

hoc mallet *Is. Voſſius* in ora libri, non immerito: vid. *Soph.* Trachin. v. 1241. *Eurip.* Oreſt. v. 801. — Quod paucis, ut in Prologo, tradit hic *Euripides*: *Εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον, χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας*, plenius expreſſerat in Oedipo priore *Sophocles* v. 1279. & ſeqq. quem *Seneca* ſequitur in Oed. v. 962. & ſeqq. In re ſimili *Laberius* apud *Gellium* N. A. X, c. XVII. — *aciem effodit luminis.* *Ovidius* XIII. Metam. v. 561. *digitos in lumina condit, Expilatque* (ſic Mſſ.) *genas oculis, — Immergitque manus.* *Lucanus* VI, 541. *Immergitque manus oculis, gaudetque gelatos Effodiſſe orbes.* Euripidea *Barthius* adhibuit ad *Stat.* Theb. I, v. 71.

Vs. 68. *Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε*] *Generis conſortia ferro Diſſiliant*, Oedipus in *Statii* I. Theb. v. 84. Huius *τραγικῆς ἀρᾶς* meminit *Plutarchus*, eamque cum Pyrrhi dicto confert T. I. p. 388. A. In lib. de Fraterno Amore T. II. p. 483. E. Charicles & Antiochus Opuntii venuſte dicuntur *ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες.* Huc quoque reſpicit *Julianus* Orat. VII, p. 228. B. *ἡ τραγικὴ κατάρα ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς ἔργον ἤγετο, τὰ πατρῷα γὰρ θηκτῷ σιδήρῳ διελάγχανον.* Quia ſic in fatis erat, Oedipodis malæ preces exauditæ ſunt: *ob regna namque diris cecidere ſub armis Thebani, media non ſine matre, duces*, ut cecinit *Propert.* II. El. VIII, I. neque adeo fatis obſtantibus potuerat Eteocles, ſi vel *καλῶς ἐβουλεύετο, κλήρῳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας λαχεῖν·* quod cenſebat *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV, p. 599. B. Hiſtoriæ repugnat, quod legitur in Scholiis ad *Hom.* Il. Δ, v. 376. tam editis, quam Mſſ. Leidæ: ſed genuina lectio ſervata fuit in optimo Codice Mſ

 cuius

cuius usum mihi concessit Dignissimus possessor *Io. Iac. Wetstenius*; sic Ms. Codex: ἐπηράσατο αὐτοῖς δι' αἵματος παραλαβεῖν τὴν χώραν, καὶ παρέδωκε τὴν βασιλείαν αὐτοῖς· Ἐτεοκλῆς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξέβαλε Πολυνείκην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον. Plus semel autem mala prece filios detestatus est Oedipus, quod æstimare licet cum e *Sophoclis* Oedipode II, v. 1371 & seqq. tum aliunde. Servavit antiquioris Thebaidis Cyclicæ fragmentum *Schol. Soph.* in h. locum, in quo vovet Oedipus, χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι ἄϊδος εἴσω. *Seneca* Phœn. v. 354. *non satis est adhuc Civile bellum: frater in fratrem ruat.* Diras Oedipodis ex *Antimachi* Thebaide dabit *Athen.* XI, p. 466. A. Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς Ἀργαλέας ἠρᾶτο· (θεὸν δ' οὐ λάνθαν' ἐρινύς.) Ὡς οὔχ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο, Ἀμφοτέροισι δ' ἀεὶ εἶεν πολεμοί τε μάχαι τε. sic leviter locus videtur reficiendus.

Vs. 70. Εὐχὰς] Editiones huc usque insederat Ἀράς. non dubitanter restitui, quod Codices MSS. subministrarunt, tam Leidenses, quam Florentinus, Εὐχάς· quibus accessit *Moschopulus* in Schol. ad *Hesiodi* Op. & Dies v. 540, ubi Εὐριπίδης, inquit, ὅμοιόν τι ποιεῖ ἐν τούτοις· μὴ τελεσφόρους Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν, μὴ τελεσφόρους ποιήσωσιν, ὁ δὲ φησὶ, μὴ τελεσφόρους κραίνωσιν, ἐκ παραλλήλου. Quid in Anglicis invenerit *Kingius* latet; nam eas tantum ferme memorans e suis Codd. lectionum diversitates, e quibus metrum poterat in choricis refici, reliquas tanquam minutias neglexit, iudex sanequam in his cernendis minus idoneus, & metricarum rationum longe quam Græce peritior. In Oreste v. 374, Τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς vulgavit cum ceteris *Kingius*: quod habent duo Leidenses, τ. τ. παιδὸς, sine dubio genuinum (vid. v. 1158. 1434. 1543.) in suis quoque repererat *Kingius*, sed in notis, *minutias*, ait, *eiusmodi vix notatu dignas arbitror*: eiusmodi minutiae, Poëtam tamen tractanti non adspernandæ, detegerentur in MSS. quibus usus est Anglus, aliquot forte centenæ: septem Codices habuisse videtur, in quibus Phœnissæ legerentur; in eorum optimis hoc in loco suspicor quoque legi: μὴ τελεσφόρους Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν· expressit *Pausanias* IX, p. 722. δέοι μὴ τελεσθεῖεν ἐπὶ σφίσιν αἱ κατάραι τοῦ πατρὸς. Plurimum differunt in communi dialecto εὐχαὶ & κατάραι. Cogi recusavit ad Alcibiadem devovendum arcem tenentis Minervæ sacerdos, ἔφη γὰρ εὐχῆς οὐ κατάρας ἱέρεια γεγονέναι· *Plutarchus* in Quæst. Rom. p. 275. D. Sed apud Poëtas ἀρᾶσθαι & ἀραὶ de precibus in bonam partem frequentantur; ἐπεύχεσθαι & κατεύχεσθαι sæpe de malis precibus posita notant *diras imprecari*, vel *devovere*, atque adeo pro ἐπαρᾶσθαι vel καταρᾶσθαι adhibentur; illud in *Aesch.* Theb. v. 458. *Soph.* Phil. v. 1280. Trach. v. 822. & in *Aeschinis* Orat. contra Ctesiph. p. 69, 14. hoc in *Soph.* Oed. Tyr. v. 254. *Aeschyli* Theb. v. 639. in cuius dramatis v. 892, *Oedipodis diræ* vocantur Οἰδιπόδα κατεύγματα· *Euripides*, qui paulo ante dixerat Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας, hic diras istas vocat εὐχάς· quas Latini quoque Poëtæ *preces* adpellant: vide Cl. *Markland.* in *Statii* Sylv. v. II, v. 81. Oedipus apud *Statium* Theb. XI. v. 616. — *heu iusto magis exaudita parentis Vota malæque preces: quisnam fuit ille Deorum, Qui stetit orantem iuxta?* apud eumdem Iocasta v. 344, *Non ego te contra Stygiis feralia sanxi Vota Diis*, quæ de *Virgilianis* expressa sunt in Aen. IV, v. 425. —— Cum sequenti *Euripidis* versu 71 locum

[illegible]

Accii comparavit *Scaliger* in *Varron.* p. 131. ex Accianis istis unum senarium ad v. 73, 74, retulit *Ursinus* in *Virgil.* p. 295. mihi magis commode videbantur alio posse referri: sed in eorum locum substitui poterunt hæc *Papinii* 1 Theb. v. 138. —— *alterni placuit sub legibus anni Exilio mutare ducem.*

Vs. 74. 75. Ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς Καθέζετ' ἀρχῆς] Transsumsit ab *Aeschylo*, cuius in Agamemn. v. 1626, ad Chorum Aegisthus: Σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Uterque noverat *Homericum* Ὑψίζυγον· ubi nostris in Editionibus prima vice sic nuncupatur Iupiter, Il. Δ, 166. *Eustathius* p. 350, 38. δύναται, inquit, Ὑψίζυγος εἶναι καὶ ὁ — ὑψίθρονος βασιλεύς, κατὰ τὸ, ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς τὸ τοῦ τραγικοῦ. nostras Editiones dico, quoniam in *Zenodotea* legebatur in Il. B. post v. 64. inutilem enim repetitionem resecans, *Zenodotus* loco septem versuum tres posuerat, in quorum uno reperiretur Ὑψίζυγος. vid. *Eust.* p 131, 18. qui ad alterum locum recte subdit Euripideis: καὶ τοῦτο δὲ ἀπὸ κυβερνητικῆς μετῆνεκται καταστάσεως.

Vs. 79. Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε.] Ne hoc quidem negligendum, quod in MSS. reperitur Ἐς αὐτὰ δ' ε. non tantum Leid sed & Cant. cuius solius aliquot lectiones ad priores tragœdias nobiscum communicavit *Barnes* Si spectes usum præpositionis vulgarem, nondum dici poterat ingressus εἰς τὰ τείχη, sed πρὸς τὰ τείχη venisse Polynices: *Antisthenis* Ulysses p. 183, 6. ἄοπλος οὐ πρὸς τὰ τείχη τῶν πολεμίων, ἀλλ' εἰς αὐτὰ εἰσέρχομαι τὰ τείχη. Sed rarior obtinuit utriusque præpositionis apud veteres Atticos usus, quo quis animadverso forsan hæreat incertior, utra hic sit præferenda lectio: ἐπὶ & εἰς quarto casui iuncta interdum significant apud *Thucydidem* & alios *adversus*, *contra*: notavit hanc in rem *H. Stephanus* Append. de Dial. Att. p. 123, & 124. Sed unum tantum protulit exemplum e *Thucyd.* III, c. I. in quo legeretur ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικήν. dantur autem apud *Thucydidem* multo plura, in quibus ἐπὶ iungitur isto significatu verbis nominibusve motum significantibus: veluti L. I, c. XXXII. c. LXVIII. (ubi e MSS. scribi malim ἐστράτευσαν ἐπ' Ἄργος.) L. III, c. LXI. IV, c VII, c. XI. & c. LXX. nam quod legitur L. II, c. LXV, initio: τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, leni medicina corrigendum est e MSS. in τῆς ἐς αὐτὸν ὀργῆς· sic enim solet *Thucyd.* I. c. CXXX. τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας. III, c. LXXXV. τοιαύταις ὀργαῖς — ἐς ἀλλήλους ἐχρήσαντο. II, c. LXVIII. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους. in huiusmodi formulis loquendi non putem reperiri præpositionem ἐπὶ· contra satis frequenter apud *Thucyd.* ponitur ἐπὶ iunctum accusativo cum verbis motus isto significatu; in *Aristoph.* Vespis v. 244. & 409. *Eurip* Phœn. v. 155. — ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων· & alibi sæpenumero: quapropter in hoc *Euripidæ* loco servandam censeo lectionem receptam: Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα· cum exercitu *veniens adversus hanc urbem animo infesto*, *Regnum repetit paternum.* ad Il. A. *Eustathius* p. 110, v. 27. μάχιμος, ait, ἡ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι — τῆς Ἐπὶ προθέσεως, τὸ κατὰ δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. eadem pæne notat ad Il K. p. 730, 46. In Aeschylei dramatis titulo ἐπὶ Θήβας; non decernunt *Henr. Stephanus* in adnotat. ad *Aeschyl.* neque Clariss.

Abresch Animadv. ad Aesch. I, c. XI. mihi prius placet.

Vs. 81. Ἐγὼ δ' ἔριν λύσους',] Corrigendum λύσους'· Infra v. 1283. Ἀν. Δράσω δὲ δὴ τί; Ιο. συγγόνων λύσεις ἔριν. *Sophocles* Aj. v. 1334. Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Tempus præsens sæpenumero pro futuro ponitur, sed nonnullorum tantum verborum, aut certis in locis, ubi ratio prostat manifesta: vulgatarum lectionum patroni nimis calidi talibus frequenter abutuntur. In ea Phœnissarum parte, qua vaticinatur Tiresias, v. 891. ridiculum foret συγκατασκάπτῃ sollicitasse: *Sophoclis* El. v. 651. βουλεύουσιν omnino retinendum, quamvis βουλεύσουσιν inveniatur in Mf. — Paulo post Euripidea Iocaste venturum quidem prædicit Polynicen, sed a nuncio, quem miserat, edocta: miror itaque, cur hoc ut *Euripidæ* peccatum notare potuerint *D. Heinf.* de Tragœd. Constit. c. XII, p. 133. & *G. I. Vossius* II Inst. Poët. c. XIII, §. 14. In *Statii* Thebaide scena est diversissima: mater Thebis egressa venit ad Polynicen in inimica castra, filiabus comitata; sed, Tydeo dehortante, filium permovere non potuit. ut secum in urbem veniret.

Vs. 84. Ἀλλ' ὦ, Φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας,] Librariis imputandum quod legitur in Mff. Lugdun. & Cantabrig. οὐρανοῦ ναίων πύλας· quamvis *Homerus* etiam finxerit τὸν οὐρανὸν πύλας ἔχοντα. prouti scribit *Schol.* in *Hom.* Il. A, v. 591. Sed secundum Poëtam cœlicolis Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο, Il. Λ, 77. Pro Φαεινὰς, ex uno Leidensium optimo sane Codice recepi, Φαεννὰς οὐρ· Dorica quidem sunt, seu potius Aeolica, Φαεννὸς, δεννάζειν· pro Φαεινὸς, & δεινάζειν· ab Atticis tamen Tragicis in senarios quoque recepta; hoc in *Eurip.* Rhes. v. 925. 951. *Soph.* Antig. v. 770. Φαεννὸς in *Soph.* Aj. v. 867. Σὲ δ' ὦ Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας· — in *Euripidis* Androm. v. 1086. 1145. Rhes. v. 59. (Bacch. v. 631.) Phaëth. apud *Strabon.* I, p. 59. A. In his etiam usus obtinet imperium: nuspiam apud Tragicos invenietur κλεεννὸς, usurpatum *Pindaro*, nec non in cantico veteri apud *Athen.* XV, p. 694. D. sic restituendo:

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς
Ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις
Σαῖς, γελάσειας.

vulgatur νύμφαις γελάσιαις· in talibus χαῖρε frequentius; γελάσειας, *adsis nobis hilaris.* In Euripideis bis forte tantum vulgatur Φαεινὸς, Ione, v. 1516. & Cyclopis v. 352. loco, quia nostro prorsus est similis, dignissimo, qui proferatur:

Σύ τ' ὦ Φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας
Ζεῦ Ξένι' ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις,
Ἄλλως νομίζῃ, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός.

in his pro Satyra nimis magnificis, eadem ingenii manifesta sunt lineamenta, quod Sophoclea calliditate captam plebem Atticam toties adversus *Euripidem* exulceravit.

Vs. 86. Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν] Scribendum arbitror: βροτῶν Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. *Euripidis* est ex Antiope locus apud *Stobæum* Tit. XCVI, p. 531, 34. Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν, Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς· In Rheso quod vulgatur v. 106. Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν Πέφυκε, præferendum lectioni *Stobæanæ* recte statuit *Henr. Steph.* Annot. in *Eurip.* p. 116. De sera Numinis vindicta decerptum ex *Euripidæ* dramate deperdito dictum insigne prostat apud *Plutarchum* T. II, p. 549. A. & in *Stobæo* Can-

Canteri, p. 9. *Grotii*, p. 123. utrobique mendose; quæ sunt ab excerptis *Stobæi* manu cum Plutarcheis commutari debuissent: verum a *Barnesio* nihil huiusmodi poterat exspectari, quem vide p. 505. Sic scripserat *Euripides*:

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς .....

hic dubito, *Stobæi* lectio sitne præferenda: τοὺς κακοὺς, ἀεὶ βροτῶν· an illa *Plutarchi*: τοὺς κακοὺς ὅταν τύχῃ. hoc tamen malim: versus est apud *Sextum Empir.* p. 275, & 279, & *Stobæum*: Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τύγχάνῃ δίκη, ex *Eurip.* Phryxo, perperam vulgatus. Ista, ni fallor, efficient, locus inprimis secundus, ut merito videar correxisse hoc in dicto: βροτῶν Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Hunc, opinor, Phœnissarum locum *Athenagoras* exhibet, seu a se, sive ab alio, mirum in modum interpolatum, in Legat. pro Christ. cap. VI, p. 22.

Ὤφειλε δ', — εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθιστάναι.

e duobus Codd. καθεστάναι enotavit *Ed. Dechair*, qui cum ceteris, e quo dramate Tragici locus esset derivatus, ignoravit. *Conr. Gesner.* in Annot. p. 183. versus hoc modo legebat: Ὤφειλε, δ' εἴπερ ἐστὶ. που ἐν οὐρανῷ Ζεύς, μὴ τὸν ἐσθλὸν δ. κ. potuerat saltem scripsisse: Ὤφειλε δ', ὄντως εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεύς· Sed hæc ab *Euripide* profecta fuisse nemo mihi facile persuaserit; cuius tamen est in Herc. Fur. v. 1345. Δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός, Οὐδενός· Illustr. *Spanhemius* in *Callim.* p. 26. obiter, si Musis placet, emendabat: εἴπερ ἔστ' [illegible] θεός, *qui rerum quidem sit Deus*. his maiorum gentium Antiquariis *Aeschylum* & Poëtas integrandos committas! legerat apud *Clem. Alex.* v. Strom. p. 691, 17. εἴπερ ἔστ' ὀρθῶς θεός. *Athenagoræ* fuisset aptior instituto locus e Cyclope paulo superius excitatus: *Qui iura das hospitibus, hanc si non respicis iniuriam*, Ἄλλως νομίζῃ, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὤν, θεός. conf. locus in *Luciani* Iov. Trag. T. II, p. 689, 95. Asperrimum est in Apollinem dictum in Andromache v. 1164.

Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακός,
Παλαιὰ νείκη· πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

Nostrum locum cur interpolaverit *Athenagoras*, obscurum non est; sed, cum apud ipsum legatur Ὤφειλε δ', equidem arbitror *Euripidem* quoque non Χρὴ scripsisse, sed Χρῆν δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν Τόν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι· ista duo Χρὴ *oportet*, & Χρῆν *oportebat*, frequenter in Euripideis inter se male permutantur: ea de re pauca dicendi recurret occasio.

Vs. 88. Ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρὶ,] Ubi eadem in Latina Thebaide scena, senex Phorbas (*hic virginei custos monitorque pudoris*; sicut Argiæ fuerat olim Menœtes, Theb. XII, v. 205.) Antigonen sic alloquitur, ut *Euripiden Statius* videatur imitatus, L. VII, v. 363. *O mihi sollicitum decus ac suprema voluptas, Antigone.* Nihil in Euripideis variant Codices collati, nisi quod in Leidensibus & Cantabrig. *Piersii* scribatur θάλλος· meliores fortasse diversam ab edita nobis lectionem subministrabunt: hanc interea tuebimur: *O, quæ domi nobile patri germen es Antigone:* in paraphrasi legitur: Ὦ Ἀντιγόνη, ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις· Eleganter *Grotius*: *Clarum paternæ germen Antigone domus*: neque defuturos arbitror, quibus οἴκοις

κοις — πατρὶ, per figuram, quam Colophoniam vocat *Lesbonax* p. 181, pro πατρὸς positum videatur, ut in *Aeschyli* Agamemn. v. 587. Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα Δόμοις ἐπασσάλευσαν — quibuscum e Rheso conferent; Θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμοις· sed sicut, *Aeschylum*, metro minime coactum, scripsisse Θεῶν, ita nihil arbitror ex *Euripide*, vel *Sophocle*, posse proferri, quod congruat ad figuram istam Colophoniam, præter dativos pronominum, pro genitivis passim apud Atticos usurpatos; nisi quis illuc e Phœniss. v. 17. referre velit: Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ. Hoc incommodum ut evitaret vir Doctus in Miscell Lipsiens. Vol. vi, p 302 nostro versu pro πατρὶ corrigendum suspicabatur πάρει, quod, secundum ipsum, significaret *prodi*: plura potuerat is e Tragicis excitasse loca, in quibus illud πάρει legeretur; sed unicum vellem duntaxat nobis illinc expromeret, in quo πάρει sic poneretur, a Scholiastis recte explicitum per παραγένου, ἐλήλυθας, ἦλθες· velut ad *Sophoclis* Aj. v. 1335. Trach. v. 144. &c. ἥκω frequentatur apud eosdem pro ἦκον. Verum, ne *Statii* supra prolata memorem, confutat illud tentamen Euripideæ nexus orationis, qui, πάρει isthoc sensu admisso, nullus inter illud & Ἐπίσχες v. 92, deprehenderetur. Dum itaque felicior alicunde prodeat corrector, credam equidem, sicut apud *Euripidem* Electra dicitur θῆλυ θάλος, sic Antigonen virginem domisedam, quæque postea fuit *Cæci parentis regimen, ac fessi unicum lateris levamen*, uti vocatur initio Phœnissarum *Senecæ*, hic adpellari κλεινὸν οἴκοις — θάλος πατρί. Ter apud *Aeschylum*, toties in Euripideis, liberi parentum ἔρνη, *germina*, vocantur: de filiabus Oedipus in *Sophoclis* Oed. ii, v. 1104, Ὦ φίλτατ' ἔρνη· bis tantum apud *Euripidem* hoc usu figurato θάλος reperitur, alibi nuspiam apud Tragicos; sed aliquoties in *Orphei* hymnis & apud alios: in filiam, ni fallor, Heliodoram *Meleager* Anthol. L. iii, cap. xii, ep. xxii, Αἶ, αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν ἅδας· Plura notarunt *Casaubonus* in *Theoph.* c xxi. p. 153, & *Hemsterhusius* ad *Hesych.* in Εὐερνής.

Vs. 90. Μεθῆκε μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον] Integer versus sic scriptus legitur in *Etymologico* Leidensi Ms. deerat in edito verbum μεθῆκε p. 274. 26. ante *Kingium* perperam vulgabatur μελάθρων δ' ἐς, qui Codicum suorum auctoritate sustulit importunum illud δ'· hoc in Florent. Ms. & Leid. B etiam fuerat omissum; in quibus & διῆρες recte scriptum: *Barnesii*, δίηρες vulgantis, errorem *Kingius* propagare non debuerat. Illius futilis adnotatio, hic ne memorandum quidem, peperit errorem *Caroli Henr. Langii*, qui Specimen edidit Lectionum Euripidearum in Phœnissas, observationibus sacris subiectum. Caussæ nihil erat, cur scriberent δίηρες, quibus esse debuerant in numerato Euripideæ saltem dictiones, εὐήρης· ἰσήρης· κατήρης· λογχήρης· μεσήρης· τοξήρης· χρυσήρης· ad earum normam semper a magistris Atticismi, huc respicientibus, scribi ut Διήρης, *Polluce*, iv, 129. *Mœride*, *Thoma*, *Moschopulo* περὶ σχεδῶν p. 79 Conf Th. *Gatakerus* in *M. Antonin.* vi, § 19. & ad *Hesychium* Celeberr. *Alberti*, cuius indicio *Langii* mihi specimen innotuit.

Vs. 93. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,] *Thomas Mag.* in v. Φάσματα· — Φαντάζω καὶ Φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς Φαίνομαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ. (quinimo Φοινίσσαις.) Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Tres tantum legerat *Thomas Euripidæ* tragœdias, quæ solæ quoque plerisque prostant

ſtant in Codicibus; alias potuiſſet ex Ione verſum 1444. excitaſſe, noſtroque ſimillimum locum ex Andromache, v. 876. Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων Πάροιθε τῶνδε· μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς, Πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, τέκνον. interprete notato, recte *Toom. Reineſius* convertit, *ne quæ appareas extra has ædes*, Var. Lect. L. II, cap. III. *Heſychius*: Φαντάζου δόμων, φαίνου. forſan in Lex. Frag. ſcriptum fuerat: Φαντάζου δόμων πάροιθε, φαίνου. Hic vulgatior uſus modum verbi poſtulaſſet ſubiunctivum, ubi poſt μὴ ſequitur φαντάζεται. Sed *Schol.* in Phœn. v. 743, Σύνηθες, inquit Τραγικοῖς (τούτοις Mſ.) χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως· ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Μή τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται· ſic legitur in Mſ. Leid. Ad hunc noſtrum quoque locum, *Homericum* profert Schol. ἵνα εἴδομεν ex Il. Α, 363. Π, 19 pro εἰδῶμεν poſitum: ἵνα εἴδετε legitur in Il. Θ, 18. ἵνα μὴ ῥέξομεν, Il. Η, 353. ὄφρα ἱερεύσομεν, Il Ζ. 309. Θ, 110. &c. *Theocritus* Eid. II, 3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα· ubi non adeo ſpernet quod legitur in Scholiis βαρυνεῦντα, qui *Callimachi* meminerit ex epigr. LVI, Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον. Iſtum Orationis ſtruendæ modum σχῆμα Κολοφώνιον adpellat *Lesbonax* p. 178. nec tamen illud σχῆμα cum *Euripidis* Scholiaſte dixerim adeo Tragicis uſitatum: aliquoties apud *Sophoclem* ſequitur poſt ὅπως futurum indicativi, velut in Trachin. v. 613. Φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν Κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ, Μήδ' ὄψεταί νιν. Frequentius & apud alios poſt ὅπως μὴ, collegit exempla *Rich. Dawes* Miſcell. Crit. p. 229. voculis etiam ἵνα, ἵνα μὴ, ſuccedit indicativus apud Atticos: vid. Clariſſ. *Abreſch.* Miſcell. Obſ. Nov. T. III, 14. Nonnunquam μὴ iungitur indicativi futuro, velut in *Ariſtophanis* Eccleſ. v. 486. περισκοπουμένη — μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· & paulo post v. 492. — μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς. eorum locorum prior alibi diligentius tractabitur: addantur *Hemſterhuſio* Summo viro notata in *Ariſtoph.* Plut. v. 623. Pleriſque forſan in horum claſſem cum Scholiaſte noſter Phœniſſarum locus videbitur referendus; ſed in illis futurum tempus reperitur: deinde mos non eſt *Euripidæ*, rariores ſtructuras conſectari; non memini denique me, quamvis re diligenter perveſtigata, quidpiam apud *Euripidem* legere, quod vulgatam hic lectionem tueretur: — Legitur quidem in Iphig. Aul. v. 1535. Ταρβοῦσα τλῆμον —— Μή μοι τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων· ſed ubi cum *Scaligero* ſine controverſia ſcribendum ἥκοις. ante *Barneſium* negligentiſſime vulgarant in Andromache v. 61. Φόβῳ μὲν μήτις δεσποτῶν αἰσθήσεται· veram lectionem, in Scholiis quoque conſervatam & in Mſ. Florentino, reduxit *Barneſius*: Φόβῳ μὲν εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται. —— Quod iſthic locum habuit, ut interpretamentum Grammatici, μή τις, in contextum irrepſerit, idem hoc Phœniſſarum loco eveniſſe ſuſpicor, atque adeo hic quoque corrigendum: Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Εἴ τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κἀμοὶ μὲν ἔλθοι — poſtremum hoc ex Leid. ante *Kingium* vulgatis revocavi, quorum Codicum auctoritate mutarit illud in ἔλθῃ non commemorantem: in nonnullis tamen ἔλθῃ legi certum, neque cur legatur obſcurum eſt: ἔλθοι, quod præferunt alter Leid. & Flor. huc quoque ſedi poſt φαντάζεται congruere ſi quis dubitat, conſulat *H. Stephanum* in Append. de Dial. Att. p. 137. *Abreſchium* Animadv. ad *Æſch.* p. 104 & alibi, *Ioannem* noſtrum *Schraderum* V. C. ad *Muſæum* Animadv. cap. XVIII.

Vs. 103. Ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν] Si γεραιὰν poneretur, pes quoque secundus pæon esset quartus, quem hic invenit Metricus: sed legi malim: Ὄρεγε νῦν, ὄρεγε νῦν γραῖαν· sive potius cum *Kingio*: Ὄ. ν. ὄρεγέ μοι γραῖαν Νέᾳ χεῖρ' ἀ. κ. Π. ἰ. ἐπαντέλλων. ultimum hoc, per Editiones receptum, habet *Hesychius*, & metro congruit: ἐπανατέλλων præferunt duo MSS. Leid. *Senilem* itaque *manum* hic suo more dixerit *Euripides* γραῖαν χεῖρα· ut in Hecuba v. 875, 876. *Senile brachium* γραῖαν ὠλένην vocat in Ione v. 1213. memorans γραίας ὄσσων πηγὰς in Herc. Fur. v. 450. in eiusdem dramatis v. 1095. venuste Νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα. in Helena v. 1578, legitur Νεανίαις ὤμοισι. frequentius est Γέρων hoc usu positum ab *Homero*, *Aeschylo*, *Sophocle*, *Euripide*, *Eubulo*, *Epinico*, *Theocrito*. *Euripideum* est in Oreste v. 457. γέροντι — ποδὶ, & v. 529, γέροντ' ὀφθαλμόν. Hecuba v. 406. Γέροντα χρῶτα. Ubi σάκος γέρον dixit *Homerus* Od. X, 184. e veteribus quædam expromit *Eustathius* p. 780, 46. quæ absque eo prorsus ignoraremus, *Sophoclea* quidem, quæ lucem forte fœnerabuntur *Etymologo* p. 227, 9. & *Aeschyli* fragmentum: — ὡς λέγει γέρον Γράμμα. hinc expressum videtur illud *Catulli*, LXVII, v. 46. *hæc charta loquatur anus*. γραῖα σελίς. *Posidippo* memorantur apud *Athen.* XIII, p. 596. D. *Sapphus* φθεγγόμεναι σελίδες.

Vs. 108. Χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.] *Eustathius* in Il. B, p. 181, 21. Ἰστέον, ait, ὅτι τὸ κρῖνε κατὰ φῦλα ταυτόν ἐστι τῷ Φυλοκρίνει, ὃ συνετίθεντο οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου παραφράσας Εὐριπίδης ἔφη τὸ, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους. In altero MS. Leid. legitur: Στράτευμα· χωρίζουσιν ἀλλήλων λόχους. hoc vulgatæ prætulerim: voculæ δὲ defectus celeritati congruit: supra quoque non temere desunt voculæ copulantes v. 77, 78. *Plutarchus* in *Platon.* Quæst. p. 1010. E. λόγος, συνδέσμων ἐξαιρεθέντων πολλάκις — κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν. Illud autem mendæ genus plura loca corrupit: tantilla res *Grotium* (vide notas in *Stobæi* Floril. p. 549) quoque decepit: in *Stobæo Gesneri* p. 439, v. 11. in versu *Naumachii*, Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δαλίφρονες· & p. 508, 13. Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δ' ἀλίφρονες ἀσπαλιῆες. hic prior lectio ponitur in margine: corrigi debuerat, Τοῖς ἔπι φυσιόωσιν ἀλίφρονες· neque enim Græcum est, quod illinc in Lexica receperunt Δαλίφρων· modulus versus syllabam quoque primam respuebat. —— Ceterum hæc Euripidea scena ex Homerica fuit in Il. Γ sic translata, ut Poëtæ vestigia diligenter presserit *Euripides*: conferatur præ ceteris Il. Γ, v. 167, 178. ad Euripideos v. 120, 121, 126, 127. vid. Schol. in Phœn. v. 88. *Eustathius* Il. Γ, p. 298, 38. *Homerum*, ait, μιμησάμενος Εὐριπίδης ποιεῖ ἄλλως ἐν Φοινίσσαις τὸν παρ' αὐτῷ πλαττόμενον πρεσβύτην διδάσκοντα ἐκ τοῦ τείχους πολλὰ τῶν ἔξω τὴν βασιλικὴν νεανίδα. ex qua prospicit in campum Helena, *turris* est apud *Homerum*, *Assueta Priamo, cuius e fastigio Summisque pinnis arbiter belli sedens Regebat acies*: in Phœnissis e conclavi spectant superiori, quod in ultimis erat ædibus regiis, v. 90. dictum διῆρες ἔσχατον. *Pollux* IV, 129. ἡ διστεγία —— ἐν οἴκῳ βασιλείῳ Διῆρες δωμάτιον· οἷον ἀφ' οὗ ἐν Φοινίσσαις ἡ Ἀντιγόνη βλέπει τὸν στρατόν. *Statius* in hanc scenam turrem reduxit, sive *Homerum*, seu *Antimachum* imitatus, Theb. VII, v. 243. *Turre procul sola nondum concessa videri Antigone populis*, —— *iuxtaque comes, quo Laïus ibat Armigero*: sed eo multo probabilior est apud *Statium* scena, quod non, ut apud *Euri-*

Euripidem, hoſtiles, verum ante muros in campo ſtantes duces monſtrantur auxiliares.

Vs. 110. Κατάχαλκον ἅπαν Πεδίον ἀστράπτει.] Hæc, *Ariſtidi* partim citata T. I, p. 220, *Euſtathio* reſtituenda ſunt in Il. Δ, p. 359, 29. ubi mendoſe vulgatur: κατέχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. alludit & in Il. Ε, p. 388, 9. alibi memorans ἀστραπαίαν χαλκοῦ στιλπνότητα ad Il. Λ, p. 758, 35. Locus *Euripidis* obverſabatur *Senecæ*, quum in Phœn. v. 541, *fulgentes* dixit *procul Armis catervas*. *Lucretius* II, 327. *Fulgur ibi ad cælum ſe tollit, totaque circum Aere renideſcit tellus.* Ad *Ennianum*: — *haſtis horret ager, campique armis ſublimibus ardent*, multa notat *Columna* p. 33, 34. alia *Jan. Gebhardus*. Crepund. L. III, c. 11. Ex *Euripide* fortaſſe derivatum apud *Heliodorum* IX, p. 430, 9. ὅπλοις τὸ πεδίον καταστράπτων. *Xenophon* K. Π VI, p. 169. A. ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ Φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. —— Cum ſequente verſu, Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα, comparandus eſt e Rheſo v. 599. ubi quod vulgatur, Τροίᾳ μολόντα, mutandum eſt in Τροίαν μολόντα Ῥῆσον οὐ φαύλῳ τρόπῳ. Pro ἐν Τροίᾳ recte dicitur in Androm. v. 458, Καὶ ταῖσγε Τροίᾳ· adde v. 461, 704. ſed, qui Troiam venerat, Rheſum dicere debuit *Euripides* Τροίαν μολόντα· ellipſi notiſſima præpoſitionis εἰς, ad quam firmandam noſtrum locum *Arnaldus* attulit Miſcell. Obſ. Vol. V, p. 278.

Vs. 114. Ἆρα πύλαι κλῄθροις] Ad normam ſimilium hic quoque poni potuerat κλῄθροις· Multa dantur huius generis ſic ſcripta κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, ut loquitur *Euſtathius* in Il. Α, p. 38, 8 —— Κλῇθρα, vulgo κλεῖθρα, ſunt portarum *clauſtra*. vid. *Nic. Heinſius* in *Ovid*. Met. IV, 86. χαλκόδετά τ' ἔμβολα, *ferratæ robora portæ*, *Statio* Theb. X, v. 504. —— Quæ ſequuntur profert in Aj. *Sophoclis* v. 601. *Triclinius*: τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον· ὡς τὸ, Λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις, παρ' Εὐριπίδῃ.

Vs. 120. Τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,] Hoc & ſequenti colo *Iulianus* utitur in Cæſar. p. 313. c. ubi vulgatur ἡγεῖται. Optime pro ἄγει e Schol. & Mſ. Cantabrig. repoſuit *Barneſius* ἀγεῖται· quod e Mſ. Flor. *Is*. quoque *Voſſius* enotaverat. Ad vocem λευκολόφας dum notabat *Arnaldus* in Miſcell. Obſ. vol. VI, p. 595. non recordabatur *Ariſtophanei* ῥοδολόφας, quod *Heſychius* habet, neque ſimilium, quibus delectatur *Euripides*: huic Apollo dicitur Εὐλύρας, Alc. v. 571. Μηλονόμας, v. 572. (Hippolytus ἱπποκόμας, Hipp. v. 1399.) Χρυσοκόμας ter quaterve; ſemel etiam Amor, Iphig. in Aul. v. 548. Homereum eſt ἀλεξάνεμος· Ἀλεξανέμας dicebatur Empedocles ſecundum *Iamblichum* de V. P. §. 136. in Editione quidem *Arcerii* & *Kuſteri*, ſicut apud *Porphyr*. de V. P. §. 29. vulgatur Ἀλεξάνεμος. ſed in duobus Codd. Mſſ. quorum penes me ſunt lectiones, Cizenſi & Franequerano, recte legitur Ἀλεξανέμας. ſecundum *Timæum* apud *Diogen. Laërt.* VIII, §. 60. *Clem. Alex.* VI. Strom p. 754, 1. & *Heſychium*, dictus fuerit Κωλυσανέμας. In *Cercidæ* loco Diogenes dicitur ἀστροφόρας & αἰθεροβόσκας apud *Diog. Laërt.* VI, §. 76. Huius generis plura confinxit *Lucianus* in Tragodopod. v. 193. & ſeqq.

Vs. 123. ἀσπίδ' ἀμφὶ Βραχίονα κουφίζων] In locum vulgatæ Βραχίονι recepi Βραχίονα, quod Codd. Leid. & Scholia ſubminiſtrabant; non quia multum intereſſe putarem, hanc an illam lectionem ſequeremur, ſed quod

hæc in fede βραχίονα iucundius aures accideret, fic evitata, quinquies alias in quatuor vocibus recurrente, vocali. Neque eft cur quis exiftimet ἀμφὶ βραχίοσι magis effe Poë cum: περὶ βραχίονι dicebatur & in ftylo communi: *armillas*, quas brachio lævo habebant Sabini, ψάλια five ψέλια dixit *Dionyf Halicarn.* ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσιν ἐφέρουν five ἃ περὶ τοῖς εὐωνύμοις εἶχον βραχίοσιν, Ἀρχ. II, p. 105, 35. & p. 106, 5. *Athenæus* XII, p. 525. E. de Samiis: ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι· fic & *Hefychius* in v. Χλιδῶνες. Ψέλλιον inquit *Ammonius* p. 149, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. Non tantum tertio fed & fæpenumero quarto cafui hoc fenfu pofitam iungunt præpofitionem *Homerus* ceterique Poëtæ. ἀμφὶ μέτωπα, *Apollon. Rhod.* I, 427. & *Oppian.* Κυν. I, 180. recte *Georg. Arnaldus* Lect. Gr. p 244. *Apollonio* IV, 1349, reftituit ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας· fed potuerat citaffe verfum eiusdem libri 1611, ubi fic planiffime legitur Ἀμφὶ πόδας in *Oppiano* feliciter corrigit *Ian Rutgers* V L. III, C. XIX. Is utramque ftructuram iungit L. II. Κυν. v. 248. ἑλισσόμενον περὶ γούνασιν ἀμφί τε δειρήν. Legitur in *Chionis* Epift. IV, περὶ τὸν βραχίονα ἑλίττων ἱμάτιον. *Euripides* Phœn. v. 1616. Οὐ μὴν γ' ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ Κακὸς φανοῦμαι.

Vs. 131, 132. Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, Οὐ πρόσφορος ἁμερίων γέννᾳ.] In *Burtoni* lenea s, ad ductum Scholiastæ metrici, locus eodem modo reftitutus, quo *Kingius* invenit in optimo Codice fcriptum; nifi quod in fequenti colo retinuerit vulgatam *Buttierius*. ἁμερίῳ γέννᾳ. quod e Mf. pofuit *Kingius* ἁμερίων γέννᾳ, *Lan*g*io* quoque, nefcio quem fecutum in fcriptum, p[r]æeuntem, probatum, præfert Leid. Mf. B, ubi tamen quod fupra fcriptum legitur, ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, pertinet ad ἁμερίῳ γέννᾳ· hoc, forte genuinum, habet optimus Leidenfis. Ex Homerica fcena in Il. Γ, quam hæc fcribens animo repræfentarat Tragicus, obverfabatur v. 190. Quod ante peffime converterant, optime *Grotius* expreffit: *nil vultu mortale ferens.* Quo fenfu dicatur Hippomedon Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, diverfa Grammaticorum interpretamenta monftrant olim obfcurum fuiffe vifum: unus eorum dederat: ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτός· hinc fluxit in verfionem vulgatam: *Splendens in picta vefte*: quod Ampliff. *Gisb. Cuperus* arripiens *pictas veftes* Græce γραφὰς dictas non dubitanter ftatuit L. II Obf. c. XII. *Scholiaftes* in Mf. Leidenfi verfui fuperfcripferat: λαμπρὸς, ἀστεροειδὴς ἐν ζωγραφίαις. vellem addidiffet τῆς ἀσπίδος· *Clypei* namque *ftelliferi pictura* defignatur, quo fuit infignis Hippomedon: vid. Phœn. v. 1123. Lernæam hydram in Adrafti clypeo pictam, five cælatam potius, v. 1142 γραφὴν Ὕδρας vocat. Nufpiam autem *pictæ veftes* fimpliciter Γραφαὶ dicuntur. Ut alibi, fic apud Tragicos etiam Γραφὴ *picturam* fignificat. *Æfchyl.* Agam. v. 249 *Eurip.* Troadin v 682. Hippol. v. 1004. *Chæremon* Tragicus de puella: — γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε, *vivam effigiem*, apud *Athen.* XIII, p. 608. B perperam vulgatur γνώσεις. de multis aliorum unum locum proferam, ut emendetur, *Archytæ* Tarentini: legitur in huius fragmento, quod fub nomine Pythagorei *Theagis* vulgavit cum ceteris *Thom. Galeus*, p. 695, δεῖ — τὸ πάθος οὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τᾷ ἀρετᾷ, ὥσπερ καὶ τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς, τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ τὸ ἀπαλὸν — Legendum fine controverfia: καὶ τὸ ἀπαταλὸν, καὶ τὸ μεμιμημένον τὰν ἀλάθειαν σὺν τᾷ χρηστότατι

τητι τῶν χρωμάτων μάλιστα γίνεται διὰ τούτων· *Plutarchus* de Aud. Poet. p. 16. B. *ἐν γραφαῖς* ait *κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλόν·* Ceterum *in clypei picturis ſtellatus* Hippomedon *Ἀστερωπὸς ἐν γράφαισιν* *Euripidi* dicitur, cui rarius alias *Ἀστερωπὸς* frequentatum loca monſtrabunt a Celeberr. *Alberti* ad *Heſych.* deſignata, quibus addatur ex Herc. Fur. v. 406. Si recte vox iſta legitur in *Achæi* fragmento, quod Schol. habet in *Eurip.* Oreſt. v. 383. illam forſan ut alia mutuatus eſt ab *Achæo* Noſter; ſed ab *Euripide* transſumſit *Critias* in Siſyphum, *ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας·* *Critiæ* verſus, quibus iſta continentur, ſervavit *Sextus Empir.* p. 563. in eodem loco, ſub *Euripidis* nomine citato, *Plutarchus* præbet, T. II. p. 879. F. *ἀστερωπὸν οὐρανοῦ σέλας.*

Vs. 134. *Λοχαγόν; Αν. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.*] Revocavi veterem lectionem, quia firmabatur Codicibus Leid. nihil autem habebat, quod quempiam offenderet, qui quidem in quarta ſede ſæpe tribrachyn poni meminiſſet, & *τευχέων* inſtar ſimilium in duas ſyllabas contrahi. Deleta voce *Λοχαγὸν*, hunc nobis ſenarium efformarat *Kingius*: *Ἀν. ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε τευχέων τρόπος·* unius, ut puto, Codicis auctoritate motus: aliis quoque videtur abfuiſſe Codd. vox *Λοχαγὸν*, ut abeſt a Flor. ſed perincommodum accidit in verſu *Kingii* *τοῦδε*. — In v. 136. Mſ. Florent. prætuliſſe videtur *Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει*, ut & in Scholiis legitur: poſtremum illud hinc enotarunt *Caſp. Barthius* in *Statii* Theb. II, v. 175. *Io. Pricæus* in Apolog. *Apul.* p. 123. & *Giſb. Cuperus* Obſ. III, c. XII. p. 308. ab *Aeſchylo* mutuatum *Euripidem* vidit Clar. *Fred. Lud. Abreſch*, Anim. in *Aeſch.* p. 257.

Vs. 140. *Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι,*] *Ἀλλόχροος* legitur in Mſſ. Leid. ut in Hippol. v. 176. Alterum in Androm. v. 879. *Καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος·* ubi formam nativam verſus etiam admittit: *ἀλλόχρως*, omiſſum in Lexicis, in *Euripidis* eſt anapæſtis e Pirithoo apud *Clem. Alex.* v. Strom. p. 717, 22. In talibus *χροὺς* erat communis dialecti ſecundum *Thomam*; Atticæ, *Μελάγχρως* & *Λευκόχρως.*

Vs. 145. *Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σ. κ. φ.*] Hic verſus totidem literis ſcriptus ſupra legitur 97. Credidit forſan a ſenis perſona non alienum *Euripides*, eadem repetere: quin priori loco poſita minus intellexiſſe cenſeri poteſt Antigone, tum paululum a cuſtode remota: tandem, ſi ſenarius hinc ejiceretur, ingratus nec ſanequam Euripideus inter — *ἐγνώρισα* & *Ἃ* relinqueretur hiatus: ne dicam obfuturam tum voculam *τότε* in v. 145. (ubi Mſ. Florent. præfert *Σημεῖον ἰδὼν τόδ' ἀ.*) nam huic incommodo facile poſſet unius literæ ductu ſuccurri. Solet quidem interdum *Euripides* in diverſis tragœdiis easdem, iisdemque vocibus expreſſas ſententias repetere; ſed rariſſime ſciens eosdem ſenarios in eodem dramate repoſuit: quod in Medea plures legantur male repetiti, plerumque, ni fallor, hiſtrionibus eſt imputandum.

Vs. 147. *Μνῆμα τὸ Ζήθου*] Ex Mſſ. Leidenſibus non dubitanter in contextum reſtitui *τὸ Ζήθου*, pro *τοῦ Ζήθου*· quamque genuinam arbitror lectionem, ſuſpicor in aliis etiam Codd. repertum iri: huiusmodi varietates ſæpe fugiunt oculos acutiſſimos; eorundem Mſſ. repetita collatio, quod in priori fuerat prætermiſſum, hic ſubminiſtravit. Supra vulgatur v. 13, *γαμεῖ δὲ Λάϊος μ'*· legitur in optimo

 Cod.

Cod. A, γαμεῖ δ' ὁ A. sed hoc, in notis ne memoratu quidem dignum, cum item ob rationem rejeci, propter quam hic τοῦ Ζήθου videbatur in τὸ Ζ... transmutandum. Paulo legitur inferius v. 162, Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφον πέλας Νιόβης, vulgarat *Aldus*, Ἐκεῖνος τῶν ἑπτὰ π: articulus scilicet a Poëtis neglectus, ubi videbatur in usu communi requiri, versibus Poëtarum in puerorum commodum a literatoribus superscribi solebat, atque hinc sæpe numero sedem non suam occupat: in Homerico Codice Batavo singuli versus exempla subministrant: *Homerus* en m, ut scribit *Plutarchus* in Platon. Quæst. p. 1010. D. ὀλίγοις τῶν ὀνομάτων ἄρθρα ὥσπερ λαβὰς ἐκπώμασι δεομένοις ἢ λόφους κράνεσιν ἐπιτίθησι. Nominibus autem propriis articulum non præfigunt Tragici. De Amphionis & Zethi, liberorum Niobes, & Semelæ prope Thebas monumentis ex *Euripidæ* Phœnissis nonnulla notat *G. Cuperus* L. III. Obs. c. XVII.

Vs. 149. Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας.] Sic interpungendum credidi: Κατάβοστρυχος, ὄμμασι Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας· pro Γοργὸς εἰσιδεῖν, νεανίας· ut vulgabatur; importune quoque τ' ablato post vocem Γοργὸς cum *Kingio*; Codici Baroc. Leidensis B suffragabatur: *Euripidæ* ... *Heliodorus*, dum de mœnibus ..., Theagenes ipsi pingebatur L. VII, p. 319. velut ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων, καταβόστρυχος — τὴν παρειὰν ἄρτι ξανθῷ τῷ ἰούλῳ περιστέφων· Parthenopæi totidem sunt Euripidei lineamenta; qui puellæ dicebatur εἰσιδεῖν νεανίας, aspectu juvenis; *Tum prima puras barba signaret genas*. *Aeschylus* Theb. v. 540. Στείχει δ' ἰούλος ἄρτι διὰ παρηίδων. Interpretes si sibi Parthenopæum repræsentassent, qualem Poëtæ depingunt, non utique visus esset *oculis aspectuve terribilis*; nisi terribilem sibi pingi Ephebum voluisse credant *Anacreonta*, Od. XXIX, 12. Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω, Κεκερασμένον γαλήνῃ. quæ notat *Arnaldus* Anim. c. IV, pleraque placent: in Parthenopæo — *torvæ tamen Pars aliqua matris miscet ex æquo decus*, quod de Hippol. scribit *Senec.* v. 658.

Vs. 150. Παι. Λοχαγός. A. ὡς ὄχλος] *Sam. Battierius* in Schedis posuerat sequentia: „ *Dele hoc* Λοχαγὸς *cum* „ *adnotata persona* Παιδαγωγοῦ, & „ *scribe saltem*: Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ „ ποδὶ, *versus enim est, ut Scholiastes* „ *dicit*, Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, *præcedenti similis*." Ante *Barnesium* vulgabatur in Scholiis Τὸ Δ ὅμοιον· is, incertum an alia, quam receptæ hoc versu lectionis auctoritate permotus, edidit: Τὸ Δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ. Hoc eo potissimum mihi perplacet, quia displicet Ὡς ὄχλος· *quanta multitudo*. Ὡς, quando notat *quam* vel *quantum*, verbis iungi solet apud Tragicos & nominibus adiectivis, non substantivis. Nisi quis itaque putet ὡς iungendum cum νιν ἀμφέπει, quod minus est verosimile, legerim equidem: Π. Λοχαγός. A. ὅσος ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ Πάνοπλος ἀμφέπει. Syllaba præcedens sic absorpsisset sequentem. Supra v. 102. — πολεμίων στράτευμ' ὅσον. *Eurip.* Herc. Fur. v. 1051. φόνος ὅσος ὅδε, *quanta hæc est cædes!*

Vs. 157. Οἷ καὶ δέδοικα.] In optimo Cod. Leid. Ὁ καὶ δέδοικα legitur; in altero: ὧ καὶ δ. Vide quam dissona sint de re eadem Doctorum hominum iudicia: *Joannes Kingius* in h. l. "*Lege*, ait, Ὃ καὶ pro οἷ ὅ, *Vid.* v. 270." Contra *Tan. Faber* notis in *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 338, ubi vulgatur Ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον, *Nemini*, dicit, *vel mediocriter in his literis trito dubium erit*, *quin legendum sit*: Οἷ καὶ.

καὶ δέδοικα — *ſic enim Attici potius* [illegible]. *Keſterus* [illegible] *Fabro*, cenſetque poſitum ὃ pro διὸ, *quare*. Prorſus diſſident *Faber* & *Kingius*; mihi tamen cum utroque convenit; in *Ariſtophane* cum *Fabro* planiſſime; in *Euripideo*, qui præ manibus eſt, loco [illegible] cum *Kingio*: ſed hic bonam [illegible] interpretando corrupit: ὃ, more conſueto poſitum pro *quod*, regitur a σκοπῶσι. Sine diſtinctione ſcripſerat *Euripides*: —— σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν, Ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. *veniunt in hanc regionem ſuo iure freti, Quod & metuo ne Dii probe animadvertant.* In Hecuba v. 13, Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καὶ με γῆς Ὑπεξέπεμψεν· male dederant διὸ, *quamobrem*, vel *quare*, cum nihil aliud ſit quam *quod*, ὅπερ, ſcilicet τὸ εἶναί με νεώτατον τῶν ἀδελφῶν, —— γέγονεν αἴτιον τοῦ ἐκπεμφθῆναί με. prouti recte cepit *Scholiaſtes* in Cod. Barocc. Iam vero, qui conſideratius loca ſpectaverit, ſtructuras eſſe diverſas fatebitur hujus noſtri verſus e Phœn. & 270: Ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω Λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἅ. *Quam ob rem etiam metuo, ne.* Ut in *Ariſtophaneo* poſuit *Faber*, ſic hoc [illegible] a [illegible] tror Ὢι καὶ δέδοικα — non quod negem, ὅ, ἅ, nonnunquam pro δι' ὃ vel δι' ἃ poni, ſed quod hæc multo ſunt [illegible] Tragico: quod Phœniſſis excitat *L. Bos* in Ell. Gr. rectius intactum reliquiſſet. *Sophocleum* tamen Ἃ δ' ἤλθον, pro δι' ἃ ἤλθον Oed. in Col. v. 1287. In *Callim.* h. in Iov. v. 67. ὃ καὶ malim accipere pro διὸ καὶ quam, cum *Arnaldo* de Diis Adſeſſ. p. 116, ſolvere [illegible]. Frequentiſſime, [illegible], διὰ ſupprimitur ante, τί τοῦτο vel ταῦτα. *E*[illegible] hic & [illegible] rat [illegible] quer. *Henr. Steph.* [illegible] in *Corintb.* p. 22. & Append. de Dial. Att. p. 92, 97. Conf *Raphelius* Annot. [illegible] N. T. T. II, p. 765. —— Alterum ᾧ vel τῷ, pro διὸ poſitum, ut [illegible], haud ſat quam [illegible] qui vel [illegible] legerit Poëtam Græcum; quin & in ſtylo ſoluto communique τῷ paſſim legitur infinitivo iunctum pro διὰ τὸ. vid. *Gatakerus* in *M. Antonin* L. III, §. 1. — Τῷ ſignificans *propterea, quare*, frequentiſſimum apud *Homerum* aliosque, reponi poterit in *Homerico* hymno Apollinis v 525. Auctor Eidyll. xxv inter illa *Theocriti* v. 185 Τῷ καὶ [illegible] —— *Callimachus* Epigr. XLVI, 5. Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς Οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ· prouti feliciſſime reſtituit *Bentlejus*: apud *Callimachum* hoc uſu nihil eſt frequentius. Latini ſuum *hoc* & *eo* modo frequentant ſimili [illegible]: poſterius a vicinis literis eliſum & reponendum arbitror in *Cornelii Nepotis* Miltiade cap. VI, *Ut populi noſtri honores quondam fuerunt rari & tenues, ob eamque cauſam* [illegible]; [illegible] *autem effuſi, atque* [illegible]; *ſic* [illegible] *apud Athenienſis* [illegible] vulgatur, [illegible].

Vs. 158. Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς] Codicibus ſuis (quibus [illegible]) *Kingius* obſequutus ſic vulgavit, pro Ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐ. confer v. 185. Πᾶς δ' ὃς ἐ. legitur in Florentino Mſ. Si[illegible] hujus & ſequentis coli lectionem [illegible] *Barnes*: [illegible], inquit, ,, *eſt Editor Euripidis ab illis ver-* ,, [illegible] ,, *pta explicans ſic dicit:* — [illegible] ,, ρέλαβε τὸ Ποῦ τὴν σπουδὴν τῆς κόρης· ,, [illegible] ,, *luit Scholiaſtes bis illud* ποῦ *in pri-* ,, [illegible] ,, [illegible] ,, 161. Ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ 'στι ,, Πολυνείκης, γέρον." hoc ſi *Langius* animadvertiſſet, verboſa forte caruiſ-

ſemus adnotatione, qua ſpecimen ſuum exornavit p. 402.

Vs. 165. Ἐξεικασμένα.] Infra pro εἴκασε v. 423 ἤκασε, noſtro loco plerique ſcribi mallent ad normam ſimilium apud *Euripiden* ἐξῃκασμένα· Sic ſaltem huius verbi, quæ quidem augmentum vulgo capiunt, tempora ſcribi ſolent apud Atticos. *Euſtathius* in Il. Α. p. 38, 3. τῆς ἤκαζον τὴν ἀρχοῦσαν διὰ τῶν η προάγουσιν. *Mœris*: Ἤικασα, Ἀττικῶς· Εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Legitur in *Aeſchyli* Supplic. v. 296. alterum ἤκαζον, *Dukero* probatum, Mſſ. ſervarunt in *Thucydide* VI, c. 92. Sed *Mœris*, ut plerumque, reſpicit *Ariſtophanem*, apud quem iſt hac forma ſæpe verbum illud fuit cuſtoditum in Equit. v. 1073. Avib. v. 808. Veſp. 1299, 1302. Eccleſ. v. 385. In *Aeſchyli* Agamemn. v. 1253, proſtat ἐξῃκασμένα. in *Ariſtoph.* Equit. v. 230. ἐξεικασμένος, ubi Mſ. Vatic. habet, ἐξῃκασμένος, quod & *Heſychius* invenerat.

Vs. 166. Ἀνεμώκεος εἴθε δ. ν.] Transſumſit in Phœniſſas *Seneca*; nam dubium nullum eſt, quin e duobus verſibus *Euripidæ* hos duo ſenarios expreſſerit v. 420. *Quis me procellæ turbine inſanæ vehens Volucer per auras ventus ætherias aget?* Quod ſequitur v. 169. Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ Βάλοιμι —— ſic ſcriptum & in Leid. Α. Indicio Scholiaſtæ Βάλοιμι poſuerat *Battierius*. Perperam legebatur in Flor. Mſ. Παρὰ δ' ὠλ. *Euripides* Troaſin v. 757. Πρόσπιπτε τὴν τεκοῦσαν, ἀμφὶ δ' ὠλένας Ἕλισσ' ἐμοῖς νώτοισι. *Ariſtophanes* Ranis, v. 1357. Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Vs. 171. Εὐπρεπής] Ἐκπρεπής, inventum in Cod. Florent. genuinum videtur: ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπής, *armis inſignis & auro.* illud ſæpenumero forteſſis huius occupat locum: in eodem Mſ. legitur ἐκπρεπεστάτη in Alceſt. v. 330. ubi recte vulgatur εὐδὸς — ἐκπρεπεστάτη γυνή. in Troaſin v. 987, κάλλος ἐκπρεπέστατος. *Aeſchyli* Perſ. v. 184, duæ mulieres Μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ, Κάλλει τ' ἀμώμω. v. 442, Περσῶν ὅσοιπερ — εὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. *Eurip.* Suppl. v. 841. διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ. Agamemnona dixit *Homerus* Il. Β, 483. Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον Ἡρώεσσιν. Fruſtra *Meurſius* de Ludis Gr. in v. Κοτταβισμὸς, εὐπρεπὲς ἔργον poſuit in verſu *Critiæ*, in quo bis ἐκπρεπὲς legitur apud *Athen.* I, p. 28. Β. & XV. p. 666. Β.

Vs. 172. Ἑῴοισιν] Ex uno Codice poſuit *Kingius* pro Ἑῴοις, quod *Pierſius*, Attici moris immemor, inconſiderate mutarat in Ἑῴαις. Ut colon cum metro, quod *Scholiaſtes* deſignarat, congrueret, Ἑῴοισιν ſcribendum, ſine codicis indicio viderat *Battierius*. —— Mox in Leid. Β mendoſe legebatur φλογέθων, & in Flor. βολεῖς ἀελίου.

Vs. 174. Ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς] Ex Codd. Anglicis ſic vulgavit *Kingius* pro ἐκπλῆσαι· In optimo Leid. quoque legebatur ἐμπλῆσαι, & in Mſ. Florent. Reperiuntur ἐκπλῆσαι βίον, ἄθλους, κακά· Sed *ſpe* vel *gaudio* aliquem *implere* verbo deſignabatur ἐμπλῆσαι. Poſt vocem χαρᾶς eo diſtinctionem poſui, quia, quod ſequitur, Ἔνσπονδος, pertinet ad priora, Ἥξει ὁ ἐμοὺς τοῦσδ' — ἔνσπονδος· hoc, ſanequam minutiſſimum, adnotare prætermiſiſſem, niſi tantilla res minus animadverſa *Io. Ienſium* implicuiſſet errori, abutentem hoc loco Lect. *Lucian.* I, c. VII, p. 75. ſupra v. 81. ὑπόσπονδον μολεῖν Ἔπεισα παιδὶ παῖδα. v. 280, *Mater* μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.

Vs. 175.

Vs. 175. Τίς κυρεῖ;] *Grotium* sequor & *Kingium*, qui e Mſ. quisque Codice posuerunt τίς κυρεῖ; quæ legebatur inter istas media, voce πόθεν deleta τίς; πόθεν κυρεῖ; quod Editiones occuparat, legitur in Mſſ. forte plerisque; saltem in Leidensi B, & Flor. In Leid. A, & Cantabrig omisso verbo κυρεῖ, reperitur τίς; πόθεν; hoc modo scribendum judicarat *Gul. Canterus*, cui suffragatur *Sam. Battierius*; defensores forsan ista lectio reperiet, Homerici memores, Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν. Mihi placet alterum: οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ, quocum congruit v. 135. Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; Vocula πόθεν in alienam hanc sedem immigravit e v. 124, ubi roganti Τίς; πόθεν γεγώς; *Qui genus? unde domo?* custos puellæ respondet ad utrumque quæsitum: hic tantum interroganti, Τίς κυρεῖ; respondet: Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε. *Sophocles* Phil. v. 56. Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει; Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς, —— Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν. ad duas quæstiones, quibus esset natalibus, (τίς;) unde veniret? (πόθεν;) sic respondendum esset Neoptolemo. Epist. *Phalar.* IV, Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας absentem, τίς εἰμὶ, καὶ τίνων, καὶ πόθεν; *Eurip.* Helena v. 85. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν, τίνος; ad tria quæsita respondet Teucer: multa collegit Celeb. *Io. Alberti* Observ. Phil. p. 186.

Vs. 182. Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα] Cod. Flor vocem recte scriptam exhibet, quidem ex optimo *Kingius* ediderat pro ἀτρεμέα, quod in ἀτρεμαῖα mutandum vidit e *Scholiaste* Metrico *Battierius*. Hoc loco scripturæ diversitas notari potest ex *Eustathio* potest observari, qui, *Homericum* explicans, Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Il. E. v. 366. τοῦ Μάστιξε περίφρασις, inquit, p. 423. 22. ... τὸ δὲ Τραχικὸν περιφραστικώτερον ἐν τῷ — κέντρα πώλοις μετάφρενον ἰθύνει — Utrum *Eustathio* festinanti, vel ipsius Codici lectio tribuenda sit, an librario, decerni nequit: si Codices eam nobis exhiberent, (e Florentino *Vossius* enotarat μετα . . . .) nonnullis videretur forsan *Euripides* dedisse: Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα Καὶ σώφρονα πώλοις Μετάφρενόν γ' ἰθύνει. ego tamen requirerem, qui μετάφρενον equis tribuerit: μέγα Κενταύροιο μετάφρενον dixit *Aratus* v 505. *Homerus*, coniungens μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω, posuit in Il. O, 352 —— μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. In *Argentarii* epigramm. apud *Stobæum* Tit. LXI, p. 391, v. 1 Amor expingitur instar aurigæ leonem agens: Ὃς τᾷ μὲν μάστιγα κατ' αὐχένος, ᾇ δὲ χαλινοὺς Εὐθύνει.

Vs. 186. Καπανεύς;] Veterem Editionum restitui lectionem, quæ præcesserant illam *Kingii*, non quod genuinam esse, sed quod Euripideam arbitrer magis etiam obscuratam a *Kingio* fuisse; hic loco verbi τεκμαίρεται posuit ex uno Codice σκοπεῖ, nomenque *Capanei* cum sequentibus in unum senarium hoc modo contraxit: Καπανεύς; Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις σκοπεῖ sed cui quidem in hoc literarum genere fuerit exercitatus, verbo σκοπεῖται mutandum esse negabit Poëticum τεκμαίρεται, huic sedi convenientissimum. cui alterum illud σκοπεῖ primum interpretamento fuisse liquet e Mſ. Leid. B. ubi dictionibus προσβάσεις τεκμαίρεται superscriptum: ἐξοχὰς, προβολὰς σκοπεῖ. In Scholiis legitur: προσβάσεις τεκμαίρεται] τὰς πύλας σκέπτεται. In imagine belli Thebani, quam pæne dixeris expressam e Phœnissis, apud *Philostratum* Icon. I, c. VI. Καπανεὺς τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις, ὡς κλίμακι ἁλωτάς. commodum *Olearius* advocat

vocat *Euripiden. Virgil.* in re fimillima Aen. VIII, 229. *Acceſſum luſtrans huc ora ferebat & illuc.* IX, 58. *Luſtrat equo muros, aditumque per avia quærit.* De Capaneo *Statius* Theb. X. v. 834. *Ardua mox torvo metitur culmina viſu*: hoc ex *Antimacho* derivatum, aut ex Euripideis, *προσβάσεις τεκμαίρεται Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν*, *dum torvo viſu culmina metitur, aditum ad muros ſibi repræſentat*, hoc enim præter cetera notat *τεκμαίρεσθαι*. Antholog. IV, c. VIII. epigr. 38. *Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου Ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει.* de homine divitiis & potentia tumido venuſte *Rhianus* apud *Stobæum* Tit IV, p. 54, 17. *Ἶσα Διῒ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει, Καίπερ ἐὼν ὀλίγος· μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθήνην, Ἠέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε* (*viamque affectat Olympo,*) *Ὥσκε μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάζοι.* Sic recte *Grotius* p. 33. in eiusdem loci v. 3. poni debuerat *Ἀφραδίῃ κραδίης.* —— Plura poſſent proferri, niſi genuinum eſſe *τεκμαίρεται* ſatis iam conſtaret. Quid vero reliquis faciendum? Nomen *Καπανεὺς*, ſi ſic fuit antiquitus poſitum, *ὀνόματός ἐστιν ἑνὸς ἐπὶ τῷ ἑξαμέτρῳ προσθήκη*, quale reperit in arcæ latere *Pauſanias* epigrammа, verſum ſcilicet heroicum una voce longiorem L. V, p. 425. ſed ſenariis nomen proprium nunquam ſic interſerunt Tragici, ne alia quidem; niſi quod extra verſus collocandæ voculæ *φεῦ, ἔα, εἶεν*, &c. de quo more *Muretus* iam notavit Var. Lect. III, c. III. nonnunquam reperiantur. Nomen itaque *Καπανεὺς*, quod deerat in Mſ. Flor. vel eiiciendum eſt, ut *Barneſius* ſuſpicabatur; vel, quod credere malim, in ſequentem ſenarium ſic introducendum, ut, eiecta voce nullius uſus *ἔστα*, legatur: *Καπανεὺς*; Π. *Ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται* — Paulo ſuperius poſuerat librarius v. 162, *Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας·* quam facile mens oculusve huc potuit aberrare! vox ſemel recepta multis aptiſſima procul dubio videbatur; ſed ante notata ſpectanti videbitur inutilis & aliena.

Vs. 191. *Κεραύνιόν τε πῦρ*] Legitur in duobus minimum Codd. Leid. B & Florentino, *Κεραύνιόν τε φῶς αἰθαλόεν.* *Arſenii* quoque paraphraſis *φῶς* præbet *κεραύνιον.* Euripideis utitur Celeberr. *P. Burmannus* in Iove Fulgur. c. IV, p. 247. *Φῶς* primitus hic ab alio videtur adſcriptum: nec tamen apud recentiores duntaxat, ſed etiam veteres, quin apud *Xenophontem φῶς* pro *igne* poni *Leunclavius* oſtendit in Append. *Xenophontea* p. 1013. A. B. *Euripides* tamen quin dederit *Κεραύνιον — πῦρ*, dubium non eſt. — In Troad. v. 80, *Ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον.* Alceſti v. 126, memorat *Διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου*· in Supplic. v. 934, — *Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρί.* *Sophocles* in Antigone v. 133, Capanea *Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί.* —— Noſtrum *Euripidæ* locum in *Luciani* Timone p. 99, 9. reſpici monuit *Moyſ. Solanus.*

Vs. 192. *Σύ τοι μεγαλαυορίαν Ὑπεράνορα κοιμίζοις·*] Nihil hic novatum, niſi quod e duobus, ad ductum *Scholiaſtæ*, tres verſus fecerint *Battierius* & *Kingius*; hic præterea poſt *Grotium* & *Pierſium* poſuerit *κοιμίζοις* pro *κοιμίζεις*: invitus pæne viris doctis obſequutus ſum in hoc verbo; quod utro modo ſcribendum eſſet, iam olim dubios hæſiſſe monſtrat Scholion Mſ. Codicis Leid. B, cuius contextus præfert *κοιμίζεις·* (Cod. A *κομίζεις.* Flor. *κοιμίζων*) margo, hanc notam: *Τὸ Κοιμίζεις, εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεται,* (nempe *κοιμίζοις*) *μερικόν ἐστι πρὸς μόνον τὸν Καπανέα. εἰ δὲ ε καὶ ι,* (*κοιμίζεις*)

μίζεις) καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανίαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος τοιοῦτος ὢν κατενεχθήσεται. Si κοιμίζεις legitur in plerisque Codd. hoc e vetustis Edd. revocandum censeo; locum autem in hunc præterea sensum capiendum: — *tu certe nimis superbam coërcere soles magniloquentiam*: σύ τοι μεγαληγορίαν Ὑπεράνορα κοιμίζεις· nam olim hic obtinuisse videtur duplex lectio, illa scilicet quam posui, præter vulgatam: ad duplicem istam lectionem Scholion vulgatum facile poterit accommodari, si legeris: Μεγαλανορίαν] Μεγαλοῤῥημοσύνην. — Videri posset *Eustathius* hic legisse ὑπερανορίαν Μεγαλάνορα· nam in Il. Δ, p. 351, 38, Τὸ δὲ Ὑπερηνορεόντων, ait, ἐξ οὗ Εὐριπίδης μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ἔφη· sed & hoc imputare malim festinanti: In *Theocriti* Παιδικοῖς, seu carm. XXIX, quod vulgatur Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων — Latine convertunt: *hominum superborum more*: sed ὑπερηνορέων participium est; versum autem sic suspicor corrigendum: Χλιδώντων ὑπερηνορέων δοκέεις πνέεν, *superbus amare videris delicatulos. Hesychius*: Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. *Amator* Aeolice dicebatur Ἐμπνήλης vel Εἰσπνήλης. Μεγαλανορίαν qui dixerit neminem novi præter *Pindar*. N XI, v. 57. neque hic ea vox displiceret, si sola legeretur; sed propter adiectum ὑπεράνορα videri potius posset μεγαληγορίαν posuisse Tragicus: μεγαληγορίαν dico; nam ne Dorice quidem μεγαλαγορία pronunciabatur. Non omnis vituperanda μεγαληγορία, non certe Poëtæ materiæ congrua; nec superbiam sumentis meritis quæsitam: sæpenumero Τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων, ut ait *Aeschylus* Agam. v. 622. ὥσπερ, inquit, *Chrysippus* apud *Plutarch*. de Stoicor. repugn p. 1038. c. ὥσπερ τῷ Διῒ προσήκει — μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιοῦντι μεγαληγορίας, οὕτω τοῖς ἀγαθοῖς πᾶσι — προσήκει. Imperatorem, milites ad pugnam inflammantem, minime dedecet εὐάνωρ μεγαληγορία. Cyrus ἐμεγαληγόρει μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι, ἄλλως δ' οὐ μάλα μεγαλήγορος ἦν, secundum *Xenophontem*. K. Π. VII, p. 175. A. sed ultrix arrogantiæ severissima Nemesis, quam una cum fulmine Iovis invocat Antigone, coërcere solebat μεγαληγορίαν ὑπεράνορα, *superbiloquentiam, quæ, modum omnem excedens*, atque in Deos iniuria, *hominem prorsus dedeceret*: E Tragicis & *Statio* notissima Capanei μεγαληγορία, sanequam ὑπεράνωρ, sive οὐ κατ' ἄνθρωπον, ut *Aeschylus* in Theb. v. 431. vid. *Soph*. Antig. v. 129. *Aeschyl* Persis v. 829, Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς· vulgatur ἔπεστιν· *Sequitur superbos ultor a tergo Deus*. Φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν, *Herodot*. VII, c. X. Sicuti Capanea, Typhonem olim fulmen ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων Κομπασμάτων — *Aeschyl*. Prom. V. v. 360. qui v. 318. meminerat τῆς ἄγαν ὑψηγόρου Γλώσσης· in Theb. v. 571 vocat μεγάλα μεγαληγόρων — ἀνδρῶν, nimis magnifice *magna loquentium*. *Euripides* Heraclid. v. 357, Μεγαληγορίαισι δέ γ' ἐμὰς Φρένας οὐ φοβήσεις.

Vs. 195. Δουλεία τε δώσειν τρίαινα] Nihil notassem, nisi locus videretur *Sam. Battierii* dandus observationi, quam suos in usus in schedas coniecit: *Notandum*, ait, „ δώσειν, *non videri mutandum in* δώσει, *ut Canterus existimabat in notis suis*: *sed ellipticam potius esse orationem*, „ & *subintelligi* ἐπαγγέλλεται, ἐπηγγείλατο, *vel aliam vocem*; *ut Scholiastes innuere videtur, quando sic habet*: Ὅδ' ἐστὶν) τὸ ἑξῆς, ὅδ' ἐστὶν „ ὃς ἐπαγγέλλεται, πολέμῳ δουλείαν περιβάλλων (*scribe* περιβαλὼν) αἰχμαλώτιδας γυναῖκας δώσειν Μυκήναισι."

Dd *Bar-*

Barnesius ἠπείλησε subaudiendum censebat; *Kingius* e Mſ. vulgavit in paraphraſi: οὗτός ἐστιν ὃς, ἀπειλεῖ δηλονότι, δώσειν. *Aeſchylus* Theb. v. 432, de Capaneo: Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν' ἃ μὴ κραίνοι τύχη· in notis tamen *Kingius Canteri* δώσει non improbat; mihi cum *Battierio* δώσειν minime videtur ſollicitandum, quod Codd. etiam conſtanter præferunt: verborum *dicendi* frequens eſt ellipſis; inprimis illa convenit Antigonæ, propter magniloquum Capanei tumorem indignanti.

Vs. 196. Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν] Alterum ad mentem *Battierii* ſcribi placuit, quia ſic ſcriptum præferebant Codd. Leid. pro Ἀμυμωνείοις vel Ἀμυμωνείοισιν, ut vulgabatur: pes enim ultimus coli dicitur a Metrico amphibrachys: mos autem eſt Atticis Tragicis, in talibus quoque, ne diphthongi corripiantur, vocalem elidere, ſcribentibus, verſu poſtulante, Βάκχιος, ἵππιος, δούλιος, Ἀγαμεμνόνιος. ultimum recte ſcriptum in Iphig. Taur. v. 1115. reſtituendum in Rheſi v. 258. & Troadum v. 139. — Pedem ſecundum, quem choriambum vocat Scholiaſta, rectius, me iudice, dixiſſet epitritum ſecundum: primum, antiſpaſtum, ſi ſcilicet Ποσειδανίοις vel Ποσειδανίοις legeretur, ut accurata ſcriptio requireret: *Etymologus* p. 226, 53.

Διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται — καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων περισπωμένων — πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, Ποσειδώνιος. — Ποσειδανείοις ex Editionibus revocavi, quæ *Barneſianam* proxime præceſſerant, etiam illa *Grotii*, pro Ποσειδωνίοις, quia Doricæ formæ locus inter plures non videbatur denegandus; dubitanter tamen; quia Ποσειδωνείοις primum dederat *Aldus*, & neſciebam ſane, qua tandem alterum illud auctoritate niteretur, a me non repertum in Codd. Leid. commodum tamen memineram, *Euripiden* in Iph. Aul v. 198 ſcripſiſſe: Παλαμήδεα θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσειδᾶνος, Nauplius ſcilicet, ex Amymones compreſſu Neptuno natus. Huius ſi viri docti meminiſſent Dorienſium moris in *Thucydidis* v. c. LXXIX, diſtracta, κοινᾶν ἐόντων, tantum coniunxiſſent ſcribendo: κοινανεόντων τᾶν σπονδᾶν· — *participes ſunto fœderis.* —— Ποσειδάνιον dixit *Pindarus* Ol. x, 32. apud quem frequentatur Dorica nominis forma Ποσειδάν, ᾶνος, ex Ποσειδάων contracta, ſeu Dorico more poſita pro Ποσειδῶν, ῶνος· *Euſtathius* in Il. Χ, p. 1379, 12. Παιάων, — Παιάν, ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν, καὶ Ἀμυθάων Ἀμυθὰν παρὰ Πινδάρῳ. & in Il. Α, p. 104, 14. *Euſtathii*, qui ſua debet *Heraclidæ*, non nominati ſcienter uſus eſt obſervatione *Salmaſius* in Plinianis p. 825. quem ſequuntur *Ger. Voſſius* Fil. & *Nic. Heinſius* in *Valer. Flacc.* I, v. 629. Dorienſium nonnullis Ποτειδὰν dicebatur, vel Ποτιδάν. Iunguntur apud *Etymologum* p. 136, 38. Παιάν, Ποτιδαίαν. ubi Ποτιδάν, ſed forte quis ſuſpicetur ſcribendum, Παιάν, Ποτιδάν, Αἰγάν; *Aegan. Euſtathius* in Il. Θ, p. 593, 6. ὁ Ποσειδῶν, Ποτιδὰν παρὰ Δωριεῦσι λέγεται κατὰ τὸ Ἀλκμάν. Sicilienſe Neptuni nomen Ποτειδὰν reſtituendum videtur in *Epicharmeis* apud *Athenæum* VII, p. 320. c. αὐτὸς ὁ ποτιδανχαίων γαυλοῖς ἐν Φοινικικοῖς εἰ καὶ κάλλιστος † ἄδητα τηγανος ἀγεμῶν (ἁλιεύομεν legitur p. 319. F) σπάρους καὶ σκάρους. Quid vetat, audaciores periclitando coniecturas, ulcera pertentaſſe, quæ ſine Mſſ. ſubſidio *Caſaubono* videbantur inſanabilia? tres trochaici ſubnaſcentur ſcribenti: Αὐτὸς, ὦν Ποτειδὰν ἄγε, γαῦλος ἧς Φοινικικός· Ἧκε κάλλιστον, τηγανοῦν τηγανιζέμεν σπάρους, Καὶ σκάρους τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Aequi iudices hac meliora ſaltem fatebuntur *Sam. Petiti*

Petiti commentis, Miscell. VI, c. VI. Dubio certe vacat ἧκε, de cibis in mensam illatis, cum affinibus, frequentatum a Comicis apud *Athenaeum*: *Alexis* III, p. 95. A, Χοροκρίου τέμος ἧκε καὶ περίκομμά τι. *Epicharmi* locus, ex eodem dramate petitus, ibid. p. 91. c. sic leviter est reficiendus: Καρκῖνος θ' ἵκοντ', ἐχῖνος δ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα Νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι. ubi in ἵκοντ', pro ἵκοντο posito, σχῆμα potest Ἀλκμανικὸν observari: in *Diphili* versu, VI, p. 231, A. Ὀπτᾶν ἐπῆγε — legendum: Ὀπτᾶν ἐπῆει σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου. —— *Crobylus* εἰσῆλθε posuit, IX, p. 384. D. & *Ephippus*, XIV, p. 642. E. ἦλθε Θηρίκλειον ἐγχυσιν, *Antiphanes*, XI, p. 471. C *Eubulo* restituerunt ἐπεισεπλει, VII. p [illegible] C *Gul. Canterus* Nov. Lect. IV, c. V. & *Adr. Heringa* Obs. c. XXXI, p. 287. Reliqua possent etiam adfirmari, nisi modum iam excessissem.

Vs. 198. Χρυσεοβόστρυχε] Ante *Kingium* vulgabatur χρυσεοβόστρυχον· substituit is alterum e Codd. nam dant illud duo Leid. & Flor. hi sequenti quoque co'o præferunt Ἄρτεμις· & infra v. 891, Σύ τ' ὦ τάλαινα [illegible] πόλει· quod vulgatæ πόλι, propter vocalem sequentis versus initialem, antetuli: hic Ἄρτεμις legatur, an Ἄρτεμι, tametsi perpaucum interfit, quod Mss. tamen præferunt, non sperno: Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι· posterius est minus Atticus, Tragicis familiaris. Si quid autem in huius strophes colis ad Metrici ductum [illegible] laude [illegible] *Kingius*, habet illud cum *Battierio* commune.

Vs. 204. Ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν, Χωρεῖ γυναικῶν] Adsumus [illegible] mendam hic sentiet antiquiorem Codicibus, qui talibus in locis hiantes ferme desit [illegible] Grammaticos [illegible] impediti quid persensisse manifestum est e Scholiaste, [illegible] atque [illegible] quandam memorante [illegible] interpretationem. Hi sic scribebant Euripidea: Ὄχλος γὰρ ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν· Χωρεῖ — prout Venetus primum vulgavit *Aldus*. isthæc autem in hunc sensum capiebant: ὅτι γὰρ ὄχλος καὶ ταραγμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χωρεῖ πρὸς δόμους τυραννικοὺς, καὶ μένε ὅπου αἱ γυναῖκες. huc eos inprimis impulit vocabulum Ὄχλος, secundum decreta Grammaticorum, Attice significans τὴν ὄχλησιν, non autem ἐπὶ πλήθους ponendum: *Gloss.* Coislin. p. 483 Ὄχλος, ἐπὶ τῆς ὀχλήσεως Φασὶ θετέον εἶναι, οὐκ ἐπὶ πλήθους. *Molestiam* alteri *creare*, Attice dicitur Ὄχλον παρέχειν. sed quis quæso dixerit: ὄχλος, (id est ὄχλησις) καὶ ταραγμὸς εἰσῆλθε πόλιν; quis *gynæceum in regia*, γυναικῶν δόμους τυραννικοὺς? dubium nullum est, quin iungendi sint: Ὄχλος γὰρ γυναικῶν χωρεῖ πρὸς δόμους τυραννικοὺς, *turba namque mulierum — propero regiam gressu petit*, (*Seneca* Oed. v. 202.) *Aeschylus* Choëph v. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν. *Aristophanes* in Ranis v. 221 Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. apud eumdem legitur πρεσβυτῶν ὄχλος, in Vespis v. 538. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος in Ecclesiaz. v 383. στόλος γυναικῶν in Lysistr. v. 93. θῆλυς ἐνῆ στόλος dixit *Aeschylus* Suppl. v. 29. θηλυγενὴς ὄχλος est in Bacchis *Euripidæ* v. 117. Credat quis *Euripidem* alicubi dixisse ἑσμὸν γυναικῶν, deceptus *Etymologi* nota, quæ fraudi fuit *Hesychio*, in v. Θίασος. In *Etymologico* p. 453, 57. legitur veluti *Euripideum* θίασμος, ἑσμὸς γυναικῶν. e Bacchis v. 56. corrigi debet: Θίασος ἐμὸς, γυναῖκες — Sed si sic iunctim posuerimus, quæ sunt in *Euripidæ* loco iungenda, quid intermedia significabunt, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν

ἦλθεν πόλιν; *postquam tumultus urbem ingressus est* vel *invasit*, ut interpretes reddiderunt? Scholiasta: παραγενομένων τῶν Ἀργείων καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς τὰ βασίλεια παραγέγονεν. Quæ chorum conficiunt, Phœnissæ paulo Thebas ante venerant, quam urbs cingeretur obsidione, missæque iam Delphos ab Eteocle fuissent, ni hostium intervenisset adventus: vide v. 289, & seqq. opera Iocastes pactæ fuerant induciæ, quibus fretus veniret in urbem Polynices: hic nondum venerat, quando Phœnissæ mulieres regiam petunt Reginæ matris conveniendæ gratia: hoc itaque temporis articulo nullus erat tumultui bellico locus. Hæc prima ratio est, propter quam isthæc ab *Euripide* non putem profecta: accedit ad illam altera, quam subministrat ipsa verborum structura. Græce dicitur: εἰς ταραγμὸν ἥκειν· ταραγμὸς dicitur ἐς φρένας πίπτειν· quin & urbem κινεῖν· sed valde dubito, num ταραγμὸς dici possit εἰσελθεῖν πόλιν. hoc tamen nonnullis levius videretur, ni ad alterum accederet. Audacior si Doctis hominibus non displicebit coniectura, interim, dum felicior meliora proferat coniector, dicam mihi veterem restituendam videri lectionem corrigendo: Ὄχλος γὰρ, ὥσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν, Χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς. *nam regiam petit turba mulierum, quæ quidem nuper in urbem venit*: nil forte poterat convenientius poni: *Scholiastes*, λέγει, ait, τὰς τοῦ χοροῦ γυναῖκας, αἵτινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι. hæc veteris videntur Grammatici, qui lectionem a me revocatam similemve habuerit ob oculos: Ἔναγχος redditur ab *Hesychio* πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, νῦν, (sic leg.) ἐγγύς, πρὸ βραχέος. Vocem ἔναγχος frequentarunt *Plato*, *Xenophon*, *Aristoteles*, veterum inprimis imitatores Atticistæ quivis, quorum loca doctis frustra designarentur: sed Poëtæ tamen Attici νεωστὶ ponere maluerunt, vel ἀρτίως, vel προσφάτως: quin apud Tragicos, quod fatendum est, ἔναγχος nusquam invenietur, præterquam in aliena sede, versu 501 *Euripidis* Rhesi: sic versus iste vulgabatur ante *Barnesium*: Ὅς εἰς Ἀθηνᾶς σηκὸν ἔναγχος μολὼν, — [*Qui nuper in templum Palladis profectus*] Ut metro consuleret, εἴναγχος posuit *Barnesius*, suæque lectionis suffragatorem citat (ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής·) *Scaligerum*. Pristinam servarunt senarii lectionem MSS. Codd. Flor. &, quod monitus didici, Regius Paris. Ὅς, εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννυχος μολὼν, Κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει, quæ cum de Ulysse dicantur, defensoris non indiga, suo se colore commendant. Hac ratione forte quis motus nostro loco maluerit: — ὥσπερ ἀρτίως ἦλθεν πόλιν. mihi, quia propius accedit vestigia vulgatæ lectionis alterum, ὥσπερ ἔναγχος, anteponendum videtur: neque Attici Poëtæ vocem ἔναγχος ut scopulum evitarunt; fortasse ne Tragici quidem; veterum enim Tragœdiarum de centenis quantilla tantum pars ad nostram usque memoriam eduravit! *Eupolis* in Marica:

A. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ;
B. Οὐδ' εἶδον εἰ μὴ 'ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ.

apud *Plutarch.* in Nicia p. 525. E. *Aristophanes* ἔναγχος adhibuit Nubibus v. 639. & Ecclesiaz. v. 818. *Longinum* π. ὕ. Sect. XLIII, § 1. προὔναγχος scripsisse suspicor, non προσέναγχος. *Menandro* tribuitur in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* III, v. 291. Ἔγημεν ἔναγχος· quod nihil aliud significare poterat, quam, *nuper uxorem duxit*; sed e Grammatici nota perspicuum erit attendenti, *Menandrum*,

drum, atque adeo etiam scripsisse Scholiasten: Ἔγημεν ἄγχι. syllaba quum male fuerat repetita, notam vocem ignotæ supposuerunt.

Vs. 206. Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ.] Versum dederat *Aldus* auctiorem una voce: φ. γ. χ. θ. γένος ἔφυ. quam, ut erat superflua versumque vitiabat, sustulerunt *Muretus* Var. Lect. VI, c. IX. & *G. Canter.* N. L. IV, c. I. Erant olim in Phœnissis, sæpius descriptis, huius generis interpolationes plurimæ. Hic quoque *Canterum* postea sequuti sunt *Euripidis* Editores, omissa voce γένος· hanc non agnoscunt Codd. Leid. minime tamen alienam ab *Euripideo* loquendi more; cui sunt in usu δούλων γένος, δεσποτῶν γένος, θηλειῶν γένος. Ubi vocem γένος e nostro versu decernit auferendam *Canterus*, per illam versum corrumpi scribit & elegantiam dictionis χρῆμα θηλειῶν tolli; deinde profert ex Andromacha locum minus considerate; præterea tum forte non memor, in illa quoque legi v. 727, Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος, ut & apud *Stobæum* Tit. CXV, p 592, 18. sed isthic loci, Ms. codex Flor. præfert: Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ. quod e v. 181. male petitum, ubi vulgatur, Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. Hoc mihi ne Græcum quidem videtur: sensit vitium *Stobæus*, at nimis ejus violenta, quam adhibet, medicina. Legitur in eius Floril. Tit. LXXI, p. 432, 14. Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός. *Grotius* p. 380 dum reddit, *Natum invidere est omne fœmineum genus*, videri queat legisse: Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν γένος. quomodo sane legendum existimarem, ni lenior esset ad manum medela: scripserat, opinor, *Euripides*:

Ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ.

in altero loco, prout vulgatur,

Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος.

hic vide, quantilla res (τὶ & τὸ) formis loquendi prima specie simillimis quantam tamen indat differentiam; sed hanc vereor ut omnes persensuri sint: nemo mihi *Io. Iens.* obiiciet, *Tan. Fabri* πάνσοφόν τι χρῆμα, non iniuria reiicientem, in *Luciani* Tim. §. 55. *Euripidae* τὸ χρῆμα θηλειῶν in altero loco sunt *mulieres*: in altero, πρεσβυτῶν γένος, *senes*, esse dicuntur Ἀνειμένον τι χρῆμα, *res quaedam remissa*. Graecismum expressit *Ovidius* Epist. e Ponto II, Ep. VII, 37. —— *res timida est omnis miser.* Vid. *Nic. Heinsius* in Heroid. VIII, v. 101. & *Io. Fred. Gronovius* Obs. IV. c. XV. p. 250. in his postremis utrum addatur χρῆμα, nec ne, nihil interest: *Theocritus* Eid. XV, 83 —— σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος· voce suppressa *Bion*: Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά· apud *Stobaeum* p. 407, 5. plene *Euripides* Oreste v. 70. ἄπορον χρῆμα, δυστυχῶν δόμος· contra v. 232, Δυσάρεστον, οἱ νοσοῦντες. plene *Plato* in Ione p. 534. B. κοῦφον, ait, χρῆμα ποιητής ἐστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. idem ille, voce χρῆμα suppressa, χαλεπὸν, inquit, τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Sed, ut illuc veniam, cuius causa priora protuli, diligenter est animadvertendum, ab his multum esse disparatam venustissimam illam loquendi formam & vere Graecam, qua *mulieres* dicuntur χρῆμα, sive τὸ χρῆμα θηλειῶν· hoc eo dico, quia discernenda, etiam *Euripidea*, confudere *Conr. Rittershusius* in *Oppiani* Hal. I, v. 105 citatus Celeberr. *Hemsterhusio* ad *Xenophonteum* μέγα δή τι χρῆμα κάλλους· Miscell. Obs. III p. 404. & *Ez. Spanhemius* in *Aristophanis* Nubes v. 2. & in *Callim.* h. in Dian. v. 100. Is, e quo primum alterius formulae repetitum est exemplum, *Theocritus* Eid. XVIII, v. 4. Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. quod vel minus ceperunt interpretes, vel certe

te nescierunt quo modo Latine redderetur: *rem voluptatum* pro ipsis voluptatibus *Plautum* dixisse primus monuit *Muretus* Var. Lect. VI, c. IX. Q[illegible] *Lac*[illegible] [illegible] μέγα χρῆμα Ἀχαιϊκῶν, in altero loco ponere *Theocritus* non potuit σοφόν τι χρ[illegible] [illegible] verbis χρῆμα [illegible] [illegible]: sunt [illegible] *B*[illegible] *Martini* Var. Lect. III, XIX, me nimium detineret *Aristophaneum*, — τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέραντον. cl[illegible] *Muretus* [illegible]: — *quam immensa res est noctium!* Huius generis supersunt plurima. Sed illud potius hic adnotandum, rectius quam in Edd. *Euripidae* versum nostrum in *Stobaei* legi Flor. Tit. LXXI, p. 433, 15. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. *Gesnerus* in margine posuit: Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν γένος· hoc forte [illegible] ab aliorum iudicio, quod crediderit, neque illud absurde, non γένος, sed vocem ἔφυ hinc eliminandam. Praecesserat: Ὄχλος γὰρ — Commode sequetur: Φιλόψογον δὲ χρῆμα — neque offenderet v. seq. σμικρὰς δ' ἀφορμὰς — ubi male *Kingius* vulgavit Σμικράς τ' ἀφ saepenumero γὰρ locum occupat voculae δὲ, quam illius vice frequentari notissimum est

Vs. 207. *Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,*] — τῶν ψόγων habet *Stobaeus*, qui quatuor hos e Phoenissis senarios in capite posuit Floril. LXXI, cui titulus, ψόγος γυναικῶν· vulgatam [illegible] probarunt *Gesner.* & *Grotius:* mihi ψόγων non displicet, in veteri forte Codice repertum a *Stobaeo*, quem habuit ille nostris saepe meliorem. Alius quidem, non tamen *Euripides*, post φιλόψογον evitasset in eadem periodo vocis ψόγων repetitionem. Lectione recepta mulierum tantum notaretur garrulitas; acerbiora sunt in istum sexum acerrimi mulierum osoris dicta: Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, viri quoque eiserti [illegible] ἐπεισφέρουσιν. est in eam rem in *Euripidae* Bacchis sententia v. 266 Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς Καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν. *Barnesius* inter [illegible] retulit p. 514, v. 401. *Grotium* sequutus in Excerpt. p. 433. iam notatum *Gatakero* A. M. P. C. X. p. 518 B. quinimo *hominibus* τὰ χρηστὰ πράγματα Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων· ut dicitur in Hecuba v. 1241. si poneretur τὰ χρηστα, id est ἄχρηστα πράγματα, *improba* [illegible] *facinora*, quae bene copioseque [illegible] occasi[illegible] Agamemnoni [illegible] in publicum Hero *Musaei* v. 36, Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων. vid. *Eurip* Androm. v. 877 ψόγον evitare voluit Antigonen Educator; nam, *mulieres*, ait, *si vel exiguam* [illegible] *ad vituperandum occasionem*, [illegible] ἐπεισφέρουσι. Quam facile vero ψόγων potuerit in λόγων transmutari, versus 697 Alcestidis esse poterit documento: vulgatur, εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν Ψέγεις· in Flor. Cod. scribitur Λέγεις.

Vs. 208. Ἡδονὴ δέ τις Γ.] Forte quis, quia bis iam praecessit δὲ, maluerit: ἡδονή γέ τοι Γυναιξὶ, — est saneque [illegible] in gnomis, in fine [illegible]: me tamen δὲ sic repetitum in *Euripide* non offendit, atque adeo minime videtur δέ τις sollicitandum: praeterea sic invenit in suo Codice Grammaticus, in *Etymol. M* v. Ἡδονὴ, proferens haec & sequentia *Euripidae* non nominati verba: hoc denique dictum *Euripidae* servavit *Plutarchus* Sympos. II. Probl. I, p. 630. E. ἡδύ τι τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

No-

Nostro loco mulieres *μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν* in Melanippe dicebantur *οὐδὲν ὑγιὲς ἀνδράσι φρονεῖν*.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ] Ante *Kingium* in Edd. haec dicebantur Ἐπῳδικὰ, in strophen autem, antistrophen & epodon sic distinguebantur, ut de 36 colis singulis darentur duodecim. *Battierius* in schedis adsentitur *Kingio* „*versus*, ait, *in ἀντιστροφῇ debent respondere versibus in στροφῇ, quod hic minime fit: dein Scholiastes hos omnes versus μονοστροφικὰ esse dicit & aliter versus disponit.*"

Vs. 210. Τύριον οἶδμα λιποῦσ᾽ ἔβαν Ἀ. Λ. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου] Haec & quae sequuntur dici vix potest, quanto opere habuerint veteres Grammaticos & recentiores exercitatos, absurdissima quaevis commentos, ut iter illud notis Phoenissarum expedirent, quod sibi deprehendisse videbantur impeditissimum: nam quomodo Tyro Thebas profectae, per Ionium mare vectae Siciliam praeternavigassent: idque Zephyro, qui ventus erat e Phoenice Siciliam petentibus adversus, leniter spirante, sic ut navis remis esset agenda? Haec scilicet imputari solent *Euripidi*, quae Tragico nunquam in mentem venerant. Euripidea verbose sibi sumsit amplissimo loco tractanda *Samuel Petitus*, Comment. in Leges Att. p. 50, 51, 52. multa praefatus, Φοινίσσας νάσου nomine non *Tyrum*, sed insulam quamdam, (*Melitam*, vel *Gaulum*,) censet intelligendam, sitam inter Africam & Siciliam, Φοίνισσαν dictam, quia Phoenicibus habitaretur colonis. Hactenus non absurde: sed quae praeterea tradit *Petitus*, illius produnt ingenium, qui, si quis alius e Literatorum numero, doctrina saepe sua mirum fuit in modum abusus: *videntur*, inquit, *boni isti coloni Tyrios, quorum erant coloni, [illegible] litteribus, & [illegible]; itaque Tyrii [illegible] illis ad[illegible], primitiasque praedae Apollini Delphico consecrarunt.* quo tandem haec tibicine nitantur si quaeras, dabit *Petitus Euripidae* senarios e Phoenissis v. 287, 288, 289. neque hos tamen solos; nam eorum quae dixerat partem in huius monostrophes colo primo detexit: *Quod diximus, Insulanos illos misisse [illegible] Phoenices in portus suos, claret e primo Chori versu, quem, leviter corruptum, sed maximo tamen cum sententiae detrimento, ita emendandum putamus:*

Τύριον οἶδμα λιποῦσ᾽, ἔβαν.

Hoc demum est sapere! sed absonum illud & Graecis inauditum ἔβαν satis jam exagitavit, in his Euripideis pertractandis *Petito* quoque magis verbosus, *Thomas Stanlejus*, in argumentum Persarum *Aeschyli*, neque ipse tamen verum adsequutus: Ἀπλεῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Hariolationes *Stanleji* poterunt ad v. 216. explicari. Hic, ne, propter ultima, priora quoque *Petiti* videar nonnullis inconsiderate rejecisse, quis possit istiusmodi sententiae color & unde conciliari, dicam tamen. Si Siciliam fuissent Phoenissae praetervectae, quod plerique, ne *Grotio* quidem excepto, crediderunt, non absurde statueretur, vel ex insula quadam Africam inter & Siciliam sita; quod *Petito* placebat, vel ex ipsa potius profectas Africes ora maritima, quam dudum ante bellum Trojanum non tantum, sed & Thebanum, Phoenices insedisse traduntur, sive [illegible] sedibus avitis expulsi, seu [illegible] illuc a Cadmo deducti: vid. praeter alios, *Sam. Petitus* Miscell. II, c. II. & *Sam. Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. XXIV. *Straboni*, XVII, p. 1190. D.

ins-

memoratur insula parva *Cosyra*, Melitae vicina, sita *κατὰ μέσον τὸ στόμα τοῦ Καρχηδονίου κόλπου*, ex adverso promontorii Siculi Lilybaei; hanc miror *Petito* non in mentem venisse: potuerat enim & haec eodem iure *Φοίνισσα νᾶσος* adpellari, hinc autem profectae dici *Τύριον οἶδμα λιποῦσαι*, si sinus Carthaginiensis *Tyrium mare* diceretur, sicuti terra continens *Tyrio tellus obsessa colono*, *Tibullo* IV, 1, 139. Denique Siciliae oppositam Africam *Φοινίκην* ipse vocasse videtur *Euripides* in Troasin, v. 220 memorans *τὰν Αἰτναίαν Ἡφαίστου Φοινίκας ἀντήρη χώραν*. His in rem suam uti debuerat *Petitus*. Verumtamen omnia, partim forte verisimilia, hic frustra tamen dicerentur, quia Siciliam nuspiam dicuntur praeternavigasse Phoenissae, quod suo loco monstrabitur. —— Missis itaque verborum inaniis *Tyrum* intelligamus: haec *Euripidi* dicitur *Φοίνισσα νᾶσος*, quam in rem eruditissima protulit Vir Summus *T. Hemsterhusius* in *Lucian.* I, p. 87. *Mare Phoenicium*, *Τύριον οἶδμα*. *Dionys.* Periegesi v. 52, *τὸ Περσικὸν οἶδμα* dixit, & v. 37. *Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης*, *Euripides*, *Αἰγαῖον οἶδμα*, Iphig. Aul. v. 1601. —— Phoenissa spectatoribus, unde venerint, narratura, *Τύριον*, inquit, *οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν — Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.* atque ita loqui saepe solere personas *Euripideas* dum recte docet *Th. Stanlejus*, *Petitum* non meminerat initio Troadum, *Ἥκω, λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Πόντου, Ποσειδῶν·* ne dubitasse quidem Obs. I. c. III, quin corrigendum esset: *Ἥκω λιπών·* quod versum pessumdat, ipsum etiam *οἶδμα* superans absurditate: nimis isthaec apud *Euripidem* frequentia ridebant Comici; hoc quidem *Menander* in Nauclero apud *Athen.* XI, p. 474. B. *Ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Θεόφιλος ἡμῖν·* sicut initium Hecubae tum alibi, tum apud eumdem III, p. 112. E. *Aristophanes* in *Γηρυτάδῃ*. fragmentum forte reparari poterit, si scribatur: *Ἥκω Θεαρίων ὁ ἀρτοπώλιον λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.* Nostrae Monostrophes priora verba, *Τύριον οἶδμα λιποῦσα*, dum profert Auctor argumenti Persarum *Aeschyli*, memorat *Phrynichi* Tragici Phoenissas, velut in *Aeschyli* Persis expressas: usum iisdem suspicor *Euripidem*: e *Phrynichi* Phoenissis legitur in Scholiis ad Vespas *Aristoph.* v. 220. *Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα* eodem recidit *Euripideum* *Τύριον οἶδμα λιποῦσα·* principium *Euripidis* Phryxi renovati servavit *Aristoph.* Ranis v. 1256. *Σιδώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν Ἀγήνορος παῖς [ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.]* quae prostant etiam alibi: vid. *Solanus* in *Lucian.* III, p. 226, 19. Postquam egerat de Tyro & Sidone *Strabo* XVI, p. 1097. C. *οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ*, scribit, *τὴν Σιδόνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον· Ὅμηρος δὲ οὐδὲ μέμνηται τῆς Τύρου.* —— Ceterum Tyro profectae Thebas Phoenissae venerunt, ut Delphos ab Eteocle mitterentur, *Ἀκροθίνια Λοξίᾳ·* *primitiae spoliorum* Apollini sic sacrandae, ut tanquam *ἱερόδουλοι* inservirent templo: clarius etiam infra, cuiates Thebas venissent, interrogatae praeter alia respondent v. 288, *Agenoridae δορὸς Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.* conf. v. 222. & seqq. *Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς Καλλιστεύματα Λοξίᾳ.* Sicut has Agenoridae, postea temporis Epigoni fatidicam Tiresiae filiam, Thebis expugnatis, *ἀνέθεσαν εἰς Δελφοὺς — ἀκροθίνιον τῷ θεῷ*, *Diodor. Sic.* IV, c. LVI. ubi notat Celeb. *Wesselingius* p. 310, 28 — Quae tandem urbs hac tempestate sit Phoenices expugnata, cuius velut eximia praeda puellae potuerint a Tragico considerari, dum silent veteres, frustra quaesitum est.

Vs. 213. *Φοίβου δοῦλα μελάθρων*] *Kingio* Codicibusque Mff. etiam Leidanis obfequutus, pro *Φοίβῳ* pofui *Φοίβου·* fequenti colo, pro *νιφοβόλοιο*, non dubitanter *νιφοβόλοις·* quod omnes habebant Britann. Codd. &, praeter Leidenfes, Florentinus: alterum tamen *Φοίβῳ* fedem potuerat tueri.

Vs. 215. *Κατενάσθην*] Quod amico *Kingii* venerat in mentem, mihi quoque non difplicet *κατενάσθη.* vulgata lectio Doctos tamen inveniet defenfores, Enarratorem veterem, & *Henr. Stephanum* fequuturos, qui, de aorifto agens pro futuro pofito Append. de D. A. p 145., noftrum quoque locum tractavit; in quo iuvenes nolim in errorem abducant Latina *Grotii: Ut Phoebo famulos dies agam.* *Ἵνα*, fignificans *ubi*, faepe viros Doctos decepit; quia rariffimum in Aefchyleis, latuit in Supplicibus *Aefchyli* v. 356. —— *ὡς δάμαλιν ἀμπέτραις / Ἠλιβάτοισιν· ἀλκᾷ / Πίσυνος μέμυκε φράζου / σα βοτῆρι μόχθους·* una vox *Ἠλιβάτοισιν* in duas tantum eft feparanda *Ἠλιβάτοις· ἵν' ἀλκᾷ πίσυνος μ.*, *ubi paftoris auxilio freta mugitu monftrat pericula:* idem illud in *Aefchyli* fragmento reftituit *Is. Voffius* ad *Melam* II, c. v. Qui quidem Tragicos legerit nec de correctionis veritate dubitabit, neque illud *ἵνα* fibi poftulabit exemplis adfirmari.

Vs. 216. *Ἰόνιον κατὰ πόντον* E. π.] Tantos fluctus hic excitavit *Ionium* mare, ut Phoeniffae viderentur *Siciliam* praetervectae, *Quam fluitans circum magnis amfractibus aequor Ionium glaucis adfpergit virus ab undis:* ut cecinit *Lucretius* I, 719. Solebant Euripidea fic converti: *Ionium per mare remo navigans, circumfluos fuper fteriles campos Siciliae, Zephyri flatibus fpirantis in coelo pulcberrimum ftridorem.* *Stanleji* coniecturam arripiens, *Barnefius* dederat: —— *maritimos iuxta fteriles campos Ciliciae:* Haec fi non refpondent Graecis, intelligi faltem poterant; quod & de *Grotianis* dictum puta, *Vondeliique* vernaculis: quae dederant priores, nullum fenfum admittebant; effecere tamen, ut homines Literatiffimi quidvis potius excogitarent, quam quod verum effet: his Critici quoque praeiverant Graeci, quorum non lubet excutere commenta: hinc derivatum quidquid habet *Stiblinus*. *Grotii* fententiam, in Prolegomenis mirificum curfum tempeftatibus tribuentis, *Petitus* merito reiecit in LL. Att. p. 51. *Petiti* fuperius ad Vs. 210. expofitam opinionem fibi fumfit *Stanlejus* in argum. Perfarum *Aefchyli* refutandam; qui tandem de alia ftatuit hic regione quam *Sicilia* cogitandum, legendumque *Κιλικίας*. *Iam Zephyrus*, inquit, *qui, cum Tyro folverent in caufa fuit ne Siciliam attingerent, ipfa ratio eft cur prope Ciliciam, quae Phoeniciae ab ortu eft, navigarent.* Cumque fteriles campos *praeternavigaffe fe ait*, *partem maritimam Ciliciae afperae procul dubio intelligit.* Reliqua, quibus ingenii filiolam exornare nititur, legi quam transfcribere malo. Vocabulum Euripideum *περιῤῥύτων* obeffe conjecturae fuae perfenfit Britannus; fed, ut erat eruditiffimus, multa depromit, quibus oftendere nititur, nunquam tamen efficiet, *terram, cuius unum latus aqua circumeat, licet ex altera parte neutiquam ambiatur, dici poffe περίῤῥυτον.* *Homero*, Creta; Cyprus, *Hefiodo*; *Sophocli* Lemnus dicitur *περίῤῥυτος* & Scyrus; nunquam hoc ornatur epitheto, nifi *Νῆσος*, *τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.* Sed fi vel conftaret, Ciliciae maritimos campos *πεδία* potuiffe dici *περίῤῥυτα*, quid haec, obfecro, pertinent ad *Euripiden*? Vbinam tandem vel *fteriles Ciliciae* vel *fertiles Siciliae*

campos se praeternavigasse narrat Phoenissa? an itaque πλεύσασα —— ὑπὲρ πεδίων, siquidem, ut crediderunt viri docti, haec iungenda sunt; an, inquam, πλεῦσαι ὑπὲρ πεδίων Graecum est? aut, si Graecum esset, significaret *campos* (*Ciliciae* vel *Siciliae*) *praeternavigare*, πεδία παραπλεῦσαι? Mirari subit *Euripidea* pensiculate tractantium incredibilem incogitantiam. Neminem eorum latuit, *Horatianum* illud ex his *Euripideis* expressum esse L. IV, Carm. IV, v. 44. *Eurus Per Siculas equitavit undas*; atque in uno tamen *equitandi* verbo quaesiverunt imitationem, haec coniungentes, Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ· ne *Muretus* quidem ceteris hic fuit perspicacior, qui primus *Horatiana* comparavit cum *Euripideis* Var. L. I, c. X. —— In his haesi paulo diutius, velut in errorum & commentorum fonte. Sicut apud *Horatium Eurus Per Siculas equitavit undas*, sic apud *Euripiden Zephyrus per Siculas equitavit undas*: nam nihil arbitror interesse, Zephyrus utrum *per Siculas undas*, an per *circumfluos Siciliae campos*, atque adeo *campos atque undas Siculas* equitasse dicatur. Postquam haec scripseram, laetus animadverti Praeceptoris mei *P. Wesselingi*, Summi Viri, consensu robur accessisse interpretationi meae. Is in Edit. renovata *Petiti* de LL. Att. p. 122. *Petiti Palmerii*que coniecturis refutatis, tandem „ Falluntur, inquit, qui „ Zephyro flante Siciliam legisse opinantur. Id Poëta non dicit; iungi artissime debent Ζεφύρου ἱππεύσαντος ὑπὲρ πεδίων Σικελίας, *Zephyro equitante per campos Siculos*." — Nunc Euripidea paulo retractemus consideratius: —— ἔβαν Φοινίσσας ἀπὸ νάσου —— Ἰόνιον κατὰ πόντον Ἐλάτᾳ πλεύσασα. hic omnino poni debuerat distinctio: Tyro veni *per Ionium mare navi vecta, quae remis propelleretur*: causam mox subiicit, cur remis essent usi, (necesse enim, Ἂν ἀποτύχῃ τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν, ut aiebat *Menander* in Thrasyleonte) ventum scilicet, qui, e Phoenice profectis adversus, vela minus ferret in Boeotiam: περιῤῥύτων ὑπὲρ —— πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος· *Zephyro circumfluos per —— Siciliae campos flatibus equitante*. Zephyri, Phoenissis quidem adversi, quia tamen flamine nullum est iucundius, subiecerat, ut arbitror, *Euripides*: ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα. *qui sonus est in aëre iucundissimus* Lector eruditus *Catulli* cogitet inprimis, de Zephyro canentis Carm. LXIII, versus artificiosissimos, 270. & sequentes. Atque ita tandem motus hic excitatos facile componi posse censeo. Phoenissa navis, dum Tyro Thebas profectis ventus esset adversus, littora legebat atque oras maritimas; per *Ionium mare*, non proprie sic dictum, sed quod Ioniam allueret. *Aeschylum* hac parte sequi Nostrum qui tradidit in Scholiis, *Aeschyli* spectabat in Prom. V. v. 839. ubi notat *Stanlejus*: conf. *Is. Davisius* in *Max. Tyr.* XXXIX. §. 5. & Cl. *D'Orvillius* Animadv. in *Charitonem* p. 676, 677. —— Sed „ si semper a Sicilia remotissima fuerit Phoenissa navis, cur, obsecro, Poëta, ventum tantum adversum designaturus, *Zephyrum equitasse* canit *per Siculos campos*, vel *Siculas undas*? quia flabat ab Occidente Zephyrus, atque adeo a mari Siculo, quod mare ventum hunc veluti proprium sortitum dicitur in *Dionysii* Periegesi, v. 400. *Graecia*, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ, Αἰγαίῃ, Σικελῇ τ'· ἄνεμον δέ τοι ἄλλαχ' ἑκάστη, Ἑσπέριον Σικελή, τόν τε Ζέφυρον καλέουσιν., Αἰγαίη δ' Εὖρον. —— Nihil nunc superest, quod in his desiderat illuminari, praeter epitheton Ἀκαρπίστων (πεδίων Σικελίας·) *Grata domus Cereri*, *Sicilia* nun-

nunquam adpellari potuit ἀκάρπιστος, *Aeschylo* καλλίκαρπος dicta Prom. v. 369. *Pindaro* πολύμαλος & πίειρα Ol. 1, v. 19. Nem. 1. v. 21. Vera mihi *Kingii* videtur suspicio, corrigentis Εὐκαρπίστων· neque aliter legisse *Schol.* recentior metricus: Recentiorem dico, quia vulgatam Ἀκαρπίστων suis in libris veteres invenere Grammatici, Ἀκάρπιστα πεδία, per τὰ θαλάσσια, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα, vel τὴν θάλασσαν interpretati. Hanc interpretationem sequutus *Eustathius* in Il. ο, p. 1001, 49. Πόντος, inquit, Ἀτρύγετος, ὁμοίως δὲ καὶ θάλασσα, ὅθεν οὐδὲν τρυγῶμεν, ἢ ἄκαρπος, —— διὸ καὶ Εὐριπίδης ἀκάρπιστά που λέγει πεδία, τὴν θάλασσαν. Sed, qui hunc in modum accepere vocem περιῤῥύτων, utrum pro περιῤῥεόντων positam crediderint, aut quomodocunque ceperint, latet: haec si non adesset, suspicaretur quis, *Horatium* ἀκάρπιστα πεδία Σικελίας *Siculas undas* interpretatum; per quas ut *Eurum equitasse*, sic audacia quoque felicissima *ventos aequore fervido Deproeliantes* dixit 1 Carm. IX, v. 10. *Aequora ponti* sunt πόντου πεδία. *Scholiasta* nobis *Jonis* senarium servavit: Ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω· (*vada salsa cita decurrere puppi.*) & e Nereidibus *Aeschyli* duo, ni fallor, chorici cantus anapaesticos, sic Augustani Codicis subsidio restituendos: Δελφινοφόρον πόντου πεδίον Διαμειψάμεναι. Ceterum unus *Homerus*, πόντον vocans ἀτρύγετον, Grammaticis persuasit, ut hic ἀκάρπιστα πεδία, τὴν θάλασσαν interpretarentur. Ἀκύμων quidem de *sterili* ponitur: ἀκύμων etiam πόντος dicitur: sed in utroque usu proprius respicitur verbo Κύω *turgendi tumendique* significatus: E Glossariis ineditis quaedam humanissime mecum communicavit Elegantissimus *David Ruhnkenius*, hanc etiam notam ex Apparatu Sophistico *Phrynichi* MS. Ἀκύμων θάλασσα. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾷν τέθεικεν, ἀκανεῖ ἀγόνου· ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης. λέγει δὲ καὶ Ἀκύμαντος. Εὐριπίδης, Ἀκύμαντος δὲ πορθμὸς ἐν Θρίκῃ γελᾷ. Scripsisse *Phrynichum* arbitror, Εὐριπίδης καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾷν τέθεικε. ex Androm. versum respicit 158, ubi Νηδὺς δ' ἀκύμων de mari quoque posuit *Euripides*; in Iphig. Taur. v. 1444, *Neptunus* —— ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα —— *fluctus sternit tumentes*; in Europa *Moschi* v. 117. Κῦμα κατιθύναι.

Vs. 221. Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα] Ego quidem scribi malim: Ὅυν οὐρανῷ κ. κ. tum pes huius antispastici primus erit epitritus tertius; coli septimi pes primus choriambus est, non paeon quartus, ut in Scholiis vocatur. —— Octavum & nonum sic secabat *Battierius*: Ἐλάτα πλεύσασα περιῤῥύτων ὑ – / πὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας / *Kingium* sequi praestat, Scholion recte corrigentem, quod e MS. primus evulgavit. —— Tirones, ne forsan offendat Θὐν ex ὃ ἐν contractum, e Phoenissis versum inspiciant 592, ubi χρόνος Οὐν μέσῳ· sic solebant, ab Atticis praesertim, ista contrahi. Tantilla res non observata fragmentum *Euripidis* egregium e Bellerophonte corrupit, obscuravit certe: *Grotius* in *Stobaeo* suo vulgavit p. 45. —— ὁ τυγχάνων, Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς. In his ὁ τυγχάνων *Grotio* debetur, cui sic legi [illegible] apud *Plutarch.* de Tranquill. p. 467. A. & in *Homeri* vita; sed in Opusc Mythol. *Galei* renovata Ed. legitur ἀλλ' ὁ λαγχάνων Τὰ πράγματ' —— in Electra *Sophoclis* memineram v. 752, pro οἷα λαγχάνει κακὰ, in Scholiis diversam commemorari lectionem minime spernendam, οἷα τυγχάνει κακά. postea deprehendi versum *Euripidis* a *Marco* fuisse *Meibomio* sic depravatum:

tum: is enim in fine libri p. 752., λλ; ... ait *fubftitui, cum omnes editiones legerent* τυγχάνων. *quod barbarum eft eo ufu:* fatis pro imperio! *Barnefius* tres fenarios, prout apud *Plutarchum* leguntur, ultimum pofuit fragmentorum e Bellerophonte; horum loco quinque verfus ponere debuerat, quos ad Erechtheum *Euripidae* v. 45. more folito retulit, quia repererat apud *Stobaeum* duobus ex ifto dramate fragmentis fubiectos: iftthic loci ridicule dixiffem vulgaffe *Barnefium* —— ἀλλ' ἐπὶ τυγχάνον nisi *Grotii* peccatum effet in Florileg. p. 207. repererat in *Stobaeo Gesneri Grotius* p. 360, 21. ἀλλ' οὖν τυγχάνον· in altero loco p. 568, 42. dederat *Gesnerus* ἀλλ' οὖν τυγχάνων. ne litera quidem erat mutanda: fcripferat *Euripides* in Bellerophonte:

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων,
Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράξει καλῶς.

Veram fcripturam non vidit *Gatakerus*, optime tamen & folus mentem Tragici cepit ad *M. Antonin.* VII, 38. —— *bene huic erit Qui rebus obtingentibus recte utitur:* οὑντυγχάνων eft ὁ ἐντυγχάνων τοῖς πράγμασιν. Hoc tamen genuinum effe fatebitur, fi quis forte noftro loco maluerit vulgatam retinere.

Vs. 221. Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,] Sic e Mff. vulgaffe *Kingium*, indicant Codd. Leid. & Flor. qui δ' quoque praeferunt: litera admiffa debuerant haec a praecedentibus, diftinctione pofita, feparari, ut a me factum: hoc pacto, Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς Καλλιστεύματα Λοξίᾳ, referendum erit ad priora ἔβαν 'Ακροθίνια Λοξίᾳ Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. —— Nifi noftro colo Codices fibi conftarent, novam fic periodum ordiri maluiffem: Πόλεως δ' ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, / Καλλιστεύματα Λοξίᾳ, / Καδμείων ἔμολον γᾶν, / Κλεινῶν 'Αγηνοριδᾶν / — perperam Editiones quaedam habebant 'Αγηνωριδᾶν· Mff Leid. 'Αγηνωριδῶν — Mox Vs. 227. Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε π. erat in Codd. Leid. & Flor. —— Vs. 228. Ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσεοτεύκτοις, pro χρυσοτεύκτοις, dedit e Mff. *Kingius*; fine Codicibus *Battierius*; qui praeterea „ Ἶσα δ' (inquit) „*pro* Ἶσα *fcribendum*, „ *alias verfus non dici poffet* ἀκέφαλος „ *eique fimilis* v. 35. Idem mox γενόμαν pofuit, pro ἐγενόμαν· Libri quoque Leidenfes γενόμαν exhibent & *Kingius*.

Vs. 230. Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ 'Επιμένει με]. Quod Codex praebet Flor. Περιμένει με vulgato non poftponerem: hic quidem *Grotiana* minus cepit *Vondelius*, qui Belgicis numeris Phoeniffas expreffit *Euripidae*. Quae fequuntur proxima, ftructuram efficiunt impeditam, κόμας ἐμὰς Δεῦσαι παρθένιον χλιδάν. Literula mutata faciliorem reftituet: Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ / Περιμένει μ', ὃ κόμας ἐμᾶς / Δεύσει παρθένιον χλιδὰν / Φοιβείαισι λατρείαις. *fontis adhuc aqua me manet Caftalii, quae comae meae puellarem fic ornatum irrigabit*, ut apta *Phoebeo* fim *minifterio*, με tantum in μ', ὃ fuit mutatum: κόμας ἐμὰς, παρθένιον χλιδὰν *Scholiafta* reddiderat τὰς κόμας αἷ κάλλος καὶ τρυφή ἐστι τῶν παρθένων· quanto rectius accentu mutato iungemus κόμας ἐμᾶς παρθένιον χλιδάν. —— Legitur infra v. 1497. Κράδεμνα διακοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς· *Non flavo retinens fubtilem vertice mitram*, Ariadne *Catulli* LXIII, 63. capitis ornatus dicebatur κόμης χλιδή. Hermione memorat in *Euripidis* Androm. v. 147. Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς· capillos capite defectos καρατόμους χλιδὰς dixit *Sophocles* Elec. v. 52.

Αs-

Aeschylus, *Phylarcho* citatus, apud *Athen.* XII, p. 528. c. Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς. *Euripides* Danaë apud *Stobaeum* Tit. LXII, p. 399, 1. Φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξάνθισματα.

Vs. 236. Διονύσου Οἴνα θ'] In Scholiis ad *Aristoph.* Aves v. 589. legitur: Οἰνάνθη, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, καὶ Εὐριπίδης· Οἰνάνθ' ἃ καθαμέριον στάζει. καὶ, τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν. quae Vir Doctus hinc derivata vidit & corrigit in Miscell. Observ. Vol. III, p. 109. Conferri poterit Scholion in Ranas v. 1355. & *Ez. Spanhemius*. Hunc *Euripidae* locum designabat *Triclinius* in *Sophoclis* Antig. v. 1146. —— Haec & vicina *Vondelius* egregie convertit:

O dubble berghtop, klaer beschenen
Van 't licht der Zonne! ô vruchtbre kruin,
Begroeit met wyngaert rondom beenen
En ranken, eedle druiventuin!
Gy schaft hier nektar alle dagen,
Die 't hart verheugbt, ô drakenest!
O toppen, daer de goön uitzagen,
Diana's berg en jaghtgewest.
Och of ik stil in Febus kooren,
Daer Dirces bron niet ruischt nog stroomt,
Verquikt met zang en spel te hooren,
Myn tyt moghi slyten onbeschroomt.

Haec speciminis gratia nostratibus adposuisse non poenitet.

Vs. 242. Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ Χ. γ. α.] Sic aliquoties in Scholiis legebatur pro Εἱλίσσων, quod erat in contextu vulgatum: Ἑλίσσων praeferebat optimus Leidensium A, alter B. ἑλίσσων. *Battierius* in Schedis: „ Ἑλίσσων scri- „ bendum pro εἱλίσσων, ibi enim alias „ ἐπίτριτος α esse non posset" Grammatici dubitarunt, utrum ante vel post vocem Ἑλίσσων esset ponenda distinctio; ut scilicet invocaretur Apollo, περιέπων τὸν Παρνασσόν. Νιφόβολον τ' ὄρος ἱερὸν Ἑλίσσων· Unus eorum, neque illud inepte, omnia censuit iungenda, ut sensus esset: γενοίμην χορὸς τῆς θεοῦ, ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. hic vero sensus ut efficiatur, scribendum: Νιφοβόλον γ' ὄρος ἱερὸν / Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ, / Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος. Novi, quem hic offenderit ἀθανάτας θεοῦ adpellatio. *Deam* vocat *immortalem*, quacum ipsa mortalis puella choreas ageret: Homereum Achillem ἀθανάτη τέκε μήτηρ· vulgo quidem diceretur ἀθάνατος θεὰ, sed in chorico versu recte vocatur ἀθανάτα· in *Euripidis* Medea v. 826. legitur χώρας ἀπορθήτου· quod habet Ms. Flor. ἀπορθήτας sincerum arbitror. Voluit autem sine dubio Dianam hic designare Phoenissa, cui cum fratre templum erat in altero Parnassi colle sacrum. *Scholiastes* εἴθε χορεύσαιμί σοι (*Apollini*) καὶ τῇ Ἀρτέμιδι. Hymno in Dianam, inter *Homericos* XXV, Diana venando satiata venire dicitur in aedes fraternas v. 14. Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον, Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα, &, postquam arcum & sagittas suspendit, Ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα Ἐξάρχουσα χορούς. —— Talis chori pars desiderat esse Phoenissa: ὄρος ἱερὸν Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος. In *Euripidis* Hercule Fur. v. 690. Deliades dicuntur Εἱλίσσουσαι καλλίχορον.

Vs. 246. Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων] *Hephaestion* p. 18., agens de metro trochaico, ἔστιν, ait, ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον· οἷον τὸ, Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων / Θούριος μολὼν Ἄρης. Plus semel haec etiam in Scholiis ad *Hephaest.* citantur. In Cod. Leid. B interpretatio γὰρ male locum occupat in hoc ver-

 su

ſu *τοῦ δὲ* —— Recte Schol. *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ* —— Hic ſcilicet rationem reddit, cur paulo ante deſiderabat *χορὸς γενέσθαι ἄφοβος·* —— *νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ.*

Vs. 248. *Αἷμα δάϊον φλέγει*] *Mars* egregie dicitur *nil niſi ſanguinem ſpirare:* ſed *Euripideis* iſta *Grotii* minime reſpondent: quod olim dederant, *Mars ſanguinem hoſtilem incendit Huic* —— *urbi*, corrigens *Kingius* vertit, *Mars bellum hoſtile incendit.* Δάϊος eſt *πολέμιος· δήϊα τεύχεα* & *πολεμήϊα τεύχεα* permutantur ab *Apollonio Rhod.* I, v. 625. IV, 206. & IV, v. 1180. Sed *bellum hoſtile* nuſpiam, opinor, *αἷμα δάϊον* vocatur — *Αἷμα caedem* quidem deſignat; vid. *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 374, 375. quin imo *Δάϊοι φόνοι* memorantur in *Euripidis* Herc. Fur. v. 914. ut dubium nullum ſit, quin *αἷμα δάϊον* ſignificare potuerit *caedem bellicam* vel *hoſtilem.* Verum illud quaero, conveniatne huic loco talis ſignificatus, & an Mars dici poſſit hoc ſenſu *Αἷμα δάϊον φλέγειν* —— *πόλει.* Vetus eſt in hunc verſum Scholion: *πόλεμον* —— (*ἀκμαῖον* reſpicit initium Strophes *Νῦν*) *διεγείρει τῇδε τῇ πόλει.* optime primum *φλέγει* interpretatur Grammaticus *διεγείρει*, vel *ἀνεγείρει*, *excitat.* vid. Cl. *Ahreſch.* Anim. ad *Aeſch.* p. 108. cui noſter forte locus obverſabatur: nam infra v. 258, *φλέγει* neutra virtute poſitum tantumdem valet atque *ἀστράπτει·* conf. *Io. Daviſius* ad *Ciceron.* Tuſc. Diſp. III, 31. p, 228 Dein de *bellum* mea ſententia dici non potuit *Αἷμα δάϊον*, verum elegantiſſime *Χεῖμα δάϊον.* atque ita ſuſpicor *Euripidem* dediſſe: *Ἄρης Χεῖμα δάϊον φλέγει Τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει. Mars bellicam, quod abominor, adverſus hanc urbem excitat tempeſtatem;* Scholiaſten autem, *Χεῖμα δάϊον φλέγει*, docte reddidiſſe, *πόλεμον ἀνεγείρει.* Quod hic *Χεῖμα δάϊον*, infra dixit *κλύδωνα δορὸς Δαναϊδῶν* v. 866, & in Supplic. v. 474. Magnifice *Sophocles* Antig. v. 681. *Δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον Μένειν·* hinc expreſſum illud *Platonis* in Apol. Socrat. p. 28. D. *οὗ ἄν τις* — *ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν. Aeſchylus* in eadem re Theb. v. 116. *Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν* —— *Καχλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.* conf. *Bern. Martini* Var. Lect. III, c. III. *Quintus Smyrnaeus* II, v. 216. *Σὺν δ' ἔπεσον καναχηδὸν ὁμῶς, ἅτε κύματα πόντου, Πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέμων, ὑπὸ χείματος ὥρῃ. Alcmanis* ſervavit nobis iambicum dimetrum *Priſcianus* p. 547, F. *Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϝιον.* Iſtam autem vocis formam *χεῖμα* Tragicus uſurpat & alibi, & in deperditi dramatis apud *Strabonem* fragmento VIII, p. 563. quo *καλλίκαρπον* dixit Meſſeniacam regionem: *Καταῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι, Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην, Οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον, Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.* Sic locum iſtum non dubitanter corrigo; verſu ſecundo vulgabatur, ne leviora memorem, *Καὶ βουσὶ καὶ ποιμέσιν.* *Caſauboni ποιμέσσιν*, ſi Graecum eſt, Attici certe non admittebat Tragici ſenarius.

Vs 251. *Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται*] Ante *Barneſium* vulgabatur *πείσεθ' Ἑπτάπυργος ἅδε γαῖα· Barneſius πείσεται* reſtituit; in ora libri *γᾶ* legendum esſe monens ob metrum. Utrumque recepit *Kingius:* prius viderat & *Battierius.* *Γᾶ* legitur in MSſ Leidenſibus: vid. Scholion in v. 632, vulgatum e MS. Baroc. —— Ceterum haec aliter, ac vulgo fit, cepiſſe nonnullos, indicat Scholion, quod ſuppeditat Auguſt. Cod. *Γράφεται, Φοίνισσα χώρα· κατ' εὐθεῖαν· ἵν' ᾖ*, (ſic ſcribendum) *ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται. εἴ τι πείσεται ἅδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοίνισσα χώρα.* mihi vulgata ſcriptio melior videtur.

Vs.

Vs. 257. Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος] *Battierius* in schedis: ,, *Versus debet es-* ,, *se trochaicus dimeter catal. scribe* ,, *igitur* Ἀμφὶ δὴ π. ν." —— In Vs. 260. Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται —— olim quoque lectum fuisse liquet e Scholiis, —— τάχ' εἴσεται. quam lectionem sic interpretatur Grammaticus: ἣν μάχην ταχέως γνώσεται ὁ πόλεμος· neutri lectioni poterit accommodari, quod legitur praeterea: ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως προσελεύσεται. huius adnotationis auctor scriptum forte repererat in suo Codice: Ἂν Ἄρης τάχ' ἵξεται. Παισὶν Οἰδίπου φέρων· Ex his duabus postremis alterutra videtur eligenda lectio: neutram temere spreverim: ἵξεται φέρων tantumdem significaret, ac εἴσεται, vel ἄξει· hoc usu participium φέρων *veniendi* verbis solet adiungi: Ἥκω φέρων legitur in *Aeschyli* Theb. v. 40. *Eurip.* Oreste v. 855, 1630. Ἥκει φέρων *Damoxenus* dixit apud *Athen.* XI, p. 468. F. & XV, p. 676 A. *Polychermus* Naucratita: ἥκει φέρων. *Callimachus* hymno Cereris v. 123. Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα Ἥξει καὶ φθινόπωρον· —— In Euripideis tamen mihi quidem altera lectio perplacet: Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται, Παισὶν Οἰδίπου φέρων Πημονὰν Ἐριννύων· in hunc sensum, ab illo, quem Scholiasta dedit, diversum accipienda: *quod* (bellum) *protinus inferre se Mars intelliget velut exitium Oedipi liberis a Furiis allatum.* Εἴσεται Atticum est; communis dialecti Γνώσεται, notante *Moeride*; hic, ut plerumque, respicit *Aristophanis* e Nubibus v. 525. in cuius v. 1142., legitur Τάχα δ' εἴσομαι· hoc, & *Aeschyleum* e Choeph. v. 303. Τάχ' εἴσεται, firmat eam, quam dicebam, nostri loci lectionem; ubi τάχ' εἴσεται —— φέρων venustus est, & ne Latinis quidem Poëtis inusitatus, Atticismus, quo verbis, inprimis *cognoscendi* pollentibus aut huic adfini significatu, participiorum, interdum & adiectivorum, sic recti casus subiiciuntur: prae ceteris frequentat hunc idiotismum *Sophocles*; docti non requirent istius usus exempla; quae poterunt aliunde repeti, & ex *Henr. Stephani* Append. de Dial. Att. p. 162, 163. *Balthas. Stolbergio* ad Ajacem *Soph.* p. 239, 240. aptissima dabunt Eruditiss. *Abreschii* Lectiones Aristaen. p. 18. Ne quis tamen dubitet, apud *Euripidem* etiam ista talia sunt frequentissima. vid. Hecuba, v. 396. Orest. v. 575, 626. Med. v. 350. Hipp. 56, 304, 406, 892. Alc. v. 148, 443. Androm. 726, 815. Heraclid. v. 206. Rhes. v. 442, ubi recte legitur in Flor. MS. Ξὺν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν.

Vs. 265. Οὐ γὰρ ἄδικον] Incertum, an Codicis auctoritate *Kingius* dederit ἄδικος· alterum, MSS. Leid. & Flor. firmatum, & sine controversia genuinum, revocavi. —— Vs. 267. *Kingium* sequutus pro, Παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους, omissa voce Παῖς (quam agnoscunt MSS. Leid. & Flor.) scribendum duxi: Ὃς μετέρχεται δόμους. *Grotius*, qui, more Criticorum istius aevi, nonnullis tantum in locis Codices videtur inspexisse Parisinos, in illis praetermissam eamdem vocem versui noxiam eiecerat: Hic *Battierium* mirabar, qui ,, *versu*, ait, ,, 266. ὁρμᾷ *non est verbum*, *sed no-* ,, *men; itaque versu sequenti* ὃς *spurium* ,, *est & eliminandum: eo enim servato* ,, *metrum neutiquam subsistit:*" ista scribens animum ad vicina non advertebat vir optimus, cuius potuerat omitti nota, nisi jam prostaret in Museo Helvet. publicata.

Vs. 268. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρα] Codices hic κλεῖθρα repraesentant: κλῇθρα tamen passim Attico more scriptum

tum apud *Euripiden*, in Hippol. v. 577, 808. Iphig. Taur. v. 99, 1304. Herc. Fur. v. 332. Helena v. 1196. apud *Ariſtoph.* in Veſpis v. 1475. Lyſiſtr. v. 264. Atticum morem dum dico, Atticos intelligo recentiores *Euripide*, cuius aevo ſi nondum fuit Ionicum Η Athenis receptum, dubium non eſt, quin κλεῖθρα ſcripſerit, & κλεῖδας· Iones κλήϊθρα pronunciarunt & κλήϊδας. Attici contraxerunt iſta talia poſt Euclidis certe Magiſtratum in κλῇθρα, κλῇδας· in uſum autem receptis Ionicis literis, vetus *Aeſchyli*, *Sophoclis*, & *Euripidae* ſcribendi ratio fuit in illam paulo recentiorem a Grammaticis transmutata: videatur Scholion in Phœn. v. 688, quantivis pretii. κλῇδας itaque reperias in Eumen. *Aeſchyli*, v. 830. & in *Euripidis* Troaſin, v. 493. ubi paulo ante proſtat inſignis in Cod. Florentino lectio: Δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι· pro εἰς δόμους ἀφίξομαι. Praeterea leguntur in Euripideis ἔκλῃε· κλῄσατε· ἄκλῃστα· in *Thucydidis* II, c. XVII, κλῃστὸν vulgatæ κληϊστὸν anteponit *H. Stephanus*; κλειστὸν procul dubio dederat *Thucydides*; recte *Waſſius* in L. VII. C. LXX, κλείσεις genuinam eſſe credidit ſcripturam. Paulo ſunt rariora, quae memorantur apud *Etymologum* p. 604, 55, contracta, Νηρῆδες, Βρισῆδες, Χρυσῆδες, καὶ Καδμῆδες· prima forma proſtat aliquoties apud *Euripiden*; Θησῆδος in Eumen. *Aeſchyli* v. 1029. ad iſtam normam fuerat a Grammaticis poſitum, ubi ſcribere debuit *Aeſchylus* Θεσεΐδος.

Vs. 270. Ὁ καὶ δέδοικα.] Cur hic legi malim: Ὢι καὶ δέδοικα· ſupra fuit indicatum ad verſum 157. —— Verſu ſequenti, pro μεθῶσιν, (quod tamen legitur in MSſ. Leid.) recte *Barneſius* & *Kingius* vulgarunt μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. commode ſic anapæſtus evitatur ſede quarta. Quid ſibi velit adnotatio veteris Enarratoris, expendetur alibi. Hic ſatis erit dixiſſe, antiquam forte lectionem οὐ προῶσ' ab hiſtrionibus in faciliorem pronunciatu fuiſſe demutatam.

Vs. 272. Ὄμμα πανταχῇ διοιστέον Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο.] Nihil erat cauſæ, cur πανταχοῦ ſubſtitueret *Kingius* in locum vulgatæ πανταχῇ· niſi quod illud in nonnullis reperiretur Codd. ut certe proſtat in Leid. A, & Cantabrig. cuius lectiones adnotarunt *Barneſius* & *Pierſius*: ὄμμα πανταχοῦ στρέφων legitur in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 68. bis tamen apud *Ariſtophanem* in ſimillimis locis πανταχῇ, quae ſine controverſia ſunt ex Euripideis expreſſa. conf. *Jo. Taylor* ad *Lyſiam* p. 28. In Comici Theſmophor. v. 966. legitur: Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ / Κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν· *Euripidis* eſt in Phœniſſis v. 366. —— δι' ἄστεος Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· hunc locum noſtrumque ſimul reſpicit *Ariſtophanes*; cuius eſt in eadem Fabula v. 672. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα / Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. haec ſcribenti locus obverſabatur *Euripidis* ex Oreſte v. 1263. Δόχμια νῦν κόρας / Διάφερ' ὀμμάτων / Ἐκεῖθεν ἐνθάδ' (contra Phœn. v. 98. Ἐνθένδ' ἐκεῖσε) εἶτ' ἐπ' / Ἄλλην σκοπιάν. Propemodum interpretatur *Seneca* Hercule in Oeta v. 482. *Circumſpice*, —— *Partemque in omnem vultus inquirens eat.* *Virgilius* Aen. XII, v. 558. *Huc atque huc acies circumtulit.* —— Dubium nullum eſt quin depravata ſint haec in *Ariſtophanis* Theſmophor. v. 485. Καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τάχ' ἐκ δεξιᾶς, / Μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· Sed illud poterit in dubitationem cadere, rectene reſtituerim duo tetrametros catalecticos, legendo: Κύκλῳ περισκοπουμένη, κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε / Ἐκ δεξιᾶς, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα·

μα· videantur ad v. 93. notata. Si Κύκλῳ paulo remotius a vulgato Καὶ, certe τὰ τῇδε quo fuerit modo corruptum, Criticum latere non poterit: aptum autem huic esse feci, paulo superius prolata demonstrant; quibus succedat ex Avibus Comici v. 423. Σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ / Τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ / Τὸ δεῦρο —— Euripidea nostra perstringi veteres animadvertere Grammatici; legitur enim in Scholiis: Τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ, καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι τοιοῦτος· quae postrema sensu vacant, facile tamen, e Scholio ad v. 347, sic poterunt corrigi: καὶ ὅλως πολὺ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτον. ubi praeter alia hæc quoque prostant velut e Phœnissis *Euripidae*: Καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδόλως τίσσῃ. nostrum senarium, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ, in istis mendose scriptis detexit vir Eruditus in Miscell. Obs. V. III, p. 108. frequentat illud *Euripides*: est tamen & τὸ κεῖσε δεῦρό τ', in *Sophoclis* Trachiniis v. 946.

Vs. 277. Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,] *Omnia enim audentibus periculosa videntur.* Quanto rectius *Euripidae* mentem cepit *Grotius*! *Nam cuncta, quamvis fortibus, faciunt metum, Hostile quoties per solum carpunt viam.* Sed ut is sensus, si vocula *Nam* omittatur, verus efficeretur, corrigi debuerat: Ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται. In Mſ. Leid. A legitur: ἅπαντα γὰρ τοῖς τολμῶσι· vereor ne quis, aliud nomen substituendo, nobis illinc extundat: Ἅπαντα γὰρ τοι . . . . *Sophoclis* dictum in *Stobaei* Floril. Tit. VIII, p. 96, 46. Ἅπαντα γὰρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ· neque illam nec sane receptam in senario nostro lectionem firmabit: οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σώζοντα φοβοῦνται, inquit *Plutarch.* v. Sympos. VII, p. 682. C. de Pompejo fugiente *Lucanus* VIII, v. 5. — *pavet ille fragorem Motorum ventis nemorum*: talis dicebatur [illegible] *Gataker.* ad *M. Antonin.* p. 191. Tyranni, quos omnes terrent [illegible], semper incedant armati: *Xenophon* in Hierone p. 906. D. οἱ τύραννοι πάντες πανταχῇ ὡς διὰ πολεμίας πορεύονται. Sed inter hostes versantibus Ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, *Cuncta quamvis fortibus faciunt metum.* Sic ab *Euripide* scriptum fuisse, Doctis facile constabit; ut intelligant haec nostra tractaturi, nonnulla [illegible] mam, quae ne Graece quidem intelligentes, quamvis minuta sint, universa fastidiant: Καὶ pro καίπερ quum aliquoties posuerat *Homerus*, velut in Il. E, v. 651. Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα (μάλα περ μεμαῶτα dixit alibi:) μάχης, σχήσεσθαι ὀΐω· & in Il. O, v. 298. Poëtae praesertim hoc usu, pro *quamvis*, *tametsi*, voculam καὶ frequentarunt; sed quivis etiam scriptores Attici: scriptoribus N. F. mea quidem sententia ista talia non deberent obtrudi: quantum satis est exemplorum istius usus collegit Clariss. *Jo. Jacob. Wetstenius*, pauca quoque dederat *Jacob Elsnerus*, uterque locis alienis; hic in Observ. S. T. I, p. 344. ille notis in N. F. T. I, p. 780. A. Dum laudat *Hesiodi* versum *Elsnerus*, prouti fuit a *Graevio* mutatus, manifestat se quoque parum veram istius usus vim habuisse perspectam: vulgatam in *Hesiodi* v. 357. Ἐργ. non sollicitasset *Graevius*, si meminisset, καὶ, pro καίπερ positum, participiis praefigi. Quum autem satis frequentetur, eo tamen sensu rarius illud καὶ reperietur apud Tragicos, atque eam forsan ob causam in hoc loco Phœniss. a sciolo fuerat in γὰρ mutatum; in *Euripidae* quidem, quae supersunt, fabulis, forte nuspiam alibi, praeterquam in Rhesi v. 73, ubi non animadversum decepit interpretes: Ὡς

ἄν τις αὐτῶν, *καὶ νεὼς* (Mſ. Flor. *νεῶν*· vide v. 100.) *θρώσκων ἔπι*, *Νῶτον χα-* [illegible] *ut ſaltem* [illegible] *aliquis*, *etſi navem iam inſiliens*, (fuerunt nempe, non hoſtium) *in tergo tamen vulneratus*, *ſcalas ſangui-ne conſpergat*: in iſto quoque loco diſputari poteſt: non item in hoc ex *Euripidis* Andromeda apud *Stobaeum* Tit. LXXXIX. p. 502, 49. *Καὶ δοῦλος ἂν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ*. *Sophocles* Trachin. v. 1218. *μενῶ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὢν*, *ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς*. Idem in *Stobaei* Floril. Tit. CXIII. p. 584, 50. *Τὰ πολλὰ φροῦδα*, *καὶ καλῶς εἰρημένα*. *tum illa multa*, *quamvis pulcre dicta*, *excidunt animo*: locum ex Aiace Locro petitum liquet e *Ciceron*. Tuſcul. III. c. 29. ubi poſtrema ſic Latine converſa: *Ut illa ad alios dicta & praecepta excidant*: mallem neque haec nec *Sophoclea* tentaſſet Ill. *Bouhierius*, notis in *Ciceron*. Tuſcul. p. 243. legendum ratus *πάγκάλως εἰρημένα*. Semel alicui forte videri poſſet hoc ſenſu *καὶ* apud *Aeſchylum* poni in Choëph. v. 107. *Μέμνησ' Ὀρέστου*, *καὶ θυραῖός ἐσθ' ὅμως*. ſed ob eam, quam ſupra dixi, rationem, ſine dubitatione debuerat in eum verſum recipi *Canteri* correctio, *κ'εἰ* ſcribentis, vel *κεἰ* in Theb. v. 453. legitur, *κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν*. *ſi vel*, aut, *etſi ſit*: *Καὶ*, nominibus praefixum, ſaepe notat *etiam*: exemplo ſit *Pindari* dictum, ad noſtrum Euripideum diligenter comparandum, e Nem. Od IX, 64. *ἐν* — *Δαιμονίοισι φόβοις* / *Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν*· *Bacchylides* apud *Stobaeum* Tit. X. p. 127, 9. *Φρένα καὶ πυκινὰν Κέρδος ἀνθρώπω βιᾶται*· Doricum *ἀνθρώπω* non debuerat ſollicitari. Exſtat apud eundem *Pempeli* fragmentum inſigne, [illegible], Tit. LXXVII. in illo *Parentes* dicuntur *liberis φλαύροις καὶ ἀσυνέτοις* (p. 461, 6.) *εὖ μάλα φοβοειδέες καὶ ζοφεροί*, corrige, *ſo-des*: *εὖ μάλα*, *καὶ ζοφοειδέες*, *φοβεροί* — *etiam mortui*, *valde terribiles*. *Platoni*, qui *Pempeli* paene verba tranſcripſit, dicuntur, *τοῖς κακοῖς* (*ἀπιόντες*): *εὖ μάλα φοβεροί*, LL. XI. p. 932. A. Nonnunquam, ubi *Κἂν* reperitur, ex *καὶ ἐν* contractum, *κἀν* reſtituendum, velut apud *Oppianum* Κυν. I. 328. *Πῶλον ἐπιγράψαι*, *κἀν νηδύϊ μητρὸς ἐόντα*. In *Euripidis* Andromache, v. 777., legitur: *ἀδ' ἀρετὰ Καὶ θανοῦσι λάμπει*· quod *Grotium*, *Gatakerum*, alios, non offendit: cum ſcribi debuerit *κἀν θανοῦσι* recte ſcriptum in eiusdem apud *Suidam* in v. *Φήμη*: fragmento: *Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυχοῖς δείκνυσι γῆς*· quod *Aeſchines* adhibuit Orat. contra Timarch. p. 18. v. 15. vid. *Barneſ*. II, p. 511. v. 269. In eiusdem ſententiae dictis nonnunquam *καὶ*, pro *quamvis*, recte ponitur, ſed iunctum participiis; in *Scymni Chii* Periegeſi v. 17. — *ἂν ἡ δόξα καὶ τεθνηκότων* — *μένει*. *Oppiani* Ἀλ. II, v. 610. *Ἀρετὴ δὲ καὶ ὀλλυμένοισιν ὀπηδεῖ*. Pro *κε κ'εἰν* in *Theocrito* Eid. XVI, 30., malim: *Ὄφρα*, *καὶ εἰν Ἀΐδαο κεκρυμμένος*, *ἐσθλὸς ἀκούσῃς*.

Vs. 285. *Ξέναι γυναῖκες*] Neſcio cur *Pierſius Kingius*que dederint *Ξεῖναι γ*. niſi quod in nonnullis forte reperiretur Codd. ut in A Leid. In *Sophoclis* Elec. v. 662. *Ξέναι γυναῖκες*, *πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς*, *Εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε*; *Eurip*. Androm. v. 881. In his variant Codices: cum ſupra recte legatur in Phœn. v. 40, *Ὦ ξένε*, duo Leid. praeferunt *Ὦ ξεῖνε*· quod admiſſum ſecunda ſede ſenarii daret anapæſtum, Tragicis in locis paribus evitatum certe. *Ὦ ξεῖνε Sophocles* aliquoties poſuit Oed. in Col. v. 1115, 1092, & alibi: legitur in *Eurip*. Iphig. Taur. v. 798. *Ξεῖν'*, *οὐ δικαίως* — vid. *D'Orvill*. Animadv. in *Charit*. p. 133. Eadem eſt

in

in aliis quibusdam ſimilibus inconſtantia. —— In verſibus, qui noſtrum præcedunt & ſequuntur, alibi quoque, recte *Kingius* vocibus adiecit ν, quod vocant ἐφελκυστικὸν, cuius defectus ſenarios labefecerat, facillimo remedio ſaepenumero ſic ſanatos a *Kuſtero*, *Hemſterhuſio*, *D'Orvillio* & *Arnaldo*: ſemel illud monuiſſe ſatis erit.

Vs. 292. Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.] Prorſus reiicienda Codicis Florentini lectio, Ἐν τ. ἐπεστράτευσεν Ἀργεῖαν πόλιν, ſciolo forte debetur, ad ſincera ſic corrumpenda propter inſolentiam ſtructurae permoto. Sed conſiderari lectio mereretur *Euſtathiana*: Ἐν τ. ἐ. Ἀργεῖοι πόλει quae reperitur in eius commentario ad *Hom.* Il. Β, p. 179, 16. Si Codicibus Mſſ. illa firmaretur, poterat alicui genuina videri: *Euripides* Medea v. 1185. Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. *Ariſtophanes* Veſpis, v. 11, Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο. Avibus v. 1521, Ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διί. Sed quartus caſus huic verbo frequentius iungitur & apud *Euripiden*; atque adeo non eſt, cur illam vulgatae lectioni præponamus: de duplici verbi huius ſtructura diligenter egit Clariſſ. *Abreſch* in Animadvers. ad Anim. in *Aeſch.* p. 646, 647. ubi in exemplum quarti caſus advocari potuerat e Phœn. v. 608. æque ac ille e Troaſin v. 22., Οἵ τήν δ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. —— *Euſtathius* autem l. c. in exemplum [illegible] hæc Euripidea profert: Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλει quibus hæc ſubdit ex Hippol. v. 22. petita: πολλὰ δὲ Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ, quae propius conveniunt cum *Euripidis* e Palamede loco, cuius indicium debemus *Hemſte-ri* Codici Leid. Mſ. in Scholiis iſtis ineditis ad Il. Β, v. 350, legitur: Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει, Λάϊε π. libenter legerim: Αἶαν, vel Αἴας, πάλαι δὴ σ' ἐξερευτῆσαι θέλων Σχολή μ' ἀπεῖργε. quae, quoniam non reperientur alibi, minime ſpernenda, cum his tamen e Phœn. comparanda non ſunt; ubi nominativi Μέλλων &c. poſſunt in genitivos abſolutos, quos vocant, reſolvi, atque adeo *Lesbonactis* illud obtinet Ἀττικὸν σχῆμα, συνηθὲς Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι, p. 183. ex utroque quæ ſunt ad manum fruſtra deſcriberentur: ſed nollem cum iſthac Attica loquendi forma confudiſſet *Lesbonax nominativum* in partitione Græcis & Latinis ſolemnem; quacum multo minus confundi debuerat Homerica rarior figura, quam attigit p. 188. omnium autem minime nominativus prorſus ſolutus, & Latine per *quod attinet* explicandus, *Athenaeo*, *Philoſtrato*, *Aeliano*, cum plebeiis ſcriptoribus quibusdam uſitatiſſimus: ſimilis uſus, ſed ex Orientali fonte ductus, cum aliquoties in Sacris etiam Libris obtineret, fieri non poterat quin probe diſcernenda ſæpius permiſcerent, qui Græcos legunt Scriptores, ut hinc inde quidpiam decerpant alibi referendum. Homines Græce docti, poſtquam eſſent a *Stephano* moniti Anim. in Lib. de Dial. p. 27, 28. cogitatius hæc tractare potuiſſent: mitto reliquos: ne *Iac.* quidem *Perizonius*, noſtrum e Phœniſſis locum excitans, hac culpa vacat in *Aeliani* V. H. II, c. XI. Atticam, quæ hic obtinet, formam, alienis non intermixtis, optime, meo iudicio, tractarunt *Lud. Kuſterus* in *Ariſtoph.* Plutum v. 2 7 *Io. Daviſius* ad *Clementis Rom.* Epiſt. I, c. XI. ad *Ciceron.* Tuſcul. Diſp. III. 8. p 179. & ad *Max. Tyr* XXIV. § 3. ubi noſtrum etiam locum produxit. Quia verſentur in *Euripide*, his unum talem

tem ex *Aeſchylo* ſuccedat exemplum & e *Sophocle*: huius eſt in Oedip. in Col. v. 1116. Τέκν' ἐμφανέντ' ἀέλπτα, μηκύνω λόγον. quæ *Scholiaſtes* interpretatur: ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον. *Aeſchylus* Suppl. v. 455. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. his quinque ſimillima Tragici non ſuppeditabunt.

Vs. 300 Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ / Σ' ἄναξ] Scribendum cenſeo: Γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, / Ὦ 'ναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα. Peregrinus is oris hiatus in ῶ Ὦ Phœniſſam non dedecet, cui Φοίνισσαν βοὰν tribuit Iocaſte v. 308. Phryx ſervulus in *Euripidis* Oreſte v. 1519. Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπεσών. ubi legendum e Mſſ. Leid. προσπιτνῶν· Erant aliunde nota, quæ *Barneſius* collegit ad Troad. v. 1021. Præfixum Σ fecit, ut antiquitus hic lectum fuiſſe credam Ὦ 'ναξ quod legitur in Hippol. 834. Alc. 220, 539. Bacch. 1030. Cycl. 289 & alibi. Neſcio, hercle, quomodo Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ Græce dici poſſit, & ſignificare, *Procumbo ad genua: inflexo genu regnantem adorare*, ut *Seneca* loquitur in Herc. Fur. v. 410., optime dixeris, τύραννον ἕδρᾳ προσπίπτειν γονυπετεῖ. Poſtquam ſemel σ' affixum fuerat voci præcedenti, facile fuit ad corruptum illud accommodare ſequentia. Γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, idem ac γονυπετὴς vel γονυκλινὴς σὲ προσπίπτω· quod ad ſenſum parum differt a *Sophocleo* προσπιτνῶ σε γόνασι· in Philoct. v. 486. quamvis hoc proprie Græci ſit ſupplicis, alterius genua manu (ſæpe *ramo felicis olivæ*) tangentis & *accidentis*; noſtrum illud mulieris Phœniſſæ, quæ ἕδρᾳ γονυπετεῖ, *genu nixa*, barbaro more Regium juvenem adorabat. In *Euripidæ* Supplic. v. 10. Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ. v. 43., Ἱκετεύω σε — Πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν. —— hoc ſenſu προσπίπτειν, vel προσπιτνεῖν τινὰ, ſæpius occurrunt

Vs. 302 Ἔβας ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν] Notat hic quædam *Battierius*, mutilo Scholio deceptus, quod plenius edidit e Mſ. *Kingius*. Quæ homines Eruditi ſuos in uſus ſæpe non meditati conſcribillant, publicæ non omnia debent exponi cenſuræ: plerique fœtus poſtumi Magnorum virorum ſatius forſan eſſet ſi nunquam fuiſſent in lucem editi. —— Mox, ubi bis Ἰὼ legebatur, alterum ut verſui noxium ſine Mſ. Codicis ope *Battierius* optime ſuſtulit ante *Kingium*, qui Mſſ auctoritatem advocat. —— Sicut hic, etiam infra v. 1026. Ἔβας ἔβας ὦ πτεροῦσσα· & in Elec. v. 585. Ἔμολες ἔμολες ὦ χρόνιος ἁμέρα· Semel iſta talia multis in locis ſcripſere librarii, quæ bis fuerant a Poëtis poſita. —— Infra legitur v. 1050. Χρόνῳ δ' ἔβα — Θηβαίαν τάνδε γᾶν.

Vs. 303. Μόλε πρόδρομος] Non ſane de nihilo Mſſ. eſt conſtantia, tam Britan. quam Batav. in quibus legitur: μόλε πρόδρομος· &, ne dubitaremus, in Leidenſi quoque voci πρόδρομος ſuperſcriptum ἔξω δραμοῦσα. *Barneſius*, vulgatam πρόδομος interpretatus *exi foras*, *ante fores*, πρὸ δόμων, e Mſ. tamen Scholion profert ad πρόδρομος referendum: Ἐλθὲ, ἔξω δραμοῦσα, προαπαντῶσα: His accedat ex *Aeſch*. Theb. v. 217. ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. In *Sophoclis* Antig. v. 109, Φυγάδα πρόδρομον interpretantur, ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα διὰ τὴν φυγήν. Grammaticorum vero veterum, quibus πρόδομος, *antica pars ædium* erat ex *Homero* notiſſima, quis uſpiam adjectivum πρόδομος commemoravit? His rationibus inductus πρόδρομος *Euripidi* reddere non dubitavi.

ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤΡΟΦΗ β.] Erant ante *Kingium*, quem sequor, quinquaginta tantum in Edd. huius Strophes, e quibus is secundum Codices scriptos octo & quinquaginta versus efformavit, qui designatis a Scholiaste Metrico responderent: huius solius ductu totidem cola restituerat in schedis suis *Samuel Battierius*, mendosa quædam corrigens.

Vs. 308. Βοᾷν ἔσω / Δόμων κλύουσα τῶνδε] Ex *Accii* Phœnissis petito loco, hæc velut ex eiusdem Meleagro subiicit *Nonius* p. 292, 21. *Timide eliminor clamore, simul ac nota vox ad auris accidit.* videbuntur ista vel nostro loco vel simili derivata, sic forsan olim scripta: *timida eliminor Clamore, nota ut vox ad aures accidit.* vocis *ut* interpretatio, *simulac*, a me fuit eiecta. *Vossius* Pater corrigebat Castig. in *Attii* Fragm. p. 162. —— *Tum inde eliminor Clamore, simulac vox nota aures accidit.* Ut suum cuique, mihi priora placent.

Vs. 310. Γήρᾳ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν.] Diversis modis ab Editoribus recentioribus interpolatam, veterem, quæ ante *Grotium* obtinuit, lectionem ex Edd. revocavi; non quod illa Codicum, nuper collatorum, fide nitatur, aut genuina videatur, sed quia nesciebam, quam e variis lectionibus repræsentarem; dum earum nulla talis esset, in qua prorsus acquiescerem. In illa vulgata primum nihil est quod offendat: *senio tremulum pedem traho*: *Apulejo* Met. VIII, p. 166, 26. *Senex* memoratur *lassum trahens vestigium*: *Pricæus* p. 446. advocat *Euripidea*, Γήρᾳ τρομερὰν Ἕλκω ποδὸς βάσιν· quæ minime quoque de menda fuerunt suspecta *Jano Gebhardo* Crepund. II, c. XV. vel *Fred. Lud. Abreschio* Addendis in Animadv. ad *Aesch.* p. 667. *Apollonius Rhod.* II. v. 200. — τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο Γήρᾳ· *Euripides* Herc. Fur. v. 231., Γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος. *Lucianus* Tragodopod. v. 56. Βάσιν τρέμουσαν· De his itaque sollicitandis nemo cogitasset absque Scholiaste Metrico: huius nota *Battierio* persuasit, mutilum esse colon hoc tertium, atque ita supplendum: Τὰν ἐμὰν, vel, Χαλεπῷ γήρᾳ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν· Sed neutra lectio pedem primum repræsentabat a Scholiaste designatum ἐπίτριτον Δ, altera tamen dabat anapæstum: Primus ab Editionibus discedens *Grotius* vulgari curavit: Γηραιῷ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὶ βάσιν. *Grotium* sequutus est *Wilh. Piersius*: uterque sic scriptum invenerat in Codicibus antiquis, hic in Cant. in Paris. *Grotius*; conspirant Mss. Leid. at in his recte positum Γηραιῷ· ne hoc quidem, si Scholiastes abesset, reprehenderetur: tandem ab his diversam lectionem *Kingius* invexit, hanc videlicet: Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν. si tempora numeres, hæc ad amussim metro designato congruit; si verba respicias, Græce scienti non poterit non absona vocis ποδὸς displicere repetitio. *Langium* tamen, nec miror, illa lectio Kingiana nacta fuit suffragatorem in specimine Lect. in Phœn. p. 403. *Kingius* vellem ad istiusmodi saltem lectiones firmandas Codices curatius designasset Mss. nam in uno certe vel pluribus Mss. quam dedit inventam fuisse lectionem eo minus dubito, quod Florentiæ scriptum *Is. Vossius* invenerat: Γήρᾳ τῷ παιδὶ τρομερὰν — in quibus manifesta vestigia comparent antiquioris lectionis Γηραιῷ πεδὶ vel ποδὶ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν. Facile fuisset non dico tolerabilem, sed quam optimam nonnulli iudicabunt, illinc lectionem hanc effinxisse: Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν Ἕλκω πάρος βάσιν· *senio tremulum pe-*

 dem.

dem ædibus his *extrabo*: ἕλκω πάρος, nempe δόμων τῶνδε, quod proxime præceſſit: *ante bas ædes.* *Sophocles* Ajace v. 73. —— στεῖχε δωμάτων πάρος. δόμων πάρος eſt in *Eurip.* Bacch. v. 1215. Phœn. v. 1270. Meliora forſan olim Codices ſcripti ſubminiſtrabunt.

Vs. 313. Χρόνῳ σὺν ἔμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις / Προσεῖδον. —] Ante *Kingium* vulgabatur: μυρίαις τ' ἐν ἁμέραις· recte deerat etiam τ' illud in B Leid. Euripidea ſic in Phœniſſis expreſſit *Senecæ* Iocaſta, v. 501. —— *teneo longo tempore Petita votis ora.* v. 515. —— *nate, poſt multos mihi Remiſſe ſoles*, hoc reſpicit iſta μυρίαις ἐν ἁμέραις· Χρόνῳ ſignificat *tandem*, *poſt longum tempus*: *longo tempore petitum*, *Senecæ*: quod ſæpius dicitur διὰ χρόνου· iſto ſenſu χρόνῳ *Sophocli* præſertim frequentatur: vid. *Euripidis* Phœn. v. 302, 1050. Hippol. v. 1181. *Theocritus* Eid. xv, v. 1, Γοργοῖ (ſic Mſſ. teſte Nobiliſſ. *Rövero* in Epigr. *Muſæo* præmiſſum) Φίλα, ὡς χρόνῳ; *quam diu deſiderata tandem venis.* plene *Menander* in Miſogyne, πολλῷ τῷ χρόνῳ Ὁρῶ σε. prouti reſtituit *Bentlejus.*

Vs. 314. Ἀμφίβαλε ματρὸν / Ὠλέναισι ματέρος,] Velut unum colon ediderant Ἀμφίβαλλε μ. ὠ. ματρός· in duo diſtincta *Kingius* & *Buttierius* ſcripſerunt emendatius: Ἀμφίβαλε μ. / Ὠ. ματέρος· prouti legitur & in duobus Mſſ. Leidenſibus.

Vs. 318. Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι] Καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι hic ante legebatur, quam *Grotius* e Cod. Pariſino κόμαισι ſubſtituiſſet: hoc, quod e Mſ notatum repererat Cant. orig. [illegible], λόγοισι *Barneſius* exhibuit. *Pierſius* & *Kingius Grotium* ſequuntur. κόμαισι Codices præbent Leidenſes, & Græca paraphraſis; præterea firmari videtur oratione huic ſimillima Hecubæ in *Euripidis* dramate cognomine v. 836. Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι, Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει. quae ſine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico M.* p. 26, 53 Sed fieri quoque potuit, ut huius loci memor locorumque ſimilitudine permotus, illud κόμαισι noſtrum in locum invexerit pro λόγοισι, quod adeo primus non mutaſſem, ut propemodum cenſeam in hunc locum eſſe revocandum: *Langius*, hic ducem ſuum deſerens, ad illud λόγοισι reſtituendum μάλα κυρίως βάζει. Iocaſten ſcilicet comam ſuam abſcidiſſe didicerat e Scholiis & e v. 326, 327. Præterea λόγοισι non quidem *Arſenius*, ſed antiquior invenit & probabiliter explicat Scholiaſta: πῶς καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων —— λάβω ἡδονὴν πολύτροπον. In re non diſſimillima *Lucretius* IV, 1070. —— *potiundi tempore in ipſo Fluctuat incertis erroribus ardor amantum; Nec conſtat quid primum oculis manibusque fruantur.* —— Quod mox in Euripideis ſequitur, Πολυέλικτον ἁδοναν, *Heſychius* in Lexicon ſuum recepit: Πολυέλικτον (πολύκυκλον) ἁδονάν· quod vulgatur ἁδὸν, quodque fraudi fuit *Phavorino Camerti*, hinc reſtituendum monuit Celeberr. *Weſſelingius*, Prob. c. v. p. 45.

Vs. 321. Τέρψιν Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;] Ex uno Codice Cant. primus reſtituit *Pierſius* pro τ. Παλαιᾶς λ. χαρμονᾶς. prius illud in pluribus Mſſ. inveniſſe *Kingium* credibile eſt, atque e ſcholiis erui potuiſſet, in quibus legebatur: Παλαιὰν λάβω παλαιῶν ἡδονῶν χαρμονήν. In Cod. Flor. proſtat Παλαιὰν λ. χαρμονὰν, & in utroque Leidenſi: ſed in eorum optimo poſtremæ vocis χαρμονὰν ſyllabæ, genuinæ lectionis χαρμονᾶν index, ῶ ſuperſcriptum. Doricus iſte flexus ſæ-

ſæpe ſic in Choris Tragicorum latet: *ſocios navales* alicui fortaſſe venuſte dixiſſe videbitur *Euripides* ναύταν — ὅμιλον in Hecuba v. 921. quod *Solano* tragicum dicitur ad *Luciani* T. II, p. 604. Quamvis non ignorem, quæ proſtant ad eum modulum plurima, ſcribendum arbitror: Ναυτᾶν οὐκ ἔθ' ὁρῶν ὅμιλον· hoc qui ſpreverit, non tamen in proxima ſede v. 918, ubi præceſſerat ναυτᾶν, adſpernabitur Doricum ἀστᾶν, in Leidanis Codd. ſincere ſcriptum: Θηβαιᾶν — παρθένων eſt in Phœn. v. 1709. *puellam Thebanam Callimachus* forte νύμφαν dixerat ἐκ Θηβᾶν· h. in Lav. Pall. v. 57., ubi vulgatur ἐν ποκα Θήβαις, & paulo poſt τᾶν ἑτέραν· *Angelus Politianus* ex antiqua membrana ſcriptum exhibuit Miſcell. c. LXXX, ταν εταραν, & εκ ποκα θηβαις· corrigebam: νύμφαν μίαν ἐκ ποκα Θηβᾶν (ſive Θηβᾶς) Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν· neque enim Minerva Thebis illam præ reliquis dilexit comitibus, ſed his antepoſuit omnibus Thebanam virginem. —— Palamedem venuſte dixerat Euripides ἀηδόνα Μουσᾶν. ſicut Poëtæ vocantur Μοισᾶν ὄρνιχες *Theocrito* Ed. VII, v. 47. Ex hoc verſu, & Eid. XII, v. 7., ubi ἀηδὼν vocatur ἀοιδοτάτη πετεηνῶν, conflatus eſt verſus 252. in hymno Deli *Callimacheo*, ſpurius in iſta ſede. Hoc ſi alienum, nihil tamen vetat *Euripidem* tractaſſe locum inſignem, qui cantatus in Palamede lacrymas Atticis expreſſit: crudeliter lacerata ſic iſta, veluti duo ſenarios, vulgavit in Exc. *Grotius* p. 397. Ἐκτάνετε, Δαναοὶ, ἐκτάνετε τὰν πάνσοφον / Μουσᾶν, καὶ οὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα. his ſubdit *Barneſius*: Ἐκάνετε, ἐκάνετε τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Quantos ad hæc cachinnos ſuſtuliſſent Attici! iſthæc efformavit *Grotius* ex hac veteri ſcriptura: Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ / Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μοῦσαν. / Sic iſta leguntur in Heroicis *Philoſtrati* cap. X, §. 12., apud *Diogenem Laërt.* II, § 44. & in *Tzetzis* ad *Lycophrona* Comment. v. 384. niſi quod apud *Diogenem Laërt.* iſthæc ὦ Δαναοὶ non inveniantur, & μοῦσαν (cuius loco Μουσᾶν fuerat ſcribendum:) in Μουσῶν commutarint ex MSſ. *Menagius* & *Olearius*: *Menagius* præterea citat argumentum in Buſiridis Encomium *Iſocrateum*, ubi p. 220. dixiſſe fertur *Euripides* in Palamede: Ἐκάνετε ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον. quibus ſubdit auctor: καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ᾐνίττετο. conf. *Sam Petiti* Miſcell. I, c. XIII. Ea res difficultate non carens hic tractari nequit. Ne voce quidem tranſpoſita quinque legitima Staſimi cantus cola poterunt illinc reſtitui:

> Ἐκάνετ', ἐκάνετε
> Τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
> Τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν
> Ἀηδόνα Μουσᾶν,
> Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον.

Poſſent etiam ante ultima prima repeti: Ἐκάνετ', ἐκάνετε / Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον. Alieno forte loco, Docti tamen iſta non inviti legent hic repræſentata.

Vs. 326. Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,] Alios legere κέκαρμαι, quod monet *Barneſius*, ſolius, ut puto, nititur auctoritate ſcholii vulgati in v. 375., ἐκέκαρτο ὡς ἀνωτέρω εἶπεν· Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κέκαρμαι χαίταν· οὐ ξυρῷ δὲ ἀλλ' ὡς ἐν πένθει. Sed ibi quoque κείρομαι habet Aug. Cod. quod *Euripidem* dediſſe præter verſus modulum evincit vicinum ἀμείβομαι v. 329. Locus autem *Euripidis*, ad quem iſta ſcribit *Scholiaſtes*, optime noſtrum interpretatur: tonſam ibi vidit Polynices: Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν· Hic Iocaſta, ἐμὰν,

in-

inquit, *λευκόχροα κείρομαι Δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν, Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν·* *Arsenii*, post *ἱεῖσα*, *φωνὴν* subaudientis, interpretationem arripiens *Barnesius* convertit: *Unde rasi canos meos (Lacrymosam emittens vocem) capillos.* Qui ridet ista, *Kingius* dedit: *Lacrymosam abjiciens funestam comam*: *Barnesium* sequitur, certe *φωνὴν* hoc in loco supplet *Marklandus* ad *Max. Tyr.* XXXII. § 4. Est in his aliquid impediti, quod, quomodocunque verses vulgata, non omne tamen expedias. Ne litera quidem mutata scribendum censeo: *Δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πενθήρη κόμαν·* ut hic sit verborum ordo naturalis: *Ὅθεν δακρυόεσσ' ἐμάν γε* (hoc malim, quam *τε*) *λευκόχροα κόμαν, ἀνεῖσα πενθήρη, κείρομαι.* —— *a quo tempore lacrymosa, meum certe canum crinem, lugentis more solutum, tonsu lugubri deformandum præbui.* Iam ante, ni fallor, Iocasta *κόμαν ἀνεῖσα πενθήρη*, *lugentis more capillos relaxans*, sive, quos olim nodo coërcuerat, passos habens & negligenter circum caput reiectos, post abitum Polynicis cœpit *κείρεσθαι*, more Græcis mulieribus inprimis usitato, de quo præter alios & *Kirchmannum* de Fun. Rom. II, c. XIII, plura dedit *Bochartus* Hieroz. P. I. L. II. c. XLV. In funebri luctu tam viros quam mulieres vertice detonsos crines amicorum imposuisse tumulo *Stanlejus* ostendit in *Aeschyli* Choëph. v. 166, & 178. Idem in versum 6 istius dramatis *πενθήρη κόμαν* ex hoc Phœnissarum loco comparat ad *Aeschyli πλόκαμον πενθητήριον.*

Vs. 328. &c. *Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον· / Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη / Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.*] In coiis separandis, in voce quoque *Δυσόρφναια*, (sic legitur in Leid. Mſ B) *Kingio* convenit cum *Barnesio*, *Hesychii* notam in subsidiis advocante: *Δυσόρφναια, μέλαινα, ἀφανῆ.* Sed, quod apud *Hesych. Is. Voss.* & *Abreschius* censuere restituendum, *Δυσόρφναια* tamdiu retinuerim in *Euripide*, dum alteram formam Græcis in uso fuisse constiterit: in talibus *Hesychii* nulla est auctoritas, nulla scriptorum Codicum: —— *Ἀμφὶ τρύχη* posui cum *Kingio*, pro *ἀμφιτρύχη·* Editio *Grotii* Parisina præfert *ἀμφὶ τρίχη·* Cod. A Leid. *ἀμφιτρίχη·* Cantabrig. Cod. notante *Barnesio*, *ἀμφιτρυχῆ·* diversam ab his lectionem subministrat *Hesychius*, cuius notam: *Ἀμφιτρυχῆ, κατεῤῥωγότα·* contulit ad hæc Euripidea Clariss. *Abreschius*, dubitans in Miscell. Obs. Vol. v, p. 91, utram hic lectionem præferat. Scholiasta *τρύχινα* scripserit *ἐνδύματα* vel *τρίχινα*, decerni nequit: *e pilis confecta* pauperculorum *vestimenta τρίχινα* quidem dicuntur; sed *usu trita*, *τρύχινα·* Gabaonitarum *ἱμάτια* quæ dicuntur Alexandrinis *πεπαλαιωμένα* Iud. IX, 5. *ἐσθῆτας τρυχίνας* dixit *Iosephus* Ἀρχαιολ. V, c. 1, § 16. ubi notat *Ez. Spanhemius*; plura dedit *Io. Davisius ad Max. Tyr.* XIII, § 5. Non e molli lana confecta, sed undique pilosa dici forte potuerunt *ἀμφιτριχῆ·* non *ἀμφίτριχος*, sed formari potuit *ἀμφιτρυχής*. Videtur tamen *Euripides* tritas vestes atras, quibus candidas mutarat Iocasta, *Δυσόρφναια* dixisse *τρύχη·* Quod si codex faveret antiquus, libenter *ἀμφὶ* commutarem in *ἀντί*, id verbo iunctum *ἀμείβομαι* sensum dabit aptissimum: *vestibus candidis lugubres hos atros pannos mutavi*: Helena v. 1094, *Βοστρύχους τεμῶ, Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι.* Τρύχη & *ῥάκη* permutantur in Acharnens. Comici v. 414. & 417. ubi Scholiasta: Τρύχη, *τὰ ῥάκη, τραγικῶς.* Appositus ad nostrum locus est in Troasin v. 496., ubi se dicit Hecuba, *Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα Πέπλων λακίσματ'·* ostentat *Euripidis* Electra

v.

v. 185, τρύχη — πέπλων· vid. v. 501. *Sophoclis* verſus eſt apud *Euſtathium* in Ἀπληγίς. Τρύχει καλυφ... Θεσσα-λικῆς ἀπληγίδος· ubi Tragicus poſuiſſe videtur Θεσσαλίδος: ut in Oed. Col. v. 306., Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει. Ceterum Euripideum illud, Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, Atticus eſt idiotiſmus, quem Latine ſimili forma loquendi non exprimas: redditur in ſcholiis μελανοφόρος· notat *candidis ve ſtibus viduata n.* *Liberis maſculis de-ſtitutus* ſæpe dicitur ἄπαις ἀῤῥένων παί-δων· vid. ad *Diodor. Weſſelingius* T. 1, p. 279. ἄπαις γνησίων παίδων eſt in initio Orat. *Iſæi* de Pyrrhi hæredit. p. 38, 2. ἄπαιδας τέκνων *Euripides* in Androm. dixit v. 714., & ἄπαιδα γέν-νας in Rheſo v. 908. Huius generis alia nonnulla ſunt apud *Euripiden*; ſed apud *Sophoclem* longe plura; cuius eſt in Aj. v. 321. — ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων, *ſine lamentis*; commo-dum advocat Schol. ex Elec. v. 36. Ἄσκευον —— ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ. in quibus, adiectivis ἀψόφητος & ἄσ-κευον voculam ἄνευ ſi ſubſtituas, ſen-ſus evadet ſimillimus: in Oed. Tyr. 200., ἄχαλκος ἀσπίδων idem eſt ac ἄνευ ἀσπίδων, ſive ἄοπλος, uti reddi-tur illud ſcholio Codicis Regii Pariſi-ni interlineari: Φιλοσοφόκλειοι iſtius moduli repererunt plurima: pauca no-bis iſta ſatis ſunt.

Vs. 331. Ἀπήνας ὁμοπτέρου Τᾶς ἀπο-ζυγείσας δόμων] Qui ſimilia quædam collegerunt, viri Docti hunc tamen *Euripideæ* locum, quo forma latebat orationis abſtruſior, prætermiſerunt intactum. Hæc antequam deſignetur, verbo monendum in præcedenti ver-ſu 330. δόμοισι vulgatum, quia ſena-rius illud poſtulabat, pro δώμασι repo-ſitum a *Battierio*, & e Mſſ a *Kingio*; cum his conſpirant Leidenſes Codices & Florentinus; qui Codd. in ſequen-tibus huic adnotationi præfixis non variant. *Par fratrum*, ætate prope-modum æqualium, audaci profecto tranſlatione Tragicus dixit ἀπήναν ὁμόπτερον, vel ὁμοπτέρων. rationem tranſlationis in ὁμόπτερος aperuit Scho-liaſtes; uſum vocis illuſtravit *Abreſch.* ad *Aeſch.* p. 418. Euripidei quoque memor ἀπήνας ὁμοπτέρου· quod *Scho-liaſtes* explicat optime ζεύγους συγγε-νικοῦ. nam Ζεῦγος, *iugum*, de iumen-tis proprie poſitum, (vid. Cl. *Weſſe-ling* ad *Diod. Sic.* II, XI, 8.) apud elegantiores non tantum, ſed in ple-beio quoque ſermone, de quovis eiuſdem generis *pari* poſitum. τὰ δυά-δα notabat: κυλίκων ζεῦγος *Iſter* dixit apud *Athen.* XI, p. 471. B. & in te-ſtamento *Lycon* apud *Diogen Laërt.* V, 72 vid. *Chariton.* VIII, p. 127, 7. & *D'Orvillius* Anim. p. 649. Ταῶν (atque adeo proprie dictorum ὁμοπτέ-ρων) ζεῦγος *Antiphanis* eſt apud *Athen.* IX, p. 397. A. & L. XII, p. 554. D. de duabus ſororibus *Cercidis*: Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. A-tridas *Aeſchylus* vocat in Agam. v. 44., ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν· ubi no-tat *Stanlejus*. Proprie ἅρμα ἐκ δύο ἵππων ἐζευγμένων Græcis ξυνωρὶς dice-batur: ut ζεῦγος, ſic *par filiorum* Oe-dipodis vocatur ξυνωρὶς in Phœn v. 1612. Plura dabit *Weſſelingius* Obſerv. I, c. XXVII. ad ultimum, quem is profert, locum comparari poterit *Eu-ripides* Troad. v. 924 Nummum, cui equi impreſſa erat figura, πῶλον vo-cabant Corinthii; duo tales nummos, puellæ Corinthiæ dandos, ξυνωρίδα venuſtiſſimo loco dixit *Euripides*, quem ex eius ſatyra Scironis ſerva-vit *Pollux* IX, 75. Eadem eſt ratio vocis Ἀπήνας· quia plauſtro *duo* tan-tum *boves* vel alia iumenta, in Græ-cia certe, iungebantur: vid. *Io Schef-ferus* de Re Vehic. II, c. XIX, p. 251. Noſtro iam *fratrum iugo*, quia facies erat & ætas non admodum di-verſa, dedit *Euripides* adpellationem

Ἀπήνας ὁμοπτέρου, vel ὁμοπτέρων· Cur ita legi malim *Strattidis* usus effecit: *Pollux* VI, 156. Ὁμοπτέρους τοὺς ὁμοτρίχους εἰπόντος Εὐριπίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν ὁμοπτέρους. hariolor conversa *Strattidi* & *Polluci* diversa prorsus Tragici loca: *Pollux* respicit versum ex Electra 530, Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους· hic ὁμόπτεροι sunt ὁμότριχοι, ὁμόχροοι· hoc apud *Hesychium* malim quam ὁμόχροοι: nisi forte posuerit utramque Grammaticus antiquior. Mea sententia verius scripsisset *Pollux*: Ὁμοπτέρους τοὺς ἀδελφοὺς εἰπόντος Εὐριπίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν Ὁμοπτέρους. Comicum acerrimum, cui adeo displicere non potuit præ ceteris (vid. *Abreschius* l. c.) illud ex Electra, locus Phœnissarum sic offendit, ut hoc etiam, suis forsan in Phœnissis, iocose [illegible], ad *Euripidis* imitationem [illegible], [illegible] vocans Ὁμοπτέρους· Alia Phœnissarum *Strattidis* fragmenta, hunc in finem a Comico scripta, suis locis memorabuntur. —— Erunt, quibus scripsisse videbitur *Euripides*: Ἀπήνας ὁμοπτέρων / Τᾶς δ' ἀποζυγείσας δόμων / Πόδον [illegible] —— *[illegible] librorum [illegible], [illegible], lacrymis semper [illegible]*: plerique vulgatis adhærebunt ut scopulo. Forsan ingenium audacius novi quid nobis eruet; huic observata [illegible], & versus e Phœn. 995., Μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγείς. legitur in Troasin v. 664., Ἀλλ' οὐδὲ πῶλος, ἥτις ἂν διαζυγῇ Τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγόν. Ingeniosos nihil movebunt minus acute cogitantium imperiosa censorum [illegible].

Vs. 335. Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,] Separarunt *Canterus* & *Kingius*, quod in [illegible] & MSS. iunctim legebatur Ὑπερτέρεμνα. *Barnesius*, & *Piersius* ponere maluerunt [illegible] bit adnotatiunculam *Langius* in Specim. p. 405., qua nos docet, placere sibi lectionem Barnesianam: si solam legisset quem tractabat Tragicum, loca saltem advocasset, ut istam nobis scriptionem communiret: hæc diligenter collegit, & de duplici vocis scriptura *Georg.* egit *Arnaldus* Observ. in hunc locum *Euripidis* in Miscell. Obs. VI, p. 595. Ab his diversum sentit *Buttierius*; ,, *scribendum*, ait, *videtur* [illegible] ,, τ' ἀγχόνας· *una voce, quod & Scholiastes insinuare videtur*: Ὑπὲρ τέ- ,, ρεμνα] καὶ εἰς τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνῇξεν. *itaque* ὑπερτέρεμνα *sunt* τὰ μετέωρα, *&* ἀπὸ ,, κοινοῦ *hic intelligendum* ἐφ' ὑπερτέ- ,, ρεμνα [illegible]" Sensum saltem huius loci nititur indagare vir optimus, qui num uni priorum, quos nominabam, consuluerit, in obscuro latet: sed τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης Græci Grammatici, hæc minus intelligentis, commentum videtur; ad quod ornandum [illegible] poterunt advocari ex Euripidis Helena v. 306. & ex Alcest. v. 229., βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ [illegible], quod interpretantur [illegible]. Sed [illegible] vel [illegible] semper apud *Euripiden* & alios vel *tecta* sunt domorum, vel *ædes* ipsæ, *tecta* quæque Latinis dicta; tamen in *Lycophronis* v. 350., Ἄνις τεράμνων, redditur *carens cœnaculis*: sed ἄνις meo iudicio Græcum non est: corrigo, Εὖνις, τεράμνων εἰς ἀνώροφον στέγην Εἱρκτῆς. Primum εὖνις ad præcedentia pertinet: deinde τὸ ἄστεγον οἴκημα solemni luxuria dixit τεράμνων ἀνώροφον στέγην· *Scaliger*: *Tecto carentis & lacunari domus*. *tecta* vocat & alibi τέρεμνα *Lycophron*. *Euripidis* Oedipus ἀνῇξε μὲν ξίφους / Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν, / Ὑπὲρ τέρεμνα τ' ἀγχόνας, *tum [illegible] arriperet, quo [illegible] traiiceret*, Ὑπὲρ τέρεμνα τ' [ἀνῇξεν ἐπ'] ἀγχόνας, vel ἀγχόνας, *tum superadscen-*

ſcendens tecta (ubi ſemotus eſſet ab arbitris) *ruit in laqueos.* In *Maximi Tyr.* XXVI, 9. *ἦξαν —— ἐπὶ βρόχον* reponenti *Perizonio* ad *Ael.* V. H. III, XLII. p. 313. obtemperare debuerant *Daviſius* & *Marklandus.* Noſtri loci ſenſum cepit Paraphraſtes, qui forte ſcripſit *ἀγχονὰς* non *ἀγχόνας·* differunt enim [illegible] & [illegible] ſecundum Scholiaſten etiam *Euripidis* ad Androm. v. 816, ubi *ξίφη* memorantur & [illegible], quorum hoc multo cenſebatur ignominioſius; in Helen. v. 306, & 308, ſic opponuntur *ἀγχόναι* vel *ἀγχοναὶ* & *σφαγαί.* Scholiaſtes in *Pind.* Olymp. I, v. 97. *τρία λέγονται κοινῶς, καὶ τὰ πρὸς θάνατον συνεργοῦντα· ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς, Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.* Inprimis ærumnoſis *ἀγχόνη* credebatur *τὸ φάρμακον·* ſapientior *Euripides* apud *Stobæum* Tit. XCVII, p. 538, 7.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτοὺς,
Δεῖν δ' ἀγχονᾶσθαι, καὶ πετρῶν ῥιπτεῖν
Οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν. (*ἄπο*,

Emendationem verſus ſecundi *Io.* noſtrum *Pierſonum* Veriſim. p. 140. præcepiſſe lætor.

Vs. 337, 38. *Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰχμάτων / Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.*] *Kingianam* lectionem, *Langio* quoque probatam, repræſentavi, quod veram omnium accederet proxime: quibus illa ſit in Codd. reperta, latet: in Leidenſium optimo legitur, *Σὺν ἀλλαλαγαῖσι δ' αἰὲν αἰχμάτων σ. κ.* in altero, *Σὺν ἀλαλλαγαῖσιν· αἰὲν δ' αἰχμάτων σ. κ. Barneſius* e Mſ. vulgavit *Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰχμάτων / Σκοτίᾳ κρύπτεται.* atque ita legitur in Mſ. Flor. *Grotius*, e Codd. opinor, dederat; *Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰχμάτων / Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.* hoc *Pierſius* expreſſit. ante *Grotium* hæc fuit [illegible] ſcriptura: *Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰχμάτων / Σκοτίᾳ κρύπτεται·* una tantum inſtructum *Samuelem* ſane miror [illegible] lectiones eruere potuiſſe Kingianus, ſolius Scholiaſtæ [illegible]: corrigebat ille: *Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰχμάτων / (Αἰεὶ) σκοτίᾳ κρύπτεται.* ad hoc colon ſequentia notans: „ *Primus verſus 39 pes eſſe debet ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· itaque quædam vox hic deſideratur: forte αἰεὶ vel alia quædam:*" hæc autem, ad præcedens colon: „ *ſi prior pes debet eſſe* [illegible] *locum habere non poteſt; forte ἀλαλαγαῖς legendum: verbum* [illegible] *de triſti & læta re uſurpatur; itaque etiam* [illegible] *videtur ita uſurpari poſſe.*" Hanc lectionem vix dubito quin ſequutus ſit Schol. metricus; præterea Grammaticus, cuius e Cantabrig. Cod. Scholion edidit *Kingius*: eadem enim eſt interpretatio *Scholiaſtæ* in *Sophoclis* Trachin. v. 209. *Ἀνολόλυξον —— Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς· lætis acclamationibus*: hanc formam alibi me legere non memini: frequentius eſt, eo quoque ſenſu, quo hic capiendum eſſet *ἀλαλαγαῖς*, *ὀλολυγὴ ululatus*: ſed ſæpe tamen, ut notum, *ἀλαλάζειν* & *ὀλολύζειν* inter ſe permutantur, tam in re læta, quam in mœrore triſta: hoc præter ceteros oſtendit Celeberr. [illegible] in *Job* p. 278. noſtri quoque loci memor: *Euſtathius* hic invenerat *ἀλαλαῖς·* nam ad *Hom.* Il. Δ, p. 377, 1. *ὁ ἀλαλητὸς*, ait, *προσεταιρίζεται καὶ τὴν τραγῳδικὴν ἀλαλήν. οἷον Ἀλαλαῖς αἰχμάτων' ἴσως* [illegible] *ἀλαλάζειν.* noverat & alibi legi: *Τὸν ἀλαλαγμὸν*, inquit in Il. Ξ, p. 990, 2. *Ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης, χρῆσις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ, Κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον·* quem locum, a *Plutarcho* partim quoque prolatum T. II, p. 483. D. deſcripſit ex Epitome (non enim legerat integrum opus) *Athenæi* I, p. 19, A. apud quem X, p. 421. D. in *Phœnicis*

cis

cis Colophonii choliambo *κάλλαλὴ* ponendum. *Pindarus* Nem. III, v. 94. *δοσίκτυπον* dixit *ἀλαλὰν Λυκίων τε καὶ Φρυγῶν. barbaricum ululatum*, *Quinctil.* Declam. III, p. 65. *Eurip.* Helena v. 1360. *Λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ*, *læto clamore luctum mutate*: *Ariſtoph.* Avibus v. 954, 1761. Lyſiſtr. v. 1293. Sed nihil horum, ut equidem arbitror, ſic adfirmare poterit vel *ἀλαγχαῖς* vel *ἀλαλαγχαῖς*, ut non conſideratius Euripidea ſpectanti leviter hoc colon videatur in meliorem ſenſum ſic commutandum: *Ἐναλλαγχαῖς δ' αἰαγμάτων*· hoc ſane proximum ad illam *Kingii*, ſive Codicum ſcripturam: at verſus tum non erit choriambicus dimeter acatalectus, qualem Scholiaſta deſignabat, verum, quales proximi huius Strophes, iambicus dimeter acatalecticus: ſic autem ab huius placitis reſilire mihi quidem religio non eſt, qui noverim veteres cola ſæpius alio modo ſeparaſſe, quam fecere recentiores: exemplo ſit colon, ſecundum Scholiaſten, huius Strophes 47, quod in duo ſeparatunt omn: *Etymologici* M. Auctor p. 285, 26. *Δοχμιακός, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ' ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. οἷον· Ἐγὼ δ' οὔτέ σοι· ἔστι δ' Εὐριπίδου Φοινισσῶν.* conf. *Hephæſtion* p. 33, 4. & Schol. in *Aeſch.* Theb. v. 129. & 103. Hoc impedimento remoto, nonnullis forſan illud noſtrum, *Ἐναλλαγχαῖς δ' αἰαγμάτων Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται*, tragicum & hac in ſede convenientiſſimum videbitur: *lamentis autem variatis, ſemper tenebris occultatur.* In eodem ſemper carcere clauſus, lamenta tamen variabat Oedipus; ut in Iphig. Aul. v. 1101, Iphigenia dicitur *Πολλὰς ἱεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων.*

Vs. 339. *Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ —— γάμοισι δὴ κλύω*] Senario ſyllaba deerat in Editis & Mſſ. certe Batavis; niſi quod *Kingius*, incertum qua auctoritate, dederit, *Σὲ δ', ὦ τέκνον, τὲ καὶ γάμοισι δὴ κλύω*· illud *τὲ*, ſi vel decem niteretur Codicibus antiquiſſimis, eo non minus eſſet a genio ſermonis Græci prorſus alienum hac ſede. Multo melius ſcriberetur: *Σὲ δ', ὦ τέκνον, τί καὶ γάμοισι δὴ κλύω* — ſæpius enim iunguntur *τί δή*; — ſed *Euripiden* ſcripſiſſe cenſeo: *Σὲ δ', ὦ τέκνον, καινοῖς γάμοισι δὴ κλύω Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἁδονὰν Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν, Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν.* hæc eſt *Joannis* noſtri *Pierſoni* conjectura feliciſſima, *καὶ* mutantis in *καινοῖς*. Quæ lectionis iſtius veritatem adfirment, ponam *Sophoclis* & *Statii* verba, de eodem Polynice loquentium: *Sophocles* Oed. in Colono v. 370. *Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει Καινόν τε κῆδος* (Adraſtum) *καὶ ξυνασπιστὰς φίλους*· *Statius* II Theb. v. 108. —— *iamque ille novis (ſcit fama) ſuperbit Connubiis, viresque parat, quis regna capeſſat*: pro *ſuperbus*, e Codd. alterum recte fuit repoſitum in Miſcell. Obſerv. Vol. I, p. 186.

Vs. 343, 44. (*Ἄλαστα ματρὶ τάδε, / Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ*)] Quæ poſtea ſequuntur, *Γάμων ἄταν ἀτεν*, ad ea pertinent quæ præceſſerant, *Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν.* eo ſignis poſitis, quæ Iocaſta mater indignabunda his interiecerat, a ſequentibus ſeparavi: viderant hoc Grammatici, locumque recte ceperunt. In colis ſeparandis *Canterum* ſequutus ſum; at in eorum alterum pro *σῷ* recepi *τῷ*· hoc in Mſſ. eſt Leid. & Flor. atque in ſuis invenerant *Grotius*, & *Kingius*, qui cola ſeparavit: *Ἄλαστα ματρὶ τάδε Λα- / Ἰῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.* / Ne ſic quidem colon 44 par erit vicinis dimetris iambicis; niſi *τάδε* commutetur in *τᾶδε*· *huicce matri*, id eſt *mihi*: *Battierius* legebat: *Ἄλαστα ματρὶ*

τρὶ σᾶ τάδε] Λαΐῳ τε σῷ παλαιγενεῖ. Vulgata designatis a Metrico minus congruere malo, quam sine Codicibus Euripidea temerari. Λάϊος non solet in duas syllabas contrahi: Sed cur obsecro *Laïus* eximie diceretur ὁ παλαιγενής? erat avus Polynicis, atque eo quis forte suspicaretur corrigendum σῷ πάλαι γονεῖ. Mihi prorsus hic *Laïi* videtur incommoda mentio: is scilicet! nuptias iuvenis curaret, quem illic etiam detestabatur. Suspicor *veteris Cadmi* (sic *Statius* Theb. III, 183) nomen hic antiquitus positum, atque ita locum restituendum: Ἄλαστα ματρὶ σᾶ τάδε Κάδμῳ τε τῷ παλαιγενεῖ. Thebani vocantur initio *Sophoclis* Oed. Tyr. τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι.

Vs. 346, 47. Ἐγὼ δ' οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς / Νόμιμον ἐν γάμοις] Qui de tædis egere iugalibus, antiquitus a matre filiæ nubenti prælatis, recentiorum nonnulli hæc attulerunt *Euripidea*, quæ veteres etiam transscripsere Grammatici, *Scholiastæ* scilicet in *Apollon. Rhod.* IV, V, 808. & in *Aeschyli* septem adversus Thebas v. 103. ille quidem ad eumdem ritum illustrandum. Non viderant, opinor, viri Docti, nostrum *Euripidæ* locum sic in Phœnissas suas transtulisse *Senecam*, v. 505. —— *non te duxit in thalamos parens Comitata primos, nec sua festas manu Ornavit ædes, nec sua lætas faces Vitta revinxit.* —— In duobus legitur MSS. Batavis, Ἐγὼ δ' οὔτι σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς· (in Scholiis ad *Aesch.* Ἐγὼ δ' οὔτε σοι π. α. Φ.) quia non sequitur οὔτε, poterit οὔ τι præferendum videri; præeunt certe *Feithius* A. H. II, c. XIV. quocum conf. *Jan. Gebhardi* Crepund. III, c. XII. *Io.* *Elsnerus*, Obs. S. I, p. 114. mihi melior videtur vulgata: post primum illud οὔτε sequi debuerat οὔτε Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη· sed nativa venustate structuram variavit perturbata Iocaste. Hoc si leve videbitur, ut est, quam tamen *Plutarchus* hic subministrat lectionem, digna sanequam est attentius spectari: bis legitur in Phœnissis νόμιμον· bina loca protulit *Plutarchus*; sed, quod mireris, in neutro νόμιμον, in altero μόνιμον comparet, in hoc autem γόνιμον. utraque lectio talis est, ut ab ipso *Plutarcho*, si non a scenico Philosopho, profecta videatur: Ut alia scilicet e Phœnissis, hanc quoque Iocastæ querelam libro de Exilio ridet *Plutarchus* p. 606. F. τὰ τῆς μητρὸς ὀλοφυρομένης, (Ἐγὼ δέ σοι οὔτε πῦρ ἀνῆψα γόνιμον ἐν γάμοις, ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς) Ταύτην ἔδει χαίρειν καὶ ἀγαπᾶν, πυνθανομένην ναίοντα βασίλεια τηλικαῦτα τὸν υἱόν· ἡ δὲ, θρηνοῦσα τὴν οὐκ ἀναφθεῖσαν λαμπάδα, καὶ τὸν οὐ παρασχόντα λουτρὸν Ἰσμηνὸν, ὡς ἐν Ἄργει μήτε ὕδωρ τῶν γαμούντων, μήτε πῦρ ἐχόντων, τὰ τοῦ τύφου κακὰ καὶ τῆς ἀβελτερίας τῇ φυγῇ περιτίθησι. *Plutarchi* verba *Gasparus Stiblinus* attulit Annot. in Phœn. & diversam a vulgata lectionem γόνιμον commemoravit, procul omni dubio monitus a præceptore suo *Ioanne Hartungo*, quem alicubi scribit Phœnissas interpretatum: observatum autem illud ab *Hartungo*, liquet ex huius Decuria prima locorum memorab. cap. I. Thes. Crit. T. II, p. 634. Confer. p. 654. *Acute Plutarchum de hoc Poeta* [illegible] *ferere*, non erat cur [illegible] *fius*: mihi quidem [illegible] videtur crimen [illegible]; [illegible] infamis Euripidea Iocaste, ut *Plutarcho* dici meruerit θρηνοῦσα [illegible] φθεῖσαν λαμπα[illegible]: [illegible] iugalem [illegible]; [illegible] d [illegible] [illegible] legitimum munus, [illegible] tamen in [illegible] præceptum: [illegible] Philosophi [illegible] tredia, quæ [illegible] te-

teriam: ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ. Hæc tamen ipsa me movent ad eius lectionem γόνιμον non temere reiiciendam; quam damnasse videntur *Barnes.* & *L. Bos* Exerc. S. p. 185. Vulgatæ primum favere videtur ad hunc morem sæpius excitatus locus ex *Eurip.* Iph. Aul. v. 732, ubi, quis facem filiæ iugalem tolleret, interroganti Clytæmnestræ respondet Agamemnon: Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. tum illa: Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, καὶ σὺ φαῦλ' ἡγεῖ τάδε. voculam incommodam versui sustuli: tantumdem enim hoc valet ac si dixisset, Οὐ τοῦτο νόμιμον. Sed, si nostro loco νόμιμον posuit *Euripides*, quid ista præterea significabunt, Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ; nihil enim interest, utrum hic ὡς πρέπει dicatur, an ὡς νόμιμόν ἐστι, vel ὡς νενόμισται, quod postremum est *Theocriti*, XXIV, 95. Hanc ob causam placet in hac sede γόνιμον· In Erotico *Plutarchi* p. 764. B. sole dicitur deferri, sicut & Amore, θερμότης γλυκεῖα καὶ γόνιμος, *dulcis calor & genitalis*, qui vel corpus vel animum fœcundat. Fax nubentibus prælata semper erat ominosa: *Propertius* IV. El. III, 13. *Quæ mihi deductæ fax omen prætulit*: si minus essent nuptiæ fortunatæ, faces maritales gestasse credebantur Eumenides; si fortunatæ, Pronuba Iuno vel Venus: si facem Venus ipsa ventilasset, amor non tantum durabilis portendebatur, sed inprimis censebatur πυρὸς φῶς γόνιμον, *genitale lumen iugalis ignis*, & lætum omen fœcunditatis, calore potissimum adumbratæ. vid. *Barthius* ad *Nemesian.* Cyneg. v. 16. & *Weitzius* ad *Valer. Flacc.* VIII, v. 245. Aqua, de patrio flumine sumta, se adspergebant, συμβολικῶς παιδοποιΐαν εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον, ut scribit Scholiastes ad v. 349, in Aug. Cod.

Vs. 352. Ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.] Duplex olim librorum fuit lectio: Scholiastes, γράφεται, inquit, καὶ Ἐσιγάθησαν. Quod apud *Hesychium* legitur, Ἐσιγάθη, hinc derivatum putat *Abreschius*, variam quoque lectionem e Scholiis commemorans: bis Doctissimo viro tributum fuit Ἐσιγάθησαν εἴσοδον· scripserat is, ni fallor, εἰσόδοι· hæc saltem veterum quorumdam Codicum fuisse videtur lectio: Ἐσιγάθησαν εἴσοδοι νύμφας· qua recepta, versus marcebit antispasticus; sed pes secundus erit diiambus: εἴσοδον, quod habet Ms Flor. antiquæ præfert lectionis vestigium.

Vs. 353. Ὄλοιτο τάδ'] Corrigendum arbitror: Ὄλοιθ' ὁ τάδ'· εἴτε σίδαρος Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. *Pereat, qui haec*: vel, *Male sit illi, qui haec*: nempe mala primus invexit: dicere potuisset: Ὄλοιθ' ὁ τάδε μησάμενος. *Soph.* Electra v. 126. Ὡς ὁ τάδε πορὼν Ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν. *Eurip.* Rhes. 875. Ὄλοιθ' ὁ δράσας. istiusmodi significatus participium si subaudias, iratæ congruit inprimis indignantique Iocastæ hæc ἀποσιώπησις, ni simplex dicenda sit potius ellipsis; quales in quotidiano sermone plurimas obtinuisse credibile est. Non dissimilis locum habet ellipsis in blandientium formula, μὴ σύ γ', apud *Aristophanem*, Tragicos, sed in communi sermone quoque satis usitata, significante: *noli, quæso te, hoc facere*. vel, *ne hoc, obsecro te, facias*. Iratis autem ellipticam orationem sæpius *Homerum* tribuisse, plus semel animadvertit *Eustathius*; in Od. II, p. 610, 14. & in Il. x, p. 1340, 2. σημείωσαι, inquit, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, συσχηματισθεὶς οἷον τῷ πράγματι, ὑπεσημήνατο τὴν τοῦ λόγου ἔλλειψιν προσφυῶς γενέσθαι τῷ χόλῳ τῆς Ἥρας, οὐ ἴσον μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως —— Vulgata lectio, Ὄλοιτο τάδ', *ista pereant*, defensorem forte non inveniet, præ-

præter veteres Grammaticos; his qui Linguam tamen patriam fuisse, quam tractabant, contenderit, haud malum errat opinione sua. Cui religio non erit a Metrico dissentire, forsan hic eo præferat "Ὄλοιθ' ὃς τάδ', verbo, non participio, subaudito, quia sic [illegible] Tragici: *Aeschylus* Theb. v. 458. "Ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1353. "Ὄλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας / Νομάδος ἐπιποδίας / Μ' ἔλυσεν, ἀπό τε φόνου / Ἔῤῥυτο κἀνέσωσεν. sic locus [illegible] plenior, quam in editis, legitur in optimo sane Codice Regio, quem Parisiis nactum Cel. [illegible] *Hemsterhusius* adhibuit. conf. *Eurip.* Rheso v. 906, 908. Hippol. v. 407. Quod verbum supplendum nostro loco relinquatur, [illegible] drama plura [illegible], e quibus eligat, vel ἐμήσατο, vel ἔπραξε, vel ἐτελεύτησε. Legitur in Phœn. v. 805. Ἦ δεινά τις ἔρις θεὸς, ἃ τάδε Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι. Vs. 1038. φόνιος ἐκ θεῶν, Ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας. Vs. 1073. Πάντα δ' ἐν ἄμματι τῷδε συνάγαγεν [illegible]. Ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ. In his cum Deus ut auctor malorum consideretur, manifestum est, cur hic, postquam dixerat, "Ὄλοιθ' ὁ τάδ', aut ὃς τάδ', ne impia videretur in Deum, sese reprehendat, & corrigat: εἴτε σίδαρος, / Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. —— Cum ultimo Strophes colo, lucis adhuc indigo, comparari poterit e *Senecæ* Troasin v. 1061, [illegible]

Vs. 358. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ, Καὶ —] *Eustathius* de Ismenia & Ismenes Amor. VI, p. 226. ὡς δὲ καὶ γυναιξὶ δεινὸν, κατὰ τὴν παροιμίαν, αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ, ἄλλαι μητέρες συμμαρτυρήσουσιν. alius scripsisset ἄσαι μητ[illegible], *Eustathium* tamen dedisse suspicor κατὰ τὴν τραγῳδίαν, sicuti scribit p. 221, 314, 361. Huius dicti varia leguntur in Scholiis interpretamenta; quorum unum aptissimum: καὶ τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες. duo loca hanc in rem prolata lectori satisfecissent, *Sophocles* in Electra v. 772. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς Πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ [illegible] tror: οὐδὲ καὶ κακῶς Π. *tamen neque iniuriam* [illegible] *mater*, *quos peperit*, [illegible] vis in simillimo loco *Euripidis* Iphig. Aul. v. 917. Δεινὸν τὸ τίκτειν· καὶ φέρει φίλτρον μέγα, Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων. hunc locum, ni fallor, attulerat Scholiastes antiquus; eius enim in Scholio, quod vulgavit *Kingius*, recentioris, observari poterunt vestigia.

Vs. 360, — 363. Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.] Hos quatuor senarios ad Titulum XXXIX, περὶ πατρίδος, retulit *Stobaeus*, ubi p. 227, 8. genuina vocum forma legebatur, quæ ante *Kingium* in Doricas, Ματερ & ἀφικόμαν, corrupta prostabat in Edd. Euripideis. quid de talibus esset sentiendum alibi fuit disputatum. Versum 363 *Thomas M.* profert in v. [illegible] vir Doctus in Miscell. Obs. Vol. III, p. 108. Qui peregrinam regionem anteponit patriæ, Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει, *verba profundit*, *a quibus diversum sentit.* *Eupolidis* Adulator apud *Athen.* VI, p. 236. F. Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, / Καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. *Neque probare prafero*, *quin velut obstupesco* sic [illegible] p. 57, Καὶ ξυνεγενόμην ἀεὶ τοῖς [illegible] [illegible] in isto versu [illegible]

χαίρειν non debuerat repræsentari. Eupolidea Casaubonus ad Theophrasti Char. p. 24. contulit; in quo propterea prætulerim alteram Summi viri coniecturam, ἐπαινέσαι δὲ ἄκοντα, quasi vero δοκοῦντα τοῖς λόγοις χαίρειν. *verbis hominem laudans, eius corde premit contemtum.* *Theognis* v. 87. Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ, vid. *Euripidis* Androm. v. 451, 452, cuius dicti vim *Iac. Nic. Loensis* enervavit: quod hic λόγοισι χαίρειν, alibi dixit γλώσσῃ χαρίζεσθαι, Orestis v. 1514, Δειλία γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν. quod legitur in Scholiis, χαριτογλωττίζειν, alias χαριτογλωσσεῖν & γλωσσοχαριτοῦν dicebatur. —— Notatu non est indignum, in Mſ. Flor. deesse versus 362 & 363. Quam ob rem male fuerint hi duo versus omissi, Doctis obscurum esse nequit: minus etiam periti, quid sibi sæpius evenerit cogitantes, idem olim accidisse non mirabuntur: quum librarius in fine versus 361 posuisset ἔχει, in eadem autem voce versus desineret 363, huc oculo aberrante, omisit intermedia: in *Euripidis* Florentino Codice sæpius, ob eamdem semper rationem, aliquot fuere versus omissi; in Phœn. qui versum sequuntur 1007 sex continui; in Medea versus 718 & tres sequentes, ob γονὰς repetitum: ob verbum ἀντιλήψεται bis ab *Euripide* positum omisit librarius in Androm. v. 742. & 743. ob vocabulum δόμοις, ibidem versum 933 & 934. propter duas tantum syllabas similes vocum ὀμμάτων & δωμάτων in eodem dramate sex versus omiserat librarius 1068 —— 1073. Pronomen αὐτὸν medio versu 1084. Hippolyti collocatum, nec non versu 1087 fecit, ut intermedia, alias minime negligentissimus scriptor, transiliret, coniungens ista hæc: Οὐχ ἕλξετ' αὐτόν, εἶπον. — Hoc errorum fonte derivata clades plurima procul dubio, quin integras nobis interdum columnas intercepit, atque ea veterum locis intulit vulnera, quæ sine Codicum fideliorum subsidio resarciri non possint: illinc ortas lacunas, præter *D'Orvillium* in *Charit.* p. 552, 553, e Codd. Mſſ. passim Librorum Editores suppleverunt. In Euripideis istiusmodi defectus plures esse, quam in aliis Poëtis, eo credibile videtur, quia, quod hi plerique saltem evitarunt, versus in eadem voce desinentes sæpenumero vicinos collocare non dubitavit, nimis quoque frequens in universum in iisdem repetendis. Locus in quo versamur esse poterit exemplo: verbum ἀφικόμην claudit versus 360, 364, 369. Centum exempla, quæ sunt ad manum, proferri possent; nisi propter eam ipsam rationem rectius videretur, doctis notissima non adposuisse.

Vs. 364. Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,] Incertum, utrum e scripto Codice *Grotius*, an ex ingenio vulgarit: Οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφ. nam casu factum aut operarum vitio non opinor; quoniam sic quoque legisse videtur Scholiasta recentior, non tantum explicans, εἰς τοῦτο ἤγουν εἰς τοσοῦτο τάρβος ἀφικόμην, sed, postquam τάρβος & φόβον diversa designare monuerat, addens: τάρβος οὖν χρὴ γράφειν καὶ ἐνταῦθα. Vetus Grammaticus sinceram sine dubio scripturam vulgatam, Οὕτω δὲ τάρβους, εἰς φόβον τ' optime explicat: εἰς τοσοῦτο τοῦ τάρβους καὶ εἰς φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην. In multis loquendi formulis, in quibus legitur εἰς τοῦτο vel εἰς τοσοῦτον, — ὥστε, — paululum tantum variata structura, locum reperit οὕτω· nihil interest, utrum dicatur: Οὕτως εἰσὶν ἀμαθεῖς, ὥστ' — an εἰς τοσοῦτον ἥκουν ἀμαθίας, ὥστε — *in tantum processerunt amentiæ;* *Plato* Lyside p. 218. A. memorat τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχον-

ἔχοντας, ὥστε κακοὺς εἶναι. vulgatur ἀγ[illegible]. Nihil [illegible] refert, utrum dicas ἐς τόδε ἡλικίας ἥκοντα. cum *Herodoto* VII, [illegible] XVIII. [illegible] οὕτως ἔχοντα. *Gregor. Nazianzen.* Epist. LXIII, p. 820. A. καὶ ἡλικίας οὕτως ἔχεις, ὡς ἤδη τὰ πάθη κλίνεσθαι. Hujus est in Orat. XX, p. 319. C. παρασκευῆς — οὕτως εἶχον καὶ γνώμης. aliorum etiam. οὕτως ἔχω δόξης. conf. Celeb. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Nigrin. p. 38, 8, Rarius, quod legitur in Eurip. Heraclid. v. 214, Γένους μὲν ἥκεις ὧδε (id est οὕτω) τοῖσδε, Δημοφῶν. Frustra vetus interpres copulam τε censebat in hoc versu supervacuam. Ut origine, sic significatu differunt τάρβος *terror*, & φόβος *metus*. *Aeschylus* Supplic. v. 744. Περίφοβον μ' ἔχει τάρβος. *Sophocles* Trachin. v 179, *metu*, *futuri* nempe *mali*, *territam*, Φόβῳ dixit ταρβοῦσαν. *Euripides* Herc. Fur. v. 971. ταρβοῦντες φόβῳ.

Vs. 368. Σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε] Legitur in Flor. Mf. εἰσήγαγες, quod adeo non spernendum, ut mihi quidem genuinum videatur; si minus [illegible], vetustum tamen apparebit. Est in eodem Codice similis huic egregia sanequam lectio: Hecubæ versus 501 vulgatur: Ἔα, τίς οὗτος, σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷ Κεῖσθαι; scribi debet e Flor οὐκ ἐᾷς· præterea poni malim: Ἔα, τίς; οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς Κεῖσθαι· nam οὗτος hic est, ὦ οὗτος, vel οὗτος σύ.

Vs. 373. Ναίω, δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.] His vetus insidet ni fallor menda, quæ lectoribus attentis sæpe fuit offendiculo: Græce minus periti procul dubio mirabantur *aspectum per oculos lacrymantem*; ridebunt *vultum oculis madentem*, *Kingii*: Hæccine castigatissimis ingeniis imputari! Quis, obsecro, dixit uspiam ὄμμα δι' ὄσσων δακρυῤῥοοῦν; quis, quod ullam habeat cum istis similitudinem? ὄσσων ὄμμα, quamvis a me nuspiam lectum, si [illegible]c [illegible] in grandissimo collocaretur chorico cantu, non adeo quidem offenderet; sed hæc nostra qui sic, ut sunt vulgata, recte poni contend[illegible] [illegible] in haud desiderem. Graviter *Aeschylus* [illegible]. Δακρυσίσταχτον δ' ἀπ' [illegible] Hippol. [illegible] verbum inde formatum etiam innotuit. Illud [illegible] versus [illegible] ritas: præter Scholiasten, *[illegible]* ita legit in *Hom.* Il. Γ, p. 328. v. 21. ubi formam vocis ὄσσος masculinam & aliunde firmat, ἀπό τε τῆς πληθυντικῆς γενικῆς, ἣ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται ἐν τῷ, —— δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχω [illegible] ἔνθα, ait, ζήτει διαφορὰν ὄσσων καὶ ὄμματος. Hinc saltem variam lectionem lucremur ἔχω nihil e Codicibus enotatur diversitatis: in optimo Leidensi scribitur Ναίω, δ' ἴσσων ὄμμ' ne hoc quidem de nihilo; vitii namque sedes esse videtur in istis Ναίω δι' ὄσσων. Corrigo:

—— —— ξένην πόλιν

Ναίων, ἀειδὲς ὄμμ' ἔχω δακρυῤῥοοῦν.

hujus lectionis vestigia Cr[illegible] in depravatis illis ΔΙ. occ animadvertet. Fundus emendationis est in Hesychiana nota, nisi fallor, ad hunc ipsum locum *Euripidis* conformata: Ἀει[illegible], ἀφανὲς, [illegible] cui certe congruunt interpretamenta, si capiatur ἀφανὲς eo sensu, quo recentiores ἀφανίζειν adhibuere: vid. *T. H.* in

 Mi-

Miscell. Obs. v. III, p. 411. *Eustathius* in Od. Z, p. 261, 12. αὐχμοῦ πινκρότης, inquit, καὶ κακὰ σπεῖρα, τὸ λαμπρὸν εἶδος ἀφανίζουσιν. Idem in *Homeri* Od. T, v. 203. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο —— observat p. 695, 33, verbum ἐναίρειν significare τὸ ἀφανίζειν ἢ αἰσχύνειν. ὄντως γὰρ (sic scribendum) ἐναίρεται χροῦς καλὸς δακρύσιν, αἰσχρὸς δηλαδὴ ἀντὶ καλοῦ ἤγουν εὐειδοῦς γινόμενος. quæ possunt in nostrum locum apte transferri: mœrore conciderat vultus Polynicis, & lacrymis inprimis fuerat deformatus: olim αὐχμηρὸς, exsul, patriæque sibi debitum regnum usque cogitans, contraxerat ἀειδὲς δέμας. Alcestis tamen in Euripidea v. 171, in malis erat ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν Κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν. Proprie quidem erat 'Αειδὴς, ὁ μὴ ἔχων δέμας· uti legitur in *Cyrilli* Lexico MS. ubi, quod eadem exhibet pagina cum eadem expositione, 'Αδὴς deleri poterit in libro Leidensi. Ut δύσμορφος & ἄμορφος, ita δυσειδὴς & ἀειδὴς idem prorsus valent, δυσπρόσωπος & ἀπρόσωπος· quorum illud in *Sophoclis* est Oed. posteriori v. 278. hoc eodem sensu legitur in Charmide *Platonis* p. 154. D. οὗτος, εἰ ἐθέλει ἀποδῦναι, δόξει σοὶ ἀπρόσωπος εἶναι· οὕτως τὸ εἶδος πάγκαλός ἐστιν. Sophistica recentiorum elegantia diceretur ἐπ' αὐτῆς δὲ ὅλος πρόσωπον φαίνεται. *Statii* Theb. VI, 573 cum Parthenopaeus, cursu certaturus, vestes posuisset, *Effulsere artus, —— lucentesque humeri, nec pectora nudis Deteriora genis; latuitque in corpore vultus.* *Sophocles* apud *Stobaeum* p. 503, 37. de opum vi: Καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα, καὶ δυσώνυμον Γλώσσῃ, σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν. ubi figura potest observari, quam vocant Χιασμὸν, quam quoque sic etiam dixerat cum ceteris *Moschopul.* in Il. B, v. 212. nam pro χιλιασμὸν corrigendum ibi χιασμὸν, olim me monuit Clar. *Jo. Jac. Schultensius*, in hoc etiam literarum genere iam tum peritissimus. Hæc si nihil ad *Euripiden* faciunt, ne illud quidem omittam, male viros Doctos ad *Hesychianum* 'Απηδέσθη, p. 448, v. 21. Græcis ignotum confinxisse vocabulum, eiusdem cum nostro ἀειδεῖ virtutis, 'Αειδὴς, illis omissis, utilius *Eustathium* contulissent in Od. A. p. 37, 10, e *Pausaniae* Lexico nobis proferentem Comici *Platonis* loca, in quibus, ab illis alienissima, reperiuntur 'Απηδέσθη & Κατηδέσθημεν. —— Aliis fortasse vulgata vetus nostri lectio sic potius videbitur corrigenda:

—— —— ξένην πόλιν
Ναίω, κατηφὲς ὄμμ' ἔχων δακρυρροοῦν.

usitatius illud altero; præterea Tragico quoque nostro frequentatur: *Eurip.* Heraclid. v. 633. Τί χρῆμα; κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις; conf. Orest. v. 882. In Medea v. 1012. legitur: Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; qui versus est in *Gregorii Nazianz.* sub nomine vulgato dramate 730.

Vs. 374. Ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σε δέρκομαι] Potuerant etiam ista sic separari: 'Αλλ' (ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ·) σε δέρκομαι Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν. *Sed (luctum enim nova lugendi sequitur iterum materies) Te conspicor capite raso, vestibusque lugubribus indutam.* Sensum perverterant interpretes; horum, sui etiam ipsius, errorem corrigens in notis, prope veritatem accesserat *Kingius*: sed αὖ pertinet ad ea quæ præcedunt: neque, si quis curatius hæc exputet, ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος notat, *dolor enim additur dolori*, sed *dolor excipit*, vel *novus alium mox sequitur dolorem*: illud *Kingii* congrueret *Euripidis* Alc. v. 1039. 'Αλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον. & Troadum v. 591, ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται, vel κέονται, e Ms.

Polynicis luctus nonnihil erat hoc temporis articulo levatus; sed, simul ac matrem moerore videt confectam, nova mox luctus iterum materia prioris in locum succedit: hoc est ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ *Eurip.* Troad. v. 701, Ἀλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος. *Homerus* Il. Τ, v. 290. — ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sic loquitur cui vix ulla malorum est intermissio, cuique συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά, ut ait *Eustathius*. *Euripides* Iph. Taur. v. 191. μόχθος δ' ἐκ μόχθων ἀΐσσει. v. 865. Ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ. Hecuba v. 688. Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων Κακὰ κακῶν κυρεῖ. sic codices etiam scripti: perperam edidit ἐφ' ἑτέρων *Kingius*. ἕτερα ἐξ ἑτέρων ἀεὶ παρεισφέρων, *Athenaeo Casaubonus* felicissime restituit VIII, p. 346. c. *alias semper quaestiones post alias nectens*. Ita suo saepe more variavit *Euripides*: in Oreste legitur v. 979. Ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ. Scholiastes, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις κατὰ διαδοχὴν ἐπέρχεται. Hippol. v. 866. Τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν. In Androm. v. 801, pro κακῶς, e Mſ. Flor. legendum, ὡς κακὸν κακῷ Διάδοχον. ex eodem Codice reponi poterit in Troasin v. 617. Κακῶν κακὸν γὰρ εἰς ἅμιλλαν ἔρχεται. In Supplicibus v. 71, Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων Διάδοχος· legendum censeo: γόοις Διάδοχος. quia sic struere solet illam dictionem *Euripides*.

Vs. 375. Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν.] Hic, & ubicunque vox occurrit apud Tragicos, secundum *Ezech. Spanhemium* in *Callim.* h. in Cer. v. 11. scribendum esset μελαγχύμους, Atque ita, si dicto essemus audientes, iambos aliquot in Tragicis haberemus scazontes: sed hoc, opinor, incommodum vir Illustris non animadverterat; *Aeschylo* dicti μελάγχιμοι *Aegyptii* hanc obiecerant *Spanhemio* caliginem. Locis a Clariss. *F. L. Abreschio* p. 405. & *Stanlejo* citatis in *Aeschyli* Choeph. v. 9. addi poterunt ex *Euripidis* Rheso v. 962. & e Codice Flor. Mſ. versus Alcestidis 427. integrum locum adponam e Mſ. Πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ, Πένθους (pro Πένθος) γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω, (male θέλω Mſ.) Κουρᾷ ξυρηκεῖ καὶ μελαγχίμοις πέπλοις· vulgatur: Κουρᾷ ξυρηκεῖ καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ. conf. Troades v. 141. Ut hic, sic in Electra v. 335. Κάρα ξυρηκές· —— Πέπλους μελαγχίμους ἔχειν, *Scymno Chio* dicitur v. 400, Μελανειμονεῖν τε πενθικάς τ' ἔχειν στολάς.

Vs. 377. Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,] Qui hunc sequitur, versus olim in exemplaribus forte quibusdam deerat: *Scholiastes*, ὁ στίχος, inquit, οὗτος (378) ἔν τισιν οὐ φέρεται. Si nostris abesset, a nemine requireretur: verissimum quidem, quod illo versu dicitur, sed nihil adeo facit ad sermonem institutum: hic satis erat dixisse: Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων. *Euripides*, Iphig. Aul. v. 376. Δεινὸν, κασιγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους, Μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν. —— Quae *Grotius* ut incerti Tragici posuerat in Excerptis p. 467. ex *Aristotelis* Polit. VII, c. VII. p. 195, 8. *Euripidis* esse docuit e *Plutarchi* T. II, p. 480. D. *Gatakerus* A. M. P. C. XII. p. 513. sunt autem haec, versumque conficiunt Paroemiacum: Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν. —— Postquam haec scripseram, in Edd. Scholiorum, antiquioribus illa *Kingii*, sequentia reperio continua: Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.] ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται. Ὡς δεινὸν] Λίαν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν. Hinc mihi nata suspicio, num forte scripsis-

fiffet Grammaticus ad verfum 377, Ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται, Ὡς δεινὸν —— ἄλλος δέ, Πρᾶγμ' ἐστὶ χαλεπὸν, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν. fenarius effet, neque *Euripiden* dedeceret.

Vs. 380. Σκότον δεδορκώς;] Adfert ifta *Thomas M.* in v. Σκότος. Diffentit a *Thoma*, quin prorfus a *Moeride*, *Aelius Dionyfius* in Attico Lexico apud *Euftath.* in Od. A. p. 19, 39. cui placet, ἀρσενικῶς præter ceteras fecundum Atticos efferendam vocem σκότος. *Euftath.* in Od. A p. 452, 50. γίνεται Σκότιος ἐκ τοῦ Σκότος, πλὴν οὐκ ἐκ τοῦ οὐδετέρου ἀλλὰ τοῦ Ἀττικωτέρου ἀρσενικοῦ. cum *Aelio* convenit Scholiaftæ in verfum primum Hecubæ. Talia quædam collegit *Henr. Stephanus* App. de Dial. Att. p. 152, 153, 156, 157. ut vocis Σκύφος, οἱ Ἀττικοὶ τὴν εὐθεῖαν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν, quod obfervat *Athenaeus* XI, p. 498. A. fic noftræ quoque Σκότος. Utramque formam etiam adhibuere Tragici. — Hoc autem, Σκότον δεδορκὼς, non primus, opinor, periclitari voluiffet *Euripides*; veluti *Sophoclis* ufu jam notum ex Oed. Tyr. recepit, ubi Tirefias obfcurius Oedipum v. 427. dicit Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότον· Scholiafta: καινότερον εἶπε βλέποντα σκότον· merito fane; quidquid enim ejusmodi formularum, etiam apud Comicos, ab ifta *Sophoclis* & *Euripidea* difcrepat.

Vs. 383. Οὔπω γὰρ ἤρξατ',] Mihi quidem ifta non placent; quo fint modo redintegranda, videant lectores; commodum præberent fenfum fic fcripta: Οὔπω γὰρ ἤρκεσ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ, Κακῶς δὲ (τε Mf. B) γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ. *Nondum enim fatis erat*, vel *fufficiebat*, illi nempe, quisquis fit Deorum, qui perdit Oedipi five Laii genus: aliud quid fequi debuerat, quo referri poffent ifta, Οὔπω γὰρ ἤρκεσ' at orationem, ne dicenda Polynicen offenderent, interrumpit inftitutam locafte, Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Verbum ἀρκεῖν, hoc etiam fenfu pofitum, iungitur infinitivo: *Sophocles* Aj. v. 80, Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν. *Euripides* Heraclid v. 953, Οὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον. vid. Rhef. v. 483. Meliori forte coniectori lectio Florentina proderit: Οὗτος γὰρ ἤρξατ' ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ. ἐμοὶ præbet Leid. B.

Vs. 386, 387. — διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.] Una litera cafu forfan adiecta verfum obfcuraverat: *Kingius* paucisfimas Editiones adhibuit; quod in hi invenerat, ἐλήλυθας omnibus Editoribus imputans: ἐλήλυθα recte Venetiis vulgarant *Aldus*, & *Hervagius* primum Bafileæ; fed in alteram Ed. Bafil. anni 1551, five cafu, feu a *Joanne Oporino*, receptum fuit ἐλήλυθας· quod deinceps retinuerunt, præter *Grotium*, Codices fequutum; quibus addi poterunt Leidenfes. —— Quæ hæc antecedunt recte veteres cepere Grammatici; partim protulit *Euftatius* ex Homerico in Il. E, v. 493. —— δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, derivatum obfervans p. 437, 2, παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, μήτι σὴν δάκω φρένα, plurima potuerat protuliffe fimilia; requirentibus dabunt *Gataker*, in *M. Antonin.* XI, XVIII, 9. *Spanhem.* in *Ariftoph.* Nubes v. 12. *Abrefch.* Animadv. ad *Aefch.* II, c. XXXIV. *Albertius* in *Hefychium* ad Δακέθυμον· Hinc petitum, quod apud *Hefychium* legitur: Δάκω φρένα, λυπήσω τὴν διάνοιαν. Pro μή τι, legitur in Leid. A. μή τε σὴν δάκω φρένα, non anteponerem vulgato: Auctor Aïtis, inter *Theocritea* XII, v. 25. Ἦν γάρ καί τι δάκῃς· defignat *amoris morfum*, ἔρωτος δῆγμα. *Plutar-*

tarchus de profectu virtutis p. 77. B. ὅτῳ δὲ ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν πρόσεστιν· esse *Sophoclea* iam ante senseram, & perspicuum fuit ex I Sympos. p. 619. A. scripserat *Sophocles*:

Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

illud hic adfirmari posset; nisi satius videretur, Euripideis nostris, Ὅπως δ' ἐρῶμαι —— Δέδοιχ' ἃ χρῄζω, simillimum excitasse *Pacuvii* locum ex Atalanta: *Dubito viam quam insistam; aut quod primordium Capissam stirpi exquirendae.* *Virgilius* Aen. IV, v. 284. —— *quae prima exordia sumat?*

Vs. 391. Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος;] Sic placuit interpungi. Hunc versum & sequentes aliquot, quod viderat *Stiblinus*, hinc excitatos examini subjicit, eorumque sententiam refutat *Plutarchus* in libello de Exilio p. 599. D. 605. F. 606. A. D. E. Quatuor sequentes protulit & *Stobaeus* Tit. XXXIX. p. 226, 50. Plutarcheis multa similia sunt in *Dionis Chrysost.* Orat. XIII. περὶ φυγῆς & in diatribis *Teletis* & *Musonii*, a *Stobaeo* conservatis Tit. XL. περὶ ξένης. Uterque meminit Euripideorum etiam e Phoenissis.

Vs. 393. Τίς δ' ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;] Initio senarii deerat δ', hoc e *Stobaeo* recepi: sed, Lectore ne monito quidem, in fine *Kingius* vulgavit τὸ δυστυχές; quia Codex hoc etiam Leidensis B praefert, credibile *Kingium* in Anglicis invenisse δυστυχές, quod *Plutarchus* agnoscit p. [illegible] F. mihi melior altera videtur lectio δυσχερές, quam hic invenisse videntur *Teles* & *Musonius*; nam quae leguntur in *Stobaeo Gesneri* p. 233, 53. & 236, 14. scribentibus hic *Euripidis* conversabatur de exilii incommodis excursus. Memini vocis δυσχερὴς & δυστυχὴς bis minimum in *Euripide* Florentino fuisse permutatas; recte vulgatur in Hippol. v. 484, Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λέγων Τῶν τῆσδε· ubi Ms. Flor. δυστυχέστερος. contra Cod. iste praefert in Troas. v. 357, δυσχερέστερον γάμον, ubi vulgata scriptio δυστυχέστερον praeferenda videtur: quamvis enim finitima sit harum vocum in usu significatio, cantur tamen loca, quibus alterutra tantum congruit: velut incerti Tragici, quod procul dubio nostro tribuendum, legitur in Excerptis *Grotii* p. 465. fragmentum, e *Plutarcho* de Superstit. p. 166. E. derivatum: Δεινή τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ, Δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς Λαβεῖν. ubi corrigendum fortasse: δεσπότας τε δυσχερεῖς Λαβεῖν; *dominos intractabiles & morosos accipere* multo major est servo calamitas, quam *infortunatos*. *Faciles & commodi* Graecis εὐχερεῖς dicuntur; *difficiles & morosi*, quique manu veluti tractantibus reluctantur, δυσχερεῖς. Initio Pluti meminerat opinor Euripideorum *Aristophanes*. Propria notione vocem adhibuit *Euripides* in Oreste v. 793. Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. *grave est & molestum*, quia se vix aeger manu tractari patitur. conferatur *Sophoclis* Philoctetes v. 474, 897. In Ione v. 398, licet propriam iterum vim vocis alludat *Euripides*, parum tamen intererat, utrum δυστυχῆ dixisset, an Τὰ τῶν γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας, quod recte vulgatur: In *Plutarchi* Consolat. p. 102. F. insigne fragmentum legitur, quod, ob facilem nitorem & τὸ γνωμικὸν, multo maiori iure potuerat inter Euripidea referri, quam alia multa fuere relata: *Grotius* ut incerti Tragici posuit in Exc. p. 453. Haec est istius dicti sententia: *quum fueris felix, noli nimis altos tollere spiritus*; Μὴ δ', ἤν τι συμβῇ δυσχερὲς — (frequens apud historicos, ἐὰν ἀποβῇ τι δυσχερές.) δουλοῦ πάλιν. opponitur ibi τοῖς εὐτυχήμασι τὸ δυσχερὲς atque adeo τὸ δυστυχές.

Vs. 394. Ἓν μὲν μέγιστον· οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.] Sic in Codd. legitur hic ſenarius; tum apud *Plutarchum*, & bis in *Stobaei* Flor. venuſtior tamen eſt, quam apparet prima ſpecie, *Georgii Arnaldi* correctio legentis, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν· in Miſcell. Obſerv. Vol. VI. p. 596. Non tamen arbitror defuturos, quibus omnino videbitur ἔχει ſervandum, ne mutata quidem præcedentis ſenarii lectione; quique petent ex ipſis *Arnaldi* verbis argumentum, quo correctionem optimi juvenis labefactent; invenient autem vulgatæ lectionis egregium in *Joann. Davisio*, viro Eruditiſſimo, patronum, in notis ad *Ciceron.* de Nat. Deor. I, c. 19. p. 49. hinc etiam probante, Scriptores veteres a numero plurali ad ſingularem tranſire: Præceſſerat ſcilicet his noſtris proxime: τί φυγάσιν τὸ δυσχερές; *Aldus*, *Hervagius* certe, vulgarat Φυγάσι· ſi verſus admitteret Φυγάδι, recte ſequeretur οὐκ ἔχει παῤῥησίαν. legendum eſſe Φυγάδι, credidit *Morellus* in *Dion. Chryſoſt.* p. 67. quod ex adiectis etiam manifeſtum eſt. quid *Muſonius* invenerit in ſuo codice minus liquet; e *Stobaeo* p. 236, 13. verba quædam Philoſophi, ne quis forte requirat, ſubiiciam: Εὐριπίδης φησὶν, ἐλευθερίας στέρεσθαι τοὺς φυγάδας, ἐπεὶ καὶ παῤῥησίας. πεποίηκε γὰρ τὴν Ἰοκάστην πυνθανομένην Πολυνείκους τοῦ υἱέως, τίνα δυσχερῆ τῷ φεύγοντί ἐστιν, ὁ δ᾽ ἀποκρίνεται, ὅτι Ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παῤῥησίαν. Sed quomodocunque legerint alii, certum eſt *Euripidem* dediſſe: τί φυγάσιν τὸ δυσχερές; ſic autem interroganti numero plurativo Iocaſtæ, veriſimillimum, reſpondiſſe Polynicen: Ἓν μὲν μέγιστον· οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν· hoc eo probabile, quod ſic ſolent in ſenariis [illegible] Tragici infinitivos ponere, qui pendeant a præcedentibus: in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1179. ſeni dicenti, Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν· reſpondiſſe fertur Oedipus, Κἄγωγ᾽ ἀκούων· ubi cum dudum ante correxeram:

Κἄγωγ᾽ ἀκούειν· ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον·

poſtea ſic planiſſime ſcriptum inveni bis apud *Plutarchum* in lib. de Curioſit p. 522. c. & adverſ. Epicur. p. 1093. B. Ob eamdem rationem in *Sophoclis* Trachiniis v. 66. legendum αἰσχύνην φέρειν (pro φέρει) ſcilicet εἴρηκεν· ibidem pro σὲ v. 65. Σοὶ præſtiterit. Ἥξειν in eodem dramate v. 189, pendet ab εἶπον e v. 187. ſubaudiendo. λαχεῖν — ἴσον in Antigone v. 526. dixit Creon, reſpondens ad illud Regiæ puellæ ποθεῖ. In eiusdem dramatis v. 410, Creonti roganti, Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; nuncius reſpondet: Ταύτην γ᾽ ἴδον θάπτουσαν —— ſic certe præferunt editiones; memor, ut puto, *Henr. Stephanus*, augmentum omitti non potuiſſe, poſuit in iſto loca εἶδον, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc verſum peſſumdat: quam nuper prodidit in Miſcell. Crit. p. 268. *Richardus Dawes*, peritus Atticiſmi iudex, emendatio prorſus eſt egregia, quantumvis facilis: Ταύτην γ᾽ ἰδεῖν θάπτουσαν· Euripidea quædam ponam e Phœniſſis ſolis petita: v. 745. verbis Creontis, Ἑπτ᾽ ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ᾽ ἐγὼ, ſubdit Eteocles: Τί προστετάχθαι δρᾶν; nempe τοὺς ἑπτὰ τούτους φασίν. vidit hoc Scholiaſta, diverſam a vulgata lectionem προστέτακται, illa procul dubio deteriorem, commemorans, qui recte τὸ δὲ προστετάχθαι, inquit, πρὸς τὸ ἔπισθεν φασὶ συντάττεται. indidem quoque pendet, quod ſequitur Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις· nempe φασὶ προστετάχθαι. v. 717, Eteocli roganti Λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον; Creon reſponderat, Μ[illegible] &c: hoc quoque fuerat in M[illegible] perperam tranſmutatum. v. 1218, Καὶ τἀπίλοιπά γ᾽, εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν. dixerat nempe

pe nuncius: *Μεῖζόν τι χρήζεις.* Eadem eſt in Dialogis loquendi ratio, nonnunquam etiam ab interpretibus & editoribus depravata.

Vs. 395. *Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.*] Hæc præſertim ſibi ſunt fere refutanda *Plutarchus* & *Muſonius*. Rectius in Ione Tragicus v. 673, *Inquilinus Athenis*, *Κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τόγε στόμα Δοῦλον πέπαται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν.* ſic pro *πέπαυται* vere corrigenti *Gul. Cantero* Nov. Lect. VII, c. III. tamen obloquitur *Barneſius*: turpiter ſæpe fuit in hoc verbo peccatum; & hæc ipſa forma *πέπαται* apud *Archytam* offendit *Marcum Meibomium* notis in fragm. Pythag. p. 674. Noſtro loco culpa vacaſſet dixiſſe: *Δούλου τόδ' εἶπας, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.* quo pæne ſenſu cepit Euripidea *Conr. Rittershus.* in *Phædri* L. III. Prologum. Cui periit *ἡ παῤῥησία*, perdidit is *τὸ κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις*, ſecundum *Diogenem* apud *Diog. Laërt.* VI, 69. atque is *τόγε στόμα Δοῦλον πέπαται.* Sed hinc diverſiſſimum *μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ*, ſæpenumero prudentis eſt & ingenui: verſatur in hoc cardine *Plutarchi* p. 606. A. B. *Muſonii* quoque ſatis verboſa diſputatio p. 236. 21—38.

Vs. 396. *Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.*] Apud *Plutarchum* legitur: *Τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν·* Maioris momenti lectio vetus in Scholiis commemoratur: *Τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας φέρειν χρεών·* Sed ecce nobis *Langium*, qui in Specim. Lectionum Euripid. in Phœn. *Lepidum*, ait, *heic errorem errat Barneſius*, *qui ex male intellecto Scholiaſte variam lectionem τῶν πολιτῶν* pro *τῶν κρατούντων effingit.* Deceptus Editione *Kingii*, Poëtam *Langius* nobis hic comminiſcitur *Athenaeum*, ad cuius lectionem ſpectaret iſta lectionis diverſitas. Nolo quidquam inclementius ne in illum quidem dicere. Quam *Plutarchus* movet, obiectioni ſic Scholiaſtes occurrit, ut *iſta dicere* tradat *Poëtam* noſtrum *tanquam Athenienſem*, (*Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος ἔφη ὁ ποιητής*) *nam*, inquit, *tametſi quis exul non ſit, tamen, ſive velit, ſeu nolit*, (Athenis nempe) *ferre debet Potentum inſaniam.* Dubium non eſt, quin dederit *Euripides*: *Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας·* non minus certum eſt e Scholiis, hic olim quoque lectum *Τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας.* Hanc equidem lectionem deberi ſuſpicor Polynicis partes agenti hiſtrioni, qui, ſæpius forte ſibilis exceptus, ad ſpectatores capite leniter reflexo, hoc civibus ſuis in os obiecerit, quos *τῶν κρατούντων* adpellatione noverat ab *Euripide* licet obſcurius hoc verſu ſequentique notatos. *Langius* eo præſertim diverſitatem hanc lectionis non ad *Euripidem* pertinere iudicabat, *quia neque Thebis tum, neque Argis, cives κρατούντων auctoritate gaviſi fuerint*, *ſed vixerint ſub regibus.* Quid iſta, quæſo, faciunt ad hanc lectionis diverſitatem? nonne Thebis etiam & Argis viris Principibus civium erat inſania ſæpe toleranda? ſed hic verſus Atticos ævi ſpectat Euripidei: quin belli quoque Thebani tempore Theſeus quidem Athenis regnabat, neque tamen cives non dici poterant *οἱ κρατοῦντες.* De populo Theſeus in *Euripidæ* Supplic. v. 352, *κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν, Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.* v. 404, ad Argivum Theſeus, *fruſtra veri nominis*, ait, *Regem hic quæris*: *οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις, Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει Ἐνιαυσίαισιν.* *Theſeus*, ut ait *Iſocrates* Hel. Encom. p. 215. B. *τὸν δῆμον καθίστη κύριον τῆς πολιτείας.* Callide quidem ille prudenterque Regii nominis invidioſam umbram a ſe removit, & celebrem illam *ἰση-*

γο-

ς ·ρίαν introduxit; poteratque sub Theseo populus τῶν κρατούντων adpellatione honestari: τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως sive Rex seu populus est, seu duntaxat ὀλίγοι. *Xenophon.* Memor. I, p. 718. c. Hanc lectionem recte *Ciceronis* auctoritate firmavit *Barnesius* his ad Atticum (II Ep. xxv.) *nos tenemus præceptum illud*, τὰς τῶν κρατούντων. Versum nostrum, Attico notissimum, fuisse designatum primus vidit *Adr. Turnebus* Advers. xxiv, c. iv. deinceps alii monuerunt: plura dedit & e *Dionis Cassii* L. LVIII, p. 896. cuius verbis *Victorius* iam fuerat usus ad alterum *Ciceronis*, *Gatakerus* A. M. I. c x. p. 525, 526. quorum partem habet ad nostrum locum *Barnesius.* His tandem pauca succedant, quibus penitus firmetur vulgata lectio. *Euripides* Hecuba v. 404. —— τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου. Alcmena, ap. *Stob.* p. 384, 16. Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι. *Sophocles* Electra v. 342. —— τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. v. 398. —— Τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.

Vs. 397. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.] Meis quidem auribus compositum illud συνασοφεῖν accidit inexspectatum: damnare tamen non sustinuerunt homines his in literis exercitatissimi, quibus illud verbum ut minus Græcum memini me designare: Primum, quid velim, cognoscant; causa cognita iudices si sedere dignabuntur, eorum hæc observatio iudicio stabit, cadetve. Sic in animum meum induxi, Græcum non esse συνασοφεῖν, quia repugnare videbatur ἀσοφεῖν analogiæ, saltem usui Græce loquentium, exempli simillimi comparatione, quantum intelligo, non facile firmandum. Ab istiusmodi substantivis dissyllabis, πόρος, νόμος, λόγος, θυμὸς, τόνος, κόσμος, nomina formantur non tantum, sed & hinc verba derivantur, ἄπορος, ἀπορεῖν· ἄνομος, ἀνομεῖν· ἀθυμεῖν. ἀλογεῖν. ἀτονεῖν. ἀκοσμεῖν. Sed ab adiectivis istius moduli talia verba non formant Græci: istius dico moduli, nam a diversissimi generis adiectivis oriuntur verba ἀθετεῖν, ἀτακτεῖν, ἀψευστεῖν, ἀπιστεῖν, ἀπεπτεῖν. &c. sunt enim a passivorum præteritis orta θετὸς, τακτὸς, ψευστὸς, πιστὸς, σεπτὸς, πεπτὸς, quæ ne quidem omnia recepit usus. Nostro σοφὸς similia sunt adiectiva, κακὸς, κομψὸς, φορὸς, φίλος, δοῦλος· hinc formantur ἄκακος, ἄκομψος, ἄφορος, ἄφιλος, ἄδουλος· hinc non item verba: sicuti Græcum non est ἀφιλεῖν, vel ἀκακεῖν, ita neque illud ἀσοφεῖν vel συνασοφεῖν. Quis ferat, verbum ἀφανεῖν, quod nuper nobis dedit *Io. Christ. Wolfius* in Epist. Theanus III, Mulier. Gr. Fragm. p. 232. fine: vulgarant ante *Wolfium*: ἴσθι μιμουμένη τὰ ὄργανα. ἃ φανεῖ μᾶλλον ἀνειμένα, ἐκρήττεται δὲ μᾶλλον ἐπιτεινόμενα· Musicus *Marcus Meibomius* in hoc quoque loco tractando fuit ἄμουσος. corrigo: διαφανεῖ μὲν μᾶλλον ἀνειμένα· quæ sequuntur emendationem extra dubium collocant. Magis miror *Gul. Canterum*, qui verbum nobis absonum confinxit ἀσωφρονεῖν, idque pro μὴ σωφρονεῖν substitutum voluit in *Euripidæ* Bacchis v. 314. Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει Γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν· mirifica sunt in hunc versum Magnorum virorum commenta, quem, si tamen indiget medelae, sic certe sanum praestabo, si restituatur:

Οὐκ Εὔιος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει
Γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν·

ut adscriptum fuerit nomini Εὔιος interpretamenti loco ὁ Διόνυσος· quod in alterius postea sedem immigraverit. Qui tolerare poterunt ἀφανεῖν & ἀσωφρονεῖν, his minime miror si non sit displiciturum συνασοφεῖν. Huius verbi duas literas in unam contrahamus; quod hinc nascetur συνασοφεῖν mollior erat veræ lectionis, ut autumo, pronun-

nunciatio. Scripſerat, opinor, *Euripides*: Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συμψοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. a Grammatico ſuperſcribi potuit: ἄσοφον εἶναι σὺν nempe τοῖς μὴ σοφοῖς. noſtro quoque verbo vulgatum Scholion accommodum eſt interpretamentum: præterea mea certe ſententia nullum, quod ad literas vulgatas huiusque loci ſententiam aptius reſpondeat, verbum poterit illo συμψοφεῖν reperiri. Harum rerum intelligentibus, ſi hoc forte minus placuerit, altera quædam adponam, non omnino diſplicitura: Ψόφος *inanis* eſt *crepitus* ſeu *ſtrepitus*; Ψοφεῖν, *edere ſtrepitum* [illegible]: hinc ad verba ſonora, ſed rerum pondere deſtituta, ad plauſus imperitæ plebis theatrales, ad alia quævis vana translatum fuit Ψόφος, & Ψοφεῖν. *Alexis* apud *Athen.* VIII, p. 336. F.

Ἀρεταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι,
Κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ᾽ ὀνειράτων.

ſic corrigo pro ὀνειράτων, quod nimis patienter in iſto loco probatur viri docti, *Io. Daviſius* ad *Ciceron.* Tuſc. Diſp III, c. 18. p. 201. aliique: *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 236. ſenſiſſe videtur ſcrupulum, dum vertit; *inaniter ſtrepunt & ſunt inſtar ſomniorum*: tueri voluit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 454, ipſemet p. 616. in *Tatiano* adv. Gent. p. 78, reponens τὸ ὄνειαρ, ubi rectius, me iudice, poſuiſſet vocem *Tatiano* notam, τὸ ὀνήσιμον. *Alexidis* locum, ut puto, ſpectat *Heſychii* nota: Ὀνειάτων, ὀνησιφόρων. ignotæ vocem ſubſtituere librarii promtiſſimi: alia quidem dici potuiſſent ὀνείατα. vid. *Gataker.* ad *M. Antonin*, II, §. 17. ſed in iſta ſede requiritur ὀνειάτων. Nomen poſt obitum ſuperſtes, *Antonin.* V. §. 33. nihil eſt niſi ψόφος καὶ ἀπήχημα. Vitæ regiæ privatam præferens Ion *Euripidis* v. 630. οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν· Inanis verborum ſtrepitus ſæpe ψόφος dicitur: *Soph.* Aj. v. 1135. *Eurip.* *Herc.* Fur. v. 229. In Epiſt. *Socrat.* p. 63. v. 10. ὀνομάτων ψόφος reponendum, pro ψόγος, quod [illegible] decepit. ψόφον καὶ κενὰ ῥήματα iungit *Euſeb.* Præp. VI, p. 253. A. cum varia memorarat violentæ mortis genera *Arrianus* in *Epict.* II. c. VI. p. 151. ψόφος, ait e ſuæ ſectæ placitis, ψόφος ἐστι ταῦτα πάντα καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων. in Scholiis ad *Luciani* Timon. p. 99. οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. De vanis terriculamentis proverbio dicebatur Πολλῶν ἐγὼ ὀρίων ἀκήκοα ψόφους· bis apud *Diogenian.* ὀρίων legitur Cent. I, Pr. 70. & VII, 92. non vidit *A. Schottus* ὀρίων emendandum e Scholiis in *Ariſtoph.* Veſp. v. 434. ubi τὰ ὄρια inquit Gramm. καιόμενα ψοφεῖ. Laudantis vulgi ſtrepitum inanem haud ſunequam [illegible] iudicem eſſe cenſebant ſapientiores: Comicus apud *Clem. Alex.* Strom. V, p. 655. v. 26. Αἰσχρὸν δὲ κρίνειν τὰ καλὰ τῷ πολλῷ ψόφῳ· alias minus emendate legitur τῷ πολλῷ· mecum facit *Gataker*, qui plura protulit ad *M. Antonin.* IX, §. 18. ſenarius eſt forte *Menandri*, (confer. eius locus in *Stobaeo Grotii* p. 113.) cui *Philemon* *pravis ſui temporis iudiciis ſæpe prælatus eſt*, ut ait *Quinctilian.* I. O. X, c. I. p. 900. qui L. III. c. VII. p. 269 *iuſtiora Menandrum*, dicit, *po[illegible]*. Quod *Menandro*, quibusvis evenit Principibus viris, *Euripidi* ſæpenumero, ut populi iudicio longe deterioribus poſtponerentur; neque mirum: ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ᾽ ἀοιδότερον· ut in tali re cecinit *Dioſcorides* Anthol. II, c. XXIV. ep. V. *Euripidis* Hippol. v. 988. —— οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ᾽ ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν. confer. Bacch. v. 480. Athenis, vigente republica, ſæpius evenit, ut vel in theatro vel in concione populi pru-

Ii dent-

dentiores ab imperitis victi se tamen ad horum sententiam accommodare cogerentur, & cum insanientibus insanire, quamvis inviti: *Isocrates* ad Demon. p. 10. A. *ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενον τὸ πλῆθος δεῖ θεραπεύειν*· recusavit Socrates *χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον*, *Xenophon* Memor. I, p. 711. B. conf. Axiochus qui dicitur *Aeschinis Socr.* p. 146. Huc ut arbitror respiciens *Euripides*, cum dixerat Atticorum suorum sæpe ferendam imperitiam, subiicit: Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συμφρονεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. id est, ut in Scholiis legitur, *συγκατατίθεσθαι τοῖς ἀνοήτοις*· hoc molestum quidem, sapienti tamen semper & ubique necessarium malum. Capitalis est in *Menandri* loco *Bentleji* correctio p. 56. Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρὸν, Καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ. *Calliae* versum quem restituit ibidem, habuit e *Clem. Alex.* p. 743, 7. Scholii veteris initium ex *Athen.* XV, p. 695. D. emendatius e suo Codice descripsit *Eustath.* in Od. H. p. 277. 10. unde vetus erui poterit scribendi ratio: *σύμμοι μαινομένῳ μαίνεο, συσσώφρονι σωφρόνει.* præcepto veteri libenter morem gessit *Theognis* v. 317. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι. *Vino* veluti *μαινομένῳ* (*Platonis* est LL. VI, p. 773, D *μαινόμενος οἶνος*· cuius verba latent in *Longino* π. Υ. XXXII, §. 10.) *συμμαίνεσθαι* dixerat interpres Græce doctissimus Proverb. XX, I. Ἀκόλαστον οἶνος —— Πᾶς δὲ ὁ συμμαινόμενος, οὐκ ἔσται σοφός. hoc enim restituendum est pro *συμμιγνύμενος*, quod ex Alexandrino Codice, cui debemus hoc comma, dederat *Jo. Ern. Grabius*: quæ sequuntur, hinc eiicienda, pertinent ad comma 3. olim velut interpretis diversi prostabat in notis ad Edit. Rom. *πᾶς δὲ ὁ λυμαινόμενος οὐκ ἔσται σοφός.* quin idem illud *συμμαινόμενος* hic lituerit, parum dubito. Eiusdem est interpretis XIII, 20. *ὁ συνρεμβόμενος ἄφροσι.* bis in isto loco præferunt Constitut. Apost. p. 351. & 368. *ὁ συμπορευόμενος.* apud *Diogen. Laërt.* IX, 63. pro *συνεπορεύετο* genuinam sine dubio lectionem invenit *Menagius* in Mss. *συνερέμβετο.* I Reg. XXIII, 13. ubi posuerunt bis *Alexandrini* *ἐπορεύοντο*, *Symmachus* dederat *ἐρέμβοντο ὁπουδήποτε*· hoc eo moneo, ne verbum nihili, quod vulgavit e Ms. vener. *Bern. Montefalconius*, *ἐρεμβόντο*, Græcorum interpretum Antiqui Foederis castigatissimo tribueretur. Hæc si prorsus sunt *ἀπροσδιόνυσα*, videbitur ad priorum rationem accommodatius, quod in Vaticana legitur Append. Prov. II, 77. Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαί φασι καλόν. Dissentit Agamemnon *Euripidis* Iphig. in Aul. v. 407. *συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.* Qui verbo *συνκασοφεῖν* vitium inesse mecum senserat, *Ioannes* noster *Piersonus*, ad hanc artem tractandam natus, sagaciter istum versum cum nostro contulit, hic autem *συννοσεῖν* restituendum conicit in elegantiss. Verisimilium libello p. 77. mihi placet ob eam, quam dixi rationem, alterum. Senarius Euripideus sic scriptus apud *Plutarch.* prostat T. II. p. 64. C. Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. Simillimæ sententiæ Sophocleum in eodem libello protulerat p. 53. C. Οὐ γὰρ συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, *verus amicus* scilicet: Οὔτοι συνέχθειν in Sophoclis Antig. v. 539. legi, cum forte non meminerant homines eruditissimi, incredibile quantum a Tragici mente aberrarint, propter unam literam vitiose scriptam: *συμφιλεῖν*, quod vulgatur apud *Plutarchum*, fraudi fuit Xylandro non tantum, sed & *Gatakero* ad *M. Antonin.* V, §. 36.

Vs. 399, 400.] Alterum horum versuum, 400, respicere potuit *Accius* in Aeneadis: *Sed sæpe ignavis for-*

fortem in ſpe exſpectatio. Qui hos præcedunt, duo verſus non attigit *Plutarchus*, ut ad inſtitutum nihil adeo facientes; ſi vera ſuſpicor, noverat is Athenienſes, ut alibi ſæpenumero, ſic iſtis quoque ſenariis ab *Euripide*, corruptæ civitatis ſuæ morum acerrimo cenſore, fuiſſe notatos. Ad hos verſus Philoſophus p. 606. D. *καὶ τοῦτο ἀβελτηρίας ἔγκλημα μᾶλλον, ἢ τῆς φυγῆς ἐστιν. κ. τ. λ.* veriſſime; quod e proverbio manifeſtum: *Sophocles* in *Stobæo Grotii* p. 463. Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν. Grotianæ converſioni longe præpoſuerim hanc *Gatakeri*: *Spe namque pasci vulgus humanum aſſolet*: A. M. P. C. XII, p. 515. F. *Euripidi* præiverat *Aeſchylus* Agam. v. 1677. Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. poſtrema iocoſe tranſtulit in Atticos *Eubulus* Comicus in Epitome *Athen.* II, p. 47. C.

Vs. 402. Ἔχουσιν ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν κακῶν.] Ante *Kingium* legebatur ἡδεῖαν θεόν· κακῶν ſubſtituit, e Codd. procul dubio, *Kingius*; nam legitur in binis Leid. Flor. & in Cantabrig. cuius aliquot lectiones, a *Barneſio* prætermiſſas, *Wilh. Pierſio* debemus. Vulgatæ lectioni defenſor venit *Langius* in Specim. p. 407. alteram tamen ignorans e libris vetuſtis petitam. Ni me nimium vicina detinuiſſent, adderem nonnulla notatis in Miſcell. Lipſiens. vol. VI, p. 287, 288.

Vs. 404. — Εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.] Si mei res fuiſſet arbitrii, ſuum αὖ recepiſſet *Euripides*, hic quoque ſede male deturbatum ab ἄν, diverſiſſimæ poteſtatis vocula. οὐκ εἶχον ἄν ſignificaret *non habuiſſem*, ut οὐκ ἂν εἶπον, vel οὐκ εἶπον ἄν, *non dixiſſem. Euripidis* Hippolyti verſus 700 ſic reficiendus videtur: Εἰ δ' εὖγ' ἔπραξ' ἄν, κάρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ἦν· *ſi res mihi bene ſucceſſiſſet*: illud κάρταγ' ἐν eſt e Codice Reg. Pariſino. vid. v. 472. & Alceſt v. 97. cuius dramatis v. 361, in ſimillima formula ponendum e Flor. Cod. ἄν pro αὖ. Hic ſignificatus a noſtro verſu prorſus eſt alienus; cuius vocula poſtrema ſine magno ſenſus detrimento omittitur in Scholiis ad Phœn. v. 71. ſcripſerat *Euripides*: Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ. —— *deinde nihil rurſus habebam*: ſæpe iunguntur εἶτ' αὖ, *deinde rurſus*, in *Eurip.* Hecub. v. 1190. Phœn. v. 420. *Sophoclis* Antig. v. 609. *Ariſtoph.* Nub. v. 963, 971. &c: hæ duæ voculæ credi vix poteſt quam ſæpe ſint inter ſe male permutatæ: viginti minimum Tragicorum loca ſunt ad manum, in quibus αὖ ponendum alterius vice.

Vs. 406. Εὖ πράσσε. τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.] Solus *Kingius* hic nobis dederat Εὖ πράττε· ſic in Cod. Cantabrig. legitur & Leidenſium deteriore, perperam: εὖ πράσσε ſcripſerat *Euripides*; qui ſic, ut notum, literam σ frequentavit, ut iocandi Comicis ſæpe dederit anſam, literam ut ingrati ſoni, cum ſui temporis Atticis, ubicunque commode poterat in τ converti, repudiantibus: legitur quidem apud Tragicos recentiorum illud duplex ττ non raro, ſed vitioſe: vetus Attica dialectus duplici σσ non offendebatur, ut e *Thucydide* manifeſtum eſt: ab *Aelio Dionyſio* monitus morem Thucydideum diligenter obſervavit *H. Stephanus* Anim. in *Joann.* Gramm. p. 13. *Stephanum*que ſequutus *Joſ. Waſſius* ad *Thucyd.* p. 17. n. 7. Egregia dedit vir Summus *T. Hemſterhuis* ad *Lucian.* I, p. 91, 92, 93. qui ſic in minuta re pertractanda verſatur, ut *Hemſterhuſium* agnoſcas. Si quid id eſt, Εὖ πράσσε præferunt in hoc loco Leid. Mſ. A. *Plutarchus* p. 606.

606. E. & *Sextus Empir.* A. G. p. 277. Ceterum Εὖ πράσσε, minus intellectum interpretibus, tantumdem hic fere valet ac μηδαμῶς, *nequaquam*; est enim negantis formula sed bene ominata, qua frustra quis alteri precabantur, qui isthoc esset animo; *fortunata sis*, quæ sic facere debuisse censeas amicos paternos; sed *nequaquam facere*: in eumdem sensum Εὐδαιμονοίης adhibetur, & rarius Ζηλῶ σ', in *Eurip.* Medea v. 60. Non multum distat interdum Ὄναιο. Erant istiusmodi formulæ plures in Atticorum sermone familiari: qualis est illa recusantis honeste, Καλῶς ἔχει, in versu *Clearchi* Comici apud *Athen.* XIV, p. 642. B. —— μηδαμῶς, καλῶς ἔχει. Schol. *Aristoph.* ad Ran. v. 511. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον· Κάλλιστ'· ἐπαινῶ. primus vidit *Casaubonus* Lect. Theocr. c. XVI. quem sequitur *Kuster.* ad l. *Aristoph.* similem e Latinis Comicis εὐφημισμὸν *Io. Fred. Gronovius* illuminavit ad *Plauti* Captiv. II, II, v. 104. —— Si δὲ hinc abesset, non requirerem: —— τὰ φίλων οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.

Vs. 407. Οὐδ' ἡ 'ὐγένεια] Minus emendate legitur apud *Plutarchum*, Οὐδ' εὐγένεια· *Euripides* Alcmena apud *Stobæum Grot.* p. 373. Ἀλλ' οὐδὲν ἡ 'ὐγένεια πρὸς τὰ χρήματα. reponendum illud e MSS. Leid. in eius Oreste v. 785, & 955. recte scriptum in Heraclid. v. 303. Elec. v. 38. quibus etiam similis inest sententia: alibi reperitur ad eam rationem ἡ 'ὐλάβεια, & ἡ 'ὐσέβεια, neque solet in talibus articulus apud Tragicos omitti; sensit illud *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 241. in *Sophoclis* Philoct. v. 1439. reponens, οὐ γὰρ ἡ 'ὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· negantem enim voculam οὐ huic dicto iam dudum ante viderant interferendam *Petr. Wesselingius* Obs. I. c. 24. p. 95. &, viris etiam Primariis parcius adhibitus, *Gatakerus* A. M. P. c. XII, p. 513. E.

Vs. 408. Καλὸν τὸ μὴ 'χειν.] Hoc emendatior scriptura postulat, pro μὴ ἔχειν· quod huc usque fuerat vulgatum, & *Battierium* implicuerat errori: solet enim, præsertim a Tragicis & Comicis, ε ψιλὸν sic elidi post η finale, voculam inprimis μη. exempla quædam collegit *H. Steph.* Tract. de Orthogr. ap. Trag. p. 10. & Animad. in *Joan.* Grammat. p. 63. conf. Attici moris diligentiss. *Dawesius* Miscell. Crit. p. 340. longa vocalis si quando deficit, quia sic elidi non solet, restituenda, velut in *Callia* senario apud *Athen.* X, p. 454. A. vulgatur, Ὀρθὴ μακρὰ γράμμ' ἐστίν. scribi debet γραμμὴ 'στιν· plura supersunt, ad hoc exemplum integranda. Nostrum ἔχειν sic scriptum legitur in *Eurip.* Helena v. 440. ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον, Οὐδ', εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν· & v. 914. Τἀλλότρια μὴ 'χειν· sic scribendum in *Euripidis* fragm. apud *Stobæum* p. 503. v. 15. Καλὸς δ' ὁ μὴ 'χων, οἱ δ' ἔχοντες, ὄλβιοι. non est is locus ex Hecuba, sed e dramate deperdito, ni fallor. *Grotius* vertit p. 370. *Dites beati: pauperum infelix genus.* Quacunque virtute, sed *opibus* inprimis, *præstantes* contracta locutione, quod notum, frequentissime dicuntur ἔχοντες. —— Quod additur in Euripideo versu, propemodum idem est cum hoc in Ione v. 268. —— τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ. Ceterum hunc versum Phœn. & v. 407. excitat *Plutarch.* de Nobilit. p. 265. T. IV. Anecdot. *Wolfii.* —— Sequentes versus 409. & 410. velut Euripidei legebantur in *Stobæo Gesneri* p. 226, 18. velut incerti versus cum aliis conversione vulgavit *Grotius* in suo *Stobæo* p. 154. Eorum alter, nempe v. 409, deerat hic in Cod. Flor. —— Versu 411 legebatur ἔχοι· *Barnesius* e Cod. Cantab,

rab. repofuit ἔσχεθες. fed hoc iam dederat e Parifinis *Grotius*, quibus adftipulatur Mf. Leid. B.

Vs. 415. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;] In altero Leid. θηρὸς legebatur; atque ita *Kingius* edidit, libris fcriptis, in quibus illud invenerit, fuo more non memoratis. Quod pro μετῆν habet Flor. Cod. μετοχὴ, ex interpretamento fluxit. *Hefychius*: Μετῆν, μέσην, μετουσίαν. olim, duplex fuerat nota: Μέτην, μέσην. Μετῆν, ἣν μετουσίαν. prior e Gloffario; hæc e Lexico Tragico: Μετῆν & in *Sophoclis* eft El. v. 538. Prima fpecie verofimile videbitur, quod viro Docto venit in mentem, corrigendum: Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον; Pofuit, opinor, θηρῶν quia præcefferat, oraculo iuffum Adraftum, Κάπρῳ, λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους. Cecinerat Adrafto Phœbus, *generos* fecundum *Stat.* Theb. 1, v. 397. *Setigerumque fuem & fulvum adventare leonem.* Paulo legitur inferius v. 423. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε; Hinc verbis tantum diftaret alterum: Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὄμματος μετῆν, τέκνον; *Ecquid tibi, mi fili, fimilitudinis erat cum feris?* θηρῶν dixiffe, vel θηρῶν ὄμματος, eodem recidit. Ne quis huc referendum cenfeat σχῆμα θηρὸς ex *Euripidis* Rhefo v. 209. ponam e Mf. Flor. vulgatis meliora:

Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ.

vulgatur A. ἀ. νῶτα θήσομαι δ. K. σχῆμα θηρός. —— Quæ hic loquitur, Iocafta fupra v. 312, Χρόνῳ σὸν ὄμμα —— προσεῖδον· fed hoc ad periphrafin malo referri nomen, cui hanc etiam vocem ὄμμα fæpius infervire docuit, præter ceteros, *Th. Stanlejus* ad *Aefch.* Perf. v. 428. Eleganter, meo iudicio, & vere, Φήνης ὄμμα *Sophocli* reftituit flos iuvenum noftratium *Io. Pierfonus* Verifim. 1, c. 1. ὄμμα νυμφῆς, *puellam* dixit *Soph.* Trach. v. 536. conf. *Aefch.* Prom. v. 655. *Eurip.* Rhef. v. 54. Eidem ufui δέμας & σῶμα inferviunt; illud frequentiffime, hoc rarius: Cerberus dicitur σῶμα θηρὸς *Soph.* Oed. in Col. v. 1564. ὄμμα θηρὸς vel θηρῶν ὄμμα neminem offendet, qui noverit ufum vocis πρόσωπον. Præterea frequenter vicinæ voces ὄμμα & ὄνομα fuerunt inter fe male permutatæ. Vulgarant in *Euripidis* Orefte v. 1082. Ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄμμ' ὁμιλίας ἐμῆς· fic ferme *Soph.* Aj. v. 992. Ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί. ad *Euripidæ* locum ὄνομ' in margine notarat *Barnefius* e Mf. in pluribus forte repertum recepit in contextum *Kingius*: de tribus Leidenf. Mff. unus, isque recentior ὄμμ', ὄνομ' alii duo præferunt: utrum fit in ifto loco præferendum, non decerno: fed hoc mihi liquido conftat, in *Aefchyli* Choëph. v. 236. corrigendum:

Ὦ τερπνὸν ὄνομα, τέσσαρας μοίρας ἔχον
Ἐμοί, —— pro ὄμμα· erat Oreftes Electræ, fratris, fororis, & utriusque parentis loco, τερπνὸν ὄνομα, τέσσαρας μοίρας ἔχον. Doctis notus eft is ufus vocis ὄνομα, vel e Latinis; illud forte minus, ἔπος eodem fenfu pofitum a *Sophocle* nonnemini [illegible] fe, qui, quod editiones [illegible], τέλος fubftituit in Antig. v. 53. Dicit ac Poeta:

Ἔπειτα μήτηρ, καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος.

Scholiafta vetus: Διπλοῦν ἔπος, διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα (Iocafte) μήτηρ τε καὶ γυνή. Quæ Iovi foror erat & coniux, Iuno διπλοῦν ὄνομα φύσει καὶ συμβιώσεως dicitur *Heraclito* [illegible] Hom. p. 438. alterum ab omnivolo fibi Iove queritur ereptum *Senecæ* Herc. Fur. v. 2. *Soror Tonantis: hoc enim folum mihi Nomen relictum eft.* In eodem dramate v. 383, *quid geminum nefas, Mixtumque nomen coniugis, gnati, patris?* conf. *Soph.* Oed. Tyr.

Tyr. v. 1405. Sophocleis iſtis ſubdit *Longinus* π. Υ. Sect. XXIII, 5. *πάντα ταῦτα ἕν ὄνομά ἐστιν Οἰδίπους· ἐπὶ δὲ θατέρου, Ἰοκάστη.* *Iſæus* p. 83, v. 24. *Τί τούτων τῶν ὀνομάτων, οἷς ὁ νόμος τὴν ἀγχιστείαν δίδωσι.* talia plura dantur; ſed ad priora propius accedit *Ovid.* Her. VIII, 30. *Inſtant officio nomina bina tuo.* Metam. VIII, v. 484. —— *trahunt duo nomina pectus.* Nonnulla dedit ad *Quinctil.* Declam. p. 12. vir Egregius *Io. Schultingius.*

Vs. 417. — *τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;*] Solus *Pierſius* e Cantabrig. Cod. variam adnotavit lectionem *ἔχεις*: quam eo hic profero, ne forte neglecta videretur momenti non nullius. Potuerat etiam Poëta poſuiſſe: *τῷ τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;* nam apud Tragicos & Comicos promiſcue ponuntur *τίνι τρόπῳ;* & *τῷ τρόπῳ;* hoc forte frequentius: in talibus a Codicibus ſtandum, qui hic conſpirant cum vulgata. —— E verſu 418 *παραστάδας* enotarunt *Euſtathius* ad Il. E p. 402, 33. ubi *μέρος θυρῶν* ait, *ἐν Ὀδυσσείᾳ οἱ σταθμοὶ, οὓς παραστάδας ὁ Τραγικός φησιν·* & *Thomas M.* in v. ubi vulgatur *ἦλθεν.* addatur *Eurip.* Iphig. Taur. v. 1159. Adraſtus in *Eurip.* Suppl. v. 142. de generis: *Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας.* Noſtri loci *παραστάδας* vel *Antimachi σταθμοὺς* expreſſit *Statius* Theb. I, 388, —— *ignotæ acclinis poſtibus aulæ;* de Polynice loquitur. *Cratinus* apud *Pollucem* VII, 122, *Παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα·* conf. *Callixenus* Rhodius ap. *Athen.* V, p. 196. E. In *Euripide παραστάδας* male reddiderant *porticus*: hanc notionem nonnulli congruere iudicabunt *Xenophontis* in Hierone loco, p. 918. B quo ſi *Pollux* reſpicit, ut credibile, VII, 122, pro *Παστάδας* corrigendum *Παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας.* vox eamdem corruptelam ſubierat in *Pollucis* L. I, 76.

Vs. 419. *Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς π.*] Iure *Barneſius* emendationem *G. Canteri ματεύων*, pro *μαστεύων*, recepit, quod ſequitur *ἢ* recte quoque interpretatus; altero *Canteri* conamine, *ἢ* coniicientis, reiecto. Scholiorum, de quibus argute diſputat, alterum certe pertinet ad *λέχος* in v. 417. atque eo fuit a *Pierſio* relatum: hic in *ματεύων Barneſium* ſequitur, ut & *Kingius*: in Hecuba v. 779. recte quoque primus *Canterus* emendarat *Τοῦτον ματεύουσ'*, ubi Codices Leidenſes in deteriori ſcriptura contumaces conſpirant: noſtro loco *ματεύων* præfert eorum optimus; uterque tamen *ἢ*, quod *Canterus* coniecerat.

Vs. 420. *Ἦν ταῦτα· κᾆτα δ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.*] Ex MſſT. Leid. recepi *κᾆτα δ' ἦλθεν* pro *κᾆτά γ'*· erat enim illud accommodatius. Quatuor vocularum, quæ his inſunt, nulla non ſuam quamdam vim habet: *deinceps vero venit etiam alius rurſus fugitivus.* Formula prior *Ἦν ταῦτα* hic eſt adfirmantis, quod dubia poſuerat locaſte: in Hecuba roganti Regi v. 775, *ἢ που χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;* reſpondet Hecuba: *Τοιαῦτ'*, id eſt, *ναὶ, οὕτως* vel *ὄντως*, ut Scholion ineditum edito rectius interpretatur in Cod. Leid. B. quod ne cui ſit ſuſpectum efficiet *Eurip.* Elec. v. 645. ubi ſimillimo modo ponitur *Τοιαῦτα.*

Vs. 423. *Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;*] Ex Flor. Mſ. *Iſ. Voſſius* enotarat: *Τ. θ. δ' ὑμεῖς ἐπ' Ἀδρ.* quod veluti res nullius alio quoque potuerat reiici. Nihil ego quidem hic requirerem, niſi quis præferat, *Τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ἤκασε.* vid. ad v. 165. notata. —— Ut in hoc verſu, ſeq. 424. perperam ſcribitur in Florentino: *Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὐκ ἐνήλθομεν* (pro *οὕνεκ' ἤλθομεν*) *πέρι.* Tydea, Polynicenque, *περὶ στρωμνῆς*,

teg-

tegminis occasione, quod a Polynice iam occupatum ignotus Tydeus subire tentabat, decertantes expingit *Statius* Theb. I, v. 408 — 427. Adrastus interventu suo dirimit pugnantes; tandem, dum tecta subeunt Regia, v. 483. —— *tergo videt huius inanem Impexis utrinque iubis horrere leonem. Terribiles* (sic *Statius* v. 488.) *contra setis ac dente recurvo Tydea per latos humeros ambire laborant Exuviae, Calydonis honos. Stupet omine tanto Defixus senior.* vs. 494. —— *sensit manifesto numine ductos Adfore, quos nexis ambagibus augur Apollo Portendi generos, vultu fallente ferarum, Ediderat.* Hæc Euripideis quanto maiore se verisimilitudine commendant! mihi certe frigida Tragici videtur ratio. Posset forte cui suspicio subnasci, post versum 424. unum alterumque intercidisse, (quod sæpius accidisse dubium non est) qui Polynici, ad matris quæstionem paulo plenius responti, fuerint olim tributi una cum vss. 425. & 426. sed obstat huic emolliendæ difficultatis modo Tragicus in Supplic. v. 144. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα. tum Theseo dicente: Ἦ τοῖσδ' (ita leg.) ἔδωκας, θηροῖν ὥς, κόρας σέθεν; subdit Adrastus: Μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας. vellem leonis & apri memorasset ab Adrasto visas exuvias; quibus *Apollodor.* III, VI. §. I. & *Zenob.* Cent. I, Prov. XXX. clypeorum insignia substituunt: eorum, qui cum *Euripide* sentirent, opinioni colorem dat *Eustathius* in Il. Δ, p. 369, 48. hanc non nihil iuvat oraculum Adrasto datum: Οὓς κεν ἴδοις προθύροισι τεοῦ δόμου. vidit autem ibi secundum *Euripiden* ferino more depugnantes iuvenes. sensit opinor hic nonnihil incommodi *Diodor. Sic.* itaque ne suum tamen ducem desereret, IV, p. 309, 42. simpliciter κατά τι λόγιον Adrastum dicit συνοικίσαι τὰς θυγατέρας αὐτοῖς. Quem paulo ante dicebam, *Eustathius* etiam alteram probabilem magis sententiam explicuit.

Vs. 425. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα] Deerat in Flor. Cod. nomen Ταλαοῦ perperam: *Antimacho* dicebatur in Thebaide Ἄδραστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο. locum servavit *Pausan.* VIII, p. 650. *Talaum Crethiden* dicere potuit obscurus Poëta, tametsi fuerit *Cretheus* avus *Talai* vel proavus. Pari modo Telamonium Aiacem *Aeaciden* vocat, suavissimus inprimis Poëta, *Euphorion* apud *Schol. Theocriti* in Eid. X, 28. ubi minus cogitate *Dan. Heinsius* Lect. Theocr. c. XVI, p. 351. b. „ *non capio*, ait, „ *quomodo dicat* Αἰακίδαο, non Αἴαν„ τος." Plura possent huius generis expromi: sed hoc alienum non videbitur, si *Talai filio* suum locum reddidero in oraculo veteri, quod e *Porphyrio* descriptum legitur in *Eusebii* Præp. Ev. VI, p. 238. c. Εὔχεσθαι ... Κρόνος, στυγεροῖσι δὲ κέντροις Ἀλγύνει παιδὸς Ταλαοῦ ... hoc *Fr. Vigeri*, pro ... reponentis ..., placet inventum, præ altero *Joannis Opsopoei*, qui nobis ... substituit in Orac. Vett. p. 50. interpretantur autem ista, *pueri miseri difficile cor*. *Vigerus*, vir Graece Doctissimus, hoc quidem incommodum evitavit; deletat tamen & hic: *Caesarie densa incubuit, stimulisque cruentis In tristem pueri auroram Saturnus adegit*; cuius obiectio pueri? *tristem*, ni fallor, *auroram* vel *iuventutem* intelligit *filii Talai*, non *Adrasti*, sed *Hippomedontis*, qui, cum Adrasto ceterisque profectus adversus Thebas, secundum nonnullos *Talai* quoque fuit filius. *Apollod.* Bibl. III, c. VI § 3. Ἱππομέδων Ἀριστομάχου· οἱ δὲ λέγουσι, Ταλαοῦ· hos inter est *Sophocles* Oed. in Col. v. 1313, Τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός. Quo-

ra-

patre genitus fit Hippomedon, quia res erat minus liquida, nufpiam, quantum memini, prodidit *Euripides*, qui duram, quam exegerat, iuventutem, nobis in Supplic. enarrat v. 882 — 887. ubi praeter cetera dicitur *σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς*, quod ipfi fatale fuiffe, fi vera coniecto, monftrat oraculum.

Vs. 430. *Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τάδε*] Unam hic ut faepe literam *Kingio* debemus, cuius neglectus verfum vitiabat: *ὤμοσεν* correxerat & *Battierius*. Unam quoque literam immutavi: vulgarant *τόδε*. *Barnefius* e Cod. Cantab. enotarat *τάδε*· hoc & in binis erat Leid. neque propter iftam tamen folam rationem recepi; fed quia ad hanc accedebat altera, mos nimirum Tragicorum, etiam ubi *τόδε* poni poffet, *τάδε* tamen praeferentium in fine verfuum potiffimum. vid. *Aefchyli* Theb. v. 236. Prom. v. 625. *Sophoclis* Aj. v. 1297. Philoct. v. 539, 540. (in alterum horum verfuum, in *τάδε* fimiliter definentium, melior e Scholiis recipi poterit lectio, *κακά*.) *Euripidis* Hec. v. 604. Or. v. 600, 787, 1583, 1600. Hippol. v. 1257, 1327. &c. in binis locis poftremis Cod. Flor. *τόδε* legit; quod fruftra *Kingius* intulit in Oreftis v. 694. ubi *τάδε* tres habent Mff. Leid. ob eamdem rationem ex illis Codd. tribus receperim in Or. v. 788. *Ἡ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ'* (ed. *τοῦτ'*) *ἐμῇ*; Poëtam edenti ne haec quidem omittenda, quantula etiam cunque fint. Pollicitus fuerat Adraftus *τάδε*, — *Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.* *Et patriis spondet reduces inducere terris*; *Statius* Theb. II, 200. *Diodor. Sic.* in hac hiftoria noftri Tragici perfequutus veftigia, verbum tamen Euripideum retinuit IV, p. 309, 46. *Φασὶ τὸν Ἄδραστον — ἐπαγγείλασθαι κατάξειν ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας, κρίναντος δ' αὐτοῦ πρῶτον καταγαγεῖν τὸν Πολυνείκην*, — *Apollodor.* Bibl. l. c. *αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν.* verbo *κατάξειν*, *Apollodorum* defcribens paffim, *Zenobius ἀποκαταστῆσαι* fubftituit.

Vs. 431. — *σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμὸς*,] Laudo *Barnefium*, qui *σύγγαμος* e Mf. receperit in contextum pro *σύγγαμβρος*. quae praeterea *Barnes* argutatur, unius affis non funt. Dudum ante *Grotius* e Parifinis iam dederat veram lectionem, fed editionem *Grotii* neque *Kingius* nifi raro dignatus eft infpicere. In altero Leid. A legitur depravate, *σύγαμβρός ἐστ' ἐμὸς*. in altero nec non in Flor. recte, *σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμὸς*, præterea commodum in Leid. B fuperfcriptum erat interpretamentum *σύγγαμβρος*· quo minus mireris, ab hac genuinam fede fua motam fuiffe lectionem: fi verfus admififfet, *σύγγαμβρος* hic fuiffet ab *Euripide* pofitum. *Pollucis* locum adponam, ut infigni menda liberem L. III, 32. *Οἱ ἀδελφὰς γήμαντες, ὁμόγαμβροι, ἢ σύγγαμβροι, ἢ μᾶλλον συγκηδεσταί, καὶ, παρὰ τοῖς ποιηταῖς, εἰλίονες.* Quantocius invifitatos illos *Eliones* reiice, eorumque loco repone *Κηδεμόνες*. hi fæpius *κηδεσταὶ* dicuntur: vide *Weffeling.* ad *Diod. Sic.* XIV. p. 645, 77. erant autem *Κηδεμόνες* non *qui proxime fanguine coniuncti erant*, ut putabat *Dan. Heinfius* Lect. Theocr. c. XXVI, p. 381. b. fed *adfinitate iuncti*. *Hefychius*: *Κηδεμόνες, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι.* conf. Schol. *Apoll. Rhod.* ad I, v. 271. *Ariftophanes* Vefpis v. 730. *Εἴθ' ὤφελε* (*νῦν*) *μοι ξυγγενὴς ἢ κηδεμὼν Εἶναί τις.* ibi *κηδεμὼν* tantumdem valet ac *Οἰκεῖος*. *Callicratidas Stobæi* p. 485. v. 24. *Τῶν συμπληρούντων τὸν οἶκον ἀνθρώπων, τοὶ μὲν Συγγενέες, τοὶ δ' οἰκῆοι. καὶ Συγγενέες μὲν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος γενόμενοι* —

Oi-

Ο'κῆοι δὲ, ἐπίκτατοι συγγενέες, ἀπὸ τᾶς τῶ γάμω κοινωνίας λαμβάνοντες τὰν καταρχάν. Hos, per nuptias ἐπικτήτους, *familiares*, veteres πηοὺς vel παοὺς dicebant: ab iis, *qui ſanguinis nexu cohærebant*, πηὸς ſecernitur ab *Homero* Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, Od. Θ, v. 581. 582. *gener* aut *ſocer*; reſpiciens Homericæ dictionis originem, Γαμβρὸν πεπᾶσθαι dixit *Euripides* in Androm. v. 641. qui has etiam adpellationes γαμβροῦ & πενθεροῦ nonnunquam permiſcuit; certe τὸν πενθερὸν, *ſocerum*, bis minimum Γαμβρὸν adpellavit. *Suidas* in v. Πενθερὰ, —— πενθερὸς ὁ (τῆς κόρης) πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ Φησι.

Καί σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα δοὺς
  ἐμοὶ,
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ σωτήρ τ'
  ἐμός.

καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀλκάθῳ Φησὶν,
          ἄξιος δ' ἐμὸς
Γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Fraudi non erit in Euripide verſanti, ſi lacerata Poëtæ fragmina redintegravero: prioris ex Alcmæone petiti ſententiam pervertit *L. Kuſterus*; *Grotius* dederat in Exc. p. 369. Καὶ σύγε, γεραιὲ, σήνγε παῖδ' ἣν δῶς ἐμοὶ, Γαμβρὸς νομίζη —— hæc *Barneſius* etiam adponit p. 443, ne nihil tamen novaret, perperam omiſſo γε. Sic ſcripſerat, opinor, *Euripides*:

Καὶ σύγε, γεραιὲ, τήνδε παῖδα δοὺς
  ἐμοὶ,
Γαμβρὸς νομίζου, καὶ πατὴρ σωτήρ τ'
  ἐμός.

In altero fragmento, quod debuerat ad *Euripidæ* Proteſilaum referri, legendum arbitror:

—— —— ἄξιος δ' ἐμὸς
Γαμβρὸς κεκλῆσθαι, ——

ſic ſolet *Euripides*: in Rhadamantho. *Grotii Stob.* p. 269. χρημάτων Πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις. Phryxo, ibid. p. 53. Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον. —— Noſtro vero Σύγγαμος dicitur, qui vulgo σύγγαμβρος· alias σύγγαμοι ſunt ejusdem *lecti participes* apud *Euripidem*: *pellices* ſic dicuntur in Androm. v. 182 & 836. Mulierum genus primo loco dicitur invidum quid, Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί. quæ melior etiam eſt & Attica veteris ſcriptio, jam ejus obliterata. An ſynonymum ὁμόλεκτρον vocat *Euripides* Herc. Fur. v. 1. ὁμόγαμον, v. 339. σύγγαμον, verſu 149, ſic forte reſtituenda: Ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τόκου τε ξυνεών· hoc qui probaverit, eamdem vocem ξυνεὼν v. 340. mecum reponet. *Participes*, κοινωνοὶ, *Xenophonti* κοινῶνες, dicebantur etiam Dorice ξυνᾶονες, Ionice ξυνήονες, Attice ξυνεῶνες. Par ratio in voce ἀὼς, ἠὼς, ἕως· vid. *Euſtath.* in Il. α, p. 757, 6. *Photius* Lexico Mſ. Ξύνωνα, τὸν κοινωνὸν, Σοφοκλῆς.

Vs. 433. Πολλοὶ δὲ Δαναῶν] Hæc & ſequentia profert *Plutarchus* de Exil. p. 606. B. quibus ingratum oſtendat Euripidei Polynicis animum, quæque ſuperius is de exilii dixerat incommodis v. 405, & ſeqq. confutet.

Vs. 437. Τοῖς Φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ] Non quidem variant Codices; ſed quantivis eſt pretii lectio, in Scholiis conſervata; quam eo miror prorſus neglectam, quod non dici poterat Parentibus bellum intuliſſe Polynices: obduxit hoc incommodum *Grotius*; ſed in re tam manifeſta quid verbis opus eſt? ſic notat Scholiaſta: Τοῖς Φιλτάτοις τοκεῦσιν] Γράφεται καὶ ἑκοῦσιν· (Mſ. Aug. γράφεται, τεκοῦσιν) ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου. optime: veterem ſcripturam itaque reſtituamus *Euripidi*: *Deos teſtor*,

—— —— ὡς ἀκουσίως
Τοῖς Φιλτάτοις γ' ἑκοῦσιν ἠράμην δόρυ,

 ita-

[illegible] fratrem quidem, *[illegible]* [illegible] ma[illegible] [illegible] erant [illegible] voci[illegible] T[illegible] [illegible] & [illegible], [illegible] fu[illegible] Deinde Parentes [illegible] *Euripidi* dicuntur, si bene memini, *οἱ φίλτατοι τοκεῖς.* Præterea fratri, qui solus sibi regnum retinebat, bellum intulit Polynices; [illegible] Patri, dudum illinc remoto: Porro manifesta nunc est inter *ἀκουσίας* & *ἑκοῦσιν* oppositio, Tragicis etiam usitatissima: *Sophocles* Antig. v. 281. *Πάρει μι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι* vid. Trach. v. [illegible]01 Oed. in Col. v. 979, 981. *Sæpe solet* "*Ἀκών ἀκούειν οὗς ἑκὼν εἴπῃ λόγους*, *Soph* ap. *Plutarch.* T. II, p. 89. B. pati quoque, quæ fecerit. *Oppianum* corrige Ἀλ. I, v. 529.

— — *οἱ δ' ἀεκουσῶν*

Εὐνῆς ἱμείροντες ἑκούσιοι, —

pro *ἀεκοῦσαν Εὐνὴν ἱμ. ἑκούσιοι* in Cod. Palat. *εὐνῆς* erat & *ἑκούσιοι* hoc probatum in Miscell Obs V. III. p. 66. — Tandem Polynices arma movet invitus adversus fratrem volentem: quamprimum enim suam fratri partem restituisset Eteocles, paratus erat Polynices v. 488, *Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀ[illegible] χθονὸς*, quæque ibi plura prostant, huic lectioni firmandæ prorsus accommoda. Fratrem autem germanum, quid mirum? *carissimum* vocat; erat enim in hoste tamen frater:

Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ' ἀλλ' ὅμως φίλος·

ut infra loquitur de fratre moribundus Polynices v. 1455. *Lex*, inquit *Dion Chrysost.* Or. LXXV, p. 640. D. *πατράσιν υἱέων εὐνούστερος, καὶ παισὶ γονέων, καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφῶν, πολλοὶ γοῦν ὑπὸ τῶν φιλτάτων ἀδικούμενοι, πρὸς τοῦτον καταφεύγουσι.* Græci scilicet *liberos*, *parentes fratrem*, quin & *amicum verum* vocare solent elegantissime *τὰ φίλτατα.* Oraculo iussi Melii *Φιλεῖν τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα*, *liberos* intellexerunt adhuc pueros, quod legitur in Vatic. Prov. Append. IV, 5. Apud *Suidam* in Ἀ[illegible] de [illegible] genere [illegible] quis, *Θρέψατα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων* *Filium* Atossa vocat *τὰ φίλτατ'* in *Aeschyli* Pers. v. 853. Quem oderat, filium tamen, *τὰ φίλτατα* dixit Clytæmn. in *Aesch.* Eumen. v. 100 filium Xuthus in *Eurip* Ione v. 521. sed liberi sic dicuntur apud Tragicos frequentissime. vid. Phœn v. 1467. maritum sic Megara vocat in *Eurip.* Herc. Fur. v. 514. *Fratrem* Electræ senex in Elec. v. 576. Misere parcum seque ipsum defraudantem dicebat *Euripides* in Danaë ap. *Stob.* p. 91, *sacra quoque rapturum*, *τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.* De Patroclo Philoctetes Sophocleus v. 435. *ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα·* hunc locum etiam attulerant [illegible]; sed ibi *τοῦ* corrigendum vidit vir Summus *Tib. Hemsterhusius* ad *Lucian.* I, p. 147. ubi hoc loquendi genus explanavit.

Vs. 441 — 443, *Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.*] Sic, ut vulgantur, scripti prostant hi tres senarii in *Stobæi* Florileg. p. 501, 40. In Excerptis *Grotianis* e Trag. & Com. p. 180, eadem, ut plerumque semper, prostat interpretatio, sed in *Stobæo* viri Magni diversa p. 366 quam non pœnitebit hic etiam legisse:
„ *Utcunque nota est dictio, effabor ta-*
„ *men: Opes opimæ summam honesti-*
„ *tudinem Summamque vim res inter*
„ *humanas habent.*" Eadem [illegible], venuste tamen, reddidit *Rittershusius* in *Phædr.* IV Fab. XI. primus expressit [illegible] Latinis numeris *Erasmus* in Adag. *Pecuniæ obediunt omnia.* MS. Leid. B pro *ἀλλ' ὅμως ἐρῶ*, in v. 442. præfert *ὅμως δ' ἐρῶ.* quod, eodem sensu tritum, paulo tamen elegantius, & videretur Euripideum, si

Co-

Codices præterea legerent:
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνούμενόν γ', ὅμως δ' ἐρῶ,
Soph. Aj. v. 292. — ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Nostri loci fine fortasse quis præferat:
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν.
quemodo scribitur apud *Plutarch.* de Amore prolis, p. 497. B. Ne quis inde variam quoque lectionem in v. 442. comminiscatur, primum ponam Plutarchea, deinde fontem erroris digito tangam. Post ista Comici Ὦ δῆμε, λοῦσαι κ. τ. λ. (sic corrigendum pro ᾠδὴ μέλουσαι, quæ tanquam insanabilia præteriit *Xylander*) ex Equit. v. 50, sequitur apud *Plut.* τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου λεγόμενον,
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκειν φίλους,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν,
οὐχ ἁπλῶς ἀληθὲς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀτέκνων.
Duo confudit diversorum loca, quæ retulerat Philosophus ad unum caput: *Sophocles* dixerat:
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
locus insignis e dramate deperdito superest apud *Stobæum* p. 503, 28. Nostrum Euripideum v. 442. ut & 443, uti nunc vulgantur, olim etiam legit *Strabo*, in cuius prostant L. IX, p. 636. A. Legitur etiam versus 442 inter alia veterum dicta τὰ μὴ καλὰ in Carm. Iamb. *Gregor. Nazianz.* de Virtute v. 373. p. 210. ubi, quæ præcedunt, 369, 370, 371, ex *Euripidis* sunt Bellerophonte. Quando autem nostra prolaturus *Euripides*, Πάλαι μὲν οὖν, inquit, ὑμνηθὲν, vetus illud fuisse dictum ostendit: erat autem *Theognidis*, in cuius male consarcinatis reliquiis etiam nunc legitur v. 718,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
hunc locum solerter ad nostrum *Euripidæ* comparavit *Thom. Wopkensius* in Lect. Tull. p. 171. conf. *Lambinus* in *Horat.* II Sat. III, p. 183.

Vs. 447. —— Σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν.] Optime reddidit *Rhotallerus*: *Mater Iocaste: muneris hoc est tui.* Formula, σὸν ἔργον, minus peritis videbatur [illegible] *Plato* in Timæi initio, Οὐκοῦν σὸν τάδε τε ἔργον, —— ἀναπληροῦν, *Chalcidius* interpretatur: *Ergo tui* [illegible] *erit officii, complere* &c. p. 27. D. σὸν σὸν ἔργον λέγειν. *Aeschylus* Prom. v. 636, Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. *Sophocles* Phil. v. 15, Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν. *Euripidis* Iphig. Taur. v. 1079, σὸν ἔργον ἤδη καὶ σὸν, recte *Barnesius* ὑμέτερον interpretatur: *Herodotus* V, c. 1. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον. *Xenophon*, K. Π. V. p. 148. A. ὅπως οὐδὲν μᾶλλον τοῦτο ἐμὸν ἔργον ἢ καὶ ὑμέτερον μηχανᾶσθαι, eadem structura, sed infinitivo suppresso, *Lucianus* D. D. XX, 15. In *Xenophontis* Sympos. permutantur formulæ σὸν μέρος, λέγειν· & σὸν ἔργον, λέγειν· p. 885. A. 887. D. conf. *Euripid.* Bacch. v. 847. Hel. v. 836. *Aristoph.* Nub. v. 1496. Ran. v. 598. Av. v. 863. Structura minus usitata *Cratinus* in Nemesi apud *Athen.* IX, p. 373. E. Λήδα, σὸν ἔργον. δεῖ σ' ὅπως —— Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους. sic, pro δεῖ σε δεῖξαι, *Sophocles* Aj. v. 557. δεῖ σ' ὅπως —— Δείξῃς. & in Philoct. v. 55. —— Nihil vetat, integrum adscripsisse *Cratini* locum:
Λήδα, σὸν ἔργον· δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος
Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους,
Ἐπὶ τῷδ' ἐπώζουσ' ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.
versu tertio tantum ἐπαάζουσαν in ἐπώζουσ' immutavi: *Casaubonus* Anim p. 646, 46. tentarat, Ἐπὶ τῷδ' ἐπωάζουσαν ἐκλέπειν καλόν. quod posui sine dubio præstat: verbum ἐπωάζειν Attici

contraxerunt in ἐπάξειν *Aeschylus* in Niobe apud *Hesych.* in Ἐπαξεῖν. & *Aristoph.* vid. Notas ad *Hesych.* *Gataker*, ad *M. Antonin.* VIII, §. 37. & *Kuster.* ad *Suidam.* —— Istum *Cratini* locum respicit *Eratosthenes* Catast. c. XXV, ubi vulgatur, ut alibi sæpenumero pro *Cratino*, Κράτης.

Vs. 454. Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων,] Recte Scholiastes: ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω· ubi *Sophocles* Aj. v. 1292. ἑρκέων dixit ἐγκεκλεισμένους, Schol. ἢ ἐν, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐντὸς, ἵν' ᾖ ἐντὸς κεκλεισμένους. hæc loca perite comparavit Clariss. *Abreschius* Animadv. ad *Aesch.* p. 175. Contra ἔνδον & ἔσω vim nonnunquam obtinent præpositionum ἐν & εἰς. sed, quia Tragici non sectantur talia, nisi metro coacti, scribendum arbitror in *Eurip.* Iphig. Taur. v. 470. Ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες, pro Ναοὺς δ' ἔσω.

Vs. 455. Οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.] Quod pro Οὔ τι subministrabant Leid. Codd. & Flor. Οὔ τοι recepi. Quando τοι & τι eodem efferebantur sono, mirum non est ista bina sæpius a librariis fuisse permutata: in *Aristoph.* Avib. v. 1335, οὔ τοι e Scholiis in contextum reduci debuerat; in Ran. contra v. 525, οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς. nam versum iugulat οὔτοι. In *Euripidis* El. v. 760. vulgato longe prætulerim Οὔ τι. Illud τοι, frequens in gnomis, sententiam est adfirmantis; pro τι restituendum *Aeschylo* Prom. v. 697. —— τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ, *profecto dulce est.* *Soph.* Aj. 1007, —— τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν. Nonnunquam dubites, utrum præferas; sed nostro loco nulla poterat superesse dubitatio; ubi præterea proxime sequebatur: Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν, *sed lenta præstant consilia:* quia δὲ nonnunquam sic ponitur, ubi τοι præcesserat, in *Euripidis* Ione v. 739. corrigebam: Αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι. Ceterum *Statius* Euripidea nostra, ni fallor, expressit in Theb. X, 697. *ne frena animo permitte calenti: Da spatium, tenuemque moram: male cuncta ministrat Impetus.* eamdem ista locasten dicentem facit *Papinius.*

Vs. 458, 59. Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσ. Κάρα Γοργόνος,] Legendum arbitror Γοργοῦς· hoc antequam firmetur, præter alia ponam ex Euripideo derivatum *Oppiani* locum Κυνηγ. III, 222. fœminam onagri venuste facit ad maritum loquentem, qui prolem torvis oculis adspectabat: Οὐχὶ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέος ἄγχι Μεδούσης, Οὐ γόνον ἰοφόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης· minus ista cepit *Conr. Rittershusius*; non enim interrogative capienda vel solus evincit *Euripides*; cuius est in Oreste v. 1522, Μὴ πέτρος γένῃ, δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών. Alcestidis v. 1117, & 1118 sic leguntur in Cod. Flor. recte scripti: Τόλμα· πρότεινε χεῖρα, καὶ θίγε ξένης. Α. Καὶ δὴ προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ. *facie scilicet aversa.* vulgari solet: Τόλμα προτείνειν χ. καὶ θίγειν ξ. Α. Καὶ μὴν π. similiter Τόλμα legitur in *Soph.* Phil. v. 82, & 482. Sensu diverso *Xenophon* Sympos. p. 884. B. ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λιθίνως (legerim ἅτε λίθινος) οὐδαμοῦ ἀπῄει ἀπ' αὐτοῦ. vid. *Antiphanes* ap. *Athen.* VI, p. 224. C. D. *Hedylus*, VIII, p. 345. B *Lucian.* T. II, p. 458. ut apud *Euripiden*, *Heliodor.* IV. p. 173. ὥσπερ τὴν Γοργοῦς θεασαμένη κεφαλὴν, τὴν ὄψιν ἀπέστρεψε. Cur autem nostro loco legi malim Γοργοῦς, doctis obscurum non est. Formam quidem communem nominis Γοργόνος ter minimum adhibuit *Euripides*; sed, ubicunque modulus senarii non respuebat Atticam, Atticam Γοργοῦς adhibuit, &

hic

hic quidem alteram superbæ civium aures, ut puto, fuissent aversatæ. *Thomas Mag.* Γοργὼ, Γοργοῦς, Ἀττικοὶ, —— Γοργὼν δὲ, Γοργόνος, ἁπλῶς Ἕλληνες. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ (v. 1523.) —— τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα. In *Eurip.* Ione ter legitur Γοργοῦς vss. 1003, 1054, 1265. in Rheso v. 306. Γοργὼ, ubi Ms. Flor. perperam Γοργών. Ceterum formam *Gorgo* Γοργὼ, Γοργοῦς, Atticistis valde frequentatam, vetustissimi iam adhibuerunt, *Homerus*, *Hesiodus*, aliique. Atticis propria fuit forma Εἰκὼ, εἰκοῦς. apud *Euripiden* quoque sæpius obvia, velut in Med. v. 1162. Iphig. Taur. 222, 816. Hel. v. 72. Troasin v. 1178. ad postremum locum referri posset *Hesychii* nota: Εἰκοῦς, εἰκόνας. *Hesychius* alibi: Σινδοῦς, χιτῶνας, σινδόνας. *Luscinia* non tantum ἀηδὼν sed & ἀηδὼ dicebatur, *hirundo*, χελιδώ. *Eustath.* ad Il. Θ, p. 604, 29. Τὸ Γοργοῦς, κλίνεται, ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ (in Aj. v. 635.) καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ (in Avib. v. 1412.) ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν. Ζηνόδοτος δὲ, Γοργόνος ὄμματ' ἔχων, γράφει (in Il. Θ, v. 349.) Ἀρίσταρχος δὲ, Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων. *Scholiastes* in Cod. Leid. *Hom.* l. c. Γοργόνος (imo Γοργόνος) δὲ γράφει Ἀρίσταρχος, καίτοι οὔτε γὰρ ὁ Ποιητὴς οὔτε Ἡσίοδος Γοργὼν φασὶν, ἀλλὰ Γοργώ. Huius formæ vocabula plurima fuerunt olim in usu, Εἰδὼ, Ἑστὼ, εὐεστὼ, ἀειεστὼ, ἀπεστὼ, κακεστὼ, Κ... Μ... Φ... *Hesychius:* Κυνάκη Lege, Κυνὼ, ἡ ἀναιδεστάτη. hæc vulgo κυνῶπις· quod restituendum in Epist. XLIV. *Firmi*: συνθεῖναι ἔπαινον τῇ Κυνώπιδι. *Muratorius* nobis dedit κονίποδι, fassus tamen in Cod. Ms. legi, κονώπιδι. Ex *Plutarchi* Quæst. Rom. p. 278. D. ὥσπερ ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι, Θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμίνα Θηλατὶς οὖσα καὶ τιθήνη, — receperunt in Lexica voces non Græcas θηλονὴ & θηλατίς. una tantum tolli debuerat litera superflua: legendum Θηλοῦς & Θηλώ τις οὖσα. *Hesychius*: Θηλὼ, τροφὸς, τήθη. Hæc ab instituto non sunt aliena.

Vs. 460. Σύ τ' αὖ πρόσωπον π. κ. στρέφε] Suavius aures accidit atque usitatius est, Σὺ δ' αὖ π. hoc itaque prætulerim cum *Battierio* in Orestis v. 783, Mus. Helvet. P. XIX, p. 197. *Eurip.* Hippol. v. 270. Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν. bis in eadem periodo voculam ἂν repeti, frequenter monuit *Barnesius*. sæpius tamen apud Tragicos alteri supponendum αὖ, ut hoc in loco, Σοῦ δ' αὖ π. —— Plus semel *Statius* nostri loci sententiam adhibuit Theb. VII, v. 508. *Tecti vide, fratremque (quid aufers lumina?) fratrem Alloquere.* XI, 335. —— *quo, saeve, minantia flectis Ora?* Achill. I, v. 271. —— *cur ora reducis?* *Seneca* Oed. v. 1011. —— *gnate, quo avertis caput?*

Vs. 462. Λέξεις ἄμεινον, τοὺς δὲ τ' ἐκδέξῃ λόγους.] Solus, quod sciam, *Wilh. Piersius* vulgavit, Λέξεις ἄμεινον & ἐνδέξῃ e Cod. Cantabr. neque aliter duo præferunt Leidenses: e Flor. Cod. etiam enotatum ἐνδέξῃ. Ante *Barnes.* ediderunt Λ. τἄμεινον, τοὺς τ' ἐνδέξῃ λόγους. *Kingius* dedit ἐνδέξῃ. mihi ratio nulla videtur, cur veterem lectionem ἐκδέξῃ loco moveremus, *Abreschio* merito probatam Anim. ad *Aesch.* p. 475. In *Platonis* Euthydemo Dionysodorus ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον. p. 277. B. frequentatur *accipiendi* verbum *intelligendi* significatu: οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον, legendum apud *Athen.* III, p. 85. F. pro ἐκλεξάμενον. Præterea *Kingius* hoc versu cum *Barnesio*

 le-

legit, *Λέξεις τ' ἄμεινον* alterum, ut in Codd. repertum, prætuli; sed hoc quoque recipi potuerat; *Λέξεις τἄμ[illegible]* [illegible]. Quæ hic statui non potest, [illegible], syllaba produceretur. In *Eurip.* Or. v. 852. recte pro [illegible] *Kingius* vulgavit *Λέξειν τὰ 'κεῖθεν.* Scholiastes in Cod. Barocc. *βαρεῖαν χρὴ τιθέναι εἰς τὸ τὰ, ἵν' ᾖ βραχὺ τὸ α, καὶ ἀπόστροφον.* sic [illegible] debuerant: ante *Turnebum* & *H. Steph.* male dederant in *Soph.* Aj. v. 5. *Ἴχνη τἀκείνου* pro *Ἴχνη τὰ κείνου* errat isthic loci *D. Stolberg.* p. 110. vid. *H. Steph.* Tract. de Orthogr. init. Ut syllaba producatur, *τἀπὸ Θρᾴκης λήμματα* ponendum in *Antiphanis* versu apud *Athen.* x, p. 450. F. facilem medelam plura Tragicorum loca postulant. Nostro versu *τε* semel an bis ponatur, nihil interest.

Vs. 463. *Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.*] Ex Phœnissis *Strattidis* duo nobis senarios reliquit *Athenaeus* IV, p. 160. B. memorans *τὴν Στράττιδος τοῦ Κωμῳδοποιοῦ Ἰοκάστην, ἥτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Φοινίσσαις φησὶ,*

Παραινέσαι (δὲ) σφῷν τι βούλομαι σοφόν.
Ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ 'πιχεῖν μύρον.

Grotius notis ad Exc. p. 879. *ex ipso Phœnissarum loco, quem παρῳδεῖ,* addidisse se voculam ait *δέ.* quem apud *Grotium* legerat, locum designat *Piersius. Is. Casaubonus*, ubi de *Strattidis* agit fabulis L. VII. Anim. in *Ath.* c. XXIII, Phœnissarum quidem *Euripidis* non meminit, sed locum *Strattidis* attulit, & commodum citat *Aristotelem*, cuius verba iam dederat *Erasmus* in Adagio, *In lente unguentum.* Locus est in libello *περὶ Αἰσθήσεως καὶ Αἰσθητῶν* c. V, p. 16, 13. *ἀληθὲς γὰρ, ὅπερ Εὐριπίδην εἶπε σκώπτων Στράττις,* *Ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ 'πιχεῖν μύρον.* Quæ *Strattidi* fuerit *Euripidem* hic irridendi ratio, non quæret, qui vocem *σοφὸν* hac in sede revocaverit ad animum; huic [illegible] si [illegible] noster, hic quidem Comico ludendi defuisset occasio: velut in Heracl. l. v. 1018. *Παραινέσαι σοι μικρὸν, 'Αλκμήνη, θέλω.* Sed nimium quantum amat vocem *σοφὸς Euripides*, propterea, nec non ob *σιγματισμὸν*, sæpe notatus a Comicis; meminerunt hoc etiam Grammatici: *Schol.* ad Med. v. 665. *εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα·* postea, *ὥσπερ παραπληρώματι*, inquit, *χρῆται τῇ λέξει.* quorum vim explicuit vir Summus ad *Luciani* Timon. p. 99, 6. Exemplo sit locus ex Antiopa in *Stob.* Floril. *Grot.* p. 23. in quo quater ea dictio legitur repetita; sunt tamen Amphionis ista sapientiam laudantis verba, quod e *Cicerone* constat. Senarius, qui legitur in *Plut.* Antonio p. 953. A. *Σοφοὶ σοφοὺς σῴζουσιν, ἢν ὦσιν σοφοὶ*, ob eam, quam dixi, rationem videtur *Euripideus*. Paene praetermiseram, & potuerat omitti, quod in Tragici versu præferunt Edd *Aldi* & *Hervagii* prima, *Παραινέσαι δὲ σφῷ τι β. σ.* in secunda Basil. cui præfuit *Io. Oporinus*, recte iam positum *σφῷν·* *vobis*, *δυϊκῶς·* ut *Σφῷν* Attici pro *ὑμῖν*, sic *Νῷν*, *μὴ συνεκφωνουμένου τοῦ ι*, *'Αττικῶς· ἡμῖν*, *'Ελληνικῶς*, *Moeris Attic. H. Steph.* App. de D. A. p. 174, 175. In Excerptis ex *Apollon. Dysc.* libello de Pronom. p. 428. B. debuerat corrigi: —— *σὺ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων* (Od. Δ, 62.) *ὅπερ ἐδόκει ἐπίμεμπτον εἶναι ὡς τρίτον πληθυντικὸν, δίχα τοῦ ι γραφόμενον.* ibid. loca prostant ex *Antimachi* Thebaide, *σφῷ* velut casum quartum usurpantis.

Vs. 465. *Εἰς ἓν συνελθὼν, ἔμματ' ὄμμασιν διδῷ.*] Nihil hic desiderem; est tamen memoratu digna Flor. Mſ. lectio: *Εἰς ἓν συνελθόντ' ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ.* quae, si doctum defensorem inveniet, me-

mutata videbitur ob insolentiam [illegible] ctione. *Kingius* hic iterum & *Battierus* op[illegible] postietam [illegible] literam, olim omissam, in Excerptis p. 181. neglexerat *Grotius*.

Vs. 466. Ἐφ' οἷς συνήκει ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,] In B Leidensi quod legitur, σκοπεῖν μόνον, edito non est deterius Ex Anglicorum uno *Kingius* recepit, Ἐφ' οἷς συνήκει, pro Ἐφ' [illegible] Le[illegible] opt[illegible] illam [illegible], *Kingium* sequutus [illegible]; [illegible] tamen [illegible] vulgatam lectionem præferentem [illegible]. *Eurip.* Heraclid. v. 136. Ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω. *Soph.* Phil. v. 50. ἐφ' οἷς ἐλήλυθας.

Vs. 467. Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.] Per [illegible] hucusque receptam lectionem, μηδαμῶς, sua sede [illegible], quo[illegible] Codices scripti præbebant, [illegible] [illegible] non dubitaver; hoc in [illegible] non [illegible], sed etiam in F[illegible] & Cantabrig. [illegible] quin [illegible] præterea reperiatur. Quis [illegible] ? [illegible], c. LXXIV. ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις μηδὲν μνησικακήσειν. *Xenoph.* K. A. II, p. 281. D. μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ επιστρατείας, μηδὲ ἄλλου μηδενὸς τῶν παρωχομένων. vid. *Andocides* p. 1[illegible], v. 5, 15. p. 12, 18. p. 14, 34. *Antiphon*, p. 115, 27.

Vs. 472. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος — 475.] Ad Tit. XI. περὶ ἀληθείας hæc retulit *Stobaeus* p. 136. v. 25 — 28. [illegible] *Erasmus* in Adag. *Veritatis simplex oratio*. Postrema —— ὁ δ' ἄδικος λόγος Νοσῶν ἐν αὐτῷ φ. δ. σ. hinc excitat *Clem. Alex.* I Strom. p. 340, 10. & e *Clemente* descripta *Theodoretus* Therap. I. p. 15, 41. Primum illud, Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, proverbii vim obtinuit: *Diogenian.* II [illegible] *Julian.* Or. VII, p. 214. B alios. *Plutarch* de Adul. & Amici Discrim. p. 6[illegible] C. ὁ τοῦ φίλου τρόπος, ὥσπερ ὁ τῆς ἀληθείας μῦθος, ἁπλοῦς ἐστι κατ' Εὐριπίδην καὶ ἀφελὴς καὶ ἄπλαστος. ὁ δὲ τοῦ κόλακος, ὄντως Νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν, καὶ πολλῶν, νὴ Δία, καὶ περιττῶν. Sæpius [illegible] Oratores antiqui respexerunt, *Isaeus* p. 87, v. 14. *Lycurgus* p. 152, 15. alii. *Euripidi* præiverat *Æschylus*, e cujus Armorum judicio [illegible] servavit eodem Tit. *Stobaeus*; Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη· qui versus congruit Ajacis personæ. —— In *Stobæo Grot.* p. 79. versus 473. legitur sic scriptus, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· in *Stobæo Gesneri* p. 136, 26. Κοὐ ποικίλων δεῖτ' ἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων nec variis eget interpretationibus bifariam: hæc veterum fuit Editionum *Euripidis* lectio, quam, [illegible], mireris Celeberr. *Fabricium* tamen se[illegible] *Canter.* N. L. II, VII. retinet veterum [illegible], recte tamen [illegible] δεῖ τὰ ἔνδικα ἑρμηνευμάτων. *Grotius* [illegible] τἄνδιχ' ἑρμ. *Sam. Battierius* in schedis MSS. „ ἄνδιχα certe locum hic „ habere non potest; nam in sequenti „ versu sequitur ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν. „ [illegible] „ neutrum plurale Neque vero con„ gruum est si scribatur, δεῖτ' ἔνδιχ' „ —— articulus enim hic postulatur: „ [illegible] —— „ pro τὰ ἔνδικα” δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων recte dederunt *Barnes.* & *Kingius*.

Vs. 476. Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην Τοὐμόν τε, καὶ τοῦδ',] Olim vulgata δωμάτων πατρὸς *Grotius* invertit, obsequutus Codicibus scriptis;

tis; *Grotium* hic sequuti sunt *Barnes.* *Piers.* *King* vel Codices, quibus accedunt Leidd. & Flor. Vellem hi nobis subministrassent "Εγωγε πατρὸς δ. π. quod sane prætulerim: *Ego quidem domui paternae (vel regno) meum & huiusce commodum antetuli:* ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς, —— Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς, *diras*, videlicet *Oedipodis*, *evitare desiderans*, *solus mea sponte Thebis exul abscessi.* sic Euripidea capienda sunt, ab interpretibus huc usque parum intellecta: *Barnesio* præterea gratiam facimus coniecturæ, legenti, Κἀξῆλθον ἔξω τ. Libentius *Georg. Arnaldum* nominarem, si laudem mereretur, quam in Miscell. Obs. V. vi, p. 596. protulit, interpretatio, vel vulgatæ lectionis mutatio, legentis, Τοὐμοῦ τε καὶ τοῦδ', nimirum πατρὸς. rectius ad hanc lectionem accommodari poterat interpretatio *Barnesii* vel *Kingii*, quæ tamen aptius quadraret, si legeretur: "Εγωγε πατρὸς δωμάτων προὐκηδόμην, Τοὐμοῦ τε καὶ τοῦδ'. *Soph.* Antig. v. 752. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι. Nihil vero mutandum; hic enim nativus videtur verborum situs: ἔγωγ' ἐσκεψάμην τὸ ἐμὸν καὶ (τὸ) τοῦδε πρὸ δωμάτων πατρὸς, quorum sententiam supra iam expressi. *Eurip.* El. v. 1114, τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου σκοπῶ. *Soph.* El. v. 253. Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα, Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον. *Eurip.* Androm. v. 250 —— οὐ τὸ σὸν προσκέψομαι. Med. v. 460, τὸ σόν γε προσκοπούμενος quæ transsumsit Auctor dramatis Χ. Π. v. 1982.

Vs. 480. Δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,] Haec & quae sequuntur v. 482, 483, vix dubito quin *Accius* hoc loco Phœnissarum suarum expresserit: *Vicissitemque imperitandi tradidit; Ne eorum divitiæ discordes dissipent, Disturbent tantas & tam opimas civium Divitias.* apud *Nonium Marcellum* divulsa sic perite iunxit *Ios. Scaliger* Conject. in Varron. p. 131, sed comparavit ad *Eurip.* Phœn. v. 71, 72. Ad vers. 73. 74, primum ex Accianis contulit *Fulv. Ursinus* in *Virg.* cum Gr. coll. p. 295. sequentia retulit *Ios. Mercerus* ad vss. 586, 87, 88. notis in *Nonium Marc.* p. 19 tentat Acciana *Wasius* in Senario p. 186.

Vs. 481. "Ωστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών.] Mirabar quamobrem *Gul. Cantero* videri potuerit αὖ deesse post αὖθις; atque adeo delendum ἀνὰ, sed viro perdocto dubium non est quin facta fuerit iniuria, cuius isthæc nota pertinet ad versum 490. ἀνὰ μέρος, significans *vicissim*, optime iam cultus est in Animadv. ad *Aesch.* p. 18. *Fr. Lud. Abreschius* Glossarium San-German. nondum editum: Ἀνὰ μέρος, ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει. Εὐριπίδης Φοινίσσαις. hanc notam præter alias inde decerptas *Davidi Ruhnkenio* debemus. Deinde *Barnesii* reiicit *Abreschius* interpretamentum, ἄρχειν per ἀρχὴν explicantis, docte τὴν ἀρχὴν in λαβὼν subaudiendum iudicans; tamen poterat λαβὼν eo quoque modo positum hic censeri, sicut sæpius, apud Tragicos præsertim, prope πλεονάζουσι participia λαβὼν, ἑλὼν, παρὼν, &c. Aliud hic erat præterea dignum quod adolescentes animadverterent: ad Λαβὼν *Scholiastes:* Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, Λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα, αὐτὸν ἐμὲ λαβόντα· his subdit incerti Comici senarium: Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων· nisi sic scripserit *Chariton. Aphrodis.* quod suspicor ob insolentiam a sciolo mutatum, ipse censeri debet Atticam in hoc versu figuram obliterasse: legitur apud *Chariton.* iv, p 76, 22. Ἐξὸν καθεύδειν τήν τε ἐρωμένην ἔχειν. Inter iambos, qui ut alii his sic etiam exciderint *Charitoni*, collocet illa Cel. *D'Orvillius* p. 363. tum forte non me-

mor veteris esse Comici, non in Scholiis nostris duntaxat, sed & apud *Eustathium* ad Il. B p. 179, 12. recte scriptum; nam & is inter τὰ σολοικοφανῆ vel καινοπρεπῆ σχήματα retulit τὸ, Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων· ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. οὐκ ἔχει δὲ, inquit, οὐδὲ τοῦτο θεραπείαν τινά. hoc addit, quia facilior reddi poterat ratio usus *Homerici*, non prorsus dissimilis in Il. B, 350 Φημὶ μὲν οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα Ἀστράπτων ἐπιδέξια· *Eustathius* hæc *Homerica* retractat ad Il. E p. 413, 46. Il. Z. p. 512, 8. Il. K p. 741, 13. ad Od. A p. 17, 42. Od. E p. 240, 16. Conferri potuit, & fuit olim ad primum illud Homericum collatus *Aeschyli* locus in Agamemn. v. 734, 735, *Stanleio* temere tentatus. vid. *Th. Gataker.* ad *M. Antonin.* III, § 4. Unus est *Homeri* locus, quem, licet omnium aptissimum, cum nostro senario comparare neglexit interpres, in Od. P, v. 555. si nempe πεπαθυίῃ scribatur, ut legit *Eustathius*. Figuræ, quam in nostro loco Scholiastes observavit, quem legisse forsan suspiceris, Ὥστ' αὐτὸν ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών· contraria erat, Ἀσιανὸν σχῆμα *Lesbonacti* dicta p. 188. huic enim ἐναντίον erat σχῆμα, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα στρῶσαι τοὺς Πέρσας, ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. sic emendatius ista debuerant in *Lesbonacte* vulgari.

Vs. 482. Καὶ μὴ, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,] Interpretes, quorum numero *Grotius* eximendus est, sensum perverterant. Quum vel meis vel *Abreschii* poteram, huius verbis uti malo ex Animadv. ad *Aesch.* p 19. „ cum reddi debuisset *inimicitia & „ caede adversus hunc* (Eteoclem) „ *grassando*, perperam μολὼν accepe„ runt de reditu Polynicis, qui id „ unice intendit, ut [illegible] aperiat discessus e patria. vid. quæ „ præcedunt. Locutione utitur ite„ rum in Androm. vs. 175 διὰ φόνου „ δ' οἱ φίλτατοι χωροῦσιν" aptior locus non poterat ex[illegible]: q[illegible]s autem in illo quoque φόνου legatur, nostro tamen ista dictio hoc modo convenit, quia sequitur: Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται· hoc enim poni non potuerat, si vox φόνου præcessisset. Quod in antiquissima legitur Leid. membrana, Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φθόνου μολὼν, arbitror genuinum, &, si mei res ubique solius fuisset arbitrii, hoc quoque iam recuperasset *Euripides*: forma loquendi manet eadem; de qua multa notat Cl. *Abreschius* ad *Aesch.* Prom. v. 120. τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντ'· sic dicit *Diis omnibus invisum.* *Plato* Theage p. 130. B. τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει. *Philo Iud.* in Flacc. p. 983. D. ἐκ πάντων οὗτοι μάλιστα αὐτῷ δι' ἀπεχθείας ἐγένοντο. personatus *Clemens* in Clementin. Colloquiis V, § 2 *Apionem*, ait, πάνυ Ἰουδαίους δι' ἀπεχθείας ἔχοντα. nihil differunt hae locutiones: qui dicitur Alexandrinis ὁ μισῶν Psalmo LIV, 13. *Symmacho* fuerat dictus ὁ διὰ μίσους μοι· nam negligi non debuerat articulus —— Nostro loco δι' ἔχθρας καὶ φθόνου μολὼν mea quidem sententia nihil est aliud quam ἐχθρὸς γενόμενος καὶ φθονερός. *Eurip.* Hippol. v. 1164. —— δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; nihil aliud utique διὰ μάχης ἐλθεῖν vel μολεῖν τινὶ, quam *cum aliquo pugnare*: δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, *alicui iratum esse.* sunt huius generis plurima: διὰ σπουδῆς frequentissimum: rarius illud *Athen.* VII, p. 300. C αἱ Στρυμόνιαι ἐγχέλεις δι' ὀνόματος ἦσαν, *laudari solebant.* De multis, quæ ad manum sunt, *Euripidae* quaedam ponam: Hec. v. 850. Ἐγὼ

σε καὶ σὸν παῖδα —— δι' οἴκτου —— ἔχω, *tui filiique tui me miseret*. Or. v. 755. —— διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι, *metuo*. Phoen. v. 1554, & alibi, δι' ὀδύνας ἔβας minime ceperunt interpretes. Androm. v. 416. Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, *patrem osculatus*.

Vs. 486. — δόμων ἐμὸν μέρος] Pro ἐμῶν recte *Io. Kingius* ἐμὸν restituit, non primus tamen; nam sic quoque *Grotius* vulgarat: ratio mutationis est manifesta.

Vs. 487. — τἀμαυτοῦ] Vitiose ponitur in Ed. *Kingii* τὰ 'μαυτοῦ· crasi coalescere debet syllaba producenda: vid. paulo superius ad v. 462. notata.

Vs. 489. [Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν] Ex Euripideis quidem conflatus, nec tamen versus *Euripidis* esse videtur hac sede: Iphig. in Aul. v. 331. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι. Phoen. v. 1237. Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος, & Androm. v. 581. sæpius οἰκεῖν ponitur pro διοικεῖν, *administrare*, *regere*: *Plato*, dum in Amator. p. 138. B. scribit: οὕτωγε καὶ πόλεις εὖ οἰκοῦνται, nobilem respicit ex *Euripidis* Antiopa locum, a multis olim usurpatum: *Platonis* non meminerat *Gataker*. A. M. P. C. X. p. 510, 511. Interrogata Lacaena, quid sciret, εὖ οἰκεῖν οἶκον· ἔφη. *Plutarch*. Lacaenar. Apophthegm. p. 242. C. quod non debuerat verti, *domum bene incolere*. —— Alterum ἀνὰ μέρος λαβὼν legitur v. 481, atque inde huc fuisse puto derivatum. Abeat illuc versus, quia μὲν præcesserat, hic forsan interfertus a sciolo: nihil ad sententiam requiri poterit: exercitum dimittere hac conditione paratum se dicit Polynices, si, quod postulabat, prius sibi concessisset Eteocles, v. 487. Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν, Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς, Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον, quid? τἀμαυτοῦ· Plenam hæc continent sententiam, neque egent isthoc emblemate. Quis dubitare poterat, quin esset paratissimus Polynices regnum administrare? nihil autem aliud repetere, nisi *pactas vices*, monstrat v. 490.

Vs. 490. Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον.] Olim omissam, a *Cantero* restitutam, voculam αὖ *Grotius* recepit; *Piersius* & *Kingius* in optimo Codice repererunt. Mitto *Battierii*, *Barnesii*que tentamina. —— Versu sequenti πέρθειν erat in Cod. Flor. ego quidem πορθεῖν hic genuinum arbitror, nec tamen in chori cantu πέρθειν temere reiecerim.

Vs. 497, 498. Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ —] Postremum illud frustra *Kingius* e paraphr. in ἀλλ' ἃ, *sed quae*, mutandum suspicabatur; qui nihil etiam habebat causæ, cur ex uno non optimo Cod. reciperet in contextum οὐ περιπλοκὰς Λ. *Grotius* αὐθέκαστα curavit exprimi, quod *Barnesius* & *Piersius* etiam praetulere: mihi, hoc an illo modo scribatur, nihil videtur interesse cum Cl. *Abreschio*, qui Anim. ad *Aesch*. Prom. v. 949. —— μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. locis prolatis monstrat, sic passim scribi: reliquis addatur *Eurip*. Hec. v. 1227. —— τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους· ubi φίλα legitur in Cod Flor. *Alexis* apud *Athen* X. p. 449. E. Παίζειν σὺ (malim: Παίζουσα) χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασι. Γ. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γέ καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν· hæc sunt αὔθ' ἕκαστα vel αὐθέκαστα. *Simplex oratio*, qualem natura dictat: qui sic loquitur simpliciter, quique scapham scapham vocat, proprie di-

dicitur *αὐθέκαστος.* in hoc composito non est *αὐτὸς solus*, ut credidit vir Eruditiss. sed eadem obtinet vis, quam ad *Hesych.* in Αὐτόπαιδα explicuit, & *Georg. Arnaldus* Var. Coniect. I. c. XXV. p. 176, 177, 414. *αὐθέκαστος*, in singulis genuinus, &, nulla arte adhibita, naturam ducem sequens: *αὐτοκαπλότης* apud *Suidam* parum differt ab *αὐθεκαστότης*, quod damnat *Phrynichus* p. 154, *αὐθέκαστον, κάλλιστον ὄνομα* pronuncians. in oratione. *αὐθέκαστα* sunt *ἁπλᾶ καὶ σαφῆ*, *artificiosis* verborum *strophis* opposita. *Aeschylus* Prom. v. 610. *Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅ, τι χρῄζεις μαθεῖν, Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ·* quæ male *Sophocli* tribuuntur apud *Etymologum* p. 762, 29. *ἐμπλέκειν πλοκὰς* est in *Eurip.* Iph. Aul. v. 936. frequens *Euripidi πλέκειν* hoc sensu. vid. Rhes. v. 834. Ion. v. 826, 1410. Med. v. 321. nam, pro *μὴ λόγους λέγε*, postremo loco scribendum arbitror, *μὴ λόγους πλέκε.* Nostro loco *veritati simplici* Tragicus opponit *περιπλοκὰς λόγων*, *Achilli Tatio* quoque memoratas IV, p. 223. Comici *Stratonis* locus est apud *Athen.* pervenustus, in quo *τῷ ἁπλῶς διαλέγεσθαι* opponitur *περιπλοκὰς λέγειν* L. IX, p. 383. A. apud eumdem XI, p. 459. A *Antiphanes* Ganymede: *Οἴμοι, περιπλοκὰς [λέγεις, ὦ δέσποτα] Λίαν τ' ἐρωτᾷς.* Δ. *'Αλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.* quæ parentheseos signis sunt inclusa, verbum certe *λέγεις* suspicor excidisse: *ὦ δέσποτα* sequentia reddunt saltem verosimile. *περιπλοκὰς λέγειν Terentio* dicitur *perplexe loqui*: *Cassius Hemina* apud *Nonium* p. 515, 19. *Prudens*. ait, *perplexim*, *σκοτεινῶς*, *scribit*: sic recte corrigit *Is. Vossius* pro *scotino*. *Accius* Agamemnonidis: *Composita dicta e pectore evolvunt suo.* his opponuntur *αὐθέκαστα.* *Plautus* Cistell. IV, II, 63. *Involvolum (imitatur) quae in pampini folio intorta implicat se: Itidem haec exorditur sibi intortam orationem.*

Vs. 500, 501. *'Εμοὶ μὲν, —— ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.*] Optime *Barnes.* pro *δοκεῖ* restituit *δοκεῖς* e Ms. Cantabr. accedunt Flor. & Leidenses duo, præterea *Sophocles*, in cuius Antig. v. 692, Chorus, velut inter dissidentes iudex suique muneris memor, ad Creonta, qui primus dixerat, *'Ημῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, Λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.* quæ cum nostris adeo congruunt, ut manifestum sit, alterum locum ex altero fuisse derivatum, atque adeo nostrum e Sophocleo; nam aliquot annis ante fuit acta *Sophoclis* Antigone, quam *Euripidis* committerentur Phœnissæ. Ut hic ap. *Eurip.* *'Εμοὶ —— μοι δοκεῖς*, sic sæpe, Poëtæ præsertim, pronomen repetunt *quasi obliti semel posuisse*, ut ait *Casaubon.* in *Aristoph.* Eq. v. 472 quandoquidem mulierem Phœnissam sic facit *Euripides* loquentem, hinc etiam constat istius repetitionis ratio. Apud *Xenophont.* K. Π. VI, p. 170. A. *ὅτι με αἰχμάλωτον γεγενημένην, καὶ ἐξαιρεθεῖσαν ἑαυτῷ, οὔτέ με ὡς δούλην ἠξίωσε κεκτῆσθαι, οὔτε ὡς ἐλευθέραν ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι.* Panthea loquitur.

Vs. 502, 503. *Εἰ πᾶσι ταὐτὸ κ. ἔ. σ. θ' ἅ. Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις·*] Haec & seqq. numeris Latinis primus reddidit *Erasmus* in Adag. *Quot homines, tot sententiæ.* In Edd. ante illam *Grotii* male deerat *ἂν*, quam voculam is restituit, ab *Erasmo* non omissam, & in optimo Leidensi quoque repertam; in altero legitur & in Flor. *Οὐκ ἦν ἀναμφίλεκτος.* *Porphyrius* in *Ptolem.* Harmon. p. 190. fine. *εὐξαίμην ἂν πάντας τὰ αὐτὰ λέγειν περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ, ὡς ὁ Σωκράτης ἔφασκε, διὰ τῶν αὐτῶν· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἀναμφίλεκτος περὶ τῶν πραγμάτων*

 τοῖς

τοῖς ἀνθρώποις ἔρις. de quibus nulla possit esse dubitatio, dicuntur ἀναμφίλεκτα· legendum itaque: καὶ, Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος (π. τ. π. τ.) ἀνθρώποις ἔρις· sic ista recte scripta leguntur in *Lucianeo* Demosth. Encom. §. 9. T. III. p. 497, 28. ubi, cum *Moys. Solanus* sedem senarii designarat, ut Euripidea potuerant a *Luciani* verbis secerni. Hos duo senarios cupide, nec mirum, enotatos *Sextus Empir.* adhibuit Pyrrh. Hyp. I, §. 86. quod sequitur ibi, Δεινόν γε, ταὐτὸ τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν, Τοῖς δ' ἔχθος εἶναι· itidem videtur *Euripidis*: priora Phoenissis esse decerpta vidit *Io. Alb. Fabricius*, atque egregia notat, quibuscum comparari poterunt *Gataker.* A. M. P. C. VIII, p. 487. F. & Clariss. *Adr. Heringa* Observ. c. XXI. Quo respicit etiam hic & in seqq *Euripides*, ne eadem quidem omnibus honesta sunt atque turpia: quam in rem legi possunt *Diogen. Laërt.* in Pyrrhone IX, 83, 84. & ad singula *Menagius*, *Nymphodor.* in Schol. ad *Soph.* Oed. in Colono v. 329. *Clemens* in Colloquiis Clementin. IV, §. XI. IX. §. 5. *Clementin.* Recognit. IX, c. XIX, XX, & seqq. Hæc materia copiosissime tractatur in Anonymi Sophistæ (nam non sunt ista Pythagorei Philosophi) dissertat. Doricis, Opusculis Mytholog. a *Galeo* subiectis, inprimis Diss. II, περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ· (hoc in Ms. Leid. lemma præfigitur) a p. 711, — ad 715. quod ultimum traditur de Aegyptiorum & Græcorum hic in parte dissensione poterit e *Nymphodori* verbis illustrari: vulgatur ibi p. 714, v. 13. Αἰγύπτιοι οὐ ταῦτα νομίζοντι καλὰ τοῖς ἄλλοις (forte dederat & hic τοῖς Ἕλλασιν) τῆδε μὲν γὰρ γυναῖκας ὑφαίνεν καὶ ἐργάζεσθαι (reponendum, quod excidit, ἔρια ἐργάζεσθαι. *Nymphod.* habet ταλασιουργοῦσι) καλόν· ἀλλὰ τηνεὶ τοὺς ἄνδρας. p. 715, servavit nobis insigne Tragici fragmentum, hoc modo facile restituendum: Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον / Ὄψει διαθρῶν, οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν, / Οὐδ' αἰσχρὸν· ἀλλὰ ταὔτ' ἐποίησεν λαβὼν / Ὁ καιρὸς αἰσχρὰ καὶ διαλλάξας καλά. / cuius ista sint Tragici, mihi quidem non liquet.

Vs. 504, 505.] Hæc commodum ex iis, quæ proxima protuli, lumen fœnerabuntur. Priora descripsit *Eustath.* in *Hom.* Il. E, p. 432, 10. τὴν διαφορὰν, inquit, τοῦ ἴσου πρὸς τὸ ὅμοιον, δηλοῦσι μὲν καὶ πεζολέκται σοφοὶ, δηλοῖ δὲ οὐδὲν ἧττον σαφέστατα καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ, —— οὐδ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς· ὧν τὸ μὲν ποιότητος, τὸ Ὅμοιον· τὸ δὲ, ποσότητος, τὸ Ἴσον δηλαδή. Sequentia, Πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε, quam continere debeant sententiam, intellectu non est difficile; sic ab *Euripide* scripta primitus prodiisse, non opinor: medio versu vitium latet, dum corrigi nequit, a me ne tentandum quidem: ultima, οὐκ ἔστιν τόδε· ne cui suspecta sint, leguntur in Suppl. v. 1080, —— τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε, Νέους δὶς εἶναι; Frequenter ἔργον & ὄνομα sic solent opponi.

Vs. 506, 507. Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,] Horum versuum alterum respicit *Aristoph.* Pluto v. 343. Quatuor continuos 506—509. *Stobaeus* retulit ad Tit. XLV, p. 322, 9. eosdem *Plutarchus* adhibuit περὶ Φιλαδελφ. p. 481. A. apud hunc ἀνέλθοιμ', ut in vetr. Edd. *Euripidis*, apud illum vulgabatur ἂν ἔλθοιμ', quam scripturam, a *Grotio* iam repræsentatam, in Codd. quoque repertam, probarunt *Piersius* & *Kingius*; sed hic ad illam firmandam argumentum adhibuit admodum imbecille: nam ubi præcesserat ἀνέλθοιμ', in istis, Καὶ γῆς ἔνερθε, (sic scribendum,) facile supplendum, κατέλθοιμι, poterat omitti,

ti, more fatis ufitato, quem, præter *Davifium* ad *Ciceron.* de N. D. I. c. XVII. p. 45. illuftravit Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Chariton* p. 395. & feqq. & fufpicor propemodum, non paucis hic propterea placiturum ἀνέλθοιμ'· ἀντολὰς agnofcunt *Plut.* & *Stob.* quibus accedit Mf. Leid. A. ἀνατολὰς eft in B, Auguft. Cod. & in Edd. vett. —— Multo maioris eft momenti Stobæana lectio, tamen a *Grotio* quoque, locum convertente, neglecta, hæc nimirum.

Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς,
Καὶ γῆς ἔνερθε,

Hoc genuinum arbitror & *Euripidi* reftituendum: quid enim, amabo, fignificabit per Editiones & fcriptos Codices huc usque propagata lectio? an *Aſtra adſcenderem ſolis ad ortum*, prout interpretantur? fed *aſtra adſcendere* diceturne Græce ἄστρων ἀνελθεῖν; ponere potuerat: Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου τ' ἐπ' ἀντολάς; Sol enim, ἄστρον quidem *Pindaro* dictus, ab aftris tamen fæpe difcernebatur. Sed genuinum eft, quod dicebam, Ἄστρων —— αἰθέρος πρὸς ἀντολάς. Vulgata lectio fluxiffe videtur vel e nota Grammatici, vel e calamo fcribentis, qui fæpius legerat — ἡλίου πρὸς ἀντολάς, diverfiffimo pofitum fenfu in *Aeſchyli* Prom. v. 706. & in Agam. v. 1189. Quia tribuerat aftris *Euripides* ἀντολάς, fieri poteft ut quis olim adnotarit, hic poni debuiffe, non ἀντολάς, quod *Solis* effet, [illegible], fed [illegible] quod poftremum hic in margine Mf. Cantabrig. velut Scholion invenerat *Pierſius*. *Phrynichus* p. 48. Ἀνατέλλει μὲν ἐρεῖς ὁ ἥλιος, ἐπιτέλλει δὲ ὁ Κύων ἢ ὁ Ὠρίων &c. Iam vero præterea in *Ariſtoph.* Ran. v. 919. ubi *Euripides* ait: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώσσης στρόφιγξ, Scholiafta, χαρακτηρίζει, ait, Εὐριπίδην, εὐεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ αἰθέρα ὀνομάζειν. ufus hac nota *Ioann. Davifius* ad *Ciceron.* de Nat. Deor. I. c. XXXVII. p. 91. levem mendam inde non fuftulit; omnino legendum: ἐπὶ τὸ αἰθέρα ὀνομάζειν. fæpe cum ἐπὶ, frequentius illud εὐεπίφορος cum εἰς conftruunt Grammatici. In *Euripidis* Ione v. 1147 dicitur Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ. cœlum ftelliferum *Aeſchylus* etiam αἰθέρα dixit Agamemn. v. 6 Λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι· adfcripferat quis ad hunc verfum Ἀστέρας· hinc, ut fufpicor, ortus, ineptum nefcio quis nobis fenarium tornavit, Ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν· qui prioribus proxime fubiectus nunc in Editis legitur tanquam *Aeſchyli*, fed, nifi fallor, *Achilli Tatio* fuit incognitus; vid. Ifagog. in *Arati* Phænom. p. 122. D. ἄστρων ἀντολὰς dixit *Aeſch.* Prom. V. v. 456. ficut *Euripides*, cuius fragmentum de Hippone Centauri filia *Clemens Alex.* Strom. I. p. 361, 8. nobis fervavit, ufurpatum quoque *Cyrillo* contra Iulian IV, p. 134. B. apud hunc multo melius quam ap. *Clem.* fcriptum, fic vero reficiendum:

Ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐματεύσατο
Χρησμοῖσι σαφέσιν, ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Fragmentum inter incertæ tragœdiæ fragmenta relatum a *Grotio*, p. 429. ex *Euripidis* [illegible] petitum fufpicabar, quem Hippo Chironis filia maritum habuit & phyfica docuit: fed procul dubio referendum eft ad *Euripidis* Melanippen: *Eratoſthenes* Cataft. c. XVII, [illegible] Μελανίππῃ [illegible] reftituendum, quod excidit ob literarum fimilitudinem: [illegible] Μελανίππῃ, Ἵππην [illegible] τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα. *Hygin* P. A. II, C. XVIII. *Euripides autem in Melanippa, Hippen, Chironis centauri filiam, Thean antea appellatam, dicit.* Ἵππῳ *Clementi* vocatam, Ἵππην dixit & *Cyrillus*.

Vs. 509. Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυ-

τυραννίδα] In Cæſarem, cui placuit etiam aliud Eteoclis Euripidei dictum, tranſtulit hunc ſenarium *Cicero* L. VII. Epiſt. ad Atticum, XI. *honeſtum igitur —— occupare urbes civium, quo facilior ſit aditus ad patriam? —— Sexcenta alia ſcelera moliri*, Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα? In *Euripidis* Cod. Leid. A legebatur, Τῶν θεῶν μεγίστην· apud *Plutarchum* l. c. Τὴν τῶν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. Nuſpiam a ſe repertam, diverſiſſimam huius verſus lectionem protulit *Gatakerus*, Adv. Miſc I. c. I. p. 174. A hanc nimirum: Τὴν θεῶν πάντων μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα, *Summam ut omnium Dearum Regnum poſſit aſſequi.* memoriæ lapſu fecit vir eximius e ſenario trochaicum, *Themiſtium* ibidem iure merito refutans, hoc etiam *Euripidis* loco abuſum Orat. VI, p. 73 A. *Regnum* Eteocles *Dearum* vocat *maximam*; *Ambitionem immoderatam* Iocaſte *peſſimam Dearum*, v. 534.

Vs. 512. Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας] Olim hic lectum πλεῖον primus *Grotius* in πλέον commutavit, quod in B Leid. reperitur, & in Cantabrig. hoc receperunt etiam *Barneſ. Pierſ. King.* ſed, quum *Barneſius* τὸ πλεῖον *aperte metro* dixiſſet *obverſari*, hac etiam parte *Barneſium* ſibi refutandum ſumſit *Kingius*, in πλεῖον primam corripi poſſe ratus: *corripi enim*, ait, *vocalem longam ante alteram*, *etiam tyronibus notum.* imo diphthongum ει ante vocalem in Attici Tragici ſenario corripi, ne Doctis quidem, opinor, notum: diphthongus οι ſic poſita, in ποιεῖν, & in τοιοῦτος apud Atticos etiam corripitur; ει non item; propterea toties, de duabus, vocalis ε ſolet elidi. —— Ἀνανδρία rectius a recentioribus quam veteribus redditur Grammaticis: *totus quantus eſt mera ignavia.* Vitioſis & virtute præditis, ſed illis præſertim, ipſas dare vitiorum amant & virtutum adpellationes Oratores & Poëtæ.

Vs. 514. Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τήνδε,] Quam *Iſ. Voſſius* enotarat Flor. Cod. lectio, Ἐ. σ. ὁ. τήνδε καὶ πορθοῦντα γῆν, talis eſt, ut prima ſpecie ſe lectori commendare queat, qui quidem non meminerit *Euripiden* in Phœniſſis Thebanam regionem ſæpius γῆν ſimpliciter dixiſſe: verſus Phœn. 931. exempla quædam requiret.

Vs. 519, 520. —— πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.] Codices in ſententia non obſcura nihil, quod ſciam, variant. Ubi locus citatur *Euripidis*, legitur ἐξαιρεῖ vel ἐξαίρει. De Cinea Theſſalo, homine natura diſertiſſimo, atque oratore potentiſſimo, quem legatum ad civitates Pyrrhus mittere ſolebat, *Plutarch.* in Pyrrho, p. 391. B. συνὼν τῷ Πύῤῥῳ, καὶ πεμπόμενος ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐβεβαίου τὸ Εὐριπίδειον, —— ὅτι πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος, Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν. ὁ γοῦν Πύῤῥος ἔλεγε πλείονας πόλεις ὑπὸ Κινέου τοῖς λόγοις, ἢ τοῖς ὅπλοις ὑφ' ἑαυτοῦ προσῆχθαι. *Xylander*, qui locum vidit e Phœniſſis petitum, interpretabatur: *Orationem conficere omnia. Herm.* autem *Cruſerius*: *Omne id expugnare verba compta, ferrum quod minax poſſit. Themiſtius* Orat. II. de Conſtantio Imp. p. 37. B. ὡς δέ τοι σοφόν τι ἡ τραγῳδία, καὶ φθέγγεται ἐπάξια τῆς φθεγγομένης. (lapſu memoriæ Iocaſtæ verba credidit *Themiſtius*:) —— πολλὰ ἐξαιρεῖ λόγος / Ἃ καὶ σίδηρος πολέμιος δράσειεν ἄν. In Eiusdem oratione XVI, p. 207. D. inter alia legitur *Euripidea*: —— πολλὰ ἐξαίρει λόγος, / Ὃ καὶ σ. π. δ. α. / *Petavius* priorum immemor hic interpretatur: —— *Ratio permulta eximit*; priori loco dederat: —— *multa obtinet oratio*: vicina loca *Petavio* fraudi fuere, p.

p. 207. D. & 208. A. uterque *Euripideus*, quorum in altero legendum: Πάνθ' ὅγε σοφὸς νοῦς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει, Καὶ πάντα κηλεῖ —— Isthæc interpretationum diversitas lectionem receptam dubiam saltem facit, quæ facili correctione corrigi posse videretur, nisi *Plutarchi* me nonnihil retinerent, & *Themistii* Editiones: ἐξαιρεῖν, significans inprimis *velut eximium seligere*, hic non congruit: sed nonnunquam eo sensu ponitur ἐξαίρειν, qui huic loco non plane disconveniat; velut apud *Philostr.* V. A. v, c. XXXVI. p. 220. τὸ δύσνουν ἔξαιρε (*e medio tolle*) μᾶλλον, ὥσπερ τὰς ἀκάνθας τῶν ληΐων. *Plutarch.* eodem sensu in Præceptis Polit. p. 824. D. optimum esse scribit e civitate ἔριδας —— καὶ δυσμένειαν ἐξαίρειν ἅπασαν. Nostri loci sententiæ duo ponam ex *Euripide* finitima dicta. Helena v. 1174. *ferro dimicarunt*: Ἐξὸν διορθῶσαι λόγοις Σὰν ἔριν, ὦ Ἑλένα. Supplic. v. 758. Πόλεις, ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ, Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα. —— Sed Euripidea diligentius spectanti, quæ hic sequuntur, Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν, manifestum erit præcedere debuisse, quod in *Euripidæ* sententiis *Canterus* expressit —— *sermo nil non efficit, Hostile quod præstare ferrum vix queat.* Suspicor equidem antiquissimo iam tempore veram hic lectionem obscuratam sic instaurari posse, si minima mutatione legatur:

—— πᾶν γὰρ ἐξανύει λόγος
Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Correctionis fundus est *Apollonius Rhod.* L. III, v. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε, κατὰ χρέος ᾗπερ ἐῴκει Πρηΰνας. eadem est sententia, sensus idem verbi ἐξανύσαι, *conficiendi*: *Eurip.* Phœn. v. 456. Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. verbum ἐξανύσαι frequentant *Sophocles*, & *Euripides*. In Oratione Mardonii *Herodotus* VII, c. IX. Græcos, ait, oportebat, ἐόντας ὁμογλώσσους, κήρυξί τε διαχρεωμένους καὶ ἀγγέλοισι, καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχῃσι. In eamdem dantur sententiam plura. *Themistius* Orat. XVI, p. 208. A. ἀνύει τι μᾶλλον ἡ Πειθὼ τῆς βίας ἐν τῷ μύθῳ. *Cornutus* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους ὁ Ἑρμῆς —— ἐπεὶ (ὁ λόγος) οὔτε ποδῶν οὔτε χειρῶν δεῖται, πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προκείμενον αὐτῷ. *Dioni Chrys.* Or. LXXV, p. 646. B. *Lex*, ἄρχων ἁπάντων καὶ κύριος ὢν, χωρὶς ὅπλων καὶ βίας κρατεῖ.

Vs. 522. —— ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι] Corrigendum arbitror, ἐκείνου· inter alias hæc etiam est optimæ frugis observatio *Rich. Dawes*, Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίημι accusativo coniungi, medium μεθίεμαι cum casu secundo notat illud *Dawesius* ad *Aristoph.* Ran. v. 854. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου· ubi sic optime restituit pro vulgato μεθείην· quod sua structura cum recte legatur in *Eurip.* Alcest. v. 1111. Οὐκ ἂν μεθείην σοῖς γυναῖκα προσπόλοις· perperam ibi Flor. Cod. exhibet μεθείμην· recte σοῖς, pro τήν. Legitur quidem in *Aristoph.* Vesp. v. 414. —— τὸν δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι· sed vel cum *Flor. Christ.* τονδε γ' οὐ μεθήσομεν· vel, quod pæne malim, legendum, τοῦδε δ' οὐ μεθήσομαι. quæ totidem literis scripta prostant in *Euripid.* Heraclid. v. 267. Phœn. v. 1655. τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. *Aristoph.* Pluto v. 42. —— τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι. & alibi. Multo frequentior est activa verbi forma, nunquam a Tragicis cum casu secundo, semper cum quarto constructa. *Aeschyli* poterant & *Sophoclis* loca designari: sed Euripidea, ne requirerentur, *Euripidem* tractanti non videbatur inutile demonstrasse; sunt au-

autem hæc: Hecub. v. 554, 888. (ubi pro τόνδ' ἐμοὶ legendum: τόνδε μὲν μέθες λόγον· e tribus MSS. Leid. & Flor.) Or. v. 1673. Phoen. 90, 271, 283 &c. Med. 227, 590, 728, 736, 1050, 1218. Hipp. 356, 499, 1202. 1372. Alc. 266, 544, 849 (1111) Androm. 1016. Iph. T. 307, 468. Rhes. 482. Troas. 42, 777, 780. Bacch. 254, 350, 627, 635, 1263. Cycl. 210. Heracl. 108, 161. Hel. 595, 1252, 1412, 1697. Ion. 233, 256, 1039. Elec. v. 797 —— Non itaque dubitandum, quin in Hel. pro Φοῖβον μεθεῖσα, v. 562 ponendum sit Φοῖβον μ. & in Hippol. v. 333. "Απελθε πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες. e MS. Flor. pro δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες. quod optimus Cod. Parisin. tamen agnoscit. Versum e Troasin 1321 eo prætermisi, quia μεθήσει in duo με θήσει separandum censeo cum *Scaligero*, cuius correctionem, cum recepit, hic etiam laudat *Barnesius*.

Vs. 523. "Αρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ·] Ante vulgabatur τῷδε δουλεύσω ποτέ. Quatuor Codicum collationes ad manum sunt: e tribus, Cantabrig binisque Leidens. hic enotatum erat δουλεῦσαι, quod, quia iudicabam accommodatissimum Eteoclis personæ, veterum librorum auctoritate munitum non dubitavi restituere in contextum. Infinitivus est indignantis, cum adfectu vehementissimo pronunciatus: *dum licet imperare, huiccine me servire!* Quibus hic mos orationis formandæ minus notus, videant infra notanda ad v. 1715.

Vs. 524 Πρὸς ταῦτ', ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα] Hic quoque μοι genuinæ voculæ, quam *Kingius* restituit, locum occuparat: μὲν erat in Leid. B, Flor & Cantabrig. MSS. alterum tamen τῷ μὲν *Gatakerus* antetulit. Imitatur *Euripides Aeschyli* locum in Prom. V. v. 991. Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσα (scribendum, αἰθαλοῦσσα) φλὸξ, —— Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδε μ'· *Abreschius* ad hunc locum p. 66. nostrum commode comparavit. Πρὸς ταῦτα *Stanleius*, *Præter hæc*; *Denique*, *Kingius* interpretatur; perperam uterque: quia sæpius in his apud Tragicos peccatum memini, semel monendum, in talibus loquendi formulis πρὸς ταῦτα significare, *quapropter*, *quare*, vel *propterea*, *proinde*: vide quantum huius rei ignoratio *Sophoclis* locum obscurarit in Aj v. 1134. In *Aeschylo* sæpe peccat *Stanlei*. Solebat *Euripides* in diversis fabulis eosdem interdum senarios collocare; hunc autem nostrum in Syleo Herculem fecerat dicentem: Πρὸς ταῦτ', ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον, Πίμπρα (Πίμπρη *Piersonus* emendabat) καταίθε σάρκας, —— *omnia prius fient*, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. hæc emendate scripta leguntur apud *Philonem Iud.* de Ioseph. p 537. D. I. (eorum partem iam dederat I. II. Allog. p. 98. C. D.) e *Philone* repetiit *Euseb.* Præp. Ev. VI, p. 242. C. sed ibi prostant, minus sincera. Primi versus lectio, quam *Fr. Vigerus* excogitavit, multo magis est tolerabilis, quam *Gatakeri* coniectura, pro τεμνε, τάμνον poni potuisse censentis; quod, si Græcum est, fuerit e Dialecto Siciliensium; λάβον, ἄνελον, Syracusanis tribuit *Etymologus* p. 302, 35. quæ præterea notat *Gatakerus* A M. P. c. X. p. 520. & ad *M. Antonin.* VIII, §. 41. digna sunt eius eruditione.

Vs. 527. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν.] Dicti non obscuri genuinam sententiam primus inter recentiores e *Ciceronis* conversione monstravit *Io Baptista Pius*, Annot. Poster Syll III, c. XXVIII. Græca, quæ legebantur olim in *Sueto-*

tonii Cæs. c. xxx. *Casaubonus* atque alii recte reiecerunt: deesse sequentia tantum videtur *Suetonius. quod existimasse videbatur & Cicero, scribens* (de Off. III, XXI.) *semper Cæsarem in ore habuisse Euripidis versus, quos sic ipse converterit: Nam si violandum est ius, regnandi gratia violandum est: aliis rebus pietatem colas.* Præter *Barnesium, Th. Gataker.* A. M. c. I, p. 179, E. contulit ista cum Euripideis. Absurde præter cetera Polynicen ista dicentem facit in Phœn. *Seneca* v. 662. —— *Pro regno velim Patriam, penates, coniugem flammis dare: Imperia pretio quolibet constant bene. Grotius*, huc in Prolegom. respiciens, *illos*, inquit, *versus hic ne ponere quidem volo, adeo eos detestor:* sententiam eorum detestatus *Grotius*, Eteoclis tamen personæ, qualem fingit Tragicus, convenire versus, ut equidem puto, non diffitebatur: *οὐ γάρ ἐστι ταὐτὸ, τὸ καλὸν, καὶ καλῶς τι μιμεῖσθαι· καλῶς γὰρ ἐστι, τὸ πρεπόντως καὶ οἰκείως· οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά.* ubi hæc scribit *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 18. D Eteoclis, neque minus flagitiosum Ixionis Euripidei dictum in exemplum attulit, quibus subdit: *μοχθηροὶ μέν εἰσι λόγοι, —— Ἐτεοκλεῖ δὲ καὶ Ἰξίονι πρέποντες.* vid. *Barnesio* notata tum h. l. tum ad pessimam sententiam in Ione v. 1045, & seqq. Ex *Eurip.* Bellerophonte hominis impii verbosa superest oratio: neque tamen propterea *Critiæ* minus imputaverim, quæ velut ex *Euripidæ* Sisypho petita prostant; & non nescio quæ *Pet. Petitus* disputavit Miscell. Obs. c. I. Quominus *Euripidis* esse videantur, sola præsertim facit orationis structura: nam cur *Ioh. Columbus* ad *Lactant.* de M P p. 269. propter tot egregia dicta, impiam sententiam abiudicaret *Euripidi*, nihil habuisset causæ, si tot impia spectasset, quæ toties populum adversus *Euripiden* exacerbarunt: vid. *Dan. Heinsio* notata apud *Rutgers.* in V. L. p. 392. Minus honesta quam plurima, sed in Deos impia dicta non commemini, quæ *Sophocli* umquam exciderint in scena; cuius propterea laudata quoque pietas, heroas integros sibi seligentis, quorum laus amplificari poterat & in exemplum proponi: huc spectat, opinor, *Aristot.* de Poët. c. xxv. isto namque nomine culpatus *Sophocles* respondit, *αὐτὸς μὲν, οἵους δεῖ εἶναι, ποιεῖν· Εὐριπίδης δὲ, οἷοί εἰσι.* Ceterum hoc Eteoclis dictum præterea *Plutarchus* adhibuit in M. Crasso T. I, p. 567. C. *Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἡσυχίαν ἄγειν μὴ δυναμένους, μηδὲ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς εἰδότας, —— πολλοῦ τιμητέον τὸ ἀδικεῖν, μὴ ῥᾳδίως, μηδ᾽ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν, ὥς τι φαῦλον ἢ μικρὸν προϊεμένους τὸ δίκαιον.* dictum bis præterea corrigens in alium sensum eleganter deflexit, Lib. de Sanit. tuenda p. 125. D. *Εἴπερ γ. α. χ. φησὶν ὁ Θηβαῖος, οὐκ ὀρθῶς λέγων τυρ. π. Κ. ἀ. ἡμεῖς δὲ βέλτιον, ὡς, εἴπερ φιλοδοξεῖν πρὸς τὰ τοιαῦτα, πρὸς ἐγκράτειαν* (sic legendum puto) *κάλλιστον ὑπὲρ ὑγείας.* In Reip. ger. Præcept. p. 814. E. *τὸν Εὐριπίδην ἐπανορθωτέον, ᾄδοντα καὶ λέγοντα, ὡς, εἴπερ ἀγρυπνεῖν χρὴ, καὶ φοιτᾶν ἐπ᾽ αὐλὴν ἑτέρου, καὶ ὑποβάλλειν ἑαυτὸν ἡγεμονικῇ συνηθείᾳ, πατρίδος πέρι κάλλιστον ἐπὶ ταῦτα χωρεῖν, τὰ δὲ ἄλλα τὰς ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ δικαίοις φιλίας ἀσπάζεσθαι καὶ διώκειν.* quod inferius legitur p. 818. A. conferri poterit Iasonis Thessali dictum.

Vs. 531. *Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,* —— 533.] *Sophoclis* in Scyriis dictum, *Πάντ᾽ ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ,* quod servavit *Stob.* Tit. cxv, p. 591, 49. hic, ni fallor, respexit *Euripides*; cuius sententiam pæne interpretatum *Ovidium*, Met. VI, 28. —— *Non omnia grandior ætas*

Quæ fugimus habet: feris venit uſus ab annis dudum monuerunt *Stiblinus*, ſed edoctus ab *Hartungo*; (vid. Fax Crit. T. II, p. 695.) *Ciofanus*, a *Mureto*; præterea *Barneſ. Solanus* ad *Lucian.* T. II, p. 426. & *Fabricius* ad *Sextum Empir.* p. 229. Profert ibi *Sextus* hos tres *Euripidæ* ſenarios, ut oſtendat Ἐμπειρίαν τάττεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ποι[illegible] καὶ ποι[illegible] πραγμάτων γνώσεως, atque eo ſenſu ſumendam vocem in artis Grammaticæ definitione, quam dederat *Dionyſius Thrax*. In Scholiis ad *Dionyſ. Thracem* nondum editis hæc leguntur: Μέμφονταί τινες τῷ Διονυσίῳ, διατὶ τὴν Γραμματικὴν ἄλογον τριβὴν, τὴν πάσης τέχνης [illegible] εἶπεν· καὶ ἔστιν ἀπολογήσασθαι [illegible] περ αὐτοῦ [illegible] λέγειν, ὅτι Ἐμπει[illegible] εἶπεν οὐ τὴν ἄλογον τριβὴν, (quo ſenſu *Plato* frequentavit vocem ἐμπειρίας, eam opponens τῇ τέχνῃ, in Gorgia p. 465. A. de LL. XI, p. 938. A. Phædro p. 270. B.) ἀλλὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν· λέγεται γὰρ Ἐμπειρία καὶ ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ βίῳ κακὰ,
Ἐπε[illegible], [illegible], ἀλλ' ἐμπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

τουτέστιν ἡ γνῶσις καὶ ἡ εἴδησις. e duobus Codd. Leid. collatis inter ſe hæc paulo prodeunt emendatiora, quam ſcripta leguntur in ſingulis: diverſitas lectionis, τῷ βίῳ, tribuenda Grammatico: genuinum enim γήρᾳ· quod præter *Ovidium*, *Sextum Emp. Stobæum*, alii repererunt, locum vel excitantes vel certe reſpicientes. *Plutarch.* de Adulat. & Amici diſcrim. p. 73. C. οὔτε τῷ γήρᾳ πάντα πρόσεστι κακὰ, κατ' Εὐριπίδην, οὔτε &c. *Senectus* eodem Volum. II, p. 790. C. dicitur ἡ τὸ Φρονεῖν ἐπιφέρουσα δι' ἐμπειρίαν ἡλικία. hæc poſtrema, δι' ἐμπειρίαν, in memoriam revocant a vulgata diverſam noſtro loco ſcripturam — ἀλλ' ἐμπειρία· *Scholiaſta*: Γράφεται καὶ πολὺ ἐστικὴν, ἵν' ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γῆρας Ἔχει τι λέξαι τ. ν. σ. *Accius* apud *Non. Marcell.* p. 258, 3. *Quod periti ſumus in vita, atque uſu callemus magis; uſu callere* Græcorum eſt διὰ πείρας πολλῆς ἐληλυθέναι. pro *pallendum*, *Quinctiliano* reſtituendum arbitror: *callendum eſt uſu, faciendu ſua cuique vis, ſua ratio*, L. VII. I. O. c. X, p. 654. —— Sed in Euripideis rectius ſcribitur: ἀλλ' ἡ 'μπειρία· quomodo præter priores legit *Lucianus* in Amor. §. 25. p. 426. κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. conf. *Erasmus* in Adag. *Eam auſculta cui quatuor ſunt aures.* Veluti *Cornuti* verba vulgantur in lib. de Nat. Deor. p. 222. ὡς γὰρ νέων τι δρᾷν εὐτονώτεραι αἱ χεῖρες, Οὕτω ψυχαὶ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. quæ ſunt *Euripidis* e Bellerophonte, apud *Stobæum* Tit. CXIV, p. 585, v. 15. illinc ſic corrigenda:

Ὦ παῖ, νέων δρᾷν εὐτονώτεραι χέρες·
Γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ·

niſi apud *Cornutum* in τι lateat τοι tum ſcribendum: —— νέων τοι δρᾷν μὲν εὔτονοι χέρες· e *Stobæo*; apud quem hoc dictum antecedit noſtrum e Phœniſſis, in quo ſolus *Stobæus* lectionem diverſam præfert —— Vs. 533, Ἔχει τι δεῖξαι —— quam genuinam cenſuiſſe *Grotium*, e verſione coniici poſſet: —— *multa* —— *monſtrat experientia.* δεῖξαι hoc loco placuiſſe memini *Adr. Heringa*, inprimis idoneo harum rerum iudici: quamprimum itaque reperietur in Codd. Euripideis, locum poterit antiquum recuperare: in *Euripidis* Medea v. 741, Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν, legi malim: Πολλὴν ἔδειξας· Cod. Flor. habet π. ἔδειξας, ὦ γύναι. Sæpe δεῖξαι ſignificat *animi ſententiam* verbis *declarare*, atque adeo, quid cenſeas, *oſtendere*: *Dan. Heinſius* in *Heſiodi* Interpr. p. 108. a. hunc uſum, qui locum habet in *Heſiodi* v. 502. Ἔργ. —— Δείκνυε

δὲ

δὲ δμώεσσι Dic servis, e veteri repetit Ionismo: conf. in istum locum *I. G. Grævius*: obtinuit & apud Atticos veteres: *Aeschylus* in Eumen. v. 665. *Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου.* *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 285. *Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω Δεῖξαι.* *Eurip.* Herc. Fur. v. 172. —— *ἐμοὶ μέλει Λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν Δεῖξαι.* In his utrum *δεῖξαι* an *λέξαι* ponatur, ad sensum nihil refert.

Vs. 534. *Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας, παῖ;*] *Πλεονεξίας, παῖ*, legitur apud *Dion. Chrysost.* Orat. XVII, p. 249. qui, *περὶ πλεονεξίας* disputans, *Καὶ μὴν*, ait, *ὅγε Εὐριπίδης οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν ποιητῶν* (*Aeschines* contr. Timarch. p. 21, 27. *ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης*) *τὴν Ἰοκάστην εἰσάγει λέγουσαν πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, παρακαλοῦσαν αὐτὸν ἀποστῆναι τοῦ πλεονεκτεῖν τὸν ἀδελφὸν, οὕτω πως, Τί τ. κ. δ. ἐφ. Πλεονεξίας·* —— sequuntur ibi decem *Euripidis* hinc petiti senarii: *Feder. Morell.* Collect. in *Dion.* p. 83. dubitans, eo tamen proclinat, ut germanam *Euripidae* lectionem a *Dione* nobis arbitretur repræsentatam. Mihi contra prorsus nihil esse videtur dubitationis, quin dederit *Euripides* honestam sæpe vocem *Φιλοτιμίας*, per illam tamen *habendi* designans *cupiditatem*, ut adeo licuerit Oratori veram restituere sententiam, scribenti *Πλεονεξίας·* quam, ne filium prima oratione sua irritaret, Iocasta sic lenire voluit, ut rei turpitudinem dubio *Φιλοτιμίας* vocabulo velaret: hoc *Plutarch.* vocat, rei *ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπίσχειν ὀνόμασι*, T. II, p. 921. F. *αἴσχιστα ἔργα εὐπρεπέσι καὶ σεμναῖς κλήσεσιν ἐπαμπίσχειν*; *Philo Iud.* p. 739. E. Qui *τὸ κλέπτειν*, *furari*, dicebant *Παίζειν*, ut ille coquus *Euphronis* apud *Athen.* IX, p. 377. D. qui *τὸ ἱεροσυλεῖν*, *Νεωκορεῖν·* vid. *Kuster.* ad *Suid.* in *Ἱερόν τι νεωκορ.* & ad *Hesych.* in *Ἀφαγνίσας·* hi, quod dicit *Aristoph.* Pluto v. 159, *Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.* —— Præterea genuinam nostri loci lectionem *Plutarchus* habet in Sylla p. 453. B. *rerum eventus ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα νοσημάτων, διακελευσάμενον Φυλάττεσθαι τὴν Φιλοτιμίαν, ὡς ὀλεθριωτάτην καὶ κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις.* & *Gregor. Nazianz.* Epist. XLIII, memorans *τὴν κακίστην δαιμόνων, ἥν φησιν Εὐριπίδης Φιλοτιμίαν.* —— ubi paulo post legitur *μὴ σύγε, ὦ ἄριστε*, quod itidem e nostro versu petitum; ubi *μὴ σύγ'* est illud blandientis & venustum. *Soph.* Oed. II, v. 1436. *Aristoph.* Lys. v. 189. *μὴ σύγ', ὦ Λυσιστράτη.* *Theano* Epist. II, *μὴ σύγε, ὦ φίλη.* sic sæpe *Chariton*, & alii. attigit Celeb. *T. H.* Miscell. Obs. V. III, p. 410. exemplis firmavit *Ier. Markland.* in *Max. Tyr.* p. 716. B.

Vs. 537, *Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων*,] In Cod. Flor. scribitur *τῶν ... ρεν ...* minus recte: *χρωμένων* præter reliquos Codd. *Dion* habet *Chrysost.* n que aliter legisse *Plutarchum* ex iis, quæ protuli, manifestum est. Quando præcesserat: *Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰσῆλθε*, facile poterat in sequenti *κἀξῆλθ'*, *οἴκων* ex istis suppleri: in talibus istiusmodi solemnis est ellipsis: *Eurip.* Hel. v. 1183, —— *ἐξιὼν τε καὶ εἰσιὼν δόμους.* *Antisthenes* ap. *Athen.* XIII, p. 589 E. *εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα ἀπ' αὐτῆς.* *Lucas* Act. Ap. I, 21. *ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς.* Sap. Salom. XVI, 13. *κατάγεις εἰς πύλας ᾅδου, καὶ ἀνάγεις.* dantur huius generis multa; sed ista duntaxat nostro loco videbantur congrua.

Vs. 538. —— *Κεῖνο κάλλιον, τέκνον*

τον, Ἰσότητα τιμᾶν.] Hæc & ſeqq. Latinis numeris reddita protulit *Eraſmus* in v. 3. *Dimidium plus toto.* *Dion Chryſoſt.* habet, τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς, Ἰ. τ. cur τέκνον in βροτοῖς mutarit, attendenti liquebit: extra ſcenam Tragicorum Comicorumve loca, quum ab aliis adhibebantur, non egebant adpellationibus iſtiusmodi: nomina quoque propria tum ſæpe prætermittebantur; quorum defectus numeris illigare veterum reliquias tentanti Critico crucem figit: κάλλιστον, forſan e Cod. Cantabrig. vel e *Dione*, *Pierſius* in contextum recepit; hunc ſequitur *Kingius*, probante *Langio*: meas aures κάλλιον ſuavius accidebat; eſt etiam ſuadentis inſtituto multo magis adpoſitum: κάλλιον ἰσότητα τιμᾶν ἢ φιλοτιμίαν. Leidenſium Codicum alter κάλλιστον alter haud paulo melior κάλλιον præferebat, ut & Flor. e quo liquet, quam facile talia fuerint a librariis permutata: nam, ubi Κάλλιον recte vulgatur in Androm. v. 639, κύδιστον habet Mſ. Flor. ubi Κάλλιον, in Med. v. 664. perperam habet Κάλλιστον· quod pro κάλλιον ſi vel Codd. in Hippol. v. 610. præferrent, vulgato non anteponerem.

Vs. 539. Ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,] Hunc & ſequentes quatuor verſus excitat etiam *Clemens Alex.* Strom. v, p. 663. ubi quæ leguntur a vulgatis non diſcrepant, præterquam in una litera ξ. Edd. *Clementis*, *Plutarchi* T. II, p. 481. A. & 643. F. *Dionis Chryſ.* p. 249. B. præferunt v. 540. —— συμμάχους τε συμμάχοις. In hoc certe compoſito, ſed & paſſim in aliis, *Thucydides*, Tragici, nec non *Ariſtophanes*, ξὺν prætulerunt: vid. Celeberr. *Hemſterhuſius* ad *Lucian* T. I, p. 94. 95. ad *Ariſtoph.* Plut. v. 774. *B. Stolberg.* ad Aj. *Sophoclis* p. 112. & *Adr. Heringa* Obſ. p. 47. ſingula, quæ ſic fuerant in Phœn ſcribenda, tetti non videbatur attigiſſe, ſi Codices cum Edd. conſpirarent.

Vs. 541. —— τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ] Non neſcius, τὸ ἴσον etiam νόμιμον eſſe dicique, tamen iam olim ſuſpicabar, μόνιμον hoc in loco corrigendum; quia iuris & æqui contemptori filio, certe quidvis ad explendam cupiditatem facere parato (v. 527) parum profutura videbatur ſi perſuaſiſſet Iocaſte, quam commendabat, *æqualitatem* eſſe νόμιμον, humanis vel æterni iuris legibus congruam; plurimum contra, ſi μόνιμον, *durabilem*, eſſe demonſtraſſet. Quum propter alias rationes ab hac coniectura reiicienda parum aberam, illam in *Plutarcho* firmatam inveni: nam in Lib. de Frat. Am. p. 481. A. ubi tres proſtant hinc petiti ſenarii, planiſſime ſcriptum:

—— τὸ γὰρ ἴσον μόνιμον ἀνθρώποις ἔφυ.

inferius etiam *Plut.* huc alludens p. 484. B. *qui hominibus perſuaſerit æqualitatem*, καλὴν, ait, κρηπῖδα καὶ μόνιμον ὁμονοίας καὶ εἰρήνης καταβαλλόμενός ἐστι. —— C. οὐ γὰρ μόνον ἐν χρημάτων κτήσει καὶ μειώσει, Τῷ πλέονι . . . πολέμιον καθίσταται Τοὔλασσον, (ſunt Euripidea quæ ſequuntur.) ἀλλ' ἁπλῶς, ἥ φησιν ὁ Πλάτων, ἐν μὲν ἀνωμαλίᾳ κίνησιν, ἐν δὲ ὁμαλότητι στάσιν ἐγγίνεσθαι καὶ μονήν. Accedit ad hæc *Guil. Xylandri*, hominis perdocti, ſuffragium Annotat. in *Plut.* Moral. p 481. A. ſcribentis: „ Hoc nolui diſſimulare, „ μόνιμον mihi multo magis probari „ quam νόμιμον. diſputatur enim (*in* „ *Eurip. Phœn.*) quæ imperia ſint „ durabilia; itaque tantum abeſt μό„ νιμον ut tollerem, ut etiam roga„ tos hîc eos cuperem, quibus fide „ dignorum ſuppeditat copia, an non „ ipſi quoque in melioris notæ libris „ Euripideis μόνιμον inveniſſent. quæ „ præterea diſputans adferre non ab-

„ ſur-

„ fer la posse videbar, sciens pru-
„ densque prætereo." —— Si disputaretur apud *Euripiden*, *quæ imperia sint durabilia*, tum ne dubitationem quidem ista lectio admitteret: *Violenta nemo imperia continuit diu; Moderata durant*, *Seneca* Troasin v. 258. Aequalitatem, atque *auream mediocritatem*, *quæ est inter nimium & parum*, lecte commendat Euripidea: hæc sola, quia νόμιμος, etiam est μόνιμος, stabili nixa fundamento, manet: nam *Quisquis medium defugit iter*, *Stabili nunquam tramite curret*. τὸ πλέον ostendit *Euripides*, & aliunde satis novimus, expositum invidiæ. *Propert.* II El. XIX, 74. *Invidiam quod habet*, *non solet esse diu*: τὸ ἴσον contra, μόνιμον· sic vocant quidquid est *permanens* & *durabile*. *Euripides* Or. v. 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, quæ Scholiastes simillimo *Pindari* dicto admovit Pyth. III, 188. eiusdem est sententiæ cum nostro dictum in *Eurip* Med. v. 125. & seqq. *Schol.* τῆς συμμετρίας τὸ ἀσφαλὲς τῆς παραμονῆς ἐχούσης· —— ὁ τοιοῦτος βίος κρείσσων εἰ μόνιμος. Nobile fertur in hunc sensum *Theopompi* Spartani dictum: *Euripides* Erechtheo: Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ' ἢν βούλῃ πολὺν Χρόνον μελάθροις ἐμμένειν., ap *Stob.* Tit. III, p. 36, 21. & T. XCII, p. 511, 45. Cui vero iuste fuerint opes quæsitæ, huic αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει, *Theognis* v. 198. *Thucydid.* VIII, c. LXXXIX. αὐτοῖς οὐκ ἐδόκει μόνιμον τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ἔσεσθαι. Hæc me movent, ut fatear credam, antiquitus in Codicibus *Euripidæ* duplicem fuisse lectionem; quarum illam, nempe Μόνιμον, Scholiastes explicuerit ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον· ad alteram fuerit accommodatum, quod his subiicitur in Scholiis, οἱ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν. *Hesychius*: Μόνιμον, στάσιμον, βέβαιον· alibi: Νόμιμον, δίκαιον· sic legendum; vocis Νόμιον excidit interpretatio. ut Schol. Νόμιμον, ἀντὶ τοῦ δίκαιον. Nam quum olim hic lectum sit Νόμιμον, dubium non est: hoc præferunt Codd. Leid. & Flor. præterea *Clem. Alex.* & *Dio Chrysost.* qui deinceps locum retractans p. 249. c. ὡς νόμος, ait, τιμᾶν τὸ ἴσον, καὶ ὅτι (male vulg. ἔτι) τὸ μὲν κοινὴν φιλίαν καὶ πᾶσιν εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ. Si rem ipsam expures, Νόμιμον etiam egregie congruit: —— τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. sicuti τὸ πλέον, ἄνομον· his enim duobus designantur apud *Euripiden* ἰσότης & πλεονεξία. Inter improba veterum dicta hoc habet *Theodori* cuiusdam *Athenæus* III, p. 122. B. τὸ κελεῦον μὲν, (sic lego) πλέον ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον. *Orpheus* hymno LXII, Iustitiæ —— βίον ζηλοῦσα βέβαιον· Αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις. Iam vero τὸ ἴσον est νόμιμον· *Aristot.* Eth. Nicom. V, c. I. p. 78, 10. δοκεῖ δὲ, ὅ, τε παράνομος, ἄδικος εἶναι, καὶ ὁ πλεονέκτης, καὶ ὁ ἄνισος· ὥστε δῆλον, ὅτι καὶ ὁ δίκαιος ἔσται ὅ, τε νόμιμος, καὶ ὁ ἴσος· Τὸ μὲν δίκαιον ἄρα, τὸ Νόμιμον καὶ τὸ Ἴσον· Τὸ δ' ἄδικον, τὸ παράνομον καὶ ἄνισον. *Eurip.* Supplic. v. 312. τό γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις Τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς· atque adeo τὸ νόμιμον, sive τὸ ἴσον· laudatur *Philoni Iud.* de Confus. Ling. p. 335. F. ἰσότητα τιμῶσα πολιτεία, ἧς ἄρχοντές εἰσι νόμος καὶ δίκη. Eidem p. 734. E. Ἰσότης dicitur μήτηρ δικαιοσύνης; ut in epigramm. Ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη, Antholog. IV, c. XII, ep. XCIII. Idem erat in Schola Pythagoræ *Legi obtemperare*, & τὸ ἴσον τιμᾶν· In symbolo *Pythag.* Ζυγὸν recte *Diog. Laert*, VIII, §. 18. explicat τὸ ἴσον καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν· eodem recidit *Porphyrii*, μὴ πλεονεκτεῖν. quod minus animadvertisse videtur *Aeg. Menagius*, cum cuius nota conf. *Conr. Rittershus.* in *Porphyr.* de V. P. p. 61, 62. Quantum in universum valeat ἡ ἰσό-

 τητ

τητος docet *Iamblich.* in Protrept. c. XIX, p. 109. ubi postrema: *Τὸν δὲ μὴ προσέχοντα τούτοις λέληθεν, ὅ τι ἡ ἰσότης, ἡ γεωμετρικὴ, καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται· διὸ* (sic leg.) *πλεονεξίαν οἴονται δεῖν ἀσκεῖν*, e *Platonis* sunt Gorgia p. 508. A. ad institutum leviter accommodata: conferri poterit *Archytas Stobæi* p. 270, v. 14. —— Tametsi autem nostro loco *μόνιμον* Eteocli movendo longe videtur aptius, alterum tamen, *νόμιμον*, a Poëta, qui Socratem audiverat præter ceteros, profectum arbitror, potissimum propter illa, quæ sequuntur v. 544 —— 550. quibuscum tamen ab eo, cui *μόνιμον* placuerit, comparari debet *Dio Chrys.* Or. XVII, p. 249. D. & 250. A.

Vs. 542. Τῷ *πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται Τοὔλασσον*] In altero Leidensium Codd. B legitur *τῷ πλείονι δ' ἀεὶ πολ. κ.* quod, si in ceteris etiam reperiretur, nihil esset cur sperneremus; sed in lectione quoque vulgata conspirant, *Ioanni Hartungo* Decur. I Locor. Memorab. c. IX, primum ad hunc locum, deinceps *Aem. Porto* collatus, *Aristot.* Ethic. Eudem. VII, I, p. 186, 10. *Dion Chrysost.* p. 249. B. *Clemens Alexandr.* p. 667, 17. *Plutarchus* & alibi, & agens de communione mensæ Sympos. II. x, p. 643. F. huc respiciens, *τῷ πλέονα δ'*, inquit, *ἐκ τῶν κοινῶν ἐσθίοντι πολέμιον καθίσταται τὸ καθυστεροῦν καὶ ἀπολειπόμενον.* —— Ἰσότης contra, velut amicitiæ coagulum, considerabatur: teste *Timæo*, primus secundum *Diogen.* VIII, §. 10. *Pythagoras κοινὰ τὰ Φίλων εἶναι* dixerat, & *Φιλίαν, Ἰσότητα. Cicero* de LL. I, c. XII. *Iamblich.* de V. P. §. 162. *Hesychius*: Ἰσότης, *Φιλότης· διὰ τὸ ἰσότητι τὴν Φιλίαν ἕπεσθαι.* vid. *Suidas* & *Andr. Schottus* ad Cent. VIII, Prov. II.

Vs. 543. Ἐχθρᾶς *θ' ἡμέρας κατάρχεται*] Interpretantur, *& incboat statim bostilem diem*: si quæras, cur *statim*? quid tandem *incboet*? cur *bostilem diem*? altum silent; nec mirum. Nonnulli his mendam inesse fatebuntur, antiquiorem Codicibus; qui conspirare videntur cum Edd. præterea sic scriptum apud *Dion. Chrysost.* legitur, & *Clem. Alex.* nisi quod apud illum *δ'* exstet, ut in Edd. *Euripidis* quæ præcesserunt illam *Barnesii*; hic enim *θ'* e Ms. curavit exprimi, quod est in A Leid. quoque, nec non Flor. Sed ab his diversum abit, quod apud *Aristotelem* reperitur l. c. —— *ἔχθρας δ' ἡμέρα κατάρχεται·* Interpres dedit: *inimicitiamque dies exorditur*; monet autem in Var. Lect. *Sylburg.* in *Eurip.* Phœn. aliter legi, sed, utra lectio melior videatur, non decernit. Si statuas in *ἡμέρα* subaudiendum *μία*, quæ nonnunquam obtinet ellipsis, sensus extorqueri poterit forte tolerabilis, melior illo saltem, quem exhibet vulgata lectio, quæ tamen ad genuinam, ut iudico, altera propius accedit. Notissima sunt *δούλιον ἦμαρ*, & *ἐλεύθερον ἦμαρ*, sed qui sic *ἐχθρᾶς* meminerit *ἡμέρας* ne lector quidem eruditus ullum, opinor, nobis monstrabit. Aequus iudex modestam esse fatebitur medicinam, si literam unicam tantum a me mutatum iri dixero. Pro *ἡμέρας*, corrigo, *ἧς ἐρᾷς·*

—— *ἔχθρας δ', ἧς ἐρᾷς, κατάρχεται.* *illa vero, quam deperis, inimicitiam orditur*, vel *auspicatur*; nempe *Φιλοτιμία*, *ambitio nimia*, sive regnandi *cupiditas immoderata*: paulo ante *Φιλοτιμίας* meminerat, v. 538, Ἐφ' ἧ σὺ *μαίνῃ quam perdite amas*: Schol. interpretatur, *ἧς σὺ ἐρᾷς. Homer.* Il. Ξ, v. 269. *ἧς ἱμείρεαι*, id est *ἐρᾷς· Dio Chrysost.* Or. LXV, p. 607. C. *τῆς δόξης ἐρᾶτε·* est illud *ἐρᾷν ardenter desiderandi* sensu frequens etiam *Euripidi*: Hec. v. 996. *Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον·* v. 1280. Οὗτος σὺ, *μαίνῃ*

καὶ

καὶ κακῶν ἐρᾶς τυχεῖν Supplic. v. 239. divites avari *πλειόνων ἐρῶσ' ἀεί*. Rhesi v. 166. *Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυραννίδος*, sic corrigo vocem vulgatam *πολυόχου*: versum istum conferenti cur fuerit omissus in Cod. Flor. patebit. —— Ceterum hoc loco pervenusta translatione ponitur, *ἔχθρας* —— *κατάρχεται*: *inimicitiam auspicatur ambitio nimia*: notat eximie *κατάρξασθαι ἱερείου*, *victimam auspicari*, vel *immolandam designare*: Nicolaus Syracus. in Crat. apud *Diodor*. Sic. XIII, c. XXIII. *Καλὸν* —— *κατάρξασθαι φιλίας, καὶ τῷ τῶν ἠτυχηκότων ἐλέῳ σπείσασθαι τὴν διαφοράν*: proprio sensu sic junguntur *κατάρχεσθαι*, *θύειν* & *σπονδὰς ποιεῖν* in *Athenionis* ῥήσει μαγειρικῇ ap *Athen*. XIV, p. 661. c. De tribus *Plutarchi*, hanc Euripidæ ῥῆσιν respicientis, locis unus meæ nonnihil coniecturæ favet. Cum præcedentia memorasset T. II, p. 643. F. *Plutarchus*, p. 644. c. *οὐ γὰρ*, ait, *οἰκείου κτῆσις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου καὶ πλεονεξία περὶ τὸ κοινὸν, ἀδικίας ἦρξε καὶ διαφορᾶς*. quod recorder, nusquam ipsa versus nostri verba protulit; quæ, si vidit eam, quam erui, lectionem, suis intertexere verbis vix poterat: *ἧς ἐρᾶς*, unum spectans, quem alloquebatur Iocaste, filium, extra scenam commode poni non poterat; quæque sunt istiusmodi ferme solent ab Auctoribus antiquis, Poëtarum loca proferentibus, omitti: commodum nunc memini *Strabonis* XVI, p. 1105. c. quocum Phœnissarum conferantur vss. 34 —— 37. Reliqua sunt duo loca, quæ lectioni favent, quam, ante memoratam, subministrat *Aristoteles*; alter T. II, p. 483. D. quo de cernenda loquitur hæreditate paterna: *μάλιστα δεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φυλαττομένους, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀνηκέστου καὶ διαφορᾶς, τοῖς δὲ φιλίας οὖσαν ἀρχὴν*, &c. alter T. I, p. 453. A. *ἡ μὲν οὖν ἔχθρα, βραχεῖαν οὖτω καὶ μειρακιώδη λαβοῦσα τὴν πρώτην ὑπόθεσιν καὶ ἀρχὴν, εἶτα χωροῦσα δι' αἵματος ἐμφυλίου* —— *ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα* —— qui *τὴν φιλοτιμίαν* dixerit *κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις*. Lubentissimus audiam, qui, quid verum sit, nos doceat.

Vs. 544, 45. *Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.*] Cur obsecro *numerum διώρισε*; aut, si iungenda sunt ista, cur *τάξασα διώρισεν*. Equidem *διώρισεν* ad sequentia pertinere censeo, hic autem subsistendum in istis, *Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμόν*: neque obstat *Dion. Chrys*. huc respiciens Orat. XVII, p. 250. A. *καλῶς μέμνηται καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, ὡς, ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πλεονεκτεῖν μηδένα, τούτων εὑρημένων*. sic ista corrigit *Casaub*. Diatrib. in *Dion*. c. XVIII, excitans Euripidea nostra, in quibus bis *Ἰσότητ' ἔταξε* legitur apud *Priscianum* p. 542, & 572. —— Velut unius inventum *Numerus* cum *mensuris ponderibus*que coniungi solet: *Sophocles* apud *Achill Tat*. Isag. p. 122. B. Palamedi tribuit *Σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα*. sic versum emendat *Salmas*. de Usur. c. XV, p. 430. In *Gorgiæ* Apolog. pro Palam. p. 190, 43. dicitur invenisse *νόμους γραπτοὺς, μέτρα τε καὶ σταθμά, συναλλαγῶν εὐπόρους διαλλαγὰς* (legerim *διαλλακτὰς*,) *ἀριθμόν τε χρημάτων φύλακα*: sed, præter cetera, Palameden *ἀριθμοὺς, μέτρα, σταθμοὺς*, invenisse pernegat *Alcidamantis* Ulysses p. 180, 19. numerorum inventum v. 32. *Musæo* tribuens: *ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων* sibi quoque vindicat *Æschyli* Prom. V. v. 458. ubi *Stanleius* Euripidea protulit, a *Meursio* iam usurpata Den. Pyth. c. I. Athenienses apud *Andociden* de Myst. p. 11, 25. dicuntur *νόμοις χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς*.

Vs.

Vs. 546, 547. Ἴσον βαδίζει ——] Βαδίζειν Editionum eſt antiqua lectio, ſcriptorum quoque Codd. *Canteri* conjecturam, corrigentis βαδίζει. *Grotius* recepit; *Grotium Pierſius* ſequitur: *Kingius* in tribus ſe Codd. reperiſſe ſcribit βαδίζει, horumque auctoritate βαδίζει reſtituiſſe; „ *hac etiam indu-* „ *ctum ratione, quod hæc ſententia ſc.* „ Ἰσότης ἔταξε βαδίζειν ἴσον κύκλον, „ *ſatis frigida per ſe videtur.* —— Βαδίζει legitur in Flor. & A Leid. Βαδίζειν in Leid. B, & in quatuor vel quinque Codd. Anglicis. —— Hoc cur in βαδίζει fuerit mutatum, liquet e verſu ſeq. —— φθόνον ἔχει νικώμενον. Literam hic quoque revocandam arbitror eliſam a ſequenti, ſcribendumque, φθόνον ἔχειν ν. Iam vide mihi quæſo, quam hæc egregie congruant ſic ſcripta:

—— —— διώριϛε
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
Ἴσον βαδίζειν τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχειν νικώμενον.

Verbo διώριϛε ſi copula præfigatur, e ſequenti verſu facile repetenda, nihil hic deſiderari poterit: καὶ διώρισεν Ἰσότης, *Solem & Lunam* βαδίζειν, —— *neutrum* tamen φθόνον ἔχειν. Ad hæc illuminanda apta ſunt quæ ſcribit *Philo Jud.* p. 734. E. πάντα Ἰσότης, τά τε κατ' οὐρανὸν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς εὖ διετάξατο νόμοις καὶ θεσμοῖς ἀκινήτοις. τίς γὰρ ἀγνοεῖ τοῦθ', ὅτι ἡλίῳ μεμέτρηνται πρὸς νύκτας ἡμέραι, καὶ πρὸς ἡμέρας νύκτες ἰσότητι διαστημάτων ἀναλογούντων. *Auſonius* de rat. Libræ v. 30, *Et ſolis Lunæque vias ſua libra coërcet.* —— Noſtro loco Ἰσότης, *Aequalitas*, tanquam lex æterna naturæ. *Solis Lunæque vices* [illegible], *definivit*: de lege ponitur eximie διορίζειν, ut notum. *Aeſchyli* ſequens imitator *Euripides*, dum ſic in uno verſu diverſa collocat ſtructura verba ἔταξεν & διώριϛε, penes me dubium non eſt quin reſpexerit locum *Aeſchyli* de Palamede loquentis, in *Athen.* Epitom. I, p. 11. ſervatum:

Καὶ ταξιάρχας, καὶ ϛρατάρχας, [καὶ λόχους]
Ἔταξα· σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα
Ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ' αἱρεῖσθαι τρία.

pars poſtrema ſic ter legitur apud *Euſtathium* ſcripta ad Il. Ω, p. 1494, 2. Od. B, p. 76, 47. Od. Π, 590, 10. prior mendoſa proſtat apud *Athen.* *Ioſ. Scaliger* in *Manil.* p. 320, primo verſu καὶ ταγοὺς poſuerat, quod ſtare non poterat in ultima ſenarii ſede: prætuli, καὶ λόχους. Ceterum venuſte *Lunam*, quæ de ſole lumen mutuatur, νυκτὸς vocat hic *Euripides*, ἀφεγγὲς βλέφαρον. attigit Celeberr. *Schultens* ad *Iobum* p. 61. *Plutarcho* locus obverſabatur in Quæſt. Rom. p. 282. B. ἡ σελήνη προσέχειν ἐθέλει τῷ κρείττονι καὶ δευτερεύειν,

Αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο,

κατὰ τὸν Παρμενίδην. & T. II, p. 1066. B. *Phocylides* v. 68, Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς *Dio Chryſoſt.* Or. XVII, p. 249. D. Μετὰ ταῦτα τοίνυν (poſt v. 543) ὁ αὐτὸς ποιητὴς οὔ φησιν ἐν τοῖς θείοις εἶναι πλεονεξίαν· διὰ τοῦτο ἄφθαρτα καὶ ἀγήρω μένειν αὐτὰ, τὴν προσήκουσαν ἐν ἕκαστον ἑαυτῷ τάξιν φυλάττοντα, τήν τε νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὰς ὥρας.

Vs. 549 Εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς;] Acerbiſſimo ioco ſuis in Phœniſſis traduxit Euripidem *Strattis* Comicus, loco, quem *Polluci* debemus IX, 124.

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις
Ὅταν λέγωσιν, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε;

Ita invitabant pueri ſolem ad emicandum, ſi quando nubibus tegeretur, inquit *Io. Camerar.* Utriusque Ling. Comm. p. 326, 53. *Iungermanno* quoque citatus *Leopardus* Em. V. I, c. IV, iam dederat, quæ *Io. Meurſius* notavit de Lud. Græc. in Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

conf.

conf. *Kuster.* ad *Suidam.* neque hi nec *Casaubonus* viderant, ad quem locum *Euripideum* pertineret illud *Strattidis*; vidit *Grotius* in Prolegom. p. 18, sed ingeniose nimis philosophatur. Quantum intelligo, postremum illud, de Sole Lunaque positum, δουλεύει βροτοῖς, Comico risu videbatur excipiendum; nec enim Solem magis dici posse δουλεύειν βροτοῖς, quam pueris πείθεσθαι, quando, his inter ludendum clamantibus, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, nubibus tandem emicaret. *Ios. Barnesius*, quod mireris, primus hoc versu reposuit ἥλιος· Doricum ἅλιος per Editiones eo usque fuerat propagatum: ἥλιος in hoc senario iam præferebant, qui eo usi sunt, *Oenomaus* apud *Euseb.* Præp. Evang. VI, p. 259. c. (ubi legitur δουλεύειν βροτοῖς·) *Origen.* contra *Celsum* IV, p. 180, & p. 214. in verbis *Celsi*; *Theodoret.* Therap. IV, p. 62, 49. &, *Barnesio* citatus, *Isidor. Pelus.* IV. Epist. LVIII. ubi *Conr. Rittershusius* loci meminit Eusebiani. *Celsus* autem apud *Origenem* Euripideum illud δουλεύει βροτοῖς non minus acerbe, quam olim *Strattis*, exagitavit: τί μᾶλλον ἡμῖν ἢ τοῖς μύρμηξι καὶ ταῖς μυίαις; καὶ γὰρ ἐκείνοις ἡ μὲν νὺξ γίνεται πρὸς ἀνάπαυσιν, ἡ δὲ ἡμέρα πρὸς τὸ ὁρᾶν τε καὶ ἐνεργεῖν· —— Dum toties noster versus Latine fuit conversus, nemo tamen primæ vocis vim expressit, præter doctum Iesuitam *Franc. Vigerum*, qui dederat in *Euseb. Hominibus ergo solque noxque serviunt, Parem ipse quemquam ferre non possis domi?* Quando scilicet apud Atticos initio sententiæ positum interrogat, εἶτα cum affectu pronunciandum vel indignantis est, vel admirantis, vel ridentis, sic tamen ut risum expresserit indignatio: Latine sæpius reddi potest *Itane? Siccine vero? Ergo?* vid. *Casaubon.* Animadv. in *Athen.* VII. c. XX. init. vim voculæ *Raphelius* explicuit T. II. Annot. in N. T. p. 714. conf. Celeberr. *Alberti* Obs. Phil in N. F. p. 440. & *L. Kuster.* in *Aristoph.* Plut. v. 79. —— εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν; Σὺ Πλοῦτος; *Amphidis* simillimum locum obscurarunt omissa voce librarii: τὸν ἐξ Ἀκάνθου πόλεως οἶνον *Amphida* Comicum laudasse docuit *Athenæus*: in huius Epitome I, p. 30. E. leguntur ista: Ποδαπὸς εἶ, φράσον. Ἀκάνθιος. εἶτα πρὸς θεῶν —— nomen gentile Ἀκάνθιος bis fuerat, ni fallor, in *Amphidis* loco positum, sic restituendo: —— B. ποδαπὸς εἶ, φράσον. / A. Ἀκάνθιος γ'. B. Ἀκάνθιος; εἶτα, πρὸς θεῶν; / Οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου, στρυφνὸς εἶ; / *Tu Acanthius? siccine vero, per Deos, suavissimi vini civis, asper es & austerus?* apud Comicos in talibus ista frequens est repetitio: vid. apud *Athen.* XIII, p. 559. D. locus *Antiphanis*, *Stratonis*, IX, p. 382. C. (*Philemonis*, apud *Pollucem* IX, 65.) *Sosipatri*, IX, p. 378. D. Ἴσως ἐθαύμασας —— B. Ἔγωγ' ἐθαύμασ'; in Adelphis *Terentii* II, I, 31. *Egon' debacchatus sum autem?*

Vs. 550. Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,] Apud *Euseb.* & *Theodoret.* locis citatis ἔχειν vulgatur: *Isocrat.* ad Demonic. p. 10. c. παρασκεύαζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δυνάμενον, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν· sed ἔχων procul dubio genuinum: verbo ἀνέχεσθαι participium iungunt *Herodot.* V, c. XIX. *Xenophon* K. Π. V. p. 118, D. Symp. p. 881. C. aliique: vid. *Ier. Markland.* ad *Max. Tyr.* p. 654. b. & *Dan Heins.* Lect. *Theocr.* p. 355. b. semper autem, nisi fallor, *Euripides*, quod rem conficit: Med. v. 38. —— οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'· Alc. v. 952. οὐ γὰρ ἐξανέξομαι (Ms. Flor. οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι.) Λεύσσων —— Hippol. v. 354. οὐκ ἀνέξομαι Ζῶσ' ἐχθρὸν ἦμαρ. Heracl. v. 353. Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. add. Herc. Fur.

 v. 222,

v. 222. Ion. v. 947, *Euripides* apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 621. 7. Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι, cum hoc versu proxime connexa mirifice fuerunt interpolata: similiter *Aeschylus* & *Sophocles* verbum illud construxere, nisi quod ille, qui ter in iis quæ supersunt participium adiecerat, posuerit in Eumen. v. 917. —— οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ —— τιμᾶν. Minerva loquitur. —— Nostro versu more veteri scripserat *Euripides* ἀνέξει.

Vs. 551. Καὶ τῷδ' ἀπονέμειν;] 'Απονεῖμαι præferebant Edd. Tragicis evitatum paribus sedibus anapæstum sustulit *Kingius*; posuit enim ἀπονέμειν e Cantabrig. Cod. cui duo Leidenses adstipulantur. Utrumvis forte favere videbitur lectioni versu præcedenti reiectæ; melius enim ἔχειν & ἀπονέμειν in una periodo iungi: diversa via *Battierius* insistens, in Schedis „ *necessario scribendum*, ait, ἀπονεί„ μας; *ratio Græcæ constructionis ele*„ *gantioris postulat hoc*, *& præcedit* „ *etiam alterum participium* ἔχων, *binc* „ *& alterum* ἀπονείμας *requiritur*." Utraque cum obtineat constructio, utramque ponere potuit in una periodo Tragicus. *Langio* monente, *Salmasius* hic legendum suspicabatur καὶ τῷδε νεῖμαι. Qui cum *Battierio* sentiunt, maluerint καὶ τῷδε νείμας. *Sophoclis* Aegeus apud *Strabon.* IX, p. 601. B. Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτήν, ἐμοὶ / Πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς —— sic præter *Casaubon. Ios. Scaliger* emendavit in Catalect. p. 54. Est illud νέμειν, hoc sensu positum, eximie patris: vid. *Soph.* Trachin. v. 166. Oed. in Col. 1392. ut blandiatur Eteocli Iocasta velut auctoritate prædito, posuisse videtur *Euripides*, καὶ τῷδ' ἀπονέμειν. Horum sententiam *Dion* expressit *Chrys.* p. 250. A.

Vs. 552. 553. Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα; Τιμᾷς ὑπέρφευ] Frustra *Barnes.* ὑπέρευ, vel ὑπέρευγε, quod adprobantis est alterius dicta, legisse Scholiasten suspicabatur: *Piersio* suspectum fuit ὑπέρφευ, quippe quod in Lexicis vulgatis non invenerat: *Hesychius*, dum 'Υπέρφευ per ὑπεράγαν interpretabatur, *Aeschyli* respicit & *Euripidæ* loca, quæ designantur in nota *Barnesii*, & in *Abreschii* Anim. ad *Aesch.* Pers. v. 822, 'Ως οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν· *supra modum*, ὑπεράγαν, id ipsum in versu significasse *Cratini*, constat e Lexico Bibl. Coislin. p. 467. Μηδένγ' ὑπέρφευ· Κρατῖνος (ita corrigit *A. Heringa* Obs. Crit. p. 295.) ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. — Aliter hoc in loco vocem cepit auctor Scholii recentioris: τὸ 'Υπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὄν, διὰ μέσου ἔθηκεν· non inepte: sic censeri deberet ad indignationem Iocastæ designandam interiectum: Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν, εὐδαίμονα, Τιμᾷς, (ὑπέρφευ) καὶ μέγ' ἥγησαι; *Arrianus* Epict. IV, c. V, p. 606. 'Ετεοκλέα —— τὸ πεπονηκὸς, οὐκ ἄλλο, ἢ τοῦτο τὸ δόγμα τὸ περὶ τυραννίδος, —— ὅτι —— τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν. similia dederat in Enchiridio c. XXXVIII. Apud *Plutarchum* de Aud. Poët. p. 25. A. B. propter abusum vocis εὐδαίμων, mea quidem opinione pervenustum, nostra prostant Euripidea: Τί τ. τ. ἀ. εὐδαίμονα τιμᾷς. *Euripidis* est, ni fallor, versus, quem, in Append. Vatic. Prov. p. 280, vulgavit *A. Schottus*: 'Η γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. *Accius* apud *Ciceron.* de Off. III. c. XXI,

Multi iniqui atque infideles regno,
pauci sunt boni.

Vs. 554. Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.] Probem equidem, ut versus præcedentis fine τόδε, seiunctum a prioribus, commutetur in τί δὲ, hoc autem referatur ad Περιβλέπε-

πέσθαι· tum paululum ſubſiſtendum cenſeo, duplex ut ſtatuatur interrogatio. Neminem puto fore, qui negaturus ſit, his vigorem addi, ſi hunc in modum accipiantur:

——— ——— ——— τί δὲ
Περιβλέπεσθαι; τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

Quid autem eſt Digito monſtrari? pulcrum? imo vero res inanis. Huc alludit *Plutarch.* in Gryllo p. 986. A. τὸν ἀθάνατον σὺν ἐμοὶ βίον ἀφεὶς, ἐπὶ γυναῖκα θνητὴν διὰ μυρίων ἔτι κακῶν σπεύδεις, ὡς δὴ περίβλεπτος ἐκ τούτου καὶ ὀνομαστὸς ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν, γενόμενος, κενὸν ἀγαθὸν καὶ εἴδωλον ἀντὶ τῆς ἀληθείας διώκων. citat *Euripiden Aelianus* V. H. II, c. XII. ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δή που τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Περιβλέπεσθαι, σπεύδει· ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί. verbum *Euripidæ* Περιβλέπεσθαι reſtituit *Aeliano Caſaubonus*, verſus noſtri non memor, quem attulit deinceps vir Clariſſimus *Abr Gronovius*: vid. & Celeberr. *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* I, p. 563. Verbo Περιβλέπεσθαι frequentius nomen occurrit Περίβλεπτος. multo rarius eſt Περίοπτος, obvium apud *Diodor. Sic.* XIV, c. I. *Heſychius* per περίβλεπτον interpretatur. *In quem omnium vultus ſunt converſi*, quique veluti δακτυλοδεικτεῖται, dicitur etiam Ἀπόβλεπτος· *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 240. b. & *Rittershuſ.* ad *Iſid. Pelus.* II Ep. CI. In *Euripidis* Hecuba ſcribendum v. 354, Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα. ſupraſcriptum in duobus Codd. περιφανὴς, in uno περίβλεπτος· cuius margo ſcholion præbet a *Kingio* vulgatum, vitiis vacuum. Ἀποβλέπεσθαι multo magis frequentatur, quam verbum Euripideum.

Vs. 557. Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.] *Barneſ.* vulgavit τοῖσι σώφροσιν, e Cantabr. Cod. hæc lectio, licet duobus Codd. Leid. firmata, tamen alteri, velut multo deterior, locum cedere debuit: τοῖς γε σώφροσιν eſt in Edd. vett. & Flor. Cod. tum apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 751, 5. ubi, cum verſus ſedem non indicarant, *Barneſius*, quem minime decebat omnium, ſenarium inter incertæ tragœdiæ fragmenta collocavit, v. 397. p. 514. his pæne proxima quæ poſuit, ſunt e Bacchis v. 266, 267. ——— In *Stobæo Geſneri* p. 514, v. 41. vulgabatur Ἐπεὶ τάγ' ἀ. ἱ. τοῖς σώφροσι. *Grotius* poſuit τοῖς γε in *Stob.* p. 383. & alibi: ſed in Adnot. ad *Matth.* VI, 25. τοῖσι σώφροσι. meliorem lectionem *Io. Pricæus* ſequitur in I Tim. VI, 6. ——— Bis in uno verſu collocatum γε neminem offendet: vid. *Soph.* Oed. in Col. v. 379. Oed. Tyr. v. 1040. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε. ——— Noſtro loco prius γε ponitur πρὸς βύσιν χασμῳδίας· alterum in τοῖς γε σώφροσιν emphaſin habet egregiam, ſignificans *certe, ſaltem*: ὅστις γε σύνεσιν ἔχει, *qui quidem ſapit*, ſæpe recurrit apud *Herodot.* II, c. V. VII, c. XLIX. &c. apud alios legitur ἅπασι, τοῖς γε σώφροσι· ſed adferam Euripidea quædam, ut omnis in poſterum tollatur dubitatio. Or. v. 928, Καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο. Androm. v. 914, Χρὴ τοὺς γε νοῦν ἔχοντας, ——— Med. v. 1369, Ἡ τις γε σώφρων· mulieri non cuivis, ſed *quæ quidem modeſta ſit*, vel *ſaltem modeſtæ.* Bacch. v. 318, ἥγε σώφρων. *Soph.* El. v. 367. Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα, *neque tu, ſi quidem recte ſentires*: in *Soph.* Oed. Tyr. v. 597, γ' inſerendum: ὅστις σωφρονεῖν γ' ἐπίσταται. *Eurip.* Dictye ap. *Stob.* Τῶν εὐσεβούντων, οἵ τινές γε σώφρονες, Ἐρῶν· *Eurip.* apud *Clem. Alex.* IV. Strom. p. 621, 28. *maritum licet deformem.* Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι, τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ· / Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, . . . / addatur γύναι· plenus erit trochaicus: in Excerptis p. 425. omiſſum ſic in

notis ſupplet p. 960. *Grotius:* Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρῖνόν ἐστιν, ἀλλ' ὁ νοῦς. ſed alterum, γύναι, cur a *Clemente* fuerit omiſſum, patet. —— Nonnunquam tamen legitur, & recte quidem, etiam in Euripideis, τοῖσι σώφροσι. velut in Hippol. v. 1013. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν; *ſed dicesne regnare iucundum eſſe caſtis*, atque adeo mihi? ubi γε locum non reperit: ſentiri potius poteſt quam verbis explicari locutionis diverſitas: οἱ σώφρονες βροτῶν idem eſt ac οἵγε σώφρονες ſimpliciter. *Soph.* Phil. v. 303, Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν· qui Codices habuit Sophocleos plures, *Euſtathius* ſic ſcriptum verſum quater excitavit: Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν, recte legitur velut incerti Trag. ſenarius in Exc. *Grot.* p. 465. e *Plut.* de Aud. Poët. p. 34. A. deſcriptus, qui ſententiam, ut arbitror, *Sophoclis*, optime corrigit in hanc meliorem: Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν· *Plutarchi* commodum memini; nam noſtri quoque verſus ſententiam ſic expreſſit de Cupid. Divit. p. 524. E. ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται.

Vs. 558. Οὔ τοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, —— 560.] Leguntur hi tres ſenarii ap. *Stobaeum* Tit. XCII. p. 512, 6. In horum ſecundo Cod. Flor. præfert: Τὰ τῶν θεῶν δ' ἑλόντες ἐπιμελούμεθα: In edita lectione cum ceteris conſpirat *Plut.* Conſol. ad Apoll. p. 116. A. Οὐ μόνον (ὥς φησιν Εὐριπίδης) τὰ χρήματα οὐκ ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, ἀλλ' ἁπλῶς τῶν ἀνθρωπίνων οὐδέν, διὸ καὶ ἐπὶ πάντων λέγειν χρὴ,

Τὰ τῶν θεῶν ἔχοντες ἐπιμελούμεθα,
Ὅταν δὲ χρήζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

οὐ δεῖ οὖν δυσφορεῖν, ἐὰν, ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον, ταῦτα ἀπαιτῶσιν. *Euripideis* commode ſunt uſi *Lambin.* ad *Horat.* Epiſt. p. 476. & *Adolph. Vorſtius* ad *Luciani* Nigrin. p. 66.

Vs. 561. [Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος] Eſt ille quidem *Euripidae* verſus, ſed, ut opinor, ex alio dramate primum ad marginem a ſtudioſo quopiam hic adnotatus ob adfinitatem quamdam ſententiarum, deinceps, ut fieri ſolet, reliquis interſertus. Primum prope nullus eſt inter hunc verſum, quique proximi præcedunt tres, ſi penſiculatius expendantur, nexus: iſtorum ſententia paucioribus verbis expreſſa ſic legitur in Supplic. v. 534. —— οὔτι γὰρ κεκτήμεθα Ἡμέτερον αὐτό· *propria non ſunt humana bona: Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu*, *Lucret.* III, v. 983. Noſtri verſus ſenſus eſt, *humanas opes non eſſe durabiles*, contra *fluxas* & *evanidas*; quæ ſunt utique diverſi generis. Sed tres iſtos ſenarios præcedentes potuerat etiam omiſiſſe locaſte; nam non multum valent ad Eteoclem movendum: hoc ſi peccatum eſt, eſt illud *Euripidis*; quem tamen ut credam noſtrum in hac ſede verſum collocaſſe non poſſum in animum inducere: *Plutarchus* hunc adhibuit Conſol. ad Apollon. p. 104. A. εἰπόντος Εὐριπίδου,

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·
καὶ ὅτι,
Μικρότατα τὰ σφάλλοντα· καὶ μί' ἡμέρα
Τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἦρ' ἄνω·

poſtremis duobus iambis hunc præfixerat *Euripides:*

Ὁρᾷς τυράννους, διὰ μακρῶν ηὐξημένους,
Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα·

quæ ſervavit nobis *Stobaeus* p. 559, 50. Locum emendavit & ex Inone petitum docuit *Th. Gataker.* A. M. P. cap. XI, init. eo tamen errans, quod verſum ap. *Plut.* Ὁ δ' ὄλβος οὐ β. α. ε. eſſe dicat ex *Euripidae* Supplic. Mihi ſic videtur; noſtrum verſum

ſum ex eodem Inonis Euripideæ loco petitum, qui ſic olim fuerit lectus:

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·
Ὁρᾷς τυράννους, διὰ μακρῶν ηὐξημένους,
Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα καὶ μί' ἡμέρα
Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

nunc demum manifeſta mox adparet ratio, propter quam verſum *Plutarchus* omiſerit intermedium, hoc omiſſo mutarit ſequentis initium, Ὡς σμικρὰ τὰ σ. in Μικρότατα τὰ σ. non animadverterant illud *Gatakerus* aut *Rittershuſius* in *Phaedr.* L. v, Fab. I. Neque obſtat, ut prima facie plurimum obeſſe videretur coniecturæ, quod legitur apud *Sextum Empir.* 'Αντιγρ. XI. §. 54. p. 701.

Ὁ γὰρ ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·
Ἐξέπτατ' οἴκων μικρὸν ἀνθήσας χρόνον.

Ne hæc quidem cohærent, neque potuerunt ab *Euripide* coniungi, cuius ſcribendi color mihi ſatis videtur notus: in his hæreremus, ſi periiſſet *Euripidis* Electra: hæc commodum ſuppeditat v. 942, 3.

Ὁ δ' ὄλβος ἄδικος, καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών,
Ἐξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.

ſic ſuſpicor ſcripſiſſe quoque *Sextum*; antiquarium autem, iſta transſcribentem, alteri verſui ſibi notiorem forte fortuna ſuppoſuiſſe noſtrum.

Vs. 562. Ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,] Ex optimo Leid. Cod. & Flor. λόγω recepi, δυϊκὸν, pro λόγους· in iisdem recte cum vulgatis Edd. ſcriptum erat προθεῖσ', id eſt *proponens*; quod huius loco centies vitioſe legitur, forte legebatur ut in Leid. B, ſic in Anglicis MſſT. προσθεῖσ' ἅμα· hoc *Kingius* arripuit, δύο λόγω προσθεῖσ' ἅμα interpretatus, *in eadem oratione bina complectens*: atque ita λόγῳ ſignificabit, *in eadem oratione*; προσθεῖσ' ἅμα, *bina complectens.* Una litura delenda eſt *Kingii* nota, cui, propter tot egregia, quæ nos docuit e Codd. peccata non pauca condonabunt Φιλευριπίδειοι. Non minus turpe Græci magiſtelli peccatum in hoc verſu proſtat in recentiorum Scholiis ad *Pind.* Ol. VI, v. 83. p. 73. A. fine. ὥσπερ φαμὲν — ὑβρίζω σε ὕβριν· οὕτω καὶ ἔρομαί σε λόγον. Εὐριπίδης, Ἄγ', ἤν σ' ἔρομαι (ἔρωμαι) δύο λόγω· ſunt in illis huiusmodi plurima, quæ ſatius eſſet ne memorari quidem. —— Ex ſequenti ſenario 564 notam interrogandi *Kingius* ſuſtulerat poſt Ἐρεῖς τυραννεῖν· *Kingio Barnesius* adſentitur: neuter me movet; ſenſus eſt apertus: *Age ſi te interrogem, duarum dans optionem, utrum malis; regnare, vel ſervare civitatem*, Ἐρεῖς, τυραννεῖν; *dicesne, regnare* te malle? neutiquam ſane. Convenit concitatæ matri βραχυλογία.

Vs. 566. Ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε·] Præ vulgata nemini placebit, ἄστυ Θηβαῖον τόδε· quod eſt in Flor. Cod. ne cui autem forte collatus ad hunc locum *Aeſchylus* in Theb. v. 47, —— λαπάξειν ἄστυ Καδμείων· in eam inducat perſuaſionem, hic olim ſcriptum fuiſſe λαπάξειν, eiusdem *Aeſchylei* dramatis impediunt, ne nunc alia memorem, verſus 341, —— εὖτε πόλις δαμασθῇ. & v. 771, Δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι Μὴ πόλις δαμασθῇ. Legitur in Perſis v. 279, —— πᾶς δ' ἀπώλλυτο Στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. —— Verſus 567, 8, ſic expreſſit in Phœniſſis *Seneca* v. 573. &c. *Matres ab ipſo coniugum raptas ſinu Saevus catena miles* [illegible] *trahet*?

Vs. 569, 570. Ὀδυνηρὸς [illegible] τος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, [Γενήσεται [illegible] σι, Φιλότιμος δὲ σύ. Horum verſuum [illegible]

ſecundus ſpurius eſt & inficetus; quod ſenſiſſe videri poteſt R. P. *Brumoi* Theatro Græc. T. IV, p. 170, 171. In priore, pro 'Ὀδυνηρὸς, olim lectum fuiſſe Δαπανηρὸς *Scholiaſta* monuit: quæ lectio vetus *Salmaſio* placuiſſe dicitur apud *Langium* in Specim. p. 411. hic vero, a *Barneſio Kingio*que recte poſitum, ἆρ' ὁ πλοῦτος, reiicere non debuerat: vulgo quidem interrogat ἆρα, ἄρα concludit argumentationem; ſed hoc, adfirmandi ſignificatu poſitum apud Poëtas, ubicunque verſus ſyllabam poſtulat longam, ἆρα quoque ſcribendum, optime decernit *Phil. Iac. D'Orvillius* Vanno Crit. p. 227. —— Scholiaſtes in hunc verſum, ἔστι δὲ, inquit, τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω· egregie: verſus enim hic Iocaſtæ concludit adverſus Eteoclem disputationem:

'Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν.

Sciolus Phœniſſarum interpolator adiecit ad hæc ſequentia, Γενήσεται Θήβαισι, ſcilicet ὀδυνηρὸς ὁ πλοῦτος. cur Thebis potius, quam Eteocli? quam frigidum, quod additur, Φιλότιμος δὲ σύ; abſurdius tamen, e Scholiis variam eruentis lectionem Φιλόνεικος, *Barneſii* commentum. Siccine tandem concluderet egregiam argumentationem Iocaſta, hoc ut efficeret, tanquam priorum conſequens, Eteoclem eſſe Φιλότιμον; ſed hoc in ipſo iam poſuerat orationis exordio: Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας, παῖ; nec negaſſet Eteocles. Id conficit Regina mater, immoderatam regnandi cupiditatem Eteocli futuram & civibus luctuoſam:

'Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν.

Vs. 572. 'Ἀμαθεῖς "Ἄδραστος χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο] In duobus Leid. Codd. in Cantabrig. forſan in aliis pluribus, legitur —— εἴς σ' ἠμείψατο· Quum χάριν & χάριτας ἀμείψασθαι, *acceptum referre beneficium*, ſolemnis ſit & nota forma loquendi, poterat illud ἠμείψατο ſtructuram minus animadvertenti mirum in modum adblandiri: ſed eo tamen ſuſpicioſior aliquis nihil temere novandum iudicaret. — χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο, vel invitis Codicibus, omnino retinendum eſt: ἀνάπτειν τινὶ τὴν χάριν, vel χάριτας εἴς τινα ἀνάψασθαι itidem *acceptum alicui* notat *referre beneficium*. In altero Leidenſi Cod. B verbo ἠμείψατο veteris lectionis noſtræ adſcriptum legitur interpretamentum ἀνέθηκε· quod in Scholiis etiam eſt vulgatis; ubi præterea legendum περιήψατο, quodque ſubiicitur de tranſlata verbi ſignificatione (verumne ſit, nec ne, nunc non disputo:) lectionem omnino receptam ſpectat: χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι & ἀνάψασθαι frequentantur. Ex hoc *Euripidae* loco deſumtum 'Ἀνήψατο *Heſychius* explicat προσέθηκεν, ἀνέθηκεν.

Vs. 573. 'Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.] —— πορθήσων πάτραν, quod exhibet *Oenomaus Euſebii* Præp. Evang. VI, p. 259. c. mihi quidem perplacet. Contra verſu 576 legendum arbitror ἑλὼν πόλιν; admodum proclivi lapſu ſuſpicor in verſuum vicinorum fine voces πάτραν & πόλιν ſedes invicem commutaſſe; alteri loco πόλιν, huic verſui πάτραν multo eſt accommodatius. vid. *Aeſchyl.* Theb. v. 588, 591. *Soph.* Oed. in Col. v. 1416. *Seneca* Phœn. v. 555, —— *ne, precor, ferro erue Patriam ac penates.*

Vs. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων, ἑλὼν πάτραν;] Scripſerat, ni fallor, *Euripides*: Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πόλιν; *quomodo vero ſacra redauspicaberis, urbe capta? Io. Kingius* in notis, *Omnes*, inquit, *libri impreſſi* κατάρξῃ *legunt, omnes vero Codices MSti* κατάρξεις, *quod melius*

lius videtur cum filo orationis convenire, ut illa ἀνεχώρησε, γνώμας, utrinque posita indicant. ad Codices Anglicanos, quibus usus est, adiici possunt duo Leidenses, κατάρξεις, quod *Kingius* in contextum intulit, repræsentantes; quin suspicor idem illud in plerisque Mss. repertum iri; ne his quidem exceptis, quibus *Aldus* primum fuit usus; ut adeo docti correctoris fecit κατάρξῃ. Attica vetus scriptio fuit *Euripidis* ævo κατάρξει quod in κατάρξεις commutatum hac in sede quis tandem miraretur? Non ignoro κατάρχειν τῶν ἱερῶν nonnunquam apud recentiores legi, velut apud *Heliodor.* II, p. 121, 38. 125, 14. X, p. 469, 7. III, p. 137, 5. *Philon. Iud.* Legat. p. 1026. B. αὐτοὶ κατάρξομεν τῶν θυμάτων οἱ καλοὶ ἱερεῖς. Sed *auspicari sacra*, vel ritu solemni *victimam immolare* veteribus dicebatur forma media κατάρξασθαι, semper autem *Euripidi*, sicut ad sacrorum ritus in universum describendos, sic ad hoc verbum usurpandum valde proclivi. *Euripidae* loca protulit, verbique vim *Lud. Kusterus* eleganter explicuit ad *Aristoph.* Av. v. 960. Qui præter illum legerit *Hemsterhusio* citatos in Schol. ad *Aristoph.* Plut. p. 419, *Budaeum* inprimis; *Moys. Solanum* ad *Luciani* Somn. §. 3. & ad huius Toxar. §. 6. Celeberr. *I M. Gesnerum*; plura veterum loca non requiret: *Euripidea* tamen addantur a *Kustero* citatis, Heraclid. v. 530, 601. Iphig. in Taur. v. 1155. de Iphigenia, *num iam* τῶν ξένων κατήρξατο; *Ovid.* Epist. e Ponto III Ep. II, v. 73. *Spargit aqua captos lustrali Graja sacerdos*, —— 75, *Dumque parat sacrum*, (κατάρχεται τοῦ θύματος) *dum velat tempora vittis*; &c: —— Sed cur secundam personam κατάρξει scribi malim hoc loco, quam κατάρξῃ, iuvenes ut intelligant, veterem hunc fuisse discant temporis *Euripidei* scribendi morem, quo nondum Ionicæ literæ η fuerat Athenis usus receptus; qui passim postea veterem mutarunt orthographiam, Grammatici reliquerunt in secundis personis pass. & med. sæpius intactam; & apud *Aristophanem* quidem illud ει permansit in hunc usque diem per Edd. propagatum. ex. gr. Pluti v. 456. ubi nonnullæ tamen Edd. λοιδορεῖς exhibebant perperam: vid. *T. H.* & vss. 632, 647, 828, 897, 964, 1136. &c. In Nubibus v. 36, pro στρέφῃ poni debuerat στρέφει, uti recte scribitur in Acharn. v. 384. & Thesm. v. 237. conf. *H. Steph.* Anim. in *Corinth.* § 54. p. 43, 44. In Atticistis recentioribus ista talia poni nolim. Apud Tragicos hae formae pleraeque sive iam olim fuerunt, seu ab Editoribus primis obliteratae: hic illic in scriptis Codd. conservantur. *Eurip.* Or. v. 530, Ms. Leid. A μισεῖ præfert, η tamen supra scripto. v. 1212, Ms. B ἁμαρτήσει Med. v. 622, Ms. Flor. ἀρνήσει. In *Aeschyli* versu Μέμψει, *Dionys. Halic.* Ἀρχ. I p. 33, 43. In *Eurip.* loco apud *Pollucem* IX, 75. Mss. præferunt ἄξει. Omissum *Barnesio* legitur Alcmæonis *Euripidei* fragmentum apud *Priscianum* p. 1182. Τί τοῦθ'; ἑκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός. Sensus esset optimus, si legeretur:

Πιθοῦ· γέροντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός;
da te mihi: parentem senem nihil revereris? sed hoc esset hariolari: quid vero vetat in alio loco tentasse sine dubio depravata? nam *Sophocli* quis Græce sciens imputabit quæ leguntur in *Stobaeo Gesneri*, p. 199, 23. *Grotii*. p. 127?

Οὔτοι ποθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Corrigo:

Οὔτοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.
Summa non certe sine labore consequeris.

Vs. 577. Κεῖς σκῦλα γράψεις πῶς

ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς;] Hic, nemine, quod sperem, invito, recta ratio Codicibus & Editionibus prævaluit: Καὶ σκῦλα γράψεις, e coniectura, sed in Lingua fundata, vulgavi pro Καὶ σκῦλα γράψεις —— quod præter Edd. exhibent Codices, certe Leidani. Ut origo veteris mendæ magis esset manifesta, fortasse quis Καὶ ἐς maluerit contractum in Κἀς σκῦλα γράψεις· prouti scribi solet apud *Aristophan.* Acharn. v. 183. Κᾀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων. Avib. v. 950. Κᾀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί. *Ioseph.* autem *Scaliger* notis in *Eurip.* Cyclopa, v. 234. reposuit κᾀς τὸν ὀμφαλὸν μέσον. ad eamdem rationem contracta reperiuntur apud Comicum κᾆστι, κᾆτι, κᾄπειτα, κᾀν, κᾀξ, κᾀξὸν, κᾆθ', κᾀργάτης, κᾀμποροι, & ubique κᾆτα pro καὶ εἶτα. vid. *Henr. Steph.* de Orthogr. p. 6. *Mich. Maittairium* Dial. Att. p. 16. Sed si quis prioribus peritior *Euripidis* editor ea norma scribi voluerit in posterum ubique κᾀς, me quidem id non faciet nolente, qui nunc tamen prætuli Καὶ ἐς, quia nunquam aliter illud, frequenter recurrens in *Euripideis*, invenitur, velut in Hec. v. 50. Alc. 841. Heracl. 603. Hel. 409, 887, 1574. Ion 1199, 1572. Herc Fur. 1005, 1276. eodem modo ex καὶ εἰ contractum ubique scribitur κεἰ ex καὶ σύ, κἀν neque hæc aliter scribi potuerunt. —— Καὶ σκῦλα γράψεις converterant: *Et quomodo inscribes spolia?* —— si saltem dedissent *spoliis*: σκῦλα γράφειν significaret *spolia pingere*: sed σκύλοις ἐγγράφειν & εἰς σκῦλα γράφειν est *in spoliis* vel *clypeis scribere*, vel *inscriptionem inarandam curare*; nonnihil enim est inter istas duas locutiones differentiæ *Eurip.* Supplic. v. 1202. Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει· in templo Delphico dedicandi *tripodis cavo incidendum inscribe.* *Varro* Eumenid. apud *Nonium* in v. *Praebitio* p. 153. *In ianuam, Cave canem, inscribi iubeo.* Quo vultu Polynices in clypeos inscribi iuberet, quæ sequuntur apud *Euripiden*: Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκε· quæ *Virgilius* imitatus in Aen. III, 288. *Aeneas haec de Danais victoribus arma.* nempe *consecravit*, vel *posuit*, *Servius*; ἔθηκε· locum adnotarat R. P. *Brumoi* Theatri Græc. T. IV, p. 171. Scutorum in templis dedicatorum inscriptiones commemorat *Pausanias* I, p. 31. V, p. 425. X, p. 849. De spoliis Diis dedicatis egerunt accurate *Des. Heraldus* in *Tertull.* Ad leg. Digress. I, c. XIII. & *Thom. Stanlejus* in *Aesch.* Agam. v. 587.

Vs. 580. (μήποτε κλέος) Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.] *Kingium* sequor: antea legebatur γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λ. quam delendam iudicabat *Barnesius*, voculam ἂν eiecit *Kingius*, ad evitandum anapæstum: tenaciter eam tamen retinent codices Anglicani, Batavi, Florentinus. Fortasse quis legi potuisse suspicabitur: —— κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἂν Ἕλληνας λαβεῖν· quibus olim quis adscripserit tanquam interpretamentum ὑφ' Ἑλλήνων· *Timocreontis Rhodii* canticum in Themistoclem memorat *Plutarch.* in Themist. p. 122. F. cuius hoc fuerit exordium: Μοῦσα τοῦδε μέλεος Κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει. in talibus sæpe legitur apud *Euripiden* ἀν' Ἑλλάδα· quia nuspiam, ἀν' Ἕλλανας, mihi quidem prius placet: voculam ἂν sæpius in talibus adiectam memini.

Vs. 581. Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,] Quod *Canterus* coniecerat, *Grotius* recepit pro ὑπεκδράμῃ· *Barnesius*, integros versus a se tornatos interserens Euripideis, unicam hic literam transmutare formidabat. Ambo sunt *Euripidea*, tam ὑπεκ-

δραμεῖν, quam ὑπερδραμεῖν, sed diversissimæ significationis. Ὑπεκδραμεῖν usu notat *effugere*, nihilque distat ab ὑπεκφυγεῖν. *Eurip.* Phœn. v. 880. Med. v. 524. Androm. v. 338. 414, —— ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον, *si mortem evitaris.* ibi Flor. Cod. præbet ὑπερδράμῃς perperam: nam ὑπερδραμεῖν, idem ac ὑπερθεῖν, a cursu translatum, notat *superare*, *vincere.* *Eurip.* Helen. v. 1540. —— μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα Τοσούσδε ναύτας· Troasin v. 930 —— εἰ θεὰς ὑπερδράμοι Κάλλει· *Barnesius* veram lectionem optime recepit, & Ionis versu 973 adfirmavit. *Sophoclea* nunc non lubet expendere: *Philetaerus* in Atalante, ap. *Athen.* x, p. 416. F. Κἂν δέῃ, τροχάζω στάδια πλείω Σατάδου, / Τὸν Ταυρέαν δὲ τοῖς πόνοις ὑπερβαλῶ, / Τὸν Κτησίαν τε τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ. pro Ταυρίτην, in hunc locum Ταυρέαν reduxi, quem velut ὀψοφάγον notat *Antiphanes* ἐν Πλουσίοις, ibid. VIII, p. 342. F.

Vs. 583. —— ὦ κακὰ μνηστεύματα, Ἄδραστε, προσθεὶς,] Usitatissimo vitio legitur in Flor. Cod. Ἄνδραστε. mox A Leid. præfert: διὰ μιᾶς νύμφης γάμων Ἀπωλόμεσθα· sincerum est γάμον· *Eurip.* Troasin v. 498, διὰ γάμον μιᾶς ἕνα Γυναικὸς οἵων ἔτυχον. —— Prius illud, in Scholiis vexatum, κακὰ μνηστεύματα προσθεὶς, tantumdem valet ac κακὸν κῆδος συναψάμενος· supra v. 77, de Polynice, Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, *Pausan.* de eodem IX, p. 722. Ἀφικόμενος δὲ ἐς Ἄργος καὶ θυγατέρα Ἀδράστου λαβὼν κατῆλθεν ἐς Θήβας. *Soph.* Oed. in Col. v. 370. Nostro loco congruit in Med. v. 1356. Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὅ σοι προσθεὶς γάμους Κρέων· sic legitur in Flor. non προθεὶς γ.

Vs. 585. —— δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,] Scribitur in Codd. Leidensibus δύω, sicut in Edd. *Euripidis*, quæ *Grotianam* præcessere: bis hæc nostra *Priscianus* excitat p. 542, & 572. priori loco δύω legitur; altero recte δύο· hæc enim fuit Atticis usitata scribendi ratio, quod monuit *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 347. Tragicis sæpe restituenda: nobilis ex Erechtheo ῥῆσις exstat *Euripidae*, cuius partem tantilla res ignorata penitus obscuravit. —— In versu 586 Ms. Flor. præfert, τῶν δ' ἐπ' ἐμπέσω πεσεῖν· in quibus adparet vestigium veteris scriptionis, ἐμμέσῳ· forte quis legi malit, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ 'κπεσεῖν.

Vs. 587, 88. —— ἀμαθία δυοῖν, Εἰς ταὔθ' ὅταν μόλῃτον, ἔχθιστον κακόν.] Primus *Barnesius*, a prioribus Edd. secedens, edi curavit ἀμαθίαι, *potuit tamen*, inquit, & ἀμαθία *in singulari stare:* quinimo καὶ παιδὶ δῆλον, formam hic esse dualem ἀμαθία· quam, licet invitis Mss. etiam Leidanis, prætulerim plurativæ. Poterat ἔχθιστον κακὸν in αἴσχιστον videri mutandum: αἴσχιστον ἔργον frequentissime legitur: sed ἔχθιστον κακὸν etiam reperitur in *Euripidis* Archelai fragm. *Stob. Grot.* p. 385. & alibi. ἐχθρὸς & αἰσχρὸς, ἔχθιστος & αἴσχιστος sæpenumero male fuerunt a librariis permutata: pro ἐχθροῖς reponendum αἰσχροῖς ἀποπήμασιν Homil. *Clementin.* x, §. 16.

Vs. 591. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν 'εστ',] Antea vulgarant: Μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστ' ἀγὼν, atque in hac mendosa scriptione cum Edd. vett. conspirant Codices Mss. etiam Leid. Flor. Cantabrig. dedit illa *Barnesio* coniectandi materiem; quam hic primam memorat, correctio *Canteri*, οὐ λόγων ἔτ' ἀγὼν, vel ὦ 'γὼν, etiam *Battierio* venerat in mentem: quam vero postremam e libro memorat *Scaligeri*, dederat illam lectionem dudum *Grotius*; hanc, *Piersio*, *Kingio*, *Langio*, pro-

batam hic quoque repræſentavi velut genuinam: οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ' expreſſeris e *Turpilii* Lindia apud *Non.* in v. *Velitatio*, *Comperce verbis velitari.* —— In hac formula loquendi perparum diſtant voces ἀγὼν, ἀκμὴ, καιρὸς, ἔργον. *Soph.* Phil. v. 12. —— ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων. Aj. v. 822. οὐχ ἕδρας ἀκμή. *Eurip.* Or. v. 1294. οὐχ ἕδρας ἀγών. *Euſtathius* Eroticus VII, p. 242. οὐχ ἕδρας καιρός. *Bacchylides*, Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, apud *Dionyſ. Halicarn.* π. Συνθ. Ὀνομάτ. p. 55, 14. & apud *Athen.* XIV, p. 631. c. His, iſtius ævi more, partim *Caſaubonus* fuit uſus ad *Sueton.* Neron. c. XLV. *Homerum* imitantur, cuius Οὐχ ἕδος ἐστὶν, & Οὐχ ἕδος, hoc ſenſu leguntur in Il. Λ, 647. Il. Ψ, 205. recte *Heſychius*: Οὐχ ἕδος, οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι, οὐ καθέδρας φροντίς.

Vs. 591, 92. —— ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος Οὐν μέσῳ μάτην,] Lectio Flor. Cod. σύμμέσαι μάτην antiqui moris ſcribendi præfert indicium, σύμμέσῳ· paulo ſuperius vidimus ἐμμέσῳ· hæc quoque ſcribendi ratio obtinet in Alex. Cod. monente *Io. Ern. Grabio* Prolegom in T. I. V. T. p. 9. vid. Prolegom. in T. II, p. 84. b. T. III, p. 12. eadem eſt in marmoribus antiquis; fluxit e pronunciandi conſuetudine, neque hac parte diſtat ab illa, quam attigit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 733. & in Vanno Crit. p. 588. conf. Clariſſ. *Lennepius* in *Coluthi* v. 208. —— Præterea diſcant hinc iuvenes rem minutam quidem, quæ doctos tamen aliquoties fefellit: ἀνάλωται ſcribendum Attice, non ἀνήλωται· Fieri facile poteſt, ut quis hic maluerit ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος, *ſed abſumitur fruſtra tempus.* *Philemon* in Pyrrho, apud *Stobæum* p. 367, 45. Περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος. Veteres Attici Grammaticis ignotum frequentarunt tempus præſens Ἀναλόω. *Eurip.* Med. v. 325. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. participium ἀναλῶν legitur in *Ariſtoph.* Pluto v. 248. Equit. v. 911. *Aeſchylus* Theb. v. 819. Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος· *perdit*, *abſumit:* aptiſſimum locum *Dukerus* admovit *Thucydidis* III, c. 81, p. 216, 8. ἀνηλοῦντο, *ſe ipſos abſumebant*; ad quam lectionem *Suidam* ſuſpicor reficiendum: alibi formam eamdem adhibuit *Thucydides*. Litera verbi, ſemper producta, non erat augmenti capax, propterea formas vulgares ἀνήλωκα, ἀνήλωσα, ἀνήλωμαι &c. repudiantes Attici ſcribere ſueverant ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι &c. Quod ſi quis itaque retinere maluerit in hoc *Euripidae* loco præteritum, non aliter ſcribendum, quam vulgatur, ἀνάλωται· ut & in Androm. v. 1154, 455. in his idem ſervatur in *Euripideis* tenor: ἀνάλωσεν eſt in Hippol. v. 1336. Elec. v. 681. De hac re minuta notare non dedignati ſunt viri Præſtantiſſimi *Carol. Andr. Duker.* ad *Thucyd.* VI, c. 31, p. 397. & p. 477, 38. (ubi debuerat ἀναλωκέναι e MſS. recipi) Cel. *Petr. Weſſeling.* Obſerv. I, c. 30, p. 132. & ad *Diod. Sic.* T. II, p. 245, 59. ad *Thomae Mag.* quam parat Cl. *Bernard.* Edit. p. 55, 56, Clar. *Sallierius*, ceterique; a quibus, ſi fas eſt, hoc diſſentio, quod formam a *Thoma*, *Moeride*, velut Atticam deſignatam, Atticis certe veteribus ſolam & ſemper imputandam iudicem, non quia ſic Grammaticis videtur, ſed quia nititur eorum obſervatio ſyllabae natura, quam vere iudicabant veteres augmenti minus capacem: exempla requirenti plura poterunt adnumerari: communes, quæ proſtant hic illic apud Atticos antiquos formæ, debentur Editoribus primis, vel correctoribus ad minuta minus attentis: ne *Grotius* quidem abſtinuit in *Stobaeo*, alios etiam novi,

qui

qui nobis *ἀνήλωσεν* in alterius vicem ſubſtituerint homines Eximios. Mitto reliqua, poſtquam monuero, verſum penultimum argumenti veteris Oedipi Tyr. *Sophoclis*, quod *Ariſtophani* tribuitur Gramm. *Διssαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας*· binis in Codd. Leid. *Euripidae* Phœniſſis præfixi, tum in Cod. Reg. Pariſ. ſic ſcriptum legi:

Διssαῖσι χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.

eamdem lectionem, ex alio Codice petitam, mecum ante hos aliquot annos communicavit Eruditiſſimus Medicus *Io. Steph. Bernard.* dignam quæ hic legeretur.

Vs. 594. *Ὥστε με, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός.*] Codices Leidenſes, Cant. forſan & alii præferunt *σκῆπτρα κρατοῦντα.* Niſi nonnullorum ſubire noluiſſem reprehenſionem, recepiſſet *Euripides*: *Ὥστ' ἐμὲ, σκῆπτρα κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός.* ſupra ſcriptum in B Leid. *τὴν βασιλείαν*· non aliter legit Græcus interpres vulgatus: *ὥστε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆσδε.* Præterea multo rarius illud *σκῆπτρα κρατοῦντα*, *ſceptra retinentem*, altera ſtructura, quæ vulgatur, eo, ni fallor, evitata Tragico, ne *μέρος* lectori videretur ſubaudiendum, quod ab Eteoclis mente longisſime remotum. Denique nihil differunt *σκήπτρων κρατεῖν* & *ἄνακτ' εἶναι*· ſed *σκῆπτρα κρατεῖν* notat, quod iam tenebat, *mordicus retinere*, idem ac *τὸ κράτος κατέχειν.* Doctis hæc lectio facile poterit adprobari.

Vs. 596. *Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανῇ.*] Infra v. 617, — *Ἔξιθι χθονός.* & 639. Hæc loca reſpexit *Accius*, ubi ſuis in Phœniſſis iſta fecit Eteoclem forte dicentem, quæ *Nonius* habet p. 292, 20. *Egredere, exi, effer te, urbe elimina.* hic forte ſcripſerat Tragicus, *urbe elimina gradum:* quæſitum, *an gradus eliminat apud Accium in Tragoedia dici oportuiſſet*, diſcimus e *Quinctil.* I. O. VIII, c. III, p. 689. *Accii* verba *Ioſ. Scaliger*, *Fulv. Urſin.* & *Ioſ. Mercerus* alio retulerunt. —— Quæ ſequuntur Vs. 597, 598, ad *Eurip.* Helenæ verſum 816 comparanda, *Virgilio* quoque videri queant obſervata Aen. XII, 50. *Et nos tela, pater, ferrumque haud debile dextra Spargimus, & noſtro ſequitur de vulnere ſanguis:* ſed *Homerus* iam dixerat in eumdem ſenſum Il. Δ, 510. *οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.* ſimilia dedit *Fulv. Urſinus* in *Virg.* p. 526. Ceterum v. 597. *Τίς ὧδ' ἄτρωτος*, ut *Kingius* vulgavit, legitur in Codd. Leid. olim *δ'* interſertum legebatur.

Vs. 599. *Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;*] Diverſam a vulgata (*Ἐγγὺς, οὐ π. β.*) lectionem recepit *Euripides*, quam præter duo Leidd. Codex præbet Cantabr. *Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας;* *Prope adeſt: nonne procul abis quam longiſſime?* Sic legit Grammaticus, cuius hoc erat Scholion in Aug. Cod. *Τὸ δὲ, οὐ πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ πέφευγάς με;* ſcripſerat is, *ἀντὶ τοῦ, οὐ πέφευγάς με;* ſed hanc lectionem ſatis adfirmat uſus *Euripidis*, apud quem *πρόσω* ſignificat *procul*: Iphig. Taur. v. 1330, 1378. Herc. Fur. v. 557. Elec. v. 298. *οὐ πρόσω*, *non procul*, legitur in eius Bacch. v. 847. Herc. Fur. v. 752. Elec. v. 77. Ut noſtro verſu, ſic *ἐγγὺς* & *πρόσω* opponuntur in Herc. Fur. v. 1106. —— *Εἰς χέρας*, quod habet Leidenſium alter A, recte repoſitum a *Kingio*, pro *εἰς χεῖρας*· mox *λεύσσαις* erat in Cod. Flor. *λεύσεις* dederat, ut alibi plerumque ſemper, *Aldus.* Locum noſtrum expreſſit forte *Theocritus* hymno in Caſtores (XXII) v. 69. Polluci dicenti, *Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖ-*

χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας; reſpondet Amycus: *Ἐγγύς· ὁρᾷς; σὺ γύννις ὢν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.*

Vs. 600. *Δειλὸν δ' ὁ Πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.*] Hæc eſt ſine dubio ſincera lectio; perverſas exhibent Cod. Flor. *Δεινὸν*, & margo *Stobaei* p. 507, 49. *Τυφλόνθ'*, hanc memorat etiam *Ti. Hemſterhuſ.* ad Schol. in *Ariſtoph.* Plut. v. 203. ad Ariſtophanea, *λέγουσι πάντες, ὡς Δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος·* commodum adfert *Scholiaſtes Euripidea* noſtra; locum e Phœniſſis petitum ubi monuit Anglus in Miſcell. Obſ. III, p. 104. neſcio cur ſibi quosdam fingat, qui legerint *Δειλὸς δ' ὁ Πλοῦτος·* niſi ut nos doceret, vulgatam eſſe loquendi rationem uſitatiſſimam: inſpexerat, opinor, oculo fugiente, *Caroli Girardi* notam; *Kuſterum* rectius conſuluiſſet, ſuamque omiſiſſet. Præter *Schol. Ariſt.* & *Stob.* *Euripidae* dictum *Euſtathius* adhibuit ad *Hom.* Il. E, p. 390, 8. ut hic Flor. ſic in Oreſtis v. 778, Mſ. Leid. A exhibet *Δεινὸν τόδε.*

Vs. 601. *Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;*] *εἰς μάχην* legitur in Leidenſibus Mſſ. *Barneſ.* pro *οὐδὲν* notat alios *οὐδέν'* legere, ſed utramque lectionem idem valere, notas citans in Ion. v. 594, ubi rem gerit infeliciſſime. Græce dicitur *ὁ οὐδὲν ὢν εἰς μάχην·* non item, *ὁ οὐδεὶς εἰς μάχην·* ſed, ſicuti ſcripſiſſe videtur *Euripides πρὸς τὸ οὐδὲν ἐς μάχην·* ſcribere quoque potuerat, *πρὸς τὸν μηδὲν εἰς μάχην.* —— Quid vero *Barneſius*? hunc nobis dedit in Ione verſum 594, *Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι· καὶ* ſcilicet, ut ab aliis Poëtis ante vocalem, ab Attico quoque Tragico corripi poterat! mihi quidem *Scaligeri* placet emendatio, ſi ſic iſta ſcribantur, *ἀσθενὴς μὲν ὢν / Ὁ μηδὲν ὤν, κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι.* *homo nullius pretii Sophocli* dicitur *ὁ μηδὲν ὤν*, Aj. v. 778. *μηδὲν ὢν γοναῖσι*, v. 1113. opponitur *εὐγενεῖ·* & v. 1248. *Ὅτ', οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ.* ſunt apud *Sophoclem*, *Euripiden*, & alios, huius generis plura; quantum ſatis eſt eam in rem locorum protulit Celeberr. *Alb. Schultenſius* ad *Iobum* p. 755, & p. 124. ubi proſtat inter *Euripidea* hic quoque verſus e Phœn.

Vs. 602. *Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.*] In *Stobaei* Florileg. Tit. LII, p. 360, v. 31. legitur hic trochaicus, tum apud *Sueton.* in Aug. c. XXV, tanquam Auguſto ſæpius uſurpatus: *Euripidis* eſſe verſum e Phœniſſis non meminerat *Fabricius* Bibl. Gr. L. III, c. XXIV, p. 597. Sequenti verſu ſcribi poterit *Κόμπος εἶ.* ex Aug. Cod. & Etymolog. M. p. 527, 47. *inanis tantum es crepitus.*

Vs 606. *Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον*] Sic Mſſ. Leid. & Flor. pro *πλεῖστον· πλεῖον* jam dederat *Grotius*; quem ſequuntur *Pierſ.* & *King.* —— Hic in Vs. 608. *Τίς ἂν* edidit, pro *Τίς δ' ἂν κ.* quod Leidenſes tamen Codd. exhibent.

Vs. 609. *Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'.*] Hunc locum non attigerunt, qui de *Caſtoribus* egere, vel etiam *λευκοπώλων* adpellationem Zetho atque Amphioni adfirmarunt. Utri hic *θεοὶ* dicantur *λευκόπωλοι*, Grammatici quoque Græci dubitant: Caſtor & Pollux albis equis utebantur dum eſſent inter homines; &, quia, poſtquam hinc ſeceſſerant, candidis in equis ſæpius adparuiſſe credebantur, *λεύκιπποι* dici ſolebant, vel *λευκόπωλοι·* docte notat ea de re *Io. Daviſius* in *Ciceron.* de Nat. Deor. II, c 2. p. 114. ſed *λευκόπωλοι* quandoquidem Zethus & Amphion quoque fuerunt dicti, dubium nul-

nullum est, quin arcis Thebanæ conditores Thebanus Polynices designarit adpellatione θεῶν τῶν λευκοπώλων. hoc prorsus confirmat *Euripidis* ex Herc. Fur. v. 29 & 30. Τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς, Ἀμφίον', ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός. ad quem locum quæ scribit *Hadr. Iunius* Animad. I, c. XII. rectius omisisset; si fuissent omissa, *Barnesianae* quoque adnotationis parte careremus. *Euripidis* ex Herc. Fur. locum commodum admovit *Hesychio* Cl. *L. Bos*, in Διόσκουροι· scripserit is forsitan: Διόσκουροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοὶ, ὡς Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Λευκόπωλοι καλούμενοι. Præter ea, quæ notantur ad *Hesychium*, consulendus *Io. Davisius* ad *Ciceron.* de N. D. L. III, C. XXI, p. 342.

Vs. 610. Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος.] Olim hic legebatur Ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος, dum variis illa modis tentabat *Battierius*, tamen viderat vir Egregius, abiiciendum ἀπό. Quod a me quoque repræsentatum, scriptis Codicibus obsequuti dederunt *Grotius*, & *Kingius*; reperitur illud in Leid. Flor. Si Codicis auctoritate nititur *Barnesii* lectio Ἐξελαυνόμεσθα πάτρης, crederem *Euripiden* πάτρας posuisse; hæc enim est Attica, πάτρης Ionica forma. Legitur apud *Plutarch.* Consolat. ad Apollon. p. 112. D. Φυγὰς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμᾶς, in *Euripidei* Thesei fragmento, ubi Doricum illud ἐμᾶς recte quidem in ἐμῆς, sed πάτρας insuper in Ionicum πάτρης convertit *Grotius* in Excerpt. p. 389.

Vs. 611. Ἀδικία γ', ὦ θεοί. E. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς.] *Kingium* sequor, sic omnes Codices legere monentem; cum Britannicis conspirant Leidenses. Enormis erat olim in Edd. trochaicus: Ἀδικία γε σῇ, ὦ θεοί. E. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς. Absque Codicibus esset, placere cui poterat *Grotii* lectio: Ἀδικίᾳ γε σῇ. E. Μυκήναις —— certe placuit *Sam. Battierio*, qui *Grotianam* non viderat Phœnissarum Editionem: me, præter Codices, sequentia potissimum movebant, ut alteram lectionem, Ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. reciperem: huc enim referendum Eteoclis illud, Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς. vidit hoc etiam *Langius*. ut omnibus constet, hanc esse genuinam lectionem, duo tantum loca subiiciam. *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 780. Π. Ὦ θεοὶ I. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς; Philoctetae, ἰὼ θεοὶ, ingemiscenti, Neoptolemus in *Soph.* Phil. v. 735, Τί τοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; hoc in loco cum ἰὼ θεοὶ extra versum ponatur, sic inter trochaicos quoque fortasse quis collocandum hariolетur ὦ θεοί, tumque adoptandum præterea quod *Grotius* dederat: ego vero Codicum hic malim auctoritate niti. Utrum autem dicatur Μυκήναις, an Ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. 'ν Μυκήναις, nihil interest; ut apud alios frequenter, apud *Euripiden* in talibus omittitur interdum præpositio.

Vs. 615. —— Σὺ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.] *Grotii* lectio, σὺ θέμις σοι, si Codicibus plerisque niteretur, causæ nihil esset cur alteri postponeretur; sed hanc, *Kingio* quoque probatam, Codices agnoscunt Leidenses, Cantabrig. Flor. In altero Leidensium legitur, σὺ θεμιτὸν ὀνομάζειν μρὸς κάρα· perperam; e compendio scribendi patet, qua fide dederint Doricum ματρός. —— Vs. 616. Ὦ πόλις. μολὼν ἐς Ἄργος —— obversabatur Grammatico, qui ad *Aristoph.* Plut. v. 601. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει· μετείληπται, inquit, ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου. errorem *Thomas Mag.* errat in v. Πόλις, dum ducem suum deserit, non dissimilem;

 quæ

quæ legerat apud *Aristophanem*, velut ex *Euripidis* excitans Oreste, verbo *πάσχω* pro *λέγει* posito. Videri poterat Comicus *Euripidis* respexisse versum e Supplic. 807, Ὦ *πόλις* Ἀ*ργεία*, *τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε*: sed vir Summus monuit partem versus secundam in Medea legi; Medeæ autem *Euripideae* alia nonnulla præterea Comicus in Plutum, risus captandi gratia, recepit: exemplo sit Pluti v. 114.

Οἶ*μαι γὰρ οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,*
Τ*αύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας.*

Atticam vetulam potius decebat, quam ferocissimam Medeam, quod hanc dicentem facit *Eurip.* Med. v. 625. *σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται.* indidem alterum etiam hemistichium *Aristophanis* suspicor derivatum: versu Medeæ 916 vulgatur, Οἶ*μαι γαρ ὑμᾶς*· sed non absurde credi poterit, olim lectum: Οἶ*μαι γὰρ οἶμαι, τῆσδε γῆς* Κ*ορινθίας* Τ*ὰ πρῶτ' ἔσεσθαι.* ubi proxime *σὺν θεοῖς* præcesserat; quod, in sermone quotidiano contritum, in ambiguo sensu venuste jocantibus commode nonnunquam inserviit: Doctis nota sunt urbana *Diogenis* & *Stratonici* dicta, quibus etiam usi sunt *Dan. Heins.* Lect. *Theocr.* c. XXI, p. 366. b. *Aeg. Menag.* in *Diog. Laërt.* VI, §. 69.

Vs. 618. Εἶ*μι*· *τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν.*] *Grotium* sequor, &, quos ille, forte Codd. Parisinos. Per Edd. hæc erat vulgata lectio: Ἔ*ξειμι. πατέρα δὲ* (Ms. Leid. B *δέ γέ*) *μοι δὸς ἰδεῖν.* E. *οὐκ ἂν τύχοις.* Leid. A, B, & Flor. præbebant *εἰσιδεῖν*· hoc, cum invenisset in Cod. Cant. recepit *Barnes.* in notis absurdæ, quam posuerat, conjecturæ locum esse negans, *ubi Autoritas adest tam sancta*: Docti rident istiusmodi verborum inanias. *Kingius*, Codices mendosos esse fassus, *Grotii* lectiones tandem adprobat. Mitto *Langium*, quodque imputat *Salmasio*, Ἔ*ξειμι.* Nostrum versum Εἶ*μι* sicut optime orditur, displicet idem illud Εἶ*μι* versus præcedentis initio, quo scriptum fuisse hariolabar: Εἶ*α*, *μὴ πόνει*, —— hoc, si Lectori perito non displicet, facile poterit adfirmari.

Vs. 619. Ἀ*λλὰ παρθένους ἀδελφάς.*] Si Codices interfertum *γε* præbuissent, non spernerem Ἀ*λλὰ παρθένους γ' ἀδελφάς*· *sed sorores saltem virgines.* Infra v. 1665, Ὦ *φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι. Soph.* Oed. in Col. v. 1272, Π*ειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι.* verum *ἀλλὰ* sæpenumero vel solum *saltem* denotat. *Soph.* El. v. 417. Λ*έγ' ἀλλὰ τοῦτο.* Schol. *κἂν τοῦτο. Eurip.* Iphig. in Aul. v. 1239 Ἵ*ν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν* Μ*νημεῖον*· —— In versu sequenti, quod præferebant Editiones, *γ'* obliteravit *Barnesius*; hunc *Piers.* & *King.* sequuntur; eo reducendum quoque censui, quia legebatur in Mss. Leidanis.

Vs. 621. —— *χαῖρε.* I. *χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον.*] Respicit hunc locum *Eustathius* de Ismeniæ & Ismenes Amor. VII, p. 270. Ὑ*σμινία, χαίροις*· *ἐγὼ δὲ, ἀλλ' οὐ χαρτὰ πάσχω.* In *Eurip.* Hec. v. 427, Polyxenæ *χαῖρε* dicenti respondet Hecuba, Χ*αίρωσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.* quod postremæ voci fuerat adscriptum interpretamenti loco, *χαρτὰ*, tanquam *Euripideum* per Editiones non tantum sed & Codices scriptos fuit propagatum; genuinum *τόδε* servavit de tribus Leidanis unus, recens ille quidem, sed ex optimo descriptus. *Eurip.* Alc. v. 510. Ἄ*δμητε καὶ σὺ χαῖρε.* A. Θ*έλοιμ' ἄν*· *εὔνουν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.* *δ'* e Codice est Flor. contra vero Gadatæ, *χαῖρε* dicenti, Cyrus ore *Xenophontis* K. Π. V, p. 128. B. *ἀλλὰ ποιῶ ταῦτ' ἔφη*· *σὺ γὰρ με σὺν τοῖς θεοῖς*

οὐ

σὺ κελεύεις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκάζεις χαίρειν. *Sophocles* Elec. v. 1484. Χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε· *Aristaenet.* I Epist. XXII, p. 54. *Charisius*, χαίροις, εἶπε, φιλτάτη. ἡ δὲ, καὶ πόθεν ἂν ἐμοὶ γένοιτο χαίρειν; ubi mox legi malim: τί δαὶ, μή τι πρὸς θεῶν νεώτερον συμβέβηκεν; *Plato* Protag. p. 310. B. μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; *Basilius* epistolam sic orditur XLIV, Χαίρειν σὺ λέγομεν, ὅτι οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσιν.

Vs. 622. —— Εἰς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ.] Olim hæc erat lectio vulgata: Εἰς πολλά γ' ἄθλια π. ε. *Grotius* dedit: Εἰς πόλλ' ἄθλια γε π. ε. *Barnes.* e Cod. Cant. Εἰς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ· hoc coniectura *Battierius* etiam adsequutus est, &, suavius aures accidens, atque in Leidensibus Codd. inventum, prioribus antetuli. Neminem, hæc sola legentem, offendere poterit illud, Εἰς πόλλ' ἄθλια· Phœn. v. 1636, Ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ. erat Oedipus πανάθλιος· *Nam is demum miser est, cuius nobilitas miserias Nobilitat.* ex *Euripidis* Alexandro legitur in *Stobaeo Grot.* p. 439. Ὥστ' οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ. sed sequentia spectanti verisimile saltem videbitur, hic legendum: Ὡς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ.

Vs. 624. —— ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;] Ista sic scripta vulgavit in *Epicteteis Arriani* Clar. *Io. Uptonus* L. II, c. XXII, p. 313. ubi ante legebatur interpretamentum verbi ἱστορεῖς, ἐρωτᾷς nimirum. —— Vocibus ὡς τί supra scriptum in Codice Leid. B εἰς τί, utrum veluti diversa lectio, an vice supplementi latet. Non equidem arbitror, quamobrem (πρὸς τί; vel εἰς τί; vel τί;) vocibus ὡς τί, simpliciter positis, designari: loca nemo mihi sobrius obiiciet, in quibus ὡς, quarto casui iunctum, tantumdem valeat ac εἰς vel πρός. In *Euripideis* etiam aliquoties legitur ipsum illud ὡς τί, sed, ut arbitror, semper in alium sensum adhibetur: Iphig. Taur. v. 557, ὡς τί δὴ θέλων; Rheso v. 99, Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τάδ' ἐπλίζῃ χέρα; *tanquam quid facturus?* in ὡς τί δὴ alibi participium illud, vel δράσας, vel δράσασα, relinquitur subaudiendum, Orestis v. 797. Iphig. Aul. v. 1342. Ion. v. 525. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσῃ; legitur in Herc. Furente v. 1407. Non tamen vulgatum ὡς sollicitarem, ubi suppressa forte censeri posset præpositio, nisi paulo legeretur ante εἰς in versu, qui nostrum illud ὡς haud sane respuit. Suspicor in vicinis versibus voces ὡς & εἰς iam olim sedes commutasse, scriptum autem a Poëta v. 622, —— ὡς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ. nostro versu 624, —— εἰς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; *quamobrem hoc ex me sciscitaris? Sophocles* Trachin. v. 407, Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις. idem illud *Piersonus* Verisim. p. 20, sagaciter detexit in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 494, —— ἐς τί δ' ἐστὶ τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν; concinit in eumdem sensum v. 496, Τί δ' ἄν; μάθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι; Antholog. III, c. VI, ep. 5. —— ἐς τί δὲ τοῦτο; IV, c. XII. ep. 25. *Philippus*: Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἔνδυς ἀνδροκτόνα; epigr. 50, v. 3. —— ἐς τί δὲ τρισσὰ Στέμματα χερσὶν ἔχεις; —— Prius illud Vs. 622, Ὡς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ. eo prætulerim, quia præpositio plerumque semper omitti solet in talibus. *Aeschyl.* Agam. v. 1304, Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Γύναι· *Sophocles* Phil. v. 254, Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς. *Euripides* Hec. v. 427, —— ὧδε πάντα δυστυχῶ. *Sosiphanes Stobaei* Tit. XXII, p. 187, sic. Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι Βροτοί· invenerat illud παῦρα *Sosiphanes* in loco *Soph.* Aj. v. 1041. Πολλὰ

λοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι· — Tandem ὡς vocibus πόλλ' ἀθλία præfigitur aptiſſime, ſignificans, *ut*, vel *quam: quam ego ſum in multis calamitoſa!* Exempla requirenti dabit *Sophocles* El. v. 508, 926, 1169, 1302. Trach. v. 398, 637, 676, 747, 1097. &c. Hoc non cadet in dubitationem, utrum iſta duo his ſedibus conveniant, ſed an non vulgata quoque ſtare poſſint, quod, ſi quis pertendere velit, non valide negaverim.

Vs. 625. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε.] Cum præcedenti hic quoque proſtat in Epicteteis *Arriani* II, c. XXII, *Euripidis* non nominati trochaicus: integrum *Arriani* locum, ſic ibi disputantis, ut τὸ φιλεῖν ſolius eſſe ſapientis evincat, adponam e p. 312, 313. ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης οὐκ ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός; οὐκ ἦσαν συντεθραμμένοι, συμβεβιωκότες, συμπεπωκότες, (ſic recte corrigit *Io. Uptonus*, p. 161.) συγκεκοιμημένοι, πολλάκις ἀλλήλους καταπεφιληκότες; —— ἀλλ' ἐμπεσούσης εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ κρέως, (*velut carnis fruſto canibus adulantibus obiecto*) τῆς τυραννίδος, ὅρα, οἷα λέγουσι, Π. Ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων; Ε. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; / Π. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Ε. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει. / καὶ εὔχονται εὐχὰς τοιάσδε. Iſthic loci deeſſe ſuſpicor, quas olim poſuerat *Arrianus*, utriusque fratris malas preces, e Phœn. v. 1376, 1377. & 1383, 1384. ubi quia genuinis ſpuria ſunt interiecta, iſtam quoque vellem in *Arriano* redimi poſſe iacturam, quam non magni fecerit Philoſophus.

Vs. 626. —— Ε. αὐτὸ σημανεῖ.] Eteoclis fuerit ex *Euripidis* mente, an Polynicis, dubitari poteſt: Eteocli facile potuerunt a librario tribui, qui hemiſtichia, quæ præcedunt, huius eſſe meminerat. In Leidenſi Cod. B perſona præfigitur Polynicis, forſan & in aliis: talia fere negligimus in Codicibus conferendis: mihi videntur tamen Eteoclis, animo iam tum agitantis, quod effecit poſtmodum: Αὐτὸ σημανεῖ, vel, αὐτὸ δείξει ſolemnis erat formula ſciſcitantibus eventum exſpectandum deſignantis; vel ſimpliciter ſignificans, *res ipſa indicabit*, aut *indicat*. *Euripides* in Bacch. v. 974, —— τἄλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ. quod omittebatur vulgo, Tragicus etiam addidit in Androm. v. 264. —— τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Or. v. 1131. Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, ἢ τείνειν χρεών. parum diſtat in Helena v. 150. Πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ. Recte *Suidas*: Αὐτὸ δείξει. παροιμία· ἐλλείπει τὸ ἔργον. ubi notat *Kuſter*. cum *Gatakero* ad *M. Anton.* XI, §. 15. conferri poterit *A. Schottus* ad *Suidae* Prov. p. 376. ſed hæc dudum dederat *Erasmus* in Prov. *Res indicabit.*

Vs. 630. Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός.] *Indigne exigor patria innocens*, e *Naevii* Danaë legitur apud *Non. Marc.* p. 291, 5. Quod olim hic legebatur Ὡς ἄτιμα οἰκτρά π. tentabat *Battierius* Ὡς ἄτιμα, κ' οἰκτρὰ π. ſed Codices ſcripti, quibus caruit, dederunt aptiſſimum ἄτιμος· quod expreſſere *Grotius*, *Barneſ. Pierſ. King.* hoc etiam in Leidenſibus & Flor: vid. verſ. 1749.

Vs. 631. Δοῦλος ὥς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.] Scribendi compendium pepererat πρὸς Οἰδίπου. *Gul. Canterum*, recte πατρὸς corrigentem, deinceps ſunt Editores ſequuti. *Sam. Battierius* in ſchedis „ *Prius*, inquit, *quam illud Canteri* „ *vidiſſem, putavi ſic ſcribendum eſſe* „ *verſum, quod non omnino eſt reiiciendum:* —— οὐχὶ ταὐτοῦ οἱ πρὸς Οἰδίπου γεγώς." hoc vereor ut Græcum ſit:

fit: *οἱ πρὸς αἵματος* nihil huc facerent. Genuinum utique *πατρὸς*, quod sæpius eamdem subiit corruptelam. Ex Codice Flor. hanc *If. Vossius* excerpserat lectionem, —— *οὐχὶ τ' αὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου μολών*. si postremum illud plures libri scripti præferrent, dignum esset, quod expenderetur.

Vs. 632. *Κἄν τι σοι πόλις γένηται, μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ*] *Kingii* lectionem repræsentavi, non ut genuinam, sed ut e Mſ. petitam, *Scholiastis* au[illegible] atque illis, quæ prostant, præponendam: eadem in mentem venerat *Sam. Buttierio*, nec non *Ioanni Piersono*: olim fuerat vulgatum: —— *μή με τόνδ' αἰτιῶ* sex septemve diversas lectiones *Kingius* in notis commemorat, [illegible] repetitas, in [illegible]: [illegible] cramben hic reponi necesse non est; [illegible] lectiones [illegible]: in [illegible] eorum altero *μή με τᾶνδ' αἰτιῶ* legebatur; in altero *μ. μ. τᾶνδ' δ' αἰτιῶ*. Proxime veterem, ut puto, lectionem duo Leidenses accedunt; alter A præfert: —— *μή με τᾶνδε δ' αἰτιῶ*· Mſ. B —— *μή με τᾶνδέ γ' αἰτιῶ*· unam si literam Γ mutaverimus in Π, veram, nisi fallor, & antiquam reprehendemus scripturam:

Κ[illegible] *τι σοι πόλις γένηται, μή με τᾶνδ' [illegible]*

Et, si quid tibi civitas malorum evenerit, horum ne me incuses, vel, *ne mihi culpam [illegible]*. Habet, fateor, illud a me quoque vulgatum in contextu, quo se docto possit Lectori commendare, tanquam altero vehementius, *μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ. si quid tibi contigerit mali, non me, sed hunc-ce, incuses.* Scholiasta recentior: *μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δὲ, ἤγουν Ἐτεοκλέα*, addens *οὕτω χρὴ γράφειν τὸν στίχον*. his [illegible] Grammaticum tamen veterem invenisse lectionem *τᾶνδ'* in suo Codice; neque aliam alter repererat, explicans *Euripidea* hunc in modum: *ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μή με τούτων αἰτιῶ.* —— Præterea simplex *αἰτιῶ*, *incusa*, frequentatur eadem structura. *Eurip.* Med. v. 605. *Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ*. *Soph.* Oed. Tyr. v. 616. *Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.* *Aristoph.* Ran. v. 643. *Αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.* deterius est quod ibi e Mſ. notatur. —— Me tamen hæc non [illegible], ut scriptorum Codicum lectionem *τᾶνδε*, verbo congruam, librariis aut sciolis tribuerem: ubi *τὶ* præcesserat, illis certe pluralis *τᾶνδε* displicere poterat, qui hunc transitum a singulari ad pluralivum non meminerant Tragicis inprimis in talibus adamatum: *Μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ* in Sopa[illegible] recentiori potius probem, quam in *Euripide.* Tandem simplici non minus frequens, ista quoque structura, compositum *ἐπαιτιᾶσθαι* etiam apud Atticos Poëtas. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 653. — *ἀρχαῖος, εἴ σέ τι Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.* Addatur Antig. v. 495. El. v. 606, 634. *μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμ'*· *Aeschylus* Prom. v. 973. *Ἢ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαι[illegible]* [illegible] *Abreschii* monitum p. 64. non impedit, [illegible] alterum [illegible]: [illegible] structuram mutandi nihil causæ Tragicus habebat. *Euripides* Heraclid. v. 462. *Ὦ πρέσβυ, μὴ νῦν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν.* ubi, si Codices præberent, *τᾶνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν* [illegible] *Aristoph.* Vesp. v. 1438. *Thucydid.* VI, c. 28. *ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο.* Simplex eadem, ut notum, adhibetur structura: *Isocrates* p. 348. E. *πάντων αὐτὸν τῶν γενομένων αἰτιῶνται.* &c. utrumque etiam diversa: *Antiphon* p. 112, 29. *ἃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην.* *Xenophon* K. Π. VII, p. 183. A. *οὐκ αἰτιῶμαι οὐδὲ τόδε τὸν θεόν.* Est, ubi

ubi ſimplex locum non reperiat: *Euſebius* Præp. Evang. I, p. 31. c. ſcripſerat: *πλάνην* Ἕλλησιν *ἐπαιτιᾶται*, non *αἰτιᾶται*, prouti vulgatur. Activa legitur hic illic utriusque verbi forma, ſed perperam.

Vs. 633. [Οὐχ *ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.*] Vera quidem hæc, ſed odioſe repetita: dixerat abhinc tertio verſu Polynices: Ὡς *ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός*· quid obſecro diſtat —— *ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός*; *invitum arma moviſſe ſe* dudum iam fuerat obteſtatus v. 437, —— *ἀκουσίως* Τοῖς *φιλτάτοις γ' ἑκοῦσιν ἠράμην δόρυ.* Eruditi Lectoris optio ſit, *Euripidine* verſus inutilis ſit attribuendus, an interpolatori; ſi mihi datur libera, poſterius elegerim.

Vs. 634. Καὶ *σὺ* Φοῖβ' *ἄναξ* Ἀγυιεῦ,] *Ratallerus: O compitorum Phoebe cuſtos.* Non video, quid impulerit *Ioſephum Waſſium* ad *Thucyd.* VI, c. 28. ut diſtingui maluerit: Καὶ *σὺ* Φοῖβ' *ἄναξ*, Ἀγυιεῦ, *καὶ μέλαθρα, χαίρετε*· nam, quem ſic dici noluit, Apollinis *Aguieus* cognomen fuiſſe, vel ex *Horatio* notum IV Carm. VI, 28. ubi memorantur Ἀ*γυιάτιδες θεραπεῖαι Eurip.* Ione v. 186, præter alia non adſpernanda noſtrum locum attulit *Barneſius.* vid. *Flor. Chriſtian.* in *Ariſtoph.* Vesp. v. 870. (ubi Scholia diligentius debuerant cum *Harpocratione in* Ἀγυιᾶς comparari) *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. v. 144. in Del. v. 293. & ad *Heſych.* in Ἀγυιεὺς citatos.

Vs. 635. Ἥλικες *θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.*] *Grotius* recte vulgavit *οἱ 'μοὶ*, prouti ſcriptum in Flor. quod in reliquis proſtat Editionibus *οὐ 'μοὶ* nihil habet quo ſe tueatur, præter exemplorum quamdam ſimilitudinem noſtris in exemplaribus: In *Ariſtoph.* verſu ap. *Athen.* x, p. 422. F. *Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην*· nemo facile ferat *μοὐ 'στὶ.* eadem eſt in ſimilibus ratio. —— Δεξίμηλ' *ἀγάλματα* (non ſane *ſimulacra*, ſed *altaria* victimis recipiendis deſtinata) reſpexit forſan *Accius* in Phœniſſarum verbis, quæ *Nonius* ſervavit p. 174. I. quæque *Scaliger* in *Varron.* p. 131. emendatius ſcripta retulit ad alium Phœn. *Eurip.* locum: *Delubra cœlitum, mari* (ed. *maris*) *ſanctitudines.* ubi forte ſcribendum, *in aris:* Quid ſi, *Delubra Zethi, in aris ſanctitudines?* ut illa ſint *Euripidis* v. 609. *θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'*· hae, *δεξίμηλ' ἀγάλματα*, ſi non ſint, certe reſpiciant. *δεξίμηλον ἐσχάραν altaris craticulam* dixit *Eurip.* Androm. v. 1138. *altaria, δεξιπύρους θεῶν* Θυμέλας in Supplic. v. 64.

Vs. 638. *κρατήσειν τῆσδε* Θηβαίας *χθονός.*] Aliorum Codicum ante conſenſus exſpectandus, quam in hunc verſum recipi dignum ſit *τῆσδε* Θη*βαίαν χθονός*· quod præbet Mſ. Leid. B. *τῆσδε* Θηβαίας *χθονὸς* legitur in Bacch. v. 1041, 1200. Phœn. v. 294. *τῇδε* Θηβαίᾳ *χθονὶ*, v. 783, 890. addatur v. 1108, 1239. In Rheſi v. 471, Ξὺν *σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ'* Ἀρ*γείαν θέλω*· Mſ. Flor. legit Ἀρ*γείων.*

Vs. 639. Ἔξιθ' *ἐκ χώρας.*] Recte *Barneſius* e Mſ. recepit, pro Ἔξελθ' *ἐκ χώρας*· idem illud, e Pariſinis Codd. petitum, a *Grotio* potuerat accepiſſe: Ἔξιθι quoque legerat in Flor. Cod. *Voſſius.* Ἔξιθ' *ἐκ χώρας* invenitur in A Leid. Sed in altero B Ἔξιθι *χθονὸς*· hoc, niſi fulcrum addatur γ', trochaicum corrumperet; debetur autem deſcriptori, qui meminerat legi ſupra v. 617.

Vs. 639. —— *ἀληθῶς δ' ὄνομα* Πο-

λυ-

λυνείκην πατὴρ Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.] Iudex inprimis idoneus, *Quinctilianus* I. O. V, c. X, p. 405. *& illud*, ait, *apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis, ut argumentum morum. frater incessit.* hunc unum locum respicit, a *Turnebo* designatum: praeterea legitur Phoen. v. 1500, *ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.* Erudite *Grotius* in Prolegom. p. 21. excusare nititur *Euripidae* peccatum. *Aeschylus* quidem, *sui nominis* esse Polynicen, dicere non neglexerat, neque tamen in eam incurrit *Quinctiliani* reprehensionem: vid. Theb. v. 583, 84. & v. 835, 36. *Sophocli* tantum dicitur in Antig. v. 112, *Πολυνείκης Ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων.* *Eustath.* in Il. I, p. 686, 24. *Φερωνύμως καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς —— ὠνόμασται. καὶ τὸ τοῦ Αἴαντος δὲ ὄνομα, καθά φησι Σοφοκλῆς* (Aj. 430) *ἐπώνυμον ἦν τοῖς ἐκείνου κακοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ αἶ, —— καὶ Πολυνείκης δὲ πολλῶν νεικέων ἦν ἐπώνυμος θείᾳ προνοίᾳ, ὡς Εὐριπίδης φησιν.* Nominis Ὀδυσσεὺς ex ipso quoque Summi vatis imitatore *Sophocle* petuerat originationem his simil. in excitasse. Auctor vitae *Sophoclis*, *παρετυμολογεῖ δὲ*, inquit, *καθ' Ὅμηρον καὶ τοὔνομα τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς, / Πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.* sic ista leguntur in Cod. Reg. Paris. *ὠδύσαντο*, quod apud *Hesych.* legerat, nollem in illum locum intulisset *Menagius* ad *Laërt.* IV, § 30. Mulierem *Σιδηρὼ* vocatam, *sui* quoque *nominis* esse dixerat *Sophocles*: vid. *Salmas.* in *Aelii Lamprid.* Commodum p. 122. F. & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I, p. 312, 99. Sed fatendum tamen, in his quoque, disparatis ab iis, quae superius attigi in Vs. 27, multo parcius versatum *Sophoclem*, quam *Euripiden*, quod vere monuit Ill. *Ios. Scaliger* Conj. in *Varron.* p. 146. cuius observatis qui *Burmannus* quoque citatum addiderit *Hieron. Columnam* ad *Enn.* fragm. p. 240, 241, is huius generis habebit affatim. In Aeschyleis quae supersunt nescio num praeter designatum quidpiam inveniatur tale, nisi nomen *Epaphi*. *Aesch.* Prometh. V. v. 849. *Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θιγημάτων Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον·* vulgatur absurde *τῶν Δ. γεννημάτων.* egregiam correctionem veluti *Peyraredi* posuerat in margine libri sui *Ios. Scaliger.* *Hesychius*: *Θιγημάτων, μιασμάτων.* —— Quod ultimum adfert *Columna*, distichon inficetum, tanquam spurium, *Ovidio* pronunciat indignum Celeberr. *P. Burmannus* ad Heroid. XXI, v. 209. cui sane libenter adsentior; neque tamen talibus vel ipse prorsus abstinuit *Ovidius*: Epist. ex Ponto IV, XIII, 2. —— *quod es, vere, Care, vocaris.* XVI, 17. *Ingeniique sui dictus cognomine Largus.* Sed haec non invenusta sunt, ut nec illud in Anthol. III, XV, ep. 3. *Πανσανίαν ἰητρὸν ἐπώνυμον·* quaeque sunt eiusdem generis; a quibus multum distat illud in *Acontii* Graeco nomine quaesitum in Latino carmine *acumen*; quod, ut Ennianum de *Andromache*, quaeque sunt similia, Latinis auribus non minus absurda videri debuerunt, quam Graecis videbitur, quod de *Nabale* legitur in Alexandrina versione I *Reg.* XXV, 25. *κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ αὐτός ἐστι· Νάβαλ ὄνομα αὐτῷ καὶ ἀφροσύνη μετ' αὐτοῦ.* נבל שמו ונבלה עמו Nemo, nisi sciens Orientalium dialectorum, intelliget in *Sirach.* VI, 22. *Σοφία κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐστιν, —— οὐ πολλοῖς φανερά.* quaeque sunt in isthoc libello similia c. XLIII, 8. & XLVI, I. *Ἰησοῦς —— ἐγένετο κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μέγας ἐπὶ σωτηρίᾳ. κ. τ. λ.* —— Sed haec nihil ad *Euripidae* locum, quem *Io. Davisius* profert ad *Ciceron.* de N. D. II, c. XXXI. p. 181. ut ostendat ante *Platonem θεοῦ πρόνοιαν Euripiden* commemorasse.

Pp 2 Vs.

Vs. 642, 43. —— ὦ τετρασκελὴς / Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα / Δίκε,] Postremum verbum e colo tertio retulit ad quartum *Kingius*, Codicis & Scholiastis auctoritate; huius ductu *Battierius* idem viderat. Isthæc præterea sic convertit *Kingius*: *cui quadrupes Vituli indomitum corpus Prostravit*: corrigendum scil. [illegible], ἀδάμαστον τὸ σῶμα Δίκε· excitat e Bacchis v. 600, Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα, Δίκετε, [illegible] *prosternite*. *Kingius* vulgatam hic lectionem adversus *Kingium* tueri voluit: mihi, quid sit antiquitus a Poëta profectum, non liquet. Μόσχος ἀδάμαστος est *indomita iuvenca*; *Nescia aratri*, *nullo collum Signata iugo*: Cadmea iuvenca, quam dixerat *Ovid.* Met. III, 16, *Nullum servitii signum cervice gerentem*: ibid. v. 23, *Procubuit*, *teneraque latus submisit in herba*: taurus, qui Iovem tegebat amatorem, II, 865, *latus in fulvis niveum deponit arenis*: Ὤκλασεν, in Europa *Moschi* v. 99. *Luciano* de Saltat. §. 41. memorantur p. 292, Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις· de eadem *Pausan.* IX, p. 733. Cadmo, ait, manendum erat, ἔνθα ἡ βοῦς ἔμελλε καμοῦσα ὀκλάσειν. de Cadmea [illegible] Dionys. IV, p. 132, 12. Καὶ βοὸς ἀμφήεσσα χαμευνάδος ὤκλασε χηλὴ, Ἄστεος ἐσσομένοιο προάγγελος. Minus, in hac re, proprium *Euripideum* Δίκε tantumdem valet, ac κάββαλεν ὀκλὰξ *Apollonii Rhodii*.

Vs. 645. οὗ κατοικίσαι / 6 Πεδία μὲν τὸ θέσφατον Πυροφόρα δόμαν ἔχρησε] Non infeliciter, ut arbitror, corrigo, Πυροφόρ' Ἀόνων· quod, hinc facile natum, Codices insidet & Editiones, [illegible], in quamcunque partem versaveris, nullam admittere videtur interpretationem, quæ sit specie veri commendabilis: nam quid obsecro sunt τὰ πεδία τῶν δόμων, *Scholiastis* memorata? quorum unus πεδία [illegible] interpretatur [illegible] καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν· hæc, & reliqua [illegible] quoque, sunt hominum commenta, quos veritas latet. Colon autem 7 strophæ & antistrophæ sibi non respondent invicem; neque colon 7 antistrophæ, Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ· versus est a *Scholiaste* designatus; sed Glyconius [illegible] cuius prima sede trochæo quoque locus conceditur:

Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ / - ∪ / - ∪∪ - / ∪ - /

una voce transposita, noster versus ad hoc potenti [illegible] sic accommodari, ut legatur:

Χρῆσε, πυροφόρ' Ἀόνων / - ∪ / - ∪∪ - / ∪ - /

Præterea non convenit inter Editores, quomodo scribendum sit quinto colo verbum, κατώκησε, κατῴκησε, κατῴκισεν, κατοικίσαι pro lubitu quisque suo vulgantes; neque dubium quin eorundem quoque exstent in scriptis libris lectiones; sed in id, quod mirabar, cum prioribus etiam *Kingius* conspirat, ut illud verbum, prorsus ad sequentia non pertinere iudicantes, hinc posita maiori divulserint distinctione: mihi secus videtur, & *Scholiastæ* quoque veteri, quem hic [illegible] inquit, τῶν ὑπομνημάτων, ἀντὶ τοῦ, οὗ κατῴκισε, Κατοικίσαι. ὁ δὲ λόγος, πλεονάζοντος τοῦ μὲν, ἀντὶ τοῦ, οὗ κατοικίσαι μὲν καὶ οἱονεὶ κτίσαι τὰ πεδία —— ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας. Hæc est vera verborum structura, hic legitimus nexus. [illegible] insidet religio, nunquam a metrici dictatis esse [illegible], supra [illegible] neo, ni fallor, argumento confutata, commode videbor hunc locum enodasse, quem sic legi velim atque accipi:

—— —— οὗ κατοικίσαι
Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
Χρῆσε (πυροφόρ' Ἀόνων)

ubi

ubi iusserat oraculum urbem condere. Deus edixerat oraculo : Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγρaύλοιο Ἵζηται, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι, — Ὄχθῳ ἐπ' [illegible] κτίζειν πόλιν [illegible]. —— *qua requieverit herba, Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.* nihil differunt ista duo: κτίσαι πόλιν, *urbem condere*, & κατοικίσαι πόλιν· eodem sensu dicitur quis *insulam condere*, κατοικίσαι vel κτίσαι νῆσον. vid. Celeberr. *P. Wesselingius* Obs. II, c. XV, p. 208. *Euripidea* sic interpretari placet: *ubi [illegible] (vel incolis habitandos adsignare) [illegible] oraculum iusserat, frugiferos [illegible])* ut hæc postrema duo per ἐπεξήγησιν ex eventu Tragicus adiecerit, sicut sequentia, memorans & γύας Δίρκας χλοηφόρους· Cadmi autem ævo ne *Dirce* quidem innotuerat, nedum ut oraculo credi posset cum *Aonibus* designata. Iam necesse non esset, ut quam commoda sit hoc in loco, quo de Cadmi in has oras agitur adventu, *Aonum* mentio, monstraretur, si Doctos tantum lectores sperarem. Ponam nonnulla, ne his quidem ingrata forte futura: *Tyriis qui quondam pulsus ab oris, Cadmus in Aonia constitit exul humo*, Ovid. I Fast. v. 490. *Sidonius ex quo Hospes in Aonios iecit sata ferrea sulcos* Statius Theb. III, v. 180. Ibid. v. 645. [illegible] —— *Aonium, & diri [illegible] Cadmi* de Cadmo *Nonnus* Dionys. IV, p. 132, I. Ἀονίης σχεδὸν ἦλθε πέδον Βοιωτὸν ὁδεύων. Quæ vero πεδία πυροφόρ' Ἀόνων *Euripidi*, (*Homer.* h. in Apoll. v, 228. Θήβης ἀμπεδίον πυρηφόρον.) eadem Ἀόνια πεδία dicuntur *Apollon. Rhod.* III, v. 1184. Καὶ ῥ' ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἴσατο λαόν. de Spartis scilicet quinque superstites ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς ἐν Θήβαις, ut ait *Pherecydes* in Schol. ad *Apollon.* l. c. *Moscho* IV, 37. memorantur Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες. *Aonii campi, agri, Aonia arva, Statio,* Theb. VII, 229, 567. X, 134. XII, 192. Sed nemo sic est *Aonidum* expers, qui Poëtis quibus [illegible] veterem regionis adpellationem ignoret in deliciis fuisse. Serpens, quem Cadmus confecit, *Aonius* diceebatur: meminit *Apollonius* III, v. 1177. Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ Κάδμος —— Πέφνεν. facillima transformatione serpens *Aonius* in *coelestem* transit apud *Nonnum* Dionys. II, p. 80, 33.

Οὐρανίοιο δράκοντος ἐναντίον ὄμμα τινάξας.

Corrigendum:

Ἀονίοιο δράκοντος ——

scriptum fuerat *ονιοιο*· librarius legit Οὐνίοιο· hoc erat vocis Οὐρανίοιο compendium. Si tanti videtur *Nonnus*, corrigi poterit insignis eruditi tamen Poëtæ locus L. IV, p. 142, 2. de Cadmo canentis: Ἀλλὰ μεθ' ἑρπυστῆρα, μετ' ἄγρια φῦλα γιγάντων Ἐκτήνων προμάχοισι, καὶ ἄορι μάρνατο λαῷ, Βάρβαρον ἀμάων στάχυν Ἄρεος ἀγχιπόροις δὲ Ἔχρας Τεμμίκεσσι —— secundum [illegible] interpres [illegible]: *Pro [illegible] antesignanis, & ense [illegible] (cum) populo*: [illegible] quid hoc in genere vix memini me legere: [illegible] commutato [illegible] in antiquum *Boeotiorum nomen*: emendandum enim:

Ἐκτήνων προμάχοισι καὶ Ἄονι μάρνατο λαῷ

Bœotorum scilicet antiquitus incolæ [illegible] ante adventum Cadmi, Ἐκτῆνες, Ἄονες, Τέμμικες, & Ὕαντες. *Strabo* L. IX, p. 615. c. ἡ Βοιωτία πρότερον ὑπὸ βαρβάρων ᾠκεῖτο Ἀόνων καὶ Τεμμίκων —— καὶ Λελέγων καὶ Ὑάντων. L. VII, p. 494. c. antiquitus τὴν Βοιωτίαν (ἔσχον) Ἄονες καὶ Τέμμικες καὶ Ὕαντες. *Pausan.* conf. IX, p. 719. *Lycophron* Ἀόνων meminit v. 1209. Ἐκτήνων, v. 1212, Τεμμίκων. v. 644. Doctus sane Grammaticus, *Probus* in

 Vi-

Virgil. Georg. III, v. 11. *Terram*, inquit, *quæ nunc Bœotia vocatur, babuerunt ante Hyantes, Leleges, Temmices, Phœnices, Aones: unde adbuc Aonia dicitur.* minus iſta vulgantur emendata. Ceterum *Aonius* uſitatius multo Poëtis, quam *Aon*: *Aona* tamen *Statius* dixit Theb. VIII, 475.

Vs. 648 —— 8 Κ ὕδατος ἵνα γε / 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γύας / 10 Δίρκας χλοηφόρους / 11 Καὶ βαθυσπόρους] In his quoque *Battierium* & *Kingium* ſequutus ſum; niſi quod γυίας in γύας mutarim, atque ἵνα γε poſuerim pro ἵνα τε, ne ſcriptorum quidem Codicum conſenſum in tantillis, quia videbantur explorata, exſpectandum ratus: illud ipſum ἵνα γε, ſæpius recurrens apud Tragicos, recte *Kingius* recepit infra v. 1740. —— Sequentia ſic olim vulgabantur: 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας / 10 Δ. χ. / 11 Καὶ βαθυσπόρους γυίας. a quibus non diſcedunt MSſ. Leidenſes; in utroque tamen legitur 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γᾶς· *Kingius* γυίας, ex undecimo colo petitum, hic voci γαίας ſuppoſuit: γυίας præferebat & Cod. Flor. γύας prætuli, hanc vocis genuinam cenſens ſcripturam, ubicunque ſaltem verſus ſyllabam poſtulat correptam, reducendam. velut in Phœn. v. 673. *Lycophron.* v. 1059, 1161. & alibi. In *Eurip.* Hec. v. 454, legebatur: ἔνθα —— Φασὶν Ἀπιδανὸν Πεδία λιπαίνειν· non aliter MSſ. Leid. præferunt: *Kingius* e duobus Codd. repoſuit Τὰς γυίας (ſcribe γύας) λιπαίνειν. ſupra ſcriptum fuerat πεδία· ſolent iſta duo permutari; ſicut in *Euripidis* & *Sophoclis* locis apud *Lucian.* in Conviv. T. III, p. 435, 23 & 437, 25. *agros uberis ſoli*, (ſic *Bœotios* vocat *Seneca* Phœn. v. 129.) εὐκάρπους γύας dixit *Eurip.* Androm. v. 1045. πυροφόρους γύας, *Apollon. Rbod.* I, v. 796. quique latet ſub nomine *Tbeocriti*, carminis Auctor XXV, v. 30. Laudat *Aeſcbylus* Prom. v. 369, Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας. *arva genitalia* caſte *Sopbocli* dicuntur ἀρώσιμοι γύαι, Antig. v. 575. Quid eidem probabiliter fuerit Εὐήθης γύη docebit ad *Heſycbium Ti. Hemſterhuſius.* —— Ex undecimo colo *Kingius* & *Battierius* vocem γυίας (cuius loco χώρας habet Flor. Cod.) recte ſuſtulerunt; fecerat idem iam *Grotius*; ſed hic præterea, diſcedens ab omnibus aliis, pro γύας / Δίρκας χλοηφόρους / Καὶ βαθυσπόρους· vulgavit: γαίας / Δίρκας χλοηφόρου / Καὶ βαθυῤῥόου. incertum, Codicis, an ingenii fretus auctoritate: ſuſpicor, eo diſplicuiſſe βαθυσπόρους, quod inferius v. 673 legeretur, Εἰς βαθυσπόρους γυίας. verum *Euripidis* eſt conſuetudo, locis etiam vicinis eadem repetere vocabula: hoc in loco *arva Boeotia* dixerat γύας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους, quæ paulo ſuperius πεδία vocabat πυροφόρα.

Vs. 654. 14. Κισσὸς ὃν περιστεφὴς —— 17.] Nihil in his quatuor colis variant Editiones, nihil etiam Leidenſes Codices, niſi quod, in Edd. omiſſum, ν adiiciatur ultimo verbo. Perverſam Flor. Codicis ſcripturam *Iſ. Voſſius* adnotarat, Κισσὸν ὃν περιστεφὴς καὶ λικτὸς, εὐθὺς &c. —— Quæ hic tradit *Euripides*, *Bartbio* commemorata in *Statii* Theb. IX, 796. minime ſunt protrita; ſi quid his ineſt obſcuritatis, admota mox illuminat Patarenſis *Mnaſeae* narratio, quam *Scboliaſtae* debemus, & huic quidem, ut puto, ſoli: Bacchum, de matre cadentem, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, *& ramis obductum illæſum conſervavit*: διὸ καὶ Περικιόνιος (ſic ſcribendum in Scholiis) ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις. Bacchi Περικιονίου neſcio num alibi memoria ſuperſit, præterquam in *Orpbicorum* hymno XLVI, qui

qui inſcribitur, *Βάκχου Περικιονίου ὑμ-νήματα·* Inde manifeſtum eſt, nomen illud *Περικιονίου Orphicos* accepiſſe ſenſu myſtico, cuius originem & rationem ex hiſtoria veterrima repetiit *Mnaſeas*. De hac adpellatione quædam notavit, noſtris etiam *Euripideis* non prætermiſſis, *Ioach. Camerar.* in Miſcell. Quaeſt. Decur. IV, Probl. V. Originem fabulæ, quam ſequutus eſt hic *Euripides*, in iis mihi videor detexiſſe, quæ de Oſiride fabulantur Aegyptii: narrant apud *Plutarch.* de Iſ. & Oſir. §. XV, p. 38, arcam, cui fuerat Oſiris incluſus, fluctibus in litus expulſam circa Byblum, *ericæ* tandem inſediſſe; *ἡ δὲ Ἐρίκη, κάλλιστον* (*Squirii* non egemus ſupplemento:) *ἔρνος ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ μέγιστον ἀναδραμοῦσα περιέπτυξε καὶ περιέφυ καὶ ἀπέκρυψεν ἐντὸς ἑαυτῆς·* ſimiliter columnam & Bacchum *hedera* ſponte nata, *κισσὸς περιστεφὴς*, celerrime creſcens *περιέπτυξε καὶ περιέφυ καὶ ἀπέκρυψεν ἐντὸς ἑαυτοῦ*. Pleraque, quæ de Oſiride narrabantur, aut in eius honorem fiebant, in Bacchum quoque Thebanum Græcorum ab *Orpheo* vel a *Melampode* fuiſſe tranſlata, viri Docti ducum monuerunt: plerique Deum eundem crediderunt, Aegyptiis Oſirin, Græcis *Διόνυσον* dictum. vid. *Paul. Ern. Iablonski* in elaboratiſſimo Pantheo Aegypt. L. II, c. I, § 5. *Plutarch.* de Iſ. & Oſ. §. XIII, p. 32. § XXXV, & ſeqq. ubi nititur oſtendere *ὅτι ὁ αὐτός ἐστι Διονύσῳ*. citans in eam rem p. 94, 95, *Ariſtonem*, *Hermaeum*, & *Mnaſeam*, non Colophonium, quod *Squirius* putabat, ſed nobilem, illum Patarenſem, in Scholiis etiam ad h. l. *Euripidae* deſignatum: quid *Ariſton* tradiderit, quia latet in vocibus perverſe ſcriptis, quæ facile poſſint corrigi, ponam primum vulgata p. 94, *Ἀρίστων —— ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιπέσεις νῆσος. ἱστορεῖται δὲ καὶ Ἴσιδος* &c. ſic iſta corrigenda puto: *ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιπεσεῖν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἴσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος, ὑπὸ Αἰγυπτίων οὐκ Ὄσιρις —— λέγεσθαι.* huic non diſſimilis locus eſt §. XXXIV. fine, p. 85. *τὸν Ὄσιριν Ἑλλάνικος Ὕσιριν ἔθηκεν ἀκηκοέναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον.* locus, quem *inter omnium corruptiſſimos eſſe* putabat nuperus Editor, vide quantilla mutatione poſſit integritati reſtitui: ΕΘΗΚΕΝ tantum in ΕΟΙΚΕΝ refingendum eſt: *ἔοικεν ἀκηκοέναι*, *Oſirin Hellanicus Hyſirin videtur audiviſſe a ſacerdotibus vocatum*: cur autem videtur? *οὕτω γὰρ*, (hæc proxima ſubdit iſtis) *ὀνομάζων διατελεῖ τὸν Θεὸν*, *ſic enim Deum ſemper adpellat*: reliquis tentaminibus non anteponenda tantum eſt, ſed dubio vacat emendatio: hanc non invitus adprobabit Præſtantiſſimus *Iablonskius*, quem ad iſtum obhæſiſſe locum commemini.

Vs. 657. —— *ἔρνεσι Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν·*] Scholiaſtes, *ὅντινα Διόνυσον*, inquit, *κισσὸς ἔξωθεν περιπλακεὶς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν·* in his omittitur *ὀλβίσας·* Poëtæ mentem *Kingius* perſpexit, interpretatus: *ramis opacis obductum beavit.* Per hypallagen, Tragicis etiam uſitatiſſimam, *ὀλβίσας ἐνώτισεν* ponitur, pro *νωτίσας ὤλβισεν·* Verbum *Ἐνώτισεν Heſychius* explicat, *τὰ νῶτα περιεσκέπασεν·* hinc enotatum viderant *Dan. Heinſ.* & *Abreſchius*; redditur in Scholiis ad h. l. *ἐσκέπασε· κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψε· τὸ νῶτον περιέλιξε* ut nullum pene dubium ſit, quin hæc ſit vetuſtiſſima lectio: ſitne tamen hic *Euripidea* dubito: *νωτίζειν* ſignificat vel *in fugam vertere*, vel *terga dare*: *Eurip.* Androm. v. 1141. *πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν*, *in fugam terga dederunt*. Bacch. v. 672. *Ἐτραυμάτιζον, κἀπενώτιζον φυγῇ Γυναῖκες ἄνδρας*, *in fugam verterunt*. [illegible] legitur apud *Heſych.* Sophocleum *Ἀπενώτισεν* [illegible] locum *Eurip.* adnotavit Cl. *Abreſch.* *Lect.*

chius in Νωτίσαι respicit *Sophoclis* ex Oed. T. v. 202. ubi Scholiastes in Cod. Reg. Paris. commode reddidit *νῶτα δοῦναι*. Cur illam *terga tegendi* significationem verbo propriam dicant viri docti, non exputo. Suspicor aliud hic ab *Euripide* verbum fuisse positum; coniecturam tamen periclitari nolo: *amicitur vitibus arbor*; & *amictae vitibus ulmi* dicuntur: *Catullo* LX, 34. *tenax hedera huc & huc Arborem implicat errans.* qui hinc eruere poterit, quid mihi venerit in mentem, illum ego coniectorem optimum perhibebo.

Vs. 658. Βακχεῖον χόρευμα] Scribi malim, Βάκχιον χόρευμα· nam versus est Ithyphallicus: ubi versus syllabam poscit correptam, ii semper producentes, Βάκχιον scribere solent Attici: vid. ad vs. 21 & v. 196 notata: ne diphthongus ει corriperetur, in plurimis sane vocabulis vocalium eliditur altera: praeter notissima, προάστιον exemplo sit in *Eurip.* Alcest. v. 836. ad eam normam scripta conteruntur a Comicis τἀρτοπώλιον, & τοὐπτάνιον· hoc quidem saepe perverse scriptum prostat in Comicorum locis apud *Athen.* L. III, p. 102. F. *Damoxenus*: Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι. scribendum εἰς τοὐπτάνιον· *Grotius* in Excerpt. p. 703, vulgavit Ἐγὼ γὰρ ὀπτανεῖον οὐκ ε. L. IV, p. 170. F. *Philemonis* locum emendavit *R. Bentlej.* Em. in *Philem.* p. 115. L. VII, p. 290. D. *Hegesippus* Adelphis: —— ἐὰν δὲ δὴ λάβω Τὰ δέοντα, καὶ τοὐπτανεῖον (lege: κἀς τοὐπτάνιον) ἁρμόσω μ' ἅπαξ. *Phrynichus* Ecl. p. 120, Ὀπτάνιον λέγουσι, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξυτονουμένης, τῆς δὲ τρίτης συστελλομένης.

Vs. 660. Καὶ γυναιξὶν Εὐΐοις.] *Aldus*, & Basileënses Εὐβοίοις dederant: *mulieribus Euvoicis*, qui primus *Euripidea* Latine convertit, latens sub nomine *Dorothei Camilli*. emendatam lectionem Codices scripti praeferunt. In Aeolico carmine non temere reiiceretur Εὐβίοις vel Εὐϝίοις. Spartani recentiores scripsisse dicuntur Εὐΐ & Εὔιος. apud *Etymol. M.* p. 391, in Εὔιος καὶ Εὔιος, legi poterit adnotatio, quam alibi frustra quaereremus.

Vs. 661. Ἔνθα Φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ——] Iungi debent δράκων Ἄρεος, non Ἄρεος φύλαξ, quod censuit uterque Scholiasta: Draconem enim hunc e Marte genitum fabulabantur: vid. *Casp. Barthius* ad *Statii* Theb. x, 606. ubi *Martius anguis* Scholiastae quoque dicitur *Filius Martis, quem occidit Cadmus*. *Ovid.* III. Metam. v. 32, *conditus antro Martius anguis erat, cristis praesignis & auro; Igne micant oculi*: *Nonno* Dionys. IV, p. 132, 22. Ἄρεος αἰολόνωτος ὄφις, quod additur, μητρώσατο πηγήν, paene ridiculum. —— Mox colo 3 Νάματ' ἔνυδρα *Kingius* quoque dedit cum prioribus; solus ex Editoribus *Grotius*, Νάματ' εὔυδρα, procul dubio Codices sequutus: ita scripturam praeferunt MSS. Cantabrig. & Leid. optimus; alter B Νάματά τ' ἔνυδρα. vulgata non displicet.

Vs. 667. 7. Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ / 8 Κρᾶτα Φόνιον, ὀλεσίθηρος / 9 Ὠλένας δικὼν βολαῖς.] Mihi quoque licere credidi, quod hic in aliis reprehensione caruit: olim fuerat vulgatum: 9 Ὠλέναις δικὼν βολαῖς· atque ita legitur in Cant. binisque MSS. Leid. Ingeniose Doctus iuvenis e nostratibus Ἀλέναις legendum suspicabatur: ὠλέναις plerisque visum fuit mendosum: ὠλέναιν sine Codicis auctoritate substituit *Barnes.* quem *Piersius* & *Kingius* sequuntur. *Canterus* dudum iam monuerat, veriorem sibi lectionem ὠλένης videri; hoc, *Battierio* quoque pro-

probatum, *Grotius* in contextum recepit: mihi Doricum ὠλένας ad vulgatum ὠλέναις propius videbatur: (φίλα pro φίλαι e MSſ. poſitum v. 1068.) hoc præterea ſuſpicabar repertum in antiquo Codice, e quo Leidenſis B fuerat expreſſus; ubi Scholion inter verſus poſitum legebatur: χειρὸς βολαῖς ῥίψας τὸν λίθον· ſic ille μάρμαρον etiam in v. 667 rectius interpretatur, quam fecere recentiores, *marmore*: errorem, evitatum *Rataliero*, *Grotio*, *Ez. Spanhemius* notavit Obſerv. in *Callim*. h. Apoll. v. 24. commode iungens *Euripidea*: ὤλεσε μαρμάρῳ Κρᾶτα φόνιον· ſic certe iungi debere iudico: ὃν — Κάδμος ὤλεσε — Κρᾶτα φόνιον ut ſequentibus modum clarius expresſerit: ὠλεσίθηρος ὠλένας ἐμᾶν βολαῖς nemini diſplicebit, opinor, in Tragico choro ὠλεσίθηρ ὠλένα. *Euripideum* eſt in Ione μιξόθηρ v. 1161. Dubitabant Grammatici, *ſerpens* hic ὠλεσίθηρος diceretur an Cadmus; mihi *brachio* videtur illud congruere; quod ſi verum, ὠλένας ſine controverſia legendum. Hercules in *Soph*. Trachin. v. 1106. Ὦ νῶτα, καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, *O Pectora*, *ô terga*, *ô lacertorum tori*, *Veſtrone preſſu quondam Nemeaeus Leo Frendens efflavit graviter extremum halitum!*

Vs. 670. 10 Δῖας ἀμάτορος / 11 Παλλάδος φραδαῖς / 12 Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας, 13 Εἰς βαθυσπόρους γύας.] In his nihil novatum, præterquam in voce γύας pro γυίας poſita; φραδαῖς, pro φραδαῖσι, *Grotius* iam receperat e Mſ. ex alio *Kingius*: ſolius metrici ductu *Battierius* φραδαῖς viderat reſtituendum; quod Schol. præfert ad v. 1068. in Aug. Cod. Iſthæc vero, Δῖας ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖς, quæ *Ioſ. Scaliger* convertit Caſtig. in *Catull* p. 7, *Divæ patrimæ Minervæ conſiliis*, poſita diſtinctionis nota, ab iis quæ præcedunt, ſeparavi, cum ſequentibus hic mea quidem ſententia coniungenda: *Grotio* tamen atque aliis aliter fuit viſum: vid. Celeberr. *Weſſelingii* Obſerv. II, c. X, p. 179. Dircæum Cadmus ſerpentem non adeo confecerat Minervæ conſilio; verum ſerpentis confecti dentes ipſius iuſſu veluti ſemen terræ matri mandaverat: *Apollodor*. III Biblioth. p. 136, Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα· καὶ, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. quæ leguntur & in Schol. ad *Hom*. Il. B, v. 449. ex *Apollodoro* deſcripta: *Hygin*. Fab. 178, *Cadmus* —— *dentes eius*, *Minerva monſtrante*, *ſparſit & aravit*: ſecundum *Pherecyden* in *Schol*. ad *Apollon. Rhod*. III, v. 1178, ὁ Κάδμος σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος. ſed hoc conſilium cum *Euripide* Minervæ plerique tribuerunt: *Nonnus* Dion. IV, p. 134, 31. & ſeqq. *Ovid*. Met. III, 101. *Ecce viri fautrix* — *Pallas adeſt: motaque iubet ſupponere terræ Vipereos dentes*: —— *Paret*: *&*, *ut preſſo ſulcum patefecit aratro*, *Spargit humi iuſſos*, *mortalia ſemina*, *dentes*. quæ hoc e Phœniſſarum loco ſumta iudicabat *Herc. Ciofanus*: quia dentes terræ, niſi motæ, non poterant ſupponi, mihi quidem perplacet Cod. Medicei lectio, *Heinſio* laudata: *matrique iubet ſupponere terræ Vipereos dentes*: poſtea demum glebam Cadmus vidit ſponte ſua moveri, ſicut in Colchide Iaſon: *Valer. Flacc*. VII, 612. *Bellatrix tunc gleba quati*, *pariterque creari*, *Armarique phalanx*, *totisque inſurgere campis*. *matri* multo doctius videtur, quam ut a librario poſſit exſpectari: ſerpens enim erat Γῆς γόνος, *terrigena*: quod forte quem moveat, ut in *Euripideis*, colo 12, Γαπετεῖς in Γαγενεῖς cenſeat corrigendum. Ex iſthoc quoque Cadmi, ſicut & ex Iaſonis ſemine prodeuntes Γηγενεῖς fuerunt, *e terra*, velut *matre*, *nati*. *Sophocles* ἐν Κόλχοις apud

 Schol.

Schol. Apollon. Rhod. III, v. 1371, —— μητρὸς ἐξέδυ· *e terra matre prodiit:* ſic egregie correxit *Ian. Rutgerſ.* V. L. IV, c. XVI. pro μὴ προςεξέδυ, quod vulgatur; ſed, quod me monuit olim vir Summus *Tiber. Hemſterbuſius*. „ eximiæ correctionis laudem *Rutgerſius* obſcuravit interpretatione peſſima: —— eſt enim „ hic terra mater, unde iacto dentium ſemine Γηγενεῖς prodibant: „ quod non tantum ex titulo fabulæ „ colligitur, ſed ex *Scholiaſtæ* verbis „ clariſſime patet."

Vs. 674. 14. Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ 15 Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων 16 Ὅρων χθονός.] *Ferax Deorum terra*, —— *E cuius arvis eque fœcundo ſinu Stricto iuventus orta cum ferro ſtetit:* *Seneca* Herc. Fur. v. 260. Ponam *Sophoclea* quæ leguntur in *Schol.* ad *Apollon.* III, v. 1377, ſed loco non ſuo; (quod *Schultenſium* Patrem non latuit ad *Iobi* c. III, p. 46.) nam pertinent ad v. 1353, 54. Οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν Γηγενέες· Φρῖξαν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι· *Scholiaſtes*, Σοφοκλῆς, ait, ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν ἄγγελον τοῦ Αἰήτου (*T. H.* corrigit: τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην) πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως· Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν ἐπιχώριος, / Καὶ κάρτα Φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι, / Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ; / ſic *Sophoclea* videntur integranda: primum ἦ interrogantis cur mutarit *Rutgerſ.* in Τί prorſus latet: pro σφηνώματι repoſui σφηκώματι· Huc pertinet *Heſychii* nota, ſic vulgata: Φρίξας εὐλόφῳ σηκώματι, ἀντὶ ἀναφὺς ἄρτιος· hunc in modum reſtituenda: Φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι, ἀντὶ τοῦ ἀναφὺς ἄρτιος· niſi quis cenſeat in Lexico Tragico lectum: ἀντὶ τοῦ ἀναδὺς ὄρθιος· Quum olim Sophoclea huc retuleram, hæc me docuit *T. H.* „ Nihil prius „ in mentem veniat ex *Sophoclis* loco, quam in *Heſychio* legi debere, „ ἀναδὺς ὄρθιος, quod malo, tametſi „ ἄρτιος ſervari poſſit, *integris corporibus.* Ἀναφῦναι ad ea proprie pertinet, quæ ſic oriuntur, ut radicibus connexa terræ adhæreant: „ ἀναδῦναι dici ſolent quæ ſoluta & „ libera indidem emergunt." Quæ dedit ad hunc locum & ad alia quædam *Heſychii*, nunc, ita ſuſpicor, non ſcripta mallet Medicus Clariſſ. *Dan. Wilb. Trillerus.* *Sophoclis* locus *Euripidi* fortaſſis in Supplic. v. 31, obverſabatur: —— πρῶτον φαίνεται (πρῶτ' ἐφαίνετο prætulerim, ſi Codices præberent) Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆςδε κάρπιμος στάχυς. *frugum* etiam cenſebantur *inventrices* Athenæ: illud ὑπὲρ γῆς τῆςδε, inprimis autem *Apollonii* III, 1362, Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονὸς, comparandum cum Euripideis, ὑπὲρ ἄκρων ὅρων χθονός.

Vs. 676 —— σιδαρόφρων (17) Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.] Ex optimo Codice reſtituiſſe ſe ſcribit *Kingius* γᾷ φίλᾳ, pro φίλᾳ γᾷ. ſed illud iam repoſuerat *Grotius*: *Battierius*, ut iambicus evaderet, corrigebat: φίλᾳ ξυνῆψε γᾷ. in Mſſ. Flor. binisque Leid. φίλᾳ γᾷ legebatur; in horum autem altero A præterea. Φόβος πάλιν ξυνῆκε φ. γ. in B, Φόνος π. ξυνῆκε φ. γ. cum interpretamento ſupra ſcripto, ἥνωκε γῇ προσφιλεῖ. ego quidem illud ξυνῆκε damnare non auſim, vi ſua propria parum diſtans a ξυνῆψε, ſignificans ἥνωκε, *commiſit.* uſum figuratum, qui potiſſimum invaluit, dubium non eſt quin *Homericus*, in ξύνεσις δύω ποταμῶν, anteceſſerit: armatos apud *Euripiden* ἐξανῆκε γᾶ, quos mutua cædes ilico πάλιν ξυνῆκε γᾷ φίλᾳ. Sed verſum noſtrum iambicum qui tandem fit ut ordiatur vocula Δὲ; quæ, ſicuti nunquam ſententiam, ſic ne verſum quidem inchoare poteſt, quod plus ſemel in Me-

Menandreis monuit *Rich. Bentlejus*: in choricis quidem, celeriter & continuo ductu decantatis, maior licentia; sed ne sic tamen in ista sede placet: Scholiastes, Οὗτοι, inquit, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι, ἀλλήλους ἐφόνευσαν· quid si scriberemus itaque, 16 —— σιδαρόφρων δ' / 17 Ἅμα νιν φόνος πάλιν ξυνῆκε γᾷ φίλα. ut illud ἅμα *Scholiasta* respiciens reddiderit εὐθὺς, ἅμα τῷ φανῆναι. In Colchide Sparti, ὥστε θοαὶ κύνες ἀμφιθορόντες Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον, *Apollon. Rhod.* III, v. 1372. *Seneca* Med. v. 470. *Terrigena miles* [illegible] *cæde occidit.* Cadmi fuit idem & Iasonis, nomine tantum mutato, lusus; quin eiusdem quoque serpentis Dircæi dentes Cadmum inter & Aeëten fuisse divisos memoriæ prodidit *P*[illegible].

Vs. [illegible] 19 [illegible] Parisius [illegible] e Mf. reponeret [illegible], pro [illegible], quod, cum prioris insideret Editionis, absque scripti Codicis adiumento *Battierius* eadem emendarat ratione: libri Leidenses [illegible] praeferebant. Hæc *Euripidae* sic *Ovidius* interpretatur Met. III, v. 125, *Sanguineam trepido plangebant pectore matrem.*

Vs. 688. 8 Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,] Per Editiones & Codices vulgatam lectionem repræsentandam censui, eo vel inprimis, ut intelligeretur Scholiastæ minime vulgaris adnotatio: corrigendum ille iudicavit: Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν / Αἱ διώνυμοι θεαὶ / ut sensus esset: τῷ ἐκγόνῳ σου (τῷ Κάδμῳ,) αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. *Euripiden* scilicet scripsisse putat, ΣΟΙ ΝΙΝ ΕΚΓΟΝΟΙ· cum nondum *Euripidis* ævo vocales Ionicæ Η & Ω Athenis essent in usu, sub *Euclidis* demum Magistratu, seu anno 2 Olymp. XCIV auctoritate, ut videtur, publica receptæ: cum itaque postea Tragicorum describerentur dramata, ubicunque vocales Ε & Ο essent producendæ, harum in locum longas, Ionicas, substituerunt: hoc autem in loco veteres autumat Grammaticus forte fortuna relictas; quod non animadvertentes postea scripsisse, Σοί νιν ἔκγονοι, *tui illum posteri* —— hoc qui fecerunt, ἐτάραξαν, inquit Schol. τὸ [illegible]. Eruditissimi quique Scholiastæ videntur observationem adprobasse, *M. A. Muretus* V. L. XVIII, cap. I. ubi venuste de vocalibus disputat, & Atticos veteres τοῖ λαοῖ scripsisse monet pro τῷ λαῷ &c: *apud Euripidem*, ait, *in Phoenissis* σοῖ νιν ἐκγόνοι, *pro* σῷ ἐκγόνῳ, *quod qui non intelligebant, fecerunt* σοί νιν ἔκγονοι" *Salmasius* atque alii docta hanc in rem notarunt, dignum tamen quæ penficulatius expendatur. Scholion atque alia forsan huc spectantia deinceps attingam. *Euripidis* ævo literam Η Athenis usurpatam, monstrare locus videtur ex eius Theseo apud *Athen.* X, p. 454. c. qui ne literarum quidem noverat nomina, figuras earum designat, quæ conficerent nomen ΘΗΣΕΥΣ, secundam sic expingens: Τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο· Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία. prima dicitur Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος. prostat ibidem, expressus ex Euripideo, locus simillimus *Theodectis* Tragici, cuius initium sic restituendum arbitror:

Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος·
Ἔπειτα δισσοὶ κανόνες ἰσόμετροι πάνυ,
Τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών.

vulgatur: Γ. ὁ π. ἦν μαλακόφθαλμος κύκλῳ Ἔπειτα δύο οἱ κανόνες. in quibus δισσοὶ dubio caret: primum versum, ex *Agathonis* loco vicino derivatum, aliter tentarunt *Scaliger* & *Grotius*, hic in Excerpt. p. 447. *Scaliger* apud

Casaubon. Animadv. in *Athen.* p. 765, 28.

Vs. 689 —— 694 (*Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,*) *Αἶ διώνυμοι θεαὶ* —— *'Εκτίσαντο*] Hæc quoque de Doctioribus interpretem exspectant; me frustra detinuerunt: locum tractaturis quia diversæ forte proderunt lectiones, studiose videbantur adnotandæ: sic olim legebatur in Editis: 8 *Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν.* / 9 *Αἶ διώνυμοι θεαὶ* / 10 *Περσέφασσα καὶ φίλα* / 11 *Δαμάτηρ θεὰ, ἁπάντων* / 12 *"Ανασσ', ἁπάν-* / 13 *Των δὲ γᾶ τροφὸς,* / 14 *'Εκτήσαντο,* (*Aldus* & Basil. *'Εκτίσαντο*) *πέμπε πυρφόρους.* Nihil in his *Grotius* novavit: ultimum colon e Mſ. Cantabrig. *Barnesius* exhibuit *'Εκτίσαντο· πέμπε πυροφόρους.* *Barnesium* sequitur *Pierſ.* *Sam. Battierius* in schedas coniecerat verba Scholiastæ, quibus hæc subdit: „ *Scribi deberet: Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν* „ *Αἱ διώνυμοι θεαὶ· si lectio vulgata locum habet, ᾇ monente etiam altero* „ *Scholiaste est Doricum pro ᾗ, quod est ὅπου.*" ad versus 11, 12, 13, 14, sequentia notarat: „ *primus teste Scholiaste est trochaicus πενθημιμερὴς, secundus & tertius vero jambici πενθημιμερεῖς· scribendi itaque mihi videntur sequentem in modum.*

Δαμάτηρ, θεὰ
"Ανασσα πάντων,
Τροφός τε πάντων.

„ *Lectio utique vulgata non potest tolerari, cum ipsa Δαμάτηρ sit ipsa terra, & γᾶ ex Scholiaste in textum sit receptum, unde etiam colligi possit θεὰ cum Δαμάτηρ non immediate coniungendum, sed virgulam interponendam, & post θεὰ delendam eandem: & sensus erit,* Ceres, quæ est Dea regina omnium nutrixque omnium. *Colligitur etiam ex Scholiastae verbis, pro ἐκτήσαντο etiam legi ἐκτίσαντο. Πυρφόρους θεὰς genuina mihi lectio esse videtur, cum etiam versus sic constet; Scholiastes autem, dum explicat locum illum dicit: πέμπε σιτοφόρους θεὰς ταύτας, ac si legisset πυροφόρους.*" —— Interim, dum meliora quis proferat, *Kingii* lectiones, ex optimo Codice petitas, repræsentavi: Leidensis uterque præferebat *Δαμάτηρ θεὰ πάντων ἄνασσα πάντων δὲ γᾶ τροφός·* mox alter A, *πυροφόρους.* B, *πυρηφόρους.* uterque præterea *ἐκτήσαντο.* in B supra scriptum *εἰς κτῆσιν ἔσχον.* equidem *'Εκτήσαντο* prætulerim alteri lectioni, quæ quem sensum admittat, quidquid narrent Grammatici, non exputo. —— *Γᾶ* miror cur *Battierio*, pro *δὲ* recte *τε* restituenti, fuerit suspectum. *Euripid.* Bacch. v. 275 —— *Δημήτηρ θεὰ, (Γῆ δ' ἐστιν, ὄνομα δ', ὁπότερον βούλει, κάλει.) Αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς.* & sæpius Ceres eadem habita cum Tellure: fuere tamen numina diversa, *matres frugum, Tellusque Ceresque, Ovid* Faſt. 1, 671. ubi mox v. 673, *Officium commune Ceres & Terra tuentur: Haec praebet caussam frugibus, illa, locum; Consortes operum, per quas correcta vetustas.*

Vs. 695. *'Αμῦναι τᾷδε γᾷ*] Ab hac diversam præbet lectionem Scholion Augustani Cod. *Γρ' καὶ, ἀμυνετ . . . δὲ γᾶ ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις.* scriptum videtur: *'Αμύνεται δὲ γᾶ, haec terra gratiam referet accepto beneficio.* *Γᾶ* vel *γῆ* sic sæpe ponitur in Phœnissis. Alterum qua nitatur auctoritate dici poterit, ubi Scholia tractabuntur.

Vs. 704. *῏Η πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρήζων σ', ἄναξ*] Quando mox sequitur, *πέριξ δὲ Καδμείων πύλας Φύλακάς τ' ἐπῆλθον·* fieri nequit, quin lector attentus eiusdem verbi minus grata repetitione saltem offendatur: *Euripides* quidem in locis vicinis, etiam in dramatis elaboratissimis, quale hoc Phœ-

Phœniſſarum, eadem interdum repetit; hic tamen ſi verſu 704. pro ἐπῆλθον Codex antiquus aliud verbum, iſti ſedi commodum, ſubminiſtraret, lubentiſſimus amplecterer: non ſane ſpernerem, Ἦ πόλλ' ἐμόχθουν, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ. dixerat quidem paulo ante ποδῶν σῶν μόχθον, ſed Creonte, qui hic loquitur, nondum præſente: πολλὰ μοχθεῖν frequentatur etiam *Euripidi*, Phœn. v. 555. Troaſin v. 862. Med. v. 1030, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν. Heraclid. v. 59. *Leonides*, Anthol. II, c. XIII, ep. 7. ——— πολλὰ δ' ἐμόχθει. *Gregor. Nazianz.* Carm. Iamb. Γ. II, p. 181. A. Ἦ πόλλ' ἐμόχθησ'. in Schol. ad Phœn. v. 44, πολλὰ καμόντες ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο εὑρεῖν. Diverſum quid excogitabit forſan, qui noſtri verſus memor inciderit in *Eurip.* Ion. v. 1108, ——— πανταχῆ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλιξα (ſic *Scal.* emendavit) κοὐκ ἔχω λαβεῖν.

Vs. 709. Ὡς εἰς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολών.] Quod in optimo Codice *Kingius* invenit, formæque præfert vulgatæ, Πολυνείκῃ Leidenſium exhibet etiam alter A. Πολυνείκης caſum quartum apud Atticos format Πολυνείκην, more in nominibus propriis iſtius moduli ſolemni; atque ita ſemper ſcribitur in Phœniſſis. Nihil eſt in recepta ſtructura minus expeditum; ſiquidem dativus Πολυνείκει tam referri poſſit ad συνῆψα quam ad phraſin εἰς λόγους μολών· ſcripſiſſe quidem potuerat *Euripides*: Ἐπεὶ λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολών· ſed more ſuæ gentis formas amat Euripides locutionum contractas: plene diceretur: Ὡς εἰς λόγους μολὼν Πολυνείκει λόγους συνῆψα. Phœn. v. 778, Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Ponam unicum *Neophronis* e Medea locum, ſervatum in Scholiis ad *Euripidis* Medeam v. 666. verba ſunt Aegei, qui Medeæ conveniendæ gratia Corinthum venerat, hunc in modum integritati ſuæ non dubitanter reſtituenda:

Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ·
Σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

Vulgatur v. 2, σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὀ. η. ε. μ. vſſ. 3 & 4, συμβαλεῖν ἀμηχάνως Οἶδ' εἰς λόγους. μολεῖν γὰρ ἤ. μ. Corrigebat iſta, ſcilicet! *Sam. Petitus* Miſcell. VI, c. ult. Σοῦ φρείν. θείαν γὰρ ὄ. η. ε. μ. Φ. π. συμβαλεῖν ἀμήχανος, Οὐδ' εἰς λόγους μολεῖν· ῥᾴ γ' ἤλπ. μ. Corrector! paravit etiam hac patella *Petitus* dignum operculum: Iſthæccine viris iſtius ævi perdoctis excidiſſe! mirificum illud φρεῖν *Barneſius* tamen recepit.

Vs. 710. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν] Codicem Cant. adhibuerunt *Barneſ. Pierſ. King.* ſolus *Pierſius* diverſam ab edita nobis inde lectionem enotavit μεῖζον', non magni quidem illam momenti, neque tamen editori negligendam: vellem, quidquid tanquam rem nullius reiecit *Kingius*, cum orbe literato communicaretur ex Angliæ Codicibus; multa detegerentur, quæ, manu artifice tractata, dramatis Euripideis expoliendis inſervirent: μεῖζον, an μείζον' ſcribatur parum intereſt: μείζον' quinimo frequentius in talibus numero plurali: Tragicus tamen noſter in Heraclid. v. 933, μείζω τῆς τύχης φρονεῖν πολύ. Supplic. v. 844, ——— κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ. quocum congruit Euripideum apud *Strabon.* VIII, p. 563. B. μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι· ſed ibi iungitur cum voce ἀρετήν.

Vs. 711. Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.] Pro πεποιθέναι ſic legebatur in Codicibus Bodleianis omnibus; in binis Leidd. (Flor. Κήδη

 τ'

τ' A. κ. στ. πεποιθότες) Cantabrig. quod itaque præferendum in notis cenſuit *Kingius*, id absque ulla hæſitatione Trag co reſtitui: nihil quidem erat in vulgata, quod quempiam offenderet; ſed in iſtis obſecundandum eſt Codicibus. Amant in talibus quoque loquendi formis nonnunquam ponere participium, ubi modum infinitivum nemo reprehenderet: *Eurip.* Rheſo v. 953, —— οὐδὲν μάντεως ἔδει Φράσαι, Ὀδυσσέως τέχναισι τόνδ' ὀλωλότα. Cyclopis v. 443, *nihil iucundius audirem*, ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα. *Sophocles* Oed. in Col. v. 1576, —— ξυντομωτάτως μὲν ἂν Τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα. *Salvum te adveniſſe gaudeo* dicebatur & Χαίρω σε ἐληλυθότα. Hunc orationis formandæ morem Oropiis, Atticorum vicinis, Grammatici veluti proprium tribuunt: Auctor *Etymologici M.* p. 808, 4. Χαίρω σε ἐληλυθότα, Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ. *Barneſius* in *Euripidis* fragm. p. 493. velut Siſyphi fragmentum nobis affert: —— Χαίρω σ' ἐληλυθότα: nihil præterea: prætermiſſi potuerat *Barneſius* apud *Suidam* invenire: ubi namque leguntur eadem in *Suidae* Lexico, dramatis titulum hæc ſequuntur: Χαίρω τέ γ', ὦ (X. τέ γε σ' ὦ —— *Suidas* habet *Aldi:*) βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος, Τόν τε μικρὸν ἐξολωλότα. Hæc apud *Etymologum* omiſſa non ſane reiicienda ſunt. Quia *Homereum* eſt τέκνον φίλε, nemo tamen adeo iacentem habebit aurem, ut hic idcirco ſervari velit βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος. Docti iudicent, an ſic ſcriptus locus videatur integer:

Χαίρω μὲν, ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
Σ' ἐλθόντα, τὸν δὲ μικρὸν ἐξολωλότα.

Euripides Rheſo v. 390, Χαίρω δὲ σ' εὐτυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν· Sed neque hæc neque illa nonnullis videbuntur *Euripidea:* mihi Rheſus *Euripidis*, *Critiae* fuiſſe videtur Siſyphus.

Vs. 712. Ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.] Nihil in his adeo dignum erat notatu; nam ἀναρτήσαντ' ἔχειν poſitum pro ἀναρτῆσαι ſatis notum videri poterat: novi tamen, quos Ionica, ſed & Atticis valde frequentata, forma loquendi deceperit; illud præterea; uſus iſtius rationem plerisque minus fuiſſe perſpectam; propterea videbatur hæc tractaturis explananda. Vbi ſcriptor non ſanequam Atticus *Diogen. Laërt* IX, §. 40, poſuit ἐπαινέσας ἔχει, pro ἐπῄνεσε· *Iſ Caſaubonus*, ſed admodum iuvenis, *ita*, ait, *millies Poëtae, praeſertim Comici & Tragici; ſed & caeterorum ſcriptorum elegantiſſimus quisque non raro.* Comicorum diverſorum loca, in quibus iſthæc obtineat forma, legerat *Caſaubonus* perpauca; multo plura ſolus ſubminiſtraret *Herodotus*: ex aliis nonnulla collegit *Henr. Steph.* Append. de D. A. p. 165. quæ partim *G. Budaeo* debentur; quod e *Gregor. Naz.* protulit utrcque. potuerat apud optimos invenire: *Plato* Phædro p. 257. c. τὸν λόγον σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. idem illud θαυμάσας ἔχω legitur in *Sophoclis* Oed. Col. v. 1136, Philoct. v. 1356. hoc in loco per θαυμάζω Scholiaſtes interpretatur, in altero per ἐθαύμασα· frequentarunt Atticiſtæ; *Lucian.* Alexandro §. 61. *Heliodor.* V, p. 228, ἐγώ σου τὴν —— τῆς θυσίας (οὐσίας male vulgatur) πολυτέλειαν ἔχω θαυμάσας· *Phrynichus* Eclog. p. 2, & p. 184. ceterique. Cum quibusvis verbis eadem obtinet ſtructura, ſed præſertim apud Tragicos; apud *Euripiden* aliquoties; apud *Sophoclem* multo frequentius: in *Aeſchyli* fabulis, quæ ſuperſunt, nuspiam illa, quod meminerim, locum invenit: nam ſi vel in Supplic. v. 925, ubi vulgatur ἐγὼ, mecum cenſueris corrigendum:
Πᾶς

Πῶς δ' οὐχί; τἀπολώλοθ' εὑρίσκων ἔχω. verbum tamen *ἔχω* vim ſuam nativam ſervare fateberis: *inveniens perdita teneo:* ſed in *Aeſchylei* dramatis deperditi fragmento, quod ſervavit *Ariſtoteles* Hiſt. Anim. IX, c. XLIX, (emendatum a *Scaligero* Comm. in Aetnam *Severi* p. 151, 152) p. 309, 20. legitur: *Πεποικίλωκε, κἀποδηλώσας ἔχει.* Verbum *ἔχω* hoc uſu ponitur in *Euripidis* Or. v. 1396. Med. v. 33. Hipp. v. 932. Iphig. in Aul. v. 659. Troaſ. v. 318, 1150, Bacch. v. 53. Hel. v. 840. Ion. v. 230, 615, 736. Herc. Fur. v. 264. Perperam legitur in Heraclid. v. 437, *αἰνέσας δ' ἔχω·* ubi ſcribendum *αἰνέσαι δ' ἔχω·* ut v. 486, *αἰνεῖν ἔχω.* Verſus eſt in Hecuba 1013 ſic vulgatus:

Ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;

interpretantur: *Ubi ſane? intra veſtes, aut occultans habes.* *ἢ* ponendum interrogantis:

Ποῦ δῆτα, πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;

ubi tandem, an intra veſtes occultaſti? Scholiaſtes in *Euripidis* Med. v. 33, ut *ἀτιμάσας ἔχει* monſtraret Attice poſitum pro *ἠτίμησε*, duo profert *Sophoclis* e fabulis, quæ periere, loca: ſimilia triginta potuerant e ſeptem, quæ ſuperſunt, excitari; nonnulla deſignavit Clariſſ. *Weſſeling.* Obſ. I, c. XXIV, p. 97. optime reponens in Antigon. v. 930, *ἐκπροτιμήσασ' ἔχω·* pro *ἐγώ.* Hunc in cenſum non retulerim Antigones v. 1054, nam *τρέσας ἔχω*, pro *ἔτρεσα* poſitum, quomodo cum reliquis *Θάπτειν παρήσω κεῖνον* connecteretur? in iſtius dramatis v. 327, *Οὔκουν τίδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ·* ſcriptus Codex præfert *ποιήσας ἐγώ.* corrigendum *ἔχω.* *Soph.* Aj. v. 21. *πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας.* Schol. *ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε. εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς γὰρ διαλύεται ὁ λόγος.* Illud arbitror ignoraſſe Grammaticos, quæ tandem ratio fuerit huius formæ loquendi, quacum altera *Φλυαρεῖς ἔχων*, itidem adamata *Sophocli*, licet ex eodem fonte derivanda, toties tamen ab hominibus Eruditis confundi non debuerat. *Ἔχειν* interdum idem ſignificat ac *εἶναι, τυγχάνειν, κυρεῖν*, velut in *Soph.* Aj. v. 320. Oed. Tyr. v. 600. Phil. v. 22. Ut autem iſta, participiis iuncta, periphraſi, quam vocant, inſerviunt, ſic in his, quæ protuli, verbum *ἔχειν.* utrum dicatur *ἔχει περάνας*, an *ἐστὶ* vel *κυρεῖ* vel *τυγχάνει περάνας* nihil intereſt: hinc facile poterit æſtimari quidquid eſt iſtius generis: alteram, quam attigi, formulam *ληρεῖς ἔχων* ſolus fortaſſe *Gregorius* recte cepit de Dial. Att. §. 70, poſitam, *ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν.* hæc ſubminiſtravit Codex Leidenſis, idem ille, quo *Henr. Stephanus* Animadverſ. in lib. de Dial. fuit uſus.

Vs. 713. *Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω Φράσων.*] Excitat iſta ſub *Aeſchyli* nomine *Thomas M.* in v. *Ἐμποδὼν*, Clar. *Abreſchio* notatus Anim. ad *Aeſch.* p. 72. Inprimis apud Comicos & Tragicos frequentiſſime legitur *ἥκω Φέρων*, nuſpiam *ἥκω Φράζων·* ſemper *ἥκω Φράσων* vel *ἔρχομαι λέξων. ἔρχομαι Φράσων*, *Herodot.* I, c. 194. II, c. XI. & alibi. —— In Vs. 715, pro *αἰχμάλωτος*, neſcio quid *Barneſium* moverit, ut legendum ſuſpicaretur *αὐτομόλητος·* quod ne notum quidem fuit *Euripidi.*

Vs. 717. *Μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.*] Quod *Barneſ.* pro *Μέλλων* reſtituit, *Μέλλειν* iam dederant *Aldus* & *Hervagius.* Præterea literam, quæ ſæpius excidit a vicinis eliſa, reſtituendam arbitror ſcribendumque: *πύργοισι Καδμείων πόλιν Ὅπλοις θ' ἑλίξειν·* tantilla res ignorata

hunc

hunc quoque locum obscuraverat. Interpretes censuerunt iungi debere voces πέριξ πύργοισι, has interpretati *circum turres*, vel *undique ad turres* Thebarum scilicet! Quis, obsecro, Græce vel Latine sic loquutus est? Rectius reliquis *Ratallerus*: *Cadmea mox cingent Pelasgi moenia, Armisque & obsidione difficili prement.* Thebas dicuntur Argivi πέριξ ἑλίξειν πύργοις ὅπλοις τε· hæc istum in modum iungenda iudico; neque tamen adspernarer, si vocem magis aptam Codex antiquus pro πύργοισι subministraret. Vir quidam Eruditissimus per πύργους hic designari putabat *Argivorum copias, quae manipulatim & per cuneos* (πυργηδὸν) *Thebas invaderent.* Alii forte *turres* mallent intelligere, quas Argivi Thebarorum muris admoverent armatis implendas; si earum usus vel Thebano bello, vel *Euripidis* aevo saltem, iam fuisset a Græcis receptus: vid. *Lipsii* Poliorcet. II, Dial. IV. *Stewech.* ad *Vegetii* IV, c. XVII. Quidquid huius fuerit, Ὅπλα certe sunt *armati*, ὁπλῖται vel ὡπλισμένοι. Pictor in tabula Thebas obsessas repræsentante dicitur περιβάλλων τοῖς τείχεσιν ἄνδρας ὡπλισμένους, *Philostr.* Icon. I, c. IV, p. 768. *Euripides* in Oreste v. 444, Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις. *Schol.* ὑπὸ ἀνδρῶν ὡπλισμένων. Scribi malim isto versu, Κύκλῳ γ' ἑλισσόμεσθα· vel, si quis illud præferat, Πέριξ ἑλισσόμεσθα· vocem Πέριξ Grammatici interpretabantur κύκλῳ. est autem *Euripideum* πέριξ ἑλίξαι, quod in *Platonis* etiam est Timaeo p. 73. A. exstat in *Euripidis*, ex Antiopa procul dubio, verbis apud *Longinum* π. Υ. Sect. XXXIX, 7. conf. Androm. v. 265. Herc. Fur. v. 243. Elec. v. 561.

Vs. 719. Ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα] Solus *Grotius* sic recte vulgavit: Ἐξοιστέον τ' ἄρ', ut erat in ceteris Edd. ferri nequit: neque enim, qui plus paulo fuerit in his exercitatus, τε & γε ab Atticis Poëtis promiscue poni posse censebit: ad evitandum hiatum sæpe quidem interseritur γε, nunquam huic uni fini τε inservit: *Aesch.* Choeph. v. 110. Ἐμοί τε καὶ σοί γ' ἄρ' ἐπεύξομαι τάδε; *Sophocli* pro γὰρ aliquoties γ' ἄρ' est restituendum.

Vs. 723. Ἐγᾦδα κείνους] In talibus sæpenumero, sicut hic in Codicibus MSS. obscurarunt librarii veterem scribendi contrahendique morem. Ἐγὼ οἶμαι prout in ἐγᾦμαι, sic ἐγὼ οἶδα passim ab Atticis in ἐγᾦδα contrahebatur: hoc legitur in fragmentis *Sophoclis*, *Strattidis*, *Cratini*, apud *Plutarch.* T. II, p. 74. E. *Athen.* XI, p. 467. C. 494. C. *Sophoclea* apud *Plut.* sunt Ulyssis ad iratum Achillem, abiturum se minitantem, verba, sic integranda:

Ἐγᾦδ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς,
Ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστί· θυμαίνειν καλόν.

quod vulgatur ἐστίν. οὐ μένειν καλόν· *Grotius* in Excerpta recepit p. 153. In Var. Lect. *Plutarcho* subiectis θυμαίνειν e *Turnebi* Codice profertur, ex illo *Vulcobii* θυμαίνειν· origo mendæ tironibus quoque patebit —— In Vs. 724. *Grotius* vulgarat: Ἔχει τίν' ὄγκον τ' Ἄργος· rectius omittitur articulus.

Vs. 726. Θέλοιμ' ἂν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.] Non male supplet Schol. δεόμενον· *Plato* LL. IV, p. 708. D. τὸ δὲ συμπνεῦσαι —— χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον. Si legeretur: ἀλλὰ τοῦθ', ὁρᾷς; πολλοῦ πόνου· sub audiendum esset δεῖ. *Aeschyl.* Prom. v. 874. ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου Εἰπεῖν· *Euripides* Hipp. Cor. v. 23, Οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. Solet illud ὁρᾷς sic a Tragicis & Comicis adhiberi. *Soph.* El.

El. v. 630, Ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ. *Eurip.* Androm. v. 87. add. notata *Dawesio* Misc. Crit. p. 326, 327. —— Cum versu 725 conferatur v. 572. Herc. Fur. Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου.

Vs. 727. Ὡς σὺ κάθεξω τειχέων εἴσω στρατόν.] In quibusdam Edd. quæ *Barnesianam* antecessere, legebatur Ἴσθι ὡς σὺ κάθεξω τ. ε. στ. *Gul. Canterus* N. L. IV, c. I, *Quin*, ait, *e glossa primum* [illegible] *sit, quis* [illegible]*erit?* *Cantero* [illegible] & *Aem. Portus* adstipulantur: duorum ante *Barnes.* qui multum hic argutatur, Ἴσθι *Grotius* eiecerat: non equidem arbitror illud Ἴσθι, quod deest in MSS. Cod. Flor. Leid. [illegible] scripti Codicis contextu. [illegible] Venetiis *Aldus* vulgarat: Ὡς σὺ κάθεξω τ. ε. στ. non aliter *Io. Hervagius* Basileæ anno MDXXXVII. sed in Edit. Basileënsi, anno MDLI renovata, reperitur Ἴσθι ὡς σὺ κ. non sane petitum e MSto Cod. nam nullum adhibuit *Io. Oporinus*, qui huic præfuit Editioni, sed e nota marginali viri cuiusdam non indocti; nam in præfat. scribit se *priorum editionum vitia non pauca emendasse, & eruditi cuiusdam viri exemplar* [illegible] *secutum*: hic, quod in Scholiis invenerat, ἴσθι, (γίνωσκε Cod. Baroc. suppeditavit) in *Euripideis* [illegible], ad marginem libri sui posuerat, ab operis, nam *Oporino* hoc imputari nolim, in ipsius [illegible] contextum receptum: similimam huius versus structuræ *Canterus* & *Portus* deprehenderant in Phœn. v. 1658, Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν· eamdem invenire potuerant in v. 526, Ὡς σὺ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα. & in v. 628, Ὡς τάχ' οὐκ ἔθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος. Androm. v. 587. —— Nostro versu ἔσω, vel εἴσω scribatur, nihil refert: εἴσω præfert Cod. Flor. Secundum Grammaticorum placitum, ἔνδον hic fuerat ponendum, *intus*: ἔσω est *intro*; quod hoc sensu tribus & viginti locis adhibuit *Sophocles*, qui decies tamen ἔσω ponere non dubitavit in quiete. *Quinctilian.* I. O. I, c. V, p. 64. *Eo intus; & intro sum, soloecismi sunt.* —— Versu sequenti 728 *Io. Piersonus* corrigendum suspicabatur: Καὶ μὴν τὸ νικᾷν 'στὶ κᾷν εὐβουλίᾳ.

Vs. 731. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἂν ἐκ λόχου;] *Piersius* e MS. Cantabrig. προσβάλοιμ' ἂν in contextu posuit: hunc sequitur *Kingius*, hoc ut amplecteretur, eo potissimum motus, quod in vicinis versibus legerentur in singulari, καθέξω, τράπωμαι, προσβάλω. quia bini Leidenses MSS. idem illud exhibebant, προσβάλοιμ' ἂν recepi; neque tamen olim vulgatum, in Cod. Flor. repertum, προσβάλοιμεν temere spreverim. *Thucyd.* III, c. XXX. εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε καὶ νυκτός· —— In Leidensium altero legitur: Ἢν νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἂν —— sæpe quidem εἰ & ἢν sedes commutarunt, sed hic stare nequit ἢν —— προσβάλοιμ' ἄν, aut προσβάλοιμεν. —— Ceterum in hoc Eteoclem inter & Creontem dialogo elucet *Euripidis* artificium non vulgare, Imperatoriam in Creontis persona prudentiam [illegible], in Eteocle contra militis audaciam minime providam: in *Euripidis* Rheso, quam hic Creon, personam sustinet Aeneas; quam hic Eteocles, illic Hector: cum *Euripideis* in Phœn. a v. 717. —— ad 755. conferatur Rhesus v. 87 —— 130. & eadem opera corrigatur isthæc pars dramatis e Cod. Flor. v. 90, Αἰνέα πύκαζε τεύχεσιν δέμας σέθεν. v. 94, Τί τῶνδ' ἂν εἴποις· v. 98, ἀφορμήσειν χθονός. 99, —— χέρας· v. 122 Αἴθων γὰρ ὡνὴρ καὶ πεπύργωται θράσει. *Homerus* in Il. M providentis Ducis ex-

exemplar expinxit in Polydamante, in Asio militis arrogantis: vid. *Dion. Chryf.* Orat. LV, p 562. D. p. 563. A.

Vs. 732. Εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.] Sic *Pierf.* & *Barn.* vulgarunt: fed, quam pofuerant illi, fuftuli notam interrogandi: hæc etiam Codicum erat Leidenfium, Cantabr. Flor. nec non Editionum *Aldi Hervagiique* lectio; nifi quod in his σφαλεῖς fcriberetur: genuinum eft σφαλεὶς· *Chaeremon* in *Stob. Grot.* p. 29, Σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ. Quod in Codice Scaligerano pofitum teftatur *Barnefius*, σφαλῇς *Kingius* in contextum recepit: ne teftificante quidem *Barnefio* crederem, Εἴπερ σφαλῇςγε corrigi voluiffe *Scaligerum*; hic enim pofuiffet Ἤνπερ σφαλῇς γε· ficut infra v. 765, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ· In nonnullas Editiones irrepferat δεῦρο σ' ὠθήσῃ πάλιν. modefte *Gul. Canter. videtur*, inquit, *legendum* σωθήσῃ· Quid hic *Barnefius*? non minus aliam fibi lectionem ait placere σ' ὠθήσῃ, pro σὺ ὠθήσῃ, *repelleris*. Vbi tandem ὑψιλὸν in σὺ legerat elifum *Euripidis* Editor? Dediffe faltem potuerat δεῦρ' ἐσωθήσῃ πάλιν, *huc iterum in urbem repelleris*. cui tamen commento nimis arguto vulgatam præfero, vel ab hac paulo diverfam lectionem. Εἰς πόλιν σωθῆναι vel διασωθῆναι vulgo quidem fignificant *falvum & incolumen in urbem pervenire*: vid. *Gataker*. A. M. P. c. XXXI, fed vel unicum mihi dari velim *Euripidae* locum, in quo σωθῆναι πάλιν legatur, atque adeo fignificet *incolumen redire*. Dum illud fiat, fufpicabor σωθήσῃ fupra fcriptum genuinæ lectioni, quæ, fi vere conicio, hæc fuerit primitus:

Εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σῶς ἥξεις πάλιν. *fi quidem fpe fruftratus huc falvus redibis*, vel *redire poteris*. *Euripidis* eft ex Erechtheo verfus ap. *Stobaeum* Tit. III, p. 360. 17. Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν. *Ariftoph.* Equit. v. 612. Καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν. *Aefchyl.* Agam. v. 627. Εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν Ἥξει σὺν ὑμῖν. Ἥκειν πάλιν & fimilia frequentat *Euripides*: Alc. v. 1019. δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν. Herc. Fur. v. 25, ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν· Iph. Taur. v. 531, Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν; v. 772, —— ἥκει πάλιν; v. 1316, —— καθαρὸν ὡς μόλοις πάλιν· v. 1421, —— πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας· Addantur Hec. v. 1020. Bacch. v. 1223. Herc. Fur. v. 1406. Rhef. v. 235, 591, 774. In talibus nonnunquam πόλιν vulgatur, ubi fententia πάλιν poftulat: exemplo fit noftro fimillimus locus in Rhefo, quo Hectorem Aeneas, ut hic Eteoclem Creon rationum pondere coërcet: dixiffe fertur v. 115, Νικώμενος μὲν, τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν· fic loqui poterat, fi in urbe fuiffent verfati; fed caftra Troiani fuerant ad Græcorum navale metati, quod e toto dramate manifeftum & ex *Homeri* fcena in Il. K. Corrigendum puto: Νικώμενος μὲν τῇδε, μὴ μόλῃς πάλιν.

Vs. 733. Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.] Hic quoque locus effe poterit documento, quam utile fit, verfuum, qui hic illic fparfi iacent in Veterum fcriptis, perveftigaffe fedem: narrat *Polybius* in Excerpt. e Legat. CXIV. p. 189. ed. *Urf.* ad Demetrium, antequam fuga fe fubduceret ex urbe, male moras nectentem, mififfe fe tabellas, quibus aliquot effent infcriptæ Poëtarum fententiæ: quod latuit *Urfinum*, verfus effe vidit *If. Cafaubon.* iftorum verfuum fecundus fic vulgatur in ed. *Gron.* p. 1311,

Εἰς ὃ φέρει νὺξ· τοῖς δὲ τολμῶσι τὶ πλέον. fyllabam faltem fuperfluam tollere debuerant: nunc tandem corrigi poterit, Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον· at-

atque interpretatio *Grotii* in locum *Casaubonianae* reponi, quæ hæc prostat: *Vbi atra nox. Fortuna forteis adiuvat*: iisdem mendis deformatum hunc versum cum vicinis adhibuit *Casaubon.* in *Sueton.* Aug. c. 89.

Vs. 734. Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.] Schol. in *Aristoph.* Vesp. v. 1115. Ἐμβραχὺ, τὸ βραχὺ, ὡς Ἐμφαγεῖν, τὸ φαγεῖν· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ Ἐνδυστυχῆσαι, ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαι. nostrum versum designavit Vir D. in Miscell. Observ. V. 111, p. 108. & e Bacch. v. 508. ubi certe compositum illud vice simplicis poni videtur, sed nostro loco sua vi præpositio non caret.

Vs. 735. —— προσβάλω δόρυ;] Olim legebatur προσβάλλω δ. alterum *Kingius* posuit & in A Leid. reperitur: Ms. Flor. præbet προσβαλῶ· quod receperunt *Grotius* & *Piersius*: mihi dubitantis esse videbatur Eteoclis interrogatio; propterea signum subieci, alterique lectioni prætuli προσβάλω. tali quippe congruit modus subiunctivus. *Sophoclis* Trach. v. 394, Ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; Philoct. v. 541, Ἐπίσχετον, μάθωμεν; conf. *Eurip* Hec. v. 1041. Or. v. 218. Ex his aut e vicinia petitum βούλει nostro quoque versu poterit a Lectore suppleri.

Vs. 737. Βαθύς γέ τοι Δίρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.] Quum δέ τοι vulgaretur, recte *Barnesius* & deinceps *Kingius* γέ τοι scribendum curarunt; neuter vim vocularum istarum percepit, quæ hic debuerat exprimi per *atqui certe*: hac virtute frequentantur ab Atticis. —— Videtur autem hic Tragico locus obversatus *Homeri* ex Il. M, v. 62, Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους· Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. *Statius* Theb. x, v. 515. —— *at patulas saltu transmittere fossas, Horror equis.* confer. *Eurip.* Rhes v. 111, 112. & *Ezech. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Del. v. 76. —— In versu sequenti syllaba vocis κάκιον media, semper apud Tragicos & Comicos Atticos producta, *Battierium* fefellerat.

Vs. 739. Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;] Pro στρατῶν, ante *Burnesium*, *Grotius* emendate iam vulgarat στρατὸν, quod libri quoque præferunt Leidd. & Florent. Pro καθιππεύσαιμεν *Kingio* legendum videbatur καθιππεύσαιμ' ἂν, mihi vero, non esse recedendum a vulgato. —— Versu sequenti literam olim omissam in ἅρμασιν optime restituit, ut alibi sæpenumero, *Kingius*.

Vs. 743. Τίς οὖν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;] Quod scribit in hunc locum *Scholiastes*, iis nititur, quæ leguntur in Scholiis ad Hecubæ v. 85. ἀεὶ τὰ —— ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται. οἷον, τίς γένωμαι; καὶ, πῆ τράπωμαι; —— Leve quidem, nec tamen editori negligendum, pro γίνεται in Attico Tragico scripturam emendatiorem γίγνεται postulare, quod Phœn v. 483. recte *Kingius* posuit e MS. & in v. 1356. Codex exhibet Flor.

Vs. 745. Τί προστετάχθαι δρᾶν.] Duplicem commemorat *Interpres* Græcus exemplarium veterum lectionem προστετάχθαι, & προστέτακται· quarum hæc correctori, illa debetur *Euripidi*: videantur superius notata in Vs. 394.

Vs. 748. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.] *Grotius* recte vulgavit αὐτὸς καὶ σὺ, pro αὐτοῖς καὶ σὺ; quod Codices etiam exhibere videntur; nihil inde cogas, nisi vetustatem mendæ: paulo superius legebatur: Ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, —— id, de-

describentis adhuc inhærens memoriæ, nostrum versum corruperat, e duobus expressum *Aeschyli* Theb. 57, 58, Πρὸς ταῦτ' (*Propterea*) *ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος.*

Vs. 751. —— *ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις*] Antiquarum Edd. scripturam *πρὸς ἀμβάσεις* revocavit *Kingius*: alteram probarunt *Canterus*, *Grotius*, & *Battierius*. Codex Flor. (sed Codicum est in talibus auctoritas exigua:) *προσαμβάσεις* hic exhibet, & alibi in Phœn. v. 492, v. 1180, ubi *κλιμάκων προσαμβάσεις* sunt *scalarum gradus*, ut in Bacch. v. 1211. vid. *Gul. Canteri* N. L. III, c. III. Ἀμύνειν *τειχέων πρὸς ἀμβάσεις* quid significare possit non exputo: sed *ἀμύνειν τειχέων* (aut, si quis malit, *τείχεσιν*) *προσαμβάσεις* notat *a moenibus adscensum arcere*, atque adeo *moenia tueri*. sententiam expresserunt *Ratallerus* & *Grotius*.

Vs. 753. *Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;*] Hoc, quodque sequitur, Ἀμφότερον, *ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον*· sæpius videri posset usui venisse; sed ista talia, simul loquentium accommodata scenæ, raro solent extra scenam usurpari, quoniam eorum pendet a præcedentibus intellectus. *Homericum*, Ἀμφότερον *βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής*, non dubito quin respexerit hic *Euripides*: *Regem ἀγαθὸν* conficit *φρενῶν εὐβουλία*; dos est Imperatoris non minima *θάρσος*, si primam, *τὴν εὐβουλίαν*, comes sequatur: *Libanius* Declam. IV, p. 259. c. *ἰσχὺς καὶ σύνεσις ἑκατέρα μὲν μικρὰ πέφυκε πράττειν· ἄμφω δὲ συνελθοῦσαι μεγάλα.* *Scholiastes* hic Θάρσος interpretatur *ἀνδρείαν*· Grammaticis Ἀνδρεία dicitur *σώματος δύναμις ἐπαινουμένη*· sic legendum arbitror in *Ammon.* p. 15. Insignis est ex *Euripidis* Oedipo locus in *Stob.* Flor. *Grot.* p. 47. Nostrum locum præter cetera protulit *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* p. 174, 24. in præfat. Cl. *Dukeri*, quibus ostendere nititur, veteres etiam *θάρσος* in malam sumsisse partem; ab hoc saltem loco *Wassium* retrahere debuisset alter e Supplic. v. 161, ubi Theseus ad Adrastum: Εὐ*ψυχίαν γ' ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας*, Ὃ *δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας*· horum versuum secundum Adrasto male tribuunt Editiones; mitto *Barnesii* commentum, quodque positum olim videbatur γ' inde servi. Notat *εὐψυχία magnitudinem animi*; hæc *fiduciam* parit *in periculis suscipiendis*, *θάρσος*; quam, in duce necessariam, moderari tamen debet *φρενῶν εὐβουλία*· vid. notata *Spanhemio* ad *Iuliani* Orat. I, p. 301. A.

Vs. 755. Ἔσται τάδ'. *ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν* Τάξω *λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν,*] Sic e Codicibus vulgarunt *Grotius*, *Piersius* & *Kingius*; nisi quod hic solus *ἐς* posuerit pro *εἰς*. *Barnesius* dederat *ἐλθὼν δ' ἑπτάπυργον ἐς πόλιν*, una tantum voce mutato, nam priorum hæc erat Editionum perversa lectio, Ἔσται τάδ', *ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν*· unde fluxerit, Codex manifestat Leidensis B, in quo genuinæ scripturæ, E. T. *ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν*, superscriptum *ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον*· eamdem veram lectionem Leid. A & Flor. repræsentant; in illo tamen *εἰς* legitur; in hoc *δ'* ante *ἐς* male positum. Ἑπτάστομον *πύργωμα*, quod est in Phœn. v. 294, restituendum in *Eurip.* Supplic. v. 1221. pro Ἑπτάστολον· vid. *Eurip.* Bacch. v. 917, & *Sophoclis* versus apud *Dicaearchum* p. 16. —— Hoc *Phoen.* loco *Scholiastes*: Ἐλθὼν δ' ἐς πόλιν] Γελοίως τοῦτό φησιν, ὡς μὴ ἂν νῦν ἐν τῇ πόλει. non placet inventum *Barnesii*. *Grotius* in Prolegom. p. 29, *Reprehenditur*, inquit,

quit, *quod Eteocles dicat, iturum se in urbem ἑπτάπυργον, id est, Thebas, cum iam intra eam urbem esset: sed, quamquam regia in urbe est, quis tamen nescit posse urbem a regia distingui?* urbem a regia posse distingui, verissimum: Acropolis fuit *Cadmea*, urbs ipsa *Thebe*, Θήβη dicebatur antiquitus, numero singulari, qui numerus forte reponendus infra v. 827. Zethus & Amphion τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, *Pausan.* IX, p. 720. postquam urbi cœpit acropolis adiungi, numerus *Thebarum* pluralis invaluit: in acropoli fuisse regium, ex *Aeschylo* liquet in Septem contra Thebas v. 246. Sed est in eodem *Aeschyli* dramate locus, quem, quoniam [illegible] obversabatur *Euripidi*, non [illegible] integrum attulisse; sic legitur v. 288. & seqq.

Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ,
Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον
Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών.

Canterus, Ἐγὼ δ' ἐπάρχους ἕξ, vel quid simile, restituendum [illegible]; *Stanlejus*, præpositionem ἐπ' a verbo per tmesin semotam; hoc non adeo displicet, neque tamen legi nollem, Ἐγὼ μὲν ἄνδρας ἕξ, —— sed *Euripidea*, ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν Τάξω —— πρὸς πύλαισι —— prorsus concinunt cum [illegible] [illegible] hunc locum imitantem *Euripidem* [illegible] mum est [illegible] tendisse; [illegible] his [illegible], quod [illegible].

Vs. 757. Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.] Versum excitat in exemplum *E*[illegible] παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ Κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ ι. Concinit *Euripidi Sophocles* Antig. v. 146, Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ, ἐφ' ἑπτὰ πύλαις Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη. *Apollodor.* III, p. 154, Ἐτεοκλῆς, καταστήσας ἡγεμόνας. ἴσους ἴσοις ἔταξε. Septem adversus Thebas [illegible] tradentem *Aeschylum* ipsi [illegible] quuti sunt Argivi, quod ubi monet *Pausan.* II, p. 156. plures tamen fuisse duces innuit.

Vs. 758. Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,] Vide quantum dissideant a se invicem hic quoque hominum Eruditorum iudicia: secundum *Grotium* Proleg. p. [illegible] *Aeschyli reverentiam eo demonstravit Euripides, quod de septem Thebanorum [illegible] locum praeteriit, ab illo eximie tractatum,* (in Septem adv. Theb. v. 413 —— 680.) Contra R. P. *Brumoy, dans son Théatre des Grecs* T. IV, p. 178, *si l'on y regarde de près, il paroit qu' Euripide donne ici un trait de satyre assés fin à son prédecesseur.* mihi si [illegible] arbitrium, verum esse iudico, quod suspicabatur *Brumoy*. *Aeschyli* Septem adversus Thebas cum *Euripidae* [illegible], illius [illegible] cum [illegible] Electra [illegible] quaedam etiam alia occurrent, quibus *Aeschylum* noster notaverit. Sed, quod hic paucis fieri posse desperabat *Euripides*, [illegible] *Statius* [illegible], [illegible] *Hippomedon*; [illegible] *Haemon*; *Hypsea*, *Proetides*; [illegible] *Capaneus*. Hoc loco nomina *Statius* elegit, quæ maxime versibus suis essent accommodata: [illegible] in Theb. vss. 420, 454, 480, 510, 561, 626, [illegible] p. 70.

 Vs.

Vs. 761. Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,] Καὶ mihi quidem hoc in loco non placet, ubi mox sequitur: Καὶ ξυσταθέντα —— Legendum putem, Εἴ μοι γένοιτ' ἀ. idem incommodum in Alcesti v. 296, evitabitur, si sublato κ, quod e sequentis versus adhæsit initio, scribatur Οὐκ ἄν. —— Frequentius εἰ γὰρ, nonnunquam εἰ simpliciter positum, optantis est, & significat *utinam*: *Etymologus* p. 26, 50. Αἰ —— ἐκ τοῦ Εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε· —— ὡς τὸ, (*Eurip.* Hec. v. 835.) Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι —— καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα· versus est *Hipponactis* iambicus tetrameter, *Hephaest.* p. 16. *Euripides* apud *Eustath.* in Il. Ψ, p. 1415, 10. Εἴ μοι (ἤγουν, εἴθε μοι, *Eust.*) τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος, 'Αντήνορος τε τοῦ Φρυγὸς, δοίη θεός. conf. Clar. *Abresch.* ad *Aesch.* p. 97. Non nescio, qua via defendi possit in *Sophoclis* Philoct. v. 324, Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε· *irato mihi contingat*: non enim sequerer alteram interpretandi rationem; si quis illud Θυμῷ correctoribus aut librariis imputare maluerit, me non invito faciet; si scilicet legerit:

Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε.

Nuspiam illud εἰ optantis cum καὶ, quantum memini, coalescit; quod eo dico, ne quis nostro loco forte præferendum censeat Κεἴ μοι γένοιτ'. sæpenumero quidem apud *Euripiden* legitur κεἰ, sed, nunquam significans *atque utinam*, semper vim suam retinet nativam.

Vs. 762. Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ, [763 Κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.] Horum versuum secundum conditori, quisquis ille fuerit, perplacuisse necesse est, siquidem dignus fuit visus, ut infra post v. 1384 repeteretur, ne litera quidem mutata. Versus noster 763 sententiam continet ingenio castigato, atque adeo *Euripide* minus dignam, &, ne dolo dicam, absurdam. Patriam Eteoclis vastare desiderasset, quisquis tandem Thebas venisset oppugnatum: quanto rectius morte dignum dixisset, qui suam ipsius patriam veniret vastaturus! præterea vide quam al eno loco legatur infra: hoc qui revocarit ad animum, eo facile delabetur, ut spurium versum hic etiam censeat interfertum ab eadem mala manu. Sed si spurius est v. 763, qui præcedit quomodo tandem scriptus olim prodiit? Clariss. *Abreschius* Anim. ad *Aesch.* p. 16, sequenti potissimum motus, scriptum fuisse suspicabatur:

Καὶ ξυσταθέντι διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ,

suam istam coniecturam p. 17. exornans erudite: non parum ad illam accedere videbitur ponderis, ubi Codicem Florentinum (in quo ξυσταθέντα recte tamen legitur) illud ἐλθεῖν hic exhibere dixero. Elegantis ingenii Iuvenis, *Ioannes Piersonus* aliam viam institit Verisimilium L. II, C. V, p. 192, corrigendum ratus:

Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης θένειν δορὶ,

Si mihi dare voluerit Cl. *Abreschius*, spurium videri versum 763, nihil esse causæ fatebitur, propter quam præcedentem,

Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,

corrigere tentaremus; ipsemet enim loca protulit idonea, in quibus ἑλεῖν pro ἀνελεῖν positum reperiatur, aut ipsum illud legatur ἑλεῖν δορί· quibus addi poterit e *Soph.* Trach. v. 244. Ponam Polynicis votum e Phœn. v. 1376, 77. Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν Καθαιμάξασθαι δεξιὰν νικηφόρον· succedat illud Diomedis ex *Homeri* Il. Ε, v. 118. Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν· *Eustathius* p. 400, 38. σχῆμά ἐστι πρωθύστερον, ἤτοι ὑστερολογία. ἔδει γὰρ οὕτω κεῖσθαι, δὸς τὸν Πάνδαρον εἰς ὁρμήν τε ἐλθεῖν μοι ἔγχεος, καὶ δός μοι καὶ

φο-

φονεῦσαι αὐτόν. sic & in versu nostro *Schol.* ἑλεῖν δορὶ reddidit φονεῦσαι διὰ τοῦ δορός. Plerisque tamen genuinum videbitur, quod Codex dat Flor. quodque probasse memini *Adrianum Heringa*, Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλθεῖν δορὶ, *Et hasta congressum cum ipso pugnare.*

Vs. 764. Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ ——— 766 Σοὶ χρὴ μέλεσθαι.] Legendum arbitror, Γάμου δ' ἀδελφῆς ——— Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1465, Αἷν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔχετον. *Euripid.* Heraclid. v. 354. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι Σοῦ πλέον οὐ μέλονται. frequentat hac structura τὸ Μέλεσθαι *Apollon. Rhod.* I, 967, 1124, 1355. II, 837. *Leonidas* Anthol. IV, c. XII, ep. 38. Τοῦγ' ἁρπακτῆρος μήτι μέλεσθε λύκου. ——— Qui has literas tractant adolescentes nolim hic offendant ad nomen Ἀντιγόνης in ista sede: senarii tragici necesse quidem *Ut pes secundus, quartus, & novissimus, semper dicatus uni iambo serviat:* ——— tamen *solet Temporibus aequus non repelli tribrachys.* Sed in Ἀντιγόνης nomine, brevis illa vocalis ο sic pronuntiabatur, ut propemodum elisa videretur, certe temporis ne momentum quidem conficeret; hæc est ratio, quapropter aliquoties tres istius nominis syllabæ quartum occupent in senario locum etiam in Phœn. v. 88, 1270. Eadem est in similibus ratio: sagaciter hoc vidit monuitque *Sam. Clarkius* ad *Homeri* Il. B, 811. Celeberr. quidem *D'Orvillius* se *Clarkio* obiecit in Critica Vanno p. 517, sed ita, ut ad usum Linguæ Græcæ quotidianum attendisse minus videatur; quo sic sæpe vocales breves elidebantur, ut ne scriberentur quidem: exemplo sint verba δμάω· τμάω· μίγνω· πίπτω· πέφνω· κλέπτω· θρύπτω· στρόω· τρύω· de centenis pauca.

Vs. 766 ——— τὴν δόσιν δ', ἐχέγγυον, Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.] Sic exhibent Codd. Leidd. & recte vulgarat *Kingius* pro τὴν δόσιν τ' ἐχ· Idem in v. 764 eamdem literam recte commutarat, quod iam ante fecerant *Grotius* & *Piersius*. In Flor. Mſ. legitur Τὴν πρόσθε ποιῶν νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς. *Grotius:* ——— *dicta quæ nuper fuit Dos, haec maneto: sitque post obitum rata.* Vereor ne quis, sacras conscribillans observationes, hoc etiam abusus loco, ἐξόδους vel ἔξοδον hic *obitum* vel *exitum vitae* nobis interpretetur; quomodo *Iacobum Elsnerum* Obſ. Sacr. T. I, p. 219, vocem cepisse memini in *Heracliti* Alleg. *Hom.* p. 420, ἄχρι τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Πατρόκλου καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἐξόδου· cum Achillis *exitus ad pugnam* designetur: iungit *Eustath.* in Il. Π, p. 1098, 21, τήν τε τοῦ Πατρόκλου πτῶσιν, καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἔξοδον εἰς μάχην.

Vs. 768. Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ.] Infra v. 841. recte ponitur εἶ σὺ, hic, ut a pueris intelligeretur, verbo εἶ adscripserant Magistri σὺ, quod librarii receperunt in contextum; εἶ σὺ legitur in binis Codd. Leidd. & in Cantabrig. Vulgatur in Androm. v. 205, Ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς. corrigendum censeo:

Ἀλλ' εἶ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία, κόρη.

ut Hermionem, adhuc adolescentulam, acerbe *puellam* vocarit Andromache; superius dixerat in eadem oratione v. 191, Εἶτ' ὦ νεᾶνι· *intacta virgo* eximie Κόρη dicebatur; *sterilem iuvenculam* cur sic dixerit matrona, viro licet nuptam, obscurum non est.

Vs. 773. Ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν·] In versum præcedentem ex Aug. & Flor. Codd. τ' pro δ' recepi: hic *Grotium* sequutus sum ceterosque qui posuerunt e Codd. ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, pro ἡμῖν

ἡμῖν ἀργόν ἐστιν, quod in vett. erat Edd., prius etiam erat in Leidd. Codd. alterum tamen, secus atque arbitrabatur [illegible], ferri quoque poterat, accentu tantum mutato: ἡμὶν & [illegible] frequenter [illegible] apud Sophoclem [illegible]; [illegible] in Electra [illegible] vulgarunt [illegible] ubi ponendum erat ἡμὶν, vss. 17, 1331, 1388, 1470. vid. ad Ajacis v. 744. *Triclinius*, *Eustath.* ad Il. P, p. 1151, 11. *Henr. Steph.* App. de D. A. p. 195. *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. v. 286. *D'Orvill.* Vann. Crit. p. 92.

Vs. 776. Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,] Quando nuspiam alibi legitur hoc compositum, incertum, utro sit modo scribendum; uti vulgatur in Edd. plerisque, postquam in secundam Basileënsem αὐτεπώνυμον receperant? an αὐτεπώνυμον; quod, primitus Venetiis excusum ab *Aldo*, deinceps ab *Hervagio* [illegible]; quoque repræsentant Codd. Cantabrig. & Leid. B; in A Leid. scribitur αὐτ' ἐπώνυμον [illegible] liquet: ἐπώνυμος & αὐτεπώνυμος, ut κασίγνητος & αὐτοκασίγνητος.

Vs. 777. Ἀχθέντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν,] Prodibit fortasse, qui sic Græcos Poëtas loquutos doceat; interim suspicabor, *Euripiden* dedisse: Ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέων· Ge[illegible] interpretamentum [illegible] dersis, [illegible] Κομίζειν nonnunquam inservit ad verbum [illegible] *Hesychius*: [illegible] μίξειν. Ἀγηοχέτων, κομισάντων. &c. Verbum autem illud de Tiresia commode poni dubium nullum est: *Sophocles* Oed. Tyr. v. 306, Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν· de Menœceo Tiresias his in Phœn. v. 912, Ποῦ 'στιν Μενοικεύς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν. Futurum autem participiorum sic solet veniendi mittendique verbis adiungi, ut in *Euripideis*, Ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν· *Euripides* Heraclid. v. 137, Πέμπει Μυκηνῶν δεῦρο μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ, Ἄξοντα τούσδε· vid. Iphig. Taur. v. 1441. Troad. v. 871. *Homerus* Il. Θ, 367. εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο· Od. Λ, 622, μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ', *Philostr.* Iun. Icon. I, p. 865. στέλλεται ὁ Φοίνιξ ἐς Σκῦρον, ἀνάξων τὸν παῖδα. *Aelian.* de N. A. III, c. XLVI. πέμπει —— τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας.

Vs. 784. Θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα,] Præstat Θνήσκειν τε τὸν θ. e Ms. Leid. B. [illegible] Creon edicto promulgari iussit v. 1626, 27. In fine versus male legitur in Flor. Cod. εἴ pro ἤ.

Vs. 785. Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,] *Io. King.* in hunc locum, *Barnes.* ait, [illegible] Editores ita legunt: Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ —— [illegible] præstat [illegible] Codicum atque in contextum recepit *Kingius* lectionem, & iure quidem: ad Angliæ Codices duo Batavi nec non Flor. accedunt: est tamen illud αὐδῶ huiusmodi, [illegible] ut alteri videri possit [illegible] nisi Codices vetusti [illegible] in [illegible] alterum, [illegible], [illegible] ab *Euripidis* studioso notatum in margine, qui legere se supra meminerat v. 571, Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω· ubi Codices non variant. *Eurip.* Helenæ v. 1678, Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω· Troasin v. 1260, Αὐδῶ λοχαγοῖς· non alibi, quantum recordor, illud [illegible] reperietur hoc usu positum; [illegible] frequentius prostat: *Eu-*

Eurip. Supplic. v. 1213, Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον παισὶ δ' Ἀργείων λέγω. —— Elec. v. 1276. Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ. Med. v. 272, Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾷν· Rhesi v. 640, Καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εἶπον· Phœn. v. 497, Ταῦτ' αὔθέκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς Λόγων ἀθροίσας, εἶπον· Hæc eo collegi, quia sunt *Euripidi* peculiaria.

Vs. 786. Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα] *Scholiastes* a recepta diversam nobis lectionem commemorat; postquam intelligi dixerat, θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδας addit οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα. Quid ille repererit incertum est: militum, χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένων, armatura σάγη dicebatur; hinc πανσαγία *Sophocli*, quæ vulgo πανοπλία· vid. *Arnaldus* Lect. Gr. p. 108, 109, 119. Apud *Hesychium* pro Σάγματα conte xerim, Σάγματα, σκεπάσματα, περιβόλαια sic *involucra* vocabantur eximie; quibus scuta tegi solebant, cum essent usui detrahenda. *Euripidae* vocem usurpantis locum indicavit *Blasius Caryophilus* in libello de Veterum clypeis p. 35. *clypeum* ipsum σάγμα dixit *Aristoph.* Equit. v. 573. confer. v. 1123, 1185. Vesp. 1137. Aliam nostro versu præbet lectionem *Schol.* in Aug. Cod. in quo, postquam eadem ac in Edd. fuerant posita ad πάνοπλα ἀμφιβλήματα, hæc sequebantur, οἱ δὲ γράφουσιν, ἀγάλματα. Vtrum hanc lectionem sequuti scripserint, Ἐκφέρετε τεύχη πάνθ', ὅπλων τ' ἀγάλματα an, E. τεύχη, πανοπλίας τ' ἀγάλματα, latet; neutram lectionem facile quis absurdam dixerit: *Eurip.* Heraclid. v. 699, Ἔνεγκ' ὁπλίτην κόσμον ὡς ταχιστά μοι. v. 720, dixit ὅπλων παντευχίαν. dubium non est, quin *arma nitentia* potuerint sic designari: *galeas* dicebat *Alcaeus* κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, ap. *Athen.* XIV, p. 627. E. Verum hæc *Scholiastarum* qua fide nitantur quum sit incertum, quumque neminem etiam offendere possit lectio vulgata, hanc retinendam arbitror: *corporis amictum*, *vestes* ἀμφιβλήματα vocat *Eurip.* in Helen. v. 430, Πέπλους δὲ τοὺς πρὶν, λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα, Χλιδάς τε πόντος ἥρπασ'. *Aeschyli* locus, quem hic imitatus est *Euripides*, non erat prætermittendus: Eteocles in Sept. adv. Theb. v. 681. —— Φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα· sunt *Euripidae* πάνοπλ' ἀμφιβλήματα. Vt in *Euripideis*, in istis etiam *Aeschyli* variam *Schol.* a *Stanlejo* vulgatus lectionem adnotat: πτερῶν προβλήματα. *arma volatica*, πτερόεντα, *sagittae* si πτερὰ dicerentur, lectio non esset adspernanda: ἔρκος ἰσχοβελές, *thoracem* vocat *Alcaeus* loco cit. nam sic legendum puto pro ἰσχυροβελές· *pellem leoninam*, accommodatam corpori, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα, *Callimach.* fragm. CXLII. Apud *Aeschylum* servandum tamen arbitror πετρῶν προβλήματα *Eurip.* Phœn. v. 1150. Ἐμαρνάμεσθα σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις, Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. In *Callimachi* fragm. CXXIV. *Ios. Scaliger* ad marginem *Schol. Soph.* configebat: πρόβλημ' ἄλκαρ ἔκειτο πέτρου· vel, πέτρων· quod isti versui insertum, τι deest in Edd. vett. *galeam* autem & *thoracem* dixit *Aeschylus* πετρῶν προβλήματα, *adversus lapides munimenta*; quo sensu πρόβλημα χειμώνων posuit *Plato* Timæo p. 74. B (προκάλυμμα dixerat *Timaeus Locrus* p. 557.) isthoc etiam loco imitatus *Euripiden* in Suppl. v. 208. ubi laudat illum, qui primus in usum introduxerit vestimenta, χείματος Πρόβλημ' τ', αἰδῶς τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ· literam τ' omissam adieci; nec spreverim: Πρόβλημά τ', αἰδῶς τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ.

Vs. 790. Προσευξόμεσθα, τήν δε δικασ-

σῶσαι πόλιν.] Ante *Barnesium* *Προσευξόμεθα* perperam vulgabatur, & *διασώζειν*. *διασῶσαι* præferunt Mſſ. & in *Euripidis* Med. v. 934, Cod. Flor. *ἀποστεῖλαι*. Prius dubio vacat.

'ΕΠΩΔΙΚΑ] Pleraque *Canterus* in ordinem legitimum iam reſtituerat: nonnulla *Kingius*, optimis inſtructus membranis, emendavit. *Langius*, a Metrico recedens ceterisque, e verſibus XVII, unum & viginti nobis efformavit, omnes, duobus tantum exceptis, dactylicos tetrametros, atque id ne ſyllaba quidem Editionis *Kingianae* mutata. Facinus equidem laudo; ſed *Kingium* ſequor & Codicem antiquum.

Vs. 793. *Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥραις* —— 795] Veterum Editionum ſcriptorumque Codicum revocavi lectionem *ὥραις*, (cuius loco *Kingius* e Scholiis *ὥρας* poſuerat:) non veluti genuinam, ſed tanquam propius ad hanc accedentem. Primum, quid mihi; deinceps dicam, quid aliis de hoc loco videatur, & quo modo defendi tamen poſſit vulgata lectio, ſi quis illam ſervandam contendat. Vocabulum *ὥραις* ego quidem in *αὔραις* transmutandum, atque ita locum præterea ſcribendum cenſeo: *τί ποθ' αἵματι* / *Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;* / *Οὐκ ἐνὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος, αὔραις* / *Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ,* / *Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί*· *Cur tandem, Bacchi ſacris diſſona, ſanguinem & caedem furibunde ſpiras? Non Tu, caput cinctus choros ornante corona puellari, per auras leves crine iactato, carmen cantas ad tibiam, cui vis inſit amabilis ad choream concitans inſtaurandam.* Poſtremum illud, vulgato certe non deterius, *χοροποιοὶ*, Codex ſubminiſtravit Flor. firmat Auguſtanus. *Θεῶν χοροποῖ' ἄναξ* eſt in *Sophoclis* Aj. v. 707. Nemini diſpliciturum arbitror *ἐνὶ καλλιχόροις στεφάνοις*. Quod ſequitur, *αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσας*, hoc in loco tam apte hæret, ut mirum ſit illud nemini in mentem veniſſe, ubi tumultuoſum Martis furorem amabili Poëta Bacchantium opponit inſaniæ: Sæpenumero pinguntur errantes *Thyades effuſis per ſua colla comis*: ipſe *Bacchus* dicitur in *Euripidis* Bacch. v. 150, *Τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων*· *levem iactato crine per auram*: idem eſt noſtrum *αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσαι*, *crines*, tanquam vela (notum *Homericum ἱστία ἀναπετάσαι*) *ventis expandere*. *Eurip.* Hippol. v. 201, *Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν*· *Ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον· οἴ μοι.* In pompa Dionyſiaca, quam deſcribit *Athen* v, p. 198. E. memorantur *Μιμαλλόνες, καὶ Βασσάραι, καὶ Λυδαὶ, καταχεχυμέναι τὰς τρίχας καὶ ἐστεφανωμέναι*. *Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis*, *Ovidius* Artis Am. I, v. 541. *Agaue Collaque iactavit, movitque per aëra crinem*, Met. III, 726. Sed hanc in rem unas *Euripidis* Bacchas legiſſe ſatis erit. —— Ad hanc interpretandi rationem aliorum qui comparaverit converſiones, illam haud paulo faciliorem melioremque fatebitur. Priores iungenda putabant vocabula *νεάνιδος ὥραις* vel *ὥρας*. Mitto reliquos; *Kingius ὥρας* recepit: in ſcholiis legitur, *ἔνιοι δὲ νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος.* hoc *Grotius* arripuit. *Kingius* in notis dubitat, utrum hoc de *vere novo* ſit capiendum, an deſignari voluerit *Euripides nuptias puellae formoſae*: ſuſpicabatur ille, hac etiam parte Grammaticum Græcum ſequutus, perpaucis tamen adprobabit, *ὥρας* poſitum pro *ὡραίας*. Alius interpres: *οὐκ* —— *ἐπὶ γάμοις νεάνιδος μέλπῃ.* Sed *nuptiae* vel *nubile tempus puellae* nunquam *νεάνιδος ὥρα* vel *ὥραι* dicuntur; *puella viro matura* dicitur *ἀνδρὸς*, vel *γάμων ὡραία*. Quod

in *Moeridis* est libello Ὥρᾳ γάμων debetur Editori: genuinam lectionem praebent MSS. Codd. De verno tempore simpliciter positum ὥρᾳ vel ὥραις exspectandus qui doceat. Nihil me movent quae *Dan. Heinsius* eum in finem attulit Lect. *Theocrit.* c. XIII, p. 341. ut labefactaret *Casaubono* docte notata Animadv. in *Athen.* II, c. XIV. Semper aliquid addunt Poëtae, quod significatum istum definiat. Eorum loco, quae hic a quovis adferri facile possent, iuvat in lucem protulisse doctam coniecturam *Is. Vossii.* In Fistula *Theocriti* sic versus vulgatur septimus.

Ὅς μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ.

ad marginem Editionis *Salmasii* Parisinae p. 209, sequentia posuerat *Is. Vossius*: „ *μοίσα procul dubio scriptum* „ *fuit, unde fac μ' ὥρᾳ, ita legit ve-* „ *tus Scholiastes. Pani enim non Mu-* „ *sis dedicatur haec fistula.* Ὥρᾳ ἰοστεφάνῳ, *ut* καλλιστεφάνοισιν ὥραις *apud* „ *Plutarchum initio* περὶ σαρκοφαγίας. „ *sic enim leg.*" Graecus ille Grammaticus, cuius, ut & aliorum, penes me sunt e libro *Vossii* transscripta Scholia, ἰοστεφάνῳ, inquit, τῇ ὥρᾳ (omitti debuerat articulus:) τῷ ἔαρι· ἐν τούτῳ γὰρ κρούουσι τὰς σύριγγας. *Ver placidum vario nectit de flore coronas.* Locus *Plutarchi* legitur T. II, p. 993. B. ἐπιστρέψας κάλυκος στεφάνοισιν ὥραις, sic e duobus Codd. MSS. corrigendus: ἐπιστέψας καλλιστεφάνοισιν ὥραις. In cantico convivali apud *Athen.* XV, p. 694. C. D.

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις.

Ὀπωρίαν docte reponenti non obniterer *Casaubono*, nisi versus essent Hendecasyllabi. —— Iam vero nostro loco si sit servandum ὥραις, primum iungenda viderentur καλλιχόροις —— ὥραις· tum, στεφάνοισι νεάνιδος βόστρυχον ἀμπετάσας· locus autem in hunc esset sensum capiendus: *Non tu, choris ducendis oportuno tempore, cincinnos corollis implicans virgineis, carmen ad tibiam accinis* &c. Sed mihi, quod supra posui, verum videtur: καλλιχόρους hic dixerit στεφάνους *Euripides*, sicuti καλλιχόρους ἀοιδὰς φιλοστεφάνους τε κώμους, in Cresphonte ap. *Polybium* XII, p. 929. & *Stobaeum* Tit. LIII, p. 367, 9. ubi recte coniectasse *Gesnerum*, primus docuit *Paul. Leopardus* Em. IV, c. XXII. Paene praetermiseram *Sam. Battierii* lectu non indignam adnotationem: „ *Mihi* „ *videtur scribi debere:* Κοὐκ ἐπὶ καλλιχόροις —— *ut praecedens* τί ποθ' „ *etiam ad illud & sequentia spectet* „ *cum interrogatione? cum* ἤδη *enim* „ *oratio magis est sic composita.*" Mallem sequentia nobis explicasset.

Vs. 796, 97. Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Αἵματι, Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.] Nomen Θήβας, quod cum Αἵματι iunxerant Priores, interposita distinctione retulit ad sequentia *Kingius*, in notis male fluctuans. Est in *Euripidis* Herc. Fur. chori cantus, cuius pars cum hac parte Phoenissarum unice congruit. Hic Martis, ibi furorem Herculis detestatur chorus v. 889, Κατάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ. Οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ· Ἰὼ δόμοι πρὸς αἷματ', Οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος Βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς. quae profecto pervenusta *Sophoclis* ingenium non dedecerent. Nostro loco στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Αἵματι significat, *Argivis caedis inspirans amorem. Euripidae*, quae sequuntur, Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, facilem sensum admittunt, ἔμπροσθεν Θήβας χορείαν χορεύεις ἀμουσότατον· quem sensum sic paulo liberius exprimas: *formidabilem comessationis chorum Thebas deducis:* Κῶμον ἀσπιδηφόρον dixit in Supplic. v. 390. ἀναυλότατον autem, quoniam Ἄρης —— Βρομίου πα-

παρχάμουσες ἑορταῖς· *Orpheus* H. LXIV, 5, *"Αρες ἄναξ* —— *"Ος ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·* *Aristoteles* Rhetor. III, c. XI, p. 138. 25. *ἡ ἀσπὶς, Φαμὲν, ἐστὶ Φιάλη "Αρεος, καὶ τόξον, Φόρμιγξ ἄχορδος.* *Horatius* I Carm. XVII, 21. *Hic innocentis pocula Lesbii Duces sub umbra: nec Semeleïus Cum Marte confundet Thyoneus Proelia.*

Vs. 798. *Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'* ——] Editorum numero, qui postrema voce deficientem versum vulgarant, *Grotium* excepisse *Kingius* debuerat; quam hic in duobus Angliæ Codd. in Parisinis lectionem *Grotius* invenit: eamdem duo præbent Batavi.

Vs. 799. *"Αρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυχα πῶλον·*] Hæc a sequentibus separanda iudicavi. Plerique voces *μώνυχα πῶλον* pendere censuerunt a verbo *θοάζεις·* mihi pertinere videbantur ad præcedens *δινεύεις*, hoc autem modo capienda: *οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα* (id est *ὑπὸ Διονύσου, ἔχων Θύρσον τε χειρὶ, καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας*, Bacch. v. 833.) *δινεύεις, ἀλλ' ὑφ' ἅρμασι* —— *τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον*, nempe *δινεύεις*, *gyro flectis equum.* *Aeschylus* Theb. v. 468, *ἵππους* —— *δινεῖ.* —— Versum hunc, ne *Grotio* quidem excepto, cum mendis sic scriptum ediderant: *"Αρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοισι μώνυχα πώλων·* *Canter.* *πῶλον* correxerat, idem voluisse *Grotium* credo: *πῶλον*, præter Scholiasten, exhibet Flor. Codex: *Aldus* & *Hervagius* dederant, *"Αρμασι καὶ ψαλίων τετραβάμοσι μώνυχα πώλων·* In duobus Codd. Leid. legitur: *"Αρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων·* *Thomas M.* in v. *Ψάλιον* hinc excitat: —— *ψαλίοις τ. μώνυχα πώλων·* addi debuerat *"Αρμασι*, vel omitti *τετραβάμοσι.* Sicut hic *ἅρματα τετραβάμονα*, noster in Troasin v. 515, paulo tamen aptius, equum ab Epeo fabrefactum, *ἀπήνην* dixit *τετραβάμονα.* illuc respiciens *Hesychius* *Τετραβάμονος* interpretatur *τετράποδος.* Nostrum locum ad *Thom. Mag.* comparavit Clariss. *Petrus Burmannus* Iun. ad *Henr. Valesii* Emend. II, c. X, p. 60.

Vs. 800. *'Ισμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων, 'Ιππείαισι θοάζεις,*] Quam tres Codices curatissime collati cum Edd. Leidd. & Flor. hic copulam interserebant *τ'*, illam ego, non temere positam a librariis ratus, in suum locum restitui, eo præsertim motus, quod ista, *'Ιππείαισι θοάζεις*, non, ut *Kingius* volebat, sed significarent, *τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ*, prouti cepit Græcus interpres, hac parte laudatus *Abreschio* ad *Hesych.* in *Θοάζει*, ubi quidquid prostat interpretationum e Lexico videntur Tragico petitum; earum tamen nonnullæ loca spectant deperditorum dramatum. *Abreschio* notatis si addideris *Eurip.* Orest. v. 1544. Troad. v. 349, Bacch. v. 219, Iphig. Taur. v. 1142. in iis, quæ supersunt, Tragœdiis frustra plura quæras. E *Sophoclis* loco nuper illud verbum Comico restituendum suspicabatur Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Char.* p. 147, 148. Ne ista quidem *sedendi*, vel *sessum eundi* significatio non fluxit a *celeri motu*; quod non mirabitur qui noverit originem verborum *Καθίζειν*, *Καθῆσθαι*, *Καθέζεσθαι*.

Vs. 801. *'Αργείους ἐπιπνεύσας* / 802 *Σπαρτῶν γέννᾳ* / 803 *'ΑσπιδοΦέρμονα θίασον, εὔοπλον,*] *Aldus* & *Hervagius* vulgarant: *'Αργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γένναν·* Deinceps *'Αργείοις* in Editiones casu potius irrepsit, quam consilio fuit illatum. *'Αργείοις ἐ. Σ. γένναν* receperant *Grotius* & *Kingius*: hic tamen plerosque Codices legere fa-

fatetur, Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γένναν· *Argivos adversus Thebanos concitans:* ad Codices Anglicos accedunt duo Batavi, *Battierii* præterea, sic emendantis, consensus. Vel sine Codicum auctoritate, quod a me repræsentatum, adoptari debuisse monstrant adiecta: neque enim, quod existimasse videntur veteres & recentiores interpretes, Σπαρτῶν γένναν dixerat *Euripides*, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον· sed *Argivos*, qui Thebis venerant oppugnatum; Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν — φῶτα βάντα πανσαγίᾳ, *Sophoclis* Antig. v. 107. *Eurip.* Phœn. v. 1106, Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. *Aesch.* Theb. v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· utrum hoc, an εὐτρεπὴς esset in isto loco præferendum, non decernit vir Summus ad *Lucian.* T. 1, p. 316. B. Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον, spectanti λαὸς εὐπρεπὴς genuinum videbitur: in Persis *Aeschyli* v. 835, prætulerim εὐτρεπής, & in *Eurip.* Suppl. v. 392. in cuius, quæ supersunt, fabulis, alteri voci nuspiam locum esse puto. —— sed hic primus *Kingius* εὔοπλον e duobus Codicibus reposuit pro ἔνοπλον, quod in εἴνοπλον commutarat, incertum qua auctoritate, *Grotius*: in Leidensium optimo legebatur quidem ἔνοπλον, sed εὐ primæ fuerat syllabæ iam olim superscriptum. Scholiastes: εὔοπλον γράφε μὴ ἔνοπλον· οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ —— Commodum hic *Barnesius* *Eustathium* citat: is huc respiciens in Il. Δ, p. 354, 16. τοὺς ἀσπιστὰς, inquit, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἡ Τραγῳδία εἶπεν.

Vs. 804. Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.] Hoc etiam veram esse monstrat paulo superius adfirmatam lectionem: ἀντίπαλον enim κατὰ λάϊνα τείχεα dicit ἀσπιδοφέρμονα στρατὸν, Ἀργείων utique. Hic Editionum quæ præcesserant illam *Kingii*, commemoranda lectio: cola 12, 13, 14, sic vulgabantur: 12 Σπαρτῶν γένναν ἀσπιδοφέρμονα, / 13 Θίασον (vel Θίασσον) ἔνοπλον, ἀντίπαλον κατὰ / 14 Λάϊνα τείχεα χαλκῷ κοσμήσας. / postremis modulus inerat nullus; ista tamen, χαλκῷ κοσμήσας, Codices exhibent antiquissimi, Flor. etiam, & duo Leidd. Corrigere tentabat *Gul. Canter.* sed, quod reponi volebat, χαλκοκοσμήσας Græcum non est; nec tamen absono *Barnesii* commento deterius: *Battierius*, *Canteri* sibi minus placere conamen significans, hærebat. Tandem unum vel duo Codices invenit *Kingius*, in quibus ista fuerant omissa; in eorum autem altero hanc Scholiastæ, *Triclinii* fortasse, notam: περισσὸν ἐνταῦθα τὸ, χαλκῷ κοσμήσας· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· sic sæpe loquitur in Schol. ad *Sophoclem*. *Qui Poëtas ita tractant, incedere per ignes suppositos cineri doloso videntur D'Orvillio* V. C. in Miscell. Obs. 11, p. 169. —— Versus huius Strophes ultimus syllabam postremam (nam ante in Editionibus scribebatur πολυμοχθοις.) opera *Piersii*, quem laudat *Kingius*, acceperat.

Vs. 809. Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρὼν,] Hexametri loco Dactylicum tetrametrum præbet Codex Flor. nam in eo desunt voces ὄμμα Κιθαιρὼν, quocunque casu male prætermissæ. Quem Dea venatrix reliquis montibus antetulit, & plus oculis suis amavit, Dianæ vocat ὄμμα χιονοτρόφον. Ubi *Peninsularum*, *Sirmio*, *insularumque Ocellus Catullo* dicitur xxxi, 2. excitat *Euripidea Jos. Scaliger*, vocis χιονοτρόφον accentu aliter posito, quam vulgo collocabatur. —— Vs. 810. Ἰσχάστας quod pro Ἰσχάστης posuit *King.* habet Leid. etiam B —— Vs. 811. Flor. Cod. legit βρέφος ἔκβολον οἴκου· forsan οἴκου scriptum librarius invenerat. In isto versu legi malim Οἰδιπόδαν.

Vs. 812. *Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.*] Ista protulit *Eustathius* ad *Hom.* Il. z, p. 513, 41. Infantis quidem talos ferro Laius olim perforari iusserat, *Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον*, v. 26. Matris vero maritus deprehensus Oedipus dicitur *Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας*, Phœn. v. 62. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1277, *Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο*, ——— v. 1285, *Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα*· quæ postrema reponi poterunt apud *Plutarch.* T. II, p. 497. D. Aureis istis locastæ fibulis notatum Oedipum Chorus, ut equidem arbitror, dicit *Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.* Oedipo magis etiam infortunatum futurum Penthea Bacchus *πᾶσιν ἐπίσημον* inquit futurum in *Eurip.* Bacch. v. 965. quo sensu parum hinc distet *ἐπιβόητος, ἐπίφατος, ἐπίρρητος.* Postquam hæc scripseram, in eumdem ista sensum accepta vidi in Scholio Codicis Augustani; quo modo si cepissent alter *Schol.* editus, & *Grotius*, nihil fuisset, cur *Euripiden* hic vel errasse crederent, vel excusationis indigere.

Vs. 813. *Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς,*] Quam *οὔρειον τέρας Euripides*, hunc imitatus *Lycophron* v. 1465. *Φίκειον τέρας* dixit, interprete *Scaligero*, *Picatum monstrum.* De Sphingis nomine veteri mons, in quo versabatur, secundum veteres traxit adpellationem, *Φίκειον* vel *Φίκιον* dictus. *Apollodor.* III, p. 148. *ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος ἐκαθέζετο. Palaephatus* c. VII, *καθεζομένη ἐπὶ Φικίου ὄρους αἴνιγμά τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε.* *Plutarch.* in Gryllo p. 988. A. *τὴν Σφίγγα* dicit *περὶ τὸ Φίκιον ἄνω καθεζομένην.* Hæc loca, minus licet accurate designata, non fugerunt *Thom. Galeum* ad *Palaeph.* *Sam. Bochart.* G. S. Part. II, L. I, C. XVI. *Io. Georg Graeviu mad Hesiodi* Theogon. v. 326, Sphinga suæ gentis more *Φῖκα* vocantis. Sicut hic Sphinx *monstrum montanum*, draco *γᾶς πελώριον τέρας* dicitur in Iphig. Taur. v. 1247. quod Hippolytum perdidit, *monstrum marinum*, *Αἰγαῖον τέρας* dixerat Hippol. v. 1214. si vera coniecit *Is. Vossius*: vulgatur, *Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας.* cum legebatur in Flor. Cod *ταύριον ἀγαῖον τέρας*· adscripserat *Is. Vossius*: „ *Forte* „ *Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, Αἰγαῖον τέρας.* „ *ita* v. 1247, Ms. —— *τὸ δύστηνον* „ *τέρας Ταύρου*, *non κάρα, ut vulgo*: hic cum Flor. conspirat Cod. Paris. in v. seq. recte præferens *ὅπου*· sed in altero v. 1214, Reg. Cod. ab editis non dissentit: *ἄγριον* autem *τέρας* neminem offenderet: vid. Celeberr. *Burmanni Ζεὺς Καταιβ.* p. 268. *οὔρειον* etiam hoc loco *τέρας* Scholiastes *ἄγριον* interpretatur: Phœn. v. 1030. Sphinx vocatur: *Μιξοπάρθενον δάιον τέρας.*

Vs. 815. (*Ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετράβαμοσιν ἐν χαλαῖσι, Τείχεσι χριμπτομένα, φ. α. ε. α. φ. Γένναν.*)] Ut reliquis hæc interserta liqueret, parentheseos adscripsi signa: *τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι* vulgarat *Grotius*; *Grotium Piersius* sequutus est; idem ex optimo se restituisse Codice scribit *Kingius*: in reliquis Edd. posuerant: *Ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσι χηλαῖς*· e Ms. Cantabrig. dederat *Barnes.* *τετραβάμοσι χηλαῖσι.* atque ita legi suspicor in plerisque Codd. Quia supra v. 799, *τετραβάμοισι* scribebatur olim loco non suo, suspicari liceret, (nam forma vocis non obstat, siquidem *Δίβαμος* reperitur in Rhesi v. 215.) hic forte positum antiquitus *τετραβάμοισιν χαλαῖσιν*· hanc formam Doricam, quam duo subministrabant libri Leidenses, & Florent. nihil erat cur vulgatæ non anteponerem: *χαλαῖ-*

λαῖσι legitur etiam v. 1032, & Elec. v. 474. Doricum tamen illud *χαλᾶ* fine librorum auctoritate recipere non fustinuiffem: occurrit in veteri Scolio apud *Athen.* XV, p. 695. A. Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβὼν, Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Sic corrigi debet ex *Eustath.* ad Od. H, p. 277, 3. Stupendos errores *Dalecampii*, *cancrum* in Poëtam *Carcinum* transformantis, eo minus miror, quod ipfius hic hebefcit acies *Cafauboni* L. XV, C. XV. Veram fententiam dicti veteris, *παιδεύοντος εὐθύτητα φιλικὴν*, petere potuiffent ex *Euftathio*, ifta fic interpretante: *καρκίνος, χηλῇ τὸν ὄφιν συσχὼν, εἶπεν, ὡς ὀρθὸν χρὴ τὸν φίλον εἶναι καὶ μὴ σκολιόφρονα.* conf. *Aefopica* Fab. LXX, p. 52. —— Ex *Euripide* receptum in Lexicon Tragicum, *Χαλαῖσιν, ἔνυξε* hoc apud *Hefychium* ubi degeneravit in *Χαλέσιν*, vocem non Græcam, *χάλος* nobis comminifcitur *Guietus*: Præterea legitur apud *Hefych.* *Χαλᾶ, χαλάσσει, καὶ πόδαι·* dubites, utrum nauticam Grammaticus antiquior refpexerit locutionem *Χαλᾷ* —— *πόδα·* an legendum fit, ΧΑΛΑΙ, *χαλάσσει, καὶ ἐπλαί,*

Vs. 817. *Γένναν·*) *τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει.*] Olim vulgabatur; 10 *Γ. ἂν ὁ καταχθόνιος* 11 *Ἅιδας* K. ε. *Barnefius* dedit; 10 *Γένναν, ἂν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδης* 11 *Καδμείοις ἐπιπέμπει.* *Grotius*: *Γ. ἂν ὁ κατὰ χθονὸς ᾄδας* K. ε. *Kingius* ex optimo, quod ait, Codice, Γ. *τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅδης.* a *Kingio τὰν* mutuatus fum, a reliquis *Ἅιδας·* hoc Leidenfes etiam libri præbebant. *Battierius* fic emendanda credidit: vulgata: *Γένναν* / *ἂν ὁ κατὰ χθονὸς ᾄδης.* / *Καδμείοις ἐπέπεμπεν* vel *ἐπέπεμψεν*, & recte vidit, *ἂν* non ad proximum *γένναν*, fed ad remotiora referendum: *ἐπιπέμπει* tentari non debuerat: præfentia de re præterita Tragici frequentant. Thebanos, *τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι*, vocat hic *Euripides* *Καδμογενῆ γένναν.* Iuvenes hic figuram obfervent, qua verborum genuina poteftas refpicitur potius, quam externa forma: quoniam *τὸ παρθένιον πτερὸν* —— *Σφιγγὸς* nihil eft aliud, quam ipfa *Sphinx*, fequitur Ἅ, & *ἂν*, vel *τάν.* ifte quidem fcribendi mos Doctis eft notiffimus; fed hoc forte minus animadverfum, ad nomen *Sphingis* fœmininum adiungi, quæ *latronem* marem defignent, in Ithyphallico carmine, quod Athenis Demetrio cecinerunt Poliorcetæ, quodque nobis e *Duride Samio* fervavit *Athen.* VI, p. 253 F. *Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος / Σφίγγα περικρατοῦσαν / Αἰτωλὸν; ὅστις ἐπὶ πέτραν καθήμενος, / Ὥσπερ ἡ παλαιὰ / Τὰ σώματ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει.* Noveramus & aliunde *Σφίγγ' ἄῤῥενα.*

Vs. 818: 11. —— *δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα* (12) *Θάλλει παίδων* (13) *Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.*] Secundum metrum a Schol. defignatum verba fic difpofuit *Kingius*, ut ad Strophæ verfus curate refponderet antiftrophe. A reliquis Editoribus fecedens, *Grotius* ea dedit, quæ nufpiam opinor alibi, non certe repererat in Scripto Codice: *Δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θαλεῖ παισ'* / *Οἰδίποδος κατὰ δώματα* κ. π. illud *θαλεῖ παισ'* effe Græcam loquendi formam non equidem dixerim: *ἔρις ἄλλα*, illius refpectu quam v. 805. memorarat, dicitur iam nunc *θάλλειν*, in horas veluti *crefcere*. Nihil a me novatum præterquam in *Oedipodis* nomine: *Οἰδιπόδου* loco, formam minus certam, *Οἰδιπόδα* fuppofui, quia tres minimum Codices hanc exhibebant, Cantabrig. & duo Leidd. Tragici Doricum hunc nominis flexum amant in Choricis carminibus, *Aefchylus* Theb. v. 892, 1063. *Sophocles* An-

Antig. v. 386. *Euripides* Suppl. v. 836, memorans Οἰδιπόδα δώματα. Ubi meminit *Homerus* Οἰδιπόδαο, (qui flexus est Aeolicus, Boeotis inprimis solemnis, *Etymol.* p. 11, 11. p. 35, 37. p. 154, 5.) *Eustathius* in Il. *, p. 1445, 46. ὁ Οἰδίπους, inquit, πολλαχοῦ εὕρηται τετρασυλλάβως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος.' Latinis etiam Poetis *Oedipodes* Hinc quia casum quartum more Dorico Tragici flectunt Οἰδιπόδαν, *Aeschylus* ter minimum in Septem. adv. Theb. *Sophocles* Oed. in Col. v. 214, & aliquoties in his ipsis Phoenissis *Euripides*, idcirco paulo superius si posuerimus Οἰδιπόδαν, versum 811 magis efficiemus sonorum: sed hic Οἰδιπόδα, quia dubio vacabat, e Codd. restitui: istius moduli nominum hunc in casu genitivo flexum Dorieusibus usitatum fuisse multa sunt documento: *Archimedes* Praefat libri περὶ ἑλίκων· —— ἐν τοῖς ὑπὸ Ἡρακλείδα κομισθέντεσσιν. in *Diotogene Stobaei* p. 330, v. 4. κυβερνάτα μὲν ἔργον ἐντί. *Eurysus* ap. *Clem. Alex.* v. Strom. p. 662, 24. σκᾶνος —— ὑπὸ τεχνίτα εἰργασμένον λώστω· quae sub *Ecphantae* nomine bis leguntur in *Stobaeo Gesneri* p. 324, 5. & 333, 7.

Vs. 821, 824. Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν,] Quomodocunque haec interpreteris, frigida manebit sententia. Sicubi legeretur in scripto Cod. ἔφυ λον· syllabam existimarem periisse genuinam, absorptam a praecedenti; legendum autem οὔποτ' ἔφυ φίλον· atque adeo vetus hic latere pervulgatum dictum, celebratum Theognidi v. 17, Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί· Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων· *Euripid.* Bacch. v. 879, 899. Ὅ, τι καλὸν φίλον ἀεί. meminerat ibi *Theognidis Barnesius*: vid. *Erasmus* in Adag. *Quod pulchrum, idem amicum.* Quae sequuntur, in hunc poterunt sensum accommodari: Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες, nempe φίλοι ἔφυν, Ματρὶ λόχευμα μὴ καλὸν, μίασμά τε πατρός. —— In colo 15 *Grotium* sequor, inserentem vulgatis voculam ποτὲ, *Kingius* dedit Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί τοι παῖδες. sed hoc multo minus accommodatum. Codicem quemque suum, in quo sic legeretur, sequutos suspicor: Leidenses, Flor. & Cantabr. hic conspirabant cum Editis. —— Ultimum colon antistrophes hic ferebatur: Ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν· *Grotius* edidit: Ἡ δὲ σύναιμον γ' ἦλθε λέχος· quod quum inveniret in Codd. *Kingius* sequutus est. Hoc versu, ni fallor, causam aperit chorus, propter quam dixerat Ματρὶ λόχευμα nimirum μὴ καλόν. Aliquando futurum hariolor, quum in his novissimis colis alia libri suppeditabunt collatis fideliores. Quae iam intercidisse suspicatus *Sam. Battierius* sic haec legi posse iudicabat: Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν / Οὔ ποτ' ἔφυ καλὸν, οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι /. Παῖδες. ματρὶ λόχευμα κατάρατον. /: Ἡ δὲ μίασμα πατρὸς Ἰοκάστη / Εἰς λέχος ἦλθε συναίμου. Quam parum his vir optimus tribuerit, subiecta verba monstrant: „ *si quis* „ *rectius istis aliquid hic deprebendere valeat, nae lubentes illud amplectemur.*"

Vs. 826. Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην] Si vera *Samuelis* est *Bocharti* perdocta coniectura G. S. Parte 11, L. 1, c. XIX, fabula, de Cadmi spartis e serpentis dentibus natis, dici certe poterat βάρβαρος ἀκοὰ, e Linguae nempe Phoenissae vocabulis ambigui significatus, perperam intellectis, nata. Sed tantumdem fere significaret Euripidea ac si legeretur: Βάρβαρον ὡς φήμην· ἀκοαῖσι δέδεγμαι. vid. Iphig. in Taur. v. 1496. Scribi quoque potuit: Βάρβαρος ὡς ἀκοάν γ' ἐδάην· *Sicut barbara quondam fama atque auditione accepi.* Hoc saepe notat ἀκοὴ in *Thucyd.*

cyd. I, c. XX, *τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων.* Schol. interpretatur *τὰς ἀκροάσεις, τὰς φήμας*, & *Ioach. Kühnius* in *Diogen. Laërt.* x, §. 53. *ἄλλων ἀκοῇ ἐπίσταμαι* legitur apud *Thucyd.* IV. c. 126. *Herodotus* & *Thucydides*, de re quam rumore tantum acceperant, ſic ſæpenumero loquuntur. *Antiphon* de Herod. cæde p. 137, 16. *ἤδη δ' ἔγωγε καὶ πρότερον ἀκοῇ ἐπίσταμαι γεγονός.* p. 138, 10. *ἃ μηδαμῶς ᾔδειν, ἀκοῇ δὲ ἠπιστάμην.* *Aelian.* Hiſt. Anim. x, c. XLIV. *ἀκοῇ παρεδεξάμην.* Hinc parum diſtat, quum quis auritum ſe teſtem eſſe dicit, oculatum negat, aut vice converſa: *Dion. Chryſ.* ſic orditur Orat. VII. *Τόδε μὴν αὐτὸς ἰδὼν, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι.* *Aeſchylus* Perſ. v. 266, *Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν·* Choëph. v. 852, *Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν, Εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.* vid. *Eurip.* Helenæ v. 116. & corrige Heraclid. v. 847.

——— *τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων*
Λέγοιμ' ἂν ἄλλου· δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών.

Quod vulgatur *Λέγοι μὲν ἄλλος* hic ſenſum non admittit.

Vs. 827. *Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου.*] Hæc notarat *Buttierius*: „ *Scholiaſtes legit* „ *θηρότροφον, illud enim cum γένναν* „ *coniungit: eius verba haec ſunt: θη-* „ *ροτρόφον δὲ γένναν, περιφραστικῶς* „ *τοὺς Σπαρτοὺς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίου ——* „ *τοῦ δράκοντος ἐγεννήθησαν*, &c. Dubium nullum eſt, quin ſerpentis aptum ſit epitheton. ——— *Γένναν ὀδοντοφυῆ* *Joannes* hinc attigit *Jonſenus* Epiſt. de Spartis p. 213

Vs. 828. *Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος*] *Euripiden* ſcripſiſſe ſuſpicor, *Θήβας κάλλιστον ὄνειδος*, *Thebes opprobrium honoratiſſimum*, *κλέος, ἐγκώμιον*, ut recte cepit *Scholiaſtes*, eodem modo vocem *ὄνειδος* interpretatus v. 1722. ubi Latinorum *Kingium* correctorem perperam *dedecus* poſuiſſe, proxima manifeſtant. *Etymologici M* Auctor. p. 626, 37. *Ὄνειδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλέους, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις.* *Euſtathius* in Il. A, p. 66, 18. *Ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ Ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ καὶ ἀηδὴς, δηλοῖ οὐ μόνον ὁ γράψας, Καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν, κάλλιστον ὄνειδος.* *Euripidae* locum reſpici monuit *H. Stephanus* Theſ. L. G. T. II, p. 1321. B. quamvis legatur etiam in incerti Poëtæ diſticho, quod e *Diogeniani* Cent. III. Prov. 85, *Suidas* deſcripſit: *Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων.* Senarius excitatus *Euſtathio* *Sophoclis* eſt in Oed. Tyr. v. 1045. ubi recte vulgatur: *Δεινόν γ' ὄνειδος σπ. ἀ.* neque bis in iſto loco poſuiſſe debuerat *Euſtathius* *Καλὸν*, quod & legitur in eius Comm. in Il. P, p. 1129, 45. non enim ibi ſanequam *ἐπὶ κλέους* accipi poterit: duo ſenarios tragicos confudit; cum *Sophocleo* nempe verſum ex *Euripidis* Medea 514, *Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ.* Idem Iphig. in Aul. v. 305, *Καλόν γε μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας.* præter iſta loca, quæ item uſurparat *Marc. Ant. Muretus* V. L. VI, c. XVIII, non putem plura dari. —— Quandoquidem autem bis in hoc cantu chorico v. 797, 830, numero legebatur ſingulari *Θήβας*, hic eumdem plurali præoptabam; quumque *Θήβα* corrigi poterat, vel *Θήβας*, hoc antetuli, quia *τῷ ὄνειδος* caſum ſic ſæpe iungi quoque memineram ſecundum: *Aeſchylus* Sept. contra Thebas v. 545, *Τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος*, —— *Σφίγγ' ὠμόσιτον·* *Sophocles* Aj. v. 1215, *Τροίαν* vocat *Δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων.* *Lycurgus* contra Leocrat. p. 148, 24. *τῆς τε πατρίδος ὄνειδος καὶ πάντων ὑμῶν γεγενημένον.* *Eurip.* Herc. Fur. v. 130, *εὐκλεεστάτας Πατρίδος οὐκ*

ὀνείδη. *Horatius* IV. Carm. XII, 6. *Cecropiae domus Aeternum opprobrium.* Nostro quinimo loco Θήβας legisse videtur Scholiastes; reddit enim κλέος κάλλιστον τῶν Θηβῶν. *Thebarum* autem urbs primitus numero singulari Θήβη vel Θήβα vocabatur; atque ita plerumque dicitur a Poëtis, res antiquissimae memoriae Thebanas commemorantibus, *Homero*, Cyclicis, Tragicis, ceterisque: *Sophocles* sit documento, in cuius una Antigone Θήβη vel Θήβα saepissime recurrit vss. 102, 155, 744, 857, 949, 1135. atque ita passim *Euripides.* hac quoque parte *Statius Antimachum* sequutus *Theben* saepenumero memorat Theb. IV, 610, 676. IX, 255, 294. X, 588. Utriusque numeri sua constat in *Athenis*, *Mycenis*, *Thebis*, similibusque nominibus urbium ratio.

Vs. 829. Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους Ἤλυθον Οὐρανίδαι] Manifestum, quod vetustis inerat Editionibus, vitium emendavit *Grotius*, Ἤλυθον reponendo, pro Ἦλθον· hoc libri Leidd. praeferebant; illud, Florentinus: *Grotium* sequuti sunt Editores Angli. Veterem lectionem repraesentavit *Bern. Martinus* V. L. III, c. VIII. hoc usus loco, ut uxorem Cadmi *Harmoniam*, non *Hermionem* dictam evinceret. Hanc Harmoniam, e Martis & Veneris natam concubitu, sensus sub fabulis latentis venatores libenter memorant: vid. *Heraclit.* Allegor. *Hom.* p. 494, ubi scribendum: εὐλόγως ἐξ ἀμφοῖν Ἁρμονία γεγένηται. Scriptor vitae *Hom* p. 328, ubi vocum quarundam defectus fecit, ut lateret *Harmonia.* Hanc divinitus datam quum duceret uxorem *Cadmus*, Καὶ χθονίου δείπνοιο θεοὺς ἔχε δαιτυμονῆας, ut cecinit *Nonnus* Dionys. II, p. 80, 26. Legendus potius *Pindarus* Pyth. III. 158. & seqq. Euripideis utitur *Muretus* V. L. IV, c. V.

Vs. 830, 31. —— Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὑπὸ πύργος ἀνέστα] Praeter alia, vulgatis longe deteriora, Codex Florent. praefert ἀνέσταν· hoc si plures libri veteres exhiberent, nihil esset cur repudiaremus: τείχεα τε καὶ πύργος ἀνέσταν. Arcem ab urbe discernere videtur, *Homerum* sequutus, cui Zethus & Amphion Od. Λ, 262, πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν τ'· ita certe censuit *Pausan.* II, p. 125. Ὅμηρος —— Θήβας φησὶν οἰκίσαι πρώτους, ἀποκρίνων τὴν κάτω πόλιν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀπὸ τῆς Καδμείας. Fabulae vero, Cyclicis & *Antimacho*, hinc reliquis Poëtis, decantatae, de saxis Amphionis lyra motis, non meminit *Homerus*: οὐκ οἶδε τὸν ῥηθέντα διὰ λύρας τειχισμὸν, inquit *Eustath.* ad Od. Λ, p. 432, 30. Ne quidem ad lyram, dum muri conderentur, Amphiona cantasse tradidit: *Pausan.* p. 720. *Euripidae* verba secundum sententiam *Palaephati* c. XLII. poterunt explicari: conf. *Max. Tyr.* XXXVII, §. 6.

Vs. 832. Διδύμων ποταμῶν,] Recentioris Graeculi, quod in Cantabrig. Cod. repererat, Scholion sequutus *Kingius* haec cum sequentibus iungenda credidit: mihi videbantur ad priora pertinere. *Dirce* non poterat insigniri appellatione διδύμων ποταμῶν, sed urbs ipsa Thebarum, πόλις dicta διπόταμος in *Eurip.* Suppl. v. 621. vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Del. v. 78. cuius ad versum 87 notata docebunt, cur Thebis vicinos campos supra v. 650, γύας dixerit χλοηφόρους· hic autem v. 833., χλοεροτρόφον πεδίον. In *Dicaearcho* p. 17, *Vulcanii*, *Berkeliique*, vel *Casauboni* potius a *Spanhemio* recipi debuerat correctio, legentis ἐχόπωρος. Thebarum urbem *Antimachus* dixit φλοίουσαν ὀπώραις, *Plutarcho* teste Symp. V, qu.

qu. 8. nisi tamen *Antimachus* scripserit φλύουσαν· nota sunt φλέω & φλύω, sed significandi tantum virtute figurata; propria *manandi* vis in Latinis *fluo* & *fleo* remansit.

Vs. 838. Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,] ita vulgarunt *Barnes. Piers. King.* Codices sequuti; nam eodem modo hæc scripta prostant in Leidensibus: antea legebant, Ἑτέρας ἑτέροις μ. Flor. Cod. exhibet: ἑτέροις ἑτέρας μεταμειωμέναν· Μεταμειβόμενον in *Euripidis* Chrysippi fragmento restituendum est, in quo *Barnesius*, *Grotium* sequutus in Exc. p. 417, vulgavit διακρινόμενον· neque aliter *Gataker* ad *M. Antonin* VII, §. 50. hi duo sic scriptum repererant apud *Philon Jud.* p. 939 D. & 948. D & *Clem. Alexandr.* VI. Strom. p. 750, 23. sed hic e *Philone* sua transscripsit. Ex istis dictum illud *Plutarcho* poterit restitui de Placitis Philos. V, c XIX ubi legitur μεταμειβόμενα. Prætérea versus sic integrandos arbitror; —— θνήσκει δ' οὐδὲν / Τῶν γιγνομένων· μεταμειβόμενον δ' / Ἄλλο πρὸς ἄλλου / Μορφὴν ἑτέραν ἀπέδειξεν. Idem illud fragmentum duobus versibus e *Sexto* potuerat *Empirico* p. 360 locupletari.

Vs. 841. Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ Ὀφθαλμὸς εἶ σύ,] Anapæstus olim erat in secunda sede: προπάροιθε *Barnes.* in πάροιθε recte transmutavit. Hoc Tragici frequentant, illud Epici. —— Mirificus iste baculus, cœlitus Tiresiæ datus (de quo notant *Casp. Barthius* in *Statii* Theb. IV, 542. & *Ezech. Spanhem.* ad *Callim.* p. 639.) cœcitatis solatium, Tragicis displicuit, qui filiam Manto dant cœco patri ducem: Græcos sequuntur *Seneca* Oed. v. 290. *Tiresias tremulo tardus accelerat genu, Comesque Manto luce viduatum trahens.* —— *patriasque illuminat umbras*; *Statius*, Theb. X, v. 597. Ut hic apud *Euripiden*, Tiresias in scenam prodit apud *Soph.* Antig. v. 1000, —— ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει. In *Grotii Stobaeo* p. 499. dixit *Euripides*, Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον. Quod ibidem proximum sequitur, Κακοδαίμονος *Grotio* tribuendum, sic emendanti veterem lectionem sensu vacuam Ἀ δαιμόνων. corrigi debuerat, Εὐδαιμονῶν· sensu aptissimo: *si quem olim viderem*

Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
Εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν.

Novi *Sophocleum*, Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ. sed, præter *Euripiden*, neminem, qui τυφλῷ ποδὶ ducem dederit alterius oculum: ne cui tamen illud suspectum sit Euripidi ei facient, quæ collegit Celeberr. *Io. Iac. Wetstenius* ad N. F. T. I, p. 332. —— Leve quidem, non negligendum tamen, ὡς illud prius interpretes cepisse perperam: ubi sic in eadem periodo bis collocatur ὡς, alterum significat οὕτως· *Ut sidus nautis, ita tu coeci parentis es regimen.* Per ἄστρον *helicen* intelligit: ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν. *Aratus* Phæn. v. 37. *Septem illam stellae certantes lumine signant; Qua duce per fluctus Graiae dant vela carinae.* *Manilius* I, v. 304. hinc ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ secundum Grammaticos. —— Ceterum ὡς, in talibus pro οὕτως positum, ut ab altero discernatur, scribi solet ὥς. In *Platonis* Phædro legitur p. 241., D. Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὥς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. expressit *Aristaenet.* II. Epist. XX, Ὡς γὰρ λύκοι τοὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν, οὕτω τὰ γύναια ποθοῦσιν οἱ νέοι. Incerti Poëtæ versus antiquitus lectus fuit in Scholiis ad *Hom.* Il. X, v. 263. prostat in nuper editis, ut erat interpolatus in Leid. Cod. *Plato* L. VII. Πολιτ. p. 530. D.

κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον Φορὰν ὦτα παγῆναι *Callimach.* h. Cereris v. 121, Ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι Τέσσαρες, ὡς ἀμῖν ——

Vs. 843. Δεῦρ', εἰς τὸ λευρὸν πέδον Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν, Πρόβαινε,] Casu receptum, an consulto, vitiosum est in Editione *Grotii* τιθὲς ἐμὸν, neque etiam iungenda sunt δεῦρο —— τιθὲς, vel τιθεῖσ', at δεῦρο πρόβαινε· *Barnes.* πεδίον in πέδον mutavit: Quis credat *Scaligerum* legi voluisse: Δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πεδίον ἴχνος θεῖσ' ἐμόν. multa *Scaligero Barnesius* tribuit, quæ, libri cuiusdam margine derivata, viro Maximo non deberent imputari.

Vs. 845. Κλήρους —— Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,] *Eustathius* in Il. Γ, p. 317, 52. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους Κλήρους καλεῖ, ἅς, Φασὶ, δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔν τε πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. Mopsus *Pindaro* Π ιv, 338, 39. dicitur Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς. Hic apud *Euripiden* Κλήρους *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Pall. p. 626, recte *tabellas vaticiniorum* interpretatur, *Canterum* tamen sequutus, & *Scaligerum*, hoc urentem loco Castig. in *Tibull* p. 158 Sequentem versum excitans *Des. Heraldus* I Digress. xx, posuit οἷς μαντεύομαι, frustra.

Vs. 850. —— ὡς γ' ἐμὸν κάμνει πόδα] Spondeus in quarta sede senarii, τοὐμὸν, *Barnesium* non offendit: ὡς ἐμὸν *Grotius* iam restituerat: hoc, in Codd. repertum Britannicis, *Piersius* & *Kingius* exhibent: his concinunt Leidenses. Scriptura Codicis Flor. ὥς τ' ἐμὸν mihi quidem illam indicare videbatur, quam repræsentavi. —— In versu præcedenti quum perperam vulgaretur ἄστεος ὁδὸς, e Mf. *Barnesius* ἄστεως recepit: hoc quoque potuerat apud *Grotium* invenire.

Vs. 853. Ἐξώρμισαι σὸν πόδα.] Ex diversis hanc tandem lectionem elegi, revocatam ex Edit. *Aldi* & Basil. prima *Hervagii*, repertam in Leid. B. Hæc, auctoritate munita, lectio *Barnesii* saltem coniecturæ, ἐξώρμισα, quam exhibent *Piersius* & *Kingius*, videbatur anteponenda. *Cantero* probatum Ἐξόρμισαι præbent Codd. Leid. A, & Flor *Scholiastae* lectionem, Ἐξορμίσαι, *in infinita & activa forma* sibi magis altera placere scribit *Battierius*; *sed tamen*, ait, *vehementer* „ *existimo Euripidem scripsisse* Ἐξώρμισας σὸν πόδα. *prope enim tuos amicos* „ *extulisti tuum pedem i. e prope tuos,* „ *ad tuos amicos pedem tuum pertulisti.*" —— Scholion exstat in Aug. Cod. Ἐξορμίσαι, λείπει τὸ ἐστὶν, ὥστε ἐξορμίσαι σὸν πόδα ἐστιν· —— ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμισον, στῆσον. —— Ἐξώρμισαι σὸν πόδα nihil impedit quominus reddamus, *Promovisti pedem, o Teresia, prope amicos tuos*: *Aeschylus* in Choëph. v. 674, —— δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας.

Vs. 854. Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου, Φιλεῖ Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.] *Phil. Melanchthon* interpretabatur: *Quia omnis currus & pes senis amat Alienæ manus alievationem.* Qui dicitur *Dorotheus Camillus*: *Nam omnis gressus pesque senis solet Manus alienæ expectare levamina.* ex his duabus vulgatam maxime conversionem conflarunt. Nec *Ratallero* neque *Grotio currus* in hac sede displicuit. Sed cur obsecro præ multis aliis in sua quæ erat si motum communicet aliunde, mansuris, eligeretur ἀπήνη, *senilis instar pedis* desiderans χειρὸς θυραίας κουφίσματα; Ἀπήνην sive *carpentum* interpreteris, seu

ſeu *plauſtrum*, ſive *vehiculum*, *muli* trahebant vel *boves*: vid. *Schefferus* de Re Vehicul. II, c. XVII, p. 220, 221. c. XIX, p. 250. *taurus* ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην, in *Moſchi* Europa v. 83. Miror itaque cur hos duo verſus *Grotius*, tanquam præ ceteris eximiam ſententiam, ſuis in Excerptis collocaverit; quos, ſi ſic ſcripti prodierunt primitus, ego quidem ab *Euripide* hoc loco mallem omiſſos. Sed ſuſpicor profecto mendam his inſidere, Codicibus collatis antiquiorem. Elegantiſſima coniectura *Io. Pierſono* venit in mentem, corrigendum exiſtimanti:

Ὡς παῖς τιθήνης, πούς τε πρεσβύτης φιλεῖ
Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.

adferebat eam in rem e *Sophoclis* Philoct. v. 705. Τότ' ἂν εἱλυόμενος Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. *Aeſchyl.* Agam. v. 72. & ſeqq. Eumen. v. 38. Ut excitentur alii ad perveſtigandam genuinam lectionem, dicam quid mihi probabile fuerit viſum, *Euripidis*, in quibus fit ἀπήνης mentio, loca conſideratius ſpectanti. Curru mulieres deſcenſuræ manu ſolebant & olim ſublevari: Clytæmneſtra in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 618. Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα, Θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς. conf. v. 599, & 600. Eadem in *Eurip.* Electra v. 998, Ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς / Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα. ubi στήσω cur in θήσω mutaremus, vel in βήσω, nihil eſſe cauſæ docuit Doct. *Aug. van Staveren* Miſcell. Obſ. x, p. 98. *Aeſchylus* Agam. v. 915, Clytæmneſtram facit ad maritum loquentem, tanquam Aſiatico Phrygum luxui iam adſuefactum:

Ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
Τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορα.

vocem ultimam in πορθήτορας corrigendam arbitror: reſpondet Agamemnon v. 927, μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ Ἅβρυνε. Infra dicitur in eodem dramate Caſſandræ v. 1048, Ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε. Ad priorem *Aeſchyli* locum Euripidea dedit Clariſſ. *Abreſchius* Anim. p. 354, nobis, ut puto, commodum inſervitura. Suſpicabar hinc noſtro, qui præ manibus eſt, Phœniſſarum loco corrigendum:

Ἐκβᾶσ' ἀπήνης, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ

curru mulier deſcendens, & pes ſenis manu deſiderant (vel *debent*) *alterius ſublevari*. Hoc præferebam, quia muliebre fuit potiſſimum vehiculum ἀπήνη. Quoniam tamen ἀπήνῃ viri ſenes vecti quoque leguntur, & vehiculo Tireſias partem confeciſſe videtur itineris, nonnullis melior videbitur ſcriptura:

Ἐκβὰς ἀπήνης πούς γε πρεσβύτου φιλεῖ

Pes certe ſenis deſcendentis carpento ſublevari deſiderat alterius manu. Prudentes literarum in emendando cautique venatores, quos audacibus illis Maiorum gentium Criticis non poſtpono, meminerint illi, *Canterum* ἐκ νόμου recte correxiſſe pro ὡς νόμου in *Aeſchyli* Choëph. v. 991. ſcriptumque apud *Iamblichum* de V. P. p. 116, 15. pro ἐκ τελετῶν, ὡς τελετῶν ſcriptum in Cizeri Cod. reperiſſe Celeberr. *Hemſterhuſium*.

Vs. 856. —— τί με καλεῖς σπουδῇ, Κρέον;] Non neſcio, τί με καλεῖς, ſaepenumero legi ſic recte ſcriptum, velut in *Ariſtophanis* Nubib. v. 223. Pace, v. 254. In Equit. v. 150. vulgatur: Τί ἐστι, τί με καλεῖτε; reſtituendum cenſeo: Τί 'στιν; τί με, τί με καλεῖτε; Δ. Δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ. Sic legitur in epigrammate *Diogenis Laërt.* VII, § 31. Ἔρχομαι αὐτόματος δή· τί με, τί με καλεῖς· ut hic, non nunquam alibi quoque τι producitur: quod in Editione *Wetſten.* ſubſtitutum a *Meibomio*, δή· τί καλεῖς με, μωρέ; ut verbo dicam, abſurdum eſt: præceſ-

 ſe

ferat proxime: προσκέψας ποτ' ἔφη, χερὶ γαῖαν ἀλοίσας· hoc, quum Græcum non sit, corrigi debuerat in χερὶ γῆν ἀλοήσας· id est παίσας, τύψας· *terram* itaque matrem alloquitur. De eodem Zenone *Laërt.* § 28. προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέῤῥηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, Φησι τὸ ἐκ τῆς Νιόβης, —— Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; ne hoc quidem genuinum; lege: τί μ' ἀΰτεῖς; hoc tragicum, illud non item. —— Sed, ab instituto ne nimium deflectam, apud *Euripiden* hic scribi malim:

—— τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;

Cur me vocabas? tempus illud præteritum rei nondum perfectæ hic requiritur: recte legitur in *Euripidis* Elec. v. 1123. Παῦσαι λόγων τῶνδ'. ἀλλὰ τί μ' ἐκάλεις, τέκνον; Tiresias ad Oedipum in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 430. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις, elisæ vocalis index omissus apud Tragicos sæpenumero, tempus illud in alterum ut perverse transmutaretur, effecit: In *Sophoclis* Aj. v. 1119, scribendum:

Ποῦ σὺ 'στρατήγεις τοῦδε;

pro στρατηγεῖς. Pro κλύεις prætulerim in eiusdem Oed. Tyr. v. 312, —— εἰ καὶ μὴ 'κλυες τῶνδ' ἀγγέλων. Pro μοχθεῖς in *Euripidis* Ione v. 918, ἢ μόνη 'μόχθεις τάδε· pro δοκεῖ in huius Hippol. v. 507, Εἴ τοι' δόκει σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν. Tempus illud imperfectum non sane dubito quin reponi debeat in *Soph.* Antigon. v. 1006. ubi dicenti Regi: Οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν Φρενὸς, respondet augur: Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν. vulgatur τήνδε ναυκληρεῖς. supra legitur v. 173, —— ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν. His simillimum quod *Aeschylo* sit restituendum non commemini; nec dissimile tamen in Prom. Vincto v. 235. Ἐγὼ δὲ τολμῶ· corrige, sodes:

Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξελυσάμην βροτοὺς

Τοῦ μὴ &c. His plerisque tuendis machina quidem adhiberi poterit; &, si quid auguror, admovebitur: semper enim fuere literatores, & erunt aliis in annis, qui veluti scopulis adhærent vulgatis lectionibus. Augmentum ab Atticis Poëtis non omitti monuit *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 267. quod scribit p. 346, *hoc nos primi fortasse monemus*, rectius omisisset. Qui recentiorum scripta perpauca legimus, multa tanquam nova miramur, quæ dudum aliis venerant in mentem.

Vs. 857, 58. —— σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.] Codex Florent. præfert, ἀπὸ σ' ἐκβαλὼν ὁδοῦ· librarius invenerat ἄπος, quod, cum non intelligeret, isto modo corrupit: ἄπος enim hic in nonnullis libris antiquis inventum, monstrat *Eustathius*, *Barnesio* iam citatus, & *Piersio*, ad Il. Γ. p. 288, 39. inter ἅπαξ λεγόμενα, quædam commemorans Euripidea, Phœnissis & Hippol. v. 821, & 1172, derivata: Εὐριπίδης inquit ἄπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. *Schol. Eurip.* ἄλλοι δὲ, ἄπος, τὸ ὕψος. scripserat, opinor, Grammaticus: αἶπος, τὸ ὕψος. *Hesychius*: Αἶπος κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος· ibi Celeberr *Alberti* nostrum locum & *Scholiastæ* notam attulit; conf. *Bentlejus* ad *Callim.* Fragm. ccccv. Sed pertinet ista nota ad *Eurip.* ex Alc. versum 500, ubi potuit αἶπος a Grammatico per κάματον exponi: propria potestate Παρνάσιον αἶπος legitur in *Theocr.* VII, v. 148, & in *Simmiae* Securi πύργων αἶπος. Quantumvis autem αἶπος in *Euripidae* loco designato significare possit κάματον, hoc tamen ista vox locum non invenit: Κἄπος hic plerique legisse videntur Grammatici, eam vocem sæpenumero per πνεῦμα interpretantes eo, quod *Homerus* dixerat κεκαφηότα θυμὸν, & in Il. Χ, v. 467, ἀπὸ δὲ ψυχὴν

χὴν ἐκάπυσσεν· quod Grammatici reddunt ἀπέπνευσε τὴν ψυχὴν· vel ἐξέπνευσε. Legitur in Lex. Mſ. *Cyrilli:* Κάπω, πνέω· ſcripſerat forte Καπύω. Homerea tantum Andromache paſſa fuerat animi deliquium: paulo poſt eadem *Homerus*, Ἡ δ', ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, v. 474. Cum his poſtremis comparari velim Euripidea, σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον. Si ſcripſiſſet *Euripides* Κᾶπός τ' ἄθροισον· commodius locum reperiret iſta toties memorata *ſpiritus* vel *animae* ſignificatio, quam quidem in ſequentibus κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Apud *Heſychium* legitur: Κάπουπλος, φάρυγξ. reſtituendum puto: Κάπου vel Κάπους πλόος, φάρυγξ. ſic *ſpiritus* vel *reſpirationis meatum* dixiſſe, *Sophoclem* non dedecet. Si Κᾶπος noſtro loco genuinum, ſignificabit: τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γενόμενον, quod legitur in Scholiis: *ex itinere contractam laſſitudinem*, vertit *H. Stephan.* Indice Theſ. v. Ἄπος. Erat præ fatigatione ſenex Δύσπνους, ut eſt in *Soph.* Antig. v. 229. βεβαρημένος ἄσθματι θυμὸν, *Apollon. Rhod.* I, 1256. ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο Ἆσθμ' ἀναφυσιόων II, 432. Euripideum, πνεῦμ' ἄθροισον *Terentii* verbis ex Adelph. III, 2, 25. eſt *animam recipe. Euripid.* Herc. Fur. v. 626, σύλλογον ψυχῆς λάβε.

Vs. 859. Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς] *Aldus* vulgarat: Κόπῳ πάρειμι γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο· *Aldum* ſequutus eſt *Hervagius;* ſed in ſecundam Baſil. anni MDLI, pro γοῦν irrepſit γᾶν· hoc deinceps vicinum etiam vocabulum corrupit in Ἐρεχθειδᾶν: dum πάρειμι mutarunt in παρεῖμαι. *Grotianam* Editionem hic perverſa prorſus inſedit lectio: Κόπῳ πάρειμαι γὰρ Ἐρεχθειδᾶν ἄπο *Barneſius Aldinum* revocavit πάρειμι. reliqua ſic vulgavit, γᾶς Ἐρεχθειδᾶν ἄπο. Doriſmos ſuſtulit *Kingius:* ſorſan *Battierius* veram, genuinam certe proximam, lectionem in ſchedis poſuerat, Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δεῦρ' ἐκκομισθείς· Primum παρεῖμαι Codices exhibent ſcripti, Cantabrig. Flor. duo Leidenſes, forte plurimi; tum ſic in ſuis reperit *Scholiaſtes*, iſta, Κόπῳ παρεῖμαι, explicans, ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι. In *Aeſchinis* Socr. Eryxia p. 34, καθιζώμεθα· κέκμηκα γὰρ, χθὲς βαδίσας Μεγαρόθεν. idem eſt Κόπῳ παρεῖμαι. conſpirat *Heſychius:* Παρεῖμαι, παραλέλυμαι, ἐκλέλυμαι. Tandem alterum πάρειμι hac in ſede locum non invenit; Κόπῳ πάρειμι nuſpiam reperietur; ſed *labore fatigati, tardi ſenecta, morbo languidi*, frequentiſſime dicuntur καμάτῳ, γήρᾳ, νόσῳ παρειμένοι. Ne nunc aliorum excitem, quæ ſunt ad manum, loca, verbum hoc uſu noſtro fuiſſe Tragico frequentatum docebunt Oreſtis v. 879. Alc. v. 202. Supplic. v. 1070. Bacch. v. 682. & v. 635, ubi, quod rem conficit, legitur: κόπου δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται. —— Quod ſequitur γῆς, in uno tantum Codice ſe teſtatur inveniſſe *Kingius;* in ceteris Anglicis γοῦν, uti dederat *Aldus:* non aliter eſt in Leidenſibus & Florentino. Hanc Codicum conſtantiam attendenti forſan aliquando videbitur *Euripides* ſcripſiſſe: Κόπῳ παρεῖμαι γυῖ', Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δ. ε. hoc, in Euripideis rarius, facile potuit in γοῦν depravari. Γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κάμαυρον σθένος legitur in huius Herc. Fur. v. 231. *Homericum* γυῖα βαρύνεται ex Il. T, v. 165. (conf. Od. A, 192.) tranſtulit in ſenem *Plutarch.* T. II, p. 789. D *Aeſchyleum* apte poterit ad hunc locum præter alia comparari, quod eſt in Perſ. v. 916. Λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. Noſtro loco *Tireſias* loquitur, qui hic ut Oed. *Senecae* v. 289, *tremulo tardus accelerat genu.* ſic legitur in

in Cod. Mediceo. —— Illud tandem dubium non est, quin recte dederim e Codd. Ἐρεχθειδᾶν, non Ἐρεχθιδᾶν, aut Ἐρεχθιδᾶν cum *Barnesio* vel *Kingio*. Ἐρεχθειδᾶν Choro congruit in *Sophoclis* Antig. v. 993. & in *Euripidis* Hippol. v. 151. extra chorum hæc forma graviter aures offendisset *Erechthidarum*. *Erechtheidas* in Latinis etiam legi vetustis Codd. Cel. *Burmannus* adnotavit ad *Ovid* Met. VII, v. 430. *Barnesiano* contrarium errorem erravit in *Tzetzis* ad *Lycophrona* comment. v. 510, *Joannes Potterus*, ubi, quod versum *Euripidae* pessumdat, & analogiæ prorsus est contrarium, Τυνδαρειδαις, ille tamen genuinæ scriptioni Τυνδαρίδαις antetulit.

Vs. 861. Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,] Scholiastes nondum editus in *Aristidis* Panathen. T. I, p. 118, ubi Thraces memorantur, qui cum Eumolpo venerint in Græciam, Κατὰ τὸν αὐτὸν, inquit, χρόνον Θρᾶκες ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἀθήνας, καθ' ὃν καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ὡς δηλοῖ ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδης, διὰ Τειρεσίου πρὸς Κρέοντα λέγων,

Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ.

Δείκνυσι δὲ τὴν ἱστορίαν ταύτην προτέραν τῶν Ἀμαζόνων, ἔστι δε αὕτη· Εὔμολπος ὁ βασιλεὺς Θρᾴκης, reliqua sunt aliunde notissima. Cujus humanitati hæc debeo, *Abreschio* debebit forsan aliquando orbis eruditus insignem Docti Grammatici commentarium. Ill. *Jos. Scaliger* Animadv. in Euseb. p. 41. A. „ *Tiresias*, ait, *apud Euripi-* „ *dem* Φοινίσσαις *dicit bellum Eumolpi* „ *tum fuisse, quum septem ad Thebas* „ *pugnarent, qui est maximus hiatus* „ *temporis, & me tacente vetus Scho-* „ *lion hoc arguit.* —— *Quare pec-* „ *cat Euripides* μεταχρονισμῷ τεσσά- „ ρων γενεῶν·" Sed sciens peccavit; ἀναχρονισμοὶ & μεταχρονισμοὶ nimis sunt frequentes apud quosvis, ne *Homero* quidem excepto, Poëtas, Tragicos præsertim, sed & apud Philosophos, *Platonem* & *Xenophontem*.

Vs. 865. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη.] Hic quidem est mendosa Codicis Flor. lectio, καλλινίκαστα στέφη. sed in versu præcedenti vulgatæ non postponenda, Λαβὼν ἀπαρχὴν π. σ. Versu 865, & 866. venuste Socratem in fine Alcibiadis II, p. 151, facit utentem *Plato*, *Barnesio* citatus. *Euripides* Iphig. Aul. v. 607, Ὄρνιθα μὲν τόνδ' (lege τόδ') αἴσιον ποιούμεθα. de malo omine *Eurip.* Ione v. 1191, Οἰωνὸν ἔθετο· nihil istiusmodi formulis notius.

Vs. 872. —— κλῄσας στόμα] *Barnesio* debetur; nam, quod notat ut *Grotianum Piersius*, κλείσας præferunt Editiones antiquiores illi *Barnesii*: κλῄσας erat in Codd. Cantabrig. & Leidensibus. Parvi referebat, utrum hic Euripidea scriptio κλείσας, an Attica legeretur recentiorum, secundum quam scribitur in Alc. v. 548, κλῄσατε· συνεκλῄσαν in Androm. v. 122, & ἄκληστα v. 593.

Vs. 875. Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,] Ad oram libri posuerat *Barnesius*, *an* τέκνωσε. Sic nonnullis forsan scripsisse videbitur Noster, Ἐξ οὗ 'τέκνωσε Λ. in oraculo legitur, quod Laius acceperat, Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ' & acervus poterit exemplorum eam in rem congeri; nullum proferetur tamen, quod ad hoc *Barnesianum* accurate respondeat. Vulgatam lectionem constanter retinent Codd. exhibet Schol. in Phœn v. 4, adprobat *Io. Davisius* ad *Max. Tyr.* p. 572. Accedit ad hæc *Hesychius*, hinc procul dubio sumtum explicans: Ἐτε-

'Ετεκνώθη, τέκνον ἔσχεν, & Τεκνώσει, εὔτεκνον ποιήσει. ſic legit, qui *Heſychium* huc reſpexiſſe viderat, Erudiſſ. *A. Heringa.*

Vs. 877. Αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,] Olim vulgatum διαφοραὶ repertus tamen eſt qui tueretur *Aem. Portus*: *Canteri* coniecturam iure receperunt *Grotius*, *Barneſ. King.* duobus ſaltem Mſſ. firmatam Leid. & Flor. Oedipodis Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς ſic memorat *Sophocles* Oed. in Col. v. 545. ut verſus alterum alterius recordatum fuiſſe manifeſtum ſit. Cogitatius autem mea ſententia *Sophocles* dixit αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, quam quidem dixerat Noſter αἱματωποὺς, Erinnyas aptius hac deſignans adpellatione in Or. v. 256, & v. 978. Androm. —— Niſi verſus interciderit, ſcribendum videtur: Αἱ δ' αἱματωποὶ δ. δ. Nominativi ſoluti *per quod attinet* exprimendi ſunt.

Vs. 878. Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.] Quæ proſtat in Scholiis, eamdem exhibet alter Leidenſium lectionem, κἀπόδειξις· in Cantabrig. Cod. poſitum κἀπιδείξεις, ut nempe præcedentibus accommodaretur. Sed Oedipodis δεργμάτων διαφθοραὶ non potuerunt adeo Θεῶν σόφισμα dici, κἀπίδειξις, vel κἀπόδειξις Ἑλλάδι, quam quidquid accidit miſero, atque adeo Oedipus ipſe, tot calamitatibus preſſus, quarum viſus iſthæc orbatio levis tantum erat particula. Verſu tranſpoſito, paucis mutatis, forſan locus priſtinam recuperabit ſanitatem, hunc in modum ſcriptus: Ἐξ οὗ τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν,
Θεῶν σόφισμα, κἀπόδειξιν Ἑλλάδι.
Αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
Ἃς συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
Χρῄζοντες —— Ἥμαρτον. de Oedipode *Seneca* Phœn. v. 320. *Exemplum in ingens regia Stirpe edite.* εἰς παράδειγμα. *Gellius* N. A. VI, c. XIV. *Poenitio propter exemplum eſt neceſſaria, ut ceteri ſimilibus a peccatis, quae prohiberi publicitus intereſt, metu cognitae poenae deterreantur. Idcirco veteres quoque noſtri exempla pro maximis graviſſimisque poenis dicebant. Voluit Deus*, ὅκως πανωλεθρίῃ (*Troiani*) ἀπολόμενοι καταφανὲς τοῦτο ποιήσωνται, ὡς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαι παρὰ τῶν θεῶν. *Herodotus* II, c. 120.

Vs. 883 —— ἄνδρα δυστυχῆ Ἐξηγρίωσεν] Hæc & vicina *Ioſ. Scaliger* Conject. in *Varronem* p. 121, optime cum his ex *Accii* Phœniſſis comparavit, a *Nonio* ſervatis: *Incuſant ultro a fortuna opibusque omnibus Deſertum, abiectum, afflictum ex animo expectorant.* verbum *exaſperandi* fuiſſet ad Græcum convenientius Accianis *ex animo expectorant*, quod loquendi genus mirabatur *Scaliger.*

Vs. 885. Ἃ 'γὼ τί δρῶν, ἐποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,] Codicum ſcriptorum fuit a *Grotio*, *Barneſio*, *Kingio* hæc repræſentata lectio, quibuscum concinunt duo Leidd. & Flor. Olim per editiones receptum τί σὺ δρῶν, vocula ſuperflua reiecta, *Gul.* etiam *Canterus* ad iſtam iam rationem correxerat Quod *Scaligero* tribuitur, *Battierius* certe coniecerat legendum: Ἃ 'γὼ τί σὺ δρῶν, ποῖα *vel etiam* ποῖ' οὐ δρῶν· —— ſed hoc *Scaligero* non potuit in mentem venire: *Io Kingii* proſtat coniectura legentis: Κἀγὼ τί μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη· e quibus meo iudicio primum Κἀγὼ ſine controverſia verum. Iam in his,
Κἀγὼ τί δρῶν, ἐποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
nihil eſſe, quod quis iure reprehendat, hæc fortaſſe perſuadebunt: *Aeſchyl.* Choëph. v. 313 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἄν· *Soph.* Oed. Tyr.

v. 71. ὡς πύθοιτ', ὅ, τι Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. *Eurip.* Hec. v. 371. σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ, Λέγουσα μηδὲ δρῶσα. Iſta tamen non impediunt, quominus cœco vati δρῶν hoc in loco, quo ſubaudiendum οὐ, parum videri queat congruere. Neminem, opinor, offenderet, ſi legeretur in Codd.

Κἀγὼ παρὼν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον ———

Κἀγὼ παρὼν, filiis nempe patrem irritantibus, filiosque diris devoventi Oedipo: hic ad Tireſiam in *Soph.* Oed. Tyr. v 453 —— παρὼν τάγ' ἐμποδὼν Ὀχλεῖς· vide quantillum diſtent literarum ductus in ΤΙΔΡΩΝ & ΠΑΡΩΝ. tantillum pæne, τί δρῶν librariis ut imputari malim, quam *Euripidi.* Tireſiam dicentem facit *Statius* Theb. x, v. 586, *Quiane ante duci bene credita noſtra Conſilia & monitus, cum perfida bella vetarem.*

Vs. 886. Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.] Non adſpernanda proſtat in Scholiis vetuſtis lectio: Γράφεται καὶ, Εἰς ὄχλον ἦλθον· ἀντὶ τοῦ εἰς ὄχλησιν. Attico more poſitum Ὄχλος, ἐπὶ τῆς ὀχλήσεως, *Euripidi* quoque frequentatur: Ὀχλεῖν idem eſt ac ἐνοχλεῖν. Vulgatur apud *Heſychium*: Ὀλαεῖ, ἐνοχλεῖ, καὶ Ὀλαθεῖ, ὁμοίως. putidus ne quem decipiat ab *Henrico Stephano* propagatus error Grammatici, quantocius corrigendus eſt, legendumque: Ὀχλεῖ, ἐνοχλεῖ· καὶ Ὀχλέει, ὁμοίως. Alicui *odioſe moleſtum eſſe* Attice dicitur δι' ὄχλου εἶναι vel γενέσθαι τινὶ, quorum hoc ſæpius occurrit apud *Baſilium*; neutrum tamen apud *Euripiden*, cum ceteris frequentantem formam loquendi magis uſitatam ὄχλον παρέχειν. velut in Or. v. 282. Med. v. 337 Hel. v. 446. Εἰς ὄχλον ἐλθεῖν τινι nuſpiam memini me legere. Poterit tamen ob inſolentiam illud ipſum hoc in loco mutatum videri; εἰς ἔχθραν vel εἰς ἔχθος ἐλθεῖν, & προσάγειν ἑαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν, multo notiores erant locutiones. Vt Ὄχλον παρεῖχον, ſic ſcribi ab *Euripide* potuit:

Εἰς ὄχλον ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

Tireſias autem, ſæpe præſentia ſua moleſtus, præcipue tamen εἰς ἔχθος ἦλθε, quia vera fuerat odioſe vaticinatus: *vates* enim, ut ait infra Tireſias, v. 962, ἢν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ, Ἐχθρὸς καθέστηκ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ. veraci vates opponitur μαντευόμενος τὰ πρὸς χάριν, ut dicitur ab Alexandrino interprete *Ezech.* XII, 24. Sæpe locum reperit *Agathonis* illud: Εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ· Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω.

Vs. 888. Πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες] Sic recte *Kingius* vulgavit, ut exhibent Mſſ. Leidd. pro παρὰ νεκροῖς π. Quam *Barneſ.* memorat, lectionem περὶ νεκροὺς præbet Mſ. Flor. *Sophocles* Aj v. 839. Πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει. Antig. v. 1254. Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ. *Quintus Smyrnaeus* IX, v. 168. περὶ κάππεσον ἀλλήλοισιν.

Vs. 891. Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις,] Πόλι præferebant Edd. ſolus *Pierſius* adoptavit πόλις· quod in Cantabrig. Cod. videtur inveniſſe; reperitur ſaltem in Leidd. atque eo hic anteponendum eſt alteri, quia ſequentem ſenarium orditur Εἰ. Quantum fieri poterat, in talibus certe dederunt operam Attici quoque Tragici, ne ſenarius in vocalem deſineret, ſi vocalis ſequentem, cum illo continuandum, ordiretur, ut hic etiam earum evitaretur concurſus; qui nonnunquam ab aliis Poëtis iucunditatis gratia captatus: *nam vocalis in priore verſu extrema eademque in ſequenti prima canoro ſimul atque iucundo biatu*

ita-

tractim ſonat, inquit *Gellius* N. A. VII, c. XX. Senarii præſertim continuo tractu pronuntiabantur; itaque fine ſenariorum vocales etiam poterant elidi. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 30, *μέλας δ' / Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.* v. 1233.

Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρεῖσθε πένθος ——

non debuerat vulgari Δ' *ᾅδης* & Δ' *ἀρεῖσθε πένθος*· in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 961, 62, ſcribi debuerat:

Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἧκον, ἐς δίκην τ'
Ἔστην

non Τ' *ἔστην*, multo minus Τὸ *ἔστην*, quod *Barneſii* præbet editio prorſus abſonum. Non ſolet ab Atticis Poëtis verborum augmentum omitti. Verſum tamen 696 Alceſtidis *Eurip.* incepit olim Χαῖρ' verſum Hecubæ 1160, Θάκους orditur: *Soph.* Oed. Tyr. v. 1254, Κάλει (v. 1258. Ἐγκῶτο ponendum:) Qui ſcilicet hos præcedunt, ſenarii deſinunt in vocales, a quibus augmentum potuerit elidi. Hæc minuta non ſunt in Poëtis negligenda. Sic Andromachen orditur *Euripides*: Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, Ὅθεν &c: ubi perperam legi πτόλι in Cod. Flor. e dictis liquet. Contra Codex Flor. Androm. v. 1176. exhibet Ὦ πόλις· ſed recte vulgatum, Ὦ πόλι Θεσσαλία διολώλαμεν· monſtrat verſiculi modulus. —— Ceterum hoc noſtro Phœniſſarum verſu Tireſiæ decet perſonam de urbe dixiſſe peritura συγκατασκάπτειν. Futura tanquam iam præſentia vates conſiderabant.

Vs. 895. Ὡς *δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.*] Libri MſT. Leidd. ſic ſcriptum exhibent, ut *Aem. Portus* corrigenda cenſuerat olim vulgata *δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας π.* Hic chartæ parcere potuerat *Barneſius*: quod ipſi venit in mentem, *δαιμονιῶντας* veteribus fuit inſolens; *δαιμονιᾷν* apud *Ioſephum* legerat & Scriptores Eccleſiaſticos: *δαιμονᾷν* frequentant *Attici*: *δαιμονεῖν* Græcum non eſt: *εὐδαιμονεῖν* recepit uſus. *Phrynichus* p. 28, *θαυμάσαι ἄν τις* —— *πῶς Εὐδαιμονοῦσι μὲν λέγουσι, οὐκέτι δὲ Κακοδαιμονοῦσιν, ἀλλὰ Κακοδαιμονῶσι.*

Vs. 896. Ἐπεὶ *δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,*] Emendatam quidem ſcriptionem *τἀγαθοῦ*, quam Codices quoque præbent Leidd. mutarat *Grotius* in *τοῦ 'γαθοῦ*· ſed manifeſtus eſt error *Kingii*, hæc ſcribentis ad vulgatum *τἀγαθοῦ*. „ *ita libri impreſſi om-* „ *nes, neque animadverterunt Edito-* „ *res in 5to loco pyrrichium* —— *ne-* „ *que video quid ſibi velit τἀγαθοῦ.* „ *repone cum optimo Codice τοῦ 'γα-* „ *θοῦ.*" Ceterorum Codicum conſenſus cum vulgata *Kingium* retrahere debuerat ab errore, qui ne Poëtam quidem ſuum legiſſe multis videbitur. Craſi ſyllabam produci tironibus notum. In *Euripide* verſato cui tandem acciderent nova, *τἀγαθὸν, τἀγαθοῦ, τἀγαθῷ· τἀνδρὸς, τἀνδρί*; Rarius quod legitur in Iphig. Taur. v. 769. Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τ' Ἀγαμέμνονος. priora ſunt Ionibus & veteribus Atticis quibusvis uſitata, ſed apud *Euripiden* pervulgata: *τἀγαθοῦ* ſatis erit adfirmaſſe. Iphig. Aul. v. 488, Ἑλένην ἑλῶμαι, *τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ.* Hel. v. 318, *Εἰς συμφορὰν γὰρ ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρει.* Elec. v. 607, *Κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ* De multis unum depromam e *Sophoclis* Phil. verſum 457, *Ὅπου γ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει.* qui noſtri verſus ſententiæ planiſſime congruit: nam ut hic, ſic frequenter apud *Euripiden*, *κρεῖσσον ἐστι* tantumdem valet, ac *Sophocleum μεῖζον σθένει.* *Homericum* eſt, quod iſtis obverſabatur ex Il. A, 576. —— *ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.* *Euſtathius* ad iſta p. 117, 1. Εὐριπίδης inquit, *παραφράζων αὐτὸν φησίν.* Ἐπεὶ *δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ.* Hic *κρεῖσ-*

 σον

σον idem eſt ac *μεῖζον·* ut alibi ſæpenumero: corrigatur *Euripidis* Hippolytus v. 1217,

——— ——— *εἰσορῶσι δὲ*

Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.

legendo: K. *θ. δειμάτων ἐ.* Qui ſcripſit inſulſum drama *Χριστοῦ πάσχοντος* non aliter legit, quam vulgatur: nam in illo verſus eſt 858, *Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο.* Sed quod a me repoſitum legerat *Seneca*, cuius eſt in Hippol. v. 1032,

——— *litori invexit malum*

Maius timore. ———

Librarii ſæpius permutarunt voces *δεῖμα, δεῖγμα, δέργμα.* *Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων*, *ſpectaculum timore maius*, ut *Soph.* Oed. T. v. 1373, *ἐμοὶ Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.* *laqueo maiora.* *Eurip.* Bacch. v. 666. *δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τε κρείσσονα.* expreſſit *Accius*: *Quod neque ſatis fingi neque ſatis dici poteſt Pro magnitate*: obſervante *Scalig.* in *Varron.* p. 87. *Thucydides* II, c. 50. *γενόμενον*, ait, *κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου.*

Vs. 902. *Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι*] *Aeſchylum* imitatur in ſeptem contra Theb. v. 269. *Σιγῶ· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.* ad Tireſiam Alcmena *Theocriti*, XXIV, v. 68. *ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει, Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.* & ſane Divinum inprimis dedecet in Euripideis vulgata dubitatio *εἰ χρή·* Corrigendum: *Τὸ μέλλον, ἣ χρὴ, πείσομαι·* Dii namque cuncta *Κλῶσιν*, *ἣ κ' ἐθέλωσιν*, ut canit *Oppian.* Ἁλ. II, 13. Sic poſi um ἣ prorum in uſu diſtat ab *ὡς*. vid. *Aeſch.* *Χοηφ.* v. 556. *Soph.* El v. 340 *Eurip.* Phœn. v. 419. uſu diverſiſſimo frequentantur *εἰ θέμις*, & *ἣ θέμις*. quorum prius ſæpenumero recurrit apud *Sophoclem*; alterum, apud *Apollon. Rhod* frequens, in Sophocleis ne ſemel quidem invenitur: non probo coniecturam Celeberr. *D'Orvillii* Animad. in *Charit.* p. 555. neque commentum *Etymologi* p. 78, 30. tantumdem differunt *εἰ χρὴ*, *ſi decet*; & *ἣ χρὴ*, *quomodo* vel *ſicuti decet.* *Plato* Sympoſ. p. 194. E. *βούλομαι πρῶτον μὲν εἰπεῖν ἣ χρή με εἰπεῖν·* *Plutarch.* adv. Stoicos p. 1073. C. *μόνοι τὴν φύσιν καὶ συνήθειαν ὀρθοῦντες, ἣ χρή.* Eamdem ex *Euripidis* Herc. Fur. v. 726, maculam ſuſtulerunt *Scaliger* & *Canter.* pro *εἰ χρεὼν* veriſſime reponentes *ἣ χρεών.* Ad veterem tamen lectionem tanquam ad ſcopulum adhæſit *Barneſius*; neque deerunt, qui noſtro verſu tuebuntur vulgatam. —— Quod ſequitur *Τί γὰρ πάθω; quid enim agam?* eorum eſt formula, quos invitos natura, vel fatum, vel quæcunque tandem cogit vix ſuperanda neceſſitas, apud *Euripiden* obvia in Hec. v. 612. Suppl. v. 257. in *Ariſtophanis* Avib. v. 1432, Eccleſ. v. 855. ad hæc loca comparanti Lyſiſtr. v. 884, MY *Οἴκαδ' ἐστὶ καταβατέον·* KI. *Τί γὰρ πάθω;* dubium non erit, quin iuſta fuerit prior *Florentis Chriſtiani* ſuſpicio; iſta, *Τί γὰρ πάθω;* non a Cineſia dici cenſentis, ſed Myrrhinæ quoque contribuenda: conf *Gataker.* ad *M. Antonin.* XII, §. 16. *Τί γὰρ πάθῃ;*

Vs. 904. K. *Μεῖνον· τί φεύγεις μ';* T. *ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.*] Ex uno Leid. Codice B literam vulgatis adieci, quam ſequentia poſcere videbantur: vulgabatur *τί φεύγεις;* quanto melius *τί φεύγεις μ';* ubi ſequitur, *ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.* *Themiſtocles* qui dicitur, Epiſt. XIX, p. 56. *σὺ τὴν Τύχην ἠδίκηκας, ἣν τότε εἶχες, οὐ σὲ ἐκείνη.* *Euripides* ap. *Stobæum* Flor. Tit. CX, p. 581, 21. *Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας· Οὐχ ἡ τύχη σε·* —— Prius illud *Μεῖνον· τί φεύγεις;* *Euripidi* reſtituendum eſt in Iphig. Aulic. v. 831, ubi nullo ſenſu legitur *Δεινόν. τί φεύγεις;* cum paulo ge-

geretur inferius v. 855. μεῖνον, mirum fi fuo loco nemini venerit in mentem. *Eurip* Hel v. 555. Μεῖνον· τί φεύγεις; *Ariſtophanes* Equit. v. 240, Οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; Thefmophor. v. 696, Ποῖ ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; fic recte *Scaligerum* reſtituiſſe, verſus Pluti 417 monſtrabit.

Vs. 909. Εἰς γάρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;] In paraphrafi legitur, Εἰς γάρ τι μᾶλλον· hoc *Kingius* in contextum recepit, falſus licet in Codicibus legi, ficut in editis: μᾶλλον duo tamen Codd. præferunt, Flor. & Leidenſium deterior; fed in altero A, μ' ἄλλο reperitur. Quæ *Kingius* attulit nihil, ut arbitror, huc faciunt, ubi reſpondet ad iſta tantum Tirefiæ Creon, quæ proxima præcedunt.

Vs. 911. —— σαφῶς μαθεῖν,] μαθεῖν σαφῶς eſt in Flor. Verſu ſequenti literam omiſſam *Barneſ* adiecerat: Ποῦ 'στιν M. in eodem Flor. Cod. ἀπήγαμεν: legerat forte librarius ἀπήγαγεν· perperam.

Vs. 913. Οὐδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δὲ σου.] Codex Flor. Οὐδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλ. δέ που. ſcribi potuit: Οὐδ' οὐ μακράν γ' ἄπεστι, πλησίον δέ που.

Vs. 915. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς·] Si Codex exhiberet: Ἐμὸς πέφυκε παῖς· ἃ δεῖ σιγήσεται. hoc ut iucundius, magis animoſum, & Creonte dignum, vulgatæ lectioni præferrem.

Vs. 916. Βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;] Codex Flor. mendoſam habet lectionem; etiam τοῦτο, quod editiones infederat usque ad illum *Kingii*; hic τούτου recte reſtituit e Cod. Reg. quocum duo conſpirant Leidd. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 91, Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, Ἕτοιμος εἰπεῖν.

Vs. 918. Ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.] Sic cum *Barneſio* ad *Eurip.* Heraclid. v. 237, ſcribi placuit pro δὴ νῦν, ut & infra v. 1436. Sæpe legitur Ἄκουέ νυν. minus accurate pasſim Ἄκουε δὴ νῦν· quia ſcilicet alterum νυν tantumdem ſignificare videbatur ac δή. ſed νυν idem ac οὖν. δή formula tantum eſt obſecrantis: *audi itaque, quaeſo.* vid *Sam Clarkius* ad *Hom.* Il. B, v. 158. Il. K, v. 509. Pro ἄκουσον δή, *Ieremiae* XLIV, 20 Mſ Cod. præfert ἀξιῶ, ἄκουσον; vid Proleg. T. III, p. 22 b. hoc *Symmachi* videtur, Hebræam particulam ... redditam ab Alexandrinis, ἀξιῶ convertentis I Reg. XV, 25. huic uſui, præter ἀξιῶ, inſerviunt apud Atticos ἀντιβολῶ, ἱκετεύω. —— Ubi Comicus in Equit v. 1012. hæc habet: Φράζευ Ἐρεχθεΐδη λογίων ὁδόν, noſtrum locum cum pluribus *Lud. Kuſterus* attulit, quibus iſtum vocis ὁδὸς uſum adfirmaret.

Vs. 923. Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.] Siccine tandem Ἅπερ πέφυκε ſignificare poterunt hoc in loco, *ut res ferunt*, vel *ita nempe res ſunt*? De rebus, *quae fieri ſolent* ſive *natura ſunt* ad hoc illudve *comparatae*, dici quidem ſuevit ταῦτα πέφυκε· Sed hoccine fato convenit Deorumve decretis, quibus erat in re non legitima Creonti tamen obtemperandum? Ad Tirefiæ decretum, verſu 920 denuntiatum. —— *ſtupet anxius alto Corda metu glaciante pater.* *Statius* X, Theb. v. 615. Creon *Euripideus* v. 922, Τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον; iſtius verſus loco, ut ante *Scholiaſta*. γράφεται καὶ οὕτως. Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις. Poſtrema qui crediderit ab *Euri-*

ripide profecta, nostro forte versu corrigendum suspicabitur;
Εἴπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾷν.
Εἴπερ πέφυκε scilicet σὸς παῖς, *siquidem tuus est filius*, *idcirco hoc tibi subeundum*; moriendum enim erat, ἐς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς v. 948. ubi paulo post explicatur, cur hoc mali solum peteret Menoecea Creontis filium. Illud εἴπερ πέφυκε Sophocles eodem sensu posuit in fragm. ap. *Stobaeum* Tit. LXXIV, p. 451, 33. Παῦσαι· κἀπαρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρὸς, Εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη. sic legendum cum *Gesnero*, non cum *Grotio* p. 331. *Euripides* Or. v. 483. Κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς; M. Πέφυκεν. Mihi tamen versus præcedens, qualis vulgatur, servandus, emendandum autem nostro videtur, non, Εἴπερ πέφυκε, sed,
Ἅπερ πέπηγε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾷν.
Quae quidem fixa sunt, ista facere te necesse quoque est. hoc sensu res Græce dicitur πεπηγέναι, *firmiter constituta*, qualis erat fato Menoecei cædes. Loci *Platonis* recordor Polit. X, p. 605. A. in quo verba πέφυκεν & πέπηγε videantur transmutanda. Hæc autem *Euripidei* versus emendata lectio quadrat ad ista proxime præcedentia:
Τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
quæ mihi quidem *Euripidae* potius videntur, quam illa *Scholiastae* memorata; præterea Creontis perturbati personæ magis accommodata. In *Eurip.* Helena v. 478. legitur: Πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον. sic sæpe solent admirabundi tam apud Tragicos quam Comicos. Τί φῄς, & Πῶς φῄς, in talibus sunt usitatissima, hoc inprimis; *Aeschylo* restituendum in Choëph. v. 765, ubi vulgatur, Ἦ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. *Canterus* excogitavit, Τί πῶς; Corrige: Πῶς φῄς; λέγ' αὖθις, —— vid. *Aesch.* Agam. v. 276. *Soph.* Oed. Tyr. 756, &c. *Eurip.* Iphig. Taur. v. 1317. *Aristoph.* Pluto v. 268.

Vs. 927. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς,] Scribendum arbitror: οὐκ ἔθ' ὡυτὸς, *non amplius idem est*, οὐκ ἔτι μένει ὁ αὐτὸς, ut explicat *Scholiasta*. hic tamen scribens articulum omissum ποιητικῶς minus recte: *neque enim αὐτὸς nisi cum articulo coniunctum idem usquam denotat*, ut *Rich. Dawes* observat in Miscell. Crit. p. 132. ὁ αὐτὸς, *idem*, Attice scribitur ὡυτὸς, apud *Sophoclem* in Philoct. v. 523. (Ὅρα σὺ μὴ) Τότ' οὐκ ἔθ' ὡυτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Cur non ad hoc exemplum tum alibi reponeretur ὡυτὸς, tum in *Soph.* Oed. Tyr. v. 565, Καὶ νῦν ἔτ' ὡυτὸς εἰμι τῷ βουλεύματι. emendate scriptum ὡυτὸς legitur in *Euripidis* Alc. v. 140. Rhes. v. 106. Troas. v. 1265. Bacch. v. 1265. Quid tandem impediet, quominus toties in *Euripideis* repertam scripturam reponamus in Hecubæ v. 294. Iphig. Taur. v. 729, 1343. Troas. v. 1206. Hel. v. 565. & in Herc. Fur. v. 931. Οδ' οὐκ ἔθ' ὡυτὸς ἦν, quibus in locis αὐτὸς editiones præferunt vulgatæ. *Euripides*, ut opinor, apud *Plutarchum* de Consolat. p. 102. F Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε. L. ὡυτὸς, *Thucydid.* III. c. 38. Ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ. Hunc etiam Græcismum Latinos imitari, docent *Nic. Heinsius* & *P. Burmannus* ad *Ovid.* I Amor. IV, I.

Vs 928. —— σὺ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.] Primum dubitabam, utrum genuinum esset θεσπισμάτων, quod erat in Edd. an μαντευμάτων, quod in suam Edit. *Kingius* receperat; huc tandem inclinabam, ut μαντευμάτων verius videretur, in Codd. Bodleianis omnibus repertum, in Flor. nec

nec non in Leidensium optimo. V. 910. dixerat Tiresias, *Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.* hoc librariis nostro loco fraudi fuit: Creon isthoc honoratiore vocabulo Tiresiæ dicta non dignatus, *σὺ γὰρ*, inquit, *σῶν με δεῖ μαντευμάτων.* Schol. ad v. 918, *Θέσφατα, θεσπίσματα, χρησμοὶ, τὸ αὐτό, ἐλέγοντο δὲ ἐπὶ θεῶν· Μαντεῖαι δὲ καὶ Μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων.* Neque tamen nego, hoc minus a Tragicis observari. Hinc tamen liquet, quam vere Cicero Menoecea dicat, *oraculo edito, largitum patriae suae sanguinem* Tusc. Disp. I, c. XLVIII. quod minus animadvertisse videtur *Io. Davisius* V. C.

Vs. 929. *'Απώλωλεν ἡ 'λήθει',*] Ita recte *Kingius*: in *Soph.* Antig. v. 1210. vulgatur: —— *ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί.* —— V. 930. iucundius aures accidit, quod præbet Codex Flor. *Ὦ πρὸς σὲ γονάτων καὶ τριχὸς γερασμίου.* de Creonte *Statius* Theb x, v. 619. *Nunc humilis genua amplectens, nunc ora canentis Nequicquam reticere rogat.*

Vs. 931. *Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.*] Una tantum litera sublata, corrigendum opinor.

—— *δυσφύλακτα γῇ κακά.*

Vulgatum *αἰτῇ* nunquam significare poterit *deprecaris*; deinde alterum unice hic accommodatum: *mala Thebanae regioni difficulter praecaveri poterunt.* Tiresias in *Statii* Theb. x, v. 615. *venit alma salus, sed limite duro*, legi malim: *limine duro.* *Thebas* in Phœnissis Thebani, vel regionem ipsam *γῆν* simpliciter adpellant sæpenumero: v. 156. *σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν.* v. 514. *'Ελθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει.* v. 940. *αἷμα γῇ δοῦναι χοάς.* v. 1203. *Πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφάς.* v. 1209. *Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ.* v. 1598. *δεδοικὼς, μή τι γῇ πάθῃ κακόν.* nonnunquam tamen ut vulgo, sic & in Phœn. additur pronomen: Tiresias supra v. 874, —— *νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον.* Hic dicit *δυσφύλακτα γῇ κακά*, *mala Thebis vix evitanda*; nec nisi Principis iuvenis morte. *Quae prorsus praecaveri vel evitari nequeant*, *ἀφύλακτα* vocant, & *ἄφυκτα.* Amor hominibus *ἀφύλακτος* dicitur, *inevitabilis*, Anthol. IV, c. XII, ep. 47 & epigr. 59, Cupidinis sagittam *βέλος* vocat *ἀφύλακτον* *Statyllius Flaccus.*

Vs. 932. *Σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.*] Optime *Kingius* *πόλει δὲ* restituit e Codd. Bodlei alterum, quod per Edd. fuerat propagatum, *πολίταις*, in Codd legi testatus, tanquam genuinæ lectionis interpretamentum: cum Codd. Anglicis in vera lectione conspirant duo Leidd. & Flor. Nonnunquam iunguntur *πόλις καὶ πολῖται*, velut a *Xenophonte* *'Απομνημ.* I, p. 719. B. ab *Eurip.* Phœn v. 905. *Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.* Sed vi sua nativa *πόλις cives* denotat: *Plato* *Πολιτ.* II, p. 369 C. *πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα.* *Herodotus* II, c. 90. *κατ' ἣν ἂν πόλιν ἐξενειχθῇ, τούτους πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ —— αὐτὸν θάψαι.* *Demosthenes* *ἄνδρες γὰρ*, inquit, *πόλεις καὶ οὐ τείχη.* in Schol. ad *Soph.* Oed Tyr. v. 56. ubi versus est, 860, *Πόλις γὰρ ἥκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.* *Eurip.* Heraclid. v 400, *Πόλις τ' ἐν ὅπλοις.* Ixione ap. *Stob.* Florileg *Grot.* p 67, & p 111. *Φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.* Phœn. v. 719, *'Εξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.*

Vs. 933. —— *σὺ σιωπήσαιμεν ἄν.*] Versum syllaba defectum (nam *σιωπήσαιμ' ἂν* legebatur:) sic implevit *Gul. Canterus*, cuius coniecturam firmant libri Leid. & Flor. non aliter in Angli-

glicis reperiri pleriſque hoc eſt indicio, quod *Kingius* unius Cod. Reg. diverſam memoret ab iſta lectionem, deteriorem tamen, σὺ σιωπήσωμεν ἄν. *Scaligero* tribuit *Barneſius*, οὐ σιωπήσαιμι δή.

Vs. 937. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.] Mendoſa Flor. Cod. veſtigia non indigna ſunt quæ iuvenes conſiderent: Ὀ. μ' ἐρῶτα εἰκ' εἰς ἀγῶν' ἐ. λ. Inſigne fragmentum Erechthei *Euripidis* ſic incipit apud *Stob.* Ὀρθῶς μ' ἐπήρου. Sequentia poſuit etiam in Androm. v. 233, Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων. placuiſſe Tragico videtur vetus dictum, δὶς καὶ τρὶς τὰ καλά. eadem certe diverſis in tragœdiis aliquoties repetit; exemplo ſit his finitimum quod legitur & in Med. v. 546. & in Supplic. v. 428, —— ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.

Vs. 938. —— θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο.] Pro θαλάμοις ſic dudum ante *Grotius* emendate ſcripſerat, quam e Cod. Cant. hanc formam eruiſſet *Barneſius*; ſimiliter legitur in binis Leid. & Flor. In pictura, quam *Philoſtratus* explanat Iconum. I, c. IV, p. 768, λόγιόν τι ὁ Τειρεσίας λέγει, τεῖνον εἰς Μενοικέα τὸν Κρέοντος, ὡς, ἀποθανὼν ἔνθα ἡ χειὰ τοῦ δράκοντος, ἐλευθέρα ἡ πόλις ἐκ τούτου εἴη. Ut *Euripides* alibi σηκοὺς Τροφωνίου, & θαλάμας Τροφωνίου· ſic in Phœniſſis permutat θαλάμας δράκοντος & σηκὸν δράκοντος. vid. vſſ. 1017, 18.

Vs. 940. —— φόνιον αἷμα] Φοίνιον αἷμα præferunt Codd. Leid. A, Flor. & Cant. & ubique voces Φόνιος & Φοίνιος permutantur in MSſ. Codd. Hoc in verſu Φόνιον, an Φοίνιον ſcribatur, nihil intereſt.

Vs. 941. Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων.] Corrigendum cenſeo, Κάδμῳ παλαιῶν Ἄ. ἐ. μ. *ex ira Martis adverſus Cadmum inveterata.* Sic præpoſitionis κατὰ non indigebimus ſupplemento, quod *Boſſio* probatum in Ell. Gr. Scholiaſta præbet, atque omne dubium evitabitur. Iam olim, ob interemptum draconem Mars ἐμήνισε Κάδμῳ. Venuſte nominibus accedunt iidem caſus, quos verba regunt: aptius ad hoc noſtrum exemplum reperiri vix poterit *Sophoclis* e Trachin. verſu 681, Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων, *non certe propter ea, quae Herculi donaſti*: *Scholiaſtes*: μή, ἕνεκα ὧν ἀπέσταλκας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ, ἀθυμεῖς. Hoc loquendi genus, in *Thucydide* frequens, illuſtravit Celeberr. *Dukerus*, & alibi, tum præſertim ad V, c. 46, p. 345. plurima collegit Cl. *Abreſchius* in Miſcell. Obſ. VIII, p. 343, in Animadv. ad *Aeſchylum* repetita p. 55. Addantur notata *Raphelio* in II Cor. IX, 12. ubi, *accuſationes adverſus Deum*, *Arriano* dicta monet ἐγκλήματα τῷ θεῷ. —— Ceterum hæc vatis oratio ea nititur opinione, quam *Grotius* attigit in Prolegom. *atrocia quaedam facinora divinitus etiam in poſteris puniri*: poſtea Stoicis iſta præſertim placuit ſententia, quam Cotta ridet Academicus apud *Ciceron.* de N. D. III, c. XXXVIII, dubitans, *utrum Poëtae Stoicos depravarint, an Stoici Poëtis dederint auctoritatem.* *Bion* dicebat, τὸν θεὸν, κολάζοντα τοὺς παῖδας τῶν πονηρῶν, γελοιότερον εἶναι ἰατροῦ, διὰ νόσον πάππου καὶ πατρὸς, ἔκγονον ἢ παῖδα φαρμακεύοντος, teſte *Plut.* de ſera Numinis vind. p. 561. C. quin, ut ibid. traditur p. 556. E. ipſemet *Euripides* ἐγκαλεῖ καὶ παῤῥησιάζεται πρὸς τοὺς θεοὺς, Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους Τρέποντας. Quæ diſputat hac in re *Plutarchus* ingenioſe cogitata, ſi nonnullis innoteſcerent, requirerentur.

Vs.

Vs. 943 —— *σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.*] Quod Codex habebat Flor. *Ἄρη* in alterius locum repoſui: *κτήσασθ' Ἄρην* olim fuerat vulgatum; *κτήσεσθ' Ἄ.* ab *Aem. Porto* iam emendatum, *Barneſ.* recepit; præter Cod. Cantabrig. ſic legunt duo Leidd. & *Arſenius* in paraphraſi poſuerat: *βοηθὸν ἕξετε.* *Lesbonax* Protrept. p. 173, 37. *τὴν δίκην τὴν παρὰ θεῶν καὶ δαιμόνων μεγάλην σύμμαχον ἔχειν.* *Libanii* Menœceus T. I, p 170. D. vates, inquit, *ἢ δέον ἐστὶ σώζεσθαι τὴν πόλιν, ἢ τοὐναντίον οἴχεσθαι, προηγόρευσεν·* quod vulgatur, *εἰ δέον ἐστὶ*, ſententiam obſcuravit.

Vs. 948. —— *ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.*] Hinc expreſſus *Accii* locus e Phœniſſis apud *Nonium* ſupereſt: *Ab dracontis ſtirpe armata exortus, genere antiquior*, quibus uſus eſt *Ian. Broukhuſius* ad *Propert.* IV, El. X, v. 6. ſine vitii ſuſpicione, quod ſibi viſus eſt in his detexiſſe *Ian. Gulielmius* Veriſim. III, c. v. cui *Io. Ionſius* vel *Ionſenus* adſtipulatur in Epiſt. de Spartis p. 216. præterea *Gulielmius* Acciana tranſlata putat ex his *Euripidae* v. 949, *Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους.* *Aeſchyl.* Theb. v. 480, *Μεγαρεὺς, Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους.* —— Verba Tireſiæ *Statius* exhibet Theb. X, v. 607, *Martius inferias & ſaeva efflagitat anguis Sacra, cadat generis quicunque noviſſimus exſtat Viperei: datur hoc tantum victoria pacto.* v. 662, *Terrigenam cuncto patriae pro ſanguine poſcunt.* apud *Hyginum* Fab. LVII, Tireſias reſpondit: *ſi quis ex Draconteo genere ſupereſſet, & pro patria interiiſſet, oppidum clade liberari.* *Δρακοντιγενεῖς* Thebani dicuntur in *Schol.* ad *Soph.* Antig. v. 128. *τοῦ Δράκοντος ἐκγονος*, Pentheus, in *Eurip.* Bacch. v. 1153.

Vs. 951. *Οἵ σοί τε παῖδες.*] Scilicet *ἐκ σπαρτῶν γένους* orti ſunt, & *ἀκέραιοι.* Si legeretur: *Οἱ σοὶ δὲ παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ'* —— *Οὗτος δὲ* —— ſenſus eſſet: *Tuorum vero liberorum alterum quidem Haemona nuptiae impediunt; hic autem ſua morte patriam ſervare poterit.* *Οἱ σοὶ δὲ παῖδες* nominativus eſſet, genitivi vice, ſolemnis in diſtributione, tum apud *Euripiden* & alios, ſed inprimis apud *Homerum*, *Euſtathio* frequenter commemoratus, ad Il. B, p. 230, 38. ad Il. Γ, p. 307, 48. ad Il. Δ, p. 389, 30. Il. H, p 557, 6. ad. Od. Θ, p. 315, 4. Od. I, p. 369, 30. Od. Σ, p. 659, 15. Od. T, p. 693, 53. Od. Ω, p. 844, 43.

Vs. 951, 52. —— *Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος.*] *Σφαγὴν ἀπείργουσ'* eſt in unico, quantum conſtat, Cod. Flor. Ordinem verborum invertit, hæc ob vocem ultimam excitans, *Euſtathius* ad Il. Δ, p. 382, 6. *Ἠΐθεος*, inquit —— *κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθὼν, ὡς καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις δοκεῖ, ἔνθα λέγει τὸ, Αἵμονος μὲν οὖν σφαγὰς ἀπείργουσι γάμοι· οὐ γάρ ἐστιν ἠΐθεος. τουτέστιν ἄπειρος γάμου.* Formam contractam *ἤθεος* adhibuerunt *Sophocles*, *Euripides* & *Eupolis.*

Vs. 953 [*Καὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος*] Mea quidem ſententia verſus inficetus eſt & adulterinus, ſententiæ ſcilicet ſupplendæ gratia iam olim Euripideis interſertus. Inſulſa fraudem patefacere potuiſſet interpretatio: *Quamvis enim non attigerit lectum, tamen habet lectum:* intacta tamen iſta reliquit Latinorum corrector *Barneſius*; *Kingii* verba Græcis quidem non reſpondent, tegunt nihilominus fraudem: *Quamvis*

enim non maritus, tamen desponsatus est. Lexicorum conditores vereor ne hoc supplemento copias suas aliquando locupletent: „ *Ἔχειν λέχος, de-* „ *sponsatum esse, Eurip. Phoen.*" Centena certe non alio nituntur fundamento, quam interpretum placitis. Sententiam, quam hic desiderari putabat interpolator, quanto rectius *Euripides* expressit Iphig. in Aul. v. 907, ubi filiae sponsum Achillem alloquitur Clytæmnestra: —— *εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης; / Ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις.* Ad exemplum quidem *Homeri* Λέχος & Εὐνὴ distinguuntur a Grammaticis; sed hoc usu figurato posita nihil prorsus differunt *γάμος, εὐνὴ, λέχος* & *λέκτρον.* Quidquid propemodum est apud *Euripiden* huius generis adponam, ut ne morem quidem loquendi, huic usitatum, versus attendisse conditorem manifestum sit. *Qui mulierem non attigit* dicitur in Ione v. 150, *ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν.* Hippol. v 1003, *Λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας.* v. 14, Hippolytus *Ἀναίνεται δὲ λέκτρα κοὐ ψαύει γάμων.* v. 885, *Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.* Electra v. 255, *Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.* Helena v. 801, *Ἄθικτον εὐνὴν ἴσθι σοι σεσωσμένην.* Vel unum locum mihi monstrari velim *Euripidis*, in quo reperiatur *εὐνῆς ἅψασθαι.* Legerat scilicet interpolator ista: *Ἀβιμελὲχ οὐχ ἥψατο αὐτῆς*, & similia. Minime tamen negem, *ἅπτεσθαι* hoc usu frequentatum Græcis; contrarium ostendit *Gataker.* Diss. de Stylo N. I. c. XI. & ad *M. Antonin.* I, §. 17. Sed nec *Euripiden* arbitror, neque alium Poëtam Atticum dixisse *εὐνῆς ἅψασθαι.* quod si vel adhibuissent illud, noster tamen versus censendus esset adulterinus. Præcesserat: *Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος.* Quomodo vero dici poterat Hæmon *οὐκ ἤθεος*, siquidem virginem non attigerat? Uxorem nondum duxerat Hæmon, neque tamen *Veneris* esse *coniugiique rudem* noverat augur; talis dicitur *ἠΐθεος, ἄπειρος γάμου, παρθένος.* *Plato*, qui *ἠΐθεον* & *γεγαμηκότα* opponit IX, LL. p. 877. E. L. VIII, p. 840. D. *μέχρι παιδογονίας*, inquit, *ἠΐθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. Virgines, puerique casti*, sunt *παρθένοι, ἠΐθεοί τε, Homero, Herodoto* III, c. 48. *γάμων ἁγναὶ* & *ἁγνοί.* Multa dici possent ad *ἠΐθεος*· Potius corrigam *Aeschyli* fragmentum e Tragoedia *Τοξότιδες* dicta, *Grotio* prætermissum & *Stanlejo*: *Gatakerus* illud attulit A. M. P. c. X, p. 503. prout *Salmasius* emendarat in *Plinian.* p. 670. A. *Ἄδην γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων / Λέκτρων, ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή.* Efformavit ista, partim ne Græca quidem, *Salmasius* ex his apud *Antigonum Caryst.* c. CXXVII, *Ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων Λέκτρων * ἀστειμη βλεμμάτων * ῥεπιβουλή.* Corrigo:

Γάμων γὰρ ἁγναῖς παρθένοις, γαμηλίων
Λέκτρων ἀπειθὴς, βλεμμάτων ῥέπει βολή.

Puris enim virginibus nuptialem torum aversata declinatur oculorum acies. ista Criticos adprobaturos confido: eodem in loco his opponitur *iuvenculae Φλέγων / Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.*

Vs. 955. *Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.*] Optimi Cod. Leid. lectio, *θανὼν πατρῴαν πόλιν*, ne voce quidem ferri posset transposita: supra v 907, *Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω.* Quæ proxima præcedunt, non convenit inter Grammaticos, quo sensu sint capienda. Qui noverint, quid *sacra* fuerint *armenta*; quid *ἄνετοι βόες*; non quærent, cur *Diis votus iuvenis*, *Euripidi* dicatur *πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει.* Menoecei pro patria

mo-

morituri verba prodidit *Statius* Theb. x, v. 758. *date gaudia Thebis, Quae pepigi, & toto quae sanguine prodigus emi.* *Statius* vocem *totus* frequentat; isthic tamen legi malim: *& voto quae sanguine prodigus emi.* Antea *Statius* dixerat *Diis votum juvenem*, x, 714. infra v. 787, *Lustralemne feris ego te, puer inclyte,* Thebis Devotumque caput, *vilis ceu mater, alebam*, τῇδ' ἀνειμένον πόλει.

Vs. 957. —— *μέλαιναν χεῖρ'*] *Aem. Porti* correctionem vocis vulgatæ *μέλεαν* receperunt *Grotius*, *Barnesius*, ceterique: firmant Codd. duo Leid. Flor. *Canterus* hic errabat & *Battierius*. *Duporti* commentum evulgari non debuerat.

Vs. 961. —— *ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ Μάταιος.*] Tiresias in *Soph.* Oed. Tyr. v. 324, *Φεῦ, φεῦ. φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι.* Sicut apud illum v. 452, *Ἄπειμι τοίνυν· καὶ, σὺ παῖ, κόμιζέ με.* apud nostrum Tiresias v. 960, *Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον, Πρὸς οἶκον.* *Gorgias* pro Palam. p. 191, 37. *Εἴρηται τὰ παρ' ἐμοῦ, καὶ παύομαι.* — Nostro versu *χρῆται*, pro *χρᾶται*, vulgavit ex optimo Cod. *Kingius*, cui duo Leidd. adstipulantur: sic scilicet scribi malebant Atticistæ. vid. *Graevius* ad *Luciani* Solœcist. T. III, p. 571. ridet Grammaticos *Sextus Empir.* 'Αντ. I, §. 197, 198, 199.

Vs. 963. *Πικρὸς καθέστηκ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.*] Quod Codex habet Flor. *οἷς ἂν οἰωνοσκοποῖ*, genuinum arbitror. Monente *Kingio*, Codex Reg. Soc. pro *Πικρὸς* exhibet *'Εχθρὸς*; legitur etiam *'Εχθρὸς*, in Leid. Cod. II. sed in hoc Codice versus 962 erat omissus; eamdem lectionem Scholion adfirmat in Cod. Leid. Scripserat forsan *Euripides*: *ἣν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ, 'Εχθρὸς καθέστηκ', οἷς ἂν οἰωνοσκοποῖ·* nisi hic quoque Tragicus, ad hiatum inter voces *τύχῃ* & *'Εχθρὸς* evitandum, nativum inverterit vocum ordinem. Dubium quidem non est, quin *Πικρὸς* sæpe notet *τὸν ἐχθρὸν*, atque ita etiam reddatur a Grammaticis; *Aeschyl.* Choëph. v. 232, *Τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.* *Soph.* Aj. v. 1376, *Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί.* Phil. v. 254, *πικρὸς θεοῖς.* Schol. *ἐχθρός.* Sed, vel ob morum vel verborum amaram asperitatem, homines sæpius dicuntur *πικροί*; *Euripides* tamen, quantum memini, nuspiam *inimicum* adpellans *πικρὸν*, verbis hoc passim tribuit: Med. v. 1374. *Στυγῇ, πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.* Troad. v. 441. *Πικρὰν 'Οδυσσεῖ γῆρυν.* Hel. v. 488. *πικροὺς λόγους ἔδωκα.* v. 668. *πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν.* Ion. v. 1325. *ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.* Elec. v. 418. *πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἄν.* atque ita nostro loco legeretur: *ἣν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ.* Alterum, *'Εχθρὸς καθέστηκ'*, itidem Euripideum est: in Med. v. 506, *τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις 'Εχθρὰ καθέστηκ'·* v. 875, *'Εχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι.* Vatis congruit sententiæ, quod apud *Plutarch.* legitur de adulat. & amici discr. p. 56. A. *ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος.* contra *τὸ τοῦ λόγου πικρὸν σώζειν πέφυκε*, *Dio Chrysost.* Or. XXXII, p. 366. C. *Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν, 'Αλλ' ἐξ ὅτου τὶς εὐκλεὴς γενήσεται*, *Eurip.* Hipp. v. 488. Idem apud *Stob.* initio T. XIII, *Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, Ἢ σκλήρ' ἀληθῆ, φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.*

Vs. 965. —— *Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον, Χρῆν θεσπιῳδεῖν.*] *Plutarchus* de Pyth. Orac. p. 407. D. *Οὐ πείθεται*, inquit, *ὁ θεὸς τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ νομοθετοῦντι* (sic legerim) *καὶ λέγοντι,*

Φοῖβον ἀ. μ. χρὴ θεσπιῳδεῖν. *Ez. Spanhemius* in Callim. h. in Del. v. 94. p. 401. e *Plutarcho* citans Euripidea sic ait constituenda, *ut metri*, scilicet! *ratio habeatur*: Χρὴ Φοῖβον ἀνθρώποις θεσπιῳδεῖν μόνον. admodum iuvenis *Spanhemii* correxit errorem vir Eximius atque amicissimus *Io. Schraderus* in *Musaeum* p. 21. Quod in Plutarcheis, sæpius evenit, ut permutarentur a librariis Χρὴ & Χρῆν. nostro loco Leid. A, ἐχρῆν. B, χρῆν, cum interpretamento, πρέπον ἦν. In Oreste v. 563, Cod. Leid. B, præferebat recte χρῆν, *oportebat*, pro χρὴ, *oportet*, restituendum in Hippol. v. 467. e Mss. Flor. & Paris. in Androm. v. 423, e Flor. Εἰς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν. idem Codex versum 810, Alcest. sic recte scriptum exhibet: Οὐ χρῆν μ' ὀθνεῖου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ· pro vulgatis: hunc in modum legitur in optimo Flor. Androm. versus 1208, Θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος, Πηλεῦ, τέκνων. ubi Χρῆν vulgatur v. 212, idem Cod. exhibet recte χρὴ, quod prætulerim etiam eiusdem dramatis v. 1244. neque enim verum puto, quod scribit *Thomas Mag.* Χρῆν non tantum ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, sed & ἀντὶ τοῦ πρέπον ἐστὶ positum. vid. Celeb. *T. H.* in *Aristoph.* Plutum v. 1195. cuius dramatis versu nono Comicus verbum tecte notat Euripideum Θεσπιῳδεῖν, iudice *Polluce* I, 17, διθυραμβῶδες, sicut in vicinis *Euripidea* ridet *Aristophanes* ex Oreste v. 285, Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι.

Vs. 967. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;] Attigit hæc *Eustath.* in Il. Δ, p. 335, 14. ἀπὸ τοῦ χῶ, —— τὸ χάζω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ σχῶ, σχάζω. ἐξ οὗ τὸ, —— γῆρυν ἄφθογγον σχάσας. Alium e Phœnissis locum, seu verba v. 457, Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα Scholiastes excitat in *Aristoph.* Nubes v. 107, ad quæ notat V. D. in Miscell. Obs. v. III, p. 106, 107.

Vs. 968. Κἀμοὶ γὰρ] Κἀμοὶ μὲν alter habet Leidensium A, in B legitur οὐδὲ pro οὐδέν. horum prius non displicet. Vs. 969. Cantabrig. Cod. præbet, Τί δ' ἄν τις εἴπῃ; ubi vulgatam præfero. Si Codex scriptus v. 970, suppeditaret: Ἐγὼ μὲν οὔ ποτ'· hoc equidem amplecterer, servato γὰρ v. 968. —— Sequentia, versum inprimis 974, admiratur *Grotius* in Prolegom. p. 23. paterni velut affectus imaginem elegantissimam.

Vs. 976. Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.] Quod supplementi loco fuerat a Græcis Magistris ad ἕτοιμος adscriptum εἰμὶ, quodque perperam intulerant in contextum, quum *Gul. Canterus* monuisset eiiciendum, monenti propterea *Barnesius* obtemperavit, quia deerat illud in Cod. Cantabrig. cum hoc conspirant duo Leidd. & Flor. Sed absque ulla Codicum auctoritate res vix in dubitationem venire posse videbatur: dubitarunt tamen, & verbum potius Θνήσκειν eliminandum censuerunt *Iac. Duportus*, *Io. Miltonus*, & *Sam. Battierius*: hic, „*ego*, scribit, *existimo* pro ἐκλυ-„τήριον *esse legendum* ἐκλυτήριος, & „θνήσκειν *eiiciendum*, *hoc autem* θνήσ-„κειν *ex Scholiastis alicujus explica*-„*tione sumtum esse*." Scripsisse quidem potuerat *Euripides*: Θνήσκειν ἕτοιμός εἰμι, γῆς λυτήριον. Supra v. 487, Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι —— Στρατὸν —— ἀποστεῖλαι. *Dinarchus* adv. Demosth. p. 96, 35. κἂν ᾖ ταῦτα ἀληθῆ, ἀποθνήσκειν ἕτοιμός εἰμι. Sed, verbo εἰμὶ suppresso, *Philostrat.* Epist. LVI, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἕτοιμος ἀποθνήσκειν, ἂν ἐπιτάττῃς τοῦτο κτνί. Neque aliter hic scripserat *Euripides*: Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Mos scilicet erat Atticorum tam veterum, quam recen-

tiorum, in hac inprimis locutione, verbum *εἰμὶ* lectori relinquere ſubaudiendum. *Soph.* Aj. v. 824. *Χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον.* *Menander* in Synephebis apud *Zenob.* Cent. v, Prov. 60. *εἰ γὰρ Ἥρως . . . . Κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.* nomen proprium e fine prioris ſenarii prætermiſſum arbitror: quantum ſatis eſt exemplorum iam collegerunt Cl. *Abreſchius*, & *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 49. etiam Euripidea.

Vs. 978. *Ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα*] A *Kingio* mutatam lectionem revocavi, *μάντεων.* cuius loco poſuerat e Codd. Ang. *μάντεως·* ad hos accedebant duo Batavi. Parum hic ponderis Codices habere ſcripti videbantur, ubi maior aderat auctoritas *Statii*, lectionem quam antetuli, niſi fallor, ſequuti, Theb. x, 717. *Non me ulli monitus, nec vatum exorſa furentum Sollicitant, manesque movent: ſibi callidus iſta Tireſias nataeque canat.* verba ſunt Menœcei, patris timorem avertentis, qui dixerat v. 691. *Ne vati, ne crede, puer; ſuperine profanum Dignantur* (legerim: *Dignentur*) *ſtimulare ſenem?* In his *vatum exorſa furentum*, *Euripidae* ſunt *ἀκόλαστα μάντεων θεσπίσματα.* Præterea numerum in contemptu quoque pluralivum adhiberi, præter *Gatakerum* A. M. 11, c. xv. *Schultenſius* docuit in *Iobi* xviii, 2.

Vs 979. *Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.*] Cur hic Codicibus ſcriptis non obſequeretur, uſus Atticorum ſola, ni fallor, *Kingium* impedit ignorantia. In *ἀπαλλαχθεὶς* cum Bodlei. Codd. omnibus & Cant. concinebant A Leidenſis & Florentin. itaque adeo formam iſtam, in vicem hactenus per Edd. receptæ, *ἀπαλλαγεὶς*, ponere non heſitavi. Temere feciſſe videbor illis, qui ſtandum arbitrabuntur *Henr. Stephani* decreto, hominis in talibus exercitatiſſimi; hic enim in App. de Dial. Att. p. 147, *aoriſto*, inquit, *poſteriore paſſivo libentius utuntur Attici, quam priore, ubi ambo ſunt in uſu.* Ut alibi fecit, Atticos ab Atticis diſtinguere debuerat: Attici quidem recentiores, emollitam ſectantes Dialectum, in plerisque ſecundos iſtos aoriſtos prætulerunt, qui faciliores erant pronuntiatu, atque aures iucundius accidebant; ſed Ionas & veteres Atticos contra primos aoriſtos paſſivos frequentaſſe, qui quidem hos attente legerint, nunquam dubitabant. *Euſtathius* in Il. E, p. 393, 25. *Σεσημείωται*, inquit, *ὅτι φιλεῖ Ὅμηρος Στρεφθέντα λέγειν, οὐ μὴν στραφέντα· ὡς καὶ Εὐριπίδης Θρεφθῆναι εἶπεν ἀντὶ τοῦ τραφῆναι. προτιμῶνται γὰρ οἱ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφωνίαν τῆς ἀκαίρου λειότητος. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Βρεχθῆναι τὴν γῆν παρὰ Δίωνι, ἀντὶ τοῦ βραχῆναι, καὶ τὸ Θαφθεῖσι παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ταφεῖσι, καὶ, χλανίδιαν ἔσω κρυφθεὶς, παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ Βλαφθεὶς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀντὶ τοῦ βλαβείς.* In Eclogis *Thomae Mag.* tres quatuorve ſunt in univerſum huius generis obſervationes, ex Atticiſta veteri tranſcriptæ: *Βλαφθέντες, δόκιμον· τὸ δὲ βλαβέντες κοινόν. Καταλεχθεὶς, κάλλιον, ἢ καταλεγείς. Συλλεχθεὶς, κάλλιον, ἢ συλλεγείς. Φανθεὶς, καὶ Ἀποφανθεὶς, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ Φανεὶς, οὐδὲ ἀποφανείς.* Diſſentit in *Καταλεγεὶς* *Moeris*, nec mirum; nam reperitur apud Atticos, non tamen veteres illos, quos formas aſperiores adamaſſe conſtat: ex *Herodoto* multa poſſent & *Thucydide* congeri, quibus id evinceretur; ſed nunc ſatis erit oſtendiſſe, Tragicos Atticos has inprimis formas ſectatos, tanquam tragici verſus gravitati magis congruas, ubicunque modulus ipſis non reluctaretur. Semel, quantum memini, legitur *ἀπαλλαγέντες* apud *Aeſch.* Agam.

 v.

v. 344. & in *Soph.* Ant. v. 428. ubi formam alteram olim lectam, credibile sit, ubique recurrentem; velut in *Sophoclis* Aj. v. 493, 755, Elec. v. 1008, 1349. Antig. v. 250, Oed. Col. v. 780, ἀπαλλαχθῇ χθονός. —— Idem in Aj. v. 954, scripsit ἀποβλαφθεῖσαν· & v. 1038, γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι. ubi scriptus Cod. præfert ἀποῤῥιφήσομαι· perperam: ἐκριφθεὶς & Ῥιφθῶ prostant in *Sophocleis*, & apud *Aesch.* Supplic. v. 493, ἀποῤῥιφθῇ. —— Sed ad *Euripideum* ἀπαλλαχθεὶς firmandum sufficit dixisse, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς, aut ἀπαλλαγῆναι, apud nostrum inveniri; alterum creberrime: in Hippol. v. 1181. Iphig. Taur. v. 44, 106. Rhes. v. 474. Troas. v. 994, Cycl. v. 596, Heraclid. v. 12, 347, 1000. Hel. v. 101, Elec. v. 32, & 1291. Quæ nostro versu leguntur, totidem verba nobis adnumerantur in Helenæ v. 786,

Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς
χθονός.

Sed hæc delata videntur e Phœnissis a studioso lectore; qui vicina legerit, versum inprimis 811, isthac sede minus esse commoda, non diffitebitur.

Vs. 981. Πύλας ἐφ' ἑ. ν. λ. μ.] Hic versus, si vel ab *Euripide* profectus, rectius tamen fuisset prætermissus: sic certe iudicabat antiquus Criticus, cuius notam Cod. Aug. adservavit, scribentis ad v. 980, ἤρκει οὗτος ὁ στίχος· ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν, Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών. ἐπὶ τοὺς στρατηλάτας μολών.

Vs. 982. Κἂν μὲν φθάσωμεν,] Hoc modo legatur, an isto, Κἄν νιν φθάσωμεν, nihil interest: infra legitur v. 1286, 87, ἢν μὲν φθάσω Παῖδας πρὸ λόγχης, οὔ 'μὸς ἐν φάει βίος· ibi tum ridicule ferebatur in Edd. ne *Kingiana* quidem excepta, versus: Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, ex hac sede, (nam versus est 983.) in alienam illam translatu. Si ut autem isto loco legitur ἢν μὲν φθάσω Παῖδας, hic poni potuisset: Κἄν νιν φθάσωμεν, *quod si ipsum praevenerimus.* Hanc certe medelam locus poscit in Oreste; vulgatur ibi v. 1220, 1222. Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. *Aldus* edidit Ἐλθὼν δ' ἐς οἴ. Corrigendum: Φύλασσε, μή τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἐλθών μ' ἐς οἴκους φθῇ. —— *Eurip.* Androm. v. 990. Μὴ φθῇ με προσβὰς δῶμα. Iphig. Taur. v. 679. Ἔφθης με μικρόν· ταὐτὰ δὲ φράσας λέγεις. *Plato* Politico p. 293, E. σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος. —— ἔμελλον γάρ σε διερωτήσειν ταὐτά. ubi non est audiendus *H. Stephanus*, in eodem dialogo p. 266, D. pro ἵνα μὴ μεμφῇς in margine quidem perperam, sed in annot. Tomo III subiectis, egregie corrigens; ἵνα μή με φθῇς ἐρωτήσας. *Aristoph.* Eccles. v. 592, Μὰ Δί' ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας. *Herodot.* III, c. 71. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ κατήγορος ἔσται. prouti corrigit vir Doctissimus. In *Luciani* Nigrino §. 6, p. 44. scribi potest: εἴγε μή μ' ἔφθης. Agesilaus in Epistola apud *Plutarch.* Apothegm. Lacon. p. 211, C. ἕπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ, σχεδὸν δ' αὐτὰν καὶ φθάσω.

Vs. 987. —— ποῖ με χρὴ μολεῖν;] *Grotium*, *Barnesium*, *Brodaeum*, & *Kingium* sequutus sum, vocem πάτερ, ante verbum μολεῖν positam, eiicientes: in istis certe vulgatis olim, K. Δελφοὺς περάσας, φεῦγε. M. πῇ με χρὴ πάτερ μολεῖν. vox erat superflua: nullam tamen omittunt Codd. Flor. aut Leid. A. sed in B Leid. & in Cantabr. πάτερ non aderat: iudice *Gul. Cantero* N. L. IV, c. I, versus *superfluam habet vocem φεῦγε, ex superioribus Menœcei verbis*, ποῖ δῆτα φεύγω, *repetitam*: non dissentit *Aem. Portus.* Nisi Codices obstarent, mihi vera

Can-

Canteri videretur fufpicio : φεῦγε cur adiecerint, adparet mox ratio ; non item, cur πάτερ. Ceterum pro πῆ recte ποῖ repofitum e Codd. quibus accedunt Leid. & Flor. *Sophocles* Elec. v. 814, νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν.

Vs. 990. —— Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται ;] Ἔρυμα mediam habet correptam : *Aefch.* Eumen. v. 704. Ἔρυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον. *Eurip.* Bacch. v. 55, citatus *Straboni* x, p. 720. A. Ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας. *Callimachus* νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα fragm. CXLII, *Homerum* imitatus in Il. Δ, 137. Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων. Corrigendum itaque : —— Τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται; *Soph.* Aj. v. 159, Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. *Euripides* Heraclid. v. 261, Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.

Vs. 992. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν.] *Praebendi*, *fuppeditandi*que fenfu πορίσαι teritur, non πορεῦσαι. Πορεῦσαι, frequens apud Tragicos, vel eodem, vel adfini femper adhibetur fignificatu, quo legitur in nobili *Platonis* e Phædone (p. 107. E.) loco, fæpius a Grammaticis eam in rem excitato : εἰς ᾅδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. Primo quidem adfpectu vulgatæ favere videri poffet *Ariftophanes*; nam, ut hic quærenti iuveni, χρημάτων δέ τις πόρος ; refpondiffe fertur Creon : Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν· ita in Comici Pace v. 123, filiabus interrogantibus, Καί τις πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται ; refpondet Trygæus : Πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυστολήσομαι. Sed hoc in loco πορεύσει notat *fubvehet me* ; πόρος autem ὁδοῦ, & χρημάτων πόρος funt fane diverfiffima. πόρος χρημάτων eft *ratio pecuniae parandae* : vid. *Spanhem.* ad *Ariftoph.* Ranas v. 1513. Sufpicor itaque, Tragicum noftro verfu fcripfiffe : Ἐγὼ πορίσω χρυσόν. Præter *Euripidem*, verbum πορίζειν hoc ufu frequentat *Ariftophanes* Equit. v. 1077, 1098. Pace v. 937. Avib. v. 459. Ecclef. v. 236. *Menander* ἐν Παιδίῳ. Χρυσοῦν ἐπόρισας. *Philemon* in fragm. incerti loci v. 169, *animantibus terra mater* Ἑκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν, Αὐτὴ πορίζουσ'· *Dinarchus* in Demofth. p. 94, 37. ἐπόρισας χρήματα. *Dion. Chryf.* Or. XVII, p. 284. A. πορίζειν τὰ δέοντα πρὸς τὸ ζῆν.

Vs. 994. Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', (Ἰοκάστην λέγω)] Ut e Cod. Cantabr. dedit *Barnefius*, pro Ἰοκάστης, præferunt Flor. Cod. & duo Leid. Quem intelligant, ubi res auditori paulo videri poterat obfcurior, fic defignare folent in Tragoediis : in *Aefchyli* Choëph. v. 250. κἀμὲ, τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω. *Sophoclis* Trach. v. 9. Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, (Ἀχελῷον λέγω,) Ὅς μ' ἐν τ. *Euripidis* Heraclid. v. 642. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδός, (Ἀλκμήνην λέγω,) Ἔξελθ', ἄκουσον. fic fæpe *Sophocles*. *Aefchyli* præterea mos eft, fua ipfius verba, fi quando minus funt vulgo nota, planioribus explicaffe : vid. *Jof. Scaliger* in *Varron.* p. 49. In Eumen. v. 44, 45, legitur (κλάδον) Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ, τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Pro Λήνει μεγίστῳ, Georg. *Arnaldus* in margine libri mei pofuerat, Λήνει μὲν οἰός, quæ correctio mihi quidem *Hemfterhufii* videtur, quem docentem audierat. *Soph.* Trach. v. 688. Ἔχρισεν ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ (fcribendum potius εὐείρου) πόκῳ· v. 703. dicitur ufa Μαλλῷ. Oed. Col. v. 467, vulgatur : Οἰὸς νεάρας οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών, ubi forte corrigendum :

Οἰὸς νεογνῆς εὐπόκῳ μαλλῷ λαβών.

Vs. 996. Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσων

σω βίον.] E diversis elegi lectionem, in quatuor minimum Codicibus repertam, a me quidem in utroque Leidd. in duobus Anglicis a *Kingio: σώσων πόλιν* dederant ante *Kingium* Editores, nisi quod *Aldus* primum Venetiis mendose vulgarat, & illum sequutus *Hervag.* Basileæ *πόλιν σώσων*: voces iam invertit, qui secundæ præfuit Basileensi, *Io. Oporinus.* Quod in duobus libris scriptis invenerat, *σώσων βίον*, exprimi curavit *Kingius*: eamdem lectionem e Scholiis eruit *Sam. Battierius*: *σώσω* mihi videbatur alteri præferendum: infra v. 1020, 21, legitur: *Στείχω δὲ* —— *δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.* v. 1004, *Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν.* Huc aberrans oculus describentis alteram istam peperisse videtur lectionem, quæ nostrum versum 996 insederat; videtur inquam peperisse: fieri namque potest, ut ab ipso primordio duplex hic in exemplaribus obtinuerit lectio, quarum illa, *βίον*, Poëtæ debeatur, altera, *πόλιν*, histrioni, qui, Creonte iam a theatro recedente, novissima pronuntiarit ad chorum & spectatores conversus. —— Quæ versu leguntur 998, 99, *εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, Κλέψας λόγοισι·* —— *Statius* expressit, ubi Menœceus Theb. x, 715. *Fraude patrem tacita subit, avertitque timorem.*

Vs. 1000. *Ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης*] Vulgata, *Ὅς ἐκκ. πόλεως, ἀποστ. τ.* diversis modis tentabat libris scriptis destitutus *Battierius.* Primum recte dederat *Aldus*, *Ὅς μ' ἐκκομίζει*: deinceps *μ'* omissum reprehendit *Grotius*, qui iam e Codd. Parisinis dudum ante *Barnesium* genuinam lectionem restituit, *πόλιν ἀποστερῶν τύχης.* hanc duo Codd. Leid. etiam præferunt: in Flor. legebatur: *Ὅς μ' ἐκκομίζει, ἀποστερῶν πόλιν τύχης.*

Vs. 1001. —— *καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ σ. ε.*] Quando proximum præcessit, *Καὶ δειλίᾳ δίδωσι*: hic scribi malim: *κεὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν οὐχὶ συγγνώμην ἔχει*, &, *si vel metus in patre seniiis veniam meretur excusationis, mihi certe prorsus ignosci non poterit.* Menoeceus apud *Libanium* T. 1, p. 171. *ὁ πατὴρ*, inquit, *ὅλος τῆς φύσεώς ἐστι, καὶ τὸν παῖδα βούλεται σώζεσθαι, καὶ φυγῆς μοι δίδωσι σύνθημα.* Recte *Scholiastes* in Cod. Leid. *Συγγνωστὰ* positum scribit *ἀντὶ τοῦ συγγνωστόν, συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα.* Sæpius & a multis illustratus mos loquendi, traductus ab Ionibus ad Atticos, quo vice singularium usurpantur neutra pluralia. *Κεὶ* pro *καὶ* scribendum videtur in *Aeschyli* Choëph. v. 563. *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1404, *κεἴ τις*, vel *κἄν τις* potius. In *Euripidis* Hippol. v. 1007, vulgatur *Εἰ δή*, *Καὶ δὴ* præbet Flor. Cod. scribendum e Regio Paris.

Κεἰ μὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως,
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.

Postremum illud *διεφθάρην* erat & in Flor.

Vs. 1005. *Ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.*] *Kingius* e suis Codd. quibus accedunt Flor. & Leid. recte vulgavit, *ψυχήν τε δ.* pro *ψυχὴν δὲ δ.* *Barnesius* variam memorat lectionem *ὑπερθανών*, non adspernandam. *Libanii* Menoeceus T. 1, p. 171. D' *reliquis*, inquit, *civibus οὐδὲν ἐγκώμιον τῆς πατρίδος προαπελθοῦσιν· ἐμοὶ δὲ τὸ πᾶν ἀπόκειται τῆς δόξης·* (scripsisse suspicor *Libanium*: *ἐμοὶ δὲ στέφανος ἀπόκειται τῆς δόξης.*) *καὶ τὰς τιμὰς ἰσοθέους ἕξω, καὶ τὴν μνήμην παρὰ πᾶσι, τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος προαπελθών.* ultimum hoc, idem ac *τῆς δ' ὑπερθανὼν χθονός*, minime cepit interpres *Libanii*, aliquoties in hoc

hoc verbo lapsus: *πατρίδος προαπελθεῖν* est *pro patria mori*: *προθανεῖν* idem ac *ὑπερθανεῖν*. istius usus præpositionis *πρὸ*, loco *τῆς ὑπὲρ* vel *ἀντὶ* positæ, quantum satis erit exemplorum sola subministrabit Alcestis *Euripidæ*. Macaria pro reliquis liberis Herculis moritura in Heraclid. v. 590. *προὔθανον*, ait, *γένους*· in Ionis v. 278. Erechtheus filias dicitur dedisse *πρὸ γαίας*. apud *Philon.* Iud. p. 801. A. verbo *προαποθνήσκειν* litera nocet. *προσφαγῆναι Gregor.* habet *Nazianz.* ubi nobile facinus filiarum Leo comparavit cum illo Menœcei, Carm. Iamb. XVIII, v. 675. *Τί ταῦτα; τοῦ Λεὼ δ' οὐ* (pro *δὲ ἢ* legendum) *σὺ θαυμάζεις κόρας, Τὰς τῶν Ἀθηνῶν προσφαγείσας ἀσμένως; Μενοικέως τε τὴν πρόθυμον εἰσφορὰν, Θηβῶν ὑπερθανόντος, ὡς σώσῃ πόλιν.*

Vs. 1006. *Αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι*] Hic quoque Codicis Augustani, prioribus ignotum, Scholion veterem adfirmavit lectionem, quam dederat primitus *Aldus*, ab Editoribus, *Cantero* recentioribus, obliteratam: hi vulgarant, *Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ μὲν θ. 'ε.* A me restitutam scriptionem, *οἱ μὲν*, Codices etiam Batavi præbebant, &, *Piersio* monente, Cantabrig. Scholion, quod dicebam, hoc est: *Οἱ μὲν*] *Λείπει τὸ εἰ, εἰ οἱ μὲν ἄνευ μαντείας μάχονται.* Omissio voculæ iuvenis animosi dicto non parum addit vigoris. In eamdem sententiam Macariæ prostat oratio virilis in *Euripidis* Heraclid. v. 506. & seqq. in eodem dramate Iolaus v. 700, *Αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε, Τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν.*

Vs. 1011. *Δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς Ἄπειμ'*] Quia supra legitur v. 631, *ἐξελαύνομαι χθονὸς Δοῦλος ὣς*, hic quoque *δοῦλος ὣς* corrigendum vir quidam Doctus coniecerat: sed hæc dissimilia sunt, nostroque versu recte vulgatur: *δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς Ἄπειμ', ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.* in hanc rem egregia fuit Elegia *Tyrtaei*, cuius partem *Lycurgus* inseruit Orationi contra Leocrat. §. 28. *Homerum* imitati, Poëtæ veteres quosvis *nullius pretii* homines & *improbos δειλοὺς* passim vocant. Ut in *Theognideis*, *δειλοὶ*, & *ἐσθλοὶ*, vel *ἀγαθοὶ*, opponuntur in scolio apud *Athen.* XV, p. 695. C. a *Musaeo* & *Hesiodo* apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 751, 39. *Bacchylide* apud *Plutarch.* T. II, p. 36. C. —— Nostrum Phœnissarum locum respicit *Libanius* T. I, p. 171. B. ubi Menoeceus, *ἐμοὶ*, inquit, *ἐπονείδιστος ὁ βίος, εἰ, τῆς Ἑλλάδος* (hic inserendum puto *παρὸν*) *προαπελθεῖν, μὴ τοῦτο ἑλοίμην.*

Vs. 1013. *Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν'*] Quam *Kingius* mutaverat, *Gul. Canteri* lectionem revocavi, *Μὰ τὸν* — *Aldus* enim & *Hervag.* dederant: *Οὐ μὰ τὸν μ.* Codex tamen Leid. alter idem illud exhibet *Οὐ τὸν*, quod in Reg. repertum *Kingio* placuit: hic restitutam lectionem, præter ceteros Anglicos, Codices servarunt Flor. & Leidensium A, quibus accedit *Plutarch.* de Poët. Aud. p. 23. B. Sententiam, in *Μὰ τὸν*, iudice *Kingio*, non perfectam, *per Iovem*, *per Martem*, sic recte supplet Scholion adscriptum in libro Leid. B. *οὐ ποιήσω τοῦτο.* *Hoc equidem, ita me Iupiter amet, non faciam*, —— *Ἀλλ' εἶμι sed abeo*, quo destinaram. Non animadverterat *Kingius*, *μὰ* frequentissime negantis esse: *Οὐ* quidem interdum a iurantibus adhibetur quarto casui iunctum, velut aliquoties apud *Sophoclem*, *Theocritum*, alios; sed in *Euripideis* dubitem an alibi quam in Ionis v. 870, *Ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος.* in senariis *Euripides* ubique ne-

negantibus tribuit Μὰ, plerumque tamen sequente vocula οὐ· velut in Med. v. 1059. Androm. v. 931. Iphig. v. 739, 948. Cyclope v. 261. Ion. v. 1528. In talibus οὐ sæpenumero præfigitur, vel certe subaudiendum est: *Thomas Mag.* ὅταν τεθῇ τὸ Μὰ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, ἢ νοουμένην. Differre monet *Aelius Dionyſ.* ap. *Euſt.* in Od. B, p. 103, 1. τὰ ὀμοτικὰ ἐπιῤῥήματα· τὸ μὲν γὰρ, Νὴ τὸν, καὶ Ναὶ μὰ τὸν, κατωμοτικά φασιν (imo Φησίν.) —— ἀπωμοτικὰ δὲ τὸ, Μὰ τόν. καὶ, Οὐ μὰ τόν.

Vs. 1013. Ἄρη τε Φοίνιον,] Exhibent *Plutarchus* T. II, p. 23. E. & Cod. Leid. A, pro Ἄρην τε Φόνιον. Quod versus postulabat, Φοίνιον e Codd. iam posuerant *Barneſ.* & *Kingius*: mihi ne spernendum quidem videbatur Ἄρη, supra quoque repositum v. 136 & 943, atque infra reponendum v. 1131. e Cod. Flor. qui eamdem formam præbet in Rhesi v. 446. apud Tragicos frequentissimam.

Vs. 1017. —— σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ Δράκοντος] Μελαμβαφῆ legitur in omnibus Codicibus, quorum lectiones cum cura sunt enotatæ, duobus Leid. Flor. & Cantabrig. si lectio iudicari debet vitiosa, mirum est, in ea quasi de compacto conspirasse librarios: velut genuinam in contextum introducere nolui, quoniam vulgata μελαμβαθῆ hic multo videbatur accommodatior: hoc præterea auctoritate nititur *Aeſchyli* Prom. v. 219. ubi Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον· & *Apollon. Rhod.* qui meminit μελαμβαθέος ποταμοῖο, IV, v. 517. E veteribus, qui μελαμβαφὲς hoc usu posuerint, neminem novi: frustra *Fulv. Urſinus Bacchylidis* illud verbis apud *Etymol.* p. 296, 1. censebat interserendum. Legitur quidem in Polyxenæ *Sophoclis* fragmento; quod ex *Apollodoro Porphyrius*, e *Porphyrii* libello repetiit *Stobaeus* in Eclog. Phys. p. 129. ubi Achillis anima dixisse fertur: Ὦ τὰς ἀπαιῶνας τε καὶ μελαμβαφεῖς Λιποῦσα λίμνας· —— sequentia, quæ, ut erant, sensu cassa hinc excitarunt *H. Columna* ad *Ennii* fragm. p. 243. & *Thom. Galeus* in Diss. de Script. Mythol. p. 28. feliciter restituit *Grotius* p. 165. nollem Vir Ill. in ἀπαιῶνας ad scopulum eumdem offendisset cum *Cantero*: *Porphyrius* explicasse perhibetur: τὰς τῶν νεκρῶν, παιῶν' οὐκ ἐχούσας· corrigendum, αἰῶν' οὐκ ἐχ. voces sunt *Sophocleae* δυσαίων & εὐαίων· his similis addatur ἀπαίων. Cuius autem causa hæc protuli, non μελαμβαφεῖς, sed *Sophoclem* arbitror scripsisse μελαμφαεῖς· *Carcinus* Tragicus apud *Diodor. Sic.* V, p. 334, 70. Δῦναι τε γαίας εἰς μελαμφαεῖς μυχούς. *Eurip.* Helenæ v. 525, Μενέλαος οὔπω Μελαμφαὲς οἴχεται Δι' ἔρεβος. atque ita forsan hic dederit *Euripides*, σηκὸν ἐς μελαμφαῆ. Codicum certe lectio μελαμβαφῆ minime placet: hanc vocem frequentarunt nativo significatu recentiores: μελαμβαφὲς πέδιλον dixit *Georgius Piſides*, observante *Caſaub.* in *Trebell. Pollion.* p. 210. E. *Suidas*: Μελαμβαφὲς, μέλαν ἐκ βαφῆς. conf. *Pollux* VII, 129. In *Montfauconi* Diario Ital. p. 53, versus aliquot iambici proferuntur cruci inscripti; v. 15, legitur τὴν ἐπωμίδα * Μελεμβάφη ἔχουσα· scripserat forsan *Irene*, Μελαμβαφῆ.

Vs. 1020. Στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δώσων.] Cum *Kingio* recepi θανάτῳ· quod, cum in Anglicis videtur reperisse, Codices etiam exhibent Leidenses; in eorum altero tamen suprascriptum θανάτου· quæ vulgaris olim lectio neminem, absque Codicibus esset, offendere potuerat: ne spernerem quidem θάνατον, δῶρον

οὐκ

οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δῶσων· *Diodor. Sic.* XIII, p. 557, 32. *τὸν ὀφειλόμενον τῇ φύσει θάνατον εἰς πατρίδος σωτηρίαν ἀναλώσαντες, ἀθάνατον ἑαυτῶν δόξαν καταλελοίπασιν.*

Vs. 1022 —— 1025.] Cive dignam ſententiam, in qua nil variant Codd. præter Leid. n, *διέλθῃ* præferentem v. 1023, titulo *περὶ πολιτείας* XLI. primam poſuit *Stobaeus*. Abuſus eſt hac, ni fallor, *Euripidei* Menoecei ſententia Socratis accuſator; ſiquidem huc reſpicit Auctor Epiſt. XIV. *Socraticarum* p. 32, *οὗτος ὡς ἐν τραγῳδίᾳ ὑπεκρίνατο Μενοικέα τὸν φιλόσοφον.* His noſtris ſimillima ſunt, quibus in *Euripidis* Erechtheo Praxithea ſuam illam claudebat eximiam orationem: *Ὦ πατρὶς, εἴθε πάντες, οἳ ναίουσί σε, / Οὕτω φιλοῖεν ὡς ἔγωγε· ῥᾳδίως / Οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.* ſic verſum medium ſcribi malim quam cum *Grotio*. Fragmentum illud inſigne, verſibus conſtans 55, ſervavit nobis *Lycurgus* in Orat. contra Leocratem §. XXIV. tranſſumſit *Grotius* in Exc. p. 383. In ſcena Praxitheam iſta protuliſſe, coniugem Erechthei, manifeſtum eſt e *Lycurgo*; quin ex ipſa pateret *Euripidis* oratione, ſi per librarios licuiſſet, & *Grotium*: ſenſu vacat Fragmenti verſus 44,

Οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ.

Corrigatur:

Ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
Οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ,
Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ.

facilis erit intellectus: *Quod vero publicum attinet commodum; nemo, mi vir, me volente, patrias evertet conſuetudines:* eorum verſuum tertio Grotianæ lectioni *οὔτις* alterum antetuli: genuinum arbitror, a me verſu medio repoſitum, *ἄνερ·* ad maritum enim verba feciſſe Praxitheam, liquebat e verſu 36, antequam fuiſſet a *Grotio* hunc in modum mutatus: *Καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ δύω γ' ὁμοσπόρους Σώσει·* ultimum illud egregium eſt: legebatur apud *Lycurgum*: *Καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύ' ὁμοσπόρους* —— Emendari debuerat:

Καὶ τὴν τεκοῦσαν, καὶ σὲ, δύοθ' ὁμοσπόρους
Σώσει. *Et me matrem, & Te (Erechthea,) duasque ſorores ſua morte ſervabit:* tres enim tantum, (alii plures memorant) Erechtheo filias *Euripiden* in iſto dramate dediſſe monſtrat hoc *Heſychii*: *Ζεῦγος τριπάρθενον, Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.* Clariſſimus *Io. Taylor* vellem nobis explanaſſet, quæ ſunt in *Euripideis* iſtis obſcuriora.

Vs. 1026. *Ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα*] Hanc formam, a *Barneſio Kingio*que iam receptam, *Georg. Arnaldus* in h. l. adfirmavit Miſcell. Obſ. V. VI, p. 596. Cum priſcis Edd. in *πτεροῦσα* Codices etiam conſpirare ſcriptos non mirabuntur, qui frequens illud eſſe vitium noverint in iſtiusmodi formæ nominibus, non tantum adiectivis, ſed & in his, quæ uſu propriorum induerunt naturam: *όεις* in *οῦς*, *όεσσα* flectendum in *οῦσσα*. Propria ſunt *Ῥαμνοῦς· Ἀμαθοῦς· Ἀνθεμοῦς· Ὀποῦς· Οἰνοῦσσα· Πιτυοῦσσα· Γονόεσσα* vel *Γονοῦσσα· Δρυοῦσσα· Ὑδροῦσσα.* in his ſimilibusque ſæpius unum duntaxat *σ* legitur: *Σειρηνοῦσσαι* & *Πιθηκοῦσσαι* exhibet emendate ſcripta Codex *Strabonis* Mediceus teſte Cl. *Abrab. Gronovio* p. 154, & 186. De his plura dicere locus vetat; ubi *Scholiaſtis* aliisque dignus fuit reprehenſione viſus *Euripides*, qui veterem nobis de Sphinge narrat & Oedipode cantilenam, atque adeo commodam laudandi facinoris egregii ſibi tamen elabi propemodum patitur occaſionem: nam Menoecea ſub finem demum antiſtro-

phes velut in tranſcurſu collaudat. Iure ſuo Criticus ad initium huius ſtrophes: Πρὸς οὐδὲν, inquit, ταῦτα· ἔδει γὰρ τὸν χορὸν ἢ οἰκτίσασθαι τὸν θάνατον Μενοικέως, ἢ ἀποδέχεσθαι τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. *Scholiaſtes* in *Ariſtoph.* Acharn. v. 442. Εὐριπίδης, inquit, εἰσάγει τοὺς χοροὺς, οὐ τὰ ἀκόλουθα φθεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινίσσαις. Attigit hoc *Euripidae* peccatum *Grotius* in Prolegom. 30. Noſtrum hac quoque parte longe ſuperat *Sophocles*, in cuius fabulis rarius chorus *quid medios intercinit actus, Quod non propoſito conducat & haereat apte. Ariſtoteles* de Poet. c. XVIII. τὸν χορὸν ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου, καὶ συναγωνίζεσθαι μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ· quæ *Dan. Heinſius* notis in Artem *Horatii* ſibi ſumſit explananda p. 73, 74. Hinc demum intelligi poterit, quid ſibi voluerint apud *Nonium Marcellum* in v. *Temerius* p. 178, *Accii* verba *Didaſcalico* L. II. *Sed Euripidis, qui choros temerius in fabulis* - - - - -. ad ſenſum implendum neceſſaria vel a librariis vel a *Nonio* ſunt omiſſa. Duo treſve libri Διδασκαλικῶν *Accii*, oratione ſoluta ſcripti, quid potiſſimum complecterentur, e paucis fragminibus *Ioſ. Mercerus* eruit notis ad *Nonii* pag. 165, 7. quibuscum conf. *Caſaubon.* Anim. in *Athen.* VI, c. VII. *Menag.* in *Laërt.* V, 26. apud *Plutarch.* T. II, p. 1096. A. iunguntur οἱ περὶ χορῶν λόγοι καὶ διδασκαλίαι.

Vs. 1029. Πολύστονος, πολύμοχθος,] Codicum auctoritatem Metrico hic etiam anteponens, πολύμοχθος repoſui vice vocis ante vulgatæ πολυφθόρος· cuius accentus debuerat in penultima collocari, monente *Battierio*: *Kingius* ex unico Codice vulgarat Πολύφθορος, πολύστονος· alterum, a me repoſitum, faſſus in quatuor Codd. inveniri; his accedunt duo Leidenſes. Erit itaque verſus iambicus dimeter catalecticus, cui, ſi tollas unicam duntaxat literam, reſpondebit in Antiſtrophe: Τότ' ἄσμενος, πάλιν ἄχη. In Oreſt. v. 975. ἐφαμέρων ἔθνη Πολύστονα dicuntur καὶ πολύπονα.

Vs. 1030. Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας,] Vulgatam Μιξοπάρθενος, δ. ſic leviter immutavi, Codicis Leidenſis auctoritate nixus: ſcribi quoque poſſet: Μιξοπαρθένου δάϊον τέρας· ſupra v. 813, τὸ παρθένιον πτερὸν dicitur οὔρειον τέρας· hic δάϊον τέρας. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1207, τὰν γαμψώνυχα Παρθένον χρησμῳδόν. *Euripidae* locus obverſabatur *Origeni* contra *Celſ.* I, p. 32. Φέρε δή τινα ἀπιστεῖν περὶ Οἰδίποδος καὶ Ἰοκάστης, καὶ τῶν γεννηθέντων ἀπὸ ἀμφοτέρων Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, διὰ τὸ προσπεπλέχθαι τῷ λόγῳ τὴν Σφίγγα μιξοπάρθενόν τινα. Cur Sphinga dixerint μιξοπάρθενον non quærent, qui legerint deſcriptam eius picturam, aut viderint; figuram in veteri *Sophoclis* Codice depictam inveniſſe ſe *Galeus* teſtatur in *Palaeph.* c. VII. Scylla μιξοπάρθενος κύων *Lycophroni* vocatur v. 669. Apud *Herodot.* IV, c. IX, Hercules traditur εὑρεῖν ἐν ἄντρῳ μιξοπάρθενόν τινα ἔχιδναν, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. vulgatur Ἐχίδναν διφυέα *Euſtathio*, Herodotea uſurpanti ad *Dionyſii* Perieg. v. 310, omiſſam, vocem διφυέα ni fallor, adiecerant ad *Herodoteam* μιξοπάρθενον, velut interpretamentum; cuius generis alia quoque ſuperſunt apud *Herodotum*, pauca tamen.

Vs. 1031. & ſeqq.] In his colis dividendis Codicem optimum *Kingius* expreſſit, in pleriſque deinceps Metrici veteris notis adiutus; utroque deſtitutus adiumento *Battierius* nonnun-

nunquam veram verſuum rationem detexit: in his *Kingium* ſequor: verſus aliquot ſequentes ſic olim in Edd. perperam dividebantur: 6 Φοιτᾶσι πτεροῖς / 7 Χαλαῖσι τ' ὠμοσίτοις / 8 Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ τό / 9 πων νέους πεδαίρου / 10 Σ' ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν —— Quae tum ſequebantur, ſeptem cola iam olim emendate poſita legebantur.

Vs. 1034, 35. —— νέους πεδαίρους' Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν] *Euripidea* rectius omiſiſſet Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachi* h. in Del. v. 304, p. 510. Ἄλυρος μοῦσα nihil eſt aliud quam *triſte carmen* Sphingis, ἄμουσος ᾠδή. ſupra veniſſe dicitur v. 814, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς. vid. ad Vs. 50 notata. —— *Carmina lugubria*, ſive *threni*, ὕμνοι dicuntur ἄλυροι in *Euripidis* Alc. v. 447. conf. Helena v. 185. Iphigen. Taur. v. 146. *Sophocles* Oed. in Col. v. 1219. *Alexis* Olynthio apud *Athen.* 11, p. 55. A, Φθόγγους ἀλύρους θρηνοῦμεν. Quod hic *Euripides* πεδαίρειν, ſupra dixerat Φέρειν αἰθέρος εἰς ἄβατον Φῶς v. 816. tantumdem enim valet ac μετέωρον αἴρειν. Verbum eſt Aeolicum, neque a *Sophocle* potuit vel ab *Euripide* præterquam in choro collocari vel in trochaicis. In *Euripidis* Herc. Fur. v. 819, pro Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, —— corrigendum ſuſpicor: Νωθές γ' ἔπαιρε κῶλον. Sic in Heraclid. v. 728, Λαιὸν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα. *Aeſchylus*, in ſenariis, Doricis iſtiusmodi formis & Aeolicis non abſtinet; cui pro μεταρσίος adhibetur πεδάρσιος in Prometh. v. 269, 709, 915. *Heſychius*: Πελλύρον, μετέωρον. ipſius corrige Grammatici peccatum ſcribendo Πέδαυρον. *Alcaeo* tribuitur παιδάορον in *Apollon.* de Pronomin. p. 430. B. ſcribi debuerat πεδάορον. Aeolicum πέδα ſæpenumero latet, in παῖδα transmutatum a librariis: vid. *H. Stephan.* Epiſt. ad *Thom. Redingerum* præfixa Comment. de Dial. Att. ſub finem: *Iſ. Caſaub.* Anim. in *Athen.* p. 711, & p. 983. *Ioſ. Scaliger* in *Phryn.* p. 136. turpe vitium e *Sapphus* fragm. XXVII, a *Wolfio* facile potuerat eximi.

Vs. 1043. Ἰήϊον βοᾶν, βοᾶν] Hic ſemel βοᾶν, ut in ſequente colo μέλος legebatur in Edd. & in Codicibus, ut opinor, plerisque; certe Leidd. Flor. Cant. *Grotius* tamen in Pariſinis vocabula bis poſita videtur reperiſſe, ſicut in uno ſaltem Anglicorum *Kingius*. Bis erat in Edd. præterea Ἠϊον Ἰήϊον iam vulgarat *Grotius*, atque in Schedis ita poſuerat *Battierius*: Ἰήϊον eſt & in duobus Leid. *Heſych.* Ἰήϊος —— καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ. Cæterum hæc duo cola, quod Scholiaſta ſcribit Metricus, ἐλλιπῆ ὄντα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ' ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Verſus in choricis cantilenis corruperunt ſæpenumero librarii, dum voces omittunt, quæ fuerant eaedem repetendæ. Hoc mendarum genus late patet.

Vs. 1045, 19. Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυξε] Duas voces aliter ſcriptas exhibui, quam erant in Editionibus: ante *Kingium* tanquam trochaicum tetrametrum catalecticum vulgarant uno ductu: Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυξε διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν. *Battierius* in Schedis: „ *ut verſus, qui eſt trochaicus* „ *tetrameter* καταληκτικός, *quinto pede* „ *habens tribrachyn, fit integer, ſcri-* „ *be:* Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυξε." —— *Kingius* hæc ad ductum metrici ſeparavit in duo cola 19 Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυξε / 20 Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν. ſed in notis eorum primum, ut Trochaicum evadat purum, ſic ſuſpicatur emendandum: Ἄλλος ἄλλον ὠτότυξε. Mihi ſic placuit ἄλλ', (ἄλλο, nempe μέλος Ἰήϊον vel ἄλλα, *alia:*)

 hoc

hoc ut non dubitarim ſine Codicum conſenſu recipere, qui præpoſitionem verbo conſtanter addebant. In ἐπωτότυζε litera fuerat ab Editoribus omiſſa, quam non negligendam duxi, quum duo Leidenſes ſubminiſtrarent ἐπωττότυζε. in altero ſupra ſcriptum ἔκλαιε· in altero B, ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀτοτοῖ. In *Aeſchyli* Agam. v. 1083. ἀνωττότυξας vel ἀνωτότυξας iure tuetur Cl. *Abreſch.* Anim. p. 309. Quod *Henr Stephano* venerat in mentem, ἀνωλόλυξας præfert in iſto verſu Tragici *Scholiaſtes* in Phœn. *Eurip.* v. 1035.

Vs. 1047, 48. Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς / Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος, ὅτε] Ultimum ὅτε, quod ante *Kingium Grotius* receperat in vicem vocis Ὁπότε, quam Codices retinent Leidd. *Kingius* primus ſua ſede collocavit in colo 22. Idem ille, pro Ἰαχᾷ, poſuit caſum rectum: στεναγμὸς & ἰαχὰ adſimilantur Βροντᾷ· Mſ. Leid. B, ἰαχή τ' ἦν ὅ. veſtigium genuinæ lectionis ſervat Cod. Flor. in quo legitur ἰσχά τ' ἦν ὅμοιος. frequens hoc mendæ genus animadvertiſſe profuit *Moſcho*, cuius Carm. III, v. 40, pro ἴσχετο, repoſitum ἴαχε in duobus Mſſ. reperiri monuit Celeb. *D'Orvillius* in *Charit.* p. 252. conf. Clariſſ *Schraderus* in *Muſaeum* p. 86. & *Iacob. Merrick* ad *Tryphiod.* v. 257.

Vs. 1053. Τότ' ἄσμενος, πάλιν δ' ἄχη] Ad verſum in Strophe, prouti fuit e Codd. reſtitutus, hic reſpondebit, ſi literam demas: Τότ' ἄσμενος· πάλιν ἄχη. ſive legas, πάλιν ἄχθος. *Schol.* Τότε μὲν ἄσμενος, ἀντὶ τοῦ ἡδύς. πάλιν δὲ, ἤτοι ὕστερον, ἄχη συνάπτει. Ut primis vocibus μὲν, ſic ſequentibus δ' interſeruerant Grammatici. Pro ἀσμένοις, e Cod. Cant. *Barneſ.* dedit ἄσμενος· hoc Leidenſes etiam libri praeferunt; & in ſequenti verſu, quem *Kingius* delevit, articulum.

Vs. 1055. Καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων] Tria cola *Kingius* in duo contraxit; nam ſic iſthaec erant collocata: 6 Καλλίνικος ὢν, 7 Αἰνιγμάτων, συνάπτει· 8 Μαίνει δὲ πόλιν. ultimum idem ille mutarat in πτόλιν, in his etiam Regium Codicem ſecutus.

Vs. 1061. —— Ἀγάμεθ' ἀγάμεθ', 12 Ὅς ——] Literam verſui noxiam in ἀγάμεθα *Kingius* omiſit, etiam ablatam a *Battierio.* Verſuum huius antiſtrophes 14, & 15, perverſam hanc in Flor. Cod. lectionem invenerat *Iſ. Voſſius*: Γᾶς· γόους ὑπὲρ πατρώας / Κρέοντι λιπὼν γένος. quod ſæpius evenit, mendoſæ vocis correctionem, in margine Codicis vetuſti poſitam, illa quoque relicta, in contextum librarius intulit loco non ſuo. Chori præiudicium Euripideus Creon adfirmat v. 1323, Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν, Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί. apud *Diodor. Sic.* T. I, p. 557, 30, Nicolaus Syracus. de filiis, qui ceciderant pugnantes: ἐκείνους μὲν μακαρίζω, τὸν ἐμαυτοῦ δὲ βίον ἐλεῶ. Præivit *Homer.* Il. Δ, 197. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Vs. 1067. Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,] Sic e Cant. Cod. *Barneſius* edidit, ut e Pariſinis poſuerat *Grotius*; his concinunt duo Leidd. & Flor. Veterum erat Edd. lectio: Γενοίμεθα δ' ὧδε ματέρες. *Sam. Battierius* hæc ſcribit: „ *Verſus eſſe debent trochaici dimetri* „ *catalectici: itaque ſic ſcribendi:* Γενοίμεθ' ὧδε μὲν / Γενοίμεθ' εὔτεκνοι. / „ *quae* εὔτεκνος *fit, utique mater erit:* „ *itaque* ματέρες *neutiquam eſſet apte* „ *poſitum.* Φίλαι *etiam extrinſecus in-* „ *ſertum & ejiciendum eſſe patet ex* „ *eo, quod non ſe invicem alloquantur,* „ *ſed potius omnis ille chorus puellarum*

„ a

„ *a Pallade illud optet, ut tam nobiles* „ *liberos aliquando gignant:* Γενοίμεθ' „ εὔτεκνοι, Παλλὰς —— *& Schol.* „ ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεῷ εὔχονται." *Battierium* partim quidem decepit vulgata lectio versuum Strophes 18, 19 Ἤιον βοὰν / Ἤιον μέλος· ab ipso mutata in Ἰήϊον βοὰν / Ἰήϊον μέλος· Ultima quæ notat, minime spernenda, monstrant non eiiciendam, perverse tamen scriptam vocem φίλαι, *o amicae*.

Vs. 1068, 69. —— φίλα Παλλὰς,] *Cara Pallas.* Coniecturæ, ni fallor, pœnituisset *Battierium*, si, quam *Kingio* ferimus acceptam, lectionem vidisset egregiam: non itaque comites alloquitur Phœnissa, sed Minervam, quæ noti facinoris Cadmo fuerat auctor. Videtur illam lectionem in Reg. Cod. reperisse *Kingius*, quam Leidenses etiam duo Codd. repræsentant; in eorum altero Α vocis φίλα literæ Doricæ communis η erat superscripta. φίλη Παλλὰς erat in Cant.

Vs. 1069. —— ἃ δράκοντος αἷμα / Λιθόβολον κατείργασαι,] Ultimum κατείργασαι, pro κατειργάσω, duo Codices præbuerunt Leidenses & Cant. dignum quod in contextum reciperetur: ab illis fuerat mutatum, qui non animadverterant, κατείργασαι idem ac κατειργάσω significare. Ab Ionibus & Atticis εἴργασμαι sæpe ponitur pro εἰργασάμην, *feci*, etiam apud *Euripiden*; Med. v. 293, *me saepius* Ἔβλαψε δόξα, (γλῶσσα legitur apud *Stobaeum* p. 217.) μεγάλα τ' εἴργασται κακά. Hippol. v. 284, Εἰς πάντ' (πᾶν Flor. Cod.) ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον. Iphig. in Aul. v. 468. Γήμας ὁ Πριάμου παῖς μ', ὃς εἴργασται τάδε. Huius usus ignoratio veterum loca quædam obscuravit, hic non illuminanda. —— Qui κατείργασαι recte restitutum fatebuntur, præterea mecum forsan in id consentient, δράκοντος αἷμα minus commode λιθόβολον dici, corrigendumque potius: ἃ δράκοντος αἷμα Λιθοβόλου κατείργασαι, *quae, Cadmum ad illud opus cohortata, Draconis lapidibus icti caedem perfecisti.* Sicut Διόβολος idem ac Διάβλητος, ita λιθόβολος idem ac λιθόβλητος.

Vs. 1080. —— οὐ παρ' ἀσπίδα Βέβηκας αἰεὶ,] *Kingium* miror, qui, postquam vulgarat, οὐ παρ' ἀσπίδα —— *nonne ad clypeum Adstabas semper?* sic scribit in notis: „ *Legitur* „ *etiam* οὐ παρ' ἀσπίδα, cuius ad cly„ peum, *ut intelligant auditores*, „ *quis ingressus sit; nimirum Eteoclis* „ *armiger.*" Dixisse debuerat, quam repudiavit, omnium Editionum esse lectionem, Codicum quoque nonnullorum saltem; si vel alterum in aliis invenerit: mea sententia lectio vulgata non cadit in dubitationem: οὐ περ ἀσπίδα perperam legitur in Cod Flor. Ὑπασπιστοῦ munus his *Euripidae* verbis exponi monuit *Blasius Caryophilus* de Vet. Clypeis p. 81. Sunt sanequam ad sensum explendum adeo necessaria, prorsus ut huc non congruat adnotatio *Scholiastis*: Οὐ παρ' ἀσπίδα βέβηκας] Ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὗτος ὁ στίχος· ni fallor, olim ad versum 1082. adposita: sola matrem decere videbatur de filio sollicitudo: Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμὸς, σήμαινέ μοι. Quæ secundum *Scholiasten*, si recte conicio, deerant in exemplaribus non paucis, Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος, *Euripidea* tamen mea quidem opinione, non miror si nonnullis hac in sede displicuerint.

Vs. 1082. Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος] In omnibus Editionibus, ne *Kingiana* quidem excepta, legebatur ἥκεις —— ἀγγέλλων· Leidensium Codicum recepi scripturam

Vu 2

ἥκεις —— ἀγγελῶν· quam alios etiam Codices repræsentare non dubito, Cantabrigiensem exhibere monuit *Piersius*, e quo *Barnesius* ἀγγελῶν enotarat, altero prætermisso: nec tamen ἥκεις sperni debebat. mihi quidem non magis placet quod *Euripidis Scholiasta* scribit ad initium Hecubæ, quam *Henr. Stephano* in App. de D. A. p. 141. vere tamen *Thomam Mag.* scripsisse iudico: τὸ Ἧκον, κοινότερον· præsens tempus ἥκω frequentabant Attici, rarius usurpantes præteritum imperfectum ἧκον, quod tempus huic quoque versui non convenit: nemo mihi *D'Orvillio* observata velim obiiciat ex Animadv. in *Charit.* p. 37. quæ firmant potius quod dicebam, quam labefactant. Ἀγγελῶν procul dubio genuinum est: ab hac forsan lectione *Kingium* abalienavit ἥκεις φέρων, versu 1079. Sed nonnihil est duarum locutionum diversa ratio: Ἥκω φέρων frequentissimum: supra notatis in Vs. 257, multa, si quis requireret, adiici possent. Sed, præterquam in ista forma loquendi, qua res ante præsens adest, quam loquatur, qui eam attulit, verbis veniendi participii futurum tempus adiungi solet. Exempla quædam idonea lectionem nostram extra dubitationem collocabunt: *Euripides* Androm. v. 1070, Οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας; Suppl. v. 534, 48, Ἥκω —— Νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν. Hec. v. 216, 17. ἔρχεται —— σημανῶν. Iphig. Taur. v. 237, Βουφορβὸς ἥκει σημανῶν τί σοι νέον. Rhes. v. 268, Ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν· sæpius alibi, nunquam aliter, *Euripides*. *Aeschylus* Prom. v. 942, Πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. Choeph. v. 708, ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. *Aristoph.* Equit. v. 1069. Thesmoph. v. 586, Ἥκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν. v. 602, ἦλθον ἀγγελῶν· quod postremum *Lycophroni* restituendum arbitror v. 1467. eorum prius, ἥκω vel ἔρχομαι φράσων, sive λέξων, Ionibus & Atticis frequentissimum est. *Aeschylus* Supplic. v. 531, Ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι. sic pro πορσύνων scribendum versus etiam modulus indicat: τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὑνω ῥήματα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν, *Schol. Theocr.* in Eid. 11, v. 3. In *Sophoclis* Antig. v. 248, pro σημαίνων, σημανῶν legendum; & in *Antiphanis* versu apud *Athen.* I, p. 15. A. Φαινίνδα παίσων ἦν ἐς Φαινεστίου.

Vs. 1084. —— ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου] Pronomen in Editionibus omissum *Barnesius* reposuit; quod Leidensium Codicum alter exhibet, omittit alter. *Eurip.* Supplic. v. 497, ἥν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου.

Vs. 1085. —— ἑπτάπυργοι —— περιβολαί.] *Vela* recte dixit *Euripides* in Ion. v. 1133, περιβολὰς σκηνωμάτων· navium vero *septum* περίβολον νεωρίων, Helenæ v. 1546. *Septa* templorum, urbium *muri* passim περίβολοι vocantur; quod nostro forte quis versu præferat. Hoc certe restituendum in *Platonis* Timæo p. 73. D. *ossa* dixerat *Timaeus Locrus* de Anima mundi p. 557, μυελῶν (malim μυελῷ) περιφράγματα. *Platoni* Deus dicitur στέγασμα μὲν αὐτῷ (τῷ μυελῷ) πρῶτον ξυμπηγνὺς περίβολον ὀστέϊνον· vulgatur περὶ ὅλον, ὀστέϊνον. genuinum est, quod dicebam: *Plato* paulo post p. 74. A. λιθοειδεῖ περιβόλῳ ξυνέφραξεν.

Vs. 1086. Ἐστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις] Quia loquuntur de Thebis, e Græciæ gremio veluti raptis, ἀνήρπασται hoc forsan *Euripidis* versu derivarunt *Aeschines* & *Dinarchus*, quorum loca confert & illuminat eruditissime Celeberr. *P. Wesselingius* ad *Diodor. Sic.* XIII, p. 585. n. 24. illi quidem accommodatius: πό-

λις

λις —— *ἐκ μέσης τῆς* Ἑλλάδος *ἀνήρπασται·* quam *Euripides* hic, & in Helenæ v. 757, de Troia: *πόλις ἀνήρπασται μάτην.* conf. Clariss. *D'Orvill.* Animadv. in *Chariton.* p. 318, & p. 416.

Vs. 1091. —— *μέλει μοι καὶ τόδ',*] Quod *Battierio* venerat in mentem, in altero Leidensium legebatur *τοῦδ'·* hoc, ortum e nota Grammatici, senarium pessumdat: recte *Thomas Mag.* Μέλει *μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε, Φαμέν.* —— Cum versu sequenti comparandus ex *Aeschyli* septem advers. Thebas v. 21, Κ*αὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός.*

Vs. 1094. —— *πυργηρούμενοι.*] Verbum ab *Aeschylo* mutuatus, qui Theb. v. 22. Χ*ρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις* Κ*αλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.* bis etiam adhibuit *Eurip.* in Oreste v. 760. Ὥ*σπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.* v. 1574. Δ*όμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους·* hoc in loco de tribus Codd. Leid. duo præferunt *πυργυρουμένους*, in altero Codex B exhibet *πυργυρούμεθα.* hanc forte diversam lectionem, memoratam *H. Stephano* Thes. L. G. T. III, p. 635. F. enotarat *Hesychius*, ubi legitur: Π*υργηρούμεθα, ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ (καὶ) πυργιούμεθα·* quinimo *πυργυρούμεθα.*

Vs. 1099. —— *ξίφος* Λ*αιμὸν διῆκε,*] *Ios. Barnesius* Λ*αιμῶν* evulgavit ex Cod. Cant. in notis, *λαιμὸν*, inquit, *prius legebatur in impressis misero errore.* Si dicendus est error, hac etiam opera propagabitur. Λ*αιμὸν διῆκε* recte dici quis tandem Græce doctus ignorat? infra legitur v. 1406. *στέρνα* Π*ολυνείκους βίᾳ* Δ*ιῆκε λόγχην.* supra v. 26. Σ*φυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον.* *Aeschylus* Pers. v. 505. Μ*έσον πόρον διῆκε.* *Eurip.* Ion. v. 1037. Κ*ἄνπερ διέλθῃ λαιμόν.* dantur huius generis centena; quæ minus attendens *Battierius* Λ*αιμοῦ διῆκε* censuerat corrigendum: hoc non spernerem, si Codices præferrent; sed Flor. & Leidenses cum Edd. hic vetustis conspirant.

Vs. 1099. *τῇδε γῇ σωτήριον*] Ex Anglicis Codicibus restituit *Kingius*, quibus duo Leidenses accedunt: quod antea vulgabatur, *τῆσδε γῆς* librario debetur, qui v. 1096, scripserat: *τῆσδε γῆς σεσωσμένης·* ubi errore non dissimili legebatur in Leid. B, *τῆσδε γῆς ὑπερθάνης·* versum nempe sequentem finit *γῆς ὑπερθανών·* —— scripsit *Euripides τῇδε γῇ σωτήριον·* sicut Phœn. v. 925, *πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.* Heraclid. v. 406, Λ*όγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια.* Orest. v. 1637, *ναυτίλοις σωτήριος.* *Aeschyl.* Theb. v. 189, *ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια.*

Vs. 1101. Π*ύλας ἐφ' ἑπτὰ*] *Battierius* Π*ύλαις* legendum suspicabatur: forte genuinum illud videretur, si cum *ἔταξε* hæc essent coniungenda: sed Eteocles Λ*όχους ἔνειμεν ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας* Π*ύλας ἐφ' ἑπτὰ*, *ivit ad septem portas, cohortes distributurus, quibus singulis suum ducem praeficeret.*

Vs. 1102. —— *ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις* Ἔ*ταξ',*] Præter priores *Barnesius* etiam vulgavit: Σ*ὸς παῖς ἐφέδρους· ἱππότας μὲν ἱππόταις* Ἔ*ταξ'*; veram dedit interpunctionem *Kingius*; sed ante utrumque *Grotius* ediderat: Σ*ὸς παῖς ἐφέδρους δ' ἱππ·* mihi, loco *τοῦ δ'*, *θ'* potius videbatur adoptandum. Primum Eteocles *λόχους ἔνειμε*, tum singulis peditum equitumque turmis suos *ἐφέδρους* constituit, *ἱππότας μὲν ἱππόταις* Ἔ*ταξ'*, *ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι*, ut, sicubi prior turma deficeret, hi mox adessent, in illorum

locum fucceffuri. In his noviffimis vox vitiofe prifcis in Edd. fcripta, *ἀσπιδιφόροις*, duo decepit viros Eruditiffimos, fed rerum veteris memoriæ longe peritiores, quam Græci fermonis.

Vs. 1105. *Ἀλκή· δι' ὀλίγου περγάμων ἀπ' ὀρθίων*] Prifcam interpunctionem revocavi, quam immutavit *Grotius*, edendo: *Ἀλκὴ δι' ὀλίγου· περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων· Grotium*, *Pierfius*; hunc *Kingius*, fequutus eft: uterque tamen dederunt e vett. Edd. *περγάμων τ' ἀπ' ὀρθίων·* hæc *Battierius*: „ *Scribe περγάμων ἀπ' ὀρθίων· Πέργαμα bic defignat arcem Thebarum vel* „ *alia urbis loca in altum furgentia*, „ *unde profpici poterant, quae extra* „ *Thebas agebantur: vel ipfa moenia* „ *urbis Thebarum*: v. 1183, *κατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν· Schol. ex-* „ *plicat τῶν τειχῶν.*" *τε* cum *Battierio* deleto, vera lectio videtur quam repofui: *δι' ὀλίγου*, *poft exiguam temporis intercapedinem*, *περγάμων ἀπ' ὀρθίων*, *e fummis arcibus*, (*Eurip.* Androm. v. 10. *Ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων.*) *Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.* Poftrema hinc excitant *Schol.* in *Soph.* Antig. v. 107. & in Phœn. v. 1137.

Vs. 1107. *Τευμησὸν ἐκλιπόντα.*] Hanc nominis fcripturam exhibet Leidenfium Codicum alter: *Τευμησὸν* tamen, an *Τευμησσὸν* fcribatur nihil intereft, (vid. *Frid. Sylburgii* Præfat. ad *Paufan.* p. 921.) nifi quod illa prior antiquior videatur iftius temporis pronuntiatio, quo nondum literæ geminabantur. *Τελμησὸν* hoc in loco vulgarant *Aldus* & *Hervagius*; deinceps, quam in Scholiis invenerant, lectionem *Τευμησσὸν* in contextum intulerunt; fed ecce nobis *Kingium Τελμησὸν* revocantem, non e vetuftis Edd. neque enim contulit, fed e Codd. ut in notis monuit, *Τελμησὸν* (Sic & Leid. A, & Auguft.) & *Τελμισὸν* præferentibus. Non in *Euripidae* duntaxat, fed & in aliis Codicibus eadem eft in hoc montis, vel collis, Bœotii nomine fcriptionis inconftantia. Quæ Thebanorum arva *vulpes* infeftarat *Teumefia*, fæpenumero *Τελμησία* dicitur, velut in *Plutarchi* Gryllo p. 988. A. *Τελμησίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα. Teumefiam* vocat *Xylander. Palaephat.* c. VIII, *τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος* meminit, ibidem memorans *τὸν καλούμενον λόφον Τελμήσιον·* qui aliis mons, *λόφος* etiam dictus fuit *Antimacho*: hic enim *ἐπὶ τοῦ Τευμησσοῦ· Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.* tefte *Ariftotele* Rhetor. III, p. 127, 20. & *Strabone.* Apud *Suidam* eadem eft fcripturæ differentia, quam e *Strabonis* etiam Codd. enotarunt IX, p. 632. A. apud hunc tamen p. 627, B. legitur *ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν.* partem iftorum ex *Antimachi* Thebaide verfuum in *Steph. Byz.* nobis fervarunt v. *Τευμησσός·* qua monti nomen inditum fabulatur *Antimachus*, quod Europæ Iupiter *Ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο.* hoc certe veterem firmat fcriptionem: verfum, quem *Stephanus* excitat, *Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην*, effe *Homericum* ex hymno Apoll. 224. vidit *Lucas Holftenius. Τευμησσοῦ δρυόεντος* meminit *Nonnus* Dionyf. IV, p. 142, 25. *Antonino Liberali* c. XLI, p. 326. vulpes dicitur *ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ κατιοῦσα.* Sub tefte *Corinna* traditur in fcholio Cod. Auguftani in Phœn. v. 26, Oedipum *ἀνελεῖν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν ἀλώπεκα·* in ejusdem Cod. Scholio ad noftrum v. 1107, ter legitur *Τελμησός· Statius* in Thebaide fibi conftat in genuina fcriptione, plerumque tamen in Edd. *Statii* legitur perperam cum adfpiratione *Theumefus* & *Theumefius* Theb. I, 485. II,

331, 383, 624. IV, 85, 372. VIII, 341. XII, 52. Illud vix in animum induco, ut in alteram scripturam, quam passim damnant viri Docti, librarios quasi de compacto crederem conspirasse; mihi potius diversa nominis pronuntiatio videtur auctoribus ipsis imputanda: montem scilicet Bœotiæ genuino nomine dictum puto Τευμησὸν, & Τευμησσὸν, deinceps autem aliam etiam invaluisse nominis istius pronuntiationem Τελμησὸν & Τελμησσόν. Ut in nominibus hominum propriis, sic in eiusdem loci diversis adpellationibus multa pendent a Dialectorum diversitate, quod huius non est loci demonstrasse; literas autem, hoc in nomine commutatas, υ & λ eamdem sæpius mutationem in aliis subiisse, *Hesychium* tractantibus exploratissimum est. Nostro finitimum, urbis Pisidiæ nomen verum fuit Τερμησσὸς, quod ad *Steph. Byz.* e numis ostendit *Luc. Holstenius*, *Wesselingio* laudatus ad *Diodor. Sic.* T. II, p. 291, n. 36. Conf. *Iob. Davisius* ad *Ciceron.* de Divinat. I, c. XLI.

Vs. 1113. Ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,] Perperam hic in priscis Edd. ἔγγονος legebatur, ut alibi sæpius; in *Homeri* quoque, formam istam ignorantis Codd. quid ... repertum Od. Γ, 122. —— Lectore non monito, *Kingius* hic posuerat κυνηγοῦ· ego priscam formam κυναγοῦ revocavi, quam MSS. Codd. repræsentant, Leidenses etiam: γυναγοῦ habebat Flor. infra v. 1176, κύναγα. ubi reliquerat forte fortuna *Kingius* versum intactum: Κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται· sed in notis legendum scribit Κυνηγός. *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 284, βοᾷ κυναγὸς ὥς. Qui nostro versu, dicitur & in Supplic. v. 888, Ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος. Παῖς Παρθενοπαῖος. Hanc cur alteri formam in Tragoediis præferam, docebunt in Vs. 11. notata.

Vr. 1117. —— ἐφ' ἅρμασιν] *Piersius* restituit in locum ante vulgatæ lectionis, ἐφ' ἅρματι. Cod. Leid. A idem exhibet & Scholion ad v. 178. Phœn.

Vs. 1119. —— σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα] *Aeschylum* imitatur, secundum quem in Theb. v. 597, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ· utroque loco *Des. Heraldus* usus est Digress. I, XII. nostro *Blasius Caryophilus* de Vett. clypeis p. 125, sed perverse scripto. Quæ præcedunt, οὐ σημεῖ' ἔχων Ὑβρισμέν', attigit *Lamb. Bos* Obs. Crit. c. IV, p. 17. Præterquam in Amphiarao, secessionem in reliquis plerisque ab *Aeschylo* fecit *Euripides*, clypeorum insignia Ducibus attribuens ab *Aeschyleis* diversissima.

Vs. 1121. Ἔστειχ'] In locum vulgatæ lectionis Ἔστηκ', equidem non dubitavi reponere, quod in duobus inventum Leidd. Ἔστειχ', quodque legerat *Piersius* in Cant. cum hoc Scholio adiecto: ἐχώρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο. Non nescio, qua machina defendi possit Ἔστηκ'· neminem tamen ad illud usurum arbitror versibus 1126, & 1140. reliqua monstrant Ἔστειχ' esse veram lectionem, quam in Anglicis etiam Codd. optimis hariolor inventum iri. vs. 1111, Parthenopæus προσῆγε Νηΐταις πύλαις λόχον. v. 1130, Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις Ἄρη προσῆγε. v. 1136, Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις. v. 1116, Amphiaraus εἰς Προιτίδας Πύλας ἐχώρει. Nostro loco Ὠγύγιαις δ' εἰς Πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ Ἔστειχ'. *Eurip.* Bacch. v. 779, στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν Πύλας. Rheso v. 290, Πολλῇ γὰρ ἠχῇ Θρήκιος ῥέων στρατὸς Ἔστει-

στεῖχε. Heraclid. v. 932, σὺν ἀσπίσιν Ἔστειχε.

Vs. 1122. Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα·] Forte scripsisset aptius *Euripides* Πυκνοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα· sic apud *Aesch.* Prom. v. 679, Ἄργος ὡμάρτει, πυκνοῖς Ὄσσοις δεδορκώς· ante v. 571, dictus ὁ μυριωπὸς βούτας. Argus ipse στικτὸς dici potuit: *Stellatumque oculis custodem virginis Ius*, *Nemesian.* Cyneg. v. 31. Minus recte dicitur *Euripidi* στικτοῖς ὄμμασι δεδορκώς. Vocis στικτὸς qui noverint usum, illustratum a *Bocharto* Hieroz. P. I, L. II, c. XLV. suffragabuntur *Dan. Heinsio*, in Aristarcho S. p. 755, scribenti, *negligenter admodum Euripidem, quod saepe illi vetus objicit Comoedia, loquutum, cum Argi oculos Phoenissis στικτοὺς dixit. Non enim στικτοὶ ejus oculi, sed ipse στικτὸς propter oculos, ut pavonis cauda: quo poëtae oculos illius retulere. Nonnus* Dionys. III, p. 100, 14. Ποίκιλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς. *Moscho* II, 57, dicitur Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι. atque ita saepius aliis. Vellem in hoc saltem versu substitisset armiger *Euripideus*.

Vs. 1123, 24. Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα.] Qui haec proxime sequitur, Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν, adeo versus est insulsus, ut mihi quidem ab alterius manu videatur profectus, *Euripidis* excusandi gratia; si duo versus priores sunt *Euripidis*, quos sub eius nomine legit & citat *Eustathius* in *Hom.* Il. B, p. 138, 24. Quia huc pertinent, verba Grammatici non pigebit descripsisse: Ἄργον φύσεως τέρας ἡ ἱστορία παραδίδωσιν, ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἀνοίξασα διὰ παντὸς τοῦ σώματος, οὓς ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγων, καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ βλέπων, ἄυπνος ἦν διὰ βίου. ἄστροις μέν τισιν ἀνατέλλουσιν ἐπανοίγων τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς, συνανατέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτούς, ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμοὺς, καὶ ὥσπερ συγκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον. ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ, ἐν οἷς φησιν· Ἄργου ὄμματα τὰ μὲν ξὺν (sic & MSS. Leid.) ἄστρων ἐπιτολαῖσι βλέποντα· τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα. Quod & *Euripiden* ait indicasse, nuspiam, opinor, alibi legerat, praeterquam in Phoenissis, veterumque in Phoen. commentariis, quorum auctores obscura vexasse non sane miror. Locum aliis explicandum commendans, dicam quid mihi verosimile sit visum; versuum scilicet horum conditorem sic scriptos reliquisse:

Τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματ' ἦν
Βλέποντα, τὰ δὲ πίπτοντα δυνόντων μέτα.

Ex his πίπτοντα Scholion praebuit ex Aug. Cod. descriptum. Nonnulli quidem oculatum Argum undique, semper vigilem, plerique parte tantum oculorum vigilem finxerunt: ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκε, *Quintus Smyrnaeus* X, v. 191. sic & *Euripides*; si tamen ista sunt *Euripidis*. quisquis eorum sit auctor, hoc quidem loco rectius abessent. Quis credat haec in hostis scuto, si tanta caelatoris ars esse potuerit, Eteoclis armigerum observare potuisse? sed in vicinis etiam modum excedit *Euripides*. Quod *Aeschylo* condonandum, *Euripidi* tamen non licuit, qui, dum se poterat ad exemplum *Sophoclis* componere, saepius, quam oportuerat, *Aeschylum* imitari maluit. In Aeneide VII *Virgilii* v. 789, *clypeum sublatis cornibus Io Auro insignibat, iam setis obsita, iam bos, Argumentum ingens, & custos virginis Argus.* E tantilla quo-

quoque re iudicari poteſt, vir viro quid præſtet.

Vs. 1127, 28 Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος Χαίτῃ πεφρικός.] *Euſtathius* in Il Δ, p 360, 43. hæc de Tydeo dici non recordabatur. Quæ ſequuntur proxima, viri Docti iam monuerunt ex *Aeſchyleis* eſſe derivata Theb. v. 438.

Vs. 1130, 31. Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις Ἄρη προσῆγε] Ex Florent. Codice poſitum, pro Ἄρην προσῆγε. —— Quæ hic πύλαι dicuntur Κρηναῖαι, *Ariſtodemo* in Schol. ad Phoen. v. 1163, & *Pauſaniae* IX, p. 727. Κρηνίδες *Apollodoro* III, Bibl. p. 154. *culmina* vocantur *Statio Dircaea*, Theb. VIII, 357. *Aeſchylo* Theb. v. 533, Βοῤῥαῖαι πύλαι. Quinque portas iisdem deſignant adpellationibus *Aeſchylus* & *Euripides*: quam cum aliis Ogygias Ὠγυγίας vocat *Euripides*, *Aeſchylus* dixerat v. 492, γείτονας πύλας Ὄγκας Ἀθάνας. Scholion ad hunc locum, omiſſum in Edd. dedit *Galeus* ad *Apollod.* p. 69. *Heſychius*: Ὄγκας Ἀθάνας, τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. *Apollodorus* tamen τὰς Ὠγυγίας & τὰς Ὀγκαΐδας diſcernit p. 153, 154, omittens τὰς Νηΐτας, *Aeſchyli*, *Euripidi*, *Pauſaniae*, *Statio*, memoratas.

Vs. 1133. Εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν χυκλούμεναι Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν] Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὴν perperam habet Mſ. Flor. Idem Codex, Cant. & Leidd. ἐκστρόφιγξιν exhibebant; quod, pro στρόφιγξι', ante *Barneſium* poſuerat *Grotius*. *Euripides Aeſchylum* rurſus imitatur Theb. v. 501, 502. vid. *Valerius Flaccus*, III, 190. VI, 59.

Vs. 1138. Γίγας —— γηγενὴς] Non enim diſplicuit; fruſtra: γίγας γηγενὴς eſt in his ipſis Phoen. v. 129. *Capaneus* ipſe Γίγας hic videbatur dictus *Ez. Spanhemio* in *Callim.* h. in Cer. v. 35. Verſu præcedenti Σιδηρονώτου vulgato non eſſet deterius.

Vs. 1140. [Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις] Hic quoque verſus, ſi quis alius, ſapit interpolatoris ingenium, atque ab eodem fuit, opinor, tornatus, cui debemus verſum 1125, Ὡς ἔντερον ἐκλιπόντες εἰσορᾶν παρῆν, pluresque alios in hoc dramate, his non diſſimiles.

Vs. 1142. Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ Ὕδρας,] Codices Leidd. & Flor. qui habent Ἑκατὸν δ' ἐχίδναις· parum nos in loco minus expedito iuvant; quem non intellexerunt interpretes, ſi *Grotium* excipias: hic ſententiam Poëtæ, ni fallor, expreſſit, *Virgilii* forte memor, cui *ſatus Hercule Aventinus clypeo inſigne paternum Centum angues, cinctamque gerit ſerpentibus hydram*, Aen. VII, v. 657. Præter iſta, verba videntur *Euripidis* obverſata *Silio Ital.* II, 158, 159, *Centum angues idem Lernaeaque monſtra gerebat In clypeo, & ſectis geminam ſerpentibus hydram*: ad *Virgilii* locum attulit *Euripidea F. Urſinus*. Hæc, quo modo ſcripta primum prodierunt, etiam nunc legi, nemo mihi facile perſuaſerit. Fortaſſe ſic levi pretium operæ reſtitui: Ἑκατὸν γ' ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν Ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν, Ἀργεῖον αὔχημ'· *Hydrae Lernaeæ picturam*, vel ipſam hydram, quam Hercules confecit, vocaret Ἀργεῖον αὔχημ'· hanc Adraſtus gerebat λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν, atque adeo ἐν ἀσπίδι, quod his, ut ſuſpicor, olim ſuperſcriptum, invaſerat contextum Cod. Flor. Clypeum, inſignem hydra, angues centum implebant; vel hydram in clypeo centum angues cingebant: novem ſcilicet hydræ, quæ fingebantur, capitibus centum ſubſtituerat *Simonides*, teſte *Servio*.

Vs. 1146, 47. Παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδε μοι θεάματα, Ξύνθημα παραφέρουσι ποιμέσιν λόχων.] Prouti scribendum viderat *Battierius*, ἑκάστου pro ἑκάστῳ recte recepit *Barnes.* ex Cantabrig. Cod. quocum concinunt Leidenses: horum alter in versu seq. præfert Ξύνθημα προσφέρουσι π. λ. Florentinus, ξύνθημα περα φέρουσι. forte librarius invenerat περιφέρουσι. παρφέρουσι legebatur in Edd. *Euripidis*: quod reponendum monuit Celeberr. *C. A. Dukerus* ad *Thucyd.* VI, c. 69. παραφέρουσι *Kingius* iam in contextum receperat e Codd. quibus alter accedit Leidensis. Sicut hic ποιμένες λόχων, in Supplic. memorantur ποιμένες ὄχων τετραόρων, v. 674. Helenæ v. 1046, οἵτινες τετραζύγων Ὄχων ἀνάσσους' in Phœn. 1154, ἁρμάτων ἐπιστάται.

Vs. 1148. —— τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις Ἐμαρνάμεσθα] *Eustathius* in Il. B, p. 260, 31. ἀπ' ἀγκύλης καί τι ἐκηβόλον Μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις σφενδόναις θ' ἐκηβόλοις. ἴσως δὲ πολυωνυμίας λόγῳ ταυτόν ἐστιν, Ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον. Intermedia, quæ nihil ad institutum faciunt, sic solent sæpius omitti: hæc est ratio, cur fragmenta veterum non pauca nequeant a Criticis redintegrari.

Vs. 1149, 50. —— σφενδόναις θ' ἐκηβόλοις Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς.] His usus est Wasse ad *Thucyd.* p. 421, 75. ubi distinctos fuisse docet λιθοβόλους a *funditoribus*, legens, ut editum fuit a *Kingio*, ἐκηβόλοις· antea per Edd. hic receptum erat ἑκαβόλοις, supra v. 1115, Ἑκηβόλοις τόξοισιν. Quam Editiones, hic etiam Codices suspicor plerosque formam ἑκαβόλοις præferre: Cantabrig. tamen habet ἐκηβόλοις, ut & *Eustathius*. In *Archytae* Tarentini verbis apud *Iamblich.* Protrept. c. III, p. 12. legitur quidem ἑκαβολεστάτα· neque tamen Atticum Tragicum scio num ἑκαβόλος magis dedeceat, quam ἕκατι, κυναγός, ὀπαδός, Ἀθάνα. Comparari cum his nostris poterit ex Iphig. Taur. v. 1376, Ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν. —— Pro ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ, quod infra recurrit v. 1481, scribitur in Cod. Flor. ὡς δὲ νικῶμεν μάχῃ.

Vs. 1152. —— πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς] Flor. Cod. lectio π. κ. μολὼν, mihi nullius usus esse videtur: in altero Leidensium verbo κατεξάνθαι additum erat interpretamentum ἀφανισθῆναι; in altero, κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι. frequentatur illud *Euripidi*; adhibitum in Hippol. v. 274, ἀσθενεῖ τε, καὶ κατέξανται δέμας. Suppl. v. 503, Πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς. Troad. v. 510, Δακρύοις καταξανθεῖσα. Troadum versus 755, Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, etiam legitur in Medea 1030. ubi pro Μάτην scribitur Ἄλλως. Quandoquidem interpolatum est Medeæ drama; versus illic videri posset e Troasin interfertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea: hunc versum & vicinum ex *Euripidis* excitant Medea *Scholiastes* ineditus in Cod. *Wetstenii* ad *Hom.* Il. Ψ, v. 144. ad Ἄλλως, quique legerat hoc Scholion Auctor *Etymologici M.* p. 68, 39. ubi sicut in Schol. *Thucydides* etiam citatur & *Aristophanes*: e Medea quoque cum plurimis aliis versus fuit in drama Christi Patientis receptus v. 909.

Vs. 1154. Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται.] Festinantis celeritati versus esset accommodatior, si sine copula scriberetur, quam idcirco suspicor a Poëta neglectam, ἁρμάτων ἐπιστάται. Copulam hic peperit omissa

sa post primam vocem versus interpunctio: Γυμνῆτες ἱππεῖς erant interpreti *levis armaturae equites.* His usus *Cuperus* Observ. 1, c. VII. p. 40. dubitanter, in re minime dubia, suspicionem sibi scribit *nonnunquam ortam, haec verba ita distinguenda*, Γυμνῆτες, ἱππεῖς, *levis armaturae milites, equites.* In *Euripidis* Rheso v. 311, primum ἱππεῖς, deinceps memorantur ὄχλος Γυμνὴς, v. 13.

Vs. 1155. —— οὔτις ἀργὸς ἦν] Sic hactenus vulgatas voces, ἀργὸς οὔτις ἦν, auctoritate Codicum Leidensium & Flor. transposui.

Vs. 1157, 58. Ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων Πυκνεῦς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας.] Ante legebatur Ἡμῶν δ' ἐς οὖδας, quam *Barnesius* e Cod. Cant. posuisset alterum, quod libri Leidenses & Flor. etiam exhibent. *Euripidea Lycophron* feliciter imitatus est v. 266, Πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἐδωλίων πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν. Huc *Plautum* respexisse loco, quem ad hæc comparavit *Iac. Nic. Loensis* Miscell. Epiphyll. 1, c. XVII. mihi non liquet: ἐκκολυμβᾶν νηὸς est in *Eurip.* Helena v. 1625. In Supplic. v. 691, meminit θραυσθέντων δίφρων Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ. Primus imaginem pinxerat *Homer.* Il. E, v. 586. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. Π, v. 742. ἀρνευτῆρι ἐοικὼς *curru decidit.* Il. Z, v. 42. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη Πρηνὴς —— ἐπὶ στόμα· *pronus volvitur in caput*, atque adeo κύμβαχος, quod eadem cum nostro κυβιστητῆρ fluxit origine. Hinc verbum ἀνεκυμβαχίαζον· quod, antequam *Aristarchus*, quæ nunc obtinet, lectionem restituisset, lectum in *Homeri* Il. Π, v. 380. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. monstrat Scholion vetus a *Barnesio* vulgatum: Ἀνεκυμβαλίαζον·] Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾶ γράφει ἀνεκυμβαλίαζον· sic restituendum: Ἀνεκυμβαχίαζον] Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ Α γράφει, ἀνεκυμβαλίαζον. Eiusdem diversæ lectionis clarissimum est vestigium apud *Hesych.* in v. Similis adnotata scripturæ diversitas latet in *Schol. Theocriti* ad Eid. V, v. 145. Κεραυχίδες —— ἢ κεραυχίδες, (quinimo Κεραυλίδες.) αἱ οὖλα κέρατα ἔχουσαι.

Vs. 1162. βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.] Recepi, quod *Grotius* dederat e Parisinis Codd. δικέλλας, pro δικέλλαν· quia Leidenses idem illud exhibebant, & Anglici, ni fallor; sic certe Scholion vulgatum a *Kingio.* Hic primus κατασκάψω reposuit; quod, licet Leidenses Codd. & Flor. etiam subministrarent, vulgatæ tamen postposui; neque enim indigemus hic Grammatici supplemento: Πῦρ καὶ δικέλλας, δότε μοι δηλονότι, quum legatur in Euripideis, βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας· *clamando petit*: supra v. 1129, δεξιᾷ δὲ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν: in Supplic. v. 724, σὺ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν Μολὼν ἐθάρσεις. In *Aeschyli* Septem contra Theb. res est diversissima v. 440, Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι, πρήσω πόλιν. quid clypeo esset inscriptum refert: sic v. 652, τὰ γράμματα (*Iustitiae*, in clypeo cælatæ) Λέγει, κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν Ἕξει.

Vs. 1163. —— ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς] Huc respicit *Apollodor.* Biblioth. III, p. 156. Ἀμφίδικος, Παρθενοπαῖον· ὡς δὲ Εὐριπίδης φησὶ, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος ἀπέκτεινε. Parthenopæi mortem Periclymeno similiter imputavit *Antimachus* in Thebaide; quod e *Pausania* constat IX, p. 746.

Vs. 1164, 65. *λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ Ἀμαξοπληθῆ, γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο.*] *Battierius*, quum *κάρα* recte mutarat in *κάρᾳ*, prouti *Barnesius* etiam scripsit, „ *Canterus*, inquit, *testatur se* „ *emendasse hunc locum Novar. Lect.* „ *Lib.* III. *c.* III. *Ego nil mendi* „ *hic suspicari possum*" non equidem miror; est profecto tentamen *Canteri* prorsus infelix, legendum censentis, *γεῖσσ' ἐπάλξεων ἔπι*, quo significaretur ipso iudice, *lapidem tanto cum robore conjecisse Periclymenum, ut Parthenopaeus ad suggrundia usque & hostium propugnacula pertingeret*. Imo vero saxum, quod in eius caput deiecit, avulserat summis propugnaculis Periclymenus; hinc vocat *saxum Euripides γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο*. apud *Thucyd.* III, c. 22. *κατέβαλέ τις —— ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα.* *Statius* Theb. x, v. 528. *Saxaque in adversos ipsis avulsa rotabant Moenibus. Lucretius* VI, v. 240. *avellere tigna trabeisque, Et monumenta virûm demoliri. Virgilius* Aen. II, v. 445. *turres ac tecta domorum Culmina convellunt.* —— Absonam mitto *Barnesio* memoratam coniecturam: *Γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο Schol.* in Cod. Leid. recte interpretatur, *τὰς ἐξεχούσας πέτρας ἀπὸ τῶν προμαχεώνων*. Orestis Euripidei versus 1608 ad nostrum est inprimis adpositus; quo ad *γεῖσσον*. utuntur Auctor *Etymolog. M.* p. 229, 39. & *Theon* in *Arati* Prognost. v. 238. Plura notantur ad *Hesych.* & ad *Diodor. Sicul.* v, p. 339, 11.

Vs. 1166. *Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε*] *Eustathius* in Il. K, p. 698, 52. *ἐπεὶ λέγεται Παλύνειν καὶ τὸ μολύνειν κατὰ Ἀπίωνα, λυσιτελεῖ τοῦτο εἰς τὸ, Ξανθὸν κρᾶτα διεπάλυνε, παρ' Εὐριπίδῃ.* Hinc rectum, *Διεπάλυνε* restituit *Hesychio Wesseling*. Probab. p. 40. supra scriptum in Cod. Ms. *εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν*.

Vs. 1168. *Οὐδ' ἀποίσεται βίον Τῇ καλλιτόξῳ μητρί*,] *Kingius*, *forsitan*, inquit, *βιὸν* arcum *aptius intelligemus, cum mater καλλίτοξος sequatur.* Non quidem aptius *arcum*, quam *vitam*; sed utrumque simul. *Vitam* designari voluit *Euripides*, sic tamen ut ad *arcum*, nisi fallor, etiam respexerit, atque adeo propemodum ludat in ambigua vocis significatione: recordabatur, opinor, *Heraclitei* dicti, quod magis erat tenebricosum, quam prostat apud *Etymologum*, qui p. 198, v. 24. *ἔοικεν*, inquit, *ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁμωνύμως λέγεσθαι Βιὸς, τὸ τόξον καὶ ἡ ζωή. Ἡράκλειτος οὖν ὁ σκοτεινὸς, Τῷ οὖν τόξῳ ὄνομα Βιός· ἔργον δὲ θάνατος.* ubi restituendum, *τῷ οὖν βιῷ* (supra scriptum fuerat *τόξῳ*) *ὄνομα μὲν βίος, ἔργον δὲ θάνατος*: ex *Eustathio* in Il. A, p. 31, 6. hoc non animadverterat *Menag.* in *Diog. Laërt.* IX, § 6. Legerat *Euripides Heraclitea* studiosissime, tradiditque aliquando *Socrati Ἡρακλείτου σύγγραμμα*, atque hunc, quid de illo sentiret, interrogavit, teste *Laërt.* II, § 22. prius e *Tatiano* manifestum est Orat. ad Graec. §. IV. ubi dictum quod fertur *Heracliti*, *ἐμαυτὸν ἐδιδαξάμην*, in *ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην* commutandum, *Menagio* notata in *Laërt.* IX, §. 5. docebunt. Prius illud dictum *Euripidi* certe videtur obversatum in hoc senario: *Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει*, quem e *Plutarcho Grotius* in Excerpta retulit p. 433. nec non in Alcestidis v. 802, *Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος ἀλλὰ συμφορά.* sic locum exhibet Codex Flor. atque ita sine Codicis subsidio corrigendum viderat *Io. Piersonus* Verisim. p, 64. Hoc in loco venustum obtinet oxymoron; sicut in nostro versu figura quae dicitur ex ambiguo; quam pereuntibus, quod dolendum est, chartis, tribus Academicis dissertationibus sibi sumsit illustrandam vir Summus *Albertus Schultens.*

tens. Patet illud genus latiſſime, neque hic tractari poteſt: adoleſcentibus exemplum præbeat ambigui ſignificatus vocabulum Κόρη, quod ingenioſis ſæpe luſibus materiem præbuit: vid. *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. XIII. *Gataker.* Diſſ. de N. I. Stylo c. XII. ad *M. Antonin.* III, §. 2. *Menag.* in *Laërt.* VI, §. 68. qui præterea conferri poterit ad L. II, §. 118. IV, §. 35. & VI, §. 44.

Vs. 1169. Μαινάλου κόρη] Diverſiſſimam a vulgata lectionem memorat *Scholiaſtes* in Auguſtano Codice: Μαινάλου χθόνα· τουτέστι, Μαιναλίαν χθόνα. Hanc lectionem Criticis deberi ſuſpicor, qui, quod nuſpiam alibi legerant, in *Euripide* cenſuerint corrigendum; perperam: ſuos habuit, quos ſequeretur Tragicus, Auctores: ſicuti noſtris nunc legitur in Edd. ſcriptum quoque reperit *Apollodorus*, huc reſpiciens Biblioth. III, p. 168. Ἡσίοδος καὶ τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην, οὐκ Ἰάσου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον· Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου· *Atalanten* alii *degentem in monte Maenalo*, eo dictam ab *Euripide* crediderunt Μαινάλου κόρην, *Maenaliam puellam.*

Vs. 1173. Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα Πύργων ἀκοντίζοντας,] *Aldus* primum vulgavit Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν· atque ita deinceps *Hervagius.* Poſtea voces tranſpoſuerunt, ut metro congruerent, Λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν. *Barneſ.* e Cod. Cant. reſtituit Αἰτωλίσιν λόγχαισιν· idem *Grotius* in Pariſinam iam receperat Edit. In altero Codicum Leid. Αἰτώλοισιν λόγχαισιν, in altero B ſcriptum, Αἰτολίσι λόγχαισιν· Nihil quidem intereſt inter Λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν, & Αἰτωλίσιν λόγχαισιν· hoc tamen, *Kingio* quoque probatum, genuinum arbitror; delectantur iſtiusmodi formis femininis Tragici. Vocibus ἐς ἄκρον στόμα Πύργων ſuperſcriptum in Leid. Cod. εἰς τὰς ἐπάλξεις. *Statius* Theb. X, v. 522. *pars ad faſtigia miſſas Exſultant haeſiſſe faces.*

Vs. 1174, 75. —— ὥστ' ἐπάλξεων Λιπεῖν ἐρίπνας Φυγάδας] Iuvenis Præſtantiſſimus Φύλακας pro Φυγάδας legendum ſuſpicabatur, excitans Phœniſſ. v. 706, & 1101. ſed his in locis Φύλακες ipſi dicuntur λοχαγέται· noſtro milites intelliguntur potiſſimum gregarii, quos quoniam *fugitivos* ſtationem dixerat deſeruiſſe, mox ſubdit: ἀλλά νιν πάλιν Κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται. *ſed fugitivos iſtos venatoris inſtar filius tuus excitatos latibulis cogit iterum in unum.* Scholiaſtes in Auguſtano Codice præter cetera hæc ſcribit: ἐξαθροίζεται] τοὺς Φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει, ἐπὶ κυνῶν, θῆρας Φευγόντων.

Vs. 1177. —— εἰς δ' ἄλλας πύλας Ἠπειγόμεσθα] Paulo legitur ante v. 1170, Ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ' ἐγώ. Cum his multo melius *Accii* locum e Phoeniſſis, a *Nonio* conſervatum, comparari poſſe cenſeo, quam quo retulit *Scaliger* in *Varron.* p. 131, *Obit nunc noſtra moenia, & omnis ſaucios Convisit ut curentur diligentius.* Fieri tamen poteſt, ut in *Accii* Phœniſſis hæc de Creonte fuerint vel Menœceo dicta: congruunt ſaltem utriusque perſonæ.

Vs. 1179. Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο] Hic verſus & novem ſequentes, περὶ τῆς τόλμης Καπανέως, καὶ τῆς αὐτοῦ κεραυνώσεως, leguntur in *Tzetzis* ad *Lycophrona* Commentario in v. 434, ſed ex *Euripidis* Editionibus emendati. Locum integrum e metrica *Iani Gulielmii* converſione pervenuſta protulit *Stewechius* ad *Vegetium* de Re Mil. IV, c. XXI. *Weſſelingio* quoque citatum in *Diod. Sic.* T. I.

i, p. 309, 82. & *Barthio* ad *Statii* Theb. x, v. 921. *Euripidis* vestigia persequutus, quæ de Capaneo posuerat, in Alcimedonta Locrum transtulit pleraque *Quintus Smyrn.* xi, a v. 450. —— ad 471. Hunc, sicuti Capanea, per scalas murum adscendentem v. 456, διηνεκὴ φέρεν οἶμος, apud *Statium* Capaneus Theb. x, v. 834. *torvo metitur culmina visu, Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus, Aërium sibi portat iter.* In statuam Capanei legitur in Antholog. iv, c. viii, epigramma 20. Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις, Ἄμβασιν ἠερίην κλίμακα μησάμενος, Εἷλεν ἂν ἄστυ βίῃ καὶ ὑπὲρ μόρον. versum secundum menda liberavi; quod vulgatur, Ἄμμασιν ἠερίην κ. *Funibus*, miror Celeberr. *D'Orvillium* non offendisse, cum his *Statii* verba comparantem in Critica Vanno p. 591, 592. conf. Anim. in *Chariton.* p. 668.

Vs. 1181. —— καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασεν,] Non de nihilo litera videbatur ultima, quam e Codd. Leid. adieci; iuvat enim verbi gravitatem. In his proxime sequentibus imitatur *Euripides Aeschylum* in Theb. v. 433. & seqq. Noster in Supplic. v. 498. & 499, Ἃς (κλίμακας) προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν Πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ. Neque his, nec *Sophocleis* in Antig. v. 129, & seqq. quidpiam inest, quod non verisimilitudine se commendet, quodque militem arrogantem dedeceat; verum *Statius tumidum* diligentius, quam debuerat, *Antimachum* exprimens imitando, modum omnem exsuperat Theb. x, v. 893, 898, & seqq.

Vs. 1183. —— κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.] Converti non debuerat, *a summis arcibus urbem capere.* Recte *Scholiastes* in Cod. Leid. B, Κατ' ἄκρων, inquit, περγάμων, τὸ παρὰ πεζῷ λόγῳ κατάκρας. vel κατ' ἄκρας. *Thucydid.* iv, c. 112. Βρασίδας —— ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. locutionis rationem *Sylburgius* explicuit ad *Etymologi* p. 494, v. 36. vim significandi *Casaubon.* ad *Theoph.* Char. c. viii, p. 83. conferens *Sallustii* formulam, *vi pugnandoque capere.* Sæpius aliis adhibitam *Homerus* iam usurpavit Il. o, v. 557. κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν. *Herodot.* vi, c. 20. αἱρέουσι κατ' ἄκρης. *Hesychius*: Κατ' ἄκρας ἑλεῖν, τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον.

Vs. 1184. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος Ἀνεῖρφ'] Ne hanc quidem formam loquendi recte reddiderunt, præter *Grotium* & *Gulielmium*, *Euripidi* frequentatam: in Bacch. v. 1080, Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν, Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός. Elec. v. 788, Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν Παρῆγεν ἡμᾶς. vulgo scriberent Attici, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἀνεῖρπε, *inter loquendum*, vel *simulac ista diceret.*

Vs. 1185. Ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,] Apud *Statium* Theb. x, v. 843. *Dixit, & alterno captiva in moenia gressu Surgit ovans.* —— v. 855, *Ille nec ingestis, nec terga sequentibus usquam Detrahitur telis; vacuoque sub aëre pendens, Plana velut terra certus vestigia figat, Tendit,* (Ἀνεῖρπ') *& ingenti subit occurrente ruina.* Recte Schol. *obviam it moli ingruenti, & adscendit nihilominus*, scilicet ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας· quæ feliciter expressit huc respiciens in Alcimedonte *Quintus* xi, v. 452. σφετέρου δὲ καρήατος, ἔμμεναι ἄλκαρ, Ἀσπίδα θεὶς καθύπερθεν, ἀνήϊε λυγρὰ κέλευθα. *scalarum* nempe: mox, Εἷρπεν ἄνω. *Virgilius* Aen. ii, v. 442.

442. *baerent parietibu' ſcalae: Nituntur gradibus; clypeosque ad tela ſiniſtris Protecti obiiciunt.* In his autem *Euripides*, ubi Capaneus dicitur ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας, *echinum* reſpicit, ſeſe ſpinis ſuis & aculeis involventem in formam pilæ: de echino eadem illa εἱλίξας δέμας æqualis *Euripidis Ion Chius* adhibuit ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ. Locum, partim tantum ab aliis uſurpatum, protulerunt *Athenaeus* III, p. 91. E. & *Zenobius* Cent. V, Prov. 68. hic quidem ſincere ſcriptum:

Ἀλλ' ἔντε χέρσῳ τὰς λέοντος ᾔνεσα,
Καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας,
Ὃς, εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὴν μάθῃ,
Στρόβιλος, ἄμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας, / Κεῖται, θιγεῖν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος.

Quæ *Grotius* in Excerpt. p. 449. ab *Athenaeo* ſecedens, & *Zenobio*, mutavit hoc in loco, non ſunt in melius mutata: *Gatakerus Grotii* lectiones expreſſit ad *M. Antonin.* L. VII, §. 28. & in Præfat. Adverſ. Miſcellan. ubi tamen a Grotiana diſtat interpretatio. *Salmaſius* ad Aram *Doſiadae* primam p. 133, verſum ultimum *Ionis* ſic legendum ſtatuit: Στρόβιλος ἀμφάκανθον εἱλίξας δέμας· ne hoc quidem placet: *Echinus* vel *erinaceus* Στρόβιλος κεῖται, ἄκανθαν εἱλίξας ἀμφὶ δέμας. Sicuti vulgantur apud *Athen.* & *Zenob.* ultimi duo verſus, ut ſolet Philoſophus auctoris nomine ſuppreſſo, leguntur apud *Plutarch.* T. II, p. 971. F. Nihil vetat, *Ionis* verba hic reſtituere *Diogeniano*; Cent. VII, Prov. 83. vulgatur: Πῦρ' ὑπ' ἀκάνθαις * ἑλίξας δὲ μὲν κεῖται] Ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων. *Andr. Schottus*, *ſequentia*, inquit, *aſteriſco notavi*, *vel quia alio pertinent*, *quod nondum divino*, *vel quia corrupta nimis: neque erant in Palatino exemplari.* Recte divinavit vir optimus: alio pertinent, & ſunt corrupta. δὲ μὲν in δέμας mutato redibunt *Ionis* verba: — εἱλίξας δέμας, Κεῖται. vocabulum ἄκανθαν his præfixum erroris manifeſtabit originem:

Πῦρ' ὑπ' ἀκάνθαις . . . .
. . . ἄκανθαν εἱλίξας δέμας, Κεῖται]

ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων· vel πανουργοτάτων· hæ ſunt reliquiæ verſus integri, hic olim lecti, non ad iſta Πῦρ ὑπ' ἀκάνθαις, ſed ad verſum proverbialem: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα] Ὃς —— Στρόβιλος, ἄμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας, Κεῖται. ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Collatus ad hæc *Zenobius* Cent. V, Prov. 68. hanc quidem emendationem extra dubium collocabit.

Vs. 1186. Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.] Non hunc *Euripidis* verſum reſpicit *Euſtathius* in Il. E, p. 455, 43. quod putabat *Barneſius*; ſed Supplic. v. 729, Εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα. & Hippol. v. 1235, σύριγγές τ' ἄνω Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. prouti *Piersonus* correxit Veriſimil p. 64, verſum exhibent Codd. Flor. & Pariſ. in quo voci ἐνήλατα ſuperſcriptum οἱ πασσαλίσκοι· hinc locus apud *Euſtathium* poterit emendari, ſuppleríque. Quod *Phrynichus* damnat p. 74, adhibuiſſe tamen videtur etiam *Sophocles*, cuius verſus, e dramate Satyrico ſervatus a *Polluce* X, 34. ablata voce ξύλα, ſic videtur reſtituendus: Ἐνήλατα τρία σκάφα διατορεῖν σε δεῖ.

Vs. 1187. Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν·] Non indigna quidem eſt memoratu, perverſa tamen Flor. Codicis lectio: Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα σῖγα τειχέων· nemo σῖγα genuinum arbitrabitur: vicina lectionem illam prorſus repudiant: præterea minime σῖγα Capaneus, ſed quam maxime κομπάζων muros adſcendebat: Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος Ἀνεῖρπ'· —— apud *Statium*

Theb. x, v. 864. *Utque petita diu celsus fastigia supra Eminuit, trepidamque adsurgens desuper urbem Vidit, & ingenti Thebas exterruit umbra, Increpat attonitos: Humilesne Amphionis arces* &c. quibus respicit etiam *Euripidea*, Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσσα τειχέων· quæ sibi certe *Quintus Smyrn.* in Alcimedonte sumserat imitanda L. XI, v. 458. cum per scalas murum adscendisset, Ἤδη ὑπερκύπτοντι, καὶ εἰσορόωντι πόληα Ὑστάτιον καὶ πρῶτον, ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο Αἰνείας ἐπόρουσεν.

Vs. 1190. Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη·] Hic quidem *Euripidae* minus feliciter vestigia premit *Quintus* XI, 463. *Alcimedon e scalis* ὑψόθεν, ἠΰτ' ὀϊστὸς Ἔσσυτ' ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δέ οἱ ἕσπετο πότμος Ἀμφελελιξαμένῳ.

Vs. 1191. Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον] *Statius* Theb. x, v. 922. *Talia dicentem toto Iove fulmen adactum Corripuit; primae fugere in nubila cristae.* galeam, ni fallor, designans: de Alcimedonte *Quintus* XI, 463. αὐτοῦ Νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ, καὶ σάκος εὐρὺ, Καὶ κρατερὴ τρυφάλεια.

Vs. 1193. Εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.] In *Sophoclis* Antig. de eodem Capaneo v. 136. Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν Πέσε ταντᾰλωθεὶς Πυρφόρος. Secundum *Aesch.* Theb. v. 438, Capanei clypeus insigne gerebat γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. In loco *Sophoclis*, quam Scholia, lectionem præferunt Codex Reg. Paris. & *Eustathius* (*Sopingio* laudatus in *Hesych.* v. Ἀντίτυπα,) ad *Hom.* Od. Λ, p. 458, 24. hanc scilicet: Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντᾰλωθείς. *Scholion* in eodem Cod. Reg. adest: ἀντίτυπος διασεισθείς. comparari poterit σφενδονηθείς. *Eustathio* Ταντᾰλωθεὶς exponitur, τὸ τοῦ Ταντάλου παθών. τὸ δὲ ἦν, φασὶ, κατασεισθῆναι.

Vs. 1196. Οἵδ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας Ἰδόντες,] Dubitet quis, num legendum sit παρ' ἡμῖν· *Cum vero nostri viderent, dextrum nobis Iovis favere fulgorem*: notum illud *Ennii*: *Prospera Iuppiter bis dextris fulgoribus edit.* Viderat Adrastus Ζῆνα πολέμιον στρατῷ· quin iam ante duces Argivos Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων, ut canit *Homer.* Il. Δ, v. 381. —— Οἵδ' αὖ nostro loco sunt *Hi contra*, opposite ad Adrastum & Argivos; vid. vss. 1471, 73, 75. Nostri, παρ' ἡμῖν δεξιὸν Διὸς τέρας Ἰδόντες *cum nobis belli fortunam favere viderent*; *Homer.* Il. Γ, v. 440. Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ· Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· πάρα γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν. *Euripid.* Or. v. 370, Οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος παρ' ἡμῖν.

Vs. 1202. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ἐμοῦ.] Ubi huius enarrat historiæ picturam *Philostratus*, Icon. p. 854, νεκροὶ, inquit, ἐπὶ νεκροῖς· καὶ ἵπποι ὡς ἔπεσον, καὶ τὰ ὅπλα, ὡς ἀπερρύη τῶν ἀνδρῶν. *Euripides* versu præcedenti: Τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι. conf. *Eurip.* Supplic. v. 689 —— 693. Phoen. v. 888. *Aeschylus* Γλαύκῳ Ποτνιεῖ·

Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς,
Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

sic emendandum quod in Scholiis nostris hactenus fuerat vulgatum, ἐκπεφευγμένοι· quodque velut sincerum receperat *Stanlejus*, interpretatus: *Equi in equos irruerunt.* prope veram lectionem accedens, Cod. Augustanus præbuit, ἐμπεφυγμένοι. *Virgil.* Aen. XI, 638. *Armaque, corporaque & permisti caede virorum Semianimes volvuntur equi.*

Vs. 1207. Γνώμην ἔχοιεν] Γνώμην ἔχουσιν in utroque legitur Leid. Cod. si

si plures exhiberent, videri posset genuinum. Huius quidem dicti legitur in Augustani Cod. Scholiis inter alias deteriores interpretatio probabilis.

Vs. 1209. Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ.] Nihil erat causæ, cur a reliquis secederet Editionibus *Kingius* vulgando, καὶ πέφευγε γῆ. reliquas Edd. dum dico, Venetam & Basileenses excipio: quod hæ tamen exhibent, κἀπέφευγε γῆ, e nostra lectione depravatum, quam præferunt Flor. Cod. & Leid. B. Sicut Cantabrig. καὶ πέφευγε habet etiam Leid. A. ubi tamen ἐκ supra scriptum a correctore; additum præterea velut interpretamentum τὸν κίνδυνον.

Vs. 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;] In *Aristoph.* Plut. v. 57, τἀπὶ τούτοις δρῶ. hæc attulit *Lud. Kusterus*; *Richardus* autem *Dawes.* in *Aristoph.* Vespis v. 168, recte corrigit Miscell. Crit. p. 263, μέγα τι δρασείει κακόν· p. 264. loca diligenter adnotans, in quibus δρασείειν reperitur: quatuor huius classis, *desiderativa* vel *meditativa* Grammaticis dicta, *Steph. Bergler.* ad *Alciph.* p. 56. excitavit. In *Clem Alex.* Protrept. p. 13, 35, οἶδ' ὅτι κινήσει γέλωτα, κἂν μὴ γελᾶσαι ἔπεισιν ὑμῖν· ex *Eusebio* scribendum, καὶ μὴ γελασείουσιν ὑμῖν· imitatur *Platonis* e Phædone verba p. 64. B, Ex Oeconomicis *Callicratidae* Laconis hæc leguntur in *Stobaei* Florileg. T. LXXXIII, p. 486, 45. Γαμίσκοντα δὲ δεῖ γαμεῖν ποτὶ τὰν αὐτῶ τύχαν· corrige Γαμησείοντα, *uxorem ducere desiderantem.* sic illi pronuntiabant pro γαμησείειν. *Alia* dari *sexcenta* scribit *Berglerus*; ego hujus generis in είω desiderativa ne viginti quidem apud veteres arbitror inveniri.

Vs. 1215. ——— δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.] Hunc quoque versum *Kusterus* ad illustrandam Atticam formulam δεῦρ' ἀεί, ἕως τοῦ δεῦρο significantem, adhibuit in *Aristoph.* Lysistr. v. 1137. & ad *Hesych.* in v. Ἀεὶ, ubi plura dedit Clariss. *Alberti*, nostrum e Phœnissis locum *Phavorino* citatum adnotans. Præ ceteris formulam frequentavit *Euripides*; legitur enim præterquam in locis, ab aliis iam designatis, in Or. v. 1701. Supplic. v. 786. Helenæ v. 767, qui versus nostro simillimus est: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Attigit hæc pleraque *Gul. Canterus* in *Aeschyli* Diras v. 599. ubi Schol. Atticum usum adfirmat eodem incerti Tragici senario, qui viros Eruditos eo habuit in *Harpocratione* exercitatos, quod legi verba viderentur tanquam *Thucydidea*: Οὗτος (sic recte *Stanlej.* corrigit) μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Ad hæc *Hesychium* in Ἀεὶ comparanti versus videri poterit *Phrynichi.*

Vs. 1217. Μεῖζόν τι χρῄζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;] *Gul. Canteri*, ordine perverso posita ἢ παῖδας dubitanter restituentis, correctionem *Grotius* ceterique receperunt: idem præbent Codd. Flor. & Leidd.

Vs. 1221. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.] *Kingium* sequutus sum, e Codd. ita vulgantem. οὐκ etiam est in Leid. B. In Κοὐκ ἄν γε, superflua litera fluxerat ex initio versus præcedentis.

Vs. 1222. Ἢν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα] Monuerat forte *Kingius* in notis, pro εἰ, ἢν in Bodlej. Codd. inveniri: hoc sine dubitatione recepi, repertum & in Leidd. Sententiam expressit eamdem *Herodot.* IV, c. 132. Ἢν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανόν, ——— οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω. *Euripid.* Or. v. 1595.

ἤυγε μὴ φύγῃς πτεροῖς. Iphig. Taur. v. 843, Δέδοικα δ' ἐκ χειρῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα Ἀμπτάμενος φύγῃ. conferri poterunt Med. v. 1297. & *Sophoclis* verſus apud *Stob.* Flor. p. 599, 37. —— Armiger autem Eteoclis locaſtæ deſiderio morem gerere primum recuſabat, quoniam Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ Γλώσσῃ μιαίνειν, ut ait *Aeſchyl.* Agam. v. 645, quem locum in proxime ſeqq. imitatur *Euripides.*

Vs. 1223. —— τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;] In poſtremis Scholiaſtes verbum ſupplet ἀναγκάζεις, e vicinis lectori facile ſubaudiendum: ſed quidni, quod præceſſerat, ἐᾷς repeteremus? ἀλλ' ἐᾷς μηνύσαι κακά. Par atque eadem eſt in Oreſtis v. 897. ratio: Οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ', οὔτε σύγγονον Εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν. ubi *Scholiaſtae* nos non indigere ſupplemento monuit Clar. *Abreſch.* in *Aeſchyli* Prom. V. v. 21. ſed hinc diſtant, quæ videntur eiusdem generis, a Clariſſ. *D'Orvillio* copioſius, quam ab aliis, illuſtrata Animadverſ. in *Chariton.* p. 395. & ſeqq.

Vs. 1225. Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα Αἴσχιστα,] Virum Eruditiſſimum hoc in loco nuper erraſſe memini. Μέλλετον ſimpliciter poſitum nunquam ſignificabit *agitant*; ſemper diverſa ſunt, licet a librariis ſæpenumero confuſa, μέλειν & μέλλειν. Noſtro loco poſt μέλλετον e vicino τολμᾶν ſupplendum; niſi quis iungenda cenſuerit μέλλετον —— μονομαχεῖν. Multo frequentius ad μέλλειν verbum repetendum e præcedentibus omitti ſolet.

Vs. 1229. Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς Πύργου,] Parum quidem intererat, utrum προὐπῆρξ', optimis etiam ſcriptoribus uſurpatum, an ὑπῆρξ' legeretur; hoc tamen in locum prioris reſtituere non dubitavi: cur enim *Aldi* Codicem reliquis omnibus anteponeremus? *Kingium* miror, qui non receperit, quod ſcribit in omnibus Codicibus reperiri; cum Anglicis concinunt Florentinus & Batavi, præbentes, Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ'. Hoc *Euripideum* eſt, atque infra poterit in Vs 1575. adfirmari. Noſtro loco præterea Codex uterque Leidenſis præferebat: ἐπ' ὀρθίου σταθεὶς Πύργου· alter autem hoc Scholion: ἤρξατο τοῦ λόγου, ἐφ' ὑψηλοῦ στάς. Loco vulgatæ lectionis, ἐπ' ὀρθίου tamen recipiendum non putavi: hanc ſequutus videtur *Statius* Theb. VII, 374. ubi *Rector ab aggere coepit.* Apud *Heſychium* in Ἀπ' ὀρθίου, ἐπὶ ὑψηλοῦ· *Kuſterus* recte videtur correxiſſe ἀπὸ ὑψηλοῦ.

Vs. 1231. Ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,] Quod legitur ad hunc verſum in Scholiis: οὗτος ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται· pertinuiſſe forſan videretur ad præcedentem: Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ. quoniam hæc omitti potuerunt in exemplaribus vetuſtis abſque detrimento ſenſus; illa minus: videantur in Vs. 1080. notata. Verumtamen verſum noſtrum 1231. deſignari, manifeſtum arbitror ex Auguſtani Codicis Scholio: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη· λείπει οὖν, τῷ λαῷ ταῦτα λέγων. mihi quidem uterque genuinus videtur. Cum verſu 1231. & vicinis comparari poteſt ſcena non diſſimilis in Heraclidis *Euripidis* vſſ. 801. & ſeqq. Noſtrum locum reſpexiſſe ſuſpicor *Statium* Theb. VII, v. 373. *Et tuus armatis it ecce ſilentia frater: Vix ea turre ſenex; cum Rector ab aggere coepit: Magnanimi reges &c.* ſed apud *Statium* deinceps Polynices primus Eteoclem in proelia poſcit.

Vs.

Vs. 1232. *Δαναῶν ἀριστεῖς,*] Scribendum cenſeo, *Δαναῶν τ' ἀριστεῖς·* e Cant. Cod. & a Leid. quod enim hic Codex exhibet, *Δαναῶν παριστεῖς*, illinc fluxit. Vulgata per iſtos fuit Codices propagata, quibus deerat verſus præcedens. Dici quidem *στρατηλάται* poterant *Δαναῶν ἀριστεῖς*, ſed, ubi mox Κάδμου λαὸς memoratur, cui præerat Eteocles, Argivum exercitum iſthac ornans adpellatione a Ducibus diſtinguere voluit *Euripides.*

Vs. 1235, 36. Ἐγὼ *γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,* Μόνος *συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην.*] Corrige, ſodes: Μόνῳ *συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην·* præceſſerat Ἐγὼ *γὰρ αὐτὸς*, id eſt, *μόνος*, Μόνῳ *συνάψω* —— *μάχην·* in Heraclidarum loco deſignato ſcribendum v. 808, *ἐμοὶ μόνος μόνῳ* Μάχην *συνάψας·* vulgatur Μάχῃ *συνάψας. Eurip.* Alceſt. v. 1140, Μάχην *συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ.* Mſ. Flor. legit *δαιμόνων τῷ κυρίῳ.* Iuvenis Eruditus noſtrum verſum hoc modo correxerat: Μόνος *συνάψω συγγόνῳ μόνῳ μάχην·* veriſimilius mihi quidem videbatur alterum: *αὐτὸς* etiam apud *Euripiden* ſignificat interdum *ſolum*: Phoen. v. 485, *ἔχει* Τυραννίδ' *αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.* v. 1749, Νῦν *ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.* apud alios hoc uſu frequentiſſimum eſſe præter ceteros docuit Celeberr. *Hemſterhuſius* in *Luciani* T. I, p. 230, & 231. —— In verſu 1235, *κίνδυνον μεθεὶς* non eo certe ſenſu capiendum, quo ceperunt Interpretes: *Grotius* expreſſit feliciſſime, *In me periclum recidat. Virgilii* Turnus in Aen. XII, v. 694. *Quaecunque eſt fortuna mea eſt: me verius unum Pro vobis foedus luere, & decernere ferro.* Suſpicabuntur nonnulli vel *τόνδε* commutandum in *τῶνδε*, vel corrigendum potius: Ἐγὼ *γὰρ αὐτὸς, τόνδε κινδύνῳ μεθεὶς,* Μόνῳ *συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην. Ego namque ſolus, huncce, (me* nimirum,) *periculo remittens,* vel *obiiciens, cum fratre ſolo manus conſeram*: hac ſtructura *μεθιέναι* adhibetur in *Euripidis* Alceſt. v. 849, 1111. Cycl. v. 209 Bacch. v. 350. *Aeſchyl.* Theb. v. 1056. *πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.* Sed nihil hic novandum iudicabit, qui meminerit in *Euripidis* Rheſo recte ſcriptum v. 154, Ἐγὼ *πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω* Ῥίψας *κατόπτης ναῦς ἐπ'* Ἀργείων *μολεῖν.* ubi ſcripſiſſe potuerat in eumdem ſenſum *τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,* Θέλω *κατόπτης* &c: ſunt enim adfinis ſæpe ſignificationis verba, velut in Hippol. v. 356, Ῥίψω, *μεθήσω σῶμα·* Hel. v. 1412, *μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον.* Iam vero *ῥιψοκίνδυνος* Rheſus dicitur *τόνδε κίνδυνον ῥίψας*, Eteocles autem *τόνδε κίνδυνον μεθείς. Periculum* vel *aleam periculi ſubire* venuſta tranſlatione dicitur *κίνδυνον*, & *κινδύνου κύβον ῥίψαι*, vel *ἀναῤῥίψαι.* vid. *Io. Brodaeus* in *Eurip.* Heraclid. v. 150. *Iſ. Caſaubon.* in *Sueton.* Caeſ. c. XXXII. *Dukero* citatus in *Thucyd.* IV, c. 85. & *D'Orvillius* in *Charit.* p. 88. Quo ſpectaret *Euripides* in Rheſi verbis hoc minus obſcurum, quod paulo diceret inferius v. 183. Ψυχὴν *προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.* In eiuſdem dramatis v. 446. Summus *Hemſterhuſius* ad *Schol.* in *Ariſt.* Plut. p 205. reſtituit: *ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας* Ῥίπτεις *κυβεύων τὸν πρὸς* Ἀργείους Ἄρην. *Aeſchylum* imitabatur *Euripides* in Theb. v. 420, *ἔργον δ' ἐν κύβοις* Ἄρης *κρινεῖ.*

Vs. 1238. —— *τῶνδε πατρῴαν πόλιν.*] *πάλιν* legitur in Flor. Cod. hic tamen præfero *πόλιν.* ſæpius iſta duo permutantur etiam in Euripideis Codd.

Vs. 1240. Ἀργείαν *χθόνα* Νείσεσθε] *Homerum* reſpicit in Il. Γ, v.

74.

74. —— τοὶ δὲ νεέσθων Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. atque ex eadem carminis Homerei particula qua Menelaum Paris in singulare poscit certamen, huc alia quoque transtulit *Euripides*. Ex tribus quatuorve diversis verbi lectionibus Νίσεσθε, Νίσσεσθε, Νείσσεσθε, *Grotianam* elegi Νείσεσθε, quam dabat Leid. A, *Apollonio Rhodio* frequentatam, cuius in exemplaribus νίσσεσθαι, ut in Homericis, sæpius etiam invenitur.

Vs. 1241. [*Σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.*] Hunc versum, si quidem abesset, nemo requireret: *Barnesio* τε debetur pro δέ. Legitur in Leid. B, *Σπαρτῶν τε λαῶν ἅλις.* in Flor. *ὃς κεῖται νεκρός.* neutrum placet; nec *κεῖται θανών*, neque *κεῖται νεκρός.* Si Græce dici potest *λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών*, non tamen ita loqueretur *Euripides.* Versum ego spuriorum in classem refero, velut minus Euripideum, atque inprimis indignum Eteoclis, hactenus victoris, persona. Senarii forte conditor hymnum legerat in Castores *Theocriti* (XXII) ubi v. 177, —— *ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου Εἷς· ἀτὰρ ἄλλοι πάντες ἐϋφρανέωσιν ἑταίρους.* Legitur & in Rhesi v. 870, *Μὴ θνῆσχ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.*

Vs. 1242. *Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ*] Sic per Edd. vulgata, *Τοσαῦτ' ἔλεξ'· ὁ σὸς δὲ Π.* restituit, e MSS. *Kingius.* præter Cantabrig. Cod. ita præferunt uterque Leid. erat in Flor. *Τοσαῦτ' ἔλεξε, σὲ δὲ Π.*

Vs. 1243. *Ἐκ τάξεων ὤρουσε,*] Ad *Kingium* usque dederant *ὄρουσε.* sic quidem scriptum ab *Euripide* verosimillimum est, signo tamen adposito, quod literam producendam monstraret; sed, ω Athenis recepto, hic quoque scripserunt *ὤρουσε*, prouti legitur in Codd. Leid.

Vs. 1244. *Πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι,*] Quod additur, *τάδε*, cum sequentibus *ὡς δίκαι' ἡγούμενοι*, iungendum vidit *Barnesius*; priores latuerat, *Grotium* quoque. *Eustathius* ad Homericum, *πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί*, recte contulit, atque *Euripiden* illinc sumsisse scribit τὸ, *Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν.* quod legitur in Hecuba v. 551. & in Codicibus duobus Leidens. *Orestis* v. 902, *Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, οἱ μὲν ὡς καλῶς, Οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν.* ubi tamen melior est lectio vulgata: Respicit hæc *Hesychius*, *Ἐπεῤῥόθησαν* explicans *ἐπήχησαν, ἐπεβόησαν.* *Orpheus* Argonaut. v. 792, *Λαὸς ἐπεῤῥόθεεν·* venuste verbum adhibuit *Sophocles* ap. *Athen.* VII, p. 277. B. ut undarum strepitum, in quo sita proprietas, audire videaris: *Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.*

Vs. 1246, 47. *Ἐπὶ τοῖςδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.*] Recepi quæ Codices subministrabant Leidenses; primum *τοῖςδε δ'*, in locum vulgatæ *τοῖσι δ'*, ex eorum altero B repositum: *τοῖςδ'* erat in A. Deinde *στρατηλάται*, quod in utroque legebatur, præ vulgatis placuit: plerique dederunt *στρατηλάτας·* *στρατηλάταις* est in Edit. *Grotii.* triplex ista fuit & in vetustis exemplaribus lectio, quod e Scholiis adparet. *Kingius* etiam in notis corrigit *στρατηλάται*, recteque convertit Euripidea, ex *Homericis* translata Il. Γ, v. 269, & seqq. conf. vs. 295, 315.

Vs. 1249. *Δισσοὶ γέροντες Οἰδίπου νεανίαι.*] Pro *Δισσοὶ*, legitur in Flor. Cod. *Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.* Infra reperitur illud v. 1369, *Ἐπεὶ δὲ χαλκίοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.* De his deinceps videbimus. Nostro loco *Δισσοὶ* ni-

nihil eſſet cauſæ cur mutaremus. Menelaum & Agamemnona Δισσοὺς Ἀτρείδας dixit *Sophocles* Aj. v. 57, 960. in Phil. v. 264. οἱ Δισσοὶ στρατηγοὶ vocantur; & in Antig. v. 982, Plexippus & Pandion Δισσοὶ Φινεῖδαι. Ingenioſe *Io. Pierſonus* emendat Oed. in Col. v. 437, Κἀκ ταῖνδε δισσαῖν παρθένοιν ubi vulgatur δ' οὔσαιν.

Vs. 1252. Ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,] Perperam in Edd. primis ſcriptum erat χρῶματ' οὐκ ἤλλ. Meminerat & hic *Homeri* Tragicus: Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτέ τι λίην Ταρβεῖ, ex Il. Ν, 279, 284. Paris & Menelaus in Il. Γ, 342. pinguntur Δεινὸν δερκόμενοι. duo fratres Euripidei v. ſeq. Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ. *M. A. Muretus* V. L. v, c. XVII. cum hoc verſu contulit *Horatianum: furit te reperire atrox Tydides*; Euripidea quoque more ſuo ſic venuſte convertit: *Steterunt coruſci, vultu eodem quo prius, Haſtam furentes mittere alter in alterum.* Quam *Euripides* in Hec. v. 1135, μαργῶσαν χέρα, *Sophocles* in Aj. v. 50, dixit χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. ibi *Schol.* γράφεται, inquit, καὶ διψῶσαν: imo vero ſic ſcribitur; ſed in alterius Tragici loco, quem habet *Athen.* x, p. 433. F. *Sophoclis* & *Archilochi* verbis hæc adiiciens: καὶ τῶν τραγικῶν δέ τις ἔφη, Ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. ex *Athenaeo* tranſſcripſit *Euſtathius* in Od. Λ, p. 458, 37. ἴσχειν illic in ἰσχύειν degeneravit: *Sophoclis* ex Ajace verſum poſuit ad Il. Ν, p. 887, 44. Huius verbum & Euripideum velut adfinia coniungit *Philo Jud.* de Agricult. p. 192. D. μαργῶσαν ἔτι καὶ μαιμῶσαν τὴν ἀεὶ κενὴν ἐπιθυμίαν. quorum primum ſollicitari non debuerat.

Vs. 1254. Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν Φίλων,] Ante vulgatam ἄλλοι, *Barneſium* in ἄλλος recte commutaſſe, ſolus etiam hiatus aures docet minus exercitatas; firmatur autem ἄλλος, cum a Codd. ſcriptis, tum ab uſu Poëtarum, ἄλλος ἄλλοθεν plurativis iungentium: ſic ſemper *Homerus* & huius imitatores: e Codd. MSſ. ἄλλος aliquoties apud *Oppianum* revocari poterit; in *Arati* quoque Progn. v. 376. ponendum: conf. Phoen. v. 146. Non aliter *Euripides*, Or. v. 1498, Βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης. Iphig. Taur. v. 319, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι.

Vs. 1255. Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·] Multum argutatus *Barneſius* tandem coniecturam periclitatur; *ſic*, ait, *lego:* Λόγοισι θάρσυνόν τε πρός τ' ηὔδων τάδε. *Homerus* iſta ſcribere potuerat, non Tragicus Atticus: error *Barneſio* condonandus eſt, quem errarunt etiam homines primarii. Quem nihil hic remoratur, Lector forſan mirabitur, quid illuc impulerit *Barneſium*: Codicem ille Cant. venerabatur tanquam inviolatæ bonitatis; in iſto Cod. forte fortuna legebatur: Λόγοισι θαρσύνοντε προσηύδων τάδε. Reperitur in Leid. A, θαρσύνοντες προσηύδων τάδε. Sed alter Leid. & Flor. editis recte concinunt: genuinum utique vulgatum ἐξηύδων τάδε. Non parum differunt, *aliquem alloqui*, & *quid eloqui*: *Sophocles* Phil. v. 1238, Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν. *Euripides* Hippol. v. 590, Τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος. In locis noſtro ſimillimis *Homerus* etiam adhibet θαρσύνειν ἔπεσι, vel μύθῳ, & *Apollonius Rhod.* qui II, 64, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν. *Homer.* Il. Β, 75. Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Vs. 1256. Πολύνεικες, ἐν σοὶ] Supplendum utique κεῖται vel ἐστιν· *in te* vel

vel *in tua situm est potestate ; a te pendet.* Græce doctis notissimæ formulæ vim iuvenes hæc pauca docebunt, e duobus Tragicis petita: *Euripid.* Iphig. in Aul. v. 1378. Εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει, Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε νηῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί. Iphig. in Taur. v. 1057, ὡς ὑμᾶς βλέπω, Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι. *Sophocles* Philoct. v. 960. Τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἄναξ Ἤδη 'στι; καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. Oed. Tyr. v. 322, Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν. (ut *Eurip.* Alc. v. 278.) Oed. in Col. v. 239. ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ Κείμεθα τλάμονες. v. 384. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Nonnihil hinc distat in *Eurip.* Med. v. 228. Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα. quod prorsus pervertit *Barnesius* : respondet Terentianum Adelph. III, 2, v. 32. *in quo nostrae spes opesque omnes sitae* : dixisse potuerat in eumdem sensum usitatissima formula, ὃς γὰρ ἦν μοι πάντα.

Vs. 1258. Ἐτεοκλέα δ' αὖ,] Quem evitaverat v. 73, *King.* hic sequitur errorem *Barnesii* Ἐτεοκλεᾶ scribentis, & Ὀρφεᾶ Hippol. v. 953. *ob metrum* scilicet! alibi reliquit intacta, quæ noverat ultimis productis apud *Euripiden* reperiri : Βασιλέα, Ἀχιλλέα, Θησέα, Πηλέα. versum ex Androm. 545, citat in eam rem *Etymolog.* p. 390, 7. In *Aeschyli* quoque Theb. v. 1015. ad ultimam in Ἐτεοκλέα productam *Georg. Arnaldum* offendisse memini —— Ad hæc autem Ἐτεοκλέα δ' αὖ, forsan adscripserat Grammaticus verbum προσηύδων, quod, sede non sua, versu 1255. duo saltem Codd. exhibebant.

Vs. 1259. Νῦν, καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.] Supra scripta recordor in Vs. 594, hic tamen e MS. Cantabrig. recte positum a *Barnesio* σκήπτρων pro σκῆπτρον. atque ita duo quoque Codd. exhibent Leidenses. Est vero Tragicus noster εὐεπίφορος εἰς τὸ Καλλίνικος, quod in eius dramatis pæne vicies recurrit.

Vs. 1261 —— 64. Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν, Ἄκραν τε λαμπάδ',] Poni potuerat e Codd. scriptis, Anglicis certe, *Kingio* probata lectio, nec *Scholiastis* incognita: ὑγρότητ' ἐναντίων· sed in difficilibus hisce nugis nihil fuit novatum, nisi quod versu 1261 sedem vocularum τε & δὲ transmutarim, prouti legebantur in Codd. Leid. *Scholiastae* Ῥήξεις interpretantur τὰς τῆς χολῆς, vel τῆς κύστεως ῥήξεις. In sacro quidem Tiresiae apud *Soph.* Antig. v. 1021, μετάρσιοι Χολαὶ διεσπείροντο. *Triclinius* in istum locum, ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν, inquit, καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· hoc in dramate, quantum commemini, nuspiam istiusmodi fuit adnotationi locus; in Prometheo Vincto memorat *Aeschylus* v. 494, Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Quod *Kingius* in hunc Phœnissarum locum evulgavit ex Barocc. Codice, Scholion fortassis est *Triclinii*, quem in *Sophocle* versantem memoria fefellerit. in tres ille Tragicos Scholia quædam scripsisse videtur. —— Ad istam suam interpretationem Grammatici tum accommodant ὑγρότητ' ἐναντίαν, vel ἐναντίων· Hos sequutus, *Kingius* in notis Euripidem convertit: *rupturasque vesicae observabant ; illud scilicet liquidum ex quo de hostibus augurium fecerunt.* Putabat nimirum *King.* totam hanc sententiam *auguria* Græcorum spectare: dixisse debuerat *aruspicinam*, vel potius, *ignispicinam.* In *ignispiciis* flammam potissimum spectabant, quomodo se per auras explicaret ;

nul-

nulla fit in iis *ruptae vesicae*, quod nobis hic narrant Græculi, mentio. *Eurip.* Supplic. v. 155. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα. Duo sunt in hanc rem loca inprimis luculenta: apud *Senecam* Oed. v. 309, Tiresias: *Utrumne clarus ignis, & nitidus stetit, Rectusque purum verticem coelo tulit, Et summam in auras fusus explicuit comam? An latera circa serpit incertus viae, Et fluctuante turbidus fumo labat?* respondet ad singula Manto: hæc eadem apud *Statium* Theb. x, v. 593. *Sanguineos flammarum apices, geminumque per aras Ignem, & clara tamen mediae fastigia lucis Orta docet; tunc in speciem serpentis inanem Ancipiti gyro volvi, frangique rubore Demonstrat dubio.* Postrema videri possent ad *Euripidae* ῥήξεις illuminandas accommodata; nec minus, quod sequitur apud *Senecam*; *pugnax ignis in partes duas Discedit, & se scindit unius sacri Discors favilla*; portendens scilicet, quod postmodum evenit, multis memoratum, & *Statio* Theb. xii, 430. & seqq. ut ῥήξεις fuerint αἱ τοῦ πυρὸς καμπαὶ καὶ εἰλήσεις in Scholiis ad *Apollon. Rhod.* I, v. 438. memoratae, *sinuosa volumina flammae*, sed ab his mentem abstrahunt adiecta. Hic itaque locus etiam exspectabit interpretem, qui nobis ὑγρότητ' ἐναντίαν melius exponat, quam fecere priores. —— Ἄκραν λαμπάδα recte interpretantur τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος: *caudam* ignispices adpellasse videntur proprio velut vocabulo: *flammarum apices* dixit *Statius* Theb. x, 593. & Achill. I, v. 521. His potissimum vel victoria portendebatur, vel clades: ὃ δυοῖν ὅρους ἔχει, Νίκης τε σῆμα καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων· ubi Ms. Leid. A habet τὰ τῶν ἡσσωμένων· sed ο superscriptum. —— Per ἐμπύρους ἀκμὰς *ignis* vel *flammae vigorem*, ut puto, designat *Euripides*: male erat ominatum in *Soph.* Antigon. v. 1015, quum ἐκ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν· apud *Valer. Flacc.* viii, v. 247. *non se pingues tum candida flamma per auras Explicuit.* Contra laetus Idmon *Apollon. Rhod.* I, v. 437. spectat σέλας Πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο. *Valer. Flaccus* I, v. 205. *Protulit ut crinem densis luctatus in extis Ignis, & adscendit salientia viscera tauri.* *Crinis* adpellationem e libris Aruspicum erutam non absurde suspicabatur *Iul. Caes. Scaliger*: sed *Vossio* memoratus ad h. l summus *Gronovius* Diatribes in *Statii* Sylvas cap. LIII, p. 349. ignium flammas sæpe *crines* dici docuit, supra prolata *Senecae* verba quædam excitans, & *Aeschylea*, Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, quæ leguntur in Prom. V. v. 1043. Idem in Agamemn. v. 314. dixit Φλογὸς μέγαν πώγωνα. Schol. Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός. conf. *Hesychius*. *Euripidis* ἐμπύρους ἀκμὰς explicant in Scholiis τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἀναδόσεις· additur in August. Cod. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους, ἤτοι τοὺς ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· ut hic a figura *vigorem flammae*, desinentis in acutum, ὀβελίσκους vocat, sic *Aeschylus* πώγωνα. *Aeschylum* imitatus est *Euripides* in Phrixo, quod, absque *Photio* esset, ignoraremus; hæc est in *Photii* Lexico nondum edito nota: Πώγωνα πυρὸς, τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρὸς, Εὐριπίδης Φρίξῳ. huc respicit *Pollux* II, 88. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τοῦ πυρός. non aliter judicasset *Bern. Martinus* V. L. iv, c. ix. si viro Elegantissimo *Photii* fuisset ad manum adnotatio.

Vs. 1265. Ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν,] Hæc respicere *Plutarchus* videtur T. II, p. 1059. A. ἐμὲ πολλῆς —— μεστὸν ἥκοντα ταραχῆς, εἴτε τισὶ λόγοις, εἴτε ἐπῳδαῖς, εἴτε ἄλλον ἐπίστασαι τρόπον

που παρηγορίας, οὐκ ἂν Φθάνοις ἰατρεύων. —— Proxime certe sequentia, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα Δεινῆς ἁμίλλης· *Seneca* Phoeniss. v. 401, 402. ubi similiter Nuncius ad Iocasten: *I, redde amorem fratribus, pacem omnibus; Et impia arma mater opposita impedi.* Vix crediderim vocem ἀλκὴν hoc in loco profectam ab *Euripide*.

Vs. 1268, 96. [Καὶ τἆθλα δεινά, δάκρυά σοι γενήσεται, Δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.] Hi duo quoque versus mallem abessent. Alter hariolum potius decet, quam armigerum Eteoclis. Sed quam belle congruunt hæc, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα Δεινῆς ἁμίλλης· ad ista, Δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν? Phoenissarum chorus v. 1295, de alterutro sollicita, Δίδυμα τέκεα, inquit, πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει; in hoc quoque metu subsistere debuerat Nuntius. Præterea tanto luctui *lacrymae* quam parum respondent? vere dicitur in Troasin vs. 604, Ὡς ἡδὺ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπονθόσιν. *Canterus* & *Kingius* iungenda censuerunt ista: ὡς ὁ κίνδυνος μέγας, Καὶ τἆθλα δεινά· Et quid, obsecro, tum significabunt sequentia: δάκρυά σοι γενήσεται lacrymae *tibi erunt*? Iungi saltem debuerant, ἆθλα (τἆθλα scribi non potuit a Tragico) δάκρυά σοι γενήσεται. *certaminis ipsorum præmia tibi erunt lacrymae*: semel hoc ferme modo loquutum *Euripiden* in Helena memini v. 487, ἢν δὲ δεσπότης Λάβῃ σε, θάνατος ξένιά σοι γενήσεται. Huius loci memor, & *Sophoclei* in Antig. v. 13, 14. Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο, Μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ· facile versus hos duo condere quis potuit, &, sicut alios fecerat, *Euripideis* interserere. Nonnulli tamen tuebuntur velut non indignos *Euripide*, nunciique persona, qui hæc, secedente Iocasta, dicere potuerit vultu ad spectatores converso. Fortassis erunt, qui corrigi malint hoc modo:

Ἔπαθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται,
Εἰ σοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Nam si periret eorum alter, utroque tamen mater censeri deberet orbata.

Vs. 1271, 72. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασιν Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.] *Canteri* lectionem, οὐδὲ corrigentis, pro οὐδ' ἐν, *Grotius* & *Barnesius* receperunt, altero Leidensium Cod. firmatam; nam in A Leid. perperam scriptum: οὐδὲ ἐν π. Emendate scripta *Ioachimum* legisse *Camerarium*, liquet ex eius Quaest. Miscell. Decur. XI, Probl. VI, VII. De variis, quæ prostant, interpretamentis quodcunque demum eligas, attendenti semper adparebit hic perincommoda mentio *chorearum*, atque Antigones personæ, in sene patre curando semper occupatae, minime conveniens. Dum ultimis ædibus hic evocatur a matre, moerore confecta puella qua tandem specie choreas agitasset animo? Sed hoc forsan ipsius est, personis congrua sæpe minus observantis, *Euripidae* peccatum. Nostro similis est in Iphig. Aul. locus v. 1343, postquam dixerat puella: Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας· &, Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας· sic Clytæmnestra: Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα, Ἀλλὰ μίμν', οὐ σεμνότητος ἔργον.

Vs. 1275. —— μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.] Quod in quatuor Codd. invenerat, ἀλλήλοιν reposuit *Kingius*: ad illos quatuor, duo Leid. & Flor. accedunt: veram lectionem nobis *Anglus* exhibuit, quia dualem numerum requiri iudicabat: sed hoc erat levius: ante *Kingium* vulgata lectio, μὴ πρὸς ἀλλήλοις θανεῖν, Græca non erat. Ista talia mireris intacta reliquisse *Canterum*:

tum: casus requirebatur secundus: *πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν* significat *mutuis caedibus confici*. Πρὸς τινὸς θανεῖν, πεσεῖν, ὀλωλέναι, tritissima sunt.

Vs. 1282. —— *οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά*.] Commodum est interpretamentum in August. Codice: *νῦν οὐχ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσθαι· οὐκ ἔστι καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε νῦν*. congruit his: *οὐ σεμνότητος ἔργον*, in Iphig. Aul. v. 1344. In utroque Leid. Cod. legitur *τὰ σά·* sed in altero diversa fuit adscripta lectio: *γρ. τάδε· ἥγου τὰ παρόντα·* quam & in Codicis Barocc Scholio *Kingius* memoratam invenit: *οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τάδε*. Frequens quidem illud *τάδε* sicut hic, eadem loquendi forma legitur in Ionis *Eurip*. versu 1397. *Οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά. μή με νουθέτει.* Quod aliis *αἰσχύνην ἔχειν*, *Euripidi* dicitur *ἐν αἰσχύναις ἔχειν* Suppl. v. 164. cui hoc genus adamatum, *οὐκ ἐν εὐμαρεῖ*, *οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ*, & similia, frequentanti: venustum *ἐν ἀνδράσιν*. & *οὐκ ἐν ἀνδράσιν*, Iphig. Aul. v. 945. Alc. v. 723, 732. *ἐν ἀσφαλεῖ*; & *οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ*, Hec. v. 980. & Hippol. v. 785, *Τὸ πολλὰ πράσσειν, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου·* ubi duo Codices cum editis *βίου* legunt; sed *βίῳ*, quod est in Append. Vatic. *Prov*. IV, 8. mihi quidem placet: *Antiphanes* apud *Athen*. III, p. 103. F. *ὅστις, ἄνθρωπος γεγὼς*, (vox exciderat ista, ni fallor) *Ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται, Πλεῖστον ἡμάρτηκε*.

Vs. 1285. Αν. *Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον*.] Antigonen in his, *Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'·* equidem substitisse suspicor; atque odiose cessanti, plura quoque dicere paranti, locasten mox obiecisse proxime sequentia: *οὐ μελλητέον. Ἔπειγ', ἔπειγε θύγατερ*. ut his adeo persona fuerit Iocastae praefixa. *Seneca* contra suis in Phoenissis Antigonen v. 403, dicentem facit: *Perge, o parens, & concita celerem gradum; Compesce tela, fratribus ferrum excute: Nudum inter enses pectus infestos tene.*

Vs. 1286, 87, 88. —— *ἢν μὲν φθάσω Παῖδας πρὸ λόγχης, οὑ 'μὸς ἐν φάει βίος· Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.*] Unica tantum excepta *Grotii*, per Editiones ceteras receptus, inter vss. 1287. & 1288, medius hic legebatur senarius:

Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ· non invenustus ille quidem, & *Euripideus*; sed hic ridiculus, atque a Tragico haud sanequam collocatus. Iam antiquitus lectum, nonnullos eiiciendum tamen censuisse, Codices manifestant, quorum, dum legitur in aliis, in nonnullis fuit omissus: adest in Leid. A, recte deest in B, nec non in Flor. de Britannicis silet *Kingius*, quem ista ne suspicio quidem tetigit: *Grotium* Codices invenisse puto Parisiis, quorum auctoritate motus hinc alienum versum eliminaverit. *Grotium* sequi non dubitavi, quem *Euripidis* osores versuumque vulgatorum defensores imperiosi vituperare reverebuntur. Versus, hic interpolatus, suo loco supra recte collocatur 983,

Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ. *morieris, si abitum tuum Tiresias anteverterit.* Sed nostro loco quomodo tandem Antigonae *relictae* mortem potuisset minitari mater? Suspicor versum Histrionibus deberi; quibus, dum superius recitata forte recordabantur, inscii exciderit: non valde tamen reluctabor interpolatoris studio tribuendum existimanti. Sed illud extra dubium est, scenicos actores immutasse non pauca, versus etiam integros, seu fortuito, sive opera data, hic illic interseruisse dramatibus. *Schol*. in Phoen. v. 271, *οἱ ὑποκριταὶ*

 ἰδίᾳ

διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. insignis est in Scholiis ad Orestem adnotatio v. 1372. & seqq. (ed. *King.*) *τούτους τοὺς τρεῖς στίχους οὐκ ἄν τις συγχωρήσειεν* Εὐριπίδου *εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὑποκριτῶν·* cetera legi poterunt; tum & illud, quod de histrione nobili (Κωμῳδός fuit non Κωμῳδοποιός, in quibus non discernendis hic & ubique peccatum) Lycone narrat *Plutarchus* T. II, p 334. E. Sed in *Euripide* potius subsistam: *Scholiastes* in Medeæ v. 355, Οὐ *γάρ τι δράσεις*] Δίδυμος *μετὰ τοῦτον φέρει τὸ,*

Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

καὶ μέμφονται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. legendum *μέμφεται·* *Didymum* enim actores hoc nomine culpasse, liquet e Scholiis in vers. 379, & 380,

Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

Ἢ *θηκτὸν*] *ὧδε καλῶς κεῖται.* Δίδυμος *σημειοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β τὸ, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς.* Duobus præcedentibus perperam a scenicis actoribus versum 380 adiectum censebat *Didymus*: mihi versus uterque videbatur histrionibus imputandus; *Euripideus* autem, qui ab Ἢ inceperit, intercidisse: uterque saltem sua sede recte legitur supra 40 & 41. Mutationes ab iisdem in *Euripidis* Medeam invectæ præterea memorantur in Scholiis ad vss. 228, & 920. prioris generis interpolationes in hoc dramate sunt plurimæ: versus 778 Γά*μους τυράννων* &c. quem, *Scaligero* minime suspectum in *Varron.* p. 100, suam certe sedem non occupare vidit *Reiskius* in Miscell. Lips. Nov. Vol. v, p 719. recte deest in Cod. Flor. e præcedentibus confictus; vid. vss. 17, 578, 700. —— Paucis interiectis legitur v. 784, 785,

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

inauditam nobis hinc ellipsin enotent: plene dixit *Euripides* v. 940, Αἰτοῦ Κρέοντα, *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.* v. 913, & 971, Ἱκετεύετ', *ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν* (ita MS.) *χθόνα,* Κόσμον *διδόντες.* Versus 785 excidere potuit in pronunciandi calore; sed nunquam *Euripidis* effluere calamo, si quis alius, meditate scribentis: peperit autem versum vocabulum *αὐτοὺς*, versu 784 male collocatum; scribendum *αὐτῇ.* sic v. 947, 950. Πέμψω *γὰρ αὐτῇ, δῶρ' ἃ καλλιστεύεται,* —— Παῖ*δας φέροντας.* adde v. 957, 58. *Seneca* Med. v. 575. *Haec nostra nati dona nubenti ferant.* Huius generis e Medea nonnulla præcepit ante annos Græce Doctissimus *Io. Piersonus* Veris. I, c. v. quocum versus etiam, p. 59. designatos, Πάντως *σφ' ἀνάγκη* &c. semel tantum arbitror ab *Euripide* positos, sed e priori loco post versum 1239 male repetitos. Plura supersunt, tum in hoc dramate, tum in Hippolyto & Alcestide præsertim: sed hæc pervestigaturi tamen meminerint *τὸ μηδὲν ἄγαν.*

Vs. 1290. Αἶ, *αἶ, αἶ, αἶ.*] *Kingio* colon est primum, qui, Scholia sequutus, pro XIV, versus nobis exhibuit strophes & antistrophes XV. Αἶ scribitur *περισπωμένως* in Codd. *Sophoclis* & *Euripidis*; in veteri Leid. Αἶ, *αἶ*, bis tantum hoc in loco, sed paulo post legebatur, *αἶ αἶ διὰ σάρκα δ' ἐμὰν* Ἔ. In *Sophoclis* Antig. v. 1314, tria cola coaluerunt in unum versum, sic separanda, prouti leguntur in Cod. Reg. Paris. Αἶ, *αἶ, αἶ, αἶ,* / Ἀνέπταν *φόβῳ·* / Τί *μ' οὐκ ἀνταίαν* / Ἔπαισέ *τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;* / Δείλαιος *ἐγὼ, φεῦ, φεῦ.*

Vs. 1291. Τρομερὰν *φρίκᾳ, τρομερὰν φρέν' ἔχω*] Anapæsticum dimetrum

trum *Kingio* debemus; vocem Φρίκα Codicibus Leidensibus, e quibus ita reposui pro Φρίκαν' in eorum altero supra scriptum Φόβῳ· alia tamen adest interpretatio, vulgatam ante lectionem spectans: ἔντρομον ὀρθίαισιν τριχῶν ἔχω, ἥγουν ἔμφοβον. *Soph.* Oed. in Col. v. 1460. ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. alteram lectionem ex editis Scholiis etiam eruit & adprobat *Battierius*: quam ut sequerer, haec *Euripidis* effecerunt: in Troasin v. 182, ὀρθρεύουσαν ψυχάν: Ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον Φρίκα. v. 1026, Φρίκη τρέμουσαν. Ionis v. 897, Φρίκα ματρὸς, *metu matris*. Absque his, τρομερὰν Φρίκαν non sollicitassem: *Antipatro Sidonio* θάλασσα dicitur τρομερῇ Φρικὶ χαρασσομένη, Antholog. 1, c. LVI, ep. 5. v. 2.

Vs. 1292. Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν] His praefixa Αἶ ἔ. vel Αἶ, αἶ. delenda vidit *Battierius*, &, in Flor. Cod. praetermissa, *Kingius* eiecit, qui duo cola sequentia, sic ante vulgata, "Ελεος, ἔλεος. / "Εμολε ματρὸς δειλαίας, ita separavit, litera tantum interserta: "Ελεος, ἔλεος ἔμολε / Ματέρος δειλαίας. Cod. Leid. a ματέρος etiam exhibet; uterque autem Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν, quibus supra scriptum σαρκὸς ἐμῆς.

Vs. 1295, 96. Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα / Πότερον αἱμάξει.] Δίδυμα τέκνα vulgarant: τέκεα substituerunt *Grotius*, *Piersius*, *Battierius*, & *Kingius*, sive Codices, seu Scholia sequuti: hoc est in Leidd. & Flor. Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει, *Duorum filiorum uter nempe cruentabit alterum*: Scholiastes Δίδυμα τέκεα] Τοῦτό τινες σολοικισμὸν ἡγήσαντο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τεκέων. auctiora Codex exhibet August. Duplicem sibi soloecismum fingebant, alterum in casu recto, Δίδυμα τέκεα in πότερος alterum, cuius vice πότερον erat in Flor. Cod. Genuinum est πότερος, non vocis praecedentis τέκεα formam, sed significatum spectans, more satis usitato: proximum accedit illud *Philoxeni* in *Aristophanis* Pluto v. 292, τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες βληχώμενοί τε —— respondet *Homericum*, τέκνον φίλε. *Callimachi* τέκνον ἄλαστε· quod *Suidam* enotasse monuit Politiss. *D. Ruhnkenius* Epist. Crit. 1, p. 54. Homerica collegit *Th. Gataker* A. M. P. c. XIII, p. 548. cuius errorem non persequar: plura dederat *Henr. Steph.* App. de D. A. p. 132. *Eustathium* variis in locis sequutus. Figuram orationis Euboïcam vocat *Lesbonax* p. 178. qui p. 183. figuram commemorat, *Homero* quoque frequentatam, qua posuit *Euripides* Δίδυμα τέκεα πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει. Non in distributione tantum casus ille rectus adhibetur pro secundo: *Hom.* Il. H, v. 306. Λ, v. 832. Od. Θ, v. 161. Od. Σ, v. 94. Τ, v. 230. Ω, v. 482. *Sophoclis* Antig. v. 21. & v. 567. *Euripidis* Hec. v. 1192. Hippol. v. 3. &c. sed & in similibus loquendi formulis; in quibus casui recto μὲν & δὲ non subiunguntur, velut apud *Hom.* Il. Γ, v. 211. "Αμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ubi scripsisse potuerat, ni formam alteram adamasset, "Αμφοῖν δ' ἑζομένοιν, *Eustathio* notante, qui nullum horum locorum praetermisit intactum: Odyss. I, v. 462. Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς, Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.

Vs. 1297, 98. Ἰώ μοι πόνων / Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ.] Sicuti *Grotius* & *Barnes.* haec uno ductu vulgarant, ponenda censebat *Battierius*: dederant ante *Barnes.* plerique (Ἰώ μοι πόνων / Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ,) ἐμογενῆ δέμας. e duobus tria cola fecit *Kingius*, Metricum sequutus. —— Quod mox bis legitur in Edd., ἐμογενῆ mihi pror-

prorfus erat inauditum: Attici dicunt εὔφυᾶ, fed ne Dorienfes quidem aut εὐγενᾶ, vel ὁμογενᾶ δέραν· verum ὁμογενέα· ifta namque fic plene fcripta reperientur in monumentis Doricis, εὐγενέα, ὁμογενέα, εὐσταθέα, αὐτοτελέα, ἡμιτελέα, &c. In Leidanis Codicibus reperitur ὁμογενῆ· Vulgatam tamen, fi Codicum nititur auctoritate, mutari nolim: non abfurdum eft fufpicari, Tragicum in cantilena chorica Phoeniffarum peregrinam in nonnullis exprimi voluiffe pronunciationem: de Phoeniffis antiquus Scholiaftes in v. 308, εἰ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς. ibidem femet Helene *Sophoclea* fatetur Λάκωνος ἐσμᾶσθαι λέγου.

Vs. 1304. Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ] *Aldus* vulgarat: Φεῦ δά. φεῦ δά. quem in prima Bafil. fequutus eft *Hervagius*; fed, quod in fecundam *Ioann. Oporinus* recepit, φεῦ γᾶ, φεῦ γᾶ· deinceps expreſſerunt ad *Grotium* usque; hic enim dudum ante *Barnef.* reftituerat antiquam, *Battierio* quoque probatam, fcriptionem, Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ· quam Codices exhibent Cantabrig. Flor. & uterque Leid. in quorum altero γῆ adpofitum. Quod nonnullos hic legiffe narrat *Barnefius*, Οὐ δᾶν, Οὐ δᾶν, *non, per terram, cruentabitis* &c. folius, ut puto, fide nititur *Gasp. Stiblini*, qui præceptorem *Io. Hartungum*, ut Phoeniffas explicantem, fic Theocriteum ex Eid. IV, 17. Οὐ δᾶν· recte conferentem, fortaffis audierat. In Scholiis ad Phoen. comparatur nomen Δημήτηρ· vid. *Menagius* in *Laërt.* VII, §. 147. Immemor huius loci *Cl. D'Arnaud* Animadv. p. 259. in *Aefch.* Eumen. v. 844 reftituit, φεῦ δᾶ. in alteram fcriptionem minus finceram φεῦδα fcriptus tamen *Etymologi* Codex cum Edito confpirat p. 60, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ φεῦδα· εἰ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν Δᾶν λέγουσι καὶ δίαν (legendum puto κατ' ἰδίαν.) ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Φεῦδα σὺν φεῦ γῆ. ultima debentur *Sylburgio*: φεύγῃ, ut in Edd. vetuftis, in Codice fcriptum *D'Orv.* Ἀλευάδα tanquam diverfa lectio proftat in Scholiis ad *Aefch.* Prom. v. 570, ubi vulgatur ἄλευ' ὦ δᾶ· in aliis legebatur, fcribi certe debebat: ἄλευ' ἅ δᾶ· *ab! terra, precor, avertas.* verbofus eft in his *Arnaldus* Anim. p. 181. Nihil horum apud *Hefychium* invenitur: neminem enim huc arbitror relaturum, quod fic fcriptum legitur in *Hefych.* Ταυρείη δᾶ, κεφαλή, ἡ παιδεία παρὰ Ταραντίνοις. ludus Tarentinorum *Meurfio*, παιδιὰ recte fcribenti, dicitur hinc Ταυρείη δᾶ. de Lud. Gr. p. 60. Facile fuiffet Ταυρίνδα reftituiffe.

Vs. 1310, 11, Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον / Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.] Per Edd. erat receptum: Ἐπὶ φρέν' ἐπηλυθέτην· In Codicibus plerisque omnibus ἠλθέτην invenit *Kingius*, atque in contextum intulit, faffus tamen in notis, fic fcriptum fuo Strophes colo verfum non refpondere: aderat, quam in perverfa lectione quærebat, medicina: in Cantabrig. Cod. pofitum ἠλυθέτην· hoc e Parifinis exprimi curarat *Grotius*; absque Codice *Battierius* viderat reftituendum. *Euftathius* in Il. O, p. 1026, 43. ναυμάχος ἀνήρ, παροξυτόνως, ὡς —— μονομάχος, Εὐριπίδης Φοινίσσαις, μονομάχον ἐπὶ φρένα ἠλέτην, fcripferat, opinor, ἠλθέτην, uti legitur & in Cod. Batavo A. Flor. Cod. habet: μονομάχων εἰς φρέν' ἐπηλθέτην. Leid. alter pro ὅτι π. Τί ποτε. —— Iuvenes admonendi funt, ne labantur in hac verborum forma, quæ Doctis quoque fraudi fuit. Quod colo præcedenti legitur αἱμάξετον utrumvis admittit fignificatum, *cruentabitis* vel *cruentabunt*; fed ἠλυθέτην tantum alterum, *venerunt.* In *Eur.* Alc. v. 661,

661, ἠλλαξάτην in ἠλλάξατον mutandum est: sic ubi peccatum, quivis facile corrigat: illud forte minus, quod est in *Aeschyli* Choëph. v. 490, Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν. corrigendum puto: ᾧ σ' ἐκαινέτην *vestis recordare, qua Clytaemnestra & Aegysthus te trucidarunt*: in Scholio veteri ap. *Athen.* xv, p. 695. B. de Harmodio dicitur & Aristogitone, Ἀ.. ὅρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Vs. 1312, 13, 14. Ἰαχὰν στενακτὰν, / Μελομέναν νεκροῖς / Δάκρυσι θρηνήσω] Vulgata, στενακτὰν ἰαχὰν / Μελλομέναν νεκροῖς / Δ. θ. *Kingius*, auctoritate Codicum, ad cola strophes accommodavit. Ἰαχὰν στενακτὰν erat & in utroque Leid. nec non Flor. sed hi tres Codd. præterea præferebant Μελομέναν νεκρῶν. Hoc *Euripidi* pæne restituissem e Codd. Scholiorum alterum exhibet August. Codex recte scriptum: Μελομέναν, ἀντὶ τοῦ μέλουσαν, ἢ ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν καὶ θεραπεύουσαν τὰς τούτων ψυχάς. *Plorando threnum edam, mortuos honestantem*: μελομέναν νεκρῶν, *mortuos curantem*: præter cetera lugubris etiam cantilena γέρας ἐστὶ θανόντων.

Vs. 1314. Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου] Non displicet φόνος, prouti correxerat vir Eruditus, quem *Scaligerum* vocat Barnesius.

Vs. 1315. Κρισεῖ φάος τὸ μέλλον.] Quia pes primus syllabam postulabat correptam, pro Κρίνει, recte Κρινεῖ primum ab *Aem. Porto*, deinceps a *Grotio* fuit & ab aliis, *Battierio* quoque, repositum. Φάος hic est φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, *Sophocli* dictum Aj. v. 867. τοὐπιὸν σέλας θεοῦ legitur in Rhesi v. 331. *Callim.* h. in Cer. v. 83, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται, *novem dies*. ἐν ταυτῷ φέγγει, *eodem die*, est in *Euripidis* Epigramm. ap. *Athen.* II, p. 61. C. Versum Medeæ 352, Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λάμπας ὄψεται θεοῦ, *Ennius* in Medea sic interpretabatur: *Si te secundo lumine hic offendero*; monente, præter *Columnam*, *Scaligero* Conj. in *Varron.* p. 92.

Vs. 1319, 20. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα· παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.] Duo quoque Batavi Codices & Flor. γόους exhibent, quod e duobus Britannicis edidit *Kingius*, vulgata lectione λόγους reiecta: duo Codd. Leid. λόγους dant in Orestis v. 1022, ubi rectius vulgatur γόους. Si Codices hoc loco præterea subministrassent Ἀλλὰ μὴν Κρέοντα λεύσσω, idcirco probarem, quia sic solet in talibus μὴν collocare Tragicus. Ceterum hunc versum propter vocem, tum apud *Euripiden*, tum apud alios satis frequentatam, attigerunt *Petr. Victorius* Var. Lect. XVI, c. XIV. *Dan. Heinsius* ad *Sil. Ital.* VIII, v. 613. *Sam. Bochartus* Hieroz. P. I, L. III, c. II. alii quoque minorum gentium Eruditi; quibus satis esse debuerant notata *Lambino* in *Horat.* I Epist. II, p. 400, 401. Quod hic in A Leid. συνεφῆ, in Editionibus etiam minus accuratis perperam scriptum legitur, συνεφὲς *Ioach. Kühnium* decepit in *Diogen. Laërtii* IX, 59.

Vs. 1320. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν Στένω δακρύσας;] Totidem pæne verba *Sophocles* nobis adnumerat Oed. in Col. v. 1250, Οἴμοι, τί δράσω; πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ'; Ea quidem prorsus esse nequit fortuita verborum similitudo. Dantur in eodem *Sophoclis* dramate plura similia. Vicinus isti versus 1280, Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι, poterat ad Phœn. v. 937, comparari. Oedipodis αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ memorantur in Phœn. v. 877, *Sophocles*,

cles, ista velut corrigens Oed. in Col. v. 545, dixit αἱμακτηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς. Si Phœnissæ fuerunt *Euripidis* actæ priusquam ageretur Oed. in Colono *Sophoclis*, potuit, Euripideorum forte fortuna memor, inscius tamen in eadem incidisse *Sophocles*. Plenius hæc cognosceremus, si *Philostrati* superesset Alexandrini περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματεία, quam commemorat *Eusebius* Præp. Evang. v, p. 465. D. hinc forsan derivatum, quod notat, de furtis agens veterum, *Clemens Alex.* Strom. vi, p. 740, 12. exempla quoque depromens p. 741, ἐκ τῶν συνακμασάντων καὶ συναγωνισαμένων σφίσι.

Vs. 1321, 22 —— ἣν πέριξ ἔχει νέφος Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι.] Τοιοῦτο vel Τοιοῦτον præferebant Edd. Quod hic aptius videbatur, e Leid. Cod. B reposui Τοσοῦτον, ὥστε —— *Eurip.* Hippol. v. 822, Κακῶν πέλαγος Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν. In Androm. v. 272, vulgatæ præstat Flor. Codicis lectio: τοσοῦτον ἐσμὲν ἀνθρώποις κακόν. Ex eodem libro, nec non e Paris. ponendum in Hippol. v. 1250, Ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε —— πιθέσθαι. Hæc duo facile fuerunt permutata, non adfinis tantum scripturæ, sed & significatus vocabula, quæ frequenter apud veteres coniungi notissimum est. *Euripidae* locum, quem tenebricosa nonnihil obscuravit *Acherontis* mentio, respicit *Seneca* Phoen. v. 394, 395. *Vide, ut atra nubes pulvere abscondat diem, Fumoque similes campus in coelum erigat Nebulas.*

Vs. 1324. Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.] De Menoeceo Creon apud *Statium* Theb. xii, v. 76. *Tu superûm convexa licet, coetusque perenni (Credo equidem) virtute colas; mihi flebile semper Numen* (quidni *Nomen?*) *eris: ponant aras, excelsaque Thebae Templa dicent: uni fas sit lugere parenti.* Dum civibus tanquam *Numen* coleretur, moesto tamen parenti semper esset *Nomen flebile*, Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί. Si λαχὼν legeretur, alterum non requirerem, sine Codicum tamen auctoritate non sollicitandum: utrumque reperitur κλέος vel εὔκλειαν λαβεῖν, & λαχεῖν· hoc in *Euripidis* Erechtheo Καὶ μὴν, θανόντες ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα, Τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον, εὐκλείαν τ' ἴσην. *Sophocles* El. v. 1141, Τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος. In huius Ajace v. 836, dubites utrum vulgatum λαβεῖν, an Codicum præstet veterumque Edd. lectio: Αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν· mihi quidem hæc genuina videtur: frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν· nonnunquam tamen πορεῖν, τυχεῖν, & λαχεῖν similiter adhibentur.

Vs. 1326. Αὐτοσφαγῆ δύστηνος] Sic e duobus Codd., ad quos accedunt Leidenses, recte fuit a *Kingio* vulgatum, pro δύστηνον· Pater erat δύστηνος, non filius. —— In sequenti versu poni malim Βοᾷ τε δῶμα πᾶν· iungendum quippe videtur cum his versu 1323, Ἐμός τε γὰρ παῖς &c. —— καὶ γὰρ ἐμὸς παῖς ὄλωλε, καὶ δῶμα πᾶν βοᾷ. Aedibus infra sensus tribuitur v. 1351, 53, Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε; convenientissima chorus subdit: Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον. Ne in his quidem *Aeschylum* non imitatur: *Longinus* π. Υ. xv, § 13. παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται.

Ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στέγη. hic erat in *Aeschyli* Lycurgo senarius.

Vs. 1327, 28 —— ἐγὼ δ' ἥκω μέτα

τα

τα Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην,] *Aldus* & *Hervagius* vulgarant v. 1327, ἐγὼ δ' ἥκω μεταστέλλων (28) ἀδελφὴν Ἰοκάστην, ὅπως· Postea dederunt: ἐγὼ δ' ἥκω μέτα Στέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην· Vocabulum, γραῖαν, quod alicunde iam acceptum legit *Victorius*, *Barnesio* citatus, *Grotius* interseruit e Parisinis Codd. Genuinam integri versus lectionem e Cantabrig. *Barnesius* laudabiliter revocavit; quæ potuisset ex Codd. Leidensibus repeti, quorum alter ἀδελφὴν γραῖαν præbet, in altero A, ut & in Flor. Γέρων legitur. Hanc meliorem nisi Codices subministrarent lectionem, neminem offendisset adeo ἥκω μέτα Στέλλων. vel, ut legisse videtur *Petr. Victorius*, Στελῶν· *Sororem accersiturus venio.* Scripserat forsan *Euripides* in Hecuba v. 731, Ἥκω μεταστελῶν σε· ubi legitur Ἥκω δ' ἀποστελῶν σε· v. 509. scribitur Ἥκω μεταστείχων σε. —— Sed *Euripideum* est nostro certe loco: ἐγὼ δ' ἥκω μέτα Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν *ego vero senex sororem anum arcessam.* τὸ μεθήκειν idem ac μετελθεῖν sic solet ab *Euripide* in ἥκειν μέτα resolvi. Alcest. v. 47, Θα. Πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ χθονὸς κάτω; Απ. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα. Flor. Cod. ita locum præfert. Supplic. v. 670, ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα Θάψαι θέλοντες. In Androm. v. 1105, pro τίνος ἥκεις μέτα; recte legitur in Flor. τινος ἥκεις χάριν. Ad priorum normam in Alcest. v. 67, Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα Ὄχημα· v. 483, Choro, ποῖ πορεύῃ, quærenti respondet Hercules, Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα. *Lecti iuvenes* in Medea v. 5. τὸ πάγχρυσον δέρας Πελίᾳ μετῆλθον· *Theocritus* Eid. XIII, 16. Ἀλλ' ὅτε τοι χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων· eadem vi præpositionem adhibuit in Παιδικοῖς. Νῦν μὲν κήπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν Βαίην, καὶ Φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον. ex eorum altero δὴ superfluum sustuli.

Vs. 1329. ὅπως Λούσῃ, προθῆταί τ', οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.] *ut abluat Cadaver illa filii atque collocet.* sic *Ianum Gulielmium* reddidisse *Kirchmannus* monuit. *Victorius* V. L. x, c. xx, cum his recte contulit Hecubæ v. 613, ὡς —— Λούσω, προθῶμαί θ', ὡς μὲν ἀξία, πόθεν; sic in duobus legitur Codd. Leid. pro ἀξίαν· Uterque ritus funebris protritus est; minus pervulgata tamen scribit *Des. Heraldus* Digress. I, c. XXVII.

Vs. 1330. Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ] Veluti diversam Editionis *Grot.* lectionem *Piersius* commemorat: Τοῖς γὰρ τεθνᾶσι χρῆν. hoc legerat in *Stobaeo Grotii* p. 515. *Gesnerus* p. 620, I. eadem dederat, quæ hic vulgantur; *Grotius* in Mſ. repererat aliter scripta. Χρῆν hic locum non invenit: in θανοῦσι Codices conspirant Euripidei.

Vs. 1331. —— χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.] Licet in *Stobaeo* non aliter ac in Edd. scriberetur, & fortassis in Codd. MSS. χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν, hac in Editione, quæ coaluerant, in duo separavi εὖ σέβειν. Hoc sibi telum eripi non indignabitur Auctor Eruditissimus Exercitationis Criticæ Miscell. Obs. insertæ Vol. IX, p. 438. Ipsemet non diffitebatur alibi recte scribi *divisis vocibus*, εὖ σέβειν, tum apud *Aeschylum*, tum in *Euripideis*: In Excerptis *Grotii* p. 429. velut *Euripidis*, p. 467. velut incerti Tragici, duo leguntur senarii:

A. Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;

B. Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.

Barnesius certe nesciit hæc sic scripta si-

fine Tragici nomine proftare in Editione *Grotii* libelli *Plutarchei*, Quomodo Iuveni fint audienda Poëmata, p. 20, 23. Duo fenarios iftos *Euripidis* effe non dubito: hariolor autem, (hæc enim mera tantum eft hariolatio) ex *Euripidis* Palamede petitos, atque in eorum altero nomen reponendum cum Palamede loquentis Agamemnonis, cuius in Ἄμεινον, in ifta fede minus commodo, veftigia fuperfint, atque adeo fcribendum: ΠΑ. Ἀγάμεμνον, οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς. E Palamede petitum, quod eft in *Stobaeo Grotii* p. 371, forfan Ulyffis dictum: Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι παντοῖαι τύχαι Μορφὴν ἔχουσιν· —— Præterea fcribitur εὖ σέβειν in Erechthei præceptis *Euripideis* ap. *Stob.* p. 17, quæ nunc intacta relinquam. Si dedit *Aefchylus* in Eumen. v. 1022, μετοικίαν ἐμὴν Εὖ σέβοντες· cur, obfecro, crederemus eumdem in Agam. v. 346, pofuiffe: Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς; mea quidem fententia fcribendum, ut in altero loco, εὖ σέβουσι· quia fic ftructura poftulat: ifta talia, quod vel iuncta vel divulfa legantur, folis imputari debet Editoribus, in antiquiffimis Codicibus uno certe ductu coniuncta. Vulgatur in *Aefchyli* Supplic. v. 1022, εὖ θάρσει, ubi fcribendum erat εὐθάρσει. εὐθαρσὴς & εὐθαρσεῖν reperiuntur in Agam. v. 939. & Theb. v. 34. εὐθαρσῶς in Supplic. v. 257. qui verfus rectius legeretur verfui 253 fubiectus, quam in ifta fede. Ufurpantur εὐκρινεῖν & διευκρινεῖν· quis tamen neget, perperam εὐκρίναντας vel εὐκρίνοντας apud *Apollon. Rhod.* fcribi 1, v. 356. & alibi? voces utique funt feparandæ in εὖ κρίνοντας. Hæc quo fpectent, non eft difficile divinatu: fi recte fcripfit *Euripides*, quod in difputationem non cadit, εὖ σέβειν θεοὺς, fimiliter hoc quoque loco fcribendum erat & in Troafin v. 85. Euripideis hæc duo tantum excitata funt a viro Doctiffimo, nec plura continentur iftius generis. Datur quidem fæpius in eam rem ufurpatus locus in Bacchis v. 466,

Διόνυσος ἡμᾶς εὐσέβης', ὁ τοῦ Διός.

fed hunc reiicit Exercitationis Auctor p. 436. corrigendum ratus, εἰσέβης' quod ipfi tantumdem eft ac εἰσβῆναι ἡμᾶς ἐποίησε, *fecit, iuffit nos Græciam ingredi*: Præcefferat fcilicet: Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις εἰς Ἑλλάδα. Ne hic quidem mihi cum viro Egregio convenire profiteor libere, quia veritatem ambo quærimus, non in muftaceo laureolam. Scribendum iudico:

Διόνυσος ἡμᾶς ἐξέπεισ', ὁ τοῦ Διός,

planiffime perfuafit nobis, nempe τελετὰς τάσδ' ἄγειν ἐς Ἑλλάδα. Congruit apte, quod fequitur v. 469. ἠνάγκασεν· erat enim ifta Dei perfuafio πειθανάγκη. Hoc ἐξέπεισ', olim fcriptum ἐκσέπεισ', proximum ad vulgatum εὐσέβης', (apud *Herodot.* v, c. 6. vulgatur διαπλεύσαντος· fcripferat utique, διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ.) *Euripideum* eft ad intelligendum facile; denique prorfus etiam huic loco accommodatum: *Sophocles* Trachin. v. 1157, Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν. *Eurip.* Helena v. 1584, —— ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ. Utrum præftet, harum rerum fcientes decernant. Cur autem fcribi nolim apud *Euripiden* χθόνιον εὐσεβεῖν θεὸν, hæc eft ratio: σέβειν & εὖ σέβειν θεὸν ufitatiffima funt; fed εὐσεβῆσαι femper apud Veteres idem eft ac εἶναι εὐσεβῆ, atque adeo nunquam, ut equidem arbitror, apud Tragicos, aliosve iftius ævi, pofitum invenietur activa poteftate. Iudæus Græcienfis, aut recentiores, εὐσεβεῖν adhibeant agendi virtute; nihil hoc facit ad *Euripiden*: verba neutra, motum fignificantia, tanquam acti-

activo, recentioribus sæpissime, ve[illegible]ribus etiam interdum usurpato, diversi sunt generis. Quomodo veteribus εὐσεβεῖν usurpetur, Tragicorum loca docebunt: *Sophocles* in Antig. v. 741, 42. Ἔργον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Οὐκ ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς. *Euripides* apud *Stobaeum* Tit. CIII, p. 561, 10. συμφοραὶ Σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς. ubi tanquam incerti poëtæ pars prostat istius e Scyriis fragmenti. Antholog. I, c. LXXI, 21. legitur: εὐσεβοῦσι πρὸς θεούς. *Euripides* Bellerophonte apud *Aelian.* de N. A. v, c. XXXIV. Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεί· In Bacchis mendosa v. 490,

Σὲ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

hunc in modum corrigi poterunt:

Σὲ δ' ἀμαθίας γε, δυσσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

sive potius cum *Io. Piersono*: Σὲ δ' ἀμαθίας οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

Vs. 1332. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον.] Poni quoque potuit Κρέων, ut legitur in A Leid. vocandi namque casus sæpius eodem modo, quo rectus, scribebatur: hunc morem Grammatici tribuunt Atticis: *Schol.* in *Soph.* Aj. v. 943. *Gregorius* de Dial. Att. Ms. excitat eam in rem *Sophocleum*: Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερον σε προσκαλῶ. similiter legit *Eustath.* in Od. Γ, p. 130, 38. ubi vulgatur *Soph.* Aj. v. 89. Ὦ οὗτος, Αἴαν· Talia dantur plurima: ὦ φίλος non tantum apud Tragicos legitur, sed & apud *Theocrit.* Eid. I, 149. hæc enim Attica non magis sunt quam dialecti cuiusvis.

Vs. 1336. Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.] Sæpius ὑπὲρ, ut Latinum *super*, pro περὶ apud optimos Scriptores usurpatur: sed formulæ dantur loquendi, quibus diversum inducunt [illegible] significatum: [illegible] περὶ τῆς πατρίδος, & ὑπὲρ τῆς πατρίδος [illegible] differunt, [illegible] docuit ad *Lysiae* [illegible] III, p. 441. B. Præterea mos non est *Euripidis*, ὑπὲρ isthoc adhibere sensu, quem versus noster poscit, sed περί. Supra v. 424, Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεχ' ἤλθομεν πέρι. v. 527, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. v. 1050, εἴ τι Πολυνείκους πέρι Οἶσθ'· sic denique positum in similibus [illegible] invenietur apud *Euripiden* περί· Iphig. Taur. v. 734, 1188. Troasin v. 975. (ubi legerim: Τί παιδικοῖσι ——) Helena v. 713. Philoctete, in *Stobaei* [illegible] *Grot.* p. 171, θεῶν ἐπίστασθαι πέρι. Antigone, Floril. p. 355, ἡ δέκησις [illegible] πέρι. Contra, sicut aliis, *Euripidi* quoque θανεῖν ὑπὲρ πάτρας, *pro patria mori*, & similia frequentantur: semel in Alcesti v. 176, legitur οὐ θνήσκω πέρι. ubi vix dubito quin reponi debeat οὐ θνήσκω γ' ὕπερ. Nostro loco si non posuit *Euripides*, βασιλικῶν δόμων πέρι, voluisse videtur evitare sonum, Græcis auribus ingratum, versuum similiter desinentium in δόρι & πέρι. Talibus tamen alibi non abstinuit: duo versus continui nonnunquam in eamdem vocem desinunt, velut in Heraclid. 947, 948. Helena v. 303, 304.

Vs. 1337, 38. Πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,] In Scholiis ἀγαπάζων redditur ἐπιμελούμενος: atque id ipsum significare verbum ἀγαπᾷν dudum monuit *Ti. Hemst.* ad *Poll.* X, 20, n. 3. Quoniam tamen Tragicis ἀγαπάζειν in usu non est, neque solet *Eurip.* consectari rariora, si quando Codex vetustus vicinis congruum aliud quid subministrabit, hinc illud poterit amoveri. *Battierius* corrigendum putabat, νέκυν τοῦ παιδὸς ἄ. Comicus *filii cadaver* dicere debuit τὸν τοῦ παιδὸς νεκρόν· Tragico licuit in-

 ta-

talibus articulos negligere: *νέκυν τε παιδὸς* perperam legitur in Cod. Flor. —— Hic æque ac Leidd. Codd. in verſu ſeq. præbebaut etiam, *τάδ' εἰδέναι.*

Vs. 1344. *Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον*] Quod a Græculo fuerat ſupra ſcriptum genuinam vocem expulerat; per Edd. enim erat receptum: *Στείχοντος, ὃς ἡμῖν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.* hic quidem non abſurde *Duportus*, ὃς eiecto, legebat, *ἡμῖν δ' ἀγγελεῖ·* Genuinum *πᾶν* *Grotius* in ſuum locum reſtituit e Pariſinis Codd. quibuscum concinunt Cant. Flor. & duo Leidd.

Vs. 1345. —— *τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους*] Exhibent etiam Leidd. & Flor. Verſum peſſumdabat olim vulgata lectio, *τίνα λόγον·* veram primum ſe Tragico reſtituiſſe putabat *Kingius*, ſed illam iam dederat *Grotius*: nunquam ſibi conſtat *Barneſius.*

Vs. 1346. Κρ. *Οἰχόμεσθ', οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.*] Litera non mutata, per omnes Editiones receptum nomen *ἀρχὴ*, in verbum *ἄρχῃ*, *ordiris*, quod *Barneſio* quoque venerat in mentem, commutavi; atque hoc mihi licere credidi in re prorſus manifeſta. Verſus eſt in *Euripidis* Herc. Fur. 538, *Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου*; quem in Iovem Tragoedum tranſtulit *Lucianus*, ubi *Moyſ. Solanus* genuinæ ſedis non meminerat T. II, 643, 17. Verſum e Troaſin 707, *Τί δ' ἐστὶν, ὥς μοι φροιμίων ἄρχῃ κακῶν*, transſumpſit Poëtaſter in drama *Χριστοῦ Πάσχοντος* 641. Præterea, ſi mei res fuiſſet arbitrii, perſonæ Creontis indices literas in aliam ſedem ſic transmutasſem: Αγ. *Ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους*; *Οἰχόμεσθ'·* Κρ. *οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.* Nuncii certe videbatur *Οἰχόμεσθ'·* in eo verbo ſubſiſtentis; ad hoc potiſſimum reſpondiſſe Creontis illud: *οὐκ εὐπροσώποις* —— ſic in Hippol. v. 568, chori iudicium, *τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε*, ſpectat illud Phædræ, *ἐξειργάσμεθα*, *periimus.* conf. Ionis v. 753 —— Ceterum *φροίμια κακὰ*, ni fallor, *Aeſchylus* in Theb. v. 6. dixerat *φροίμια παλίρροθα.* nam, pro *πολυρρόθοις*, *παλιρρόθοις* emendandum puto: nota vis vocis *πάλιν* in *παλινστομεῖν*, *παλίγλωσσον*, quod *Pollux* VI, 164. reddidit *κακόφημον.* integra locutio *Aeſchyli* tantumdem valet ac *κακορροθεῖν.*

Vs. 1348. *Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν, λέγεις δέ τι;*] Sic vulgantem e Pariſinis *Grotium* deinceps ſequuti ſunt *Barneſ. Pierſ.* & *Kingius*: atque ita certe trochaici modulo fuit ſatisfactum, in prioribus Edd. violato, *πεπραγμενοις ἄ. πήμασι* præferentibus. Leidenſes hic a ſe invicem diſcedunt atque a Flor. in illorum altero totidem literæ, quot hic ſunt vulgatæ: B Leid. exhibet *Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοισι π. λέγεις δ. τ.* Flor. *πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοισιν πήμασιν λέγειν δέ τι.* ne hoc quidem *λέγειν* de nihilo eſt: minus profecto placet vulgatum *λέγεις δέ τι*; neque etiam *ἄλλοις.* Scripſeratne forſan: *Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγειν γέ τι*; ut *λέγειν* infinitivus ſit indignantis ob malorum, quibus obruebatur, cumulum: hanc formam loquendi plus ſemel in his Phoen. obliterarunt. Præſtat *ἄλλο* —— *γέ τι* vulgatis: *Aeſchylus* Perſ. v. 237, *Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο*; v. 531, *Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν.* *Sophocles* Phil. v. 1260, *μῶν τί μοι μέγα Πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν*; *Euripides* Heraclid. v. 483, *μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς Προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.* Hip-

Hippol. v. 874, *τό δ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν*. quæ poſtrema transſcripſit *Auctor* Χριστοῦ Πάσχοντος v. 141. *Apollon. Rhod.* II, v. 222, Πρὸς δ' *ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.*

Vs. 1349. *Οὐκ ἔτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει*,] Sic Codd. Leidd. & Flor. prouti legendum viderat *Canter.* pro Οὐκέτ' *εἰσὶ τῆς ἀδ.* Quod hic ad *οὐκ ἔτ' εἰσὶν* adiicitur, *ἐν φάει*, non protritum, legitur & in *Euripidis* Suppl. v. 200. Ion. v. 726. *Soph.* Phil. v. 416. Sed illud *οὐκ ἔτ' εἶναι*, vel *οὐκ εἶναι*, veteribus tritiſſimum, quum *de vita functis* forte legeretur *Matth.* II, 18. effugere non poterat, quin ſimilium exemplorum oneraretur acervis; in quibus congerendis infructuoſe diligentes lectiones Codicum vulgatis multo meliores, e quibus contextus erat expoliendus, & centena negligunt in Paulinis tenebricoſa.

Vs. 1350. Αἶ Αἶ. Μεγάλα *μοι θροεῖς πάθεα, καὶ πόλει.*] Hæc non, ut in Edd. Creonti, ſed Choro tribuuntur in Cod. Leid. A, in altero B partim ſaltem, ſic ſcripta: Χο. *αἶ, αἶ,* Κρέ. Μεγάλα &c. tum duo verſus ſeqq. eidem Creonti relinquuntur, in altero Cod. A choro cum præcedentibus attributi.

Vs. 1351, 52. *Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε*, Π*αίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.*] Horum verſuum primus Creonti potius congruit, quam nuncio, neque alter ab eiusdem prorſus alienus eſt perſona; noverat enim e vſſ. 1336, 1349 ambo filios Oedipodis ſingulari certamine pugnantes cecidiſſe. In his, quum ſcriberetur *εἰσακούσατ'*, in Ed. *Kingii* recte poſitum *εἰσηκούσατ'* ut erat & in Codd. Leid. —— Si verſus 1352, qui multo rectius fuiſſet omiſſus meo iudicio, vel certe verſui 1350. ſubiectus & choro tributus, in hac ſede tamen *Euripidis* eſt, Tragicum ſcripſiſſe crediderim, quia liberi tantum mares perierant: Π*αίδοιν ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.* ſed *Euripidi*, niſi fallor, inuſitata prorſus hæc eſt ſtruendi ratio. Subaudiendam præpoſitionem *περὶ* cenſenti *Scholiaſtae L. Bos* obſequutus eſt in Ell. Gr.

Vs. 1353. *Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.*] Hæc apte concinunt iſtis, quæ, ni fallor, proxima præceſſerant: *Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε*; ſepoſito tantisper Scholiaſte Metrico, ſic viderentur hæc collocanda:

Κρέ. *Αἶ, αἶ.*
Χο. Μ*εγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει,*
Π*αίδοιν ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.*
Κρε. *Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ'* Οἰ*δίπου τάδε.*
Χο. *Ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.*

In *Euripidis* Oreſte verſus 1124, e tribus Codd. Leid. legendus eſt: *Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', ἔνδοθεν κεχαρμένην·* ubi *κεχαρμένη* vulgatum.

Vs. 1356. Εἰ *καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.*] Ne hoc quidem negligendum ratus, *τούτοισί γ'* ex Codd. tribus recepi, Leid. & Cantabrig. pro vulgato *τούτοισιν·* aptiſſimum hoc verſu; Εἴ*γε καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά*· *ſiquidem etiam mala noſſes, quae ad haec acceſſerunt.*

Vs. 1361. *Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον'* Ἰ*οκάστη βίου*, Γ*άμων τε τῶν σῶν*, Σ*φιγγὸς αἰνιγμοῦ τ' ἔτλης.*] Per Editiones omnes receptum Σφιγγὸς *αἰνιγμοὺς ἔτλης*, quia commodam interpretationem non videbatur admittere, Codices autem tres minimum copulantem

literam subministrabant, sic leviter immutavi: σφιγγὸς τ' αἰνιγμοὺς ἔτλης erat in A Leid. in B Leid. & in Flor. σφιγγὸς αἰνιγμοὺς τ' ἔτλης. In αἰνιγμοὺς præpositionem subaudiebant διὰ tum veteres tum recentiores: eius nobis ellipsios, in τί, τοῦτο, ταῦτα, pervulgatæ, huic simile vel unicum Tragicis excitent exemplum. —— Præterea si quis ἔτλης in ἔτλη censuerit transmutandum, a meo iudicio non diffidens sensum adipisceetur a vulgatis quidem valde diversum, aptissimum tamen: scilicet Oedipum sic alloqueretur Creon, non Iocastes cadaver: *O miser! qualem exitum vitae sortita fuit Iocaste*, Γάμων τε τῶν σῶν ἕνεκα, Σφιγγὸς αἰνιγμοῦ τε, *& propter tuas nuptias, & propter Sphingis lugubre carmen*. Hac quidem ellipsi nulla frequentior; sectatur autem *Euripides* usitata. —— Primum horum versuum sic emendate scriptum *Barnesio* debemus, quod viri Docti manu notatum invenerat, τέρμον' Ἰοκ. in locum vulgatæ τέρμα Ἰοκ. reponenti, locis etiam idoneis adfirmanti; licet aliter legeretur in Cod. quem admirabatur. τέρμ' Ἰοκάστη βίου Leidensis A præbet: B, οἷον τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου hoc, in Parisinis procul dubio repertum, *Grotius* etiam expressit; poterit interea genuinum videri, dum plures Codices τέρμον' Ἰοκάστη βίου confirmaverint, cuius lectionis in mendosis, τερμονίοις ἑκάστη, Codicis Florentini non obscura sunt vestigia.

Vs. 1163. Πῶς δὴ] Recuperavit *Euripides*, pro Καὶ πῶς, ex Cod. Flor. πῶς δὲ præferente: πῶς καὶ Leidensium habebat A. Utrumque, Καὶ πῶς, & Πῶς δὴ, frequentatur; sed hoc in loco Codicis optimi nonnihil adiuta lectio haud erat negligenda; vulgata fluxerat e versu 1358. multo melior hic erat altera: σήμαινε δή μοι, πῶς πέπρακται φόνος· *Aeschylus* Eumen. v. 604, Πῶς δή, δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. & alibi: *Aristoph.* Nubib. v. 664. Πῶς δὴ φέρε. v. 673, πῶς δὴ φράσον. v. 1444, Πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί δή μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφελήσεις; ita corrigit *R. Bentlejus*.

Vs. 1368, 69. Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,] Supra leguntur hi versus 1248, 49. Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. ubi Flor. Cod. Οἱ τοῦ præferebat. Quod idem pæne versus, supra recte collocatus, hic, ubi sine detrimento poterat abesse, repetatur, histrionibus fortassis imputandum censebit eorum memor, quæ supra sunt ad Vs. 1287 disputata. Huic adsentiret haud invitus, nisi versus 1371 prorsus esset indignus *Euripide*. Vel itaque statuendum, pristinum versum, quo Fratres designati fuerant, histrionum intercidisse culpa, cui sibi notum e simili loco substituerint; vel tandem in hoc quoque loco profectum versum ab *Euripide*, sæpius eadem repetente. Primus horum versuum χαλκέοις habet ex Edit. *Grotii*, & ex Ms. Leid. B. ut in Edd. aliis, χαλκείοις perperam erat in A. Χαλκοῖς habebat Flor. prout vulgarant *Barnes. Piers. King.* quibus *G. Arnaldus* adstipulatur in Miscell. Obs. VI, p. 597. Mihi genuinum videbatur χαλκέοις, more Tragicis etiam solemni contrahendum in duas syllabas. anapæsticus est in Troasin *Euripidis* v. 572, Δύστανε γύναι, πάρεδρος χαλκέοις / Ἕκτορος ὅπλοις. —— Ceterum nihil habebat *Arnaldus* causæ, quapropter hoc in versu legi mallet: Ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμα κοσμήσανθ' ὅπλοις. quod esset κοσμήσαντε. Obstaret præter alia versus 1373.

Vs. 1371. [Δισσοὶ στρατηγὼ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα,] In *Aristophanis* Ra-

Ranis *Aeschylea*, Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι, sic irridenti *Euripidi* v. 1185, Δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος· hæc e Phœnissis ante, quam agerentur Comici Ranæ, in vulgus notis, in os obiicere potuerat *Aeschylus*, siquidem in iis legisset, quæ nos nunc legimus, Δισσῶ στρατηγὼ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα· ad hæc commode suum illud ingeminasset Comicus: Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. —— Sed *Aeschylus* ipse dixerat de iisdem in Theb. v. 821, 22. οἱ δ' ἐπιστάται, Δισσὼ στρατηγώ. —— *Atridae gemini* Δισσοὶ στρατηγοὶ dicuntur in *Sophoclis* Philoct. v. 264. & v. 790. διπλοῖ στρατηλάται. Versus noster est absurdus, sed quovis etiam Poëta sanequam indignissimus, e duobus *Sophocleis*, quos designavi, conflatus ab otioso quopiam ludimagistro, eodem, si quid auguror, qui vicinos 1377, 78, 79, edolavit. Credo equidem, Lectorem exercitatum neminem fuisse, cui non saltem cum *Barnesio* visa sit hæc *inanis & frivola* ταυτολογία· cur illam *Euripidi* maluerint vitio vertere, quam frivolis ingeniis contribuere, causam comminisci nequeo; quum tanta præsertim per aliquot secula quævis interpolandi libido sciolos agitaverit. *Io. Kingius* in notis hæc scribit: „ *Duo duces & duo duces, satis frigida & puerilis repetitio, nihil adiuvant Cod. nihil itaque mutavimus, legas autem per me licet.*"

Δισσὼ ἀδελφὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα. Hæc quidem medicina malo peior est. Fore tamen suspicor, quibus simili quodam modo potius versus videatur adiuvandus, quam ut cediscere cogerentur, quæ pueri didicerant, atque huic per omnia grassaturæ licentiæ viam aperirent. Reponere poterunt: Δισσὼ ξυναίμω, καὶ διπλῶ στρατηλάτα. atque istam multis exornare coniecturam; neque tamen efficient ut ipsis ego quidem adsentiar, cui *Aeschyli Sophoclis*que verba supra prolata liquido manifestant, senarii conditorem scripsisse:

Δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα.

Sed ecce nobis *Wilhelmum Piersium* trito veluti pallio tegentem versus absurditatem, observato, morem esse Poëtarum, παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα. Morem hunc nemo copiosius illustravit *Henr. Stephano*, App. de D. A. p. 69 —— 74. sed his nihil inest, quod ad nostra possit comparari, ne paginæ quidem 88, qua vitiosi pleonasmi prodit exemplum illud *Aeschyli*, vexatum *Aristophani*; cuius patrocinium suscipit Cl. *Abreschius* Animadv. ad *Aesch.* p. 404, 405. *Stanlejus* in Choeph. v. 5. ut *Euripiden* istius non immunem vitii fuisse argueret, unicum excitat ex Oreste versum 141, (λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης) Τίθειτε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. ubi coniecturam *Arnaldi* Miscell. Obs. VI, p. 586. μὴ ψοφεῖτε legentis, firmat Codex Leid. B, velut interpretamentum exhibens τὸ κτυπεῖτε· *Hesychius*: ψοφεῖ, κτυπεῖ. conf. v. 137. sed, quæ choro tribuuntur, Electræ sunt morbo fratris perturbatæ paventisque verba: vid. *Dionys. Halicarn.* περὶ συνθέσ. Ὀνομ. § XI, p. 18, 12. pavidæ puellæ, ne frater excitaretur somno metuenti, convenit isthæc venusta ταυτολογία. Fuit autem *Euripidis* ingenium ab istiusmodi parallelismis alienius, in quibus ferendis *Sophocles* luxuriavit. Sunt ab his nostris sanequam diversa, quæ quidem *Bossius* attigit etiam *Euripidea* Exercit. S. p. 32. nec non *Io. Pricæus* ad I *Ioh.* II, 27. qui plura collegit similia ad *Lucae* Ev. I, 20. XVIII, 16. Acta Ap. XIII, 11. His alia possent adiungi, nihil tamen ex Euripideis, quod in hac sede tueretur ista: Δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα· quodque cum his possiet ul-

ullo pacto componi, nisi forte versus e Medea 36, *Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.* verum hæc quoque multum distant. Illud itaque ratum sit, versum nostrum spurium esse, quem ubi eieceris, apte versus male distracti coeunt.

Vs. 1370, 1372. "Εστησαν *ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον, Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.*] Literam e vulgato *μονομαχοῦντ'* incommodam sustuli, hoc quoque confidentius, quod eamdem hic tollendam iudicaverat *Io. Piersonus.* idem latere videtur in lectione Cod. Cant. Scholiastæ memorata, quam *Kingius* repræsentavit: *μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός. μονομαχοῦντ'* sive *μονομαχοῦντε*, quod *Arnaldus* cum *ἐλθόντε* suoque conferebat *κοσμήσαντε*, hic locum tueri non poterat; neque enim Græce dixeris *μονομαχεῖν ἀλκὴν δορός.* hoc incommodo motus *Battierius* corrigebat *μονομαχοῦντ' ἀλκῇ δορός.* sed eadem litera ex altera voce sublata sensum præbebat optimum; vocem prætere positam Euripideo more. Supra Phoen. v. 1335, *μονομάχῳ μέλλειν δορὶ* Εἰς *ἀσπίδ' ἥξειν·* tantumdem valet ac *μονομαχήσοντας· Eurip.* Heraclid. v. 819, *μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας.* Nostrum e Phoenissis locum quibus verbis, suis in Phoenissis, expresserit *Aristophanes*, novimus *Athenaei* beneficio IV, p. 154. E. apud *Athenaeum* vulgata: 'Ες *Οἰδίπου δέτται δὲ διπτύχῳ κόρῳ* ——— feliciſſime, TT tantum in Π mutatis, iam dudum restituit *Adr. Heringa:*

'Ες Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
"Αρης κατέσκηψ', οἵγε μονομάχου πάλης
'Αγῶνα νῦν ἑστᾶσιν.

Correctioni, quam vir Amicissimus mecum aliquando communicavit, hic suus esse locus videbatur. Non Oedipi tantum filios *διπτύχους* dixit *Euripides*, sed toties vocem de *duobus* adhibuit, ut isthoc usu castigatum *Aristophanis* ingenium offendi debuerit, non sine sale commemorantis Oedipi *παῖδε, διπτύχω κόρω.*

Vs. 1378, 79, 80. [*Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.*] [*Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.*] [*Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.*] Hi tres versus meo quidem iudicio sunt adulterini; sed insulsus eorum conditor ita sese prodidit, ut moniti plerique fraudem interpolatoris hic saltem mecum agnituri videantur. Plerosque dico: dantur enim semper, qui tot seculorum veneratione veluti consecrata loco moveri nolint, aut absurda quaevis *Euripidi* malint imputare, quam tanta licentia grassari. Primum, ut Graece minus intelligentes haec quoque cognoscant, Latinam conversionem adponere molestum non erit, quam dedit *Io. Kingius: Turpissimam peto coronam, ut interficiam fratrem. Multis vero obortae lacrymae, quanta erat calamitas. Et intuebantur sibi invicem obvertentes pupillas.* Hominem adparet in gnomis exercitatum fuisse legendis; adeo singulis versibus singulas complectitur sententias diversissimas; utrum personis, tempori, loco congruerent, nec ne, parum curantem. Sed forte moduli quædam inest suavitas? Nullam inesse fatebitur, qui quidem aures habuerit in *Euripideis* exercitatas: vicina duntaxat ad hæc comparentur; mox immensa poterit animadverti diversitas. Polynices & Eteocles duobus singuli senariis malas suas preces circumscribunt; his quidem Eteocles:

Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν.

his autem Polynices:

Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
Καθαιμακτῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.

quæ

quæ quidem ex *Homereis* expreſſa ſunt Il. Γ, v. 351, 352. Nihil ad iſta ſua videtur Eteocles adieciſſe; nihil Euripideus adiecit Polynices; non verſum certe vulgatum:
Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
cuius, ni fallor, abſurditatem ſentiens *Gul. Canterus* αἰτῶν legendum ſuſpicabatur: memorata *Canteri* coniectura, *Barneſius*, *mire*, ſcribit, *hallucinatur vir magnus: Quare* αἰτῶ *retinendum mordicus. Et Mſ retinet.* quæ multo magis mira videbuntur. αἰτῶν eo reiiciendum, quia proximis quatuor verſibus nihil, quo referri potuerit, præceſſerat: codicum quoque valet hic conſenſus in αἰτῶ. Sed ſi ſunt Polynici tribuenda, quod certe voluit interpolator, quo tandem caſu tantum fuit ab iſto Polynice mutatus, ut hic dedecori ſibi fore victoriam fateretur, qui cauſæ fretus aequitate ſua venerat repetitum? *Statii* Polynices eodem articulo temporis quum idem a Dis petiiſſet Theb. XI, v. 505. —— non, ait, *non improba poſco Vota: piabo manus, & eodem pectora ferro Reſcindam, dum me moriens hic ſceptra tenentem Linquat.* Cauſa Polynicis multo melior erat Eteoclea, ſecundum *Euripiden* ceterosque qui bellum cecinere Thebanum: *Statius* Theb. VIII, v. 614. *Nutat utroque timor, quemnam hoc certamine victum, Quem vicisse velint (forores:) tacite praeponderat exul. Seneca* Phoen. v. 378, *Regnum repoſcit: cauſa repetentis bona eſt; Mala, ſic petentis.* v. 383, —— *utrumque quamvis diligam affectu pari;* (loquitur Iocaſte) *Quo cauſa melior, ſorsque deterior trahit, Inclinat animus, ſemper infirmo favens.* Quidquid huius ſit; ſenarius *Euripidis* Polynicen dedecet: Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν· Euripidea ſunt: στέφανον εὐκλείας λαβεῖν· Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος, εὐκλείας τυχεῖν· ταῦτα δρῶν Κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί· —— στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει, Καλῶς ὀλέσθαι. ſed vel unicum mihi monſtrari velim, apud Tragicos inprimis, aut etiam alibi, qui στέφανον petierit, ſemet ipſo confitente, αἰσχρὸν & αἴσχιστον· præterea qui hac ſtructura, haud ſanequam Euripidea, Deos popoſcerit στέφανον —— κτανεῖν· ſive qui τὸ κτανεῖν, vel ſimile quid, iſto modo αἴσχιστον στέφανον, aut στέφανον dixerit. —— In ſequentibus magis etiam interpolatoris manifeſta ſunt veſtigia:
Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.
Fac ſic Græcos illos veteres loquutos; quinam obſecro ploraſſent ad iſtas Polynicis preces; duces, an milites gregarii? atqui ſupra, quum oblatam a fratre Polynices accepiſſet conditionem, v. 1244, 45. Πάντες ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε, Κάδμου τε λαός, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι. Tum vero noverant, de vita & ſanguine certaturos. Præterea, ſi barbaram ſpectes iſtius ævi crudelitatem, nihil hic erat adeo dignum lacrymis, quas usque ad triſtiſſimum utriusque fratris caſum ſuſtinuiſſe potuerant, quos ſibi ſimiles fuiſſe bonus ille putabat Literator. In ipſo fratrum certamine, ſudando, non lacrymis, metum exprimunt ſpectatores Euripidei v. 1397. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς, Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρρωδίαν. Ne hæc quidem ad verſum configendum ſufficerent, niſi vocabulorum quoque documenta ſubminiſtraret ſtructura: —— Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα· *Multis obortae ſunt lacrymae.* Ea quidem, ut puto, Græce peritiſſimis erit inaudita loquendi forma. Quæcunque mentem *ſubit* cogitatio, Græce dicitur ἐπιέναι, ἐπελθεῖν, εἰσιέναι, εἰσελθεῖν & ὑπελθεῖν· uſitata ſunt: ἐπῄει vel ἔπεισί μοι, ἐπῆλθε vel ἐπέρχεταί μοι, λέγειν, θαυμάζειν, ἐπαινεῖν, φιλοσοφεῖν, οἰκτείρειν, σκοπεῖσθαι. poſtrema

reperientur in Demodoco, qui dicitur *Platonis* T. III, p. 380. A. apud *Plutarch.* T. II, p. 260. D. *Athen.* XIII, p. 562. A. in *Alexidis* loco. IV *Maccab.* I, 10. ubi lectio genuina revocari debet e Codicibus, ἔπεισί μοι ἐπαινεῖν, pro ἔπεστι. plura dedit in Luciani Prometh. Celeberr. *Hemsterhusius* T. I, p. 26. ibidem docet, εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι utroque casu gaudere. conf. *D'Orvill.* Anim. in *Charit.* p. 494. —— Sermonis genius non patitur, ut dicatur: ἐπήει μοι δακρύειν· aut etiam Πολλοῖς δ' ἐπήει δάκρυα· quanquam apud Tragicos, quod fatendum est, in talibus nomina quoque frequententur: Euripideo more diceres: εἰσῆλθέ με vel εἰσήει, vel ὑπῆλθέ μ' ἵμερος, φόβος, ἄλγος, οἶκτος, ἐπιθυμία· *subit animum spes, desiderium, admiratio, metus, moeror, commiseratio*, &c. attigit Latina *Burmannus* ad *Ovid.* Heroid. XVIII, v. 62. *Eurip.* Or. v. 1328, ἀλλά με Φόβος τις εἰσελήλυθ'· in Med. v. 931, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος. Iphig. Aul. v. 491, 92, μ' ἔλεος —— Εἰσῆλθε. v. 1411, λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται. add. v. 1374. Ion. v. 1539. *Sophocles* adamavit in talibus ὑπῆλθεν. vid. Philoct. v. 1225. Oed. in Col. v. 1460. Elec. v. 1118. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος· *Plato* Phædro p. 251. A. τί τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων. *Euripid.* Hippol. v. 1089. Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φρενός· ubi Codicem Flor. libentius sequor, editis concinentem, quam Parisinum, qui præbet ἐπέρχεται. notum illud e Medea v. 57. Ὥς θ' ἵμερος μ' ὑπῆλθεν &c. transsumptum a *Philemone* ap. *Athen.* VII, p. 288. D. & *Scriptore* dramatis Χριστοῦ π. v. 56. semel, quantum nunc memini, Tragicus Noster ἐσήει eadem adhibuit structura in Oreste v. 1670. Καί τοι μ' ἐσήει δεῖμα· nam *Euripidis* esse versum in Iphig. Aul. 1580, Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσήει φρενί, mecum negabit, cui nota fuerit Euripidea scribendi ratio: sequenti versu ponatur: Κἄπειτ' ἱερεὺς, *sacerdos* nempe; tum adparebit, opinor, & istum versum a mala fuisse manu interfertum. Nuspiam autem istum in usum adhibetur ab *Euripide* verbum ἐπιέναι nec Græce diceretur in universum: Πολλοῖς δ' ἐπήει δακρύειν τὴν τύχην, ὅση· vel δάκρυα τῆς τύχης ὅση· quod etiam in Leid. Codd. interpretantur Grammatici, πολλοῖς δὲ ἐπήρχετο δακρύειν ἕνεκα τῆς δυστυχίας ὅση ἦν. —— Venuste *Sophocles* Aj. v. 118, Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. *Euripides*, Τὴν δ' Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός; apud *Plutarch.* Erotico p. 756. D. *Athen.* XIII, p. 599. F. *Stob.* Eclog. p. 21. Sed hæc quantum, obsecro, sunt ab illis disparata! Legerat, opinor, versiculi nostri Pater *Gregorii Nazianzeni* iambos in *Maximum*:

Τί ταῦτα; τολμᾷς καὶ σὺ, Μάξιμε,
γράφειν;
Γράφειν σὺ τολμᾷς; τῆς ἀναιδείας ὅση.

qui prostant T. II, p. 249. D. sed hic φεῦ subaudiendum, ut alibi ὦ, etiam in τῆς τύχης· vid. *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 52, 53. & in Append. de D. A. p. 103. apud *Plutarch.* T. II, p. 241. C. vetula Lacæna: ὦ γύναι τᾶς τύχας. at nostro versu non continetur exclamatio, neque adeo locum reperiret ὦ in, Πολλοῖς δ' ἐπήει δάκρυα τῆς τύχης ὅση: hic, nequid celasse videar, Codex Leid. B ὅσα præfert, Flor. τῆς τύχης ὁά· quod ultimum, vulgatis offenso, correctori docto deberi suspicor, qui legere se meminerat in *Aeschyli* Pers. v. 116, Ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος. hoc tamen non efficiet, ut a sententia demovear. —— Quod sequitur tandem prioribus egregie congruit:

Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

In A Leid. legitur διαδιδόντες· in B, ἀλλήλοισιν ἐνδόντες· neutrum isthoc sensu, quem versus poscere videtur, Græcum est: oportet enim idem signi-

gnificetur, quod in *Euripidis* Herc. Fur. v. 951. dicitur: ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών: *Quinto Smyrn.* IV, v. 300. ἐνέδρακον ἀλλήλοισιν· hoc vulgatæ prætulerim: —— *Gul Canterum* miror, minus cogitate ſic abutentem hoc verſu noſtro Nov. Lect. VII, c. III. ut idem illud κόρας διαδοῦναι vel διάδοτε firmaret, ipſius iudicio reſtituendum in *Euripidis* Oreſte v. 1269, ubi tum vulgabatur, Κόραισι δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ. tres libri Leid. eadem præferunt; recte tamen *Kingius* exprimi curavit optimi Cod. Reg. Soc. lectionem: Κόραισι δίδοτε πάντα δ. β. id eſt *quaquaverſum circumſpectate.* *Eurip.* Androm. v. 1087, *per triduum* Θέᾳ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν· ubi medium ὄμματ' ad utrumque pertinet. Phœniſſ v. 465, *quum amicus iratus amico*, Εἰς ἓν συνελθὼν ὄμματ' ὄμμασι διδῷ· Quoniam præterea nihil datur in Euripideis quodammodo ſimile, veroſimillimum eſt, ex his ſuum illud conflaſſe nugatorem: Gorgones dici poterant ἀλλήλαισι διαδοῦσαι κόρας· κόρην certe: nequaquam milites, ſe invicem intentis oculis contuentes: in aliud aptius poterat quidem τὸ διαδόντες mutari; verum verſus eſt indignus qui corrigatur. Inſunt etiam alia minus Euripidea: ſed prolixe iam diſputata ſi Doctum Lectorem, cui liber eſt animus, non movent, quid tandem iuvaret plura protuliſſe?

Vs. 1382. Βλέψας πρὸς οἶκον, ἤρξατ',] Sic in omnibus Codd. ſuis ſcriptum reperit, recteque vulgavit *Kingius* pro ηὔξατ': alterum Codd. quoque præbent Leidenſes.

Vs. 1385. Κτανεῖνθ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.] Id ſi mihi concedatur, verſus tres 1378, 79, 80, recte tanquam ſpurios fuiſſe notatos, hoc quoque facile dabitur, noſtrum hunc 1385, prioribus quidem paulo meliorem, rectius abfuturum hoc loco, quo, ſicuti Polynices, eadem laudabili temporique congrua βραχυλογίᾳ Eteocles etiam duobus votum ſuum ſenariis expreſſerit; ad quod hoc verſu nihil adiicitur præter rem omnibus notiſſimam, Polynici, ſuam ipſius patriam infeſtanti, cum ceteris Ducibus communem: nam quid quæſo, diſtant ἔγχος καλλίνικον Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ βαλεῖν, & eumdem Κτανεῖν; neque enim huc, opinor, advocabitur v. 1406. Tandem totidem literis ſcriptus verſus ſupra legitur 763. utrobique, ni fallor, perperam; ſicubi recte; videri poſſet ab Actore Tragico male repetitus.

Vs. 1388. Ἦιξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι] Supra fuit e Mſſ. ἀλλήλοιν repoſitum; hic nihil variant in iſta voce Codices, præferentes ἦξαν· ſed in Leidd. omitti ſemper ſolet, ubi vulgo ſubſcriptum iota requiritur: verſu 1469, Codicis Flor. lectio ἀνῆρξε fluxit e genuina: ἦσσον, quod legitur v. 1391, & 1479. non certe cadet in dubitationem; nec præſens tempus in duas ſyllabas contractum ᾄσσω. Quæ dubio carere videbantur *Hemſterhuſii* tamen obſervata in *Ariſtoph.* Plut. v. 73?. vir quidam Eruditus in dubium vocavit. Ea res paucis expendi nequit, nec huius eſt loci. In ἄττειν, quod recentioris eſt Atticiſmi, vulgo quidem iota negligitur, apud *Platonem* ſemper; T. I, p. 144. A. T. II, p. 118. B. p. 621. B. T. III, p. 313. B. *Clem. Alex.* p. 28, 29. *Philon. Iud.* p. 595. A. alioſque; literam tamen antiquitus adpoſitam fuiſſe liquet ex *Heſychii* Διαπτεῖν, ὁρμᾶν· totidem olim fuerant ductus ΔΙΑΙΤΤΕΙΝ· διᾴττειν. Eadem in *Alexidis* verſu menda ſcripturæ priſcæ præbet indicium *Athen.* IX, p. 379. C. κάεται δέ μοι τὸ πῦρ Ἤδη· πυκνοὶ δ' ἄπτουσιν Ἡφαίστου κύνες. *Ca-*

sauboni sustulisset dubitationem collatus *Eustathius* in Il. Σ, p. 1206, 4. Ne lineola pereat, *Alexin* ΑΙΤΤΟΥΣΙΝ, ἄττουσιν scripsisse fatebuntur vulgatarum lectionum defensores: ἄττων in versu quoque *Gregorii Nazianz.* relictum T. II, p. 3. A. *Dawesio* sine iota scriptum εἰσάττειν vox erat *plane nihili*, Miscell. Crit. p. 230. —— Discant adolescentes, saepe fraudi librariis fuisse primitus adscriptum iota: exemplo sit fragmen Odes *Anacreontis* a *Maximo Tyrio* servatum p. 299. quodque *Barnesius* non male tractavit n. 79. tertii tamen ille versus veram obscuravit lectionem, dum dedit, Χαρίεντα γὰρ διδῶμι: malebat *Davisius*: Χ. γ. διδῶ μέν· vulgatur apud *Maximum*:

Χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ·

Quis monitus negabit ᾄδω corrigendum? Ἐμὲ γὰρ λόγων ἕκητι / Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν· / Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, / Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. Similiter pro διδοῦσιν scribendum est ᾄδουσιν in *Dion. Chrys.* Or. XXXII, p. 363. D.

Vs. 1389, 90. Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.] Importunum ἔγχη, quod verbo Ξυνῆψαν, e versu 1199, velut interpretamentum fuerat adiectum, tollendum monuit *Gul. Canterus*; non viderat *Petr. Victorius* V. L. XII, c. IX. *Cantero Barnesius* obsequutus est: dudum iam sustulerat *Grotius*, Parisinos Codices sequutus: Ξυνῆψαν, ἀφρῷ δ. γ. legitur in Leidd. Codd. & Flor. si in iisdem fuisset Ξυνῆπτον, hoc quoque nostro loco derivasse videretur *Gregorius Nazianz.* in carmen de Vita sua p. 28. D. ubi qui favebant Theologo, δῆμος vocantur ἠπιοφρόνων· non ἠλιοφρόνων, quod *Iac. Billium* decepit: haec in adversarios torquet *Gregorius*:

Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν

(Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας.)
Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν,
Συνῆπτον.

Versus, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασιν, hac in sede profecto non esset indignus *Euripide*; videri quoque posset ista legisse *Statius*, hunc locum imitatus sine controversia, nam de iisdem loquitur, Theb. XI, v. 530. *Fulmineos veluti praeceps cum cominus apros Ira tulit, strictisque erexit pectora setis; Igne tremunt oculi, lunataque dentibus uncis Ora sonant: —— —— Sic avidi incurrunt* —— Istam praefero Mſ. lectionem vulgatae: —— *cum cominus egit Ira sues.* Κάπρος, ut notum, Latinis est *aper*: vid. *P. Leopard.* Emend. II, c. X *S. Bochartus* Hieroz. P. I, L. III, c. XXIV. Saepius autem *aprorum* ὄμματα memorantur πυρὸς γέμοντα. sufficiat *Ovidius* Met. VIII, v. 284. *Sanguine & igne micant oculi, riget ardua cervix; Fervida cum rauco latos stridore per armos Spuma fluit: dentes aequantur dentibus Indis.* idem illud *Igne micant oculi* e *Statio* Mſ. *Nic. Heinsius* excitat ad *Ovid.* I Amor. VIII, v. 16. *Homero* memoratur *aper* in Od. T, v. 446. Φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

Vs. 1393. Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι, Λόγχην ἐνώμα στόματι,] Expressit *Theocritus* Carm. XXII, vſſ. 187, 188. Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον, Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.

Vs. 1395. —— ἀσπίδων κεγχρώμασιν] In libris vetustis alia quoque lectio fuisse videtur κερχνώμασιν: utraque lectio fuit in Lexicon Tragicum, hinc in *Hesychianum* recepta; suo loco legitur: Κεγχρώμασι deinceps apud *Hesychium*: Κερχνώμασι, τραχύσμασι, κυκλώμασι, σιγλισμοῖς. καλοῦσι δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον,

σμον, Hæc & reliqua *Salmaſius* explicuit atque utramque noſtræ vocis ſimiliumque docuit obtinuiſſe pronunciationem in *Plinian.* Exercit. p. 339, 340. Præter iſta nihil quod alicuius ſit momenti protulit Ill. *Spanbemius* in *Callim.* h. in Del. v. 271. Recentior & emollita fuit pronunciatio κέγχρος & κέγχρωμα· vetus atque aſperior, κέρχνος & κέρχνωμα, hæc quoque, niſi fallor, *Euripidea.* Præter cetera reperitur apud *Heſych.* Καταкερχνοῦται, τραχύνεται. Perparum diſtabant a ſe invicem Ionica dialectus & Attica vetus, qua Tragici fuerunt uſi.

Vs. 1396. —— ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.] Supra v. 483. *Kingium* e MSſ. γίγνεται poſuiſſe memini pro γίνεται· hic, quum γίγνεσθαι e Flor. Cod. fuerat enotatum, vulgatæ formæ literam interſerui. *Moeris Atticiſta:* Γίγνεται, Ἀττικῶς· Γίνεται Ἑλληνικῶς. in re minuta minime contemnenda tradit *Heraclides* apud *Euſtath.* in Il. Π, p. 1083. 9. & inprimis ad Odyſſ. Μ, p. 489, 23. Γίγνωσκειν & Γίγνεσθαι veterem eſſe verborum ſcriptionem evincens: firmat illam Latinum *Gigno.* Græcorum obſoleta forma fuit activa multiplex: γένω· γείνω· γίνω· a γένω, γιγένω, γίγνω· ſicut a πέτω, πιπέτω, πίπτω· μένω, μιμένω, μίμνω.

Vs. 1397. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλαξε' ἱδρὼς,] Hic quoque mutatæ lectionis Lector a *Kingio* debuerat admoneri; vulgarant ad eum usque ἐστάλαξ' ἱδρὼς, quod in optimo Leid. quoque legitur & Flor. ἐστάλασσ' ἱδρὼς erat in B Leid. & Cantabrig. Prius pæne reſtituiſſem ob ſequentem aſpiratam: alterum tamen ſe facile tuebitur. *Ennius*, ſæpius interpretatus *Euripidea*, huc forte reſpiciebat in Annali primo: *Sic exſpectabat populus atque ore timebat Rebus, utrei magnei victoria ſit data regnei.*

Vs. 1399. Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον Ἴχνους ὑπόδρομον,] *Grotium* miror, cur ſolus hic vulgarit, ποδὶ μεταψαύων πέτρον. hoc, tametſi vel in uno Pariſino Codice pluribusve vir Magnus invenerit, alteri tamen, tanquam interpretamentum, poſtponi debuerat. Genuinum μεταψαίρων in Leidenſibus Codd. cuſtoditum: in Flor. legebatur perperam μεταψήρον πέπλον. *Heſychius:* Μεταψαίρων, μεταφέρων. *celeri motu lapidem pede ſubmovens.* paululum diſtaret *Heinſianum* illud apud *Theocrit.* XXIII, 52. Τὰν πέτραν δ' ἐκύλισσεν ὑπ' ἐκ ποδὸς. In *Aeſchyli* quoque Prom. Vincto ψαύει veteris formæ ψαίρει locum occupaverat v. 394, Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς Τετρασκελὴς οἰωνός· Schol. ψαύει πτεροῖς] γράφεται καὶ ψαίρει· paulo ante illud non male διακόπτει interpretatus. *Aeſchylea*, Λευρὸν οἶμον αἰθέρος ψαίρει, *Virgilius* reddidit aptiſſime: *Radit iter liquidum*, Aen. V, v. 218. *radendi* namque propria verborum ψάω, ψαύω, ψαίρω, eſt poteſtas. Tauri caudam *radentes* Pleiades ſecundum *Nicandrum* Ther. v. 123. dicuntur ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίην ψαίρουσαι. id eſt ὑποψαίρουσαι. Rarius apud veteres obvium, ψαίρειν aevo videtur recentiori renatum, aut e veteri Lingua cuſtoditum uſu quotidiano: *ventus vela* ψαίρειν *radere* dicebatur, qui *motu leni* vela per intervalla *leviter impellebat:* Scholiaſtes in hunc locum Phœn. οἱ ναῦται, ſcribit, ψαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ. *Hippocratis* e lib. II. de Morb. Mul. p. 643, 45. σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες *Erotiano* dicuntur in Lex. *Hipp.* οἱ μὴ εὔτονοι, καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες· *lenes* autem venæ *pulſus* ſic dictos ſcribit

ἀπὸ

ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων (perperam vulgatur ἀνέμων·) ἃ δὴ, οὐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὁτὲ μὲν χαλαροῦνται, ὁτὲ δὲ πληροῦνται. vid. *Hesych.* in Διαψαίρουσι, cuius altera glossa. Διαψαίρειν, διακαθαίρειν, *abstergere radendo*, spectare videtur *Euripidae* fragmentum apud *Etymologum* p. 272, 1. in Διαψαίρουσα· —— Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον, Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους. In Codice Mf. Lugdunensi legitur: Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τοῦ καθαίρειν κέχρηται τῇ γλώσσῃ, Διαψ. sed versus, ni fallor, *Euripidae* fuit: Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων πόρους.

Vs. 1402. Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,] *Battierius* in Museo Helvet. Part. XIX, p. 376. versum putabat hac in sede alienum, transponendum autem post versum 1404, atque adeo iungenda: Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας, Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδών. mihi caussae nihil esse videtur, ob quam viro Doctissimo suffragaremur.

Vs. 1404. Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε] Dederat *Aldus* ἀνηλάλαξε recepit alterum *Oporinus*: *Barnesius* ut diversam lectionem Scholiis excitat ἐπηλάλαξε· sed huic loco non congruit *adclamandi* verbum. Ἀναλαλάζειν & Ἐπαλαλάζειν tantum distant, quantum ἀνολολύζειν & ἐπολολύζειν· ἀνοιμώζειν & ἐποιμώζειν· ἀνευφημῆσαι & ἐπευφημῆσαι.

Vs. 1406, 7. στέρνα Πολυνείκους βίᾳ Διῆκε λόγχην,] Siccine vero pectus Polynicis *hasta traiecit* Eteocles? Quinimo *transadigere* summa vi *nitebatur*; sed optato eventu caruit, cuspide fracta: Διῆκε λόγχην —— ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ. *traiecisset hastam*: —— *sed cuspidem fregit*; vel *traiicere conatus est*. Non enim Orientales tantum, & Iudaei Graecienses, sed quivis Scriptores antiqui hoc modo conantibus effectum tribuunt: vid. *Gataker.* A M. P. c. XXX etiam *Euripides*, ceterique Tragici: de Polynice *Aeschylus* Theb. v. 1027, Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν *urbem oppugnaverat*, non *ceperat.* *Euripides* alibi saepius, & in his ipsis Phoen. v. 514. Polynicen dicit venisse σὺν ὅπλοις, καὶ πορθοῦντα γῆν. Eodem sensu capiendum v. 1426, ἐσκύλευέ νιν. optime *Statius* interpretatur, *Arma etiam spoliare cupit*, Theb. XI, v. 562. Phoen. v. 1595. Oedipus de patre: Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ Κτείνει με. sic *Homerus* Odyss. Π, v. 442. *Ulyssis* οἶκον ἀτιμὸν ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα, Παῖδά τ' ἀποκτείνει. attigit & Euripidea quaedam *Elsnerus* Obs. S. T. 1, p. 229.

Vs. 1409. Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς,] Hic mea quidem opinione dubium non est, quin vulgatum Ὡς in Εἰς recte transmutaverit, Codicum auctoritate, *Grotius*, quem sequuntur *Piersius* & *Kingius*. Leidensium Codicum alter Εἰς, alter, antiquior, praebet Ὡς δ' ἄπορον. Flor. Ὡς γ' ἄπορον. Quum in Cantabrig. Cod emendat. legeretur Εἰς δ' ἄπορον, *Barnesius Duporto*, qui forte fortuna verum viderat, non multum repugnans, loca tamen excitat, quibus ostendere nititur, nihil esse cur illud mutaretur. In his tria sunt duntaxat, quibus si recte collocatum ὡς, laudanda *Barnesii* videbitur prudentia: primus est Hippolyti v. 1298,

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα.

in Scholiis, non velut diversa lectio, sed casu positum ab Editore primo, ἀλλ' ὡς τόδ' ἦλθον, *Barnesio* magis Poëticum videbatur: nuper etiam tanquam sine controversia sincerum a viro

τὸ Doctiſſimo fuit in eam rem productum: iſthoc loco cum Edd. duo ſaltem Codd. conſpirant Pariſ. & Flor. formulam εἰς τόδ' ἦλθον Euripidi familiarem eſſe, diſcant diſſentientes ex Noſtratis *Io. Pierſoni* Veriſim. p. 137, 138. —— Alter locus eſt Iphig. Taur. v. 335. Tertius in Bacch. v. 1287. hic, moræ minus patiens, Agaue cunctanti Cadmo:

Λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει.

καρδία *Canterus*, καρδίας legit *Scaliger*; poſterius placet: *Barneſio* iudice, neque ſolo, ὡς τὸ μέλλον hic ſignificabit idem ac εἰς τὸ μέλλον· ſed hoc velim nobis interpretentur. Τὸ μέλλον idem eſt ac μελλησμὸς, ſenſusque planiſſimus: *Dic; nam cunctatio cordis adfert palpitationem.* —— Quantillum iam fuerit in Iphig. Taur. v. 335. repoſuiſſe: —— ὅσον τάχος Ἐς χέρνιβάς τε καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι. —— Præter iſta tria loca nihil in hanc rem excitavit ex *Euripide* vir Eruditiſſ. in Miſcellan. Nov. T. III, p. 13. Neque alia reperientur Euripidea, in quibus ὡς, iſthoc modo iunctum quarto caſui, pro εἰς poſitum videri queat, præterquam ante pronomina: ὡς σὲ, ὡς ἐμὲ, ὡς ὑμᾶς. atque hoc ſemel apud *Sophoclem* Trach v. 542. Eadem apud *Ariſtophanem* reperientur, & ὡς βασιλέα· ὡς Εὐριπίδην, ac ſimilia. Legitur in eius Pace v. 103. Ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανὸν (πέτεσθαι·) quod differentiam ſatis manifeſtat; neque enim dixiſſet, opinor, *Ariſtophanes*, ὡς τὸν οὐρανόν. Hoc, mea quidem opinione, ſtat hactenus illabefactum, Tragicos & Comicos ſaltem illud ὡς, iſthoc modo poſitum, ἐπὶ ἐμψύχων duntaxat adhibuiſſe: Comicorum loca plurima ſunt ad manum, ne unus quidem qui contrarium ſuadeat: horum conſtans uſus, non Atticiſtæ cuiuspiam locus, quid genuinum ſit monſtrat. Urbium autem regionumve nominibus illud ὡς apud veteres rariſſime iunctum reperiri monuerat Celeberr. *Hemſterhuſius* Miſcellan. Obſerv. Vol. v, T. 3, p. 56. Eumdem tractans *Ephesii Xenophontis* locum V. D. in Miſcell. Nov. l. c. loca tamen enotavit nonnulla; ſed hæc Summi viri monitum adfirmant; ſunt enim de centenis perpauca. Ceterum quam ſtatuunt in his Eruditiſſimi ſuppreſſæ præpoſitionis ellipſin nunc non placet expendere: vellem tantum meminisſent, ὡς multis loquendi formis adiici, quibus, ſiquidem abeſſet, quod ad ſenſum, nihil aut perparum decederet. —— Satius erit, voculam ὡς, diverſiſſima licet poteſtate capiendam, in vicem præpoſitionis εἰς ita reſtituisſe, ut obſcurus *Euripidae* locus ſuum lumen recuperet in Heraclid. v. 430.

Ὦ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες,
Χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
Πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.

Vulgata lectio, Εἰς χεῖρα γῇ συνῆψαν, per me ſane licet, ut exquiſita videatur aliis elegantia, *Heſychium* forſan adhibituris, *Gul. Canterum*, N. L. IV, c. VII. *Georg. Arnaldum* Lect. Gr. p. 238. mihi non videbatur *Euripidea* loquendi forma. Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, *ſimul ac*, vel, *ut manu terram tetigerant.*

Vs. 1409, 10. —— ἐπὶ σκέλος πάλιν Χωρεῖ] In utroque Leidenſi deſtitutum accentu παλιν velut iungenda monſtrat παλιν Χωρεῖ. *Euripides* Med. v. 1168, Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν Χωρεῖ. Vulgatur in Supplic. v. 460, —— τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν Λέξαντ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πόλει Χωρεῖν· interpretantur: *ex urbe abire.* Corrige: πάλιν Χωρεῖν, *recedere, retro cedere.* Supra iam monitum ad Vs. 732, πάλιν in talibus frequentari. — Hæc, & ſequentia, λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον, Μέσον τ' (id malim præ vulgato:) ἄκοντ' ἔθραυσεν· ſunt ex

 Ho-

Homereis expressa Il. Η, v. 264, Ἀλλ' ἀναχασσάμενος (Hector) λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ, Κείμενον ἐν πεδίῳ, —— Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος· Lapidis commodum recordabatur Eteocles, quem fecerat *Euripides* paulo ante ποδὶ μεταψαίροντα πέτρον, Ἴχνους ὑπόδρομον· artificium Tragici placebit idoneis iudicibus.

Vs. 1412. κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν·] Solius Scholiastae ductu *Battierius* posuerat, quod e Cantabrig. Cod. vulgavit *Barnesius* ἀπεστερημένοιν, pro ἀποστερημένοις. prius erat & in utroque Leid. in Flor. ἀποστερημένων. —— Hi tres Codd. in Vs. seq. 1413, ubi pessime vulgarant ante *Grotium* ἁρπάσαντες, praeferunt ἁρπάσαντε. Praeterea seiuncta, Ἔνθεν δὲ, coniungi malim: Ἐνθένδε, κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων, Ἐς ταυτὸν ἧκον· similiter apud *Theocritum* XXII, v. 190. quum utriusque Δεῦρ' ἐάγη, σκαιέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα· Τὼ δ', ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, Φόνον αὖτις Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι. Praeiverat *Homerus*; sed, quia carmen erat protrahendum, ac *dignus* videbatur *vindice nodus*, Deum excitat, qui certantes dirimeret etiam in Il. Η, v. 273.

Vs. 1415. Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.] Quae hinc Latina fecerant, non ferenda monuit Clariss. *Abresch.* Lect. *Aristaen.* p. 282. mihi nondum liquet, an Græcum sit, & quid tandem hic significet πολὺν ταραγμὸν ἔχειν μάχης. Participium etiam ἀμφιβάντε Lectoribus saepenumero scrupulum iniecisse suspicor, iis inprimis, qui venustum illud *Homericum* ἀμφιβεβηκέναι sibi sumserunt illuminandum. Hunc scrupulum eximet *Eustathius*, qui eadem, quae prostant in Edd. legit, Euripideis usus in Il. Ζ, p. 508, 51. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, πόνος Ἀμφιβέβηκεν, (v. 355.) ἤγουν κατέλαβε, περιῆλθεν· ὥστε οὐ πάντοτε ἡ λέξις τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν δηλοῖ, ὡς οὐδὲ —— παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης· ἤγουν ἀμφοτέρωθεν βάντες ἀντιπάλων δίκην κατ' ἀλλήλων. quae quidem explicatione Scholiastae, ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ στάντες, haud paulo sunt, me iudice, meliora. Sed *Euripidea*, quantum intelligo minus sincere scripta, non attingere constitui, ne modum videar excessisse: nam sententiam hic quaero diversissimam a vulgatis. Quid velim, intelligetur ex hoc forsan *Ennii* versu: *Tum clypei resonant, & ferrei stridet acumen.*

Vs. 1416, 17. Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν Εἰσήγαγεν σόφισμ'; ὁμιλίᾳ χθονός.] Τὸ Θεσσαλῶν Ε. σόφισμα, legit *Erasmus* in Adag. *Thessalorum commentum.* In Scholiis in *Eurip.* Orest. v. 1087, legitur ὁμιλίας χθονός· ut hic, apud *Hesychium*: Ὁμιλίᾳ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ φιλίᾳ, ἔρωτι τῆς πατρίδος· καὶ ἀντὶ τοῦ πάλῃ· περὶ γὰρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν οἱ Θηβαῖοι. postrema locum nostrum designant; nam & alibi legas ὁμιλίαν χθονός· *Aeschyl.* Eumen v. 714. conf. v. 1032. —— Est in *Euripidis* Androm. dictum, huic formulae interpretandae prae aliis inserviturum v. 683, 684. ἡ δ' ὁμιλία Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος. *Experientia Rerum magistra est omnium mortalibus. In fraudando* iam *exercitatus* Eteocles *instar Thessali commodum* hic *excogitasse* dicitur τὸ Θεσσαλὸν —— σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονὸς, novam fraudem, qua fratrem circumveniret. Quam morienti tribuit *Euripides* Polynici, fraudem adscribit Eteocli *Statius* Theb. XI, v. 554. *fraudemque supremam In media iam morte parat* Paulo superius *commodum* excogitasse dicebam; quia suspicor *Euripiden* scripsisse, Κεῦ πως νοήσας· alibi saepius Εὖ πως iungentem, velut in Phoen. v. 1475.

1475. Hippol. v. 477. Hel. v. 718. Locum nostrum attigit *Eustath.* in B, p. 251, 5. veterem laudans interpretem, qui *Θεσσαλὸν σόφισμα* simpliciter explicuerit, *μὴ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ πανούργημα· καθὸ ἐμφαίνει καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.*

Vs. 1419. *Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,*] Recepi, quod tres praebebant Codd. Flor. Leid. A, & Aug. *ἀναφέρει*, in locum vulgatae formae *ἐμφέρει*, quae Tragico minus convenit senario. Cod. Leid. B praebet *εἰς τοὔπισθε μεταφέρει πόδα.* Cod A, *εἰς τοὔμπροσθεν ἀναφέρει.* Hinc *ἀναφέρει* probandum; illinc *εἰς τοὔπισθεν·* hoc habet *Eurip.* Hippol. v. 1222. *Lesbonax* Protrept. p. 172, 16. *εἰς τοὔπισθεν —— ἀναχωρεῖν· Xenophon* Symp. p. 878. B. *εἰς τοὔπισθεν —— κάμπτεσθαι.* Lynceo vulnus infligit apud *Theocrit.* xxii, v. 197. *ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ Σκαιῷ.* Locum nostrum attigit, sed rectius omisisset *Gisb Cuperus* Obs. I, c. XII, p. 90. neque enim Graece dicitur *εὐλαβεῖν.*

Vs. 1422. —— *δι' ὀμφαλοῦ Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.*] Contra primus Polynices apud *Statium* Theb. XI, v. 541. *cui fortior ira, nefasque Iustius, alte ensem germani in pectore pressit, Qua male iam plumis imus tegit inguina thorax.* —— Caussae nihil erat, cur *Grotius*, ab Edit. reliquis secedens, hic *σπονδύλοις* vulgaret; quam formam, ut puto, repererat in uno pluribusve Parisinis, quamque praebet Leidensis etiam Cod. B. alteram adhibuerunt veteres etiam Attici, literas aspiratas in multis adoptantes: *Moeris Atticista: Σχινδαλμός, ἐν τῷ Χ, Ἀττικῶς· Σκινδαλμός, Ἕλληνες. Φιδάκνη, Ἀττικῶς· Πιθάκνη, Ἕλληνες.* nostris in exemplaribus haec aliter scripta prostant apud *Aristophanem*: *Σχελίδες* tamen legitur in Equit. v. 361. & alibi. Huc non pertinet, quod in eiusdem vulgatur *Moeridis* utilissimo libello; *Ἀσχαρίζειν, Ἀττικῶς· Σκαρίζειν, Ἑλληνικῶς* corrigendum *Ἀσκαρίζειν. Aristophaneum* est *Ἀπασκαρίζειν· Hesychius* per *σπαίρειν* explicuerat: hoc enim latet in *ἐπαίρειν.* Cretensium erat *Βασκαρίζειν*, eodem auctore. *Erotianus* Lex. Hipp. *Ἀσκαρίζει, ἀντὶ τοῦ σκαρίζει.*

Vs. 1427. *Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.*] Haec etiam, sicut supra posita v. 363, *Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει·* adhibet *Thomas Mag.* in v. *Ἐκεῖ.* utriusque versus sedem adnotavit V. D. in Miscell. Obs. III, p. 108. versuumque modulo quidem noxias, a *Thoma* tamen insertas, voculas sustulit: nostra sic ibidem prostant: *τὸν νοῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔχων, ἐκεῖσε δέ.* Saepius, *αὐτὸν* an *αὑτὸν* scribatur, ad sensum locorum parum interest; hic vero plurimum: *αὐτὸν* dederant *Aldus*, *Hervagius*, *Canterus.* *αὑτὸν* praetulit, cum *Grotio*, *Barnesius*: *αὐτὸν* revocavit *Kingius.* Quae *Kingius* omiserat in Scholiis, verba, *πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν,* Grammaticos hic etiam dubitasse, manifestant: mihi placet *αὐτὸν*, ut ad Polynicen referatur. *Euripideus* Eteocles, *ὡς νενικηκὼς μάχῃ, Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν, Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ·* ratus vicisse (*Statii* Polynices Theb XI, v. 556.) *levavit Ad coelum palmas. Bene habet: non irrita vovi. Huc aliquis propere sceptrum atque insigne comarum: —— Haec dicens gressus admovit, & arma, —— Arma etiam spoliare cupit.* In spoliis, quaeque victoriam sequerentur, occupatus Eteoclis animus domo aberat: oculis cernebat iacentem, *Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ* mentis autem oculos alio diviserat. Hercules furens in pictura

Philostrati p. 848. τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur ἀτενίζων ἐς ἃ ὁρᾷ, (sic legendum puto) τὴν δὲ τοῦ βλέμματος ἔννοιαν ἀπάγων ἐς ἃ ἐξηπάτηται. Notissimum illud *Epicharmi*, Νοῦς ὁρῇ &c. eo dictum scribit *Plutarch.* de Solert. Anim. p. 961. A ὡς τοῦ περὶ τὰ ὄμματα καὶ ὦτα πάθους, ἂν μὴ παρῇ τὸ φρονοῦν, αἴσθησιν οὐ ποιοῦντος. *Catullus* Carm. LXI, 15. *Nos alio mentes, alio divisimus aures: Iure igitur vincemur.* *Soph.* Trachin. v. 276. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν Ἔχοντ'· *Schol.* ἀλλαχόσε τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐ δεινὸν (legendum: καὶ οὐδὲν δεινὸν) πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Euripides* Ion. v. 251. Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον ἐνθάδ' οὖσα που. v. 1370. Ἐκεῖσε τὸν νοῦν δούς. Incertus apud *Stobaeum* Floril. p. 539, 5. Ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. versum immutavit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 741. —— Curam omnem res tanta poscebat, nec oculos Eteoclis duntaxat, sed & animum intentum. Teucer apud *Quintum Smyrnaeum* XI, 101. νόῳ, καὶ χερσὶ, καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν Ἰόν· apud *Valerium Flaccum* VI, 580. Medea *Conspicit Aesonium longe caput: ac simul acres Huc oculos sensusque refert, animumque faventem.*

Vs. 1430. Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος Ἐτεοκλέους,] Multo frequentius, quam *Barthio* fuit animadversum, Euripidea *Statius* imitatus, haec quoque mutuatus est: sed, quæ de Polynice Tragicus, Poëta Latinus prudentius, ut equidem arbitror, in Eteoclem transtulit; hic apud *Statium* primus & *sponte ruit, fraudemque supremam In media iam morte parat.* Theb. XI, 554. Vs. 563, *Ultrices animam servabat in iras. Utque superstantem pronumque in pectora sensit, Erigit occulte ferrum, vitaeque labantis Relliquias tenues odio supplevit, & ensem Iam laetus fratris non frater corde reliquit.*

Vs. 1432. Γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας Πίπτουσιν ἄμφω,] Licet unus tantum Cod. Leid. A praeberet, ἀλλήλοιν tamen pro ἀλλήλων recepi. Perperam in Flor. legebatur Γαῖαν δ' ἔδαξον· & in Edd. ὀδάξ. Ordinem autem nativum suo more Tragicus invertit, hic idcirco præsertim, quia *Homereum* erat: Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον.

Vs. 1434, 35. Χο. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω· Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.] Versuum priorem ex altero Leidensium B hic repraesentavi paulo meliorem, quam ferebatur. Eiusdem Codicis & Cantabrig. auctoritate fretus hos duo senarios Choro tribuendos censui: mulieres ista decet lamentatio, non Creontem, animo iam agitantem, quae paulo post manifestavit v. 1578. &c. Mores fortuna mutaverat. *Barnesius* utrumque versum dederat Creonti; *Barnesium Kingius* sequutus est; *Piersius Grotium* sequi maluit, quia viderat is MSS. Codices. *Grotius* hic a vetustis Edd. non secessit, in quibus horum versuum prior Choro tribuitur, alter Creonti. Hic error unde fluxerit primitus, diversas lectiones spectanti patebit, & *Gul. Canteri* Nov. Lect. conferenti L. IV, C. XIX. Ad *Grotium* usque sic vulgarant:

Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν Οἰδίπου, σὸς ὤν, στένω.

Hac lectione recepta, Grammaticus, illud σὸς ὤν animadvertens Phoenissis minus convenire, videtur ad marginem posuisse Χο. ἢ Κρ. quod e Scholio firmatur. Huic morem gessit *Barnesius*. Probata *Canteri* correctione, *Grotius* hanc priori lectionem supposuit Οἰδίπου ὅσον στένω· hiatum prorsus intolerabilem aures adeo exercitatas in Tragicis & Comicis non offendisse tamen, admirandum profecto. *Kingius*, qui supra nobis dederat Δισσὼ ἀδελφώ, dum forte Codex Cantabrig. ha-

habebat, Οἰδίπου 'γ' ὅσον στένω, hoc exprimi curavit, quod Leid. A quoque praebet: sed γε minus huic sedi congruit. Libenter itaque sequutus sum ab altero Leid. subministratum:

Φεῦ φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω.

quod *Battierio* venerat etiam in mentem: hinc fluxit altera lectio vulgata: Οἰδίπου σὸς ὤν, quia casus hic rectus Οἰδίπους, ut putabant, minus erat accommodatus: ὦ Οἰδίπους frequentatur *Sophocli* Oed. Tyr. v. 1083. Schol. Οἰδίπους, ἀντὶ τοῦ, ὦ Οἰδίπου, ἔστι δὲ 'Αττικόν. Oed. in Col. v. 733, 'Αλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων &c. sic & v. 749, 1623. Ὦ οὗτος οὗτος Οἰδίπους. idem reponendum in fine versus 1342, quia sequentem orditur vox Εἰπών· Hunc morem attigi superius ad Vs. 1332. Haec quamvis ita se habeant, non mirabor tamen, si quis hanc etiam lectionem aliquando reiecerit, atque ex illa Codicum, Οἰδίπου γ' ὅσον στένω hanc, non difficulter erutam, probaverit:

Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπου, τὸ σὸν στένω·

loca nobis excitans, in quibus τὸ σὸν, *tuas vices*, *tuam sortem*, significet, non pauca. Vereor ne huic obsit coniecturae versus sequens, sic forsan, litera mutata, legendus:

Τὰς σάς γ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

Uterque Leid. Cod. exhibet ἐκπλῆσαι· propterea recepi, quod in duobus etiam Anglicis inventum *Kingius* adoptarat pro ἐκπλήσειν.

Vs. 1437. Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,] Hunc senarium *Euripides* ex antiqua recuperavit membrana Leid. A, qui prostabat in omnibus Edd. &, ni fallor, in multis Codd. etiam in B Leid. hunc in modum interpolatus:

'Επεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον·

nisi quod *Barnesius* ἐλειπέτην vulgarit. Florentinus non vulgaris bonitatis Codex haec suppeditabat: Ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην βίον· talis lectio peperisse videtur alteram; quam a me recte mutatam fatebitur, qui quidem harum rerum gustum habebit. In talibus dissentientes facile ferimus. Aptissimum sanequam huic loco Ὡς γὰρ π. ——— ἡ γὰρ τάλαινα μήτηρ ἐν τῷδε προσπιτνεῖ, ——— ὡς ἐλειπέτην βίον· *simul atque*, vel, *interim dum* moriebantur, *mater adveniens accidit iacentes*. Illud Ὡς, significans, *simul ac*, *dum*, supra quoque restituere tentabam *Euripidi* ad Vs. 1409. notissimum e Theocriteis Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην· *Ut vidi, ut perii.* vid. Clariss. Nostri *I. D. Lennepii* Animadv. ad *Coluth.* 11, c. x. Tragicis, quod fatendum, isto sensu minus frequentatum ὡς, apud *Sophoclem* aliquoties occurrit Aj. v. 274, 738. Elec. v. 908. & in *Euripidis* Phoenissis v. 709.

V. 1439. [Σὺν παρθένῳ τε, καὶ προθυμίᾳ ποδός.] Quasi vero, priorum immemor, Lector ignoraret, matrem Antigone filia venisse comitatam, egregie se facturum credidit interpolator, si hic adiiceret Σὺν παρθένῳ· sed versus videbatur implendus; itaque multum sudans, postquam legerat Ionis versum 1109, tandem tamen εὕρηκε· Σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός· quibus quid poni poterat ineptius? Idem ille Poëtaster Antigones infra mentionem iniecit, Euripideis alienissimo loco versum interserens 1474. Hic satis erat matrem commemoras se: ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, suo loco non negligitur v. 1441.

Vs. 1440. Τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς, Ὤιμωξεν] Optimi Leidensis Mſ. lectioni, καιρίας σφαγὰς, vulgatam antepono, tum quia sonus est iucundior, tum propter morem Ionum & Atticorum, quem, notissimum h-

licet, nuper etiam, exemplis congestis, adfirmavit Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 352. —— Nuspiam tamen apud Tragicos alibi καιρίους σφαγὰς, vel καίριον πληγὴν repe-rias; saepius apud Atticismas recentiores: Καιρίαν πληγὴν dixit *Aeschylus*, quod alii simpliciter καιρίαν *Xenarchus* apud *Athen.* VI, p. 225, D. Ἦσαν δὲ πληγαί· καιρίαν δ' εἰληφέναι Δόξας καταπίπτει. *Parthenius* c. XXIV παίει καιρίαν. *Herodot.* III, c. 64. ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι. *Sophocles* Antig. v. 1314. Τί μ' οὐκ ἀνταίαν Ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; *Scholiastes* ad Ἀνταίαν] γράφεται, καιρίαν hoc alterius erat, utpote vulgatius, interpretamentum: ἀνταίαν πλαγὰν, *lethale vulnus*, dixit *Euripides* Androm. v 843, 844.

Vs. 1447. Ἐτεοκλῆς ἄναξ] Hic nihil impedit, quominus altera forma recipiatur, *Euripidi* frequentata, quam Leid. Cod. A praebet, Ἐτεοκλέης ἄναξ.

Vs. 1448. Ἤκουσε μητρός· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα, Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν,] *Grotii gravem manum* longe praetulerim commento *Piersii*, ὑγρὰν χέρα, *mollem* vel *teneram* interpretantis: obversata *Grotio* fuisse videtur, quam *Scholiastes* adnotavit, exemplaris antiqui diversa lectio: γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤτοι χαλεπήν· quam lectionem veteres hic Edd. exhibent, & Codex Flor. Sed, si secedendum esset a lectione vulgata, legi posset ψυχρὰν χέρα. *Statius* Theb. XI, 602. de iisdem fratricidis: *insternit totos frigentibus artus* dicitur *Ovidii* Thisbe *gelidis in vultibus oscula figens* Met. IV. 141. *Propert.* II. El. X, 29. *Osculaque in gelidis ponas suprema labellis* *Lucret.* III, 402. *Et gelidos artus in lethi frigore linquunt.* &c. Quinimo locasta dicitur infra v. 1568. invenisse Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν. ego vero non temere repudiarem ὑγρὰν χέρα, *manum madentem* suo fraternoque sanguine. *Gelidum cadaver* νέκυς ψυχρὸς *Sophocli* dicitur Oed. in Col. v. 615. at *cadaver sanguine foedatum* non minus recte ὑγρὸς, *Apollon. Rhod.* IV, v. 481. Ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψεν νέκυν. Nostro loco *Scholiastes* explicat ὑγρὰν ἀπὸ τοῦ αἵματος· tum alteram commemorans lectionem λυγρὰν, ne hanc quidem absurdam; sive sanguine *foedatam* interpreteris, seu languore *marcentem*: *foeda vulnera* dicuntur ἕλκεα λυγρὰ *Theocr.* XXII, v. 100. *tarda senectus* λυγρὸν γῆρας *Soph.* Aj v. 506. Patet enim vox Poëtica latissime, quam praebet Flor. Cod. in *Euripidae* Troasin v. 344, pro πικράν· iungit utramque Tragicus in Med. v. 399 in Helenae v. 712, Νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρὸν, mea quidem opinione poneretur aptius ὑγρὸν, —— ἄγαλμα nempe νεφέλης. In Append. *Vatic.* Prov. III, 12. Νὺξ ὑγρὰ] τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ, χαλεπὴ φασίν. his νὺξ λυγρὰ, ni fallor, obversabatur; alterum tamen *Diogenianus* habet & *Suidas*. Exstat apud *Stobaeum* Flor. Tit. CIX, p. 580, 25. *Archilochi* Trochaicus, quem certe vitiat illa sede vocabulum λυγρὸν, litera sublata, legi forte posset: ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος· Archilochi fragmentum insigne, quandoquidem toties fuit cum mendis iisdem vulgatum, etiam in *Grotii Stobaeo* p 461, hic emendatius adponam, *nil desperandum amplius*, inquit Poëta, *postquam Iupiter Pater*, Ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ', ἀποκρύψας φάος / Ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος· / Ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίνεται / Ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω, / Μήδ' ἐὰν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νόμον / Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχήεντα κύματα / Φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδίον γ' ὄρος. / Horum versuum tertius, qui sic scriptus prostabat: Ἐκ δὲ

δὲ τοῦ, οὐκ ἄπιστα π. κἀπίελπτα γ. nunc planus est mendisque vacat: ἄπιστα πάντα γίνεται νῦν καὶ ἐπίελπτα· *nunc etiam sperare licet, quaecunque videbantur incredibilia.* ultimo versu legebatur, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὅρος· paulo ante, Μήδ' ἵνα δελφῖσι θῆρες.

Vs. 1451. Ὅδ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν,] Vel invitis Codicibus scriptis, corrigendum arbitror: Ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην τ' ἰδὼν, / Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε. / *Statius* Theb. II, v. 640. *At cui plaga recens, & adhuc in vulnere vires, Has tibi complexus, haec dent, ait, oscula nati. At cui plaga recens, ait,* Ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, —— εἶπε. Nihil horum habet in undecima Thebaide *Statius*, ubi fratres occumbunt Euripideí; sed hæc *Papinius* laudabiliter dispensata transtulit in par amabile fratrum, Thespiadas, commiseratione, quam Tragicus excitat, multo digniores: alter eorum v. 638. *oculos etiamnum in luce natantes Sistit, & aspecta germani morte resolvit.* sic apud *Ovidium*, *oculos iam morte gravatos, Pyramus erexit, visaque recondidit illa* Euripideus Eteocles ὀμμάτων ἄπο Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα. *tacito tantum petit oscula vultu.* Sed hic equidem Latini vatis amatores vereor ne vocem vulgatam sic a me mutatam indignentur, ut eius vix vestigium rem inferit. Quod legitur in Edd. (miror non attigisse *D'Orvillium* Miscell. Obs. I, p. 225.)

At cui vita recens, ——

quamprimum nobis aut explicuerint, aut in melius mutarint, peccasse me confitebor: quibus *plaga recens* prorsus displicet, idem illud invenient in *Statii* Theb. XII, 143. *Ovid.* Met. III, 73. vocem autem suppositam apud *Statium* saepenumero. Ceterum Euripidea, Ὅδ' ἦν ἔτ' ἔμπνους Editores plerique, distinctione posita, separarat a seqq. vertentes: *Alter vero adhuc spirabat.* Quis quæso nexus inter hæc & sequentia: Πολυνείκης δ' εἶπε τάδε· Apud Tragicos & Comicos Atticos ὅδε est *hicce*: ne in *Orphei* quidem hymno XVIII, v. II, ferendum Ὁ κρατέεις· scripserat, Ὃς κρατέεις θνητῶν· & paulo ante Ἕδρανον ἀθανάτων· non Ἕδραν· quod Clariss. tamen *D'Orvillium* non offendit Anim. in *Charit.* p. 773.

Vs. 1455. Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.] Perversam praebet Flor. Cod. lectionem: ἀλλ' ὅμως φιλῶ. *Euripidaeus* senarius castigato *Tibulli* iudicio sic fuit probatus, ut sententiam egregiam expresserit hoc versu: *Perfida, sed, quamvis perfida, cara tamen.* L. III, El. VI, 56 ubi memoria *Scaligero* commodum Euripidea subministrabat Castig. in *Tibull.* p. 174. Ut plerumque semper in commiseratione movenda, sic in hac scena prorsus est admirabilis *Euripides*; &, præter unum forte versiculum, nihil, ut puto, *Strattis* me invenisset aut *Aristophanes*, quod acerba videretur irrisione dignum: sed ne hunc quidem; nam, quod tanquam Poëtae peccatum reprehendit *Ios. Barnesius*, *loqui Polynicen, postquam utrosque functos dixisset* v. 1437. nullum est profecto; nisi *Barnesii* ipsius, qui, mutata lectione versus 1437, ante recepta versione Latina se passus sit decipi: ἐλειπέτην βίον significat utique rem nondum perfectam: *dum* —— *linquebant vitam*: postea demum v. 1463, ambo simul ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον. Quis talium admonere dum crederet tot Græcorum veriuum conditorem? — *Euripideis* supra positis usum meminit *Gregor. Nazianz.* Epist. XLIII. ad *Gregor. Nyssenum* scripta: verbis ille Py-

tha-

thagorei *Lysidis*, in epistola quae superest, prostremis, haec subdit: ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐρῶ (τὸ, τέθνηκάς μοι) σὴν χάριν ἔτι, Φίλος γὰρ (ὢν) ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος· ἡ τραγῳδία φησίν. virum sane perdoctum, *Ioc Billium* miror Euripidei loci non meminisse, quem interfertum ὢν obscurabat. Accommodatissimum *Stobaeus* habet *Dionysii* dictum Tit. cxxiv, p. 619, 53.

Πρὸς τὸν τελευτήσανθ' ἕκαστος, κἂν σφόδρα
Ζῶντ' ἐχθρὸς ᾖ τις, γίνεται φίλος τότε.

Sic corrigo vulgata, Ὢν ἐχθρὸς ᾖ τις. —— *Grotius* intacta reliquerat in *Stobaeo* suo p. 515. quae sic emendanda vicina satis suadebant. *Virtutem incolumem odimus; Sublatam ex oculis quaerimus invidi.*

Vs. 1456. Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σ. σ. &c.] Quoniam versum illinc videmur lucraturi, *Teletis*, e *Stobaei* Flor. Tit xxxviii, p. 233, 234, de exilio disputantis, verba quaedam transscripsisse non poenitebit: ἡ περὶ ταφῆς ἄγνοια (forte legendum: ἡ περὶ ταφὴν ἄνοια, *vesana sepulturae sollicitudo*.) φησὶν ὁ Βίων, πολλὰς τραγῳδίας ἐποίησεν· ὥσπερ καὶ Πολυνείκης ἐντέλλεται·

Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον· ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

εἰ δὲ μὴ τύχῃς χθονὸς πατρῴας, ἀλλ' ἐπὶ ξένης ταφήσῃ, τί ἔσται τὸ διάφορον; ἢ ἐκ Θηβῶν μόνον εἰς ᾅδου ὁ Χάρων πορθμεύει;

Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ·

εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλὰ ἄταφος, (forte μένῃς subaudiendum, ni scripserit εἰ δὲ, μὴ κρυφθεὶς, εἴης ἄταφος,) τί τὸ δυσχερές; ἢ τί διαφέρει, ὑπὸ πυρὸς κατακαυθῆναι, ἢ ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι, ἢ ἐπάνω τῆς γῆς ὄντα ὑπὸ κοράκων, ἢ κατορυχθέντα ὑπὸ σκωλήκων;

Συνάρμοσον δέ μου βλέφαρα τῇ σῇ χερὶ, Μῆτερ·

ἂν δὲ μὴ συναρμόσῃ σου, ἀλλὰ βλέπων καὶ κεχηνὼς ἀποθάνῃς, τί ἔσται τὸ χαλεπόν; ἢ καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνησκόντων συναρμόζει τις; —— Versum intermedium, Καὶ γῆς φίλης &c. ut incerti separavit a vicinis *Grotius* in *Stobaeo* p. 159. & recte *Grotium* fecisse iudico, quanquam non ad mentem *Teletis*, qui hunc etiam velut a Polynice profectum considerari voluit: nam, si versum istum a reliquis auferas, argutandi ridendique Philosopho materiem praeripies. Non enim Euripideus veretur Polynices, ne peregre sepeliatur, sed id unum obsecrat, ut tantillum cadaver accipiat telluris, neque insepultum tanquam patriae hostis ignominiose canibus obiiciatur. Quam vero ridet praeterea Philosophus moribundi Polynicis sollicitudinem, illa minus apparebit absurda consideranti, cuius ille manum invitaverit ad claudendas palpebras; non adeo curabat, ut arrecta deformataque corrigerentur, quam ut manu materna comprimerentur oculi. Sed versus intermedius, siquidem hic ab Euripideo Polynice fuit prolatus, hac in sede, fateor, oppido foret ridiculus, ad ductum Teletis versui 1459. subiiciendus:

—— —— ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα,
Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ.

Hoc quo tandem teste crederemus? an *Teletis* testimonio? sed ille locum sibi delegerat irridendum: denique, praeter sanam rationem, contra stant Codices Euripidei, hic testes idonei. Ne quid itaque gravius dicam, negligentiae certe culpam *Teles* ille *Stobaei* fuit commeritus, qui tanquam ex uno lo-

loco petita produxerit, quæ forsan olim ad idem caput excerptorum retulerat: nam versum istum alicubi lectum, aut etiam Euripideum esse, negare non ausim; quantumvis ὄχθοισι potius a *Telete* videatur, vel a librario profectum, quam a Poëta, qui rectius scripsisset, μυχοῖσι. Unde petitus sit incerti versus, qui legitur in Excerptis *Grotii* p. 465,

Ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν·

non memini; sed sententiam corrupisse novi vocem φίλοις, in φίλης commutandam; γῆ φίλη *terra patria* est. Euripideum excitat *Aeschines* contra Timarch. p. 18, 15.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δείκνυσι γῆς·

Hinc repetitum ubi *Suidas* versum posuit in v. Φήμη legitur κἂν μυχοῖς· quod eo præstat, quia vocabulum pluravitum Tragici frequentant.

Vs. 1458, 59 —— ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα] Quam voculam alteri δὴ, Lectore non monito, recte suppofuit *Io. Kingius*, γοῦν præter Codices Leidenses & Flor. *Stobaeus* subministrat: ὡς γοῦν τοσόνδε τύχω χθονὸς π. *ut saltem tantillum adipiscar patriae telluris* Filiis Oedipus imprecatur apud *Sophoclem* Oed. in Col. v. 784, Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον (malim: τοσοῦτό γ') ἐνθανεῖν μόνον. Uxor Argia, quæ proiectum invenit Polynicis cadaver in *Statii* Theb. XII, v. 329 —— *proiectus cespite nudo Hoc patriae telluris habes? Leonides* Antholog. III, c. VI, ep 57, *olim dives agris*, φεῦ, οὗτος γαίης ὅσσον ἔχει μόριον; *Horatius* Carm. I, XXVIII. *Te maris & terrae, numeroque carentis arenae Mensorem cohibent, Archyta, Pulveris exigui prope litus parva Matinum Munera. Antipater Sidonius* Anthol. III, c. XXV. ep. 2. v. 9. Εἰ δ' ὀλίγα κρύπτει τὸν τηλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει Καὶ Θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος Ἴκος· hæc addidi propter *Horatiana*, quibus virum Primarium abusum arbitror Observ. Iur. Rom. II, c. XIII. *exiguus pulvis* est ὀλίγη κόνις· *arenae particula*, tantillum, τόσον χθονός· non humo conditum *Archytae* naufragi iacebat cadaver; Λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις· ut inquit *Soph.* Antig. v. 262. de cadavere Polynicis: quae traduntur in Scholiis ad h. l. non valde protrita praeter ceteros attigit *Bern. Martinus* V. L. IV, c. XII. horum memor facile corriget interpretis turpem errorem in *Clem. Alex.* Strom. II, p. 503, 16. aliam Βουζύγειον ἀρὰν commemorante.

Vs. 1462. Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.] *Lucianus* T. I, p. 727, 49 καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ· (τῇ προσρήσει, sive τῷ χαίρειν·) ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. sic ista vulgasse, saltem inspecto, quem *Moyses Solanus* designabat, Phœnissarum versu, nonne multo melius fuisset, quam *Solanum* nescio cuius insimulasse culpæ, haud quaerentem in mustaceo laureolam, *Lucianum* autem isthac onerasse querela? nostra quidem haec etiam indoctis scribi meminerit Lector eruditus; sed in notis ad *Lucianum Amphora coepit Institui; currente rota, cur urceus exit?*

Vs. 1463. Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.] Thespiadae fratres apud *Statium*, qui huius scenae partem in illos transtulit Theb. II, v. 642. *Procubuere pares fatis*: sed *alterna clausere lumina dextra.*

Vs. 1464, 65. Μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν, Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος.] Diversam, a vulgata εἰσεῖδε, lectionem ἐσεῖδε, *Sam. Bat.*

Battierio probatam, recepi. —— Perverſe ſcriptus erat hic verſus in Cod. Flor. *μήτηρ δ' ὡς εἶδ' ἡ δὲ τὴν δὲ συμφορὰν*, e qua nihil poterit extundi. Sequentem verſum, ut hic proſtat & in Edit. *Kingii*, Codices exhibent Leid. & Flor. —— *ἥρπασ' ἐκ νεκροῦ* reliquae praeferebant Edd. illa tantum excepta *Grotii*, vulgantis, *ἥρπασεν νεκροῦ ξίφος*. infra v. 1670. *Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα Φάσγανον*. Uſus eſt *Io. Frid. Gronovius Euripideis* in *Senecae* Phoen. v. 538. ad firmandam correctionem (*Date arma matri*) ſpecioſiſſimam: potuit enim eadem in Phoeniſſis finxiſſe *Seneca* cum *Euripideis*, licet in Oed. v. 1034, *enſe* quidem, ſed aliunde ſubminiſtrato, fecerit pereuntem, hoc etiam a *Sophocle*, *Homeri* veſtigia ſequuto, diverſus, *Statio* concinens in Theb. x, v. 636. ubi *penetralibus* extuliſſe legitur *Enſem Sceptriferi ſpolium lacrymabile Laji*. v. 639. —— *prono vix pectore ferrum Intravit tandem*. *Caſp. Barthius* in iſtum locum, excitans *Euripidis* verſus aliquot, *Sophocleos*, & alia, *miſerabilius*, ait, & *cum melioribus pathesin rem proponere neminem potuiſſe puto* Euripide, *cuius* Phoeniſſae *eximia prorſus fabula ſunt*.

Vs. 1467. —— *ἐν δὲ τοῖσι Φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται*,] Scholiaſtes, *γράφεται*, inquit —— *σὺν τέκνοις δὲ Φιλτάτοις*. Vix videtur credibile, ſic in exemplaribus antiquis lectum. Suſpicor, hanc fuiſſe diverſam lectionem: —— *σὺν δὲ τοῖσι Φιλτάτοις* cui Grammaticus explicandi gratia ſubiecerit vocem *τέκνοις*: *liberi* ſæpius apud Tragicos *τὰ Φίλτατα* dicuntur: vid. in Vs. 1437, notata, *Eurip.* Iphig. Aul. v. 744. & e Creſphonte fragm. apud *Plutarch.* T. II, p. 90. A. Alterum illud *σὺν δὲ τοῖσι Φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται*. ſi non ab *Euripide*, forſan ab alio profectum, qui Iocaſten ſupra dixiſſe meminerat v. 1288,

Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

Sophocles in *Stobaei* Flor. p. 613, 17.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.

Mihi vero vulgata videtur præferenda, quia dicitur amplexa Iocaſte filiorum corpora, quæ ſuo concidens obruerat; itaque adeo Iocaſte non tantum *σὺν τοῖς Φιλτάτοις*, ſed & *ἐν τοῖς Φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται*, *περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας*. Huc reſpicit *Triclinius* in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1244.

Vs. 1469, 70. *Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λέγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον.*] Perverſa primae vocis in Cod. Flor. ſcriptio, *ἀνήρξε*, literae praebet indicium olim adſcriptae iota, quam frequenter in Ρ degeneraviſſe Criticis eſt uſu notiſſimum. —— In proxime ſeqq. quantumvis quarti caſus Attico more genitivorum loco videri quoque poſſent collocati, quia commodum præbet Scholiaſta ſupplementum *λέγοντες*, hoc potius probem, eo præſertim, quod ſic Poëta prudenter rei narratae celeritati ſuorum quoque verborum ſtructuram attemperat. Magis etiam iſta ratio ſe manifeſtat in his vſſ. 1472, 73. *Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ, Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.* in quibus *ἔλεγον* per ellipſin omiſſum recte monuit *Lamb. Bos*: apud *Herodot.* I, c. 82. loco noſtro ſimillimo, *λέγοντες* additur: *αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔφασαν νικᾷν, λέγοντες, οἱ μὲν, ὡς ἑωϋτῶν πλεῦνες περιγεγόνασι: οἱ δὲ, τοὺς μὲν ἀποφαίνοντες πεφευγότας, τὸν δὲ σφέτερον παραμείναντα καὶ σκυλεύσαντα τοὺς ἐκείνων νεκρούς. τέλος δὲ ἐκ τῆς ἔριδος συμπεσόντες ἐμάχοντο.* quae videri poſſent ex Euripideis expreſſa: hæc attigit tanquam *σολοικοφανῆ Euſtathius* in Il. Β, p. 179, 15. *οὐκ ἀπήλλακται τοιούτων* (*σολοικοφανῶν καὶ καινοπρεπῶν*) *οὐδὲ ἡ τραγῳδία, ὡς δηλοῖ τὸ Εὐριπίδου καὶ τὸ*, —— *ἦν ἔρις στρατηλάταις, Οἱ*

μὲν

μὲν πατάξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε· quae rectius alio, mea quidem ſententia, retuliſſet *Euſtathius*, dum minimum vicies laudabile Summi vatis monſtrat artificium, verbum ſaepenumero ſupprimentis, ut verſus rerum accommodaret velocitati, *συστρέψαν ἐλλειπτικῶς καὶ γοργῶς καὶ οἷον συντροχάζουσαν καὶ τὴν φράσιν ποιῶν εἰς ὁμοιότητα τῶν φραζομένων*, ut loquitur ad Il. x, (v. 157) p. 1362, 49. *Homerus* ipſi dicitur in Od. x, p. 784, 41. *σπουδῇ πράξεως καὶ τὴν φράσιν συνεπιτεμὼν* in his vſſ. 266, 267. —— *Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεὺς, Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης, Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.* In Odyſſ. M, v. 208 p. 484, 19. *Ἐν τῷ, Ὦ φίλοι, λείπει τὸ, εἰπὼν, συνεπιτροχασθέντος τοῦ λόγου τῷ καιρῷ.* haec eadem in *Euripideis* obtinet ellipſis. —— Paene praetermiſeram, quod neſcio num ſit operae pretium adnotaſſe, *Sam. Battierium* in Vs. 1473, *οὐδαμοῦ*, in *οὐδαμῇ* cenſuiſſe commutandum, ut *nullo modo* ſignificaretur: ſed *οὐδαμοῦ νίκη πέλοι* gratius aures accidit; nec, ſi vel *οὐδαμοῦ* tantum notaret *nusquam*, is ſignificatus ab hoc eſſet loco alienus.

Vs. 1474. [*Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.*] Quid mihi de hoc videretur verſu, ſupra iam fuit indicatum in Vs. 1439, ab eadem interſertum otioſi literatoris manu. Illum ſi qui voluerint ut *Euripideae* verſum tueri, hunc tamen, ſpero, fatebuntur in hac ſede ridiculum. Hoc ſi mihi dederint, pergam hariolari. Suſpicor ſcilicet, verſum noſtrum in *Euripidei*, qui perierit, locum fuiſſe ſubſtitutum. Vicina movent iſtam ſuſpicionem:

Vs 1470. *Ἡμεῖς μὲν*, *nos Thebani.*

—— 1471. *Οἱ δὲ*, ſunt *Argivi.*

—— 1472. *Οἱ μὲν*, *Argivi* proximo verſu deſignati.

—— 1473. *Οἱ δὲ*, *Thebani.*

—— 1474. [*Οἱ μὲν*......] de *Thebanis* loqui debuit ut v. 72. loquitur de Argivis, quia, quod ſequitur

—— 1475. *Οἱ δὲ* ſpectat *Argivos*, ad arma ruentes; quos tamen antevertit *Thebanorum* providentia

Sed verſus interſertus Parentis indicia prodit: *Κἀν τῷδε* ſupra legerat v. 1405. Ubinam vero repererat *ὑπεξελθεῖν στρατοῦ*; parum forte referre credidit, *πόλεως ὑπεξελθεῖν*, an *στρατοῦ* diceretur: fallor; iungi voluit *στρατοῦ δίχα*· verum *στρατοῦ δίχα* nihil aliud ſignificare poteſt, quam *ſine exercitu*, vel *ſeorſim ab exercitu*; ne ſcilicet crederemus clanculum diſceſſiſſe puellam, exercitu comitatam. Quam haec ſunt inepta atque indigna Tragico? Tandem, ſi ſeorſim ab aliis diſceſſit Antigone, nullamne curam habuit *τῶν φιλτάτων*, *cadaverum fraternorum & matris*, de ſua tantum vix vitali vita male ſollicita? Quaecunque narrat Poëta, ſpatio temporis evenerunt breviſſimo; mors Iocaſtae, lis orta ſuper victoria, furor in arma, Argivorum fuga. Puellam interim, in domeſtica clade tantum occupatam, ſilet *Euripides*; nec mirum in tanta narrantis feſtinatione. Tandem, cum victoriam dixerat fuiſſe penes Thebanos, nonnullis occupatis in erigendo tropaeo, aliis in congerendis & convehendis ſpoliis, commemorat Antigonen v. 1485, *Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ'.* Poſt partam iam victoriam hos demum *ἐκ μεταιχμίου* cum Antigone, cadavera comitante, diſceſſiſſe, videtur veroſimile: ſic enim iſta ſunt tanquam vere geſta hodiedum conſideranda, qualia ſpectatoribus Atticis perſuaderi voluit *Euripides*,

 Vs.

Vs. 1475, 76. —— *εὖ δέ πως προμηθίᾳ Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.*] In Flor. Cod. legitur *ἀσπίδων ὕπα*· praestat lectio vulgata; nec enim, dum fratres decertaverant, Thebani clypeis tecti sedebant, sed *ἀσπίδων ἔπι*, scuta tegentes, ne hostibus adparerent. —— In altero quoque Leidensium scriptum erat *προθυμίᾳ*, a prima manu, *μηθίᾳ* postea supra scripto: discant has literas tractaturi iuvenes *προμηθίαν* & *προθυμίαν*; *προμηθεῖσθαι* & *προθυμεῖσθαι* frequenter a librariis inter se male fuisse permutata: Flor. Cod. *Eurip.* in Androm. v. 1252, perperam exhibet *Παλλάδος προθυμίᾳ*. recte, ni fallor, in Medea v. 915, *Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν*· ubi tum versu praecedenti scribendum *Ὑμῶν*. In *Aeschyli* Prom. Vincto v. 381. optime Schol. legit *Ἐν τῷ προμηθεῖσθαι*, loco *τοῦ προθυμεῖσθαι*. plura supersunt huius generis in Euripideis corrigenda: attigerunt nonnulla Clarissimi viri, *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 428, 25. *D'Orvillius* in *Charit* p. 445. *Heringa* Observ. p. 109. —— Ne hoc quidem negligendum, in hoc Phoenissarum versu *προμηθείᾳ* vulgatum in Edd. antiquioribus *Grotiana*. Quod sibi sumserunt alii, Poëtis Atticis non licuit, diphthongum *ει* ante vocalem corripere, (vid. notata in Vss. 21, 196, 658.) si syllabam versus poscebat correptam, semper scribentibus *εὐηθίαν*, *αὐθαδίαν*, *προμηθίαν*, *εὐσεβίαν*, *εὐγενίαν*. haec cum ubique recurrant, haerent tamen hic illic mendosae lectiones: in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1037, recte vulgarant olim *προμηθίας*· alterum perperam reduxerunt recentiores Editores; praestat tamen illud *Grotiano προμηθίῃ*, in *Sophoclis* versu *Stobaeano* p. 485. In eodem *Stobaeo Grotii* p. 355. *Euripidis* ex Aegeo versus vulgari debuerat: *Ἢ κοὐ κρεῖσσον τῆς εὐγενίας*· in eiusdem Hippol. v. 1368, legitur *Μέχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας*· non in Edd. tantum, sed & in tribus minimum Codd. Paris. Flor. Rom. Vaticani lectionem memorat & reiicit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 406. eo tamen reliquis praestat Paris. quod in illo tanquam basis anapaestica, *Τῆς εὐσεβείας*· paroemiacum praecedat. *Soph.* Antig. v. 955, *Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.* ubi paulo ante *θεοὶ πατρογενεῖς* in *θεοὶ προγόνων*· meo iudicio sunt transmutandi. In *Eurip.* Oreste v. 261. recte *Kingius* obsequutus est *Scholiastae* momenti, *τὸ ἱέρειαι Ἱερίαι χρὴ γράφειν*. —— *ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια προπαροξύτονα —— παροξύτονα ποιοῦντες διὰ τοῦ ια γράφουσιν, αὐθαδία —— εὐσεβία.* scribitur emendate in Iphig. Taur. v. 34. *Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με.* & v. 1399. *Stephanus Byz.* in *Δωδώνη* excitat e *Sophoclis Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι*,

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας.

corrigendum *ἱερίας*. mulieres enim designantur fatidicae, quia *canis* erant & auctoritate *venerabiles*, *πολιαί*, ut equidem arbitror, istius tractus dialecto, eximie *πέλειαι*, sive *πελειάδες* vocatae.

Vs. 1480. —— *ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν*] Sic egregie correxit vulgatam *μυρίων*, non admonito Lectore, *Kingius*, ex Codd. procul dubio; duo Leidenses praeferunt *αἷμα μυρίον*, quod in Britann. *Scholiastes* interpretabatur *πλεῖστον αἷμα*· vulgatam olim inepte reddentes notat *Casp Barthius* ad *Statii* Theb. XI, 757. *Hesychius*: *Μυρίον, πολὺ τῷ πλήθει.* perperam scribitur *Μυρσόν*· Pervenustum autem *ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον*· *plurimum sanguinis fluebat:* proprie namque *μυρίον* adhibetur *de fluidis*, *ἐπὶ τῶν μυρομένων*· *μυρίον αἷμα· μυρίον ὕδωρ· μυρίον οἶδμα*· *Apollonius Rhodius* II, v. 1123. —— *τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ Λῆξεν ἅμ'*

ἡε-

ηελλίω· ιν, v. 1765. Κεῖθεν δ' ἀπτερέως διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες, eleganter in epigrammate Μυρία —— μύρατο Καλλιόπα. quod adversus *Muratorium* optime tuetur Celeberr. *D'Orvillius* in *Charit.* p. 251. parum distat *Homericum* Καδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν in Il. Τ, v. 282. notum μυρία κλαῦσαι. Latuisse tamen patuit illud μυρίον, de quacunque magnitudine frequentatum. *Platonis* illud ex Apol. ἐν μυρίᾳ πενίᾳ εἰμὶ legitur p. 23. B. *Archilochum* laudat *Theocritus* Epigr. XIX. οὗ τὸ μυρίον κλέος, Δῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ. huius generis plurima dantur, nihil ad *Euripiden* facientia, cuius proxima vs. 1481. perperam leguntur in Flor. Cod. Λόγχαις πιπτόντων· ubicunque syllabam versus poscit brevem, πίτνειν vel πιτνεῖν adhibent Tragici, ter alterius vice a *Cantero* repositum in *Aeschylo*, ubi vulgatum πίπτειν *Ezech.* *Spanhemium* non magis, opinor, offendisset, quam in *Callimacho* φέρβε, prima correpta. Quae subdit *Euripides*: —— ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ· supra iam dederat v. 1150. —— Vs. 1482. Τροπαῖον potius, quam τρόπαιον, scriberent Grammatici; prius illud veteribus Atticis tribuentes: vid. Cl. *Dukerus* in *Thucyd.* I, c. XXX. e *Gregorio* de Dialect. Att. §. 3 potuerat etiam in *Schol.* ad *Aristoph.* Plutum v. 453. corrigi: οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο (τὸ τροπαῖον) μᾶλλον παρὰ σφίσιν οὕτω προφέρεσθαι.

Vs. 1486. Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλους.] Sustuli, quam posuerat *Kingius*, distinctionem post ἐνθάδ', quoniam, si φίλους scripsit *Euripides*, iungi voluit νεκροὺς φίλους. Speciosam *Duporti* coniecturam, φίλοις corrigentis, sine cunctatione tamen reiicerem, nisi huc *Lipsius* quoque *Scaligeri* iudicium inclinasset, οἰκτίσαι φίλοις legentis, Coniect. in *Varronem* p. 131. favet huic lectioni versus 1159 Androm. *Euripidis*: Κομίζομεν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις. Nihilominus mihi vulgata videtur melior, cum Scholiaste sic accipienda: Φέρουσιν ἐνθάδε τοὺς θανόντας, νεκροὺς φίλους· mortuos, *cara cadavera*. Si probas *Scaligeri* lectionem, cur quaeso dixisset *Euripides* τοὺς θανόντας νεκρούς, Huc *Accii* versus minus recte retulit *Scaliger*.

Vs. 1489 —— 93] Ex quatuor, qui ferebantur in Edd. quinque versus fecit *Kingius*, ad Codicis antiqui ductum: commode sex potuerant confici: perparum quidem refert, in Anapaesticis, uno spiritu continuandis, monometri ponantur an dimetri; quoniam tamen sententiam claudentem paroemiacum βάσις plerumque praecedit ἀναπαιστική, potuerat & hic conspici, si sic versiculi dividerentur: (1) Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία (2) Δώματος ἥκει· (3) Πάρα γὰρ λεύσσειν (4) πτώματα νεκρῶν (4) Τρισσῶν ἤδη τάδε πρὸς μελάθροις (5) Κοινῷ θανάτῳ (6) Σκότιον αἰῶνα λαχόντων. Tantillam rem animadvertisse quam sit utile, de multis exemplum dare iuvat unicum expromam quo constet. In *Aeschyli* Persis sic vulgantur v. 12, & 13,

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε· νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.

In his dum clauditur sententia, versus requiritur paroemiacus, quo sponte ducit in ultimis modulus —— ἄνδρα βαΰζει. Sed *quis*, obsecro, vel *quae regio* βαΰζει; ἡ Ἀσία, respondebit *Scholiastes*, huiusque vestigiis insistens *Stanleius*. Quid illa latrans requirit? νέον ἄνδρα· sic *iuventutem* adpellasset *Aeschylus*. Quantivis pretii lectionem servavit Scholiastes: γράφεται, inquit, καὶ ἐὸν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα. Hoc ita placet, ut alterum tamen νέον non reiecerim: hanc vocem, in

in antiquis exemplaribus hoc in loco lectum, ſuſpicor oculos ita fefelliſſe deſcribentis, ut duas intermedias prætermiſerit, quarum altera deſierit in easdem literas: has utinam nobis vir Clariſſimus *Antonius Askewius* ex Codd. vetuſtis revocaret! Interim lubet hariolari. Suſpicor baſin anapaeſticam hic praeceſſiſſe verſum paroemiacum, atque ita ſcripſiſſe Tragicum:

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε νέον,
[Περσὶς δ' ἐὸν] ἄνδρα βαΰζει.

Quae vulgatis eſſe meliora non diffitebitur in Tragicis exercitatiſſimus Anglus: reliqui, ſi qui *Perſida* ſic mirabuntur ab *Aſia* diſtinctam, legant ex eodem dramate v. 249, 250. Ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα, Ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς λιμὴν, & ſeqq. conf. v. 59. & ſeqq. 512, 548. 925. —— Illud Ὤιχωκε (nam ſi quis *Aeſchyleam* veterem praeoptaret ſcripturam ΟΙΧΟΚΕ foret ponendum.) νέον, id eſt νεωστὶ, peropportunum eſt, & *Aeſchyleum*; in huius Prom. v. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε· Schol. recte, Νέον, inquit, νεωστί· οὐ γὰρ ἀρχαία ὑμῶν ἡ βασιλεία. Bacchum, cuius adſpernabatur ſacra, τὸν νεωστὶ δαίμονα vocat Pentheus in *Eurip.* Bacch. v. 219. & in his Phoen. v. 1637, novellum Regem exoſa Creontem Antigone τὸν νεωστὶ κοίρανον. frequens ἦν νεωστὶ, *Aeſchylus* Agam. v. 1634. ἥκοντας ἐκ μάχης νέον. eſt illud *Homericum*, *Sophocli* nuſquam, in *Euripideis* ſemel adhibitum.

Vs. 1489. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι ἐυτυχία / Δώματος ἥκει.] Dudum ante, quam δώματος reperiret in Cod. Cantabrig. *Barneſius*, ſic ſcriptam vocem dederat e Pariſinis *Grotius*: per priores Edd. recepta δωμάτων, quam tamen praebent Leid. A, & Flor. verſum vitiabat; *G. Canteri* correctio, laudata *Battierio*, δώμασιν, huic occurrebat incommodo, ſententiae nocebat: Δώματος erat & in Leid. B. —— Eadem propemodum orationis forma paulo inferius v. 1501, σὰ δ' ἔρις οὐκ ἔρις, Ἀλλὰ φόνῳ φόνος —— κρανθείς. Sicut hic οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία· ſupprimitur utrobique μόνον· cuius vocis omiſſionem frequentem eſſe monuerunt, ante *Boſſium*, *Henricus Stephanus* Append. de Dial. Att. p. 104, 105. *Caſaubon.* Anim. in *Athen.* VIII, c. VII. *Gataker.* in *Antonin.* II, §. I. aliique: conf. Clariſſ. *Io. Uptonus* in *Arriani Epictetea* p. 19, 2.

Vs. 1490, 91. πάρα γὰρ λεύσσειν Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη] Loco trium vocabulorum unum praebet Cod. Flor. παρακελεύσειν mendoſum quidem illud, diverſae tamen lectionis indicem non contemnendum: dubium non eſt quin παρακελεύσειν fluxerit ex πάρα καὶ λεύσσειν· in hoc namque verbo litera media non ſolet in Codd. aut Edd. priſcis niſi rarius geminari, καὶ tranſiit in κε· ſicut v. 1563, legitur in eodem Flor. ἐνὶ λέκτρεσι, pro ἐν Ἠλέκτραισι. Sed πάρα καὶ λεύσσειν, *etiam licet intueri*, huic tamen loco minus accommodum vulgato; πάρα γὰρ λεύσσειν. legitur in Phoen. v. 1546, πάρα γὰρ στενάχειν· in *Soph.* Elec. v. 790, νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα. Oed. Tyr. v. 1247, τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν Ἄλγιστ' ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. contra noſtro verſu παρῆν ὄψις· —— *Non auribus duntaxat percipimus infortunia domus*, πάρα γὰρ λεύσσειν, *nam praeſentia contueri licet tria cadavera.* Scholiaſtes: οὐκ ἀκοῇ ἔτι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὄψει καὶ πείρᾳ. *Philo Iudaeus* p. 1023. C. ᾔδει —— οὐκ ἀκοῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ πείρᾳ. *Euripidis* in Medea verba v. 654, 55, *Scholiaſtes*

ſtes explicat: *αὐταῖς ὄψεσιν ὁρῶμεν, — καὶ οὐκ ἐξ ἀκοῆς τοῦτο μανθάνομεν.* Simillimum *Callimachi* locum, ut emendem depravata, ponam ex hymno in Del. v. 179, 180.

—— —— *ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν*
Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ.

non abſurde *Stephanus* in *ἀκουῇ* verbum credidit ſubaudiendum, vel *πύθωνται*, vel ſimile: forſan alii *Stephano* locorum obiicient acervum, in quibus verba ſenſuum permutentur; memores autem *Virgiliani*, *iam proximus ardet Ucalegon*. *Γείτονος αἰθομένοιο* Callimachea cenſebunt non ſollicitanda; quae mihi ſic commodum corrigi poſſe videbantur:

—— —— *ἴδῃσι δὲ πίονα καρπὸν*
Γήπονος αἰθόμενον, καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκούῃ.

experiatur ipſemet agricola, quod ab hoſtibus fieri ſolere tantum auditu perceperat: *videat* ſuis oculis, & *non audiat ſolummodo.* His veriſimilitudinem conciliaſſe, locus non patitur. Convenientius erit excitaſſe Supplicibus *Euripidae* ſententiae non diſſimilis anapaeſticos v. 794. & ſeqq. ſic ſeparandos: (1) *Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω.* (2) *Τῶν οἰχομένων* (3) *Παίδων· μελέα, πῶς ἂν ὀλοίμην* (4) *Σὺν τοῖςδε τέκνοις* (5) *Κοινὸν ἐς ἅδην καταβᾶσα*; miſſa, quae nos forte detinere poſſet, vocula, *σώματα τῶν οἰχομένων*, in Phoen. v. 1556. Troaſin v. 594. & alibi *σώματα νεκρῶν*, noſtro loco dicuntur *πτώματα νεκρῶν*: *cadavera* multo frequentius Tragicis *πτώματα* dicuntur & *πεσήματα* ſimpliciter, quam *πτώματα νεκρῶν*: hoc tamen, illis reiectis, *Phrynichus* adprobat p. 164. *Πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν, οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν, ἢ σῶμα.* Conf. *Eurip.* Androm. v. 653, 53. —— Quod eſt in *Euripideis* inferius paulo, *σκο-*

τίαν αἰῶνα attigit *Euſtathius* in Il. Δ, p. 382, 38. *οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ὁ ῥηθεὶς Αἰὼν λέγεται τραγικώτερον: οἷον, σκοτίαν αἰῶνα.*

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ] Tanquam Monoſtrophes cola ferebantur in Edd. unum & quadraginta: *Kingius*, obſecutus Codici vetuſto, praeterea *Scholiaſtae* metrico, monoſtrophen in ſtrophas commutavit, &, pro 41, nobis eruit verſus 58. *Kingium* interim ſequamur, dum his aliunde novum lumen oboriatur.

Vs. 1493. 1 *Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος* 2 *Ἁβρὰ παρηΐδος,*] Quod poſſit eſſe uſui, nihil erui poterit ex hac Flor. Cod. ſcriptura: *οὐ προκαλυπτομέναι β. οὐβρᾶ παρηΐδος*: Leidenſes Editis concinunt. Solitum fuiſſe Syracuſanum Charmum ſcribit apud *Athen.* I, p. 4. A. B. *Clearchus*, *εὐτρεπίσαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων, εἰς μὲν τὸν ἰχθῦν, Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος*· (initium eſt Troadum *Eurip.* a Menandro tranſſumptum in Nauclerum:) —— *εἰς δὲ τὴν ἀποδεδαρμένην ἔγχελυν, Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεα*· *Caſaubonus*, huius Phoeniſſarum loci memor, hinc ſcribendum monuit *βοστρυχώδεος*: mihi videtur alterum a *Charmo* prolatum. —— *ἁβρὰ παρηΐδος*, *Sophocli* ſunt in Antig. v. 794. *μαλακαὶ παρειαὶ νεάνιδος*: quae latebant in Erotico *Plutarchi* p. 760. D. *Bern. Martinus* illuminavit V. L. II, c. VI. *Eurip.* Helena v. 378, virginum memorat *ἁπαλόχροα γένυν*: id eſt *ἁβρὰ παρηΐδος*. *Heſiodus* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 517. meminit *παρθενικῆς ἁπαλόχροος*: quo reſpicit *Plutarch.* de Curioſit. p. 516. F. tales eximie dicebantur *ἁβραὶ παρθένοι*. *Aeſchylus* apud *Athen.* XII, p. 528. C. *Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς.*

Vs.

Vs. 1495. 3. *Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις* 4 *Φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου* 5 *Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,*] Facile ſententiam exprimas cum Scholiaſta, *οὐδὲ πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα ἐκβακχεύω·* ſed in verbis remanet aliquid impediti: nihil novavit praeter verſuum modulum *Kingius*, niſi quod colo 5 poſuerit *Αἰδομένα* pro *Αἰδομένα·* ut choriambum efficeret. Deſinit etiam verſus in choriambum —— *χα νεκύων·* Huic colo quinto, ſicuti dicitur in Scholiis, ſimilium erit tertium, ſi hunc in modum leniter corrigatur: *Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τοὐπὶ βλεφάροις.* *Pudorem palpebris inſidentem* ſic dixerit *Euripides* *τοὐπὶ βλεφάροις Φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου·* quem ab oculis manantem *rubicundum faciei colorem* ſe revereri negat Antigone, dum non amplius eſſet verecundandi, virgineique decoris obſervandi, tempus. Iam vide quaeſo quanto rectius iungi queant, *τοὐπὶ* vel *τὸ ἐπὶ βλεφάροις Φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου,* quam quo pacto ceperant priores vulgata, *τὸν* —— *Φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου·* noſtrae partim favet lectioni Scholion, prout legitur in Aug. Cod. *τινὲς δὲ, οὐ τὴν ἐπὶ βλεφάροις φοινίξιν αἰδουμένη.* Nonnulla *Battierii* praebet in hunc locum Muſeum Helvet. P. XIX, p. 377. Illum autem, ingenui pudoris indicem, *purpureum ruborem*, *Φοίνικ' ἐρύθημα* nova quadam ratione dixit Euripides: *fabri regulam* *Φοίνικα κανόνα* in Herc. Fur. v. 945. huius generis, ut notum, centena dantur; iſtius, perpauca.

Vs. 1498, 7. *Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς*] Quam Scholia praebent, vocem *Χλιδᾶς*, alteri ſecundum Atticiſmi magiſtros praeferendam, verſus hic etiam admittit anapaeſticus. *Στολίδα κροκόεσσαν* hinc attigerunt *Gisb. Cuperus* Obſerv. I, c. III. & *Ez. Spanhem.* in *Callim.* p. 101. Vs. ſeq. ſe ipſam Antigone vocat *Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον·* id eſt *προηγήτειραν τῶν νεκρῶν*, interprete Schol. Mercurius in Tragici cuiusdam fragmento ſe ipſum dixerat, ni fallor, *ἡγήτορα Ψυχαῖς·* ſic corrigendum ſuſpicor in Erotico *Plutarchi* p. 758. B. *ἀλλ' ἡγήτορα*, pro vulgatis, *ἀλλὰ θνητὸν ἅμα·* ſenſu vacuis. Vetus enarrator in *Euripidis* Oreſt. v. 1087, *σύνηθες*, inquit, *τὸ τιθέναι ἀντὶ προσώπων τὰ πράγματα·* Tyndarus Menelaum vocat Or. v. 475. *κήδευμ' ἐμόν·* ad omnem virtutem informatus ab avo Hippolytus dicitur *ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα*, Hippol. v. 11. Pylades in *Eurip.* Elec. v. 886, *ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα.* Thetin ſic in eiusdem Androm. v. 1273, Peleus ſalutat: *Ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, Νηρέως γένεθλον, χαῖρε.* quaedam e recentioribus inprimis collegit *Iſ. Caſaubon.* Anim. in *Athen.* I, c. IX. —— *Sophocles* pleraque, quaeque viri Docti plurima collegere non diſſimillima, ab iſtis tamen diverſa ſunt.

Vs. 1502, 12 *Φόνῳ φόνος* 13 *Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς*] De tribus Codicum diverſis quam lectionem poſuerit *Euripides* dubito num liquido poſſit conſtitui: *κραθεὶς*, vel *κρανθεὶς*, vel *κρανθεῖς' αἵματι δεινῷ.* Poſtremum praebebat Flor. Mſ. praeterea veteres adprobarunt Grammatici, referentes illud ad *ἔρις· ἡ σὴ ἔρις, οὐ μόνον ἔρις γέγονεν, ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα.* Lectori relinquam optionem: *φόνῳ φόνος κρανθεὶς*, prout erat in Leidd. Mſſ. mihi non diſplicet, *caedes caede cumulata* vel *firmata.* In Oreſte v. 1023, recte *Barneſ.* poſuit *Στέρξει τὰ κρανθέντ'·* ad mentem *Gul. Canteri* N. L. I, c. IX. nihil erat cur hic Codd. ſcriptis obſequeretur *Kingius*, revocando *τὰ κραθέντ'·* eadem

ra-

ratio valuiſſet in Hecubae v. 218, ubi Codices Leidenſes ἐκράνθησαν exhibent, ſed recte vulgatur: γνώμην στρατοῦ Ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν conf. Hippol. v. 868 & 1345. ubi corrigendum οἷον ἐκράνθη —— πένθος, ex Codd. Pariſ. & Flor. *Aeſchylus* Prom. v. 910. πατρὸς δ' ἄρα Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται.

Vs 1505. —— μουσοπόλον στοναχὰν] Antigones hic paene Poëtam oblitum tanquam e ſua perſona dixiſſe ſuſpicor: Τίνα δὲ προσῳδὸν, Ἤ τίνα μουσοπόλων στοναχὰν ἐπὶ Δάκρυσιν —— ἀνακαλέσομαι; neque enim ex animo lugenti puellae iſta poterat in mentem venire cogitatio. Corrigendum autem arbitror μουσοπόλων στοναχὰν, *Tragicorum*, vel *Poëtarum gemitum*. Poëtae vocantur ἀοιδοπόλοι, ὑμνοπόλοι, & Μουσοπόλοι hac etiam tempore designati ab *Euripidis* 'e ſt. v. 445, Πολλά σε μουσοπόλοι Μελψοῦσι, καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν Χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλείοντες ὕμνοις.

Vs. 1508. Τρισσὰ Φέρουσά γε σώματα σύγγονα.] Quam vocat Clar. *Arnaldus* in Miſcell. Obſ. vi, p. 597. *audacem Kingii conjecturam & inſulſam lectionem*, illam exhibet eandem Cod. Leid. B. neque dubium eſt, quin repererit in Codd. *Kingius*: nullum novi Codicem, in quo vocabulum σώματα deſit: in A Leid legitur, τρισσὰ δὲ σώματα Φέρουσα σύγγονα· in Flor. & Cantabrig. τρισσὰ Φέρουσα τάδε σώματα σύγγονα. Quod ſi nullus Codicum Britann vulgatam exhibuit, hanc recte mutaſſe *Kingius* iudicabitur. Erat autem *Arnaldo*, ſed Codicum lectiones ignoranti, probata, veterum Editionum lectio: Τρισσὰ Φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σώματα· Dactylum efficit, ſecundum ipſum, vox αἱμακτὰ, vocis enim *mediam*, inquit, *recte corripi notiſſimum eſt*: mihi quidem ignotum eſt, Atticis licuiſſe Tragicis, quod ſibi nonnunquam ſumſerunt alii: vid. *Sam. Clarkius* in *Hom.* Il. B, v. 537. Grammaticus *Herodianus* in Cod. Leid. Mſ. πολλάκις —— εὑρίσκομεν τὸ μν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν, —— ὁμοίως καὶ τὸ πτ, —— καὶ τὸ κτ, ὡς παρὰ Τυρίνθῳ, Ἱππώνακτος τὸ μέτρον οὐδέν μοι μέγα. Corrigendum, παρὰ τῷ Ῥίνθωνι, Ἱ. τ. μ. οὐδέν μοι μέλει· monſtrabit *Hephaeſtion* p. 4, 12. hinc emendandus. Centena forte Tragicis poterunt excitari, in quibus corripiatur vocalis mutam & liquidam antecedens; exemplum e Tragico requirerem, in quo τ liquidae naturam induat, atque adeo vocalis corripiatur, in eadem voce proxime ſequentibus κτ, vel πτ. —— Quam vero memorat hic ellipſin vocis σώματα, vellem idoneo nobis adfirmaſſet *Euripidis* exemplo, quod cum his congrueret: τρισσὰ Φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα· quam *Boſſius* adnotavit, eam expungi malim. neque enim cadaver dicitur τὸ νεκρὸν, ſed ὁ νεκρός. Eximie *cadavera* σώματα vocari, ſaepius monuerunt Grammatici. —— Paulo inferius Οἰδιπόδαο recte *Kingius* in Οἰδιπόδα transmutavit.

Vs. 1510. (22) Τᾶς ἀγρίας ὅτε (23) Δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω (24) Σφιγγὸς, ἀοιδοῦ σῶμα Φονεύσας.] A *Barneſio* mutatum in ἔγνως, ἔγνω revocavi, quod Codices etiam praebebant Leid & Flor. in Cantabrig. ſequentis vocis litera σ verbo adhaeſerat. Ξυνετὸς erat in Leid. A. *Kingius* autem e ſuis emtione receperat: Oedipus erat Ξυνετὸς; aenigmata Sphingis, τᾶς ἀγρίας ἀοιδοῦ, δυσξύνετον. corrigendum itaque praeterea fuerat: ὅτε Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω· quo modo legit Schol. in Auguſt. Cod. iungens αἴνιγμα τὸ δυσξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀ-

σαφὲς τοῖς πολλοῖς. tum nihil remanebit hic impediti: ὅτε ξυνετὸς ἔγνω δυσξύνετον μέλος τᾶς ἀγρίας Σφιγγὸς, aut, si quis ita malit, δυσξύνετον μέλος Σφιγγὸς, τᾶς ἀγρίας ἀοιδοῦ (Σκληρᾶς ἀοιδοῦ *Soph.* Oed. Tyr. v. 36.) σῶμα θοινάσας. —— Sphingis *intellectu difficillimum* carmen hic, ut arbitror, δυσξύνετον μέλος dixerat; quod infra vocat v. 1721, Παρθένου κόρας Αἴνιγμ' ἀξύνετον eodem significatu; nam *intellectu facilia* dicuntur εὐξύνετα. Halcyonis cantum εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν vocat *Euripides* in Iphig. Taur. v. 1092. Sphingis *nefandum carmen* αἴνιγμ' ἀξύνετον isto sensu capiendum ἀσύνετον in isthoc *Euripidis* loco Peritissimus *Sallierius* monuit in notis ad *Thomam Mag.* p. 118. quas debemus Cl. *Bernardi* diligentiae: Scholion in Leid. Cod. A interpretatur Ἀσύνετον] τὸ δυσκόλως νοούμενον· δυσνόητον. nostro versu Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω. *Sosicrates* arbitrabatur, Sphinga ἐγχωρίαν fuisse χρησμολόγον, δύσγνωστα μαντευομένην, teste *Schol.* in Phoen. v. 45. haec ad *Bocharti* mentem accommodatissima vir Summus non omisit Geogr. S. II, L. I, c. XVI, p. 431. —— Illa δύσγνωστα vel δυσξύνετα ξυνετὸς intellexit Oedipus. *Dion Chrysost.* Orat. X, p. 151. A. τὸν Οἰδίπουν οἱ Ἕλληνες οἴονται, —— συνετὸν πάντων μάλιστα, μόνον —— λῦσαι τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. *Alcaeus* Epigrammatographus Anthol. III, c. XII, ep. 19, v. 8. Νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπους ἐφρασάμην. v. 10. Φέγγος μὲν ξυνετοῖς. Quoniam ad manus est *Athenaeus*, loca quaedam Comicorum designabo, quibus δυσξύνετα loquentes *Sphinges* adpellantur: venustus est & ad multa perutilis locus *Strattidis* Comici L. IX, p. 382, c. cuius initium, repertum L. XIV, p. 659. B. C. adponam: Σφίγγ' ἄῤῥεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν Εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἕν, μὰ τοὺς θεοὺς, Ὅσ' ἂν λέγῃ, συνίημι. conferatur *Alexidis* obscura ῥῆσις & in integrum, si pote, restituatur L. X, p. 441. D. *Anaxilas*, L. XIII, p. 558. D. Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἐστὶ τὰς πόρνας καλεῖν, Αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλ' αἰνίγμασιν τισίν· paulo post restituendum: Εἶθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ', ἀπῆλθεν εὐθὺς, ὥσπερ Οἰδίπους, / Οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην σώζεται δ' ἄκων μόνος. felicissime nomen *Oedipodis* a *Grotio* repositum Exc. p. 861, infeliciter admodum hoc modo sequentia mutante: Οὐδὲ ἓν δώσας ἐκείνῃ, σώζεται δ' ἀχέων μόνος· Quis ferat ἀχέων in Comico? quis in universum δώσας, *dans*? haeccine viris excidere Primariis!

Vs. 1515. (τίς) Αἵματος ἀμερίου] Olim legebatur τόσων Δι' αἵματος ἀμερίου· quod *Kingius*, incertum e quibus Codicibus, reposuit, Leidenses quoque praeferunt & Cantab. τόσωνδ' Αἵματος ἀμερίου· *Barnesius* in hunc locum, „ *videtur*, ait, *Scholiastes legisse* —— Διὰ σώματος ἀνθρωπείου; „ *quod sane praetulerim*:" praetulisset itaque genuinae lectionem librarii mendosam: nititur enim illa *Barnesii* his olim vulgatis in Scholio: τίς —— τοσούτων πλῆθος κακῶν ὑπέμεινε καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος; τὸ γὰρ Ἀνθρωπείου, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπίνου· quae *Batterium* quoque deceperant: vereor ne mihi quis *Thomam Mag.* excitet, huiusque sic statuat invertendam observationem: Ἀνθρωπίνη φύσις, οὐκ ἀνθρωπεία. vicies ἀνθρωπίνην φύσιν dixit *Plato*, semel duntaxat nostris in Edd. *Platonis* ἀνθρωπεία φ. reperitur. —— Sed hoc Scholion sic Codex August. exhibebat emendatius: τίς —— ὑπέμεινε κακῶν τοσούτων πλῆθος καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὸ γὰρ Ἀμερίου, ἀντὶ τοῦ ἀνείου· id est ἀνθρωπείου. hinc erroris origo manifesta, vocem ἀμερίου com-

commutantis in ἀνθρωπίνου· Scriptum credidit ἀνίνου· —— iungenda sunt procul omni dubio: τίς —— τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος, αἵματος ἀμερίου· *quis veterum nobilium, qui quidem fuerit mortali sanguine cretus*; supra v. 132, ἀμερίων γέννα, alibi γένος ἀμερίων, est τὸ ἀνθρώπειον γένος· homines dicuntur ἡμέριοι & ἐφήμεροι, *viventes velut in unum diem*: meminit *Sophocles* ἀθανάτων & ἀμερίων ἀνθρώπων, Antig. v. 798, 800. ἐφημέριοι & ἀθάνατοι similiter opponuntur in *Philoxeni* loco apud *Athen.* XIV, p. 643. A. nonnulla dedit *Barnes.* in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1331. meliora *Gataker.* in *M. Antonin.* IV, §. 35.

V. 1517: 8. Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω·] *Grotius* ἐλελίζω iam receperat, in locum vulgati ἐλελίζει, antequam illud *Barnesius* in Cod. reperisset Cantabrig. ἐλελίζω duo quoque Leidenses praebent. Verbi sonus, gementi lusciniae vel hirundini proprius, fecit, ut sequentia Tragico venirent in mentem: invocat in *Euripidis* Helena v. 1115. chorus τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν, Ἀηδόνα δακρυόεσσαν· Ἔλθὲ διὰ ξουθᾶν Γενύων ἐλελιζομένα Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός· haec obversabantur *Aristophani*, dum Epopa lusciniam sic faciebat in Avibus alloquentem v. 209. &c. Ξύσον —— νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι Γένυος ξουθῆς· haec enim postrema duo, sic a sequentibus separanda, cum praecedentibus autem esse iungenda manifestat *Euripidae* locus.

Vs. 1518: 9 —— 13. Τίς ἄρ' ὄρνις, —— (12) Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς (13) Ἄχεσι συνῳδός;] Iungi certe nequeunt sine copula voces ὀδυρμοῖς ἄχεσι, nedum cum *Kingio* Latine verti: *meis eiulatibus miseris*: sed priora primum examinemus: in B Leid. legitur τίς ἄρ' ὄρνις· in altero A, nec non in Cantab. τίς τ' ἄρ' ὄρνις· hanc lectionem exprimi curavit *Barnesius*, illam *Kingius*; sed hic in notis legendum suspicatur: τίς ἄτ' ὄρνις· *quis, velut avis*; me minime probante. Τίς ἄρ' ὄρνις, *quae tandem avis*, ἢ δρυὸς, ἢ Ἐλάτας ἀκροκόμοις Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα· in his primam voculam ἢ *Grotius* dudum ante *Kingium* iam reposuerat, quam libri quoque Leidenses praebent & Flor. *Euripides* in Helena v. 1113, *lusciniam* canit ἐναύλοις ὑπὸ δενδροκόμοις Μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν. *Soph.* Oed. in Col. v. 664, λίγεια μινύρεται —— μάλιστ' ἀηδὼν Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. *Catull.* LXIV, v. 13. *Qualia sub densis ramorum concinit umbris Daulias, absumpti fata gemens Ityli.* Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένη. *Soph.* El. v. 148. —— Forsan aliquando verbum Codex fidelior subministrabit, vel participium, quod in locum vocis Ἄχεσι colo 13 succedat. Erunt, quibus copula tantum videatur interserenda: ὀδυρμοῖς ἐμοῖς Ἄχεσί τε συνῳδός; — Vocem μονομάτορος colo 12 e Cod. restitui Flor. Ad *Kingium* usque μονομάτωρ hic fuerat a plerisque vulgatum: μονομάτερος dederant *Aldus*, & in utraque Basil. *Hervagius*; hoc erat in Cantabr. & in B Leid. in altero legebatur μονομητέρος· *Kingius* e Codd. suis recepit μονομάτερος· huic aeque ac reliquis ipsa dici creditur *avis* μονομάτερος, *privata* vel *orbata matre*. Sed quae tandem avis; & cur *hirundo* vel *luscinia*? quomodo denique Graece dici posset ὄρνις μονομάτερος; nihil minus: ipsa suam luget sortem Antigone, *privata matre*, μονομάτωρ. —— Scholiastes: Μονομάτωρ, ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός· huius generis quaedam *Abreschius* attigit ad *Aesch.* p. 89 rariora praebent *Aeschylus* Prom. v. 301. σιδηρομήτορα, *Theocritus* Ed. VIII, v. 14.

14. *Ἰσομάτορα ἀμνόν·* *Piersonus* noster ingeniose corrigebat *λιπομάτορα·* quod est in epigr. Anthol. I, c. XXII, 5. Tyndaridas *Stesichorus λιπεσήνορας* dixit in Schol. ad *Eurip.* Orestem, v. 249. —— Pythagoreis ἡ τετράς, *Διμάτωρ*, *numerus binarius*, *Διομάτωρ* dicebatur, teste *Nicomacho* apud *Photium* Biblioth. p. 238, 22. & p. 239, 16. nam *Διομάτορα* scribendum, non ut *Meursius* in Den. Pyth. p. 24, *Διομήτορα*. *Hesychius* alicubi repererat *Μουνομήτορι*. Nostro loco locutionis ignorata *Kingio* venustas tenebras offudit: Antigone, *τίς ἄρ'*, inquit, *ὄρνις* —— *Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς* —— *συνῳδός*; *quae tandem avis meis matre privatae lamentis concinens?* *ὀδυρμοῖς ἐμοῖς μονομάτορος*, id est *ὀδυρμοῖς ἐμοῦ μονομάτορος*. Pronominibus possessivis sic genitivos adiungere Tragici praesertim adamarunt. *Sophocles* Aj. v. 1034. *Τὰ σὰ Κράτη θανόντος.* Elec. v. 1406. *τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον.* Trachin. v. 788. *Τὸ σὸν μόνης δώρημα.* Philoct. v. 1123. *τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.* Oed. Tyr. v. 1399, 1400. *τοὐμὸν αἷμα* —— *πατρός·* Oed. in Col. v. 336. *τἀμὰ δυστήνου κακά·* Scripsisse suspicor *Aeschylum* in Agam. v. 916. *Τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορος.* non, ut vulgatur, *πορθήτορα. Aesch.* Theb. v. 660. *ἁμὸν Οἰδίπου γένος.* *Euripides* Elec. v. 366. *πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.* Androm. v. 107. *Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα.* Supplic. v. 922. *τὸν ἐμὸν μόχθον ἀθλίας·* de *filio* similiter locasse Phoen. v. 30. *τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον.* nonnulla collegit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 172. Latinorum, Graecismum hunc imitantium, loca protulit affatim Ill. *Nic. Heinsius* ad *Ovid.* Heroid. v, v. 45. Miror ingeniosissimum Criticum intactum praeteriisse Heroid. II, v. 81. *At mea despecti* —— sensus erit accommodatior, si reponatur: *At mea despectae fugiunt connubia Thraces.* se *despectam* Phyllis hac parte cum Ariadne comparat a Theseo *relicta*, v. 76.

Vs. 1523: 19. *Τίν' ἐπὶ πρᾶτον ἀπὸ χαίτας* (20) *Σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλλω;*] Ultimum poscit versus pro *βάλω*, vel *βαλῶ*, quod erat in Edd. *Kingiana* prioribus: hic quoque *σπαραγμοῖς* e Codicibus itidem in *σπαραγμοῖσιν* produxit, prouti duo habent Leid. *πρᾶτον* e Parisinis quum recepisset *Grotius*, cur *πρῶτον* retineremus causae nihil erat.

Vs. 1524: 21. *Ματρὸς ἐμᾶς ἐν διδυμοῖσιν* (22) *Γάλακτος παρὰ μαστοῖς*,] Ante vulgata, *ματέρος ἐμᾶς ἐν διδύμοις Γάλακτος παρὰ μαστοῖσιν* sic ex Codd. correxit *Kingius*, ut metro designato responderent: *ματρὸς* etiam erat in A Leid. *μαστοῖς*, in B. in utroque *διδύμοισι*. Sed hi, non minus ac Britannici, nobis exhibent importunum illud *ἐν*, quod *Battierio* delendum videbatur. Recte *Kingium* in notis iudicasse censeo, corrigentem: *Ματρὸς ἐμᾶς ἢ διδύμοισιν Γ. π. μ.* sequitur enim (23) *Ἢ πρὸς ἀδελφῶν* (24) *Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν*; ultimam vocem, pro *νεκρῶν* repositam, *Kingio* debemus; eamdem libri quoque Leidenses suppeditant, in Cod. certe Cantabrig. repertam a *Piersio*, forsan in aliis a *Kingio*.

Vs. 1528: 28. —— *δεῖξον Οἰδιπόδα* (29) *Σὸν αἰῶνα μέλεον*;] Iambicum etiam dimetrum effecissent in Edd. vulgata: *Γεραιὲ δεῖξον Οἰδίπου·* recte tamen e Scholiis & Mſ. Cantabr. alteram formam revocavit *Barnesius*, quam habent etiam Leidenses.

Vs. 1531. (*ὃς*) *Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.*] Grammatici recentioris, *μακρό-*

κρέπουν ζωὰν explicantis, auctoritate non debuerat illud a *Barnesio* recipi: *Barnesium* tamen *Kingius* sequutus est; nisi forsan hic Codicibus obsecundarit: nam μακρόπουν alter etiam, isque optimus, Leid. praebebat: μακρόπνουν exhibent Flor. Cantabr. Leid. n, & Venetus, quem *Aldus* expressit. In Scholiis Augustani Codicis legitur: ἕλκεις μακρόπνουν. παρέλκεις καὶ παρατείνεις τὴν ζωὴν, καὶ Φιλοψυχεῖς. Attigit Euripidea *H. Stephanus*, Ind. Thes. L. G. in v. Μακρόπνους.

Vs. 1533. Γεραιὸν πόδα δεμνίοις (34) Δύστανον ἰκύων;] Si Codex praeberet Δύστανος, hoc ego quidem non spernerem: iungi commode potuerunt: ὁ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων δύστανος. *Euripideum* Ἀλαίνων, in Lexico forte Tragico perperam scriptum, *Hesychium* decepit, apud quem legitur mendosum: Ἀλευῶν, πλανώμενος. quod intactum viri Docti reliquerunt. *Euripideum* dico, quia nusquam illud me legere memini praeterquam in *Euripidis* Oreste v. 531. Iphig. Taur. v. 284. Cycl. v. 79. Elec. v. 589, & v. 204. ubi, sicut nostro loco κατ' αὐλὰν ἀλαίνων δύστανος, Orestes dicitur γᾶν ἄλλαν κατέχειν Μέλεος, ἀλαίνων Ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν. Eamdem verbi formam *Aeschylus* adhibuit & *Theocritus*; cuius participium, tanquam *Euripideum*, in Lexico prostabat Tragico.

Vs. 1534. Οἰδ. Τί μ' ὦ παρθένε, ——] Haec quoque septem cola restituit in ordinem legitimum *Kingius*; nihil tamen adeo novavit, nisi quod colon sextum in duo distraxerit, & v. 4. Οἰκτροτάτοις δακρύοις posuerit, quum ante a legeretur Οἰκτροτάτοισι δακρύοις. Producit hic in scenam *Euripides* Oedipum, ut huius fugam partem faceret luculenti drammatis ultimam, quam rectius forsitan iis praetermisisset, tristissimam quidem illam, sed commovendis spectatoribus minus accommodatam, quam fuere priora. *Statius* Oedipoda multo facit ante tenebris prodeuntem, quam isthaec evenissent. L. VIII. Theb. v. 240. *Tum primum —— semper inadspectum, diraque in sede latentem, Oedipoden exisse ferunt.* Quae tum sequitur apud *Statium* aerumnosi senis pictura parum distat ab hac *Euripidis*, Oedipum vocantis ἀφανὲς αἰθέρος εἴδωλον.

Vs. 1538. Ἢ νέκυν ἔνερθεν, (7) Ἢ πτανὸν ὄνειρον.] Nihil dici poterat efficacius: infra v. 1714. Ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων· id est ἀμενηνός· *Aeschylum* habuit, quem imitaretur, in Agam. v. 82. Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. conf. v. 75. nostra commemorat Cl. *Abreschius* Anim. p. 256. Euripidea non dubito quin respexerit *Apollon. Rhod.* II, v. 197. ubi Phineus, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον, Βάκτρῳ σκηπτόμενος (ut Oedipus *Euripidis*, *Baculo senili triste praetentans iter*, *Seneca* Oed. v. 657.) — v. 200. πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. *pellis super ossibus una*, *Lucret.* VI, v. 1268. —— *Euripides* Aeolo apud *Stobaeum* Floril. *Grot.* p. 477. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα. Quem hic νέκυν ἄναρθρον, alibi certe dixerat ἄναρθρον· *Hesychius*: Ἄναρθρος, ἄτονος, ἀσθενής· Εὐριπίδης Οἰδίποδι. ubi frustra V. D Oedipodi substituendum Oresten suspicatur: nostra namque manifestant, ipsum etiam Oedipum ἄναρθρον potuisse dici: hic quoque ponere potuerat νέκυν ἄναρθρον, ut in Troasin v. 193, Νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα.

Vs. 1540 —— 44.] Horum versuum primo *Battierius* legendum suspicabatur: Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος εἶ-

ση, *scies*, *cognosces*: est in hoc ipso dramate locus v. 260. quo mea quidem sententia rectius *εἴσεται* legeretur, quam, prouti vulgatur, *οἴσεται*. Sed hic nihil causae video cur *οἴσῃ* sollicitaremus, significans *κομίσῃ*, *tristem nuncium accipies*. —— Secundo versui *Kingius* recte praefixit Ὦ, quod praebet Leid. etiam B. —— ante *Grotium* sequentia sic vulgabantur: *ἃ παρὰ βάκτροις Πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν Αἰὲν ἐμόχθει·* *Battierius* in h. l. " *mira*, scribit, *orationis structura*: „ *ἐμόχθει πόδα σὸν θεραπεύμασι*. *valde* „ *dubito Euripidem sic scripsisse*: *si quid* „ *conjectura consequi quis poterit*, *vi-* „ *detur βάκτροις esse spurium & ejicien-* „ *dum*, *ut sit ἃ παρὰ Πόδα σὸν τ.* quae „ ad pedem tuum coecum semper la- „ borem habuit, *ut eum nimirum di-* „ *rigeret* " *Grotius* edidit e Parisinis sine dubio Codd. *παρὰ βάκτροισιν* / *Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θ.* atque ita praeferunt Codd. Leid. & Flor. ex Cantabrig. quoque *Barnesius* versui quarto pronomen Ἃ praefixit, a *Kingio* Codicis Reg. Soc. auctoritate transpositum; hanc, ni fallor, ob causam, ne versus praecedentis ultima syllaba corriperetur. *Battierii* quidem non placet commentum; nihilominus hoc mihi cum ipso convenit, quod mirifica videtur structura. Non de nihilo Codicum plerorumque saltem est consensus, legentium Ἃ *πόδα σὸν τ. θ.* Praepositione *παρὰ* in *περὶ* mutata, sic libenter legerim:

—— *οὐδ' ἄλοχος*, *περὶ βάκτροισίν θ'*
Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασί τ'
Αἰὲν ἐμόχθει, *πάτερ*, *ὤ μοι.*

ut haec naturalis sit structura verborum: *fuit uxor*, *ἃ περὶ πόδα σὸν τυφλόπουν αἰὲν ἐμόχθει*, *βάκτροισί τε καὶ θεραπεύμασι*, *quae [illegible] erat in tuo coeci [illegible] pede*, *tum fovendo*, *tum baculis occupata dirigendo*: dubium non est, quin Graece dici queat *περὶ τυφλοῦ πόδα μοχθεῖν*, *circa coeci pedem occupatum esse*: parum distat in multis loquendi formis *εἶναι* vel *γενέσθαι*. *περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν· περὶ τὴν Μουσικὴν εἶναι*. *κ. τ. λ.*

Vs. 1545 *Ὤι μοι*, *μοι ἐμῶν παθέων*,] Versum minus emendate legi malui, prout erat in Edd. ad *Barnesianum* usque, quam sui parte defectum, qualem *Kingius* edidit e coniectura: *Ὤι μοι παθέων·* voce *ἐμῶν* reiecta, quam in Codd. reperiri non diffitetur, plerosque praeferre scribens, *Ὤι μοι ἐμῶν παθέων*, sicut scribendum censuit *Battierius*, atque ex Cant. dederat *Barnesius*: his accedunt duo Leid. Illud *μοι* bis terve repetunt: *Soph.* Phil. v. 1083. *Ὤι μοι μοι μοι.* Si forte stabit in anapaestico correptum vocali sequente *ὦ*, scribi posset, ut dimeter *Ὤι μοι μοι μοι*, *ὦ ἐμῶν παθέων·* Codex forsan aliquando praebebit epitheton *δεινῶν παθέων*, vel simile quidpiam.

Vs. 1546. *Πάρα γὰρ στενάχειν*, *καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.*] Undecunque petitum, *καὶ* *Piersius* recte vulgatis, *στενάχειν*, *τάδ' ἀϋτεῖν* interseruit: praebuit illud *καὶ* *Kingio* Codex unicus; quod habet etiam Leid. B *Cantabri*, *Battierio* probata, coniectura, legentis *πάρα δ' ἀϋτεῖν*, versum vitiabat, atque eo nomine debuerat a *Barnesio* reiici: nam, si *libros veteres temerare nefas*, cur ille toties *Euripiden* interpolavit?

Vs. 1549. *Οὐκ ἐπ' ὀρθόποιν*, *οὐδ' ἐπιχάρμασιν*, (50) *Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω.*] Quae male fuerant divulsa, *ἐπιχάρμασιν*, iungenda censui; quemodo scribit *Desid. Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obs. ad I. A. & R. p. 596. iunctim *ἐπιχάρμασιν* in Scholiis scriptum erat, non tantum in vulgatis, sed & antea magnam partem ineditis Codi-

dicis Augustani, explicantur ita: οὐκ ἐπιχαίρουσα οὔτε ὀνειδίζουσα ταῦτα λέγω ταῦτα. Creon ad Oedipum infra v. 1706. Ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω, Οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι· Venustam in Troadum v. 847. lectionem praebet Flor. Codex: Τὸ μὲν οὖν Διὸς οὐκ ἐς ὄνειδος ἐρῶ. *Iovi quidem Ganymeden non exprobrabo contumeliose*: vulgatur Ὄνειδος, οὐκέτ' ἔρως· sed ἐρῶ dederat etiam *Aldus*. *Euripides* Or. v. 4. Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας, Διὸς πεφυκὼς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος. transsumsit in Orat. IV. *Gregor. Nazianz.* p. 114. c. respicit *Aeschines* Κατὰ Κτησ. p. 64, 40. καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω. Perseus in *Euripidis* Andromeda: Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων Οὐ πώποθ' ὕβρισ'. apud *Ammon.* in v. Ἀρρωδεῖν. quae laus ibi tributa *Barnesio* transferri debet in *Gatakerum*. —— Quam nostro loco restitui vocem ἐπίχαρμα rarius adhibuerunt Attici, frequentantes ἐπίχαρτος, & inprimis verbum ἐπιχαίρειν· vid. in *Thucyd.* p. 209, 48. in *Hesychium* ad Ἐπίχαρμα notata, Clariss. *Abresch.* Anim. in *Aesch.* p. 339. & Animadv. in *Ammon.* II, c. I.

Vs. 1553. Ὤι μοι αἶ, αἶ. A. τί τάδε στενάχεις; / Οἰδ. Ὤι μοι τέκνα.] Sic ista leguntur in Cod. Leid. n. totidem literis scripta, quot nobis ex optimo *Kingius* repraesentavit. Ante *Barnesium* ferebatur per Edd.; Ἰώ μοι, αἲ αἴ. τί τάδε καταστένεις; Οἰδ. τέκνα. absonum ille nobis & enormem versum exhibuit Ἰώ μοι, αἲ αἴ. A. τί τάδε καταστένεις; Οἰδ. τέκνα. quae tamen, ut puto, sic scripta repererat in Cantabrig. Cod. sic certe leguntur in a Leid. *Kingii* lectione parum aberant *Grotius* & *Piersius*, στενάχεις itidem exhibentes, sed sequentem versum, μοι repetito, auctiorem syllaba, quam par erat. Καταστένεις ex interpretamento fluxerat in contextum, &, sicuti saepius evenit, vocem genuinam, in Codd. tamen custoditam, expulerat. Hoc fuerat ex August. Cod. Scholion enotatum: Τί τάδε] λείπει ἡ διά· διὰ τί τάδε καταστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος. Mihi quidem ἄδηλος non est Oedipodis θρῆνος· multo magis mirum illud videtur Antigones: Τί τάδε στενάχεις; *quid* vel *cur haecce luges?* ista scilicet! patri, quem hunc in finem evocarat, Antigonen *Euripidis* dixisse crederemus? nihil minus: vel a Codicibus hic auxilium erit exspectandum, vel a coniectoribus. Facili medicina pro, Τί τάδε στενάχεις; reponi poterit —— παῖδ' οὐ στενάχεις; Dixerat Oedipus Ὤι vel Οἴ μοι, αἶ αἶ *vae mihi*: hoc gemitu suam ipsius potius lugens quam filiorum, quos oderat, tristissimam sortem. Fratrum amantissima puella, malas preces, quibus filios fuerat ille detestatus, saepius indignata, hic, ne post illorum fata duraret odium verita, morae tandem impatiens, mea sententia multo dixerit aptius: Παῖδ' οὐ στενάχεις; *nonne duo filios luges?* quam quod vulgatur: iam vide quaeso, quid ad ista Pater mox subdat: Ὤι μοι τέκνα· *vae mihi propter filios.* Idem vocabulum παῖς in locum vulgati τὶς repositum in *Euripidis* Supplic. v. 916, Tragici, ni fallor, sententiam restituet: Ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ Πρὸς γῆρας.
In Excerptis *Grotius* p. 266, *Quae quisque didicit*, —— Sed in *Stobaei* Flor. p. 2, *Non quae puer quis didicit, haec gaudet senex Meminisse.*

Vs. 1554. —— Δι' ἐδόνας ἂν ἔβας,] Olim legebatur in Edd. δι' ὀδύνας ἔβας, quod hic interpretabantur: *per dolorem vadens peribis.* multo melius in Alcestidi v. 874, Δι' ὀδύνας ἔβας, σάφ' οἶδα· es

in

in dolore: eadem recurrunt in Elec. v. 1210. ubi reddi ſolent: *dolore correptus es.* Noſtro loco voculam ἂν recte *Grotius* adiecit, quam verſus & ſententia poſcebant: *Grotium* ſequuntur *Pierſius* & *Kingius*: ἂν ἔβας erat in Cod. Leid. B. Efficaciſſimum illud ἂν aoriſtis praeſertim temporibus vim dat ſubiunctivorum: exempla deſideranti quivis facile ſubminiſtrabit; ſed hic illic latet, inſtar praepoſitionis adhaerens verbo. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβας ſignificat, *Dolore cruciareris*: lugens quidem; ſed tum demum *intimo doloris afficereris ſenſu*, ſi lugubre hoc trium cadaverum ſpectaculum tutemet oculis contuereris. *Segnius irritant animos demiſſa per aures; Quam quae ſunt oculis ſubiecta fidelibus.* Quam prudenter ex oculis ſuſtulerat ſpectatorum, *Sophocles* locaſtes mortem ubi nuncium facunde facit narrantem (τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν, ut ſcribit *Longinus* π. Υ. xxvi, §. 3) in Oed. Tyr. v. 1246, τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν, inquit, Ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. conf. Phoeniſſ. v. 1490. Quoniam ineditum eſt, addam ex *Homerico* Cod. Leid. Scholion in Il. Υ, v. 292. Ἐπιτείνεται (deerat, ut ſaepe, prima verbo litera) τῇ ὄψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς· Ὄψις γὰρ ἐστιν κριτικωτέρα πολύ. ultimum quod poſui ſenario ſaltem congruit, non πάντας quod erat in Mſ. —— *Kingius* noſtrum illud δι' ὀδύνας ἂν ἔβας cur interpretaretur: *dolore ſane periiſſes*, nihil aliud cauſae comminiſcor, quam quod Phoen. v. 20, Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος· reddiderit, *peribit per ſanguinem*: ubi rectius poſuiſſet, *mutua caede*. διὰ φόνου χωρεῖν alibi ſignificat *caede graſſari*. διὰ πόθου ἐλθεῖν, *deſiderare*; διὰ φόβου, *metuere*; δι' ὀδύνης βῆναι, *affici dolore*.

Vs. 1557. Ὄμματος αὐγαῖς ἐσενώμας.] Verſum reſtitui paroemiacum ex Cod. Leid. B, deleta voce σαῖς, poſt αὐγαῖς in omnibus Edd. lecta. Quod alii toties impune fecerunt, in re parvi momenti mihi quoque credidi licere. Scholiaſtes, Ὄμματος αὐγαῖς, ἀντὶ τοῦ τῶν ὀμμάτων. Endymionis Somnus delectabatur, palpebris apertis dormientis, ὀμμάτων αὐγαῖς, in loco *Licymnii Coii* apud *Athen.* XIII, p. 564. D ubi Theoxeni ſui *Pindarus* collaudat ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαριζοῖσας. Vel ex his manifeſtum eſt, noſtro loco rectius abeſſe σαῖς· quod eiiciendum erat ſine controverſia, ſi verſum dare voluit *Euripides* in fine ſententiae paroemiacum, qualis eſt in hoc ſyſtemate anapaeſtico v. 1544, Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ ὦ μοι. Si quis etiam ibi paroemiacum legi malit, facili opere talis evadet v. 1548, hunc in modum ſcriptus: Πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον αὔδα. —— Sic Vs. 1559, Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοῖρα.

Vs. 1560. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα, / Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν / Ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.] Hic quoque vice cotis fungar, alios forſan ad haec excitaturus illuminanda. Verſum primum illegitimum dare malui, quam vocem ad ſenſum implendum mea ſententia neceſſariam omittere cum *Kingio*. Hic, metrico deſtitutus, ut in Codice Reg. Soc legebantur, iſta ſic vulgavit: Δάκρυα γοερὰ παισὶ τιθεμένα, / Τέκεσι μαστὸν &c. quae ſimiliter leguntur in Leid. B. Editionum erat vulgata lectio: Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τεθειμένα vocem duntaxat ultimam mutavi in τιθεμένα cum *Grotio* (ſed hic quoque παισὶ receperat) & *Pierſio*; habuit uterque Codicem, quo nos utimur: ad hos accedit Leid. A. *Kingiana* quidem lectio prorſus diſplicet: Δά-

κρυα

κρυα —— παισὶ τιθεμένα, Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν· Quam iſta belle conveniunt παισὶ, Τέκεσι? quid obſecro ſignificant δάκρυα παισὶ τίθεσθαι; quid *Kingiana*, *lacrymas filiis locare?* ſed, *coram omnibus lacrymas edere*, quod fecit coram militibus Iocaſte, rectiſſime dixeris δάκρυα γοερὰ πᾶσι Φανερὰ τιθέναι. Quid ſi ſcripſerit *Euripides*:

Δάκρυα γοερὰ πᾶσι τιθεμένα

Φανερὰ, τέκεσιν μαστόν γ' ἔφερεν,

hi quidem erunt itidem anapaeſtici: propter ſequentem aſpiratam ultima potuit in ἔφερεν produci; quod verbum ſemel tantum collocavit *Pierſius*, auctoritate, ni fallor, Codicis, quem ſequitur, Cant. Sed quid, obſecro, ſequentibus faciendum, & quid tandem his deſignari voluit *Euripides?*

Ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα;

an *ſupplex ſupplicem exerens*, nempe *mammam?* Ea quidem matrum fuit filios a periculis vel flagitiis, ſupplice velut mamma, dehortantium conſuetudo; Hectoris ut flecteret conſtantiam Hecuba, *nudum ſinum reducens*, Κολπὸν ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν, *Hom.* Il. x, v. 80. Clytaemneſtram idem feciſſe, cum iam iam eſſet ab Oreſte contrucidanda, commentus eſt *Aeſchylus*, *Aeſchylum* ſequutus eſt *Euripides*, ter illud in Oreſte commemorans; utroque prudentior, *Sophocles* non item: *Euripidis* atque *Aeſchyli* loca *Berglerus* adhibuit ad *Alciphr.* p. 131. *D'Orvillio* memoratus in *Charitonis* L. III, p. 52. ubi Chaereae mater προτείνουσα τὰς θηλὰς, τέκνον, Φησὶ, τάδε τ' αἴδεσο, καὶ μ' ἐλέησον. Idem illud προτείνουσα legitur in Scholiis ad hunc Phoeniſſ. locum: αἰρομένα] —— γράφεται δὲ καὶ ὀρομένα, ὅ ἐστιν ὀρούουσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν. his ab Auguſtano Codice fruſtra lucem ſperaveram, ſequentia praeferente: γράφεται δὲ καὶ ὀρωμένην· α ſupra ſcripto (ὀρωμένα Vett. etiam Edd. Schol.) ὀρῶσα. Haec ſcribit *Battierius*: „ὀ„ρομένα *magis probo quam* αἰρομένα· „*utique cum impetu ferebatur Iocaſte*, „*ut filios a mutua caede prohibere mature*, & *ex eventu, cum manus ſibi* „*intuliſſet*, *apparet quod fuerit* ὀρο„μένα." Hariolor, diverſam lectionem in ὀρούουσα & ὀρῶσα quaerendam eſſe. Scribine potuit ab *Euripide*:

Ἱκέτις μ' ἱκέτιν γ' ἀνόρουσα,

Supplex me ſupplicem incitans? ſic verſus evaderet Paroemiacus, aptiſſimus huic loco. Non neſcio quid opponi poſſit; ſed multo verius Antigonen dicetur incitaſſe ſupplicem ſupplex Iocaſte, quam filios exſerta mamma a pugnando dehortata: ſupra v. 1286, Ἔπειγ', ἔπειγε θύγατερ· Eo quidem animo mater illuc abierat, τέκεσιν μαστόν γ' ἔφερεν· ſed invenit iam moribundos: v. 1437, Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον, Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει. —— Vs. 1568, (εὗρεν) Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν Φονίαν. Ab his forte diverſiſſima prolaturus aliquando, verſus tamen, opinor, quaeret anapaeſticos, quales ſunt priores & ſequentes tredecim.

Vs. 1570, 71. Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.] Ultimum illud ἔβαψεν recuperavit *Euripides* ex Cod. Leid. A, & Cantabrig. e quo *Barneſ.* & *Pierſius* ἔβαψεν veluti diverſam lectionem enotarant: quum non dubitanter genuina videretur, in locum vulgatae lectionis, ἔπεμψεν, fuit a me repoſita. Ἔπεμψεν male ſedulam potius ſapit correctoris, quam interpretis manum: ſciolum offendere potuit εἴσω σαρκὸς βάψαι Φάσγανον, verbum motus ἔπεμψεν cum εἴσω melius multo congruere iudicantem. Supra ſe legiſſe non me-

 mi-

minerat v. 354, Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων· ἀντι τοῦ ἔσω ἐδέξω, positum; nam, si meminisset, potuerat certe suspicari, εἴσω quoque collocari posse pro εἰς vel ἐν· exemplo sit *Euripides* Supplic. v. 1197, Ἔστι τρίπους σοι χαλκόπους εἴσω δόμων· aptissimum illud in Electra v. 1223, (Φάσγανον) Ματέρος ἔσω δέρας μεθείς. Paene praetermiseram quod hic legitur in Cantabrig. Cod. Scholion: εἴσω τῆς σαρκὸς ἑαυτῆς ἐνέβαψεν. in A Leid. verbo ἔβαψεν adiectum erat interpretamenti loco ἐνέβαλεν supra v. 1465, ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος, Κἀπράξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος Ὠθεῖ σίδηρον· hoc in loco λαβοῦσα νεκρῶν πάρα Φάσγανον εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν· *alte demissum iugulo ferrum mersit. Seneca* Agam. v. 972, *iugulo iuvat Mersisse ferrum.* Herc. in Oeta v. 991, *seu tibi iugulo placet Mersisse ferrum, sive maternum libet Invadere uterum.* Sic saepius alii: minus recte, si quid iudico, *Lucanus* III, v. 435. *Ausus & aëriam ferro proscindere quercum, Effatur, merso violata in robora ferro.* Sed notatu tamen dignum: *in robora merso ferro*, ut, *demittit in ilia ferrum*, *Ovid.* Met. IV, v. 119. Canes Actaeonis III, v. 249. *mersis in corpora rostris, Dilacerant dominum. Aper* Ἐς νηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔβαψε γένυν, in epigrammate *Philippi*, L. I. Anthol. c. XXII, 5, v. 4. Βάψαι ξίφος similiter adhibuerunt *Aesch. Soph. Lycophron*, quorum loca Clariss. *Abresch.* excitavit Animadv. in *Aesch.* p. 528. *Antipater Thessalonic.* Βαψαμένα κοίλαν ἐντὸς Ἄρη λαγόναν, in epigramm. quod nuper etiam vulgavit Eruditiss. *D. Ruhnkenius* Ep. Crit. I, p. 38.

Vs. 1573 —— 75. Πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν] His proxima subiungebantur in Edd. ὦ πάτερ. ultima legebantur: Ὃς τάδε τελευτᾷ. Prouti *Kingius* ex optimo Cod. vulgavit versum paroemiacum: Ὦ πάτερ ὅς γε τάδε τελευτᾷ. exhibet Leid. Cod. B. Ista similiter *Grotius* e Parisinis iam collocaverat, nisi quod ὅστε perperam posuerit, & cum prioribus v. 73. συνήγαγεν· *Barnes.* & *Kingius* συνάγαγεν. Praebebat idem ille Leidensis Cod. Doricam formam ἄματι, quam in locum vulgatae ἤματι substituere non dubitavi. *Hesychius* Ἆμαρ, ἦμαρ. ex *Theocriti* Eid. VII, v. 63. conf. Eid. II, v. 86. Perperam apud *Stobaeum* Flor. p. 391, 49, 50. legitur ἀεί. & ἄματι· sunt enim versus ex Aïte, (Eid. XII, 1, 2.) Ionico poëmatio venustissimo, quod *Theocrito Dan. Heinsius* abiudicavit Lection. *Theocrit.* p. 293, 356. & *Ti. Hemsterhus.* in *Lucian.* p. 253.

Vs. 1576. Πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις Τόδ' ἦμαρ·] Sic in antiquissima membrana Leid. scriptum versum recepi loco vulgati,

Πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Οἰδίπου δόμοις Τόδ' ἦμαρ· quia voces isto modo rectius videbantur collocatae: nam ὑπῆρξεν, quod pro κατῆρξεν exhibent Leid. etiam B, Cant. & nobis ignoti forsan plures, si vel in unico legeretur, dubio vacaret: sed, ut in his Codd. legitur, scribi quoque potuisse non diffiteor: Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις Τόδ' ἦμαρ. In *Euripidis* Elec. chorus v. 213, Πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει Σῆς μητρὸς Ἑλένη σύγγονος, δόμοις τε σοῖς· *Anaxandrides* apud *Stob.* Tit. LXVI, p. 490, 23. Πολλῶν κακῶν γάρ ἐστιν ἀρχὴ τῷ βίῳ· imitatus illud in Plocio *Menander*, ubi quaestus de Crobyle, *quae, nisi detem, omnia Quae nolis habebat*, damnat maritus τὴν νύκτα, τὴν Πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν· *Menandrea* restituit cum primi ordinis Criticis aequiparandus Clariss. Medicus *Adr. Heringa* Obs.

c.

c. XXIX. Sine Codd. κατῆρξεν immutari non debuerat: ὑπῆρξεν, apud Poëtas isto significatu rarius, tamen *Euripideum* est. *Ammonius*: Ὑπάρξαι, ——— καὶ τὸ κατάρξασθαι. *Hesychius*: Ὑπάρξας, κατάρξας· & Ὑπάρχει, προκατάρχει. Quod legitur apud *Suidam*, Ὑπαρξάμενος, κατάρξας· petitum est e *Platonis* Timaeo p. 41. c. σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω· *Cicero* convertit: *quorum vobis initium satusque traditur a me.* sic enim pro *status* corrigendum vidit etiam Cl. *Graevius* in *Lucian.* Soloec. §. XII. *Euripides* Phoen. v. 1229, Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ'· *incepit.* Androm. v. 273, Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν· Herc. Fur. v. 1169, Theseus ad Amphitryonem: Τίνων ἀμοιβὰς, ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς, Σώσας με νέρθεν, ἦλθον· *ut grates pro beneficio referrem, quo me, ab inferis reducendo, prior affecit Hercules.* apud *Andociden* de Myst. p. 18, 34. Lacones ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Qui prior iniuriam intulit, ut ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων, sic ὑπάρξαι ἀδικίας, & saepius simpliciter dicitur ὑπάρξαι· ab altero prius illatam si quis ulciscitur, ἀμύνεσθαι, vel τίσασθαι, vel τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Plene passim loqui solet *Herodotus* I, c. V. πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας. IV, c. I. Scythae ὑπῆρξαν ἀδικίης· VII, c. VIII. Athenienses ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. c. IX, Ἕλληνας, ὑπάρξαντας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα; L. IV, cap. CXIX. corrigendum arbitror: ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. pro ἡ. οὐ πεισόμεθα. *Xenophon* K. A. V, p. 355. D. ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πάποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες. frequentant Oratores Attici, sed inprimis horum imitatores: *Isocrates*, p. 356. A. οὐδ' ἀμυνόμενος, ἀλλ' ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτοὺς, *non ultor eras, sed auctor iniuriarum*: sensum minus expressit interpres p. 375. A. Idem in Euagora p. 194. B. τοὺς εὐσεβεῖν βουλομένους, ait, ἀμύνεσθαι, καὶ μὴ προτέρους ὑπάρχειν. nam τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, ut ait *Aesch.* Choëph. v. 121. fas esse piumque pro sua sapientia scilicet arbitrabantur vulgo: ποιηταὶ, καὶ νομοθέται, καὶ παροιμίαι, καὶ ῥήτορες, καὶ πάντες κελεύουσιν, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, *Aristides*, T. II, p. 156. *Libanius* T. I, p. 207. A. τὸ ἀμύνασθαι τοὺς ὑπάρξαντας, εἰς τὸ δίκαιον τελεῖ. ulciscendum tamen iniuriam Philosophi sapientiores negabant: eleganter *Max. Tyr.* & vere Diss. XVIII, §. 5, p. 213. οὐ τῷ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισοῦται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀνταδικῶν. prouti locum restituit *Io. Davisius* e Codd. Christianorum hac in parte modestiam merito laudat *Athenagoras* p. 43. Ex his, quaeque plura possent excitari, manifestum est, in *Lysiae* Orat. p. 413, 2. recipi debuisse, quod in Indice v. Ἄρχειν reponendum monuit vir Eximius *Io. Taylor*, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας. Mendam, quae non offenderat in *Dione Cassio* L. XLVI, c. XXVII. accuratissimum *P. Leopardum* Emend. X, c. XII. sustulit Celeberr. *Herm. Sam. Reimarus* V. I, p. 468. ἐπῆρξεν in talibus non fuit in usu: hoc contra restituendum in vicem alterius in *Scymni Chii* Periegesi v. 437. ——— Apud Poëtas ὑπάρξαι isthoc usu rarissimum est. Fertur incerti Tragici senarius, diversis attributus:

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

quem rectius in Excerptis p. 844. *Grotius* interpretatur, quam fecerat p. 440. Optime *Thom. Gataker.* A. M. P. c. XII, p. 540. fontes simul indicans, e quibus petitus est: *Ut qui non prior incipiam, sed me vindicem.* Parum distat usus in Oraculo Pythiae, quod accepere Lacedaemonii: Τοῖς δ' αὐ-

αὐταῖς τέχναις τις ἁλώσεται, αἷσπερ ὑπῆρξεν· iisdem artibus quis capietur, quas prior ſtruxerit. ſic verſus, emendatior quam apud *Pauſan.* IV, p. 308. legitur in *Euſebianis* excerptis ex *Oenomao*, digniſſimis, qua egent, luce L. V. Praep. Ev. p. 221. c. comparari poterit hoc *Thucydidis* II, c. 67. *τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν.* Schol. *ὧν προκατήρξαντο.* Dubito num corrigi leviter debeat inſerta litera *Sophoclis* in Electra v. 925. In *Aeſchyli* Choëph. v. 1068, *Παιδόμοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν Μόχθοι τάλανές τε Θυέστου· calamitatum primordium menſa fuit Thyeſtea*: corrigo,

Παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν.

In uſu ſunt *ἀνδροβόρος* & *ἀνδροβρὼς*, Thyeſtes fuit *παιδοβόρος*, ut Saturnus dicitur *παιδοβρώς*. Ex *Aeſchyli* vicino verſu 1079, tolli quoque vitium poterit in voce *Μεταχοιμισθὲν*, ſi modo ſcribatur:

Ποῖ καταλήξει
Μέγα κοιμισθὲν μένος ἄτης.

haec quidem menda frequenter adhuc latet.

Vs. 1579. —— *τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων Ἄκουσον*] *Cantero Barneſius* obſequutus, *τῶνδ'* in *τῶνδε δ'* inflexit: ita jam dederat *Grotius*, Codicesque exhibent Leid. & Flor. —— Vs. 1581. legitur in utroque Leid. *Ἐτεοκλέης παῖς σὸς*, voculis inverſis: ſi plerique ſic praeferunt iſta, quidni reciperentur? Proxime ſequentia: *γάμων Φερνὰς διδοὺς Αἵμονι* attigit *Euſtathius* in Il. I, p. 639, 36. *Ἰστέον*, inquit, *ὅτι Φερνὴ, οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸ Εὐριπίδης, ἐν τῷ, γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι.* Supra ſcripſerat v. 24, *Φερνὴ, ἡ τῆς γυναικὸς προὶξ, οἷον, προθεις Φερνὰς πατήρ·* ubi ſcribendum fuerat ex *Euripidis* Hippol v. 628, *Προσθεὶς ὁ —— πατὴρ Φερνὰς, ἀπῴκισ'· dotem inſuper adiiciens pater malam iſtam mercem ſolet abalienare.* Sed noſtro quoque loco, qui ſibi paternum in ſororem imperium arrogaverat, Eteocles ſororem Haemoni deſponderat, &, ſi quid hoc bello ſibi humanitus accideret, Haemoni regnum addixerat, huic dotis loco futurum: vid. *Caſp. Barthius* in *Statii* Theb. XI, 649. & Phoen. v. 766.

Vs. 1583. *Οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι·*] A Codicibus & Edd. hic ſecedens prodit in notis *Kingius*, quam parum fuerit in Atticis Scriptoribus accuratius tractandis exercitatus: vulgavit is *Οὐκ οὖν·* quia, quod perhibet, *Οὔκουν ſententiam manifeſto pesſumdat.* Quinimo ſententiae nocet illud etiam Interpretis, *Non igitur*: nam nihil praeceſſit, quo niteretur iſta concluſio. *Οὔκουν σ' ἐάσω* ſignificat, *Equidem non ſinam*; quo nihil utique convenientius huic loco. *Οὔκουν* ſemper vim habet negandi; accentu mutato, nunquam inſervit *Οὐκοῦν* negationi: *Kingius* etiam infra v. 1647, tentaverat vulgatam *Οὐκοῦν*, illic *Atqui* ſignificantem: v. 1684. reliquerat intactam. *Ammonius* p. 105, *Οὔκουν, παροξυτόνως μὲν, ἀποφατικὸν*, —— *περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος.* Dum in Scholiis ad *Ariſtoph.* Plutum p. 147, corrigebat *Hemſterhuſius ἀποφατικὸν*, cenſeri poteſt eadem opera vir Summus vocem *Ammonio* reſtituiſſe, ubi perperam quoque vulgatur *ἀποφατικὸν·* Iſtius voculae diverſum pro accentus diverſitate ſignificatum recte definiverat, *Gul. Budaeum* ſequutus, *Devarius*: Editores diſcrimen illud ſaepe minus animadverterunt, quod adnotaſſe non dedignatus eſt Celeberr. Editor *Ariſtophanis* Pluti p. 144, 145, 146. 167. 315. 342.

Vs.

Vs. 1584. *Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας*] Creontis itaque verba fuerint, de Tiresia loquentis ad Oedipum, quae nobis ex *Accii* Phoenissis *Nonius* custodivit: *Iussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri.* Cum Euripideis nostris: *οὐ μή ποτε, Σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν· Ἀλλ' ἐκκομίζου*, Tragici Latini verba compararunt *Fulv. Ursinus* in *Virgil.* cum Gr. Coll. p. 295. *Ios. Scaliger* Conj. in *Varron.* p. 131, 132. & *Ios. Mercerus* in *Nonium Marcell.* p. 140.

Vs. 1587. *Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοί,*] *Kingius* e Codd. recte recepit *σοὶ* pro *σός·* illud exhibent Leid. A, & Cantabrig. atque ita legit *Des. Heraldus* Animadv. in *Salmas.* Observ. in I. A. & R. p. 597. erudite, quae sequuntur, illuminans: *διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας Τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.*

Vs. 1589, 90. *Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·*] Quod Leidensis exhibet B, *ἄλλων*, ne sede quidem mutata versui congruit. Sed illud ipsum, *εἴ τις ἄλλος*, venustum quidem, prioribus tamen subiectum vereor ut satis sit accommodatum. *Ὦ μοῖρ' —— ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος· quam me genuisti miserum, Et infelicem; si quis alius!* Loca quaedam excitata, in quibus illud *εἴτις ἄλλος*, vel simile quid inveniatur, manifestabunt, non absurdam esse coniecturam, qua suspicor *ἄθλιον Καὶ τλήμονα* non in eadem olim fuisse sententia coniuncta; sed *Καὶ* sciolo deberi, qui, litera versus prima deperdita, sic locum vacuum impleverit. Arbitror equidem, *Euripiden* scripsisse:

Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον·
Ὦ τλῆμον, εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·

o me, si quis alius mortalium, infortunatum. *ὡς οὐδεὶς ἄλλος·* isthaec enim *εἴτις ἄλλος*, *εἴπερ τις*, & *ὡς ἄλλος οὐδεὶς* permutantur in istiusmodi loquendi formulis. *Aeschyl.* Agam. v. 943. *Εἴπερ τις, εἰδώς·* *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 1128, *Εἴπέρ τις ἄλλος, πιστός·* —— Oed. in Col. v. 1660. non *Ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, Θαυμαστός·* *Callim.* h. in Del. v. 164, *νῆσος* —— *λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἰ νύ τις ἄλλη.* *Longinus* π. Υ. xv, 6. *ἐν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἴτις ἕτερος, ἐπιτυχέστατος·* vid. *Iac. Tollius.* *Phylarchus* apud *Athen.* XII, p. 536. E. *Πτολεμαῖον φησὶ τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα* —— *παιδείας, εἴτινα καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα.* Recte *Schol. Soph.* in l. c. *εἴ τις βροτῶν*] *ὡς οὐδεὶς ἄλλος·* quod posterius, apud recentiores usitatius, legitur in *Aristoph.* Pluto v. 902. *Theocritus* Eid. XI, v. 38. *Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων.* Locum, ut opinor, non suum occupat *οὔτις* in *Euripidis* Androm. v. 6,

Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ
Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.

mihi quidem *Euripidis* esse videtur *δυστυχεστάτη γυνή.* sed hic subit admirari Principum in Literis virorum iudicia. *Scaligero δυστυχεστέρα* corrigenti *Barnesium* obloqui, hoc sane novum non est; at illud miror, homines Graece doctissimos tanquam Euripidea probasse: *οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη* —— *Ἐμοῦ.* *Ier. Hoelzlinus* ad *Apollon. Rhod.* III, 91. *Iacob. Duportus* Praelect. in *Theoph.* p. 387. & *Io. Davisius* ad *Max Tyr.* Diss. XXIII, §. 1. haec attulerunt, ut ostenderent in his superlativum pro comparativo poni; quod apud *Hom.* & in communis usui venire loquutionibus non nego. Virum etiam Primarium nuper huc in finem isthaec *Euripidis* excitasse memini. Moleste non feret, si

 mo-

morem hunc *Euripidis* fuiſſe, atque haec in iſta formula loquendi in univerſum tolerari poſſe, negavero. Primum, genuinum utique quod legitur in Scholiis, quodque firmat Cod. Flor.

Νῦν δ', εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή· *Ariſtoph.* Pluto v. 655, *prius ἀθλιώτατον, Νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον, κεὐδαίμονα.* *Sophocles* Trachin. v. 8, *νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον ἔσχον, εἴτις Αἰτωλὶς γυνή.* —— Sequentem verſum peperiſſe ſuſpicor praecedentis diverſam lectionem: cum enim ſcriptum eſſet: *Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή,* facile quis ſupplementum adiecit interpolator: *Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.* ieiunum tamen illud, neque Euripideum, ſi illuc abiiciatur. nihil ad implendam ſententiam deſiderabis, veteri reſtituta ſcriptura: *illa ego quondam invidenda in modum felix Andromache, Nunc vero, ſi quae alia, mulier infortunatiſſima,* *Ἥτις, quippe quae maritum Hectora viderim ab Achille raptatum* &c. Sic noſtro loco Phoen. *Ὦ τλῆμον, εἴτις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ· Ὃν, καὶ πρὶν εἰς φῶς κ. τ. λ.*

Vs. 1591, 92. *Ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν Φονέα γενέσθαι πατρός·*] Ridendo manifeſtat *Ariſtophanes*, quomodo ceperit *Ἄγονον*, in qua voce diſputant eo Grammatici, ne poſſet in *Euripiden* retorqueri τὸ, *Δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν·* Hoc quum aliquoties *Aeſchylo* noſter obieciſſet in Comici Ranis, prologum quemdam recitare iuſſus, Antigones ſuae depromit initium: *Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς* (Mſ. *εὐδαίμων*) *ἀνήρ.* *Aeſchylus* ad haec, ore Comici v. 1214,

Μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
Ὅντινά γε, πρὶν φῦναι, μὲν ὁ πόλλων ἔφη
Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.

Sic verſus 1215 ſcribendus eſt e Cod. Vatic. vocula ἢ, quam addiderat Grammaticus, inſuper eiecta. Quo ſpectarent iſta: *πρὶν φῦναι*, & *πρὶν καὶ γεγονέναι.* latuit interpretes; nunc obſcurum erit nemini, qui quidem Comici cognoverit in Euripideis traducendis intemperantiam. Fruſtra ſcilicet iunxerat *Euripides*: *Ὃν, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον·* *Quippe quem, etiam antequam exciderem matre, Nondum natum* &c. Subdam *Battierio* notata: „ *Scholiaſtes interpretatur ἄγονον per μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, vel μὴ πρέποντα τεχθῆναι. Sed meo judicio male. ἄγονος hic eſt nondum natus: ut etiam Homer. Il.* Γ, 40. *Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονος τ' ἔμεναι —— Itaque ἄγονον apud Euripidem poſitum tanquam ἀγονὸν ὄντα, nondum natum.* Quae ſequuntur publicata nollem. Dubium non eſt quin recte ceperit *Ἄγονον*, quippe quam vocem ſic ſit interpretatus *Ariſtophanes.* —— Melius multo ſcripſiſſet *Euripides*, mea quidem opinione:

Ἀγόνῳ γ' Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν

ultimam literam e Cod. Leid. adieci, quae potuerat etiam omitti. Senſus tum eſſet: *Quem, antequam eſſem natus, Liberos non habenti Laïo, patrem interfecturum me vaticinatus ſit Apollo. Heſychius*: *Ἄγονος, ἄτεκνος.* *Apollon. Rhod.* 1, v. 684. *Κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε.* Apud *Euſtathium* legitur *παίδων ἄγονος*, ad Od Λ, p. 436, 6. Sicuti Xythus in *Eurip.* Ione v. 64, *Χρόνια —— σπείρας λέχη Ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ'* ambo Delphos venerant *Ἔρωτι παίδων.* pariter Laius, quoniam ἄπαις *Ἦν Χρόνια λέκτρ' ἔχων ἐν δώμασιν*

Ἐλ-

'Ελθὼν ἰχνεύσῃ Φοῖβον' quae leguntur in Phoeniss. v. 13.

Vs. 1595. Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι.] Ad *Grotium* usque vulgarant πολέμιον δυσδαίμονα· quomodo *Barnesius* etiam dedit, Codicis tamen memorans lectionem πεφυκέναι, quam *Piersius* & *Kingius* repraesentarunt, *Grotium*, & Codicem quisque suum sequutus: πεφυκέναι praeterea Codd. exhibent Leidenses & Flor. Alterum illud unico forsan *Aldi* nitebatur, cuius scriptor paulo ante, quam haec excidebant, legerat versum 1602, Κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ', ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Vs. 1596. Χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ.] In A Leid. legebatur in contextu: πέπρωτο, χρῆν γ. θ. & verbo χρῆν inscriptum erat, ut interpretamentum, εἵμαρτο, hic poni quoque debuerat πέπρωτο. augmentum in πέπρωτο iuvenes omissum observent more satis usitato: videant Celeberr. *T. H.* in Miscell. Observ. V. v, p. 291. & in *Machonis* versu Νενομοθέτητο reponant apud *Athen.* XIII, p. 578. E.

Vs. 1597. —— θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν.] A vicinis vocem ἄθλιον separavi, ne quis Codicum censeret lectionem vulgatae praeferendam, exhibentium θηρσὶν ἀθλίαν βοράν. sic legitur in binis Leid. & Cantabr. si vel iungi deberent, ne sic quidem ἄθλιον esset sollicitandum; sed iungi voluit *Euripides*: πέμπει δέ με, τὸν ἄθλιον, μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν βοράν. sic recte cepit Scholiasta.

Vs. 1600, 1. —— ἀλλὰ δουλεῦσαι τέ μοι Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.] Non dubiam mendae suspicionem praebet incommodum illud hoc loco τε. quam magis etiam adfirmat Codicum, quorum nobis lectiones innotuerunt, a vulgatis diversitas: ex Florentino tamen nihil hic enotarat *Is. Vossius*. in A Leidensi legebatur: ἀλλὰ δουλεῦσαι τέ μοι δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. ubi δαίμων videri potest primitus, tanquam interpretatio Grammatici, positum sub finem versus 1600. Quinimo vocabulum Δαίμων prorsus omittitur in Cod. Cantabrig. haec tantum praeferente: Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. vocabuli δαίμων defectum sic supplet Leid. B, Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. Scripserat forsan *Euripid.* de Cithaerone: "Ος μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεύσοντά τοι Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. aeque congruit ἐξέδωκεν Cithaeroni; quam *Sophocleum*: Τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; Ad Polybum e Cithaerone deportatus infans videbatur ibi servitutem serviturus; res aliter quidem cecidit; nihilominus de Cithaerone dici poterat: ἀλλὰ δουλεύσοντά σοι Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν. frequenter σοι iungi solet τῷ ἀλλὰ, atque in fine senarii collocari.

Vs. 1608. "Ανευ θεῶν του] Ab *Aemilio Porto* reiectum e του non debuerat accentum restituere *Grotius*. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 42, εἴ τέ του θεῶν Φήμην ἀκούσας· v. 404, ἐκ θεῶν του. Illud του, τῳ, *Sophocli* longe frequentissimum & Atticis, multo rarius invenitur in *Euripideis*, apud *Aeschylum* rarissime, nunquam occurrit apud *Homerum*.

Vs. 1611. "Ηδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.] In utroque Leidensi scribitur γ' ἂν, quod, quum e Parisinis *Grotius*; e Cantabrig. dederit *Piersius*; in aliis forte *Kingius* invenerit; olim vulgatum γὰρ, quod, absque his fuisset, non sollicitassem, revocare tamen nolui; cum de hoc fa-

tis commodum videretur: *ζῶσα γ' ἐχειραγώγησ' ἄν. si quidem viveret, me manu ducens comitaretur.* Eleganter Vs. 1612, 13, dubitantis interrogationibus inservit Ἀλλ'· Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; *Utrum par filiorum? sed illuc abierunt: an ipsemet iuvenis instar mihi victum possem comparare? nihil minus.* hunc usum vocis ἀλλὰ, post *Budaeum*, *Georg. Raphelius* illuminavit Annotat. T. 1, p. 255, 257. —— Illud Πόθεν, v. 1614. interpretabar, *Nihil minus*, Scholiasten sequutus, qui reddidit per οὐδαμῶς, & Celeberr. *Hemsterhusium*, qui praeter ceteros accurate Πόθεν illud Atticorum explanans nostrum quoque locum attigit in *Luciani* Timon. p. 115, 38. conf *Io. Uptonus* Ind. *Arriani Epict.* v. Πόθεν.

Vs. 1616. Οὐ μὴν γ', ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, Κακῶς Φανοῦμαι.] Unius duntaxat literae γ' immutavi sedem. Qui quidem aures habebit in his exercitatas, ista sede voculam ab *Euripide* fuisse collocandam fatebitur, non qua legebatur in Edd. Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ. nec ibi ponebatur in Cod. Leid. A, neque tamen etiam in altero loco, quo liquidae subiectum γ' emollit asperitatem sequentis ἑλίξας· exemplis parco, quia [illegible] nota sunt, neque moverent aures iacentes. Γέ μὴν saepe iunguntur: *Aeschylus* Agam. v. 1387. *Soph.* Elec. v. 979. *Eurip.* Or. v. 1088. Οὐ μὴν γε, *Non tamen equidem.* Euripidea *Statius* expressit, in cuius Theb. XI. ad Creontem Oedipus v. 688, *an expectas, ut pronus supplice dextra [illegible]; & immitis domini vestigia [illegible]ram.* v. 692, *Linquere tecta iubes?* &c. Τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς Οὐκ ἂν προδοίην. *Euripidis* ad Hermionem Andromache v. 190, Ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

Vs. 1619. Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά.] Quominus hic, pro Σοί τ' εὖ, ponerem, Σοί γ' εὖ, versus me non impediit 334 Heraclid. ubi recte scriptum prostat illud ipsum Σοί τ' εὖ λέλεκται, sed continua sequuntur, καὶ τὰ τῶν δ' αὐχῶ, γέρον, Τοιαῦτ' ἔσεσθαι. —— Κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι. Nostro versu τε locum non invenit, nisi sequenti scripseris: Ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Potuerat quidem *Euripides* scripsisse, Σοί γ' εὖ δέδοκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. quod nonnemini venerat in mentem; estque δέδοκται frequens admodum in talibus apud *Sophoclem* & *Euripiden*: Καλῶς δέδοκται, pro Καλῶς δὲ καὶ, restituendum arbitror *Diotogeni* apud *Stobaeum* Floril. p. 267, 40. sed scripsit procul dubio λέλεκται· ut in Med. v. 354, 933. Hippol. v. 1021. & alibi. Perperam in Cod. legebatur Flor. γόνατα μὴ χραζειν ἐμά. Nostra *Sopingius* admovit *Hesychianis*, Χρώζει, προσάπτει, ψηλαφᾷ. *Euripidis* Helenae v. 837, Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν, praeter alia, *Barnesius*. Mos ille supplicum satis innotescit ex *Eurip.* Iphig. in Aul. v. 1216. Oreste v. 382, 383, & Scholiis. —— Χροΐζειν in χρώζειν contractum eximie notat *corpus corpore tangere*: *Theocrit.* x, v. 18. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεῖται καλαμαία. sic e Scholiaste legendum, per [illegible] explicante: vid. *Eustath.* Il. Π, p. 1090, 10. *Theocr.* 11, v. 140. χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. *Eurip.* Heraclid. v. 915, Hercules in coelum receptus· [illegible] χροΐζει Λέχος.

Vs. 1623. —— ὃς τέκνων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε,] *Kingius* „ *Mi-* „ *hi non arridet*, inquit, *illud σὺν* „ *ἄλλοις*, Qui patriam eversurus ve- „ nit cum aliis, *Frigida sane & je-* „ *juna est sententia: mallem*, σὺν ὅπλοις, „ *vel*

„ *vel aliquid aliud ejusmodi.*" Nihil, opinor, aliud excogitari posset, si displicet adeo vulgatum ἄλλοις, quod mihi sic genuinum videtur, ut ὅπλοις tamen, si legeretur in Codd. accommodatissimum iudicarem: virum Doctissimum novi, cui venerit idem illud in mentem, quod *Kingio*; citabat is ad firmandam coniecturam Phoen. v. 514, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, de Polynice dicta: potuerant etiam excitari versus Ionis 1292, Οὗτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα· Iphig. Aul. v. 754, Ἥξει —— Ἄγυρις Ἑλλάδων στρατιᾶς —— σὺν ὅπλοις, Ἴλιον ἐς τὸ Τροίας Φοιβήϊον δάπεδον. Chorus in Antig. *Sophoclis* Polynicen venisse canit v. 116, Πολλῶν μεθ' ὅπλων Ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι. Sed is ipse *Sophoclis* locus hic recte legi monstrat σὺν ἄλλοις. Neque enim armatus duntaxat venerat Polynices, sed armatis, & sex Ducibus, (σὺν ἄλλοις,) in sui solius gratiam militantibus, comitatus; ut adeo, quidquid hi fecerint, a Creonte soli potuerit imputari Polynici, qui πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε. Si quid superest dubitationis, forte tollet in Herc. Fur. versus 1163 loquitur Theseus, qui Herculi venerat Thebas auxilio: Ἥκω σὺν ἄλλοις —— Σῷ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ. Eteocles ad Polynicen Phoen. v. 601, Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην. Haec tamen refelli facile poterunt, quamprimum fuerit ὅπλοις in Codd. vetustis repertum.

Vs. 1624. (τόνδε —— Πολυνείκους νέκυν) Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆς δ' ὅρων ἔξω χθονός.] Nesciebam equidem, qua niteretur auctoritate *Barnesio* recepta lectio: Ἐκβάλλετ' ἄταφον· quumque reliquarum Edd. scripturam, ἄθαπτον, firmarent Codd. Leidenses, Flor. Cantabrig. unicam in Ἐκβάλλετ' obterere literam cum *Heinsio* malui, quam Barnesianum illud sequi, vel anapaestum in sede ferre secunda senarii. Potuerat *Euripides* scripsisse: Βαλεῖν ἄθαπτον. sed variavit structuram, quia dederat *Aeschylus* in eadem re Theb. v. 1022, τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν. Huc respicit *Libanius* Orat x, T. II, p. 289. c. *Philostrat.* Icon. II, XXX. κεκηρυγμένον ἐπ' αὐτῷ, (de Polynice loquitur) μὴ θάπτειν αὐτὸν, μηδὲ ἐνοῦν τῇ γῇ, ἣν ἐδουλοῦτο, *quam sibi subiicere conabatur.* Videntur sane Tragici suo tempore receptum Athenis morem, in remotissimum illud transtulisse Thebani belli tempus, ut materiem sibi fabulis exornandis aptam pararent. Quibus lex sepulturam Athenis denegaverit, tum e *Kirchmanni* libello perdocto, tum aliunde notissimum est.

Vs. 1628. [Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.] Est quidem versus elegantissimus, Sophocleus quippe, sed hoc in loco tamen spurius, Euripideis sic intersertus, ut mirificum sit ne hos quidem id suspicatos, quibus *Sophoclis* locus & reliqua similia fuerint in numerato non tantum, sed simul oculis subiecta. Hi quidvis forte potius, quam versus in Tragicis tot adulterinos reperiri, fatebuntur. Non sanequam incognita Poëtarum inprimis veterum mihi sunt furta, de quibus ex *Athenaeo*, *Clem. Alex.* *Eusebio*, & aliunde multa possent neque admodum protrita disputari. *Sophoclem* Euripidea quaedam transtulisse, supra paucis iam fuit monitum ad Vs. 1320. Possent & ex *Euripide* colligi, quae prior videretur protulisse *Sophocles*. Quinimo versus integros eosdem in utriusque dramatis reperisse videntur veteres: duo tales

 Gel-

Gellius adnotavit N. A. XIII, c. XVIII. quorum primum ubi ponit *Zenobius* Cent. V, Prov. 98. ex *Sophoclis* ait esse Aiace Locro; *Platonem tamen Euripidi* tribuisse: *καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν*, addit, *συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί·* sed ista quidem esse non poterat fortuita *συνέμπτωσις·* vid. *Gataker.* A. M. I, c. I, p. 173. Nititur ea res unius *Platonis*, quem alii deinceps sequuti sunt, testimonio, hac in re mea quidem opinione ducis (fas sit ita dixisse) non fidelissimi. Plurimos excitat *Plato* nominatim *Euripidis* & *Aeschyli* versus; ne unicum quidem sub nomine *Sophoclis*, cui quacunque tandem de causa *Platonem* infensum fuisse hic non est demonstrandi locus; non fuit autem ab ingenio Philosophi, humana saepe passi, prorsus alienum, *Sophoclis* versum, ne hunc laudare cogeretur, *Euripidi* tribuere. — Verum quotquot etiam dentur versus *Sophoclis* & *Euripidis* simillimi, non efficient tamen, ut hunc Sophocleum concessurus sim in hac Phoenissarum sede positum ab *Euripide*. Edictum ille Creontis duobus versibus complectitur:

Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
Ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.

Hunc mortuum quisquis corollis induet,
Terraque operiet, morte mulctator mala.

sic ista convertit *Io. Kirchmannus* de Fun. Rom. I, c. XI. Iam vide quam male his subtexatur versus iste,

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν,

nullo nexu cum praecedentibus iunctus, nihilque continens, quod non ex edicto Regis iam cognoverant: quin paulo ante dixerat Creon: *Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.* Polydorus in *Hecuba* quidem dicitur v. 30, *Ἄκλαυστος, ἄταφος*, *inflétus atque inhumatus*, (*Virgil.* Aen. XI, 372) vel, ut *Ovid.* Trist. III, El. III, 15. *sine honore sepulcri, Indeploratus*; sed hic ad oram libri studiosus quispiam *Sophoclis* versus collocaverat ex Antigone 29, & 30.

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

quae singula sic ad augendam invidiam prioribus subdita commemorat Antigone Sophoclea. De duobus autem istis unum versum conflare facile fuit interpolatori, voce *γλυκὺν* in ultimam versus sequentis *βορὰν* commutata. Miram praebet Cod. Flor. *Euripidis* lectionem, pro *βορὰν*, exhibens *εὐρανόν·* librarius istius aevi more legit *υορὰν* in virgula terminationem *ὸν* latere suspicatus; supra scriptor eiusdem Codicis v. 1292, *ἐμὰν* mutavit in *ἔμανον·* v. 1492, *ἔδαξ* in *ἔδαξον·* huic contrarium vitium multo frequentius est, quo male negligitur in MSS. compendifacta syllaba: vid. Celeber. *Io. Alberti* in *Hesych.* T. I, p. 53, 5. 1545, 2. & in *Alciphronis* L. III, Ep. II, corrigatur: *ἥτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας τὴν αἰδώ·* vulgatum *δὲ* sensum pervertit: in *Eustathio* ad *Hom.* Od. I, p. 342, 33. reliquerunt *τὴν ἀσελὴν νύκτα.* poni debuerat *τὴν ἀσέληνον.* Apud *Philonem Iudaeum* compendio neglecto p. 832. A. vox *ἴσην* in *εἰς* transiit; corrigendum enim: *ὅτι τῇ βασιλέως ἴσην σεμνότητα·* ——— *Sophoclis* ex Antigone locum dubitabam an intactum essem praetermissurus: sed ne quis, in eadem mecum incidens vestigia, negligentiam damnaret, mihi quidem *εἰσορῶσι* dudum displicuisse fatebor: corrigendum arbitror *ἐνθορεῦσι·*

Θησαυρὸν, ἐνθοροῦσι πρὸς χάριν βορᾶς·

explicans ultima cum *D'Orvillio* in *Charit.* p. 554. Verbum *ἐνθορεῖν* Sophocleum est; praeterea proprium

οἰωνοῖς, *avibus solivagis.* *Aelian.* de N. A. II, c. XLVI. Γὺψ νεκρῷ πολέμιος, ἐσθίει γοῦν ἐμπεσὼν ὡς ἐχθρόν. *Eustathius* in Il. Φ, p. 1301, 25. οἱ νικῶντες, inquit, ἐμπίπτειν λέγονται, ἤγουν βιαίως ἐπικεῖσθαι· καὶ ἔστι τότε τὸ ἐμπεσεῖν ὅμοιον τῷ Ἐνθορεῖν. *Manetho*, V, v. 220. Οἰωνοῖσι βορὴν ἐπανιπταμένοις. *Quintus* III, v. 210. οἰωνοῖσιν ἀερσιπέτῃσιν ἐδωδήν. haec pauca de multis si non sufficiunt, ne plura quidem sic emendandum persuaderent.

Vs. 1629. Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,] Ex diversis Editionum & Codicum veram, ut puto, lectionem conflavi; θρήνους νεκρῶν ex Edd. repetens *Grotii*, *Piersiique*, tum e Codd. Leidanis, Flor. Cantabrig. vocem τριπτύχων ex Edd. reliquis. legebatur in his: τριπτύχων νεκρῶν γόους· *Grotius* dederat τριπτύχους θρήνους νεκρῶν· ita scilicet exhibebant Codd. Parisini, prout est in Cantabrig. Flor. Leid. A. Dubito num in altero Leid. B. legatur τριπτύχων. hoc certe modo Codicum est ceterorum corrigenda scriptura: neque enim τριπτύχους θρήνους Graece dixeris, sed, Euripideo more, rectissime τριπτύχων θρήνους νεκρῶν· supra v. 1491. meminerat τρισσῶν νεκρῶν. *Tres*, τρίπτυχοι, *duo* dicuntur *Euripidi* δίπτυχοι· vid. Hecuba v. 1294. *Orestes* v. 1307, 1544. In Androm. v. 472. memorantur δίπτυχοι τυραννίδες. δίπτυχοι νεανίαι Iphig. Taur. v. 242, 474. In deperditi dramatis apud *Plutarch.* T. II, p. 1028. F. fragmento menses definivit *Euripides* Φίλης τ' ὀπώρας διπτύχους, ἦρός τ' ἴσους. Frequentem vocis usum, neque immerito, reprehendens *Aristophanes* obscura requirentem *Lycophrona* non deterruit, quin aliquoties in eumdem sensum vocem adhiberet.

Vs. 1631, 32. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.] Sive *Canteri*, *Battierio* laudatam, coniecturam, seu Codices Paris. sequutus, τὴν ἐπιοῦσαν dederat *Grotius*, loco vulgatae τὴν εἰσιοῦσαν. idem recepit *Barnes.* e Cantabrig. his accedunt Leidenses. In eodem Cod. *Barnes.* ait scribi μενεῖ· quod alterius vice saepius viri Docti perperam reponere tentarunt etiam in sacris: vid. accuratissimus *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 675. Versus initio scribi quidem potuerat Ὑμνοῦσ'· at alterum ab *Euripide* positum. Virginem eximie decet τὸ, μένειν ἥσυχον εἴσω δόμων· *Dionysius* Siciliae Tyrannus τὴν παρθένον ἐκάλει μένανδρον, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα. *Athen.* III, p. 98. D. eodem lusu, quo *Iupiter* Ἀρίσταρχος· *Pluto* dictus fuit Ἀγεσίλαος· *columna*, μενεκράτης· *paxillus*, ἕκτωρ· *Paris* in ara *Dosiadae*, Θεόκριτος· in fistula *Theocriti*, *Echo*, Καλλιόπα.

Vs. 1633. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ', ἄθλιοι, κακοῖς;] In contextum recepi *Barnesii* coniecturam, ἄθλιοι legentis pro ἀθλίοις· ut in Edd. non tantum, sed in Codd. etiam scriptum erat. οἷα dicitur, & οἷα κακὰ, non item οἷα ἄθλια κακά· *Sophocles* Elec. v. 753. Οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά. Trachin. v. 1011. οἵαν ἀνθ' οἵων —— χάριν. & alibi saepius. *Eurip.* Med. v. 1153. Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω. v. 23. Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ. vid. *Aristoph.* Plut. v. 775. Nostrum versum interpretari licet: *Qualia nos miseros mala circumdant:* ubi *Xenophon Ephes.* ἐν οἵοις, inquit, κακοῖς ἐγεγόνει, p. 49, 17. similia quaedam adscripsit vir Doctus in Miscell. Nov. T. III, p. 22, 23.

Vs. 1637. Ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,] Quum Patris Antigone tristissimam sortem deploraverat, de Po-

lynicis cadavere tantum ſollicita, eo ſe vertit ad Creontem, ut ſeveriſſimum novelli Regis edictum adniteretur mitigare, primum verbis uſa, quae ſubminiſtrabat indignatio; poſtea precibus: Τί θεσμοποιεῖς, inquit, ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ. Verſum intermedium, ſi tamen Euripideus eſt, rectius, ut arbitror, omiſiſſet *Euripides*, hunc nempe: Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ', ἀποστέλλων χθονός· quem verſum velut non prolatum prorſus negligit in reſponſo Creon: artificioſa quoque Creontis & Antigones diſputatio verſatur in uno tantum cardine, cadavere ſcilicet fraterno. Patris exilium nuſpiam illa deprecatur; quin, ut maius malum Haemonis evitaret nuptias, non ingratum ſibi fore ſignificat v. 1673, Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί. Praeterea leve quidem illud, praebet tamen indicium vocula Ἀτάρ, *at*, *ſed*, hic & alibi ſaepius diverſa disiungens, non de patre verba facturam Antigonem: ſed primum illud, quod dicebam, hanc in rem ſufficit: ſi duas Antigone quaeſtiones poſuit, ad unam duntaxat reſpondet Creon: Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε. Polynicis ille cadaver iuſſerat v. 783, Μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί· nihil de patris exilio: Creon aſtute religionem praetexebat, & Tireſiae monitum v. 1584. —— In verſu his praefixo vim iuvenes animadvertant articuli, ſaepius, apud Tragicos praeſertim, quum pronomini ſubiungitur, inſervientis irriſioni quam exprimit indignatio: regia puella noſtro loco: σὲ τὸν νεωστὶ κοίρανον. *Aeſchylus* Prom. v. 943, Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις Πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. *Sophocles* Aj. v. 1245, Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω. Elec. v. 1472, Σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν. Antig. v. 447, Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα. *Euripides* Med. v. 271, Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν, καὶ πόσει θυμουμένην. mordaci ſale pater ad Admetum in Alceſti v. 698. uxor, ait, τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου. ad Helenam Electra in Oreſte v. 86, Σὺ δ', ἡ μακαρία. ſic vulgatum εἶ perite corrigit *Ricb. Dawes* in Addendis ad Miſcell. Crit. p. 352. *Sophoclis* ſimili loco reſtitutus articulus priſtinum indet vigorem. In hac etiam arte *nihil difficilius, quam id, quod ſe dicturos fuiſſe omnes putant, poſtquam audierunt.*

Vs. 1641. —— ὃς ἐπίθου τάδε.] Quod e Cantabrig. Cod. *Barneſius* enotarat, ἐπίθου vulgatae formae ἐπήθου praetuli, *Ricb. Bentleji* iudicium ſequutus in *Ariſtophanis* Nubes v. 73, & 853.

Vs. 1642. Πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;] *Kingius*, *pro* ἐκπονεῖν, inquit, *Mſti legunt* ἐκτελεῖν. Sic ſaltem ceteras vellem nobis Codicum ſeptem lectiones demonſtraſſet: ἐκτελεῖν exhibent etiam Flor. & Leid. B. *Grotius* e Codd. Pariſinis ἐκτελεῖν in contextum invexit. Perparum refert, utrum praeferatur: ut *Herodot.* IV, c. IX, X, ποιῆσαι τὰ ἐντεταλμένα, ſic & τἀντεταλμέν' ἐκτελεῖν dubium non eſt quin rectiſſime dicatur: ſed ἐκπονεῖν eo non videbatur loco movendum, quoniam illud frequentat *Euripides*, iis etiam in locutionibus, in quibus ἐκτελεῖν potuerat adhiberi, velut in Ione v. 1040, Ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν. Oreſte v. 122, Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμήν. Iphig. Aul. v. 209, Chiron Achillem ἐξεπόνασεν. *Theocritus* Ed. VII, v. 51. Τοῦθ', ὅτι πρὰν ὥρα τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα· hinc forſan fluxerat illud in verſum 85, ubi vulgatur ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας· Schol. γράφεται, inquit, καὶ ἐξε-

ἐξεπόνασας. Idem Epigr. xx, 5. Χώσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους. Loca plura facile poterunt ab unoquovis colligi: ſatius fuerit fugitivum illud in *Euripidae* fragmentum revocaſſe. *Grotius* in Excerpt. p. 425. haec ponit: Εὖ λέγειν δ' ὅτ' ἀντιλέξῃ χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ, Κἀπορεῖν, ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν. totidem verba dedit in fragmentis *Euripidae Barneſius* p. 512, v. 324, 25. Summi viri notas ſaltem conſuluiſſe debuerat p. 960, errorem partim corrigentis. Legitur apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 620, 36. κἀκπονεῖν, Ἂν, in praecedenti verſu ſcribitur ὅτ' ἄν τι λέξῃ. nihil erat in his paene mutandum: ſcripſerat *Euripides:* Εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ, / Κἀκπονεῖν, ἅ'ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν. illud, ἅ'ν pro ἃ ἂν vel ἅτινα ἂν, Tragicis frequentatum, ſaepius eſt in *Euripideis*, nonnunquam & apud *Sophoclem*, reſtituendum. Huius autem trochaici ſententiae non diſſimile *Meliſſae* praeceptum in Epiſt. ad Cleareten p. 749, ἀρέσκεν τῷ αὑτᾶς ἀνδρὶ, ἐπιτελέας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνω θελήσιας· αἱ γὰρ τῶ ἀνδρὸς θελήσιες νόμος ὀφείλει ἄγραφος εἶμεν κοσμίᾳ γυναικὶ, ποθ' ὃν χρὴ βιῶναι αὐτάν· ſic iſta ſcribenda cenſeo.

Vs. 1643. Οὐκ, ἣν πονηρά τ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.] Haud ſane ſperno Leidenſium Codd. lectionem: Οὐκ, ἣν πονηρά γ' ᾖ, *Non, ſi quidem mala ſint:* ſaepius ſequitur τε, quum ſic praeceſſerat γε.

Vs. 1650. Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.] In optimo Codice legi ſcribit *Kingius:* Ἄταφος ἀνὴρ ὅδ', atque ita quoque Leid. B. Hoc an illo modo voces collocarit *Euripides*, vix poterit conſtitui: pro lubitu primam in ἀνὴρ corripiunt vel producunt: in iſta ſede ſenarii reperietur frequentius, ἀνὴρ ὅδ'· at non raro tamen ὅδ' ἀνήρ· *Soph.* Aj. v. 1285, Εἰ σοῦγ' ὅδ' ἀνὴρ —— v. 1373, Οὐδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. alibi quoque ter quaterve. *Aeſchylus* Eumen. v. 580, Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· (ἔστι γὰρ δόμων Ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, ——) Καὶ ξυνδικήσων αὐτός· intermedia ſignis ſeparari potuerant.

Vs. 1651. Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.] Similiter Antigonen reſpondiſſe ferunt *Aeſchylus* & *Sophocles*; & in huius Antigone *fratrem Thebana peremptum Suppoſuit tumulo, Rege vetante, ſoror*, *Ovid.* Triſt. III, El. III, 67. Humo ſupponentem non facit in Phoen. *Euripides* Antigonam, ſed expugnatam atque a Creonte prohibitam: apud *Sophoclem* illud inſcio Rege feciſſe perhibetur. Hoc cur adnotandum cenſuerim liquebit Scholion in Verſum 1686. conferenti cum *Grotii* Prolegomenis p. 31. *Aeſchyli* verba partim tranſſumſit *Euripides* e Theb. v. 1036, Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. Euripideo ſimillimus alius eſt *Sophoclis* in Aiace locus, facili menda liberandus: de cadavere cum diu certaſſent Aiacis Teucer & Menelaus, v. 1159, Με. Ἓν σοι φράσω, τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. Τευ. Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται. Corrige, ſodes:

Σὺ δ' ἀντάκου' ἓν τοῦτό γ', ὡς τεθάψεται.

Triclinium equidem non neſcio, verſum prouti vulgatur, in Scholiis ad Elec. v. 1107, Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκε μαστεύω πάλαι· excitaſſe propter illud ipſum τοῦτον· cuius exempla ſtructurae proferre potuerat ex ipſo *Sophocle* triginta minimum aptiſſima: haec vero correctionem iſtam non labefactabunt. Menelai dictum, Ἓν σοι φράσω poſcebat mea ſententia Teucri reſponſum: Σὺ

Σὺ δ' ἀντάκου' ἐν τούτῳ γ'· ultimum hoc, Tragicis frequens, ſaepius in τοῦτον degeneraſſe certum eſt: ἀντάκουε & ἀντάκουσον adhibentur ab iisdem; quantum memini, non item ἀντακούσομαι, vel ἀντακούσῃ. *Aeſchylus* Eumen. v. 198, ἀντάκουσον ἐν μέρει. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 551, Ἴσ' ἀντάκουσον. In *Euripidis* Hecuba legitur: τάδ' ἀντάκουέ μου· in huius Supplic. v. 568, 70. Κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν; —— Θάψω νεκροὺς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας. Heraclid v. 1014, Πρὸς ἄγ' εἶπας, ἀντήκουσας. Expertus eſt Menelaus *Sophoclis*, quod aiebat neſcio quis in *Alexidis* loco apud *Athen.* x, p. 421. B. ἂν δ' (ita ſcribendum puto) εἴπῃς ἅπαξ Εὐθὺς ἀντήκουσας ἤδη. Fore ſuſpicor, qui coniecturam in *Sophoclis* locum ſit refutaturus: parte forſan laboris levabitur, ſi mihi notum fuiſſe dixero, ἀκούσομαι Atticis uſitatiſſimum eſſe; quin ἀντακούσεσθαι apud Atticiſtas in iſtiusmodi quoque dictis reperiri: horum in claſſem referendus eſt in Atticis ſcriptoribus verſatiſſimus interpres *Jobi* XI, 2. ὁ τὰ πολλὰ λέγων καὶ ἀντακούσεται.

Vs. 1652. Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.] Ex Cantabrig. Cod. *Barneſius* ἄρ' in locum τοῦ ἂν ſubſtituit: venerat idem in mentem *Battierio*; quod exhibent Codd. Flor. & Leid. A. in hoc praeterea legitur συνθάψῃς, neglecta pro more litera ſubſcripta: Flor. praebet συνθάψω. Menelaus in Ajace *Soph.* v. 1108, Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως Μή, τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

Vs. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.] A reliquis Edd. diſtat illa *Grotii*, legentis ἀμφὶ σῶμ'· Codex Reg. Societ. *Kingio* memoratus, cui concinit, ut plerumque, Leid. B, monſtrat, illud in Pariſinis reperiſſe *Grotium*, cui tamen alterum praefero.

Vs. 1659. Ναὶ, πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.] Vulgatâ deterior eſt, ſoli *Pierſio* commemorata, Cod. Cant. lectio, Καὶ πρὸς σέ. *Eurip.* Iph. Aul. v. 1247, Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω. Ναὶ in talibus obteſtantis eſt: vid. *Caſaubon.* in *Matth* XV, 27. & *Dan. Heinſii* Lect. *Theocrit.* c. IX, p. 325. b. *Quinimo Creon, per ego te matrem Iocoſten iſtam oro:* Ubi *Tibullus*, ſeu quis alius ſuaviſſimi carminis auctor, L. IV. El. V, v. 8. *per te dulciſſima furta, Perque tuos oculos, per geniumque rogo. Broukhuſius, elegantiae*, inquit, *Romanae eſt, ubi praepoſitio a ſua caſu disjungitur inſerto pronomine.* Quinimo tum morem etiam imitantur Poëtarum Graecorum, cuius meminerat Ill. *Ios. Scaliger*, dum in *Virgilii* Ciri reponebat v. 326, *Per Te ſacra precor*, p. 72. & dudum ante *Turnebus* Adverſ. XIX, c. XVII. *Sophocles* Philoct. v. 468, Πρὸς νύν σε πατρὸς πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον, —— Ἱκέτης ἱκνοῦμαι. Oed. in Col. v. 1329, Πρὸς νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων, Αἰτῶ πιθέσθαι. *Euripid.* Iphig. Taur. v. 1068, πρὸς σὲ δεξιᾶς, Σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι. Med. v. 324, Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. recte deinceps interſertam, voculam σε hoc in loco neglexerat *Aldus*: eadem alibi quoque ſic reſtituenda eſt.

Vs. 1661. Σὺ δ' ἀλλὰ] In obſecrantis formula ſcribi malim: Σύ γ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν (*Ald.* περιβάλλειν) μ' ἔα. *Tu ſine quaeſo nihilominus:* ἀλλά γε hac vi frequentatur. Ut hic, legitur in Heraclid. v. 565, Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῄζε. —— Reſpondet hoc loco Creon: Ἐν τοῦτ'

ἂν

ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει. duo namque vetuerat edicto, τὸν νεκρὸν καταστέφειν, & γῇ καλύπτειν v. 1626, 27. corollis ornari non poterat cadaver, nisi prius esset ablutum: ad Antigonen Ismene: Ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει; *Soph.* Antig. v. 44.

Vs. 1663. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.] His utitur non male *Gisb. Cuperus* Observ. II, c. IX, p. 216. In Troasin *Eurip.* v. 1233, Τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι. conf. *H. Stephanus* Ind. Thes. v. Τελαμών. Hinc diversus Orientalium inprimis mos cadavera fasciis involventium: de Aegyptiis *Herodot.* II, c. 86. τελαμῶσι συνειλεῖν dixit *Sextus Empir.* Π. Υ. III, p. 185, 3. Τελαμωνίζειν *Eustath.* in Il. Ξ, p. 990, 33. explicans τὸ ἑλίσσειν τελαμῶνι· quod ibi dicitur prodiisse Philippi parasitus Clisophus τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμὸν, quem Philippus amiserat, ex *Athenaeo* VI, p. 248, F. transscriptum, ista *Satyro* tribuente in vita Philippi.

Vs. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.] Utitur *Barthius* ad *Statii* Theb. XII, 219. Ablata litera quis forte legi malit: ἀλλὰ γε σῶμα σὸν προσπτύξομαι· *nihilominus corpus tuum dilectum amplectar:* ego vero vulgatam non reiecerim, στόμα σὸν προσπτύξομαι· *collum applicans os tuum osculabor. Eurip.* tamen Med. v. 1205, προσπιτνεῖ νεκρῷ, ——— καὶ περιπτύξας χέρας (Mſ. Flor. δέμας) Κυνεῖ. in Supplic. v. 115, περιπτυχαῖσι χέρας προσαρμόσαι *cadaveribus.* Ionis v. 519, Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, σώματός τ' ἀμφιπτυχάς· ubi vulgatur ἀμφὶ πτυχάς. Verbum προσπτύξασθαι cum quarto casu iungendum docuit Celeberr. *Hemsterhusius* in *Lucian.* p. 414,

Vs. 1666. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόοις.] *Grotius* vulgatam γόου sic recte iam ante correxerat, quam γόοις in Cantabrig. repererit *Barnesius:* ad hos accedunt Leidenses. *Kingium* non laudo, qui distingui voluerit: Οὐκ· εἰς γ. & Latine converti: *Minime facies: nuptias tuas luctibus infaustas & pollutas dabis.* Μὴ σύ γ' ita potuerat converti, nequaquam οὐκ. Et quid tandem facturam, an cadaver osculaturam negaret Antigonen Creon? optime cepit *Scholiastes:* οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰν εἰς γάμους σούς. Illa γόοις efficere nitebatur, ut cadaver humo mandaretur Polynicis: hoc si effecisset, regium fuisset edictum ab Antigone violatum; quo violato, futuri quondam Regis Haemonis, cui sororem desponsaverat Eteocles, imminueretur auctoritas. Diversissimus esset sensus, si hunc in modum scripsisset *Euripides:* Σύ γ' εἰς γάμους σοὺς συφορὰν κτήσῃ γόοις.

Vs. 1668. Πολλή γ' ἀνάγκη.] Vulgabatur ante *Barnesium:* Πολλή σ' ἀνάγκη· ex uno Cod. Cant. restituit is alterum: accedunt ad Cod. Cantab. Msti Leid. & Flor. nam, quod in hoc Cod. legitur: πολλή τ' ἀνάγκη· illinc ortum. Praeterea formula Πολλή γ' ἀνάγκη sic scripta recurrit saepenumero: pronomen interſertum legere me non memini, praeterquam in Medea v. 1013. ubi quaerenti: Τί δὴ (rectius Τί δ' αὖ legitur in Dramate *Nazianz.* v. 730.) κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Medea respondet: Πολλή μ' ἀνάγκη. sed & ibi potius scripserim Πολλή γ' ἀνάγκη· prouti legitur in *Euripidis* Alc. v. 378. Hec v. 395. *Sophoclis* Elec. v. 311. Oed. in Col. v. 285. *Alexidis* fragm. apud *Athen.* & in *Stob. Grot.* p. 475. idem ponendum in *Soph.* Trachin. v. 299. *Aristoph.* Thesmophor. v. 178. Ἅπασ' ἀνάγκη. Frequenter apud *Herodotum* legi-

legitur absque γε interſerto πάντα ἀνάγκη L. II. c. 22. c. 36. c. 90. IV, c. 179. V, c. 52. VII, c. 31. *Gronovius* itaque recte id ipſum reſtituit L, I, c. 112. ubi γε praeferebant Editiones interiectum. Ἀνάγκη πολλὴ ſaepius adhibetur in Dialogis: vid. *Ier. Markland.* in *Max. Tyr.* p. 692.

Vs. 1669. Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.] In Supplicibus, Iphigenia priore, quin & in Phoeniſſis meminit aliquoties *Euripides* Δαναϊδῶν. idem hic in omnibus erat Edd. perperam: repoſui Δαναΐδων· Differunt utique *Danaïdes*, & *Danaïdae*, ſive τέκνα Δαναῶν, uti vocantur Phoen. v. 1152, & alibi. *Danaïdum*, Δαναΐδων, non fit in *Euripideis* mentio, niſi Cyclopis v. 429, Βακχίου Ναΐδων μέλαθρα, Δαναΐδων νυμφῶν μέτα. ubi cum *Caſaubono* legendum, Ναΐδων· vid. *Pratinae* Phliaſii canticum *Athen.* XIV, p. 617. D. *Naiada Bacchus amat.* —— *Berglerum* laudat Amiciſſimus *Tib. Hemſterhuſius*, qui eumdem in *Luciani* Timone correxerat errorem, T. I, p. 129. Ubi Tragici noſtri verſum interpretatur *Seneca* Herc. Fur. v. 500, *Deeſt una numero Danaïs; explebo nefas:* (quae pleraque *Grotius* tranſſumſit;) excitat Euripidea *Io. Frid. Gronovius*, nec ſuſtulit tamen errores, quorum alter verſum quoque vitiabat: idem vir Summus in *Senecae* Troaſin v. 757. optime reſtituit: *Virtus Ulyſſis Danaidis nota eſt ſatis.* Priorem ſententiam Tragicus repetit Herc. in Oeta v. 948, *Vacat una Danaïs; has ego explebo vices.* *Philoſtratus* Epiſt. XLII, Δάναός σοι πατὴρ, χεὶρ ἐκείνη καὶ λῆμα (*Olearii* corrigit errorem *L. Bos* Anim. p. 48.) φονικόν· ἀλλὰ κἀκείνων τις τῶν ἀνδροφόνων παρθένων νεανίσκου φιλοῦντος ἐφείσατο. οὐχ ἱκετεύω σε, οὐ δακρύω· πλήρωσον τὸ δρᾶμα. Diſtat hoc *Propertii* IV. El. XI, v. 27. —— *ſi fallo, poena ſororum Infelix humeros urgeat urna meos.*

Vs. 1671. Ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τέ μοι ξίφος·] Quod in Cod. Cantabrig. ſcriptum, ὅρκιον δέ μοι ξίφος praefero: ſic legit *Scholiaſtes* in Auguſt. Cod. ἴστω σίδηρος,] γινωσκέτω τὸ ξίφος, ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος αὐτό. In *Platonis* Phaedone p. 62. A. Cebes Thebanus ἴττω Ζεὺς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών. *Plato* Epiſt. VII, p. 345. A ἴττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. quod, *Ficino* non intellectum, explicuit *Petrus Petitus* Miſcell. Obſ. III, c. XXXI. Quando noſtro loco Thebana virgo, Ἴστω σίδηρος· Creon in *Soph.* Antig. v. 190, inquit, Ἴστω Ζεὺς; qui Thebis regnarat Oedipus in huius Oed. in Col. v. 514, θεὸς ἴστω. morem expreſſiſſe Tragicos ſuſpicor Thebis inprimis in vita quotidiana receptum: neque enim ita vulgo iurabant Attici: Alcmena ſimiliter in *Moſchi* vel alterius potius, Megara v. 75. Ἴστω γὰρ Κούρη καὶ εὐέανος Δημήτηρ. —— Verbum illud ἴστω diſcimus e *Platone* pronunciatum ore Thebano ἴττω· litera nempe σ, ſequente τ, mutabatur in τ, a Boeotis non tantum, ſed & Spartanis, horumque colonis Tarentinis: Laconica ſunt vel Boeotica quae proſtant apud *Heſychium:* Ἔττακαν, ἔστησαν· Ἐττία, ἑστία. Ἀμπίτταρ (id eſt ἀμφιστὰς, feliciter ab *Iſ. Voſſio* reſtitutum) παρατασσόμενος· Ἄφραττος, ἡ Ἑκάτη παρὰ Ταραντίνοις. alibi *Heſychius:* Ἀττασία, ἀνάστηθι. Corrigendum: Ἄττασι, ἀνάστηθι· Λάκωνες. hoc enim e ſequenti verſu huc retrahendum: infra *Heſych.* Κάββασι, κατάβηθι· Λάκωνες. Poeticum erat ἄνσταθι, hinc Ἄσταθι, Laconice Ἄττασι. haec, fateor, nihil ad *Euripidem*; ſed mos erat ingenio gerendus.

Vs.

Vs 1672. —— *τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν*] Leve quidem erat, si quis ita velit, non in Attico tamen Poëta negligendum, vitium, quod Editiones omnes insederat, *ἀπαλλάχθαι* · hoc Ionicum est: scripserat *Euripides* *ἀπηλλάχθαι* · prouti Codices hic exhibent Leidenses; neque dubitandum, quin id ipsum in aliis repertum tanquam nullius usus neglexerit *Kingius*: *ἀπηλλάχθαι* legitur in *Euripidis* Elec. v. 1137. in Troasin v. 270, *"Εχει πότμος νιν, ὥστ' ἀπηλλάχθαι κακῶν* · ultimae vocis loco *πόνων* praebet Flor. Cod.

Vs. 1678. *'Αλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;*] Dicti suavitatem ubi miratur in Prolegom. p. 23, *Grotius* scribit *φεύγῃς* · hoc vereor ut cum *εἰ* iungi possit; si quid mutandum, legerim *φεύγοις* · voculae tamen *εἰ* saepius in eadem serie subiunguntur optativus & indicativus.

Vs. 1679. —— *τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.*] In B Leidensi legitur *ταμὰ δ' ἐγὼ στέρξω κακά* · qui ferunt in locis senarii tragici paribus anapaestos, non adspernarentur; nisi lectiones hi plerique vulgatas adprobarent. Si scriberetur: *Μέν' εὐτυχοῦσα, τὰ 'μὰ δ' ἐγὼ στέρξω κακά* · iambus in suam sedem rediret. Euripidea, *τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά* · vir in suo genere Primarius *Alb. Schultensius* exponit Comment. in *Iobum* p. 509. b. plurima dedit de utraque verbi *στέργειν*, hoc usu positi, structura *Thom. Gataker.* in *M. Antonin.* VI, § 44. sicut *Plato* Hippia Mai. p. 295. B. *στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ* · *mea sorte contentus ero;* noster etiam eodem modo verbum adhibuit plus semel.

Vs. 1682. *'Ο δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;*] Excitat hunc senarium *Plutarch.* T. II, p. 784. A. Idem p. 72. C. *σφόδρα ἐμφανῶς*, inquit, *ἀνακαλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους,*

'Ο δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα; καὶ,

'Ο πολλὰ δὴ τλὰς 'Ηρακλῆς λέγει τάδε; *σὺ γὰρ μόνον ἀνίησι τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ κελευστικὸν, ἀλλὰ καὶ ζῆλον ἐμποιεῖ πρὸς ἑαυτὸν αἰδουμένῳ τὰ αἰσχρὰ τῇ τῶν καλῶν ὑπομνήσει.* Versuum alter est in Herc. Fur. 1250. In MSS. *Plutarchi* Codicibus duobus legebatur *ὁ πολύτλας 'Ηρακλῆς*; hoc Grammaticis, *Homerum* terentibus, imputare malim, quam *Euripidi*: *'Ο δὴ πολύτλας 'Ηρακλῆς* · Est in eodem dramate Thesei dictum v. 1414, *"Αγαν γ' ὁ κλεινὸς 'Ηρακλῆς ποῦ, κεῖνος ὤν;* Idem Theseus in *Eurip.* Supplic. v. 127, *Τὸ δ' "Αργος ὑμῖν ποῦ 'στιν; ἢ 'κόμπει μάτην;* Socrates in *Aeschinis* qui dicitur Axiocho p. 124, *'Αξίοχε, τί ταῦτα. ποῦ τὰ πρόσθεν αὐχήματα.* Nostrum illud Antigones obversabatur *Senecae*, dum illam faciebat ad eumdem dicentem in Phoeniss. v. 77, *Sed flecte mentem; pectus antiquum advoca; Victasque magno robore aerumnas doma.*

Vs. 1683 *"Ολωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ' ἓν δ' ἀπώλεσεν.*] Unius auctoritate Codicis Leid. antiquissimi pronomen sustuli; legebatur *ἓν ἦμαρ μ' ὤλβισ'* · alterum praestare iudicabam, quia respondet ad filiae quaestionem: *'Ο δ' Οἰδίπους ποῦ; "Ολωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ'* · *Periit* Oedipus: *una dies ipsum beavit; perdidit una dies:* sive *haec eadem: Virgil.* Aen. X, v. 508. In Scholiis tanquam exemplarium diversa lectio memoratur: *ὤλβισ', ἠδ' ἀπώλεσεν· τὸ δὲ ἠδὲ*, inquiunt, *ἀντὶ τοῦ καὶ* · Homericum Attico non erat obtrudendum Tragico: posset e. Cod. Cantabrig. scribi: *ἓν τ' ἀπώλεσεν* · sed duplex

plex illud ἓν omnino retinendum: *Sosiphanes* in *Stobaei* Flor. *Grot.* p. 111, Βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, "Ἃς ἓν τ' ἔδωκε φέγγος, ἓν δ' ἀφείλετο." *Eurip.* Hecuba v. 248, Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο. hujus sententiae plurima collegerunt *H. Columna* ad *Ennii* Fragm. p. 86, 87. & *Th. Gataker.* A. M. P. C. XI. *Lucret.* III, v. 911. *omnia ademit Una dies infesta.* *Seneca* Herc. in Oeta v. 423, *Unusque Titan vidit atque unus dies Stantem & cadentem.* Latinorum Poëtarum istiusmodi dicta dedit affatim *Nic. Heinsius* ad *Ovid.* Amor. I, xv, 24. De Diis *Archilochus* apud *Stobaeum* in *Flor. Grot.* p. 437, Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας Ὑπτίους κλίνουσ'. ubi κινοῦσ' est in Edd. —— Nostro versu vulgabatur ante editionem *Grotii* perperam ὄλβισεν. ὄλβισ' exhibent Cantabrig. Leidenses & Flor.

Vs. 1684. Οὐκοῦν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν.] Signum interrogandi sustuli; notat enim hic Οὐκοῦν *profecto.* Vitiosam dederat *Aldus* versuique noxiam lectionem: οὐκοῦν μετασχεῖν δὴ κἀμὲ τ. σ. κ. quam sequutus in prima Basil. *Hervagius*, mutavit in secunda *Io. Oporinus*, δὴ tantum in δεῖ converso: δεῖ κἀμὲ praebet etiam Codex Flor. Vocum sedem, ut versui congruerent, deinceps recte transmutarunt.

Vs. 1686. Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.] *Pierfius* in vulgata scriptione γενναία nescio quid argutatur, ἀλλὰ pro καὶ positum: *Kingius* recte quidem posuit in contextu γενναία, sed, ubi nullus erat dubitationi locus, male dubitat, utrum ἀλλὰ γενναία scribendum sit, an, οὐδὲ γενναία. Supplendum utique relinquebatur auditori, οὐ σωφρονούσῃ γ' αἰσχρὰ φυγὴ σὺν τυφλῷ πατρὶ, ἀλλὰ γενναία· talis nempe φυγή. Scribebatur in utroque Leid. γενναῖα· γενναῖον si qui Codd. exhiberent, hac in sede perplaceret, si praecessisset in iisdem Αἰσχρὸν φυγὴ θυγατρί. commode namque sequeretur Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναῖον· *Bene educatae filiae non sanequam turpe, sed generosum & nobile facinus.* Hic scribendi mos, ut aliis, sic *Euripidi* familiaris, utriusque dicto nonnihil adderet vigoris.

Vs. 1688. Ἴδού, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.] In A Leid. & in Cantabrig. Cod. notante *Piersio* scribitur φιλτάτῃ· *Barnesius* indidem posuit in margine φιλτάτῃ· Litera quidem omissa, sed non hujus vocis φιλτάτης, sententiae nocet. Corrigendum arbitror:
Ἰδού, γεραιᾷ φιλτάτης ψαῦσον χερί.
carissimam tange manu senili: anum carissimam nemo Graece dixerit γεραιὰν φιλτάτην; sed *manum senilem*, γραῖαν χεῖρ' dicas, an χεῖρα γεραιάν, nihil refert: meminit *Euripides* in Hecuba v. 142, γεραιᾶς χερὸς, sed in eodem etiam dramate γραίας χερὸς, atque hoc equidem restituendum in anapaesto suspicor. Hec. v. 63. alterum si quis tueri voluerit advocato Hippol. v. 171, mecum tamen opinor in senario stare posse negabit Hec. v. 273, Καὶ τῆς δὲ γεραιᾶς προσπιτνῶν παρηΐδος· emendandum utique γραίας. —— Sicut nostro versu, L. IV. Anthol. c. XII, epigr. 129 Ψιλὸν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον· Cujus autem hic Antigone γεραιὰν, mea sententia, χέρα memoravit, parentis γεραιὸν πόδα dixerat v. 1533.

Vs. 1691. Τάδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.] Usi sunt hoc senario *Ios. Scaliger* in *Catull.* (LXVI, 6.) p. 93. & *Phil. Iac. d'Orvillius* Anim. in *Chariton.* p. 642. *Porrectum iacere*, quid

quod dormientium eſt & mortuorum, *Luciano*, & *Alciphroni*, ter quaterve dicitur ἐκτάδην κεῖσθαι· loca deſignavit *Tib. Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. 1, p. 357, 23. omiſit, quia nihil ad inſtitutum faciebat, locum *Alciphron.* p. 410, Εὐθυκλῆς (ſic lego pro Εὐοκλῆς hic & alibi) ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. Nihil erat, cur p. 394. vulgata tentaret *Bergler.* ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρόν· neque enim tot mala perpeſſus paraſitus temere poſuit τὸ, πατεῖσθαι νεκρὸν, quod *Athenis* malle ſe ſcribit, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀντέχεσθαι. ſic ἀνέχεσθαι corrigendum puto. Quod attigit vir Summus, Ἐκταθῆναι, *extendere pedes*, *mori*, *Gatakerus* ſic illuſtrat in *M. Antonin.* IV, §. 3. p. 93, 94. ut mortuorum geſtum etiam aliunde monſtraverit. Rarius eſt hoc uſu Παραταθῆναι. *Plato* Euthydemo p. 303. B. τὼ ἄνδρε γελῶντε —— ὀλίγου παρετάθητην. Notum ἐκθανεῖν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, *emori riſu*. *Clearchus* in *Procli* Comment. ad L. X. Polit. *Platonis*, *animam* ſcribit *Cleonymi*, τοῦ σώματος παραταθέντος, μετέωρον ἀρθῆναι· ſic legendum, pro παραθέντος, in iis, quae publicavit inde decerpta *Alex. Morus* in Evang. *Joann.* XI, 39.

Vs. 1693. Πρόσθες τυφλὴν χέρ',] In utroque Leid. ſcribitur χεῖρ'· idem ſi plerique Mſſ. ſubminiſtrarent, recipiendum eſſet.

Vs. 1698. Ὁποῖος; ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;] Voculae vulgatae ἀλλ' accentum addidi, quod faciendum ſuſpicabatur *Barneſius*, ut ἄλλα deſignarentur: ἢ, *num*, non erat cur obliteraremus cum *Kingio*: iisdem obſequi nolui ſcribentibus Ὁ, ποῖος; eſt enim ὁποῖος etiam interdum interrogativum, ut in *Ariſtoph.* Pluto v. 392, σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον; Noſtro verſu ſuperſcriptum erat in A Leid. ὁ χρησμὸς ποῖος ἄρα; ὁ ἀλλὰ περισσός: mihi vero dixiſſe videtur ἄλλα πρὸς κακοῖς κακά. vid. in Vs. 1348. notata.

Vs. 1701. Ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ.] Legebatur in Edd. δώμαθ' ἱππείου θεοῦ· Recte *Kingius* vocem δώμαθ' in duo ſeparavit: δῶμά θ' etiam olim lectum manifeſtum eſt e Scholiis. Quod aliunde notum, & e *Meurſio* de Populis, vel Pagis potius, Attices, templum erat in Colono, *Sophoclis* patria, equeſtris Neptuni. Nihil quidem hic intererat, ἱππείου ſcriberetur, an ἱππίου· hoc tamen e Leid. B recepi, tanquam uſitatius altero, iis etiam in locis, ubi verſus utramque formam admittunt: τὸν ἵππιον Neptunum praeter alios commemorat aliquoties *Ariſtophanes*: apud *Euripiden* ſaepius legitur ἵππιον Ἄργος. Monitus a *Scaligero Barneſius* in Elec. v. 825, recte ſcripſit ἱππίους· alterum iſti quidem verſui nocebat: idem & alibi fuerat reſtituendum. Ceterum hoc loco videri poſſet id *Euripides* voluiſſe, ut in ipſo Neptuni templo ſepultum crederemus Oedipum: locum in Colono, quo divinitus reconderetur, in Sophocleo dramate voluit ignoratum Oedipus omnibus praeterquam Theſeo: vid. Oed. in Col. v. 1518. & ſeqq. in Colono κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον, non obſcure Deus praedixerat: vid. v. 91. in Colono ἡρῷον Οἰδίποδος fuiſſe colligas e *Pauſan.* I, p. 76. qui p. 69, intra ſeptum Areopagi fuiſſe narraverat, μνῆμα Οἰδίποδος, *Homerum* impedire ſcribens, quominus a *Sophocle* narratis fidem adhiberet. In *Hom.* Il. Ψ. v. 679, hoc Scholion legitur ineditum in Mſ. Cod. *Wetſtenii*: Δεδουπότος Οἰδιπόδαο.] Ἀφ' ὕψους πεπτωκότος· κατεκρήμνισε γὰρ

ἑαυτὸν διὰ τὰς συμφοράς. Τινὲς δὲ, ἐν πολέμῳ τεθνηκότος· καὶ οὐκ αὐτὸν ἀλαὸν (forte scripserat Gramm. οὐκ αὐτόν τὸν Λαΐου, ἀλλ' ἄλλον) Οἰδίποδα φασίν· ὁ γὰρ τοῦ Λαΐου Οἰδίπους οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἀποθνήσκει, ὥς φησὶ Σοφοκλῆς. Minime protrita leguntur e *Lysimachi* Thebaicis excerpta in Schol. ad *Soph.* Oed. in Col. v. 91.

Vs. 1704. Ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν;] Metrico destitutus, sequentes versus separavit *Kingius*, ut in optimo Cod. Reg. Societatis dividebantur: codicem emendatissimum sequi malui, quam reliquas Editiones: si quid praeterea novatum, indicabitur. Πάτερ γεραιέ mox legebatur & in B Leid. in A, Ὄρεγε χεῖρα φίλαν μοι πάτερ γεραιέ. deerat in Cant. vox πάτερ.

Vs. 1707. Σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.] Inter Var. Lect. e Cant. Cod. enotatas a *Piersio* legitur: Σὺ μοι πο-
ο
δαγωγός· in Leid. A, σὺ μοι παιδαγω-
ω
γὸς ἀθλίου γενοῦ. ex hoc uno tamen Cod. vulgatam ἀθλία mutare nolui, quam sequentia videntur adfirmare: videri potuerat alias *Euripides* scripsisse Σύ μοι ποδαγὸς ἀθλίῳ γενοῦ. ex his μοι genuinum puto. *Sophocles* Antig. v. 1210, Ἔγωγε σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει Πεδίον ἐπ' ἄκρον· Ad μοι firmandum aptior in eodem dramate v. 1026, ubi de caeci duce Tiresias: Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ. Oed. in Col. 1538, ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί. nam in his & alibi saepius ἡγεμὼν idem est ac ὁδηγὸς vel ποδαγός. *Euripides* Orest. v. 796. Ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι.

Vs. 1708. Γενόμεσθα γενόμεσθ' ἄθλιαί γε,] Anglicano Codici concinit A Leid. Quod e Ms. posuerat *Kingius*, e Schol. reponendum viderat *Battierius*. In Flor. legebatur: Γενόμεσθα, γένος θ' ἄθλιαι γε.

Vs. 1713. — τᾷδε πόδα τίθει Ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων] Vocem *Barnesius* interseruerat e Cod. Cant. quam praebet Leid. A, τίθει πάτερ. *Kingius* eiecit: ante *Barnesium* vulgarant: πόδα τίθ', ὥστ' ὄ. ἰ. ἔ. *Aldus* tamen & *Hervagius* dederant πόδα τίθει· ordine verso τίθει πόδα praebet Leid. B.

Vs. 1715. —— ἐλαύνει τὸν γέροντα μ' ἐκ πάτρας.] *Aldus*, & in utraque Basil. *Hervagius*, ἐλαύνων vulgarant: deinceps, incertum qua auctoritate, forsan e scholiis, posuerunt ἐλαύνει. Codices, quorum ad nos pervenere, lectiones, ἐλαύνων exhibent: in A.
ῶ ων
Leid. legitur ἐλαύνω. *Scholiastes*: Ἐλαύνων] Λείπει τὸ, ὁ Κρέων· alter legit ἐλαύνων. Neutrum placet: *Euripiden* scripsisse puto: Ἰὼ — ἐλαύνειν τὸν γέροντα μ' ἐκ πάτρας; *Vah! me senem exigere patria!* Contra reponendum in *Euripidis* Alcesti v. 676, Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα, Κακοῖς ἐλαύνων· e Cod. Flor. loco vulgati ἐλαύνειν. Nostro versu modus ille loquendi prorsus est accommodatus indignanti: supra v. 523, repositum e Codd. τᾷδε δουλεῦσαί ποτε; *huiccine me servire?* v. 1348, tentabam: Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πήμασιν λέγειν γέ τι. Quidquid est huius generis apud quosvis veteres scriptores, cum vehementissimo indignationis affectu pronunciatum, ex isto Iunonis Virgilianae facile cognosceretur: *Mene incepto desistere victam?* ex unius etiam *Terentii* comoediis exemplorum posset affatim excitari: sed, ne potissimum sibi talia vindicasse vi-
dea-

deatur comoedia, quaedam e Tragoedia depromam, quae quotidianae vitae speculum illud accedit proxima. Chorus Eumenidum apud *Aeschylum* v. 840, Ἐμὲ παθεῖν τάδε; Φεῦ· Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν Ἀτίετον; in eiusdem Agamemn. v. 1671, *Aegisthus*: Ἀλλὰ τούς δέ μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι, Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονας πειρωμένους; sequentem nobis spero versum e MSS. aliquando restitutum iri. *Euripides*: Φεῦ, Φεῦ τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν Φωνήν, ἵν' ὦσι μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν· sic illa leguntur, e deperdito dramate petita, rectius in *Stobaei* Florileg. *Grot.* p. 345, quam apud *Plutarch.* T. II, p. 802. A. qui sequitur in *Stobaeo* versus facile poterit emaculari, litera duntaxat una detracta: nonnunquam similia reperiuntur apud historicos: Ptolemaei, podagra cruciati, dictum adnotavit *Athenaeus* e *Phylarcho*, L. XII, p. 536. F. ὦ τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι με· postrema vocula restitui debet ex *Eustath.* in Odyss. E, p. 233, 49. qui simul docet quomodo sit elliptica supplenda loquendi forma tum in regio dicto, tum in alio Comici: protulit Aristophanea quaedam Clariss. *Io. Iac. Reiskius* in Miscell. Lipsiens. vol. VI, p. 108. Menandrea quoque supersunt huius generis. Sic Epoden Octavam orditur *Horatius*: *Rogare longo putidam te saeculo, Vires quid enervet meas!*

Vs. 1716. Ἰὼ, ἰὼ, δεινὰ δείν' ἐγὼ τλάς.] Editionum vulgatam revocavi, quam Flor. Cod. etiam praebet, lectionem; non quod genuina, sed quod melior videbatur Kingiana: Ἰὼ, ἰὼ, δείν' ἐγὼ ὁ τλάς: haec tamen eadem, ut in Britann. in Batavo legebantur A. Cantabrig. exhibet: δεινὰ ἐγὼ ὁ τλάς. Leid. B, ἰὼ, ἰὼ δείν' ἐγὼ τλάς. Quid hic praestaret articulus, non exputo: similis, ni fallor, illum litera peperit. ἔγωγε τλὰς mihi quidem longe melius videretur. Inferius v. 1732, tres Antigonae tribuuntur senarii: quid si totidem in hac Oedipodis querela latitent, sic restituendi?

Ἰὼ, ἰὼ, ὢ δυστυχεστάτας φυγᾶς·
Ἰὼ· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας;
Ἰὼ, ἰὼ. ὦ δεινὰ δείν' ἔγωγε τλάς.

ὢ & ὦ (distinguit ista *H. Stephan.* Animadv. in *Corinth.* de D. A. §. 65. p. 52.) facile potuerunt a vicinis absorberi: hoc qui factum suspicabitur, conjecturas forte meas vulgatis Codicumve lectionibus anteponet.

Vs. 1719. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ (20) Καλλίνικον, οὐράνιόν τ' ἔβαν,] Delevit *Kingius* alterum τ' in hoc versu, post vocem καλλίνικον positum, nec legebatur in B. Leid. utrumque deerat in A Leid. & in Cantabrig. Versu 19 Leid. B ὅς γ' ἐπὶ praeferebat. chorus sub finem Oed. Tyr. *Sophoclis.* v. 1422, Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ. horum meminerat *Piersius*, sed eadem propemodum in fine Phoeniss. legi non recordabatur. ——— In proxime sequentibus αἴνιγμ' ἀσύνετον quo sit accipiendum sensu supra fuit indicatum ad v. 1510.

Vs. 1723. Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.] Nemini postremum illud αὐδῶν, quod Codd. adfirmant, suspectum erit: in antiquis tamen exemplaribus quibusdam eius vice scriptum ἀοιδῶν. e Scholiis licet aestimari, quod Codex praebet August. [illegible] ἀοιδῶν, ἤτοι μαντευμάτων, ἤγουν κατέλειπόν σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀοιδῶν. vates etiam ipsos, [illegible] dictos, potuerat intellexisse, qui victori Oedipodis laudes cecinerant: Graecorum inter-

interpretes vocat *Euripides* in Heraclid. v. 404, χρησμῶν ἀοιδούς & χρησμῶν ᾠδούς, v. 489. ſed ne ſic quidem ſenſus hinc efformari poſſet, quem e lectione mendoſa Grammaticus eruit: κατέλειπέν σε τὰ πάρος εὐτυχήματα. lectionem voco mendoſam ἀοιδῶν, pro ἀΰδῶν, vel αὐδῶν, quam perverſa peperit Graecorum recentiorum pronuntiatio, οι & υ ſimili ſono proferentium: ἀοιδὰν *Scaliger* emendabat pro αὐδὰν in Herc. Fur. v. 1026. ſimilis permutatio nobis dedit in *Aeſchyli* Choëph. v. 255. Grammatici notam, εὔθυνον διὰ τοῦ υ, & εὔθοινον διὰ τῆς οι diſtinguentis, a que alias non paucas. vid. *Rich. Bentlejus* in Epiſt. ad *Mill.* p. 75. 77. —— Antigone Euripidea, quum pater decantatum illud ſuum memoraſſet facinus, Σφίγγα δὲ, inquit, ἀναφέρεις ὄνειδος; *Quid memoras partum victa De Sphinge decus?* (incogitanter *dedecus* hic poſuerat *Kingius*:) Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν, *Deſine priſtinam memorare felicitatem*; vel *memorans*. *Heſychius*, huc reſpiciens: Ἄπαγε, παῦσαι, —— πέπαυσο. ſic πέπαυσαι emendari debet. *Schol.* ἄπαγε οὖν, πέπαυσο, καὶ παράλειπε λέγων (ſubminiſtrat illud Cod. Auguſt.) τὰ εὐτυχήματα. Habet & *Heſychius* Ἀπόληγε, παῦου. hoc etiam potuerat eadem hic *Euripides* adhibuiſſe ſtructura: ἄπαγε —— αὐδῶν, tantumdem valet ac ἀπόληγε, vel λῆγ' αὐδῶν· vel παῦσαι —— λέγων. quod ultimum eſt in *Sophoclis Antig.* v. 286. —— Verbis παύσασθαι, λήγειν, διαπελεῖν, διαλιπεῖν, ſimilibusque, participia, non fruſtra ſolent a Graecis adiungi: corrige, ſodes, *Aeſchylum* Prom. v. 340, Τὰ μεν σ' ἐπαινῶν οὐδαμῆ λήξω ποτέ. vulgatur: ἐπαινῶ, κ' οὐδαμῆ λ. in re nota nemo requiret exempla: dictum egregium neſcio cuius Tragici ponam emendatius: Καὶ μὴ γε παυσώμεσθα δρῶντες εὖ βροτοὺς, e *Plutarchi* T. II, pagg. 791. D. & 1099. A. inter ſe collatis.

Vs. 1727. Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι Παρθένοις λιποῦσ', ἄπειμι] Iſta quidem accipi poſſunt, quomodo cepit Scholiaſtes: multo tamen rectius quid relictura diceretur puellis dilectis Antigone, quo fuerat ante cum ſociis operum delectata: lacrymis illa, fateor, ſaepe ſine dubio luctum levaverat; ſed *texta*, vel *penſa*, quae relinquebat *infecta*, ποθεινὰ potius ſibi dixerit, quam δάκρυα. Ingenioſiſſima videbitur *Io. Pierſoni* coniectura, corrigentis: Ποθεινὰ δ' ἄτρια· *texta*, vel *ſtamina deſiderata caris relinquens virginibus.* Cum his horas iucunde fefellerat olim Antigone, Ἱστὸν ἐποιχομένη, *radio ſtantis percurrens ſtamina telae*, ut ait, Homericum illud interpretatus *Ovidius* Met. IV. v. 275. Veteris aevi heroinae, Calypſo, Circe, Helena, Hecuba, Andromache, Penelope, ſimilesque erant in textis artificioſis occupatae: Creuſa puellas comites in *Euripidis* Ione ſic alloquitur v. 747, Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος Δούλευμα πιστόν. vid. *Ez. Spanhem.* in *Ariſtoph.* Nubes v. 53. Interim puellae *Utile opus manuum vario ſermone levabant*: in eodem *Euripidis* dramate v. 195, τίς ἄρ', ὃς ἐμαῖς μυθεύεται παρὰ Πήναισι; Moritura Deïanira *Sophoclis* in Trach. v. 922, Κλαῖεν ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος· *telam* & ſimilia Scholiaſtes intelligens, ὠδύρετο, inquit, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. Similiter hic eadem λιποῦσα, ſermonum, quos miſcuerant, ſimul recordata, *texta* memoraſſet, vel *ſtamina*: haec ἄτρια Graecis dicuntur: vid. *Ruhnkenius* in perdoctis illis ad *Timaei* Lex. Platon. Animadverſ. p 98. Dorico flexu dicebatur ἄτριον. ubi legitur apud *Theocritum* Eid. XVIII, v. 34. ἥτριον, Poëtam ἄτριον poſuiſſe puto: *Heſychius*:

clius: "Ατριον, ὕφος λεπτὸν, καὶ Εὐάτριοι, εὐυφεῖς. frequenter occurrit εὐήτριον ὕφασμα. Quas εὐπήνους ὑφὰς plus femel *Euripides*, εὐήτριους dixit *Dionyf. Halic.* περὶ Σ. Ο. p. 46, 45. ὑφάσματα εὐήτρια *Dionyf. Alexandr.* ap. *Eufeb.* Praep. Ev. XIV, p. 774. D. *Simmias ovum* fuum vocat Κωτίλας ἄτριον ματέρος Δωρίας, *garruli Poëtae Dorici texturam.* Iam vero vocem prorfus ignoratam fibi nil mirum fi librarii commutarint in ufitatiffimam hoc *Euripidis* loco; cui praeterea lector attentus voculam δὲ congruam fatebitur: de patre prius Antigone loquuta, quum fuam nunc fortem refpicit, vocula requiri videtur, quae disiungat haec a praecedentibus: *Ego vero, patria discedens exul, confortibus operum amata prius, in pofterum defideranda, relinquo.* Malint forte lectionis vulgatae defenfores voculam praecedentem ποῦ cum his conjungere: ποῦ ποθεινὰ δάκρυα &c. quo pacto paraphraften cepiffe liquet: inprimis fi dixero Codicem Flor. ποῖ praeferre, proprium in motu. Non nego, commode iungi poffe: ποῖ —— ἄπειμι; *quo abeo?* ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις λιποῦσα.

Vs. 1730. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.] Ex Euripideo Trochaico dimetro Iambicum dimetrum acatalecticum nobis efficit Leid. Cod. B, exhibens: Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν. Aut huius, aut a vulgata faltem diverfae lectionis praebet indicium Scholion in Auguft. Cod. fic a viro Graece perdocto defcriptum: γράφεται, φο—ὸ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρός γε συμφορὰς εὐκλεᾶ με θήσει. Καὶ τοῦτο ἔτι (an ἔτι?) λέγει αὐτὸ 'Αντιγόνη. Scholion dudum vulgatum hoc eft· Τινὲς καὶ τοῦτο τῆς 'Αντιγόνης λέγουσιν. Horum valde probabilis *Battierio* videbatur opinio, qui tres trochaios, Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν Εἰς πατρὸς γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει· fic cenfebant continuandos, atque uni tribuendos Antigonae: mihi rectius Oedipo contribui videntur, qui, laudabilem filiae confortiam miratus, haec interiecerit: Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν· plura dicturus in laudem virginis, ni haec intercepiffet Antigone, ad ifta mox refpondens: Εἰς πατρός γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει, nempe τὸ χρήσιμον φρενῶν.

Vs. 1733. Τάλαιν' ἔγωγε συγγόνου θ' ὑβρισμάτων "Ος ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,] Duo fenarios fic e Parifinis Codd. repraefentavit *Grotius*, quem *Pierfius* fequutus eft: in antiquis Edd. legebatur: Τάλαιν' ἐγὼ συγγόνου θ' ὑβρισμάτων. defectum fupplevit *Barnefius*, vulgando: Τάλαιν' ἐγὼ δὲ σ. inconcinnum illud hoc in verfu δὲ *Kingius* recepit, qui fuum tamen ducem *Barnefium* in fequenti verfu recte deferuit, fideliorem nactus Cod. in quo ficut in B Leid. legitimo vocabula collocabantur ordine, ἄθαπτος οἴχεται νέκυς. in Edd. reliquis inverfa, νέκυς ἄθαπτος οἴχεται· Nonnemicem hic offendit illud ἐκ δόμων· fruftra: *Euripides* Bacch. v. 1312, Νῦν δ' ἐκ δόμων ἄτιμος ἐκβεβλήσομαι. Alceft. v. 767, 'Η δ' ἐκ δόμων βέβηκεν. Flor. Codex exhibet hoc loco Phoen. ἐκ δόμους. Scribi quidem ab *Euripide* poterat: "Ος ἐκνέως ἄθαπτος οἴχεται νέκυς· *cuius cadaver in[illegible] infepultum projicitur, vel [illegible] ac lex iubet humanitatis:* ego vero vulgatam lectionem fervandam iudico.

Vs. 1734, 35. Μέλεος· ἐν, εἴ με καὶ θανεῖν πάτερ χρεὼν, Σκοτία γᾶ καλύψω.] *Gul. Canterus*, eiiciendam effe vocem γᾶ, *cum per fe fcribit, tum e Scholiafte poteft intelligi. Battierius*, „ *ego*, inquit, *[illegible]*
„ [illegible]

„ *dum*: Σκοτίας γ᾽ [illegible], *tempore* „ *noctis, si nox facta fuerit: in sacro* „ *scriptore N. T.* σκοτίας ἔτι οὔσης. „ Recte vulgata retinenda censent *Aem. Portus*, & *Barnesius*, sed hic cur σκοτίᾳ *clam* interpretaretur, causae nihil habebat: ὃν —— σκοτίᾳ γᾷ καλύψω significare videtur, *quem* —— *humo condam*, vel *tegam*, *tenebricosa*. cadaverum supra chorus meminit v. 1492, Κοινῷ θανάτῳ Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων. neque versus 338 Phoen. quem advocat, *Cantero* favet; ubi carceri velut inclusus domestico dicitur Oedipus αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεσθαι. —— Perperam in antecedente versu Leid. B praebet κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν. Florentinus autem omittit pronomen με. εἰ καὶ *etiamsi*, θανεῖν με χρεών. in Orestis v. 307. καὶ θανεῖν etiam praeferendum Leidensium Codd. lectioni, ante *Kingianam* Ed. vulgatae κατθανεῖν.

Vs. 1737. Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί.] Sic e Cantabrig. Cod. vulgavit *Barnesius*, quem sequitur *Kingius*: ante vulgabatur: Ἄλις ἔχουσα ὀδυρμάτων ἐμῶν· *Canteri* coniecturam, legentis ἔχουσ᾽ ὀδυρμ. *Battierio* probatam, *Grotius* & *Piersius* recepere, scribentes ἔχουσι ὀδυρμ. Fluxerat ἔχουσ᾽ e versu 1739. nec legitur in Codd. Leid. quorum in altero reperitur Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμῶν· in A legitur ἐμοί, sed supra scriptum γρ. ἐμῶν, hoc invenit, ἔχουσ᾽ etiam omisso, *Eustathius*, ut *Euripidis* excitans ἄλις ὀδυρμῶν ἐμῶν, in Iliad. E, p. 421, 4. —— Ut iambicus evadat, quales vicini sunt, dimeter, scribendum:

Ἄλις γ᾽ ὀδυρμάτων ἐμοί.

in eamdem sententiam in Alcesti v. 1041. legitur: Ἄλις δὲ κλαίειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν. in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1017. Iocaste: ἄλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ. sic rectius legitur in Scholiis ad v. 1066, quam in Edd. ἔχω. Praecepit *Aristoteles* Ethic. Nicom. x, c. XI, εἰς τὰς ἀτυχίας, (καλεῖν τοὺς φίλους) ὀκνοῦντα. μεταδιδόναι γὰρ ὡς ἥκιστα δεῖ τῶν κακῶν, ὅθεν τὸ Ἄλις ἐγὼ δυστυχῶν. quod unde petitum sit non memini: in eamdem mentem Antigone: Ἄλις γ᾽ ὀδυρμάτων ἐμοί, respondet ad ista Patris: Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς·

Vs. 1739. Κόρον ἔχουσ᾽ ἐμῶν κακῶν.] Scribi debet: Κόρον γ᾽ ἔχουσ᾽ ἐμῶν κακῶν. ut versus sit dimeter iambicus, tribus, qui praecedunt, par Κόρον ἔχουσ᾽ est in Edd. tantum *Kingii*, petitum e Cod. Reg. Soc. quocum duo conspirant Leid. ante *Kingium* vulgarant Κόρους ἔχουσ᾽ ἐ. κ. hoc versui quidem satisfacit: sed, quod Codices praebent, vocis usus poscebat: ad syllabam fulciendam lene saepius illud est adhibendum remedium.

Vs. 1740. Ἴθ᾽ ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων] Ex Cod. Cantabrig. sic vulgasse puto *Barnesium* pro ἵνα τε σηκὸς —— Μαινάδος. sequutus est *Kingius*: non aliter legitur in A. Leid. alter praebet ἵνα τε σηκὸς —— Μαινάδων. Sed ἵνα γε sine controversia genuinum. In altero disputari forte potest, Μαινάδων, an Μαινάδος legendum sit. Optime *Cithaeron* ὄρος dicitur Μαινάδων. Sed, quod in Scholiis legitur, ὁ τάφος τῆς Σεμέλης, ad alteram lectionem Μαινάδος magis adpositum videtur. Semeles certe fuit in Cithaerone σηκὸς ἄβατος. *Euripides* Bacch. v. 10, Αἰνῶ δὲ Κάδμον, ἄβατον ὃς πέδον τόδε Τίθησι θυγατρὸς σηκόν. hunc locum cum nostro perite contulit Celeberr. *Petr. Burmannus* in Iove Fulgurat. c. VII, p. 273. Semele potuit Μαινάδος adpellatione designari, quippe quam *Aeschylus* in scenam introduxerit θεὸν σαν καὶ ἐνθεαζομένην, teste *Schol Apollon. Rhod.* I, v. 636. sic enim corrigen-

gendum. *Apollodor.* III, p. 143. *Διόνυσος*, inquit, *ἀναγαγὼν ἐξ ᾅδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην, μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.* idem alii quoque tradiderunt: dudum ante Semelae *Pindarus Thyones* tribuit appellationem; cuius Scholiasta iuvenilem peperit errorem in Animadv. ad *Ammon.* III, fine capitis XII.

Vs. 1742. *Καδμείαν ᾧ νεβρίδα Στολιδωσαμένα*] Legebatur in Edd. *Καδμείαν ὠὴ νεβρίδα.* in Cod. Mſ. quod *Pierſii* novimus indicio, *ὧν νεβρίδα.* literam ſequentem male bis poſitam liquet e Flor. exhibente: *Καδμείαν ἰωὴν ἐβρίην·* in his forte latent ſequentia: *Καδμείαν* (*ἰὼ*) *ἣ* vel *ᾧ* (*ubi*) *νεβρίδα·* Leidenſium alter *ὠὴ* praebet; alter *ὦ*. *Canteri* lectionem, e Scholiis petitam, *ᾧ* corrigentis, firmatam Mſto, quem *ſanctiſſimum* vocat, *Barneſius* recepit in contextum; ſequitur illum *Kingius*; neuter voculae ſignificatum attendit, interpretantes: *In quo templo.* Legerant tamen in Scholiis: *τούτῳ κελεύεις με χορεῦσαι, ᾧ ποτε ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα λυσαμένη·* ſcribendum *ἐνδυσαμένη.* praeterea poſitum *ᾧ*, *ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν·* *cuius gratia*, *cuius in honorem*, vel *cui:* hoc ſenſu praeſertim pronomina frequentantur, *ἐμοὶ*, *σοὶ*, &c. vid. *Henr. Stephan.* App. de D. A. p. 172, 173. *Sophocles* Aj. v. 1064, *Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.* quod non tantum ſignificat, *δι' ὅντινα*, *propter quem*, ſed & *cuius gratificandi cauſa:* Elec. v. 513, *ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν.* ubi Grammatici potius probarent *ὧν* —— *χάριν·* *Ammonius:* *Ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος·* verum *χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν Ἀχιλλεὺς, τουτέστι Μενελάῳ χαριζόμενος·* *Μενέλεῳ χάριν φέρων* legitur in *Eurip.* Iphig. Taur. v. 14. Optime meo iudicio *Gavellus* in *Luciani* Tragodop. v. 75. corrigebat, *Τίνι δαιμόνων ἄγουσι κωμαστὴν χορόν*, & in Anacreonteo carmine *τοῖς Θεοῖσι πιεῖν.* Miſcell. Obſ. vol. X, p. 422. *Aelius Dionyſius*, *Ἀγαθὸς*, inquit, *δαίμων, ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον·* apud *Euſtath.* in Odyſſ. Γ, p. 132, 49. —— Qui ſequitur in Phoen. verſum *Kingio* debemus anapaeſticum: *Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας.* nomen enim ante *Semelae* velut ſequentis verſus legebatur initium.

Vs. 1745. *Χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;*] *Battierio* morem geſſi, ſignumque his interrogandi ſubieci. Solius in Editione *Grotii* *Χάριν ἄχαριν*; & in antecedente verſu legebatur, *ὄρεσ' ἀνεχόρευσα·* utrumque petitum e ſcripto Codice, nam Leidenſis etiam exhibet n. *χάριν ἀχάριστον* neſcio quis alius dixerit: *χάριν ἄχαριν* aliquoties uſurpat *Aeſchylus* Prom. v. 547. Agam. v. 1553. Choëph. v. 40. *Euripides* Iphig. Taur. v. 566, *Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.* genus illud loquendi, Graecis, Latinis, Orientalibus etiam uſitatiſſimum, ſaepe fuit & a variis illuſtratum.

Vs. 1746, 47. [*Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ.*] Hi tandem duo Trochaici *Sophoclei* quatuor *Euripideis* mea quidem opinione ſunt ab interpolatore paucis immutatis praefixi. Primum legi velim in Vs. 1628. notata; tum Sophoclea diligentius conſiderari, quae ſub finem leguntur Oedipodis Tyr. tanquam a choro pronunciata: illic recte poſita, hinc, ut opinor, alieniſſima videbuntur attendenti. *Sophoclis* verba ſunt: *Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε / Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ /* his ſubiunguntur iſta v. 1426, *Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν*; opti-

mo nexu: *videte, cives Thebani, quantas in calamitates inciderit Oedipus hicce*, propter partum decus adeo nobilitatus, atque in altum ſublatus. Sed noſtro loco nexum habent iſta cum ſequentibus nullum: λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, —— Νῦν ἄτιμος —— ἐξελαύνομαι χθονός. *videte, cives Thebani, hicce Oedipus eſt qui ſolvit aenigmata —— Nunc indigne hac regione expellor.* Haec ſola ratio ſufficit: accedit tamen ad illam altera; nihil ſcilicet *Sophocleo* verſu, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, nihil, inquam iſto verſu contineri, quod non complectatur Euripidei, ſine copula ſubiecti, ſententia: Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη. Quanto iam vero videtur ſimilius, ad huius loci marginem *Sophoclea* prius adnotaſſe quempiam, quae parumper mutata deinceps quis in contextum receperit; hoc quanto probabilius, quam inutile furtum hic *Euripidi* tribuere? qui ſupra v. 1682. iam dixerat; Ὁ δ' Οἰδίπους πού καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα; quique fecerat Oepidum dicentem v. 1719. Οὐ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ Καλλίνικον, οὐράνιόν τ' ἔβαν Παρθένου κόρας Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών. Praeterea mutationes ipſae ſapiunt interpolatoris ingenium: *Sophoclea* ſunt: Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι· haec ſunt interpolatoris: Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται· Qui ſequenti verſu *Sophoclis* ᾔδει & κράτιστος tantum ſuppoſuit ἔγνω & μέγιστος· legerat ſcilicet ἔγνω Phoen. v. 1511. ſed, Sophocleis nimis preſſe inſiſtens veſtigiis, ſeſe prodidit interpolator: *Sophocles:* Οἰδίπους, —— ὃς ᾔδη —— ἐλήλυθεν· Noſter ille: Οἰδίπους —— ὃς ἔγνω, —— ἐξελαύνομαι, ſi ſaltem poſuiſſet ἔγνων. & in altero verſu πάτρας κλεινῆς πολῖται. Verum hoc, quando reperitur in Cod. Leid. A, videtur ab horum quoque parente profectum. Ἀθῆναι, Θῆβαι, paſſim dicuntur κλειναὶ, ſaepiusque legerat & in Euripideis ille notum illud celebrium civitatum epitheton. Quis rem tantillam ignorantem *Scaligerum* crederet κενὸν βάθρον repoſitum in *Euripidis* voluiſſe Iphig. Aul. v. 1263, ubi vulgatur: Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον· & ſine controverſia corrigi debet κλεινὸν βάθρον· ſicuti κλεινὴ Μίλητος, pro καινὴ, in *Archeſtrati* id ipſum frequentantis, verſu apud *Athen.* VII, p. 319. E. τὸ κλεινὸν Ἴλιον, Ἰλίου, nec non Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν, dixit *Euripides* Troad. v. 25. Helena v. 104. Elec. v. 5.

Vs. 1748 —— 1751. Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.] Egregiam ſane ſententiam Trochaici quatuor abſolvunt, quam duo praefixi vitiabant. Hos neminem fore ſpero qui eo voluerit tanquam Euripideos tueri, quod illorum etiam ultimo ſimillima legantur in *Sophoclis* Philoctete ſuperſtite v. 1310, Ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν. haec Sophoclea cum Euripideis noſtris, elegantiſſime redditis Latine, comparavit *Conr. Rittershuſius* in Epilogum L. II. Fab. *Phaedri.* Similes multae poſſent congeri ſententiae, quae nihil tamen ad priora labefactanda conducerent. In his ipſis quanta, quaeſo, diſſimilitudo? Nihil in v. 1751, nonnihil fuit in reliquis novatum: Vs. 1750, ſyllaba deficiebat olim: Ἀτὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι, *Gul. Canterus* Ἀλλὰ γὰρ τί repenendum coniectabat; ſic *Grotius* vulgavit tum in Edit. Phoen. tum in Excerptis, Codicem ſequutus ſcriptum, ut ex eius notis liquet in Excerpta: Leidenſis uterque praefert id ipſum, quod etiam in Cantabrig. legi ut crederemus, plurimos hic excitat in re minima teſtes non neceſſarios *Barneſius:* hunc tamen laudo, quod

quod lectionem fluxisse deteriorem viderit e v. 385, quem ob sententiae similitudinem in ora notarant. —— Vs. 1748. vulgabatur olim: Ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον· optime *Barnes.* & & *King.* Σφιγγὸς ὃς μένος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη· Quod sequitur: Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός· sic scriptum erat in utroque Cod. Leid. atque ita repererat in Cantabrig. *Barnesius*: hic quoque versus perperam olim legebatur in Edd. Νῦν δ' ἄτιμος, οἰκτρὸς, οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός· a prioribus hic quoque distabat Editio *Grotii*, vulgantis: Νῦν ἄτιμος, οἰκτρὸς, αὐτῆς ἐξελαύνομαι χθονός· *Grotium* sequitur *Piersius.* In lectione, quam Codicibus firmatam recepi cum *Barnesio Kingio*que, dubites quo sensu sit αὐτὸς capiendum: mihi *solum* significare videbatur supra ad V. 1235. Regem enim exulem praeter Antigonen nemo comitari dignabatur. Polynices v. 630, γαῖαν καὶ θεοὺς, inquit, μαρτύρομαι, Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός· eorum vice legitur hic αὐτὸς, οἰκτρός· Literam forte quis tollendam suspicetur legendumque: Νῦν ἄτιμος, αὖος, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός. sive *senem*, seu *bonis destitutum* interpretari placeret, neutrum hinc alienum videretur: sed vocem Comici potius frequentarunt quam Tragici; nec in αὐτὸς quidquam desidero.

Vs. 1752. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν Βίοτον κατέχοις, Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.] Adhibuit ista *Lucianus* in Piscatore §. 39. Utrum hic quoque fuerint ad *Euripide* collocata, an ab alio huc ex Orestis fine translata, mihi quidem non constat: claudunt eadem Iphigeniam in Tauris. *Scholiastes* ad finem Orestis, τοῦτο, inquit, διὰ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ἐστιν, ὡς νικήσαντος ἐπὶ τοῦ δράματος. hoc quidem vereor ut Phoenissis possit adplicari, quae cum primum fuerant commissae, victus ab *Euphorione* discessit & *Sophocle* Noster, cuius, victoriam desiderantis, voto rarissime responderunt iudices Attici: hoc etiam adhibuisse potuerat *Oenomaus* ad irridendum Oraculum *Euripidis* patri Mnesarcho divinitus datum: Ἔσται σοι κοῦρος —— ὃς —— στεφέων ἱερῶν γλυκερὴν χάριν ἀμφιβαλεῖται. quod ex *Oenomao* servavit *Euseb.* Praep. Evang. v, p. 227. D. quodque non minus ac reliqua liberrimi oris Philosopho sibi sumit exagitandum. Sed *Euripides* etiam posterorum aequiora fuit quam suae aetatis hominum expertus iudicia.

F I N I S.

ALEXANDER AETOLVS

hos de Euripide versus composuit:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν
ἐμοί γε προσειπεῖν,
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον με-
μαθηκὼς,
Ἀλλ' ὅ, τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ
Σειρήνων ἐτετεύχει.

GELLIVS N. A. XV. C. XX.

Quae feruntur in Edd. in tres versus anapaesticos coëgi, duabus vocibus auctoritate Franeq. Codicis Ms. praetermissis. Praeterea syllabam abstuli; voce ἀρχαίου in minus notam χαιοῦ commutata. Nobili genere satus & dives erat Anaxagoras.

SCHO-

SCHOLIA
VETERVM GRAMMATICORVM
IN
EVRIPIDIS PHOENISSAS

Ex Codd. MStis, praesertim Augustano, supplevit, emendavit, nunc primum editis locupletavit plus quam ducentis, notisque instruxit

L. C. VALCKENAER.

LECTORIS.

A Scholiis olim editis distinxi signis diversis tum quae Barnesius & Kingius e Codicibus scriptis protulerunt, tum a me nunc primum e Leidensi Codice, sed praesertim ex Augustano, vulgata: distinguuntur autem huiusmodi signis:

† *Scholia e Codice Baroc. 74 a Kingio repetita.* †

‡ *Scholia Codicis* c. c. c. *sive Collegii Corporis Christi Cantabrig. partim a Barnesio, partim a Piersio, a Kingio pleraque vulgata.* ‡

* *Scholia quaedam e Codice Vossiano Leid. a me transscripta.* *

" *Scholia ex Augustano Codice pervetusto nunc primum evulgata: singulis li-*
" *neis horum Scholiorum haec signa praefiguntur.* "

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΤΩΝ ΠΑΝΥ ΔΟΚΙΜΩΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΣ.

1 Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Ἥλιον ἀποτείνει Ἰοκάστη, δυσχεραίνουσα διὰ τὰ συμβάντα.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἔθος ἔχουσιν οἱ Τραγικοὶ παρέχειν τοὺς ἥρωας θεοῖς τὰς συμφορὰς ἀπολοφυρομένους, ὡς καὶ ἐν Μηδείᾳ,

Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε, γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, [1] Μηδείας τύχας.

Ἄλλως. Παλαιά τις φέρεται δόξα, ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδῃ, ὅτι μὴ προέταξε τούτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς,

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος [2] ἐν Τροίᾳ ποτέ

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις. Ὦ διοδεύων τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὁδὸν τὴν παρὰ τοῖς ἄστροις, ὅ ἐστι τὴν παρὰ τοῖς οἴκοις τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. ὅτι γὰρ Ἄστρα φησὶ τοὺς οἴκους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, [3] Ἄρατος εἴρηκεν, —— αὐ-

1 Μηδείας τύχας] Ex edita Medea v. 58, reposuit *Barnesius* pro δεσπότῃ. Augustanus Codex, qui Scholia complectitur in Phoenissas, praebet δεσποίνης τύχας· hoc a *Scholiaste* scriptum videtur, alterum ab *Euripide*: *Medeae miserias* invenerat *Ennius*. Μολούσαν legit in hoc versu Conditor dramatis Χριστοῦ πάσχοντος v. 57. *Philemonem* μολούσῃ legisse liquet ex *Athen.* VII, p. 288. D.

2 Ἐν Τροίᾳ] *Kingius* posuit pro Ἠλέκτρα, seu e Cod. Mſ. sive e primo versu *Sophoclis* Electrae petitum. Aug. Cod. ἠλέκτρα· quae praecedunt, sic scripta praeferens: ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους. ὁ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν ἠλέκτραν ὁ Σοφοκλῆς. Vulgatis, si μὴ abiiciatur, sensus inerit commodus.

3 Ἄρατος εἴρηκεν] Phaenom. v. 543, 544. Versuum alterum, qui mendose scriptus ferebatur in Schol. *Barnes.* emendavit ex Edd. *Arati*; monuit in altero legi non οἴκους, sed ἄστρα· Georg. autem *Arnaldus* Lect. Gr. p. 163, genuinam *Arati* scriptionem, ὅσῳ περιτέμνεται οἴκους, contendit in Scholiis nostris conservatam: ἄστρα, quod

—— αὐτὰρ ἑκάστη
Ἴση μετρηθεῖσα δίω περιτέμνεται ἄστρα·
Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι

„ Ἄλλως. Ἐπειδὴ κυκλοτερής ὁ οὐρανός. ἢ ἐπεὶ ἑλικοειδὴς ὁ ζωδιακὸς κύκλος,
„ καθ' ὃ φέρεται ὁ ἥλιος. "

3 Θοαῖς ἵπποισι] Λείπει ἡ σὺν ἵν' ᾖ, σὺν θοαῖς ἵπποισι. καὶ Ὅμηρος,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' ——
καὶ ἐν Βάκχαις
Αὐτῇσιν ἐλάταις.
καὶ ἐν Ἱππολύτῳ.
Αὐτῇσιν δεσμοῖσιν ἁρμόσας πόδα. καὶ ἔστιν Ἀττικὴ ἡ συνήθεια. ἔδει δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου ἀρσενικῶς αὐτοὺς ὀνομάσαι. τέσσαρες δὲ εἰσί, [5] Χρόνος. Αἴθων. Ἀστραπή, Βροντή, [ἄλλοι δέ φασιν, ὡς δύο Λάμπων καὶ Φαέθων.] ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους, [6] Σώφρονι, τὰν ἵππον. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ,
Αἳ ἐνδακοῦσαι στόμια.
καὶ παρ' Ὁμήρῳ.
Αἳ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

4 Ὡς δυστυχῆ καὶ ἀσεβῆ. Φησί. τὴν αἰτίαν τοῦ Ἡλίου δυστυχῆ καλῶν. πῶς δὲ ἀσεβῆ, ὁπότε καὶ Ἡσίοδος τινὰς τῶν ἡμερῶν ἀποφαίνει πονηράς;

Ἄλλως. Οἱ κακοδαιμονοῦντες, καὶ τὰς ἄλλων εὐδαιμονίας ἀτυχίας νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ μετρούμενοι.

Ὡς

quod exhibent Edd. *Arati*, hic autem Cod Aug. sine dubitatione restitui, tanquam profectum a Scholiaste. conf. *Eustathius* in Il. Δ, p. 339, 52. *Aratea* sic erant in Aug. Cod: scripta: αὐτὰρ ἑκάστη ἴση μ. —— περιτέμνεται ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν· his proxima subiiciebantur ex isto Cod. nunc vulgata. Quae praecedunt *Arati* nomen, ὅτι γὰρ Ἄστρα φ. τ. ο. π. ζ. κ. in Edit. *Barnesii Kingiique* male fuerant omissa.

4 Ἐν Βάκχαις] In Bacchis frequens quidem *abietum* mentio; sed haec verba, Αὐτῇσιν ἐλάταις, non invenientur, olim fortasse lecta v. 741, κορυφὰς δὲ Αὐτῇσιν ἐλάταις ἀναπεφυρμένας αἵματι quae non postponerem vulgatis, Ἐπαζ' ὑπ' ἐλάταις. Versus ex Hippolyto citatus est 1189, in quo positum ἁρμόσας pro ἁρμόσαι, ad mentem viri D. Miscell. Obs. 1, p. 419. *Homerica* sunt in Il. Θ, 24.

5 Χρόνος, Αἴθων,] Nomen esset Αἴθω femininum: erant autem solis equorum duo mares. Αἴθων corrigit *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 169. & in Cer. v. 67. *Aethon*, an *Aethops* dicatur, perparum refert: scripsisse Grammaticum arbitror non χρόνος, sed Ἠῷος, Αἴθοψ, Ἀστραπή, Βροντή. *Hyginus* Fab. CLXXXIII, *Eos —— Aethops —— funales sunt mares: feminae iugariae, Bronte, —— Sterope:* quae sequuntur apud *Hyginum*, *Item quos Homerus tradit, Abrax, Asto Therbeeo*, sic videntur integranda: *item quos Euhemerus tradit, Labrax, Aethon, Therme, Eoe*. unum e maribus Αἴθοπα dixerat *Euripides*. Quae parenthesi leguntur hic interserta, *Kingio* debentur, e Codice forsan Cantabrig. descripta.

6 Σώφρονι] *Sophronis* hic nomen latere primus indicavit *Thom. Stanlejus* in *Aeschyli* Choëph. v. 294. Eodem modo ut hic olim erat obscuratum, *Moncejhonium* decepit in Diar. Ital. p. 214. citabatur testis

Ὡς δυστυχῆ] [7] Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι, διά τε τὸν Ἁρμονιακὸν γάμον, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ εἱστιάθησαν, καὶ τὴν Διονύσου καὶ Ἡρακλέους γένεσιν· νοσεῖν δὲ ἤρξατο, ἐξ οὗ ἐπεκινώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν. τὰ τοιαῦτα δ' οὐ πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀλλ' ὡς οἱ λέγοντες πάθους ἔχουσιν. Εὐεπίφορος δὲ ὁ Εὐριπίδης πρὸς ἕτερα πρόσωπα περιτρέπειν τὴν τῶν δυστυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρειν. καὶ [8] ἐν Τρῳάσιν ἡ Ἑλένη φησὶν,

Πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν,
Πάριν τεκοῦσα. —— καὶ ἐν Ὀρέστῃ,
Σύ τοι, φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,
Ἀπώλεσάς με. ——

κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Ὅμηρος,

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας εἴσας,
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

καὶ Εὔμαιος συμπαθῶς ἔχων πρὸς τὴν Ὀδυσσεία φησὶν,

—— ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι.

καὶ τοι τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τῶν Διοσκούρων ἤδη θεῶν ὄντων, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπαρκούντων. Ἔτι δέ τινες ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ, ὡς οὐκ ἀκολούθως γενεαλογήσαντι· εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐβούλετο τὰ πράγματα λέγειν, ἐχρῆν τὴν ἐκ Φοινίκης [9] αἰτίαν τοῦ Κάδμου κατὰ λεπτὸν μετὰ τῆς αἰτίας διηγήσασθαι· εἰ δὲ ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀρχῆς, ἔδει ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων ἄρξασθαι πρὸς τὴν ῥῆσιν, ὅτι, εἰ μὲν ἄνωθεν ἤρξατο, μακρὸς ἂν ἦν ὁ λόγος· ἄλλως τε οὐκ ἔπρεπε Θηβαίαν γυναῖκα ἀκριβοῦς τὰ ἐν Φοινίκῃ ἐπίστασθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων, πολλὰς ἂν τῶν περὶ τὰς Θήβας συμφορῶν παρέλει-

stis in Scholio ad *Gregor. Nazianz.* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος, non *Apollodorus de Sapiente*, ut ille interpretabatur, sed *Apollodorus commentario in Sophronis mimos*: conf. *Athenaeus* III, p. 89, A. VII, p. 281. E. *Etymologus*, p. 72, 50. *Athenaei*, ni fallor, Epitome fraudi fuit *Eustathio* in Il. Σ, p. 1226, 37. tribuenti, quae *Sophronis* erant, *Apollodoro*. *Montefalconius* rem bene gessit in simillimo Scholio, quod in Bibl. [illegible] posuit Coislin. p. 121. ubi *Sophron* quoque commemoratur. In Bibl. [illegible] citato pro Οἰωνοῦ portentoso [illegible] reponendum Ἰσμηνοῦ monuit me aliquando vir Summus *T. H.* —— Ceterum hoc Scholio nostro in Phoen. *Spanhemius* utitur in *Callim.* h. Dian. v. 102. —— *Homeri* versus citatur Il. Ψ, 376. *Euripidis* ex Hippol. v. 1 23. [illegible] sic recte [illegible] vocem ultimam exhibet Cod. Reg. Parisin. hinc στόμια pro στόμα repositum.

7 Καὶ μὴν τότε] In Aug. Cod. haec ita iunguntur praecedentibus: Οἱ κακοδαιμονοῦντες καὶ τὰς πρώην εὐτυχίας ἀτυχίας (ut in Edd. εὐδαιμονίας, ἀτυχίας· sic infra in Phoen. v. 1600, οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς —— καὶ τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας ἀποκαλοῦσι.) νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ βαρυνόμενοι· καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν, διά τε τὸν Ἁρμονίας γάμον, ἐν ᾧ θεοὶ ἡστιάθησαν· sequuntur reliqua usque ad πάθος ἔχουσιν. in Edd. tum subiecta, ab Εὐεπίφορος —— usque ad vocem δακρύων, aberant ab Aug. Ms.

8 Ἐν Τρῳάσιν] Vs. 919. Qui sequitur ex Oreste locus, legitur v. 584. *Homerica*, hic & alibi saepius a *Barnesio* designata, sunt in Il. E, 62, 63. Od. Ξ, 68. horum alterum ex Edd. supplevit *Barnes*.

9 Αἰτίαν] Corrige, sodes, ἀποικίαν τοῦ Κάδμου.

λιπεν. Ἀκταίωνα μὲν γὰρ αἱ οἰκεῖαι κύνες διεσπάσαντο, Πενθέα τε τὸν υἱὸν [10] Ἀγαυῆς, Σεμέλην τε ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς· καὶ τὸν Ἰνοῦς υἱὸν Λέαρχον μὲν μανεὶς ὁ πατὴρ Ἀθάμας ἀπέκτεινε· Μελικέρτης δέ, μετὰ τῆς μητρός, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ Νιόβης τε παῖδες ἐτοξεύθησαν, καὶ αὕτη λίθος ὁρᾶται δακρύων.

† Ὡς δυστυχῆ] Δυστυχῆ ἀκλινῆ λέγει, οὐ δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διότι ἐν αὐτῇ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας αὐτῶν. †

5 Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε] Λιβύης, τῆς Ἐπάφου καὶ Ποσειδῶνος, Ἀγήνωρ, καὶ Βῆλος· Ἀγήνορος δὲ καὶ [11] Ἀντιόπης τῆς Βήλου, Κάδμος, Κίλιξ, Φοῖνιξ, ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες. Φοίνικος καὶ Τηλέφης τῆς Ἐπιμεδούσης, Πείρως, Ἀστυπάλη, Εὐρώπεια, Φοινίκη· ἔνιοι δὲ ἀντὶ τῆς Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί.

† Κάδμος] Ἀγήνορος θυγάτηρ Εὐρώπη, ἣν λαβὼν Ζεὺς εἰς Κρήτην ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς ἤγαγεν· ὁ δὲ περιήρχετο ζητῶν· καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κάδμον, Θάσον, Κίλικα, καὶ Φοίνικα ἀπέστειλε ψηλαφήσοντας μαθεῖν. Κάδμος οὖν τὸν χρησμὸν λαβὼν εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερόν, ἐπάχθη δάμαλιν λαβεῖν, καὶ ἀπερχόμενον ἐλαύνειν ἔμπροσθεν, καὶ, ὅπου κλιθεῖσα ἡ δάμαλις πέσῃ, κτίσαι πόλιν. κτίζει οὖν Θήβας. καὶ τὸν δράκοντα ἀναιρεῖ, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἀνεφύησαν οἱ γίγαντες †

6 Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα] Εἰ μὲν ἐπὶ πάσης τῆς Φοινίκης ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ παραλίαν· εἰ δ' ἐπὶ μιᾶς πόλεως, ἐκδεκτέον τὴν Τύρον. νησιάζεται γάρ, ὡς καὶ ἑξῆς φησι,

Τύριον οἶδμα λιποῦσ', ἔβαν
Ἀκροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου·

ὅτι ἐστὶ τῆς Φοινίκης νῆσος Τύρος. καὶ

Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν
Τύριος ——

Ἄλλως. Τὴν Τύρον. νησιάζεται γὰρ [12] [ἡ Φοινίκη.] Προληπτικῶς δὲ ὁ λόγος· οὐδέπω

10 Ἀγαυῆς] Sequentis vocis prima litera huic perperam adhaesit scribendum, Ἀγαυή· Πενθέα τε τὸν υἱὸν Ἀγαυὴ, nempe διεσπάσατο.

11 Ἀντιόπης τῆς Βήλου] Corrigendum arbitror Ἀργιόπης τῆς Νείλου. *Antiope* & *Argiope* non sunt in hac genealogia diversarum mulierum nomina, quod suspicabatur *Thom. Galeus* ad init. libri III, Biblioth. *Apollod.* sed Ἀντιόπη librariis debetur; germanum nomen est Ἀργιόπη. *Pherecydes* apud *Schol. Apollon. Rhod.* III, 1185. Ἀγήνωρ γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου· ——— ἔπειτα ἴσχει (corrigo: ἔπειτα γαμίσκει) Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. ter *Hygino* memoratur *Argiope*, *Muncker* ad cap. VI, Scholii nostri partem hanc excitat & *Schol. Apollon.* —— Quae sequuntur in hoc Scholio, fortasse *Pherecydea*, Φοίνικος καὶ Τηλέφης &c. emendata dedit *Barnesius*; ante vulgabatur Φοινίκης καὶ Τηλέφου Ms. Aug. e quo pauca quaedam hic inserui, dabat etiam Τηλέφης· pro Πείρως autem Πείρως. ——— Sequens Scholion, me tacente, facile liquet recentius esse nec magni pretii; qualia sunt omnia a *Kingio* vulgata e Codice Barocc. horum nullum, sed vetera duntaxat Codex repraesentabat Aug.

12 [ἡ Φοινίκη.] *Delendum* ἡ Φοινίκη *hominis indocti adsumentum*, inquit Celeberr. *T. H.* in *Luciani* lud. Voc. p. 87. Docti Grammatici nota, Τὴν Τύρον· νησιάζεται γάρ· ab eo, qui Scholia collegit, poterat omit-

του γὰρ ἐκαλεῖτο Φοινίκη· ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησὶν, [13] ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες

Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται.
Φοῖνιξ, ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει,
Καὶ Θάσος. ——

τοῦτον οἱ ποιηταὶ Πίνακον καλοῦσι, Πολύδωρον δὲ, διὰ τὸ πολλὰ δῶρα εἰληφέναι τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ. γενεαλογήσας δὲ ἕως Λαΐου, ἀνατρέχει [14] πρὸς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.

7 Παῖδα γήμας Κύπελλος] [15] Δέρκυλλος, Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν εἶναι φησὶν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἐγή-

omitti; recentior enim, cuius verba praecesserunt, suis eadem iam inseruerat: utrobique tamen haec etiam exhibet Aug. Cod. posteriori quidem loco sic posita: τὴν τύ(ρ)ον γὰρ νησιάζεται ἡ Φοινίκη.

13 Ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες] Hunc in modum ista scripta leguntur in Aug. Cod. ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος κοῦροι Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ (pro ἡ restitui) Κ. κ. Φ. ο. π. τοὔνομα ἡ χώρα φέρει, καὶ Θάσσος. Πολύδωρον τοῦτον ὁ ποιητὴς Πίνακον καλεῖ. Postremum illud nomen depravatum videtur. In Addendis ad fragmenta Dramatum deperditorum *Euripidis* hos e vulgatis hiantes nobis senarios fabricatur *Barnes.* p. 522. Ἦσαν γὰρ οἱ μὲν παῖδες οἱ Ἀγήνορος / Κίλιξ, ἀφ' οὗ ἡ Κιλικία κικλήσκεται· / Φοῖνιξ, ὅθεν περ &c: verba videntur Scholiastae: ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες. haec forte fuerunt *Euripidea*:

. . . . . . Ἀγήνορος κόροι,
Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοῖνιξ θ', ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει,
Καὶ Θάσος. ——

ni fallor, e Phryxi Prologo repetita; quod de Cadmo legitur apud *Plutarch* de Exilio p. 607. B. Φοῖνιξ πεφυκὼς, ἐκ δ' ὁρίζεται γένος· ad eumdem fortasse dramatis Euripidei prologum pertinuit; sed ultimam senarii vocem γένος in χθονὸς libenter mutaverim.

14 Πρὸς Κρέοντα] Deerat in Edd. praepositio: πρὸς intersertum a *Barnesio*; quidni scriberetur ἐκτρέχει εἰς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. Ceterum haec adnotatio postrema versum spectat decimum: ex Aug. Cod. haec erant enotata: Ἐγὼ δὲ παῖς] Γενεαλογήσασα ἕως Λαΐου ἀνατρέχει εἰς τοὺς . . . καὶ Ἰοκάστης. his in Ms. proxima sequebantur, quae ad suum locum v. 12, retuli. Non erat hic in Aug. Cod. lacuna; sed qui Codicem adhibuit literarum obscuros quosdam ductus posuerat, sic forsan implendos, ut legatur, εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκάστης· nisi quis malit, εἰς τοὺς περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. ——— Quae praecedunt, Τοῦτον οἱ Ποιηταὶ &c. pertinent ad *Polydori* nomen v. 8.

15 Δέρκυλλος ——— φησί] Aug. Ms. Δέρκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος Ἄρεως Θηβαίου φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα. hinc nomen saltem Ἄρεως lucramur, cuius *Thebanus* ille *Draco* fuerit filius. *Palaephatus* π. Ἀ. c. VI, ἦν βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δράκων, Ἄρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας ἐβασίλευσεν. Scripserat forte vetus enarrator: Δέρκυλλος μὲν, Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοὔνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασιλέως δὲ Θηβαίων, φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα. Scholiastae verbis usus est *Munckerus* in *Antonin Liberal.* c. 11, ad *Micylli* confutandum errorem, *Dercylum* in Serpentis proprium nomen transformantis. Historico veterrimo nomen fuit Δέρκυλλος sive Δερκύλος· (sic nomen illud scribitur in fine senarii apud *Athen.* x, p. 458. B. ut Δημύλος, Χαρμύλος, Χρεμύλος.) *Clemens Alex.* Strom. 1, p. 381, 12. Ἴλιος ἑάλω ——— Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ἐπὶ δέκα, ὥς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος· Ἀγίας δὲ, καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ, μηνὸς Πανήμου ὀγδόῃ φθίνοντος. eximetur historicorum numero *Dionysius Argivus*, si, pro Διονύσιος, hic restituatur Δεινίας ὁ Ἀργεῖος· notissima *Diniae* fuerunt Argolica: de multis unum ponam huic nostro simillimum locum: *Schol.* in *Sophoclis* Elec. v. 283, Agamem-

γημαμένῳ Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ, [16] Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι λέγει, Κάδμον δὲ παραπλεύσαντα τὴν Σαμοθρᾴκην, ἁρπάσαι αὐτήν· τὴν δὲ εἰς μνήμην τῆς μητρὸς ὀνομάσαι τὰς Ἠλέκτρας πύλας, καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Σαμοθρᾴκῃ ζητοῦσιν αὐτὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς. [17] Δημαγόρας δὲ, ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἠλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθρᾴκην, [18] ἔνθα συγγενομένη Διῒ ἔτεκεν [19] Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλεύσαντα μετὰ Θάσου, ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς, μυηθῆναί τε, καὶ μυούμενον ἰδεῖν τὴν Ἁρμονίαν· προνοίᾳ δὲ Ἀθηνᾶς, ἁρπάσαι αὐτήν. † [20] ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὸν, οὐ τὴν Ἁρμονίαν λέγουσι γεγαμηκέναι. †

12 Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με] [21] Ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς Ἡρωΐνης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι Ἐπικάστην καλοῦσιν, καὶ Ὅμηρος,

Μη-

monem scribit trucidatum XIII μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν, numerus libri III apud Clementem ad Diniae quoque nomen potius pertinuit quam ad illud *Dercyli* vel *Dercylli*, qui nescio num alibi citetur praeterquam his in Scholiis, & apud *Athenaeum* III, p. 86. F. vid. *Is. Casaubon.* Anim. III, c. V. *Dercylli*, quae nuspiam fuerunt, plura nominat fraudulentus ille nugator, qui sub *Plutarchi* nomine conflavit libellos mendacissimos, de Fluminibus, & περὶ παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, praeterea quinque Ἐρωτικὰς Διηγήσεις. Quae, praeter *Argolica*, memorat in *Dercyllo Ger. Io. Vossius* de Hist. Gr. L. III, falsarii fide nituntur.

16 Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος] Aug. Cod. Ἔφορος δὲ Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι. vulgatam genuinam esse, praeter cetera, monstrant proxime sequentia; quibuscum poterit comparari *Stephanus Byz.* in Δαρδανος.

17 Δημαγόρας δὲ] Non de nihilo est, quod additur in Aug. Cod. Δημαγόρας δὲ καὶ, ——— *Demagorae* namque, aut, si quis ita scribi malit, *Timagorae* convenit cum *Ephoro*, filiam Atlantidis Electrae fuisse Harmoniam uxorem Cadmi; sed hic rem paulo tradiderat explicatius quam fecit *Ephorus*: conf. *Mnaseas* apud *Stephan. Byz.* in Δάρδανος.

18 Ἔνθα συγγενομένη Διῒ, ἔτεκεν] Nihil ex Aug. Cod. hic enotatum differentiae, nisi ἠτεκνώσε pro ἔτεκεν supra ad v. 4, ubi legitur Ἐξ οὗ ἐτεκνώθη Λαΐος, e versu Phoen. 875. Ms. habet ἐξ οὗ καὶ ἠτεκνώθη Λαΐος.

Nostro loco legendum videtur: ἔνθα συγγενομένη Διῒ τεκεῖ. Attigit haec Celeberr. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I, p. 369, 9.

19 Ἡμιθέαν,] Corrigendum arbitror Ἠετίωνα· Praeter Harmoniam filios tantum habuit Atlantis Electra Dardanum, & Ἠετίωνα, qui plerisque dicebatur *Iasion*. In versum Phoen. 1136. Scholion erat in Aug. Cod. sic emendandum: ἱστορεῖται ἡ Ἠλέκτρα, τρεῖς παῖδας ἔχειν, Δάρδανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμασαν, καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γήμαντα τὸν Κάδμον ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλεκτρίδας πύλας ὀνομάσαι τὰς Θήβας.

20 † Ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν κ. τ. λ.] *Kingio* debentur ista, ni fallor, e Barocc. Codice petita. Sensu vacabant olim loco non suo sic scripta: ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτραν αὐτὸν οὐ τὴν Ἄτλαντος λέγουσι γεγαμηκέναι. Haec dedit ad *Hygini* c. VI. *Thom. Munckerus*: Ἔνιοι δὲ ἀντὶ Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί. Aug. Cod. sequentia praebet alio loco: Ἐκ δὲ τοῦδε Λαΐου: ἔνιοι Ἁρμονίαν λέγουσιν αὐτὸν τὴν Ἠλέκτρας γεγαμηκέναι. Quomodocunque scripta, recentioris est nota, e veteri Scholio, prouti solebant, excerpta. Si credidit is, Cadmum non filiam duxisse sed matrem, mendose scriptis *Ephori* verbis videtur deceptus.

21 Ἀσφαλίζεται κ. τ. λ.] Vetus Scholion, quod & in Aug. Cod. legebatur, ex Edd. restitui; rejectis quae *Kingius*, his obliteratis, dederat ex Baroc. Cod. Οὐ μόνον Ἰοκάστην ἑαυτὴν καλοῦσιν ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν, Od. Λ, 270.

Quan-

Μητέρα δ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην.

13 Γαμεῖ δὲ Λάϊος] [22] Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντος φησὶν αὐτὸν γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα. οἱ δὲ δύο τὸν Λάϊον φασὶ γῆμαι γυναῖκας, Εὐρύκλειαν, καὶ Ἐπικάστην καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασὶν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνειαν [23] Αἰγύπτιος δέ φησιν, ὡς, ἐκ χρησμοῦ τοὺς παῖδας ἀκούσας ἀλληλοκτονήσειν, ἐξέθηκε τὸν Πολυνείκην Μήστωρ δὲ, ἀμφοτέρους ἐκτεθῆναι.

14 Χρόνια] Ἤγουν χρονίως, ἐπὶ πλείω παρέκτασιν χρόνου ἔχων τὴν μετ' ἐμοῦ συνοίκησιν ἐν τοῖς δώμασιν

15 „ Ἐλθὼν ἐρωτᾷ] Ἐρωτᾷ μὲν τῆς [24] ἀπαιδίας τὴν αἰτίαν· αἰτεῖ δὲ τῆς ἀρρενογο-„ νίας τὴν εὐτυχίαν."

17 † Εὐίπποις ἄναξ] [25] Κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν Εὐριπίδης εἰς δοτικὴν τὸ ἄναξ συντέταχεν· ἐκεῖνος γὰρ ἀεὶ τούτῳ χρῆται τῷ πλαγιασμῷ. †

18

Quarto rectius Scholiastes antiquus: οἱ παλαιότεροι (Mſ. Aug. οἱ παλαιοὶ) Ἐπικάστην (addatur αὐτὴν) καλοῦσιν. *Schol Homeri*: Ἐπικάστην] τὴν παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἰοκάστην.

22 Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντος] Non [illegible] φησὶν, ὁ γενεαλόγος procul dubio, memoratus *Laërti*. [illegible] xiſſe Euryclíam Ecphantis filiam. Secundum *Pi*[illegible] *recyden* in Schol. ad v. 53, Oedipus fecundis nuptiis [illegible] memoratam Euryganen, vel Eury[illegible] Periphantis filiam. [illegible] adparebit *Fabricii* [illegible] p. 659 ubi tanquam Scriptor [illegible] ſtat *Ecphantus*. Eſt in [illegible]

23 Αἰγύπτιος δέ φησιν,] [illegible] legitur in [illegible]

„ leg. *Ægis*, ſive *Æg*[illegible]

„ [illegible]

„ [illegible]

„ mens Alex. [illegible] Strom. [illegible]

24 Ἀπαιδίας.] In [illegible] quod [illegible] ſitatam, & ab hoc [illegible]

ἀρρενογονίας τὴν εὐτυχίαν, Grammaticum ſcripſiſſe ſuſpicabar, τῆς εὐπαιδογονίας τὴν αἰτίαν. venuſte τὴν ἀπαιδίαν dicere potuit οὐ παιδογονίαν, more loquendi non tantum ele[illegible] (vid. *Ios. Scaliger* Caſtig. in *Catull*. p. 73, & *Car. Andr. Duke*[*rus*] in *Thucyd*. p. 89. 58.) ſed & plebeio, certe communi genere ſermonis [illegible] quod [illegible] *Ioach Kühnius* in *Diogen. Laërt*. IX, §. 77. ſed *Epicuro* ἡ ἀπαθανασία dicebatur οὐ [illegible] *Euſtathio* teſte in Il. Λ, p. 81, 2. qui hanc ipſemet ſcribendi normam ſectatus eſt in Il. Θ, p. 583, 50. [illegible] Il. Ρ, p. 1123, 4. [illegible] Il. Ω, p. 1492, 22. [illegible] *Huetius* attigit notis ad *Origenis* Comment. p. 78. —Iſta talia ſunt in Alexandrina V. T. converſione non nulla. [illegible] tamen ex [illegible] *Deu*[illegible] *Heſ*[*e*]*ae* VIII, 6. *Ieſai*. LV, [illegible] I, 6. *Pſalm*. CVI, 40. [illegible] X, 11. Quos *Ignatius* [illegible] al is οὐχ ἱερεῖς, & μὴ ἱερεῖς [illegible] vid. *Car. Du Cangius* Gloſſ. [illegible] *Barnabae* c. IX, p. 23. ad Conſtit. Apoſtol. II, c. XXVIII, [illegible]

25. Κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν] [illegible] Cod. [illegible] O., e [illegible]

den-

18 Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα] Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησὶ· [26] Σχιστὰς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. Εὐριπίδης δὲ, ταυτὸ τοῦτο φάσκων, τήν τε ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οἰκείως ἐχρήσατο, τεχνικαῖς ταῖς μεταφοραῖς σπόρον καὶ ἄλοκα λέγων.

„ Ἄλοκα] Αὔλακα· αὖλαξ δὲ, ἡ τομὴ τῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς δὲ λέ-
„ γει, αὔλακα μὴ σπεῖρε, ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς γῆς μὴ συνέρχου τῇ γυναικί."

21 Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς] [28] Ἐκ τοῦ οἴνου εἰς ἡδονὴν τραπείς. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δοὺς εἰς εὐωχίαν. καὶ πῶς, προεγνωκυῖα τὸν χρησμὸν, ἡ γυνὴ οὐκ ἀπέτρεψε τῆς μίξεως τὸν Λάϊον; ἢ ἐὰν ὕστερον εἶπεν αὐτῇ ἢ εἶπε μὲν, ἡ δὲ ὑπώπτευε τὸ ῥηθὲν εἶναι ψεῦδος, διά τινα ἔρωτα Χρυσίππου.

† Εἰς βακχεῖον πεσὼν] Μεθυσθείς. †

24 Λειμῶν' ἐς Ἥρας] [29] Ἢ ὅτι πᾶς Λειμὼν ἱερόν ἐστιν Ἥρας. ἢ ὅτι Κιθαιρωνίας Ἥρας

densi Mſ. reſtitui Κατὰ ζῆλον Ὁμ. atque inde recepi συντέταχεν· infra legitur Ὁμηρικῷ ζήλῳ ad v. 88. Inter Tragicos inprimis *Sophocles* dicebatur ὁ Φιλόμηρος, & ὁ ζηλωτὴς Ὁμήρου. Dramata ſua fatebatur *Aeſchylus* eſſe τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

26 Φησὶ Σχιστὰς λιμένας] Ediderant huc usque φησὶν, ἔχεις τοὺς λιμένας· egregiam, quam reſtitui, lectionem ſubminiſtravit Aug. Cod. Σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης. Facilis erat in deſcribendo lapſus, χιστοὺς in ἔχεις τοὺς commutantis; corruptae tamen vocis correctio vix ab ingenioſiſſimis exſpectanda. Qui diverſas a vulgatis lectiones enotaverat ex iſto Cod. vir perdoctus, ad ſequentia, τὴν ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, notarat „ [illegible] in voce χι-„ στοὺς apud Empedoclem" Proximum ad Σχιστὰς λιμένας accedit Διασφὰξ vel Διάσφαγμα· [illegible] ſic [illegible] ſciſſurae dicebantur: *Menag.* in *Laërt.* VIII, §. 60. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 61. ubi vocem explicat Διασφὰξ, *Euſtath.* in Il. M, p. 855, 18. nonneminem ita vocaſſe ſcribit τὸ θῆλυ μόριον. *Heſychio* v. Σίνδοι urbs memoratur, [illegible] λεγομένη. [illegible] *Apollon Rhod.* IV, 322. [illegible] quo ſenſu ſuis illud in iambis poſuerit *Hipponax*, *Heſychius* nos docet, Σινδικὸν διάσφαγμα explicans, τὸ τῆς γυναικός. vidit hoc *Lucas Holſtenius* in *Stephan. Byz.* v. Σίνδοι. —— Secundum veteres, apud *Clementem Alex.* Protrept. p. 19, 18. Κτεὶς γυναικεῖός ἐστιν, εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μόριον γυναικεῖον. *Sotadae* liberrimum erat dictum in Ptolemaeum Philadelphum, ſororis Arſinoës maritum: εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς· quod legitur apud *Plutarch.* T. II, p. 11. A. *Athen.* XIV, p. 621. A. *Euſtath.* in Il. Π, p. 1090, 32.

27 Ἐν οἷς] Aug. Cod φησὶν, Σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης φασὶν, ἐν οἷς ἡ τ. π. γ. ἐ. Εὐριπίδης δὲ αὐτὸν, τοῦτον (an leg. αὔλοκα τοῦτο;) φάσκων, τήν τε ἐ. τ. α. α. κ. τ. ο. ο. ἐ. καὶ τεχνικῶς ταῖς μεταφοραῖς, σπόρον καὶ ἄλοκα λέγων. Proxima ſequebantur in iſto Cod. quae repraeſentavi paulo emendatius ſcripta quam legebantur.

28 Ἐκ τοῦ οἴνου ε. η. τ.] Vulgatis praefixa ſunt iſta ex Aug. Cod. hinc mox inſerui voces, εἰς εὐωχίαν· deinceps Mſ. ὑπώπτευε τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος, ubi τὸ ῥηθὲν tamen reliqui.

29 Ἢ ὅτι πᾶς λειμὼν] Mſ. Aug. Ὅτι πᾶς λειμὼν ἱερός ἐστι τῇ Ἥρᾳ. —— in reliquis paene concinit vulgatis, ne his quidem praetermiſſis, quae pertinent ad verſum 28, Καὶ λελωβημένον δὲ &c. ſic olim forte ſcripta: Καὶ λελωβημένον μὲν, ὅμως δὲ ἀνείλοιτο τὸ βρέφος· forma communis ἀνείλετο legitur in Aug. ſub finem autem notae, τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἔσεσθαι. *Kingius* etiam αὐτοῦ correxerat pro αὐτῶν· hoc tamen etiam poni potuerat.

30

ρας ἐςὶν ἐν Θήβαις ἱερόν. ὅπι δὲ ἐγκαλοῦσιν, ὡς ἐν ἱερῷ τόπῳ ἐκτεθέντος τοῦ παιδὸς, ἴσωσαν, ὅτι καὶ Ἀθῆναι μὲν λέγονται ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀλίγος δέ ἐςι τῆς ἀκροπόλεως διαγής τε καὶ ἱερὸς τόπος. Καὶ λελωβημένον δὲ ὅμως ἀνείλοντο τὸ βρέφος, ἴσως τῷ κάλλει νενικημένοι, καὶ τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτοῦ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἔσεσθαι.

† Καὶ Κιθαιρῶνος] Οὐκ ἤθελε γὰρ αὐτὸς ἀποκτεῖναι, φυσικῇ κατεχόμενος συμπαθείᾳ, ἅτε πατὴρ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὄρος ἔρριψεν. †

† Λέπας] Ἀκρωτήριον· ἐν τούτῳ γὰρ ναὸς Ἥρας ἦν· ὃ καὶ [30] καλεῖ λειμῶνα Ἥρας· πάντας γὰρ τοὺς ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν, καὶ τεμένη θεῶν ἐκάλουν Ἕλληνες. †

25 Δίδωσι βουκόλοισι] Ἵν᾽ ἀποθάνῃ. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἀνελεῖν τὸ βρέφος, φεύγων τὸ μύσος.

26 „ Σφυρῶν σιδηρᾶ] Διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα τείνας. Καὶ ἄλ„ λως. [31] Ὡς Θηλιώδης φησὶ καὶ ἀνόητος ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε τὸ βρέφος, ὁ „ δὲ χαλεπῶς ἐλωβήσατο. ῥητέον μὲν οὖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποκτεῖναι αὐτὸς [illegible] εἰ δὲ „ καὶ διατρήσειεν αὐτοῦ [32] καὶ τρεῖς τὼ πόδε, τὸ ἐστερημένον κινεῖσθαι ἐκφεύξεσθαι, „ μηδενὸς ἀναιρουμένου. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν σπαργάνων φασὶν αὐτὸν ἐγνωκέναι ἐκ [illegible] „ τὼ πόδε. [33] Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν . . . καὶ . προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι, ὑπὸ „ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. Ἔνιοι δὲ φασὶν, [34] ὅτι αὐτὸν εἶναι παῖδα . . . . . „ Τινὲς δὲ Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου ὑποβεβλῆσθαι αὐτὸν αὐτῷ φασὶν, ὕστερον δὲ, ἀρ„ πάσαντος τοῦ Λαΐου Χρύσιππον, βοηθὸν ὄντα τῷ Χρυσίππῳ, ἀποκτεῖναι τὸν Λαΐον· τὴν „ δὲ Ἰοκάστην ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὴν κηδείαν τοῦ νεκροῦ, μιγεῖσαν γεννῆσαι τοὺς παῖδας· ὕστερον „ δὲ, λύσαντος τὸ αἴνιγμα, γνωρισθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Πόλυβον αὐτὸν τυφλῶσαι, περὶ „ τῆς

30 Καλεῖ λειμῶνα Ἥρας.] Quod *King.* recte coniecerat, praebuit Leid. Cod hinc mox recepi ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν, pro ἀλώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν —— Sequens Scholion utpote vetus inerat Aug. Codici, qui vocem ultimam dedit μύσος, pro μῖσος restitutam.

31 Ὡς Θηλιώδης φησὶ καὶ ἀνόητος] Haec & reliqua, prout in Aug. Cod. iuncta legebantur, variisque partibus depravata, mutila quoque, repraesentavi. [illegible] praefixa, sensu vacua, [illegible] mitterent, hunc in modum scripta: Πῶς Θηλιώδης, φησὶ, καὶ ἀνόητος, ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε τὸ βρέφος, ὁ δὲ χαλεπῶς ἐλωβήσατο; ῥητέον μὲν οὖν —— Infra ad v. 61, Πῶς δὲ, φησὶν, Ἰοκάστη —— ἔζη; ῥητέον, ὅτι. ——

32 Καὶ τρεῖς] Corrigendum κέντροις· εἰ δὲ καὶ διατρήσειεν αὐτοῦ κέντροις τὼ πόδε. Poëta: Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον. *Pausan.* x, p. 808. τιχθέντος διαπείραντα διὰ τῶν σφυρῶν κέντρα. *fibulas* dixit *Apollodor.* III, p. 147. περόναις διατρήσας τὰ σφυρά. *Dioder. Sic.* IV, p. 308, 3. διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ.

33 Οἱ δὲ εἰς θάλασσαν . . . .] Non adnotata Codicis lacuna, vir D. ista sic enotarat: Οἱ δὲ εἰς θάλασσαν καὶ προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι verbum excidit. Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν ῥιφθῆναι, vel participium potius [illegible], quod praebet Scholion in v. 2[illegible], Τινὲς —— [illegible] φασι. [illegible] Laïus exposuisse dicitur Σικυῶνι, in Scholiis ad *Homeri* Od. Λ, 270. *Sicyon*, ut notum, vicina fuit *Corintho*.

34 Ὅτι αὐτὸν εἶναι παῖδα . . . .] Ne hic quidem adparebat lacuna. Requiritur his quiepiam simile: Ἔνιοι δὲ φασι, νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. Si cetera sincera essent, φασὶν ὅτι —— εἶναι neminem offenderet Graece scientem.

,, τῇ [illegible] ἀπέσαντο. Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα 35 [ὑπ'] αὐτοῦ ἀνῃ-
,, ρῆσθαι· ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν ἀλώπεκα,
,, ὡς Κόριννα. Οἱ δὲ τὴν Σφίγγα Μακαρέως μετὰ γυναικὸς γυναῖκα θυγατέρα 36 Εὐ-
,, [illegible] ἐνδεῖ τῶν ἐγχωρίων, οὐ πλουτήσαντος καταστῆναι τὴν Σφίγγα, 37 ἐπαναι-
,, ρεθῆναι ὑπὸ τινὸς Οἰδίποδος, συνελθόντος αὐτῇ. Τινὲς δὲ καὶ Λαΐου τὴν Σφίγγα
,, [illegible] ὥς 38 Λυσίμαχος."

20 † Σφυρῶν] Διὰ τῶν σφυρῶν, τῶν ἀστραγάλων, ἐλάσας κατὰ τὸ μέσον σιδηρᾶ κέντρα, ἀφ' ἧς αἰτίας ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Οἰδίποδα. †

27 ,, Ὅθεν νιν Ἑλλὰς] Ἀφ' οὗ ὁ Οἰδίπους. παρὰ τὸ οἰδεῖν τοὺς πόδας ἐκ τῶν περονῶν,
,, ἡ μὲν Μερόπη πρῶτον αὐτὸν Οἰδίπουν ἐκάλεσεν, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀπ' αὐτῆς ἐδέξατο τὸ
,, [illegible]."

[illegible] Τέτακται καὶ αὐτὸς 39 ἐν . . . μέρει τῆς Βοιωτίας. Οἱ δὲ
,, [illegible]"

[illegible] Ἱπποφορβοί· τὸ δὲ βουκόλοι ἀπὸ τῶν ἐπιτίμου ζώου, 40 ὡς τό, Τοῦ [illegible] Τινὲς εἰς [illegible] καὶ εἰς [illegible] [illegible] προσαπελαθῆναι τῇ Κορίνθῳ φασί.

[illegible] Ἱπποβουκόλοι] Ἱπποβουκόλους ἐνταῦθα καλεῖ. ἢ τοὺς μεγάλα βουκόλια νέμοντας· (ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς, καὶ γὰρ Βούπαιδα, τὸν μέγαν φαμέν, καὶ ἱππόβατον Ἀριστοφάνης, τὸν μέγιστον εἰς τὴν [illegible] λέγει) ἢ ἱπποβουκόλους,

35 ['Υπ'] αὐτοῦ ἀνῃρῆσθαι] Praepofitionem interferui, quam pofcebat fententia. Quae fequitur *Corinnae* mentio, praeter alia, quae abfque eo ignoraremus, Scholii veteris monftrat bonitatem.

36 Εὐκαλέτονος] Dum verum nomen ex citetur alicunde, legendum fufpicabor Οὐκαλ γοντος. notiffimus *Ucalegon*.

37 Ἐπαναιρεθῆναι] Scribendum arbitror, εἶτ' ἀναιρεθῆναι· Sed ne fic quidem ifta fana praeftarem.

38 Λυσίμαχος] Error praecavendus eft: In Scholio ad v. 44. ubi legebatur in Edd. Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ Cod. Aug praefert Λυσίμαχος Λύδῃ. Quandoquidem certo con[illegible] *Lyden* *Antimachi* [illegible] poëma, hoc in genere minus exercitato poffet in mentem venire, genuinum *Antimachi* nomen hoc in loco [illegible] fuiffe. Ut illic [illegible] *Antimachus*, fic recte hic memoratur *Lyfimachus*. Quidquid antiquiffimo tempore Thebis evenit mirabile, vix apud pofteros fidem inventurum, complexus *Lyfimachus*, [illegible] illud laboriofum opus infcripferat Θηβαϊκὰ Παράδοξα. in huius operis titulo laudabiliter verfatus eft *Gisb. Cuperus* Obf. I, c. IV. [illegible] *Lyfimachi* luculenter conftat e reliquiis; quae nobis *Pindari*. *Sophoclis*, *Euripidis* & *Apollonii* *Rhodii* [illegible] Enarratores: hic quidem, dum ad *Apollon* III, 1177 citata [illegible] de Cadmi adventu Thebas, Λυσίμαχος, inquit, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων συνίδεχε πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν· monftrat, Scholion nunc primum [illegible] ex Aug Cod. complectens [illegible], vario utique fuper [illegible] fententias, antiquitus ex opere *Lyfimachi* maximam fuiffe partem [illegible].

39 Ἐν . . μέρει] Poni potuiffet ἐν τινι μέρει [illegible] quos Vir Doctus enotavere [illegible] viderentur poftulare.

40 Ὡς τό, Τοῦ] *Hom.* Il. Υ, 221. Hoc Scholion erat etiam in Aug. Cod. Quod [illegible], utpote recentioris, non item; fed in Leid. Mf. e quo, *Homericis* ex Il. Δ, 3. Νέκταρ ἐῳνοχόει, fubiecta, repetita funt. Refpicit *Ariftoph.* Ranas v. 432.

41

λὺς, τὰς τῶν ἵππων βοσκὰς τὸ βουκόλους. ἀντὶ τοῦ βοσκοὺς καταχρηστικῶς. ὥσπερ καὶ ἕτερα τοιαῦτα εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, Νέκταρ ἐῳνοχόει. †

* Ἔλαβον δὲ τὸ βρέφος ἐκεῖνοι, ὑπὸ τῆς δεσποίνης παραγγελθέντες, εἴ που εὑρίσκοιεν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρὸς, ἀναγαγεῖν αὐτῇ [41] ἀπαιδίαν νοσούσῃ *

[Ἄλλως.] ,, Ἀμήχανον δὲ τὸ, τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λελωβημέ-
,, νον· ῥητέον, ὅτι τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων. ''

30 Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Ἀντὶ τοῦ τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. ἔχει δέ τι τοῦτο παραλλάττον πρὸς τὸ, ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις δυοῖν ὄντων, προσώπου καὶ πράγματος, εἶτα πρωτοτύπου ἀντωνυμίας κατὰ γενικὴν ἐξενεχθείσης καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ προσώπου, διὰ τὴν προσοῦσαν ἑτέραν γενικὴν, κτητικὴ τέθειται πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀντωνυμία. ἐνταῦθα δὲ τριῶν ὄντων, προσώπου, καὶ δυοῖν πραγμάτων τῶν τε ὠδίνων καὶ τοῦ πόνου, καὶ τῶν μὲν ὠδίνων τοῦ προσώπου ὄντων, τοῦ δὲ πόνου τῶν ὠδίνων, ὤφειλεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐπὶ τῶν ὠδίνων κεῖσθαι. οὕτω γὰρ ἂν ἐφαίνετο προδήλως, ὅτι αἱ μὲν ὠδῖνές εἰσι τοῦ προσώπου, ὁ δὲ πόνος τῶν ὠδίνων. [42] νυνὶ δὲ ἐπὶ τοῦ πόνου κεῖται, καὶ συγχεῖ, καὶ δυσδιανόητον ποιεῖ τὸν λόγον

31 Μαστοῖς ὑφεῖτο] Ὑπέβαλεν· εὐήθεις δὲ, φασὶν, εἰ λελωβημένον ὑπεβάλλετο παιδίον, [43] ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα· καὶ τί θαυμαστὸν ὑποβάλλεσθαι φοβουμένην μὲν ἐκπεσεῖν διὰ τὴν ἀπαιδίαν, ἀποτρίψασθαι δὲ τὴν τῆς ὑποβολῆς ὑποψίαν, διὰ τὴν ὑποῦσαν συμφορὰν τῷ βρέφει; καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεγνώκει

31 ,, Καὶ πόσιν πείθει] Πείθει τὸν ἄνδρα πιεῖν αὐτήν. καὶ ἀναπείθει [44] τὸν . . . .
,, αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως . . . . . βα-
,, νεν; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς . . . . ἀλλ'
,, ἵνα καὶ πίστιν μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐτὸν
,, ἔχω. ''

32

41 Ἀπαιδίαν] Si quis ita velit, legi poterit: ἀπαιδίᾳ νοσούσῃ. Quae sequuntur Ἀμήχανον κ. τ. λ. ex Aug. Cod. petita, potuerant omitti; verbis enim diversis eadem paene leguntur ad v. 24. Sed haec atque illa Codex optimus complectebatur, a diversis Grammaticis scripta.

42 Νυνὶ δὲ] *King.* posuerat εἰ δὲ ε. alterum restitui ex Edd. idem mox ποιεῖ recte mutarat in ποιεῖ, nisi dederit Grammaticus: ὥστε συγχεῖν καὶ δυσδιανόητον ποιεῖν τὸν λόγον. Adparebit attendenti, Scholion hoc, licet iam olim cum optimis vulgatum, esse tamen recentioris observationem non magni momenti; hinc non repertum fuit in Aug Cod

43 Ὅπου γε καί] Aug. Cod. ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα· rectius vulgatis Paulo post, ubi Cod. habet ἀποστρέψασθαι, multo melior est & sincera scriptio recepta ἀποτρίψασθαι —— τὴν —— ὑποψίαν, *deterere* vel *dimovere suspicionem.* Tum pro ὑποῦσαν, παροῦσαν est in Ms. tandem omisso διὰ, —— καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ τοῦτο οὐκ ἀπεγνώκει.

44 Τὸν . . . . .] Bibliopegus extremam Codicis oram hic illic mutilaverat, nobisque lacunas peperit. Primam forsan implebit nomen Οἰδίπουν· secundam . . . βαλεν, verbum ὑπέβαλεν· tertiam suppleat, qui voluerit. Scribere potuit: ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτοῦ δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς ὑποβολιμαίου, sive potius ὡς νόθος εἴη.

32 „ Ἤδη δὲ πυρσαῖς] Ἡδέως καὶ [45] τραγικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε· πυρσαῖς δὲ, „ πρὸ γὰρ τοῦ τοὺς ἰούλους βαλεῖν, ξανθιζόμενα τὰ γένεια τῇ θερμότητι τῶν τριχῶν."

‡ [Ἄλλως] Εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. ‡

33 Ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα] [46] Ἢ γνοὺς ὅτι οὐκ εἴη παῖς Πολύβου γνήσιος, μὴ κατὰ φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος, ἢ τοῦτο μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος, καὶ ὀνειδίσαντος, ὅτι εἴη νόθος. ἔνιοι δὲ φασὶν, εἰς Πυθῶνα ἐληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα δῷ τῷ Ἀπόλλωνι.

35 † Λάϊός θ' ὁ νυμφεὺς πόσις] Ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου. †

36 Τὸν ἐκτεθέντα] [47] Ἤτοι τότε ὀνείρου ταράξαντος αὐτὸν, ἢ ὅτε λοιπὸν ὑπώπτευεν αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς προκόπτειν· ἐβούλετο γὰρ ἢ τεθνεῶτα αὐτὸν ἀκούσας διάγειν ἀδεῶς, ἢ ζῶντα ἀκούσας φυλάττειν ἑαυτόν.

36 Μαστεύων] Ζητῶν. ὅθεν ὁ μαστὴς, ὁ ἐπιζητούμενος περὶ τῶν παίδων.

38 Ἐς ταυτὸν] Εἰς ταυτὸν τῆς σχιστῆς ὁδοῦ τῆς Φωκίδος συνάπτουσι τὸν πόδα. ἤτοι συντυγχάνουσιν ἐπὶ τῆς σχιστῆς ὁδοῦ. οὕτως καλεῖται [48] ἐν Φωκίσιν, ἐπεὶ διασχίζει τὴν ἐπὶ Βοιωτίαν, καὶ Θήβας, καὶ Ἀττικὴν, καὶ Κόρινθον, ὁδόν.

39 Καί νιν κελεύει] Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ὑποχωρεῖν τῷ βασιλεῖ, ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ, ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας.

40 „ Ὦ ξένε] Καλῶς ἑκατέρῳ πρόσκειται [49] φρύαγμά τι, Λαΐῳ μὲν, διὰ τὸ τῆς „ ἀρχῆς ἀξίωμα, Οἰδίποδι δὲ, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἦν, καὶ προπετὴς ὡς νέος, καὶ ὁδοῦ „ τῆς πᾶσι κοινῆς εἴργετο."

41 ‡ Εἷρπ' ἄναυδος] ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος. ‡

41 Πῶλοι δέ νιν] Οἱ ἵπποι δὲ τοῦ Λαΐου ἐξήμασσον αὐτὸν, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, τοῖς ἑαυτῶν ὄνυξι κατὰ τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν. ὅμοιον τῷ, —— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

42

45 Τραγικῶς] Cur quaeſo τραγικῶς; corrigendum putem: Ἡδέως καὶ γραφικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε.

46 Ἢ γνοὺς κ. τ. λ.] Scholion dedi, prouti *Kingius* iam olim editum interpolarat, omiſſa quaedam ex Edd. interſerens. In Leid. Cod. legebatur: Ἢ γνοὺς, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Πολύβου παῖς, μὴ κατὰ τοὺς γνησίους παῖδας ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Olim vulgata propius accedunt haec Codicis Aug. Γνοὺς ὅτι οὐκ ἦν παῖς Πολύβου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Ἢ μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ἔνιοι δὲ φασὶν, ὅτι εἰς Πυθὼ ἐξεληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ.

47 Ἤτοι τότε.] Quae *Kingius* aliunde dederat in Auguſtano Cod. deërant. Illinc ſaepenumero voces Scholiis diverſas antefixi; quod ſemel dixiſſe ſufficiat: finis huius adnotationis hic in iſto Cod. legebatur: εἰ δὲ ζῶντα, φυλάττειν αὐτόν.

48 Ἐν Φωκίσιν]. Fortaſſe corrigendum: οὕτω καλεῖται ἡ ἐν Φωκεῦσιν· Contractius iſta Cod. effert Aug. οὕτω δὲ καλεῖται, ἐπεὶ σχίζει τὴν ἐπὶ Θήβας καὶ Κόρινθον ὁδόν. In Biblioth. Graecae Vol. I, p. 660. *Euripides* ἐν Φωκίσιν citari dicitur ad Phoen. v. 38. Errores iſtiusmodi *Fabricio* non ſunt imputandi; quos ipſemet indices Auctorum citatorum concinnavit, talibus vitiis vacant.

49 Φρύαγμά τι] Mſ. φρυάγματι. In optimo Cod. deërant Scholia ad verſus 39 & 41 vulgata.

50

42 Χηλαῖς τένοντας] Ἐν ταῖς χηλαῖς τοὺς τῶν ποδῶν τοῦ Οἰδίποδος τένοντας ἐξήμαξεν, οὐχ ὑποχωρήσαντος αὐτοῦ τῆς ὁδοῦ.

43 Ὅθεν τί τὰ ᾽κτὸς] Ὑποστικτέον εἰς τὸ ὅθεν. ἔμελλε γὰρ ἴσως τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν μάχην ἀμφοτέρων λέγειν.

43 „ Ἄλλως. Τί οὖν φησὶ ταῦτα τὰ περιττὰ καὶ ἐκτὸς τῶν κακῶν λέγω; "

[50] Ἄλλως. Ποία μοι χρεία λέγειν τὰ ἔξω τῶν κακῶν, τὰς παρηκολουθηκυίας ὕβρεις; τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω, ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ κακόν, ἐν συντόμῳ γάρ, Παῖς πατέρα καίνει ——

44 Λαβὼν ὀχήματα] Ζητοῦσι πῶς [51] ἐπὶ τὸ μαντεῖον οὐκ ἦλθεν ἀπελθὼν ὁ Οἰδίπους; Φασὶν ὅτι οὐκ ᾤετο τὸν θεὸν ἀδεῶς χρήσειν αὐτῷ μυσαρῷ γενομένῳ, πρὶν καθαρθῆναι, καὶ ἅμα ἵνα μὴ γνῷ ὅτι πατέρα ἔκτεινεν. εἵμαρτο γοῦν αὐτῷ καὶ τὴν μητέρα γῆμαι. ὅτι δὲ Πολύβῳ δέδωκε τοὺς ἵππους, καὶ [52] Ἀντίμαχος φησὶν ἐν Λύδῃ,

Εἶπε δὲ φωνήσας, Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα
Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

Ζητοῦσι δὲ πάλιν, πῶς οὐδεμίαν ζήτησιν πεποίηνται Θηβαῖοι, τεθνεῶτος αὐτοῖς τοῦ βασιλέως; λεκτέον, ὅτι εὐθὺς μὲν αὐτὸν οὐκ ἐπεζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες. [53] [ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι, καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ, καὶ] μετὰ ταῦτα τῶν ἵππων ἀφανῶν γενομένων, λῃστῶν ἐδόκει τοὔργον γεγονέναι. Ἀλ-

50 Ἄλλως. Ποία] Sic vulgata nunc primum editis cum voce Ἄλλως adiungebantur in Aug. Cod. qui mox praebebat τὰς παρακολουθούσας τοὺς διαπληκτισμούς. quod, si vox ὕβρεις inseratur, forte primitus positum videbitur.

51 Ἐπὶ τὸ μαντεῖον] Quae hoc in Scholio distant a vulgatis, pauca praebuit Aug. Codex, in quo recte voces praefigebantur Λαβὼν ὀχήματα.

52 Ἀντίμαχος φησὶν ἐν Λύδῃ] Perperam Aug. Cod. Λυσίμαχος Λύδῃ. Poëmatis nomen obliteraverat *Kingius*, in Codice, quem sequebatur, male praetermissum; verbis autem *Antimachi* mutilatis, nomen Poëtae sic scriptis subiecerat: ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε τοὺς ἵππους, ΕΙΠΩΝ ΟΥΤΩΣ, Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας. Φησὶν Ἀντίμαχος. ego veterem tantum Editionum restitui lectionem; nam Λύδῃ legebatur in prima *Iuntina*, quam mihi dedit utendam Nobiliss. *Matth. Röver*: e Basileensi Λύδῃ fluxit in Edd. reliquas; quod, praeter *Bochartum*, *Barnesium* quoque decepit, (a quo ταῦτα mutuatus sum pro τάδε) ἐν Θηβαΐδι corrigentem. Ipsa Thebaïde magis fuit nobilitata *Clario Lyde dilecta Poëtae*, cuius ut ab interitu nomen vindicaret *Antimachus*, Λύδην inscripsit laboriosum elegiacum poëma, quo tum alia tractavit ad historiam veterem spectantia, tum diligenter *Argonautica* complexus est: hoc, ni fallor, adparebit conferenti Scholia in *Apollon. Rhod.* I, 1289. II, 297, III, 409, IV, 259 & 1153. quibus in locis citatur *Antimachus* ἐν τῇ Λύδῃ. sic scribendum potius, quam Λύδῃ. *Lyden* Elegiacum fuisse poëma, quum Thebaïs fuerit heroicum, liquet e nostro non tantum Scholio, sed & aliunde: *Stephanus Byz.* in v. Δώτιον. —— Ἀντίμαχος ἐν β΄ Λύδης· Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. *Etymologicon M.* p. 375, 40. Ἕρκτωρ, ὁ πρακτικός. Ἀντίμαχος, τῶν (Ms. Batavus: οἱ τῶν) μεγάλων ε. ε. κ. Corrige, sodes: Ὅσσοι τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν. probabiliter & is pentameter petitus e Lyde, de qua vid. *Stanlejus* ad *Aeschyli* fragm. e Mysis, & Clariss. *Lennepius* Anim. in *Coluthum* p. 168.

53 [Ὕστερον ——] His signis inclusa, e Baroc. forsan Codice, *Kingius* [illegible].

Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν, ὅτι ὁ Οἰδίπους, φονεύσας τὸν Λάϊον, ὡς ἐναγὴς παραχρῆμα οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν· οὐ γὰρ ᾤετο [14] χρήσειν αὐτῷ τὸν θεόν. ὑποστρέψας δὲ εἰς Κόρινθον μετὰ τῶν ἵππων Λαΐου, καὶ καθαρθεὶς τὸν φόνον, πάλιν ἐπὶ τῷ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ τοῦ πατρὸς ἐτέχθη, καὶ συνουσίᾳ τῆς μητρὸς, διέγνω Κόρινθον φυγεῖν τὴν νομιζομένην πατρίδα. γνοὺς δὲ τοῦ Κρέοντος τὸ κήρυγμα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθῆκεν ἑαυτὸν τῆς Σφιγγὸς, κινδύνῳ τὴν εὐτυχίαν θηρώμενος.

† Ὀχήματι] Ἀντὶ τοῦ ὄχημα· ἓν γὰρ ἦν ὄχημα, ὡς παρὰ [55] Σοφοκλεῖ,

ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία. †

45 „ Πολύβῳ τροφεῖ] Οἷον τῷ θρέψαντι. Γνοὺς ὅτι οὐκ ἂν εἴη αὐτοῦ πατὴρ, τροφεῖα καταβάλλει. "

45 Ἐπεζάρει] [56] Ἐπέκειτο. ἐπεβάρει· καὶ ζαρὸς ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν. τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου. στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, πτέρυγας δὲ ὄρνιθος· [57] Σωκράτης δὲ ἐγχωρίαν αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δυσγνώστα μαντευομένην ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους [58] εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἑκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ [59] τὸ δυσαίνιγ-

54 Χρήσειν] Ex Aug. Cod. pro χρῆσαι· hinc paulo ante positum εἰσῆλθεν. Infra Codex habebat: καθαρθεὶς τοῦ φόνου πάλιν ἐπὶ τοῦ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. recte vulgatur καθαρθεὶς τὸν φόνον.

55 Σοφοκλεῖ] Oed. Tyr. v. 763.

56 Ἐπέκειτο, ἐπεβάρει] Adiecit Barnes. e Cantabrig. Cod. Olim Scholion haec ordiebantur, Ζάρος ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν. Legebatur in Aug. Cod. Ὡς δ' ἐπεζάρει. ἐζήτασα τοὺς ἐν τῇ πόλει ἀφαρπάσαι. Ζαρὸν ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν· τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσι· ultimum verbum, quod omitti quoque potuerat, tamen recepi.

57 Σωκράτης] *Barnesius*, quem *Piersius* & *King.* passim sequuntur, dedit Σωσικράτης, non ille Codicem scriptum sequutus; sed memirerat forte, bis terve *Casaubonum* in *Diogene Laërtio Socrati* recto *Sosicraten* substituisse: *Socrates* historicus, praeter ceteros cognomines, eidem *Laërtio* II, §. 47. memoratur, qui scripserat Περιηγησιν Ἄργους· Hunc nostro loco designatum suspicor, *Plutarcho* citatum aliquoties, & in Schol. ad *Theocriti* XIII, 7. *Pindari* Isthm IV, 101. Nem. III, 84. (ubi dicitur Σωκράτης ὁ Ἀργεῖος. Pyth. III, 100. postremo quidem loco legitur [illegible], at vicinum comparanti videbitur Σωκράτης restituendum: contra legitur in Scholiis ad *Aristoph.* Equit. v. 959., οὕτω Σωκράτης· ubi procul dubio corrigendum, re litera quidem pereunte, οὕτως ὁ Κράτης. *Crates* enim Grammaticus intelligitur, & aliorum Poëtarum interpres, & *Hesiodi*: conf. ad ista *Proclus* in *Hesiod.* E. καὶ H. v. 590. & in huius nota reponatur Ἐρατοσθένης μὲν ποιμενικῇ, pro vulgatis, ἐν ποιμενικοῖς. Ceterum nostro Scholio *Socratis* etiam nomen exhibet Aug. Cod. neque illud viros doctos offendit hac usos adnotatione, *Sam. Bochartum* G. S. P. II, L. I, C XVI, p. 434. *Thom. Munckeri* ad *Hygini* Fab. LXVII. d.

58 Εἰς ἐκκλησίαν] Ms. August. εἰς ἕλος· sic scripsisse suspicor in Tragodumenis suis *Asclepiaden*; sed suspicor tantum, quia nunc nihil succurrit, quo lectionem, a librariis non exspectandam, adfirmem si locus, quo Thebanorum concio confluebat, dictus fuit ἕλος, non mirum ἐκκλησίαν adiectum ab alio. Locum Argis concioni dicatum ἄκραν vocat *Euripides* Oreste v. 869. Scholiasta: λέγει τὴν Πρῶνα. *Dinias* ibidem τοῦ καλουμένου Πρῶνος meminit: alter Scholiastes, ὁ τόπος, inquit, ἔνθα ἡ δίκη συνήχθη περὶ τὴν μεγίστην ἄκραν —— ἐξ ἐκείνου (ἐκ τοῦ ἁλιάζειν) Ἁλιαία καλεῖται. sic recte scribitur in Aug Cod. pro [illegible] quod vulgatur.

59 Τὸ δυσαίνιγμα]. Repositum ex Aug. Cod.

νιγμα τῆ Σφιγγός. Ὁ λόγιον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἀπαλλαγῆναι τῶν κακῶν, πρὶν ἂν τὰς τῆ Σφιγγὸς λύσειαν χρησμούς ,, ὁπότε δὲ μὴ συνίοιεν, ἁρπάζειν αὐτὴν οἷόν τινα ἂν τῶν ,, πολιτῶν ἐβέλετο ''

Ὡς δ' ἐπεζάρει] Ἐπέκειτο κακοποιῦσα. ἁρπασθῆναι δ' ὑπ' αὐτῆς φασὶν Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα. τινὲς δέ φασιν, ὅτι μία τῶν [61] σὺν ταῖς Κάδμυ θυγατράσι μαινετῶν, μεταβληθείη εἰς τὸ ζῶον τὴν Σφίγγα.

45 † Σφίγξ] Τὴν Σφίγγα ἱστορῶσι παρθένε μὲν ἔχειν πρόσωπον, χεῖρας δὲ καὶ πόδας λέοντος. καὶ στῆθος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, λέγοντες θυγατέρα εἶναι Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης. ἄλλοι δὲ Χιμαίρας. †

47 * Κρέων ἀδελφὸς] Ὁ Κρέων ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἐκήρυξε τὰ ἐμὰ λέχη, αἰτία τὸ ἐμὸν γάμον, ὑπισχνέμενος ξυνεῖναι τὰ λέκτρα τὰ ἑαυτῆς, ἐμὲ δηλονότι, εἰς γάμον ἐκείνῳ, ὅστις ἂν νοήσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς σοφῆς παρθένε, ἤγουν τῆ Σφιγγός *

47 Τἀμὰ κηρύσσει λέχη] [62] Ἀνόητον φασὶν ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλεῖν. ἀγνοῦσι δὲ, ὅτι ἡ κατεπείγουσα συμφορὰ καὶ παρὰ τὸ πρέπον τὶ πράττειν προτρέπεται. ἐπειδὴ καὶ ἀριστόν τινα ἄξιο [63] τὸν ἐγχειρήσαντα τῆ ἀγῶνος. κατὰ γὰρ Πίνδαρον,

—— Ὁ μέγας δὲ κίνδυ —
Νος, ἄναλκιν ὐ φῶ —
Τα λαμβάνει ——

50 ,, Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς] Τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμοὶ παῖς —— ὃ καὶ βέλτιον. ,, Μούσας δέ φησι τὰ αἰνίγματα. διὸ ἐμμελῶς προσεφέρετο τότε ἡ Σφίγξ. τὸ δὲ αἴ- ,, νιγμα Ἀσκληπιάδης ὅτως ἀναγράφει,

,, Ἔστι δίπυς ἐπὶ γῆς καὶ τετράπυς, ——

,, καὶ [64] προεγράφη [65] Τὴν δὲ λύσιν τῆ αἰνίγματος ὅτω τινὲς φασίν.

,, Κλῦ-

Cod. pro μυσταίνιγμα· haec enim erat Edd. veterum lectio: quod reperitur in Edd. *Barnesii*, *Piersii*, *Kingii*, διὰ τὸ λῦσαι αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, solius nititur *Barnesii* coniectura, Codice scripto non instructi, qui huius generis Scholia continuerit. Poni saltem debuerat Τὸ αἴνιγμα. Videbatur *Asclepiades* dedisse μυσταίνιγμα· perpauca tamen huius generis usus recepit.

60 Λόγιον] *Oraculum*. Edd. Λόγος· Aug. Cod. λογικὸν γὰρ αὐτοῖς ἦν μ. α. τ. κ. πρὶν αὐτὰς (melior vulgata, πρὶν ἂν τὰς —— λύσειαν) τῆς Σφιγγὸς λῦσαι χρησμούς. In hac voce desinunt Edd. Quae hinc accessere praebuit Aug. Cod. cum ultimo verbo βέλοιτο sic connectens alterum Scholion. καὶ ὑπερέκειτο κακοποιοῦσα.

61 Σὺν ταῖς Κάδμυ] Sic Aug. Cod. pro σὺν αὐταῖς Κάδμυ θ. mox praebebat ille, μετεβλήθη εἰς Σφίγγα· recentiorem his interiecisse suspicor, quae vulgata legimus.

62 Ἀνόητον φασὶν] Aug. Cod. Κρέοντ' ἀδελφ[ὸ]ς] Ἀνοήτως φησὶν ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλῶν· ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι ἡ (articulum recepi) κατεπείγουσα σ.

63 Τὸν ἐγχειρήσαντα τῷ ἀγῶνος] Legendum censeo, τῷ ἀγῶνι. Cod. Aug. habebat τὸν ἐγχειρίσαντα τῷ ἀγῶνι. Ne verba quidem *Pindari* ex Olymp. I, v. 129 neglexit optimi Codicis scriptor, Pi[ndari] ... tamen voculam δὲ recte praetermittens.

64 Προεγράφη] Ut in Edd. in hoc etiam Cod. Phoenissis aenigma praefigebatur; hinc discimus ex *Asclepiadis* illud repetitum Tragoedumenis.

65 Τὴν δὲ λύσιν] Hexastichon hocce, quod Grammaticis debetur antiquis, dudum antequam haec prodirent ex Aug.

 Cod.

Κλῦθι καὶ σὺ κ' ἐθέλεσα κακόπτερε μῦσα θανόντων
" Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης·
" Ἄνθρωπον κατέλεξας· ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφ' ἕρπει,
" Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
" Γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
" Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.
" Τινὲς φασὶ τύχῃ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, [66] καὶ δακτυλοδεικτεῖν . . . . ὅ ἐστι τὸν
" ἄνθρωπον . . . . . ἑαυτὴν διεσπάραξεν."

52 „ Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα] Ἐπ' οὐδενὶ κεῖται τὸ Ἔπαθλα, ἢ μόνῳ τῷ Εὐελπί-
" δῃ· ὅθεν μεταγράφουσι τινές. [67] τὸ δὲ ἑξῆς Καὶ σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ὡς ἆθλα
" λαμβάνει"

53 Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν] Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος καὶ τὰς γηαμένας οὕτως ἱστορεῖ. Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ Ἰοκάστην, [68] ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν, καὶ Ἐργίνου, ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ, [69] Ἀντιγόνη, καὶ Ἰσμήνη, ἣν ἀναι-

Cod. iam innotuit, a *Galeo* publicatum ex *Aeschyli Schol.* ined. notis in *Apollod.* Biblioth. p. 67. hinc repetitum Editioni suae praefixit *Barnesius*. Legebatur etiam in veteri membrana Leidensi. Ex his tribus Codd. collatis emendatius hic illud vulgatur, quam scriptum erat in Augustano, praebente versu 1, θάνατον (Leid θανάτων) tum τῆς φωνῆς· v. 4, ἔφη· v. 5, βάκτρον ἔχει. Βάκτρον ἐπάγει Codex habebat Leid. e suo *Galeus* dedit βάκτρον ἐρείδει.

66 Καὶ δακτυλοδεικτεῖν . . . . .] Defectus indices adposui, qui tamen in Cod. scripto nullus adparebat. Intercidere quaedam sine libris melioribus non restituenda. Schol. in Aug. Cod. ad Phoen. v. 1511. Φασὶν, ὅτι λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος διεσπάραξεν ἑαυτὴν ἡ Σφίγξ. idem ab aliis & hoc quoque loco fuerat traditum; illud forte praeterea, secundum quosdam aenigma forte fortuna solvisse Oedipum, δακτυλοδεικτοῦντα ἑαυτὸν, ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον. Alia tamen Grammatici veteris verba fuerunt.

67 Τὸ δὲ ἑξῆς] Scripserat forte Grammaticus: ὅθεν μεταγράφουσι τινὲς τὸ ἑξῆς οὕτως· Καὶ σ. Sed rectius omitterentur ista τὸ δὲ ἑξῆς

68 Ἐξ ἧς γίνονται] Haec & seqq usque ad eadem verba recurrentia, ἐξ ἧς γίνονται, librarius omiserat in Aug. Cod. vir Doctus in margine libri, *Dolendum*, inquit, *librarii cura hanc* ῥῆσιν *excidisse; vitiosa enim est inprimis.* illa quidem vitia non exstant: mihi nomen Λαόνυτος in Λαόρνυτος tantum videtur transmutandum. Notum enim est e *Pausania*, *Apollod.* atque aliis bellum, quod Patris ulciscendi gratia Thebanis intulit Minyarum Rex Erginus, quo plures cecidisse Thebanorum constat.

69 Ἀντιγόνη, καὶ Ἰσμήνη] Tria huc usque nomina hic legebantur: Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη. quibus sine suspicione *Kühnius* utitur ad *Pausan.* p. 721. Sequutus Codicem Aug. importunum delevi nomen *Iocastae*, neque huius tamen unius motus auctoritate. Nemo veterum Oedipodi filiam dedit *Iocasten*: qui meminerunt *Euryganiae* cum *Pherecyde*, quatuor istos nobilissimos ipsi liberos tribuerunt. *Pausan.* IX, p. 722. οἱ παῖδες τῷ Οἰδίποδι ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος ἐγεγόνασιν, δηλοῖ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδεια ὀνομάζουσι. *Apollodor.* Bibl. III, p. 149. εἰσὶν, οἳ γεννηθῆναι τὰ τέκνα ταῦτα φασιν ἐξ Εὐρυγανείας (sic leg.) τῆς Ὑπέρφαντος. Enarrator antiquus sub finem Phoeniss. e *Pisandro*, φασιν, inquit, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ τὴν αἰ-

ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ [70] Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου, τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

56 ‡ Κλεινώ τε Π. β.] Καὶ τὸν ἔνδοξον Πολυνείκην, περιφραστικῶς ‡

59 Μαθὼν δὲ τἀμὰ] Γνοὺς δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα τὰ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπιγνοὺς μητρὶ συγκοιμώμενος. τὸ δὲ μητρῴων γάμων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τῆς μητρὸς

59 * [Ἄλλως] Μαθὼν δὲ τὰ λέκτρα τῶν ἐμῶν γάμων, ἀντὶ τοῦ τὴν κοίτην τοῦ γάμου ἐμοῦ τῆς μητρὸς, τουτέστιν, ἢ ἔγημεν ἐμὲ τὴν μητέρα. *

61 Εἰς ὄμμαθ' αὐτοῦ] Ὅμοια καὶ Ἑλλάνικος. [71] ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι, οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτὸν,

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ,
Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας.

πῶς δέ φησιν Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζη; ῥητέον. ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλοτέρα μὲν ἀνδρὸς, ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσα ἴσως· ἀεὶ γὰρ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει

61 * Φόνον] Τὴν δι' αἵματος ἀπώλειαν λέγει φόνον, ἀπὸ τοῦ καθολικωτέρου μεταγων τὸν λόγον ἐπὶ τὸ μέρος, ὡς καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἑρμηνεύει, ἐπάγων,

Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας. *

63 Ἐπεὶ δὲ τέκνων] Ὅτε δὲ ἥβησαν οἱ παῖδες, κλείθροις ἔκρυψαν τὸν πατέρα, ἵνα

αὐτοῦ τύφλωσιν ἔγημεν Εὐρυγάνην —— ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. iſta quidem unius nominis diverſa fuit pronuntiatio: vid. Celeberr. *T. H.* ad *Heſychium* in Ἐργάτις. Quae hic *Eurygane* dicitur, Εὐρυγάνειαν vocant reliqui, *Pherecyden* ſe quuti.

70 Ἀστυμέδουσαν] Aug. Cod. in quo paulo ante legebatur: υἱοὶ δ' αὐτοῦ καὶ αὐτῆς Ε. καὶ Π. deinceps exhibet: γαμεῖ Οἰδίπους Ἀστυμέδουσαν τὴν Σ. Coniugem Oedipodi dant Ἀστυμέδουσαν *Schol.* in *Hom.* Il. Δ, v. 376. atque hinc *Euſtathius* p. 369, 40.

71 Ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι] *Euripidis* ex Oedipode duo, qui hic leguntur, ſenarios enotare neglexerunt *Grotius* & *Barneſius*; ambo contra tanquam *Euripidis* verba retulerunt ad Oedipum, quae, duobus iſtis ſenariis ſubiecta, verba veteris ſunt Grammatici, primum ſibi ponentis ἀπορίαν quamdam, quomodo ſcilicet factum ſit, ut tot infortuniis preſſa manſerit tamen in vivis Iocaſte: tum ſolvit iſtum nodum interpres ita quidem, ut ſuis verbis *Euripidea* forſan quaedam, incertum unde petita, vel *Sophoclis* accommodaverit: ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως. ſola numerorum quadam ſpecie motus *Grotius* in Excerpt. p. 395, haec poſuerat, velut ex *Euripidis* Oedipode ſervata:

—— —— Πᾶσα πρὸς θάνατον γυνὴ
Δειλότερον ἀνδρός· ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως.
Δακρύοις γὰρ αἰεὶ τοῖς παροῦσιν ἐμποιεῖ
Τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

Barneſius iſta nobis tanquam totidem repraeſentat Euripidea; *Grotius* ſaltem diverſas a ſuis lectiones e Schol. in Phoen. adnotarat. Iſta *Grotii* mihi quis conferat ad vulgata: ſi ſunt ſenarii, quaevis in iambos iſta ratione facile transformabuntur. Peccavit in Excerptis iſtis vir Magnus aliquoties ſimili hoc modo. Ceterum in his Scholiaſtae recte δειλὸν *Barneſius* videtur in δειλοτέρα commutaſſe. Hic me Codex deſtituebat Aug. in quo praeter *Euripidis* ex Oedipode verſus ad hunc quidem locum nihil legebatur.

ἡ τύχη λήθῃ παραδοθῇ, καίπερ δυσαπόνιπτος οὖσα, καὶ πολλῆς δεομένη μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν.

64 * Κλείθροις ἔκρυψαν] Διὰ κλείδων ἀσφαλισάμενοι ἐν οἴκῳ ἔκρυψαν, ἵνα ἡ συμβεβηκυῖα περὶ αὐτὸν παροιμία ἀμνήμων γένοιτο. ἤγουν ἀφανισθείη τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, πολλῶν μηχανῶν χρῄζουσα, εἰς τὸ ἀμνήμων γενέσθαι δηλονότι. *

64 † Ἵν' ἀμνήμων] Ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ, δυσαπόνιπτον δοκοῦν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν. κρύπτουσι μὲν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἵνα μηδενὸς ὁρωμένου τῷ χρόνῳ ἀμνήμων ἡ συμφορὰ γίνηται· ἀρᾶται δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς παῖδας σιδήρῳ διελέσθαι τὴν βασιλείαν, ἤγουν ὑπ' ἀλλήλων φονευθῆναι †

65 ‡ Πολλῶν δεομένη] Ἤτοι πολλῆς δεομένη μηχανῆς πρὸς τὸ λαθεῖν, ἢ πολλῶν παραινέσεων, καὶ πολλῆς παραμυθίας, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους. †

66 Πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν] [72] Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους, ὅτι καὶ αὐτὸς τιμωρεῖται; φασὶν, ὅτι Πέλοψ, Χρυσίππου ἁρπαγέντος, κατηράσατο μέχρι παίδων εἶναι τὸ κακόν. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου

66 ‡ Π.δ. ἢ] Παρὰ συμβεβηκότος κακοῦ, ἤγουν καθείρξεως μικροψυχῶν ‡

67 † Ἀρὰς ἀρᾶται] Ἢ ὅτι εἰσήγαγον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἄκοντα, καὶ οὐκ εἴασαν αὐτὸν ἐξελθεῖν· ἢ δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν κέκρυπται, ἵνα τῇ λήθῃ παραδοθῇ τὸ δυστύχημα, διὰ ταύτην καὶ ἐκείνοις αὐτοῖς κατηρᾶτο, νομίζων, ὡς, εἰ τοὺς αὐτοὺς ζῶντας ὁρώη, ἀναπολεῖν ἔχει τῷ νῷ τὰ κατὰ τὸ γένος αὐτῶν συμβάντα παρανομήματα †

68 „ Θηκτῷ σιδήρῳ] Οἷον ξίφει κληρωθῆναι καὶ ἀπολέσαι τὸν οἶκον, ἵνα μὴ οἱ τούτου „ παῖδες λειπόμενοι μνημεῖα τῆς αὐτοῦ τύχης [73] φυλάττῃ."

69 Τάδ' εἰς φόβον πεσόντε] Εἰκότως ἔδεισαν πειραθέντες [74] ὅσα Λαΐῳ συνέβη διὰ τὰς Πέλοπος ἀράς.

71 „ Συμβάντ' ἔταξαν] Συνελθόντες, συσκεψάμενοι ὥρισαν. ἢ Συμβάντες, εἰς φιλίαν ἐλθόντες." Ἄλλως

Ξυμβάντ'] Οὕτως ὁ τόπος εἰς ἀσυμφωνίαν ἄγει τὸ δρᾶμα· ἔδει γὰρ ἐξέλασιν ὑποθέσθαι τοῦ Πολυνείκους, ἵνα διὰ τῶν ἑξῆς δεόντως λέγοι,

Ποτὲ μὲν ἐπ' ἡμᾶς εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον.

εἰ γὰρ [75] ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, πάντως καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπε-

72 Τί ἥμαρτεν] In Edd. ad Scholion praecedens haec adnectebantur post vocem πάθους. πρὸς δὲ τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους κ. τ. λ. nullo sensu: Cod. Aug optime: Πρὸς δὲ τῆς ψυχῆς (sic MS) νοσῶν] Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους —— Diversissimum a primi Scholion seiunxi.

73 Φυλάττῃ] Scripserat, ni fallor, φυλάττωσι.

74 Ὅσα Λαΐῳ συνέβη] Aug. Cod. ὅτι Λαΐῳ πολλὰ συνέβη διὰ Πέλοπος ἀράς. vulgata praestant. Tum sequuntur illinc descripta, quibuscum iunguntur proxima, Ἄλλως. οὗτος ὁ τόπος &c.

75 Ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν] Aug. Cod. ἀλλήλους ὑπεχ. Scribendum forsitan: εἰ γὰρ ἀλλήλοις συνεχώρησαν ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. Mox idem Codex exhibet, πάντως καὶ

ἐπεφέρετο ὁ Πολυνείκης. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι οὐ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, [76] κατὰ συνθήκας αὐτὸν συγχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. λέγων αἵρεσιν αὐτῷ προθεῖναι τὸν Ἐτεοκλῆ, εἰ βούλοιτο τὴν βασιλείαν ἔχειν, ἢ τὸ μέρος τῶν χρημάτων λαβεῖν, καὶ ἑτέραν πόλιν οἰκεῖν· τὸν δὲ, λαβόντα τὸν ὅρμον, καὶ τὸν χιτῶνα Ἁρμονίας, ἀναχωρῆσαι εἰς Ἄργος, κρίναντος οὖν μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος [77] παραχωρῆσαι· ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα [78] αὐτῇ Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο, [79] ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ· ὅθεν Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου· ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, [80] ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι.

† Τὸν νεώτερον] Κατὰ μὲν Εὐριπίδην νεώτερος Πολυνείκης Ἐτεοκλέους, ὡς δὲ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι λέγει πρεσβύτερος, ἔχων μὲν τὴν τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν τὸν τεταγμένον χρόνον, καὶ πάλιν παραχωρήσας Ἐτεοκλεῖ, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπ' ἐκείνου ὡς ἐπὶ ἴσοις ἴσοις διαπραχθησομένου. †

74 „ Ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς] Ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ καθέδρας δηλοῖ τὴν βασιλείαν. "

Καθέζετ' ἀρχῆς] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας. μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν. τοιοῦ-

τον

καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐποιεῖτο Πολυνείκης· scribi potuit ἐπορίζετο· sed ad vulgatum verbum propius accedit ἀπεφέρετο.

76 Κατὰ συνθήκας αὐτὸν συγχ.] Aug. Cod. Φερεκύδης δὲ (L. μὲν) ἐκβεβλῆσθαι φησὶ μετὰ βίας· Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, κατὰ συνθήκην αὐτὸν (sic *Barnes.* etiam posuerat pro αὐτῷ) παραχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. His *Kühnius* utitur ad *Pausan.* p. 722.

77 Παραχωρῆσαι] Restitutum ex Aug. Cod. pro πȣ χωρῆσαι. Praepositio compendifacta degeneraverat in πȣ. Quae proxima praecedunt sic mendose scripta Codex exhibebat: τὸν δὲ λαβόντα τὸν χιτῶνα τὸν ὅρμον Ἁρμονίας α. ε. Α. κρίναντας δὲ τοὺς τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος παραχωρῆσαι.

78 Αὐτῇ ἐχαρίσατο] Ex Aug. Cod. prodiit αὐτῇ dubitationemque sustulit. Quae praecedunt dedi operam ut exprimerentur ad mentem Excellentis viri, *Petri Wesselingii*, ad *Diodor. Sic.* L. IV, p. 309, 62. Hunc in modum illa vulgabantur: ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο.

79 Ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ.] *Barnesiana* vetustiores Edd. exhibent: ὧν καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ· Ms. Aug. ἃ καὶ δ. reliqua eadem. *Barnesius*, lectore non monito, sic ista mutaverat, ὧ καὶ δέδωκε τὴν θυγατέρα Ἄδραστος Ἀργείαν· eadem, ne voce quidem θυγατέρα mutata, receperunt *Piers.* & *King.* Haec unius quia nitebantur auctoritate *Barnesii*, quod libri veteres praebebant retinendum iudicavi: multa tradidit *Hellanicus* diversissimo modo, quam fecerunt alii: potuit autem Adrastus a Polynice acceptum *peplum* & *monile* primum Argiae donasse; quae (deinceps repetita) sorori certe suae traditur Eriphylae donasse. [illegible] enim has partes Polynici plerique tribuunt; Adrastum memorant non [illegible]: vid. *Thiele.* in *Soph.* Elec. v. 840. & *Hygin.* Fab. LXXIII. Quod si forsan erravit Enarrator antiquus, error is non est emendandus.

80 Ὁ δὲ Σοφοκλῆς] Oed. in Col. v. 367, Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην *throno paterno privasse dicitur Eteocles* ὁ νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς· *Scholiastes*: τὸ X παράκειται, ὅτι πρεσβύτερον φησὶ τὸν Πολυνείκην. v. 1418. conferatur, sive *Barthius* ad *Statii* Theb. I, 128. Sic ista leguntur in Aug. Cod. ὅθεν ὁ Εὐριπίδης ταῖς δυο Ἀργείαις (paulo ante posuerat librarius Ἀργείᾳ·) ἐχρίσατο, ο. μ. τ. Φερεκύδους· ὕστερον δε τῇ Ἑλλανίκου. Ἐτεοκλέα ἂν τὸν νεώτερον] Ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ετεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς κ. τ λ. Scholio Codicis Barocc. facile caruissemus.

τὸν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζεὺς ὑψίζυγος. ἐπὶ γὰρ τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης [81]. πάντως φέρει τοὺς οἴακας.

† Ἐπὶ ζυγοῦ] Ζυγὸς κυρίως ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ καθήμενοι τὰ ἱστία μεταχειρίζονται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας τοῦτο φασί. †

75 † Μεθίσταμαι θρόνον] Μεθίστω τινὰ τῆς καθέδρας, ἤγουν ἐν ἑτέρῳ τῆς καθέδρας τόπῳ μετάγων ἱστῶ· καὶ μεθίσταμαι ἐγὼ τοῦ θρόνου, ἐξ ὑπό τινος. †

77 Κλέος] Ἐπιγαμβρεία. λείπει δὲ ὁ καί.

78 ‡ Ἀσπίδ'] ἀντὶ τοῦ στράτευμα. ‡

81 Ὑπόσπονδον μολεῖν] Μετὰ σπονδῶν καὶ φιλίας.

82 Πρὶν ψαῦσαι] Ἄψασθαι πολέμου. πρὶν τὸν πόλεμον συγκροτηθῆναι.

84 Ναίων πτύχας] [82] Ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας. ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτὺξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχὴ, πτυχάς.

86 Εἰ σφὲς πέφυκεν] Ἐπειδὴ τῶν ἀστέρων ἐπίσκοπος.

88 Ὦ κλεινὸν] Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε· πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν τῷ Πριάμῳ δεικνύει τὰ τοῦ στρατεύματος, Ἀντιγόνῃ δὲ ὁ παιδαγωγὸς ὑφηγεῖται.

Ὦ κλεινὸν οἴκοις] [83] Ἡ τοῦ δράματος διάθεσις ἐνταῦθα ἀγωνιστικωτέρα γίνεται· τὰ γὰρ τῆς Ἰοκάστης παρεληλυθότα εἰσι, καὶ [84] ἕνεκεν τοῦ θεάτρου ἐκτέταται· ἡ δὲ ἔξοδος τῆς παρθένου, εἰκὼν ἐστὶ τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας τῆς Ἑλένης, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκεῖ γὰρ γυνὴ τῷ γέροντι δείκνυσι. διδάσκει δὲ πρόσοδον παρθένου γενέσθαι κατ' ἐπιτροπὴν μὲν μητρὸς, παιδαγωγίαν δὲ τροφέως, χρείας τε μὴ τῆς τυχούσης ἐπειγούσης τὴν ἔξοδον.

Ἄλλως. [85] Εὐδιοίκητος ἂν ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος· καλῶς δὲ τὴν βασιλικὴν παρθένον

81 Πάντως φέρει τοὺς οἴακας] *Omnino gubernacula tenet*: πάντως ex Edd. repetitum: *Barnesius*, quem ubique ducem *Piersius* & *Kingius* sequuntur, posuerat, πάντας φέρει τοὺς οἴακας· quasi vero tot numero fuerint in una navi gubernacula: duo fuisse, quia Lucas meminerat τῶν πηδαλίων, a multis saepe fuit ostensum; illa Philopatoris Ptolemaei ναῦς τεσσαρακοντήρης, quae quatuor habebat, διπρύμνος erat καὶ δίπρωρος, atque adeo mirifica. Nostra sic legebantur in Aug. Cod. ἐπὶ γ. τ. υ. ζ. καθήμενος, καὶ κυβερνήτης περιφέρει τοὺς οἴακας. hinc ad initium versus Euripidei quaedam accesserunt olim vulgatis.

82 Ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας] Haec ex Aug. Cod. vulgatis antefixi; necesse non est, ut, ubicunque idem factum fuit, semper indicetur.

83 Ἡ τοῦ δράματος δ.] In Aug. Cod. proxima haec sequebantur Scholion in versum 84. Nihil eorum habebat liber optimus, quae legebantur in Edd. istis interserta; neque uspiam aut Paraphrasis aut Scholia de meno, quae debentur Grammaticis recentioribus, in illo Codice comparent.

84 Ἕνεκεν τοῦ θεάτρου] Sic Aug Cod. pro vulgatis ἕνεκα τοῦ θεάτρου· paulo post in illo perperam scribebatur τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας· inferius Ms. παιδαγωγίᾳ δὲ τροφέως· quod vulgato non est deterius. —— Schol. Soph. Oed. Tyr. v. 272, αἱ τοιαῦται ἐννοιαι —— κινητικαὶ εἰσὶ τοῦ θεάτρου, αἷς πλεονάζει Εὐριπίδης. conf. *Schol.* in Hippol. v. 523.

85 Εὐδιοίκητος] A *Barnesio* positum pro εὐδιοικής· Scripserat forte Grammaticus: Εὐδιοίκηται ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος. Haec in Aug. Cod. non exstant, in quo sequentia sic leguntur: Καλῶς φησὶ τὴν βασιλικὴν παρθένον· γ. φ. α. ὁ. δ. τ. γ. σ. κ. φ. τ. οὐκ ἀσκόπως &c.

νον οὐ γυναῖκες φυλάττουσιν, ἀλλ' ὁ διὰ τὸ γῆρας σώφρων καὶ φρόνιμος. τοιγαροῦν οὐκ ἀσκέπτως μετ' αὐτῆς ἔξεισιν, ἀλλ' ἐρημίαν παραφυλάξας. ἐνόμιζε γὰρ διὰ τὸν πάσης πόλεως κίνδυνον, δεῖν τὴν τῆς κόρης [85] μέλεσθαι ποιεῖν εὐταξίαν.

90 Διῆρες ἔσχατον] [87] Διῆρες, τὸ διηρημένον καὶ ὑπερκείμενον τῶν ὑπερώων· τὸ δίστεγον τῶν ὑπερῴων· οἷον δύο, Διῆρες· ὡς μόνον, Μονῆρες· ἀπὸ τοῦ δὶς, κατὰ δύο οὔσης τῆς ὀροφῆς. Καταχρηστικώτερον δὲ, κἂν τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος, οὕτως λέγεται. Οἱ δὲ Διῆρες, τὸ διερὸν, οἷον ὑπαίθριον.

93 Μή τις πολιτῶν] Ταῦτα καταμηχανᾶσθαί φασι τὸν Εὐριπίδην. ἵνα τὴν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προσώπου μετασκευάσῃ· διὸ οὐ συνεμφαίνεται αὐτῇ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον. [88] οἰκονομικῶς δὲ ὁ ποιητής φησιν αὐτὸν ἀπεστάλθαι εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπως εὔλογον ἔχῃ πρόφασιν τοῦ ἐπιγινώσκειν ἅπαντας.

† Φαντάζεται] Ὁρατικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ — ἵν' εἰδομεν· ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. Εἰδὼς] ἀντὶ τοῦ γιγνώσκων.

94 † Κἀμοὶ μὲν ἐλθὴ φαῦλος] Εἰ γάρ τις ἐθεάσατο Ἀντιγόνην, ἐμέμφετο μὲν καὶ τῷ παιδαγωγῷ. ἀλλ' ἐλάχιστον δέλῳ τυγχάνοντι. ἐκείνῃ δὲ ὡς μάλιστα· ἅτε ἀνάσσῃ· εἶπεν οὖν ὁ παιδαγωγὸς εἰς ἑαυτὸν μὲν, κἀμοὶ ἐλθὴ φαῦλος ψόγος ὡς δούλῳ, ἀπεσιώπησε δὲ τὸ, σοὶ δὲ ἐλθὴ μέγας, ὡς ἀνάσσῃ, καὶ ἀφῆκε νοεῖσθαι. †

95 ‡ Σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ] Ἤγουν ἀναλογώτερον παρὰ τὸ ἀξίωμα τὸ σόν. ‡

98 „ Ἐνθένδ' ἐκεῖσε] Ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἐκεῖσε, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε δεῦρο. "

100 Κέδρου παλαιὰν κλίμακ'] [89] Διὰ τοῦ, Κέδρου παλαιὰν κλίμακα, λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν, ὅπου γε κεδρίνην τὴν κλίμακα φησί.

101 „ Ἰσμηνοῦ] Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀπόλλων, ὅτι „ ἐν αὐτῷ τιμᾶται. "

102

86 Μέλεσθαι ποιεῖν] Aug. Cod. δεῖν τὴν τῆς κόρης ἀμελεῖν εὐταξίαν. Inferta negatione, quam elifit fyllaba praecedens, corrigendum arbitror: οὐ δεῖν τὴν τῆς κόρης ἀμελεῖσθαι εὐταξίαν.

87 Διῆρες] Paucis mutatis haec, prout erat in Aug. Cod. prodiit adnotatio: cuius prima feptem vocabula deerant in Edd. in quibus fic legebatur: Διῆρες τὸ δίστεγον ὑπερῷον, ὡς μόνον μονῆρες, δύο διήρες, ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ δύο· (*King.* in notis κατὰ δύω corrigebat) οὔσης τῆς ὀροφῆς. haec Cod. Aug. efferebat depravatiffima, ἀπὸ τῶν δυσὶ καὶ δύο ὥστε τῆς ὀροφῆς· Recepi, quae deinceps fubminiftrabat, κἂν τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος. pro vulgatis, κἂν ὄροφον ᾖ, κἂν πολύστεγον· in quibus ὄροφον mendofum effe viderat *Iungermann.* ad *Poll.* 1, 81, 69. μονόροφον reponendum fufpicatus. Ultima tandem exhibui, qualia Codex ille praebebat; una tantum adiecta litera, pro ἱερὸν pofui διερόν. Edd. οἱ δὲ διῆρες καὶ διερὸν καὶ ὕπαιθρον.

88 Οἰκονομικῶς] Novum hic Scholion rectius orditur Aug. Cod. Ἀπ' εἶδον εἰσιοῦσα τ'] Οἰκονομικῶς ὁ ποιητὴς φησὶν &c. Praecedentia fic exhibebat: Ταῦτα μηχανᾶσθαι· φ. τ. Ε. ἱ. τ. π. ἀπὸ τῆς Ἰοκάστης τῆς πρόσω μετασκευάσῃ κ. τ. λ.

89 Διὰ τοῦ,] Sic Aug. Cod. Κέδρου παλαιὰν] Λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν &c. pro vulgata βασιλέων recepi βασιλείων· aulae namque defignari credidit magnificentiam: *Mnafeas* in *Schol.* ad Phoen. v. 652, meminit τῶν Καδμείων βασιλείων· ubi Mf. βασιλέων habet; fcripferat *Mnafeas*, βασιλείων. Quod Celeberr. *Weffelingio* ad *Diodor. Sic.* T 1, p. 215, 4, mihi quoque, fi quid id eft, venerat in mentem, in *Heraclidae Cumani* verbis reftituendum ἐν τοῖς βασιλείοις, pro βαλανείοις· conf. ad illum locum *Athen.* XII, p. 528 F. p. 530. E. *D'Orvill.* in *Charit.* p. 538, 540.

 90

102 Δίρκης τε νάμα] Δίρκη κρήνη Θηβῶν, πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ, ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα. 90 οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκτεθέντες ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης, καὶ τραφέντες ἐν τοῖς βουκόλοις τῆς Δίρκης, ἐβουκόλουν αὐτῇ. 91 ὕστερον δὲ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τὸ διὰ ταύρων διασπάσαι· οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν 92 μητέρα αὐτῶν, αὐτῆς μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διέσπασαν· καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐσφάγη, Δίρκη καλεῖται, καὶ ὁ τόπος. καὶ ὁ ποταμός.

103 Ὄρεγε νῦν] Πόρεχέ μοι τὴν χεῖρα ὁδηγὸν, ἤγουν ὁδήγει με· ἢ ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε τὴν παλαιάν σου χεῖρα ἐμῇ τῇ νέᾳ, ἅμα προαναβαίνων. Ἐπαντέλλων γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπαναβαίνων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ γὰρ οὗτος εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀναβαίνει.

108 „ Χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.] Ἀποχωρίζουσι καὶ καταλάσσουσιν ἀλλήλους εἰς πόλεμον."

109 Ἰὼ πότνια] 93 Πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότις Ἄρτεμι. Ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄρτεμιν ἀνακαλεῖται, ἢ ἐπειδὴ τὸ πεδίον ἀστράπτον ἑώρα, τὸ δὲ τῆς σελήνης εἶδος τοιοῦτον (εἰς γὰρ τὴν σελήνην ἀλληγορεῖται ἡ Ἄρτεμις) διὰ τοῦτο ἐκπληττομένη πρὸς τὴν Ἄρτεμιν ποιεῖται τὸν λόγον. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καιρὸν εἶχε τὸ ταύτην ἐπιβοᾶσθαι ὡς πολεμικὴν, οὐδὲν βλάβος τῷ λόγῳ.

110 ‡ Κατάχαλκον] Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον χαλκῷ ὡπλισμένων ἀνδρῶν. ‡

111 Ἀστράπτει] 94 Τῇ ὑπερβολῇ κατάπληξιν ἐμφαίνει, ὅλον λέγων ἀστράπτειν τὸ πε-

90 Οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα] In Edit. *Kingii* legitur Ἀμφίων γὰρ καὶ Ζῆθος, quae, cum reperiantur in Cod. Leid. facile liquet, e Baroc. vel alio Codice repetita: loquendi genus non debuerat obliterari Graecis usitatissimum, Grammaticis etiam. In *Scholiis* ad *Aeschyli* Choëph. v. 938. *Orestes* & *Pylades* dicuntur οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. In *Schol.* ad *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1371, *Eteocles* & *Polynices*, οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. ad *Euripidis* Oresten v. 432, memorantur οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην. E quibusvis Grammaticis similia possent enotari.

91 Ὕστερον δὲ —— διασπάσαι.] Ex Edd. restitui; *Kingius* eorum loco posuerat e Ms. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπῃ, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρεθησεσθαι. quae Leid. Ms. etiam praebet. Deerat hoc Scholion in Aug.

92 Μητέρα αὐτῶν, α. μ. ε.] Intacta *Kingius* reliquit: Leid. Ms. μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. pro ἐπὶ τ. τ. recte *King.* ὑπὸ τῶν ταύρων. Ultima hujus Scholii, καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς, recte ctius abessent, quae tamen cum reliquis describere non gravatus est *Barthius* ad *Statii* Theb. II, 142. De Tauro, Dircen raptante, *Euripidis* ex Antiope verba, *Longino* servata περὶ Υ. XXXIX, 7. illuc a *Barnesio* non fuisse relata nemo mirabitur, qui quidem *Barnesium* noverit.

93 Πότνια παῖ Λ. κ. τ. Α.] Ex Aug. Cod. haec accesserunt; sequebantur in illo proxima: Ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄρτεμιν καλεῖ. reliqua tum vulgata deerant; eorum vice legebantur sequentia: ἢ θαυμάζουσα τὸ φῶς τὴν Ἑκάτην καλεῖ. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ.

94 Τῇ ὑπερβολῇ] His nonnulla praefigebantur in Aug. Cod. sic scripta: Παιδίον ἀστράπτει] τὸ δοκεῖ ἄστρα . . . . διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν. Ἄλλως Τῇ ὑπερβολῇ &c. Scribendum forsan: Πεδίον ἀστράπτει] Τουτέστι δοκεῖ ἀστράπτειν διὰ τὸ πλῆθος ὁπλιτῶν. Sequens Scholion exhibet Ms. integrum. Huic ista subiiciebantur ad v. 113, Ὅπλοις βρέμων] ἐμφαντικῶς . . . . ἠχῶν, ἵνα σκοπῶν ἀλληγορῇ τὸν πόλεμον. ἢ κομπάζων. quae, si quis emendaverit, inter Scholia poterunt reponi.

πεδίον, καίτοι ὀλίγον μέρος αὐτοῦ κατεῖχον οἱ πολέμιοι. οἰκείως δὲ τὸ ἀστράπτειν ἐνταῦθα, τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ χαλκοῦ φύσις, ὅταν τις ἐν Ἡλίῳ κινήσειεν αὐτόν. πῶς δὲ ἐνταῦθα φησὶ κατάχαλκον πεδίον, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησὶ,

Λευκάσπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.

ἀλλ' οὐ πάντες ἦσαν λευκάσπιδες. περὶ γοῦν τινος φησὶ, Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ / Βραχίονι κουφίζων. / ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὅπλων κατάχαλκον φησὶ τὸ πεδίον, θωρήκων τε, καὶ κνημίδων, καὶ κρανῶν;

115 Ἔμβολα] Οἱ μὲν τοὺς καθέτους, οἱ δὲ τοὺς στροφεῖς.

115 „ Χαλκόδετά τ' ἔμβολα] [95] Τοὺς μοχλοὺς τῷ χαλκῷ δεδεμένους. τὸ αὐτὸ „ δὲ καὶ κλεῖθρα."

Ἄλλως. Χαλκόδετα ἔμβολα, τινὲς, τοὺς στροφεῖς, παρὰ τὸ ἐμβάλλεσθαι τῇ ὀπῇ τοῦ οὐδοῦ. χαλκόδετα δὲ, ἐπεὶ χαλκῷ περισφηκοῦνται οἱ στροφεῖς διὰ τὸ μὴ περιελαυνόμενον ἐξασθενεῖν τὸ ξύλον. ἄρα οὖν, φησὶν, αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ οἱ στροφεῖς καλῶς ἐνηρμόσθησαν πρὸς τὸ λάϊνον τεῖχος, [96] καὶ τὰς ὀπὰς, ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος. οὐ θαρσήσασα δὲ τοῖς κλείθροις, καὶ περὶ τῶν στροφίων φησὶ. μή ποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν [97] ἀναβαλεῖν δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι, μὴ ἐν βάθει ἡρμοσμένους; ἄλλοι δὲ ἔμβολα φασὶ τὰς καθέτους, τὰ νῦν καλούμενα Πτερὰ, ἅπερ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τοιάδε. Θύραν κατασκευάσαντες ἴσην κατά τε μῆκος καὶ πλάτος τῇ πύλῃ τοῦ τείχους, ἔξωθεν αὐτοῖς [98] χαλκᾶ πέταλα καθηλοῦσιν, ὡς ὁλόχαλκον τὴν θύραν νομίζεσθαι, [99] ταύτην ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν οὐκ ἑδραίαν. ἀλλ' ὥσπερ κρεμαμένην τῶν δὲ πυλῶν κλειομένων, καθιᾶσιν ἄνωθεν τὴν κεχαλκωμένην θύραν, ἢ τις μέχρι τοῦ ἐδάφους φθάνουσα ἐκά-

95 Τοὺς μοχλοὺς κ. τ. λ.] Vulgatis ex Aug. Cod. interserui: pro, καὶ αὐτὸ δὲ καὶ, posui, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κ. Quae plurima tum sequuntur, praebebat etiam Cod. optimus.

96 Καὶ τὰς ὀπὰς] MS. etiam: πρὸς τὸ λάϊνον τεῖχος, καὶ τ. ο. legendum puto, πρὸς τ. λ. τεῖχος (κατὰ τὰς ὀπὰς) ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος.

97 Ἀναβαλεῖν] Paulo ante στροφίων pro στροφίων, hic ex August. Cod. ἀναβαλεῖν recepi pro ἀνακαλεῖν· in Edd. *Barn. Pierf.* & *Kingii* reperietur ἀναχαλᾷν· sed hoc e coniectura posuerat *Barnesius*. Ad veterem forte scripturam propius accedebit vulgata lectio ἀνακαλεῖν· siquidem genuina fuerit ἀνακλῖναι. μήποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν ἀνακλῖναι δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι. aperire ianuam usitatissima locutione dicebatur ἀνακλῖναι τὴν θύραν, quod *Kusterus* ostendit ad *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 420.

98 Χαλκᾶ πέταλα] Positum ex Aug. pro χαλκοπέταλα, quod Graecum non erat.

99 Ταύτην ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν] Haec procul dubio mendosa sunt. Quid enim, obsecro, significabunt Ταύτην (τὴν θύραν) ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν; lectio Codicis Aug. primo adspectu parum iuvare videtur: ταύτην δὲ τὴν ἐπάνω τῆς θύρας· propius considerata plurimum iuvat. Corrigo, ni fallor, verissime: ταύτην δὲ τὴν γανωτὴν pro ἐπάνω τῆς) θύραν ἱστᾶσιν οὐχ ἑδραίαν· ut *ianuam* hic dixerit γανωτὴν, τὴν χαλκοῖς πετάλοις καθηλωμένην, quam infra vocat τὴν κεχαλκωμένην θύραν. *Aereis laminis obductam ianuam* dubium non est, quin γανωτὴν dicere potuerit Grammaticus: *Plutarchus* de Adul. & Amici Discrim. p. 50. A. ὥσπερ τὰ ψευδόχρυσα καὶ τὰ κίβδηλα τῶν σκευῶν, τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ γάνωμα μιμεῖται μόνον. in Quaest. Rom. p. 287. B. dixit τὴν γάνωσιν τοῦ ἀγάλματος. Vocem γάνωσις, quam *Hieronymus* interpretatur *stannaturam*, *Symmachus* posuerat *Amos* VII. 7. apud *Du Cangium* Gloss. M. & I. G. reperie-

tur

[1] ἐκάλυπτε τὰς πύλας, ὡς ἂν μηδεμίαν ἐπιβουλὴν γίνεσθαι· ἔσθ' ὅτε καὶ πυρὸς προσφερομένου ταῖς πύλαις, ξυλίναις οὔσαις, καὶ πολεμίων μὲν πολιορκούντων, τάς τε πύλας ἔκλειον, καὶ τὰ ἔμβολα καθίεσαν· εἰρήνης δὲ οὔσης διὰ τὸ τὰς πύλας οὔσας μεγάλας δυσχέρειαν παρέχειν ἔν τε τῷ κλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, ταύτας μὲν εἴων ἀνεῳγμένας διαπαντός· ἐσπέρας δὲ ἤρκουν τῷ ἐμβόλῳ, διά τινος μηχανήματος αὐτὸ καθιέντες καὶ ἀνέλκοντες· ἔμβολον δὲ καλεῖ ἐκ τοῦ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους ἐμβάλλεσθαι ἔξωθεν τῶν πυλῶν. χαλκόδετον δὲ, διὰ τὸ δεδέσθαι καὶ ἠσφαλίσθαι χαλκῷ. [2] ὁ δὲ νοῦς, ἄρα αἱ πύλαι τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς Ἀμφίονος λαϊνέοι τοῦ τείχους ὀργάνοις, τουτέστι τοῖς ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι τείχεσιν; ὁ μὲν γὰρ Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας, Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν.

116 Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις] Ἀντὶ τοῦ ἔργοις, τοῖς [3] μουσικῇ γινομένοις· Φασὶ γὰρ, ὡς Ἀμφίων ὁ οἰκοδομησάμενος Θήβας, ὅτε διετίθει τὸ τειχισμὸν, οὐ χερσὶν ἐχρῆτο πρὸς τοῦτο, οὐδὲ ἦσαν οἱ συναιρόμενοι αὐτῷ τῆς οἰκοδομίας, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ἐποιεῖτο τὸ ἔργον, μέλος ἀνακρουόμενος. κἀντεῦθεν τοὺς λίθους κινῶν, καὶ κατασκευάζων τὰ τείχη· ἐγένετο δὲ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι.

Ὀργάνοις] Ὀργάνοις, τοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. καὶ [4]Σοφοκλῆς,

Ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον,

ἀντὶ τοῦ ἔργον.

* [5] Συνάμα δὲ Ἀμφίονι καὶ Ζῆθος κατεσκευάζετο τὸ τεῖχος. Ἑρμῆς δὲ τὴν λύραν πρῶτος εὑρὼν Ἀμφίονι δοῦναι λέγεται. *

124

tur Γανωτός. quem in usum vetus verbum γανῶσαι transtulerint recentiores ex *Eustath.* in Il. T, p. 1258, 13. & aliunde docebit *Is. Casaubon.* Anim. in *Athen.* I, c. VI.

1 Ἐκάλυπτε τὰς πύλας] Ex Aug. Cod. restitutum pro καλύπτει τὴν θύραν· in his ubique τὴν πύλην vel τὰς πύλας, & τὴν θύραν discernit: ὁ κάθιος, nempe θύρα, tegebat τὰς πύλας. Paulo post voculam μὲν vulgatis interserui; deinceps voces οὔσας μεγάλας, ex eodem Cod. petitas.

2 Ὁ δὲ νοῦς] Quae hinc sequuntur a recentiori sunt adiecta, atque adeo absunt ab optimo Codice, haec tantum post vocem χαλκῷ praeferente: Κάδμος μὲν ἔκτισε τὰς Θήβας, Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν.

3 Μουσικῇ] Ms. Leid. μουσικῶς· hinc ar[illegible] sub finem voculam καὶ Medio Scholio legendum videtur, ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς.

4 Σοφοκλῆς, Ξουθῆς μ.] Versus *Sophoclis* e Polyido cum vicinis legitur in Excerptis *Grotii* p. 130. quinque versus continuos invenerat *Grotius* apud *Clem. Alex* Strom. IV, p. 565, 566. e Polyido petitos a *Porphyrio* didicerat περὶ Ἀπ. II, §. 19. vid. *Thom. Gataker*, A. M. P. C. XLVIII. circa finem. Nostra leguntur apud *Clem.* & *Porphyr.* τὸ ποικιλώτατον Ξανθῆς (Ξουθῆς *Porphyr.*) μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον *flavens apis Quid multiforme struxit e ceris opus.* Ξουθῆς μελίσσης posuisse *Sophoclem* arbitror; licet alii scripserint Ξανθῆς μελίσσης· *Euripides* Iphig. Taur. v. 634, ἀνθεμόρρυτον γάνος Ξουθῆς μελίσσης. *Antiphanes* apud *Athen.* X, p. 499. Ξουθῆς μελίσσης νάμασι.

5 Συνάμα] Haec accesserunt e Leid. prioribus hic scriptis subiecta: Ὄργανα λέγει τὰ ἔργα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους, Ξ. μ. κ. ο. Συνάμα δὲ Ἀ. &c. Quod hic dicitur, Amphioni dedisse lyram Mercurius, tradiderat forsan *Antimenidas* apud *Schol. Apollon.* Rhod. I, 741. τὴν λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑφ' Ἑρμοῦ, nam ὑπὸ Μουσῶν ipsi datam *Pherecydis* erat sententia ibidem memorata.

6 Λα-

124 „ Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα] [6] Λοχαγὸς λέγεται ὁ ταξίαρχος, εἷς τῶν ἑπτὰ „ λοχαγῶν. „

„ Ἑπτὰ λοχαγοὶ —— ἐφ' ἑπτὰ πύλαις·

„ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ. „

124 ‡ Τίς;] Τὸ Τίς ζητεῖ τὸ ὄνομα· τὸ δὲ Πόθεν τὸν τόπον. ‡

126 Οὗτος Μυκηναῖος] [7] Οἱ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασί. Μυκηναῖος οὖν ἐστιν, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήνῃ πηγὴν, ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει.

127 Λερναῖα] Ἀπὸ μέρους τὸ Ἄργος. Λέρνη γὰρ πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους.

127 ‡ Λερναῖα] Ἱππομέδων ἄναξ ὀνομάζεται, Μυκηναῖος μὲν κατὰ τὸ γένος, οἰκεῖ δὲ Λερναῖα νάματα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ νάματα τῆς Λέρνης. ‡

128 Γαῦρος] Ἐπηρμένος τῷ σώματι, καὶ διὰ τοῦ σχήματος ἐμφανίζων τὸ αὔθαδες τῆς ψυχῆς

130 * Γηγενέτᾳ] Ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς οἱ Γίγαντες ἀνεφύησαν, ὡς ὁ μῦθος ἔχει τῶν Ἑλλήνων. *

131 Ἀστερωπὸς] Ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτός. [8] τοὺς γίγαντας πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῷ γράφουσιν. ἴσως οὖν καὶ αὐτὸς κατάστικτον ἔχει τὴν πανοπλίαν. τὸ δὲ ἑξῆς, γραπτῷ γίγαντι προσεμφερής. Διὰ μέσου δὲ τὸ ἀστερωπὸς ἔθηκε, δηλῶσαι θέλων τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχοντα ὁμοίως ἀστέρι.

131 * Ἐν γραφαῖσιν] Ἤγουν ἐν τῷ τύπῳ καὶ χαρακτῆρι τοῦ προσώπου. ἢ τῶν ὅπλων (κατάστικτα γὰρ καὶ ποικίλα ταῦτ' εἶχεν.) ὃ καὶ κρεῖττον. Οὐδεὶς γὰρ ἠδύνατο τοῦ προσώπου τούτου μορφὴν θεάσασθαι, ἐσκεπασμένου τοῖς ὅπλοις. *

Ἄλλως. Ἀστεροειδὴς καὶ ποικίλος ταῖς γραφαῖς τῆς ἀσπίδος, εἰσὶ γὰρ κατάστικτα τὰ ὅπλα.

134 Ἄλλος ἄλλος] [9] Θαυμαστὸς ὁ ἀναδιπλασιασμός.

136 Ἄρη δ' Αἰτωλὸν] Ὡς ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀσπίδος τὸν περὶ τοὺς πολέμους Καλλίμαχος,

[10] Εἶμι πέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα:

τινὲς δὲ Ἄρη τὴν τῶν ὅπλων κατασκευήν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἐξ ἐργασίας καθώπλισται ὡς οἱ Αἰτωλοί· τὸ δὲ στέρνον, ἀντὶ τοῦ ὅλου σώματος εἶπεν. οἱ δὲ τὴν [11] τῶν πολεμίων ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς τῶν Αἰτωλῶν ἄριστα πολεμούντων.

139

[6] Λοχαγὸς &c.] Ex Aug. Cod. horum loco nil erat in Edd. nisi, Λοχαγὸς] Ταξίαρχος, ἡγεμών· & haec quoque Kingius omiserat. Sophoclis versus est Antigones 145.

[7] Οἱ νεώτεροι &c.] Ne haec quidem suam in Editionem ex aliis recepit Kingius; nunc vulgata, prout erant in Aug. Cod.

[8] Τοὺς γίγαντας] Haec usque ad ista, Διὰ μέσου· Kingius in Edd. reliquerat. In his scribendum forte: πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν γράφουσιν.

[9] Θαυμαστὸς] Corrigendum, θαυμαστικὸς ὁ α.

[10] Εἶμι] Positum pro εἰμὶ, secundum sententiam Bentleji ad Callim. Fragm. ccxvi. Potuit versus in Hecale sedem invenire; nodi namque venationi [illegible] interfuit: Hujus enim Callimachus, [illegible] Meleagron haberet, Sollicita supplex petiit prece. —— Mox ex Aug. Cod. κατασκευὴν recepi, pro [illegible]

[11] Τῶν πολεμίων] Grammaticus [illegible] rat, opinor, τὴν πολεμικὴν apud Script. [illegible] anti-

139 ‡ Ὁμόγαμος] Ὤφειλεν δὲ λέγειν Σύγγαμβρος, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον περὶ τῆς Πολυνείκου· ὁ γὰρ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀνὴρ δῆλον ὅτι σύγγαμβρος αὐτοῦ ἐστιν. ‡

[Ἄλλως] „ Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο· καὶ τὴν μὲν μίαν τὴν Ἀργείαν εἶχεν ὁ „ Πολυνείκης· τὴν δὲ ἑτέραν ὁ Τυδεὺς, ἤγουν τὴν Δηϊπύλην. „ Ὁμόγαμος, ἀντὶ τοῦ σύμβιος, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπίσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἐγάμει δὲ Δηϊπύλην ὁ Τυδεὺς, ὁ δὲ Πολυνείκης τὴν Ἀργείαν.

140 Ὡς ἀλλόχρως] Ἴσως ὅτι ἐξηλλαγμένοι οἱ Αἰτωλοὶ περὶ τὰς ὁπλίσεις, κατεσταλκότας αὐτὰς ἔχοντες, καθάπερ καὶ τοῖς ὑποδήμασιν, [12] ὥστε τὸν δεξιὸν μὲν ὑποδεδέσθαι πόδα, γυμνὸν δὲ ἔχειν τὸν ἀριστερόν· [13] καλῶς δὲ εἶπεν αὐτὸν Μιξοβάρβαρον, ὅτι οἱ Αἰτωλοὶ πάντες ὁπλίζονται, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι· ἴσως γὰρ ποτὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἕλληνες ὅπλοις ἐχρήσαντο, οἱ δὲ βάρβαροι ἀκοντίζειν ἠπίσταντο, ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἀκοντίζειν Ἕλληνες μεμαθήκασιν.

Μιξοβάρβαρος] Ἐν τέλει γὰρ τῆς Εὐρώπης οἰκοῦντες Αἰτωλοὶ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν ἅπτονται φρονημάτων· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσι βαρβαρικὸν φρόνημα ἔχειν, διὰ τοὺς κατ᾽ ἀλλήλων πολέμους· καὶ [14] Ὅμηρος,

Κουρῆτές τ᾽ ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι

140 * Μιξοβάρβαρος] Μεμιγμένος δοκῶν τὸ γένος ἐξ Ἕλληνος καὶ Βαρβάρου, ὡς μὲν γὰρ Βάρβαρος ἀκόντια ἔφερε καὶ ἀσπίδα· ὡς δὲ Ἕλλην, δόρυ, καὶ σπάθην, καὶ θώρακα, καὶ κόρυθα· ὕστερον δὲ καὶ Ἕλληνες ἀκοντίοις ἐχρήσαντο. *

145 ‡ Σπονδὰς] Τὰς τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. ‡

147

antiquum τὰ πολέμια neminem offenderent, qui quidem legerit ad *Lucianum* notata T. I. p. 380.

12 Ὥστε τὸν δεξιὸν κ. τ. λ.] Tametſi nihil horum Codex praebet Aug. ſunt tamen iſta non vulgaris bonitatis: quod enim ſcribit Schol. Aetolos ſic ad praelia procedere ſolitos, ut, tecto pede dextro, ſiniſtrum nudum habuerint, nititur *Euripidis* e Meleagro verbis, deſcribentis quo quisque habitu convenerint ad aprum Calydonium capiendum: veniſſe dicuntur Theſtii filii,

—— τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ᾽ ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Virgilius, de Hernicis origine Pelasgis, Aen. VII, 689 —— *veſtigia nuda ſiniſtri Inſtituere pedis; crudus tegit altera pero.* Haec ex *Euripide* tranſtuliſſe *Virgilium Macrobius* nos docet (e *Macrobio F. Vrſinus* in *Virg.* p. 416) Saturn. V, c. XVIII. cui debemus *Euripidei* Meleagri fragmentum, vitiis non vacuum, cuius iſta partem faciunt; praeterea Tragicum eo reprehendentis *Ariſtotelis* verba, quod Aetoli contra non laevum ſed dextrum pedem nudum habere debuerint: δεῖ γὰρ, οἶμαι, (verba ſunt e Philoſophi Lib. II, de Poëtica, deperdito:) τὸν ἡγούμενον ἔχειν ἐλαφρὸν, ἀλλ᾽ οὐ τὸν ἐμμένοντα. Plataeënſes, ſed ut firmius veſtigiis inſiſterent iter noctu facturi, procedebant τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλὸν, ut ſcribit *Thucydides* III. c. XXII.

13 Καλῶς] Haec duntaxat erant in Aug. Cod. Καλῶς γὰρ αὐτὸν φησὶ μιξοβάρβαρον. οἱ γὰρ Αἰτωλοὶ πάντες καὶ ὅπλοις ὁπλίζονται ὡς οἱ Ἕλληνες, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι. Sequentia deerant, etiam optima ad v. 162.

14 Ὅμηρος] Il. I, 525. Huic ſubiectum e Leid. Cod. Scholion omitti quoque potuerat.

147 Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Οὗτος ὁ Ζῆθος, [15] ὡς ἔφαμεν, τειχιστὴς ἦν τῶν Θηβῶν, μεγάλου καὶ ἐπισήμου τάφου ἠξιώθη.

Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος Ζήθου καὶ Ἀμφίονος· συλληπτικῶς δὲ εἶπε, τινὲς δὲ φασὶ [16] τὸν Ἀμφίονα * *

148 ‡ Καταβόστρυχος] Πυκνοὺς καθειμένος βοστρύχους. ‡

149 Γοργὸς εἰσιδεῖν] Γοργῶδες ἀποβλέπων τοῖς ὄμμασι, καὶ ἅμα καὶ τῶν βοστρύχων παρειλίττων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονῶδες.

151 Ἀμφίπολ] Ἐπακολουθεῖ αὐτῷ ὄχλος πολὺς ὀπισθόπους. τινὲς δὲ ἐπὶ κατάπαυσιν αὐτὸ δέχονται, οἷον ἐσχάτῳ ποδί, καὶ μηκέτι ὑποστρέφοιτο. ἵν' ᾖ, ὡς ὄχλος νιν ἀμφέπει ἐπὶ ἀπωλείᾳ.

152 Ἀταλάντης γόνος] Αὕτη ἐστὶν ἡ [17] Ἰάσου μὲν παῖς. Μελανίωνος δὲ γυνή· ἔστι δὲ καὶ ἄλλη, Σχοινέως θυγάτηρ, Ἱππομένους γυνή. Βοιωτική.

153 ‡ Ἀλλά νιν] Ἀλλ' εἴθε ἡ Ἄρτεμις ἡ κατὰ τὰ ὄρη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ διατελέσασα ὀλέσειεν αὐτὸν, τόξοις δαμάσασα. ‡

153 Ἀλλά νιν] Ἀλλ' αὐτὸν ἀπολέσειεν ἡ Ἄρτεμις, ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κυνηγετοῦσα. [8] εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν κατ' αὐτοῦ ἐπικαλεῖται· ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς Ἀταλάντης· ἐπεὶ πρότερον τὴν παρθενίαν ἠγάπα· ὕστερον δὲ τῷ Μελανίωνι γαμηθεῖσα, κατεφρόνησε τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη δέ ἐστιν ἡ καὶ Μελεάγρῳ συγκυνηγετήσασα.

158

15 Ὡς ἔφαμεν] Leid. Mſ. ὡς ἔφη, vetus nempe Scholiaſta, cuius adnotata recentior excerpebat e libris antiquis: vid. Schol. ad v. 115. in fine.

16 Τὸν Ἀμφίονα * *] Χωρὶς τετάφθαι, vel ſimile quid deeſſe *Barneſius* ſuſpicabatur: Ζήθου μνῆμα καὶ Ἀμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χῶμα memorat etiam *Pauſanias*, IX, p. 744. *Gisb. Cuperus* Obſerv. III, c. XVII, p. 343. corrigebat hoc in loco: τὸν Ἀμφίονος· ſcil. τάφον· nihil addens, quo correctio firmaretur. Antiquus forte Grammaticus hic *Aeſchyli* meminerat: quod enim *Euripides Zethi* vocat monumentum, *Amphionis* dicitur *Aeſchylo* Septem adverſ. Theb. v. 534, Τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. de eodem uterque loquitur Parthenopaeo.

17 Ἰάσου μὲν παῖς, Μελανίωνος δὲ γυνή.] In Edd. primum erat Μελανίωνος, deinceps Μελανίωνι· quod *Scheſſerus* velut hinc petitum exhibet praeterea ad *Aeliani* V. H. XIII, c. I, ipſius eſt *Scheſſeri* properantis error, initio Scholii ſequentis, pronomini αὐτοῦ, quo deſignatur Parthenopaeus, Μιλανίωνα ſubſtituentis: Μελανίωνος non male *Barneſius* reſtituit. Optime de hoc nomine iudicat Amiciſſimus *Io. Schraderus* in Animadv. ad *Muſaeum* p. 258. Huius Atalantae Pater erat *Iaſus*, ab aliis *Iaſius*, & *Iaſion* dictus. Qui hic illic nomen illud attrectarunt homines Eruditi non animadverterant, quod docuit Celeberr. *Hemſterhuſius* in Schol. ad Plutum *Ariſtoph.* p. 207, triplicem iſtam in huiusmodi nominibus obtinere formam: nonnulla protulit Erud. *Gavellus* in Miſcell. Nov. T. IV, p. 226. conf. *Kühnius* in *Laërt.* III, §. 3. Partem veri vidit *Euſtathius* ad Il. Β, p. 218, 13. Ταλαὸς, —— ἐξ οὗ Ταλαΐδης· καὶ Ταλαΐων, ὅθεν ὁ Ταλαϊονίδης. huius obſervati non recordabatur ad Il. Α, p. 10, 46. Il. Δ, p. 382, 50. Il. Ν, p. 905, 5. vid. *Etymologus* in v. Ἀλεωνίδης.

18 Εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν] Simillimae ſententiae Scholion margo praebebat Leidenſis Cod. hoc nimirum: Εἰκότως Ἄρτεμιν Ἀντιγόνη κατὰ τοῦ Παρθενοπαίου ἐπικαλεῖται. ὡς θυμουμένην κατὰ τὴν τούτου μητρὸς Ἀταλάντης· ἱέρεια γὰρ οὖσα πρότερον τῆς θεοῦ, καὶ ἐν παρθενίᾳ ζῆν αἱρουμένη, ἐφθάρη Μιλανίωνι· καὶ, ἐξ ἧς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πλείστης πεπειραμένη, ἀπηξίωται τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας.

158 Ὦ καὶ δέδοικα] Διὸ καὶ εὐλαβοῦμαι, μὴ [19] τοῦτο δίκαιον σκοπήσαντες οἱ θεοὶ ἀπολέσωσιν ἡμᾶς

159 Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ] Παρὰ [20] τὸ Ὁμηρικὸν,

Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν.

δὶς δὲ παρέλαβε τὸ Ποῦ. τὴν σπουδὴν τῆς κόρης παριστῶν. Πολυπόνῳ δὲ μοίρᾳ, ἤτοι κακομοιρίᾳ· τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ διέστειλε τὸ τῆς μοίρας [21] ὂν τὸ μέσον.

162 Ἑπτὰ παρθένων] Ὁ Ἀριστόδημος ἐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τὸν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον. ὅπερ ἐστὶν ἀληθὲς, ὡς αὐτοσχεδιάζειν οὖν ἔοικεν Εὐριπίδης. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης [22] ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ,

——— καὶ δὶς ἑπτ' αὐτῆς τέκνα

Νιόβης, θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης, ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν, ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ, ἀνεῖλον αὐτοὺς λοχήσαντες, ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς ἐπὶ πατρικὴν [23] οὐσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἴασαν ζῆν διὰ Πέλοπα. ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς', [24] Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ς', Χιόνην, Κλυ-

19 Τοῦτο δίκαιον] Forte legendum, τοῦτον τὸ δίκαιον.

20 Τὸ Ὁμηρικὸν] Helenae, ἐν τῇ τειχοσκοπίᾳ, Il. Γ, 236. Paulo post, ubi κακομοιρίᾳ vulgabatur, scribi malui κακομοιρίᾳ.

21 Ὂν] Legendum est ὄνομα. τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ (πολυπόνῳ) διέστειλε τὸ τῆς μοίρας ὄνομα τὸ μέσον. Schol. infra ad v. 535, μέσον γὰρ τὸ τῆς Φιλοτιμίας ὄνομα. Reliquerant hic scripturae compendium, librorum veterum descriptoribus usitatissimum, quo cum ὄντος & ὄνομα designarentur, saepius evenit, ut horum alterum alterius sit loco positum: vid. *Kuster.* ad *Suidam* in Μεγάμυκος. ad *Hesychium* in Ἀμφώδων. Ἀνεμώτας. Βούκαλον.

22 Ἐν Κρεσφόντῃ] *Joannis Meursii* correctionem in *Euripide Barnesius* iure recepit, pro Κλεοφόντῃ, quod, hic ante vulgatum, fraudi fuit *Cupero* Observ. III, c. XVII, p. 342. *Euripidea* posuit *Barnes.* in addendis ad fragmenta p. 520. *Euripides*, δὶς ἑπτ', ait, αὐτῆς τέκνα Νιόβης· hunc locum non legerat *Eustathius* ad Il. Ω, p. 1506, 41. nostri Phoenissarum memor; apud *Aelianum* V. H. XII. c. XXXVI. Λάσος δὶς ἑπτὰ λέγει. *Leonidas* ἑπτὰ δὶς memorat Antholog. III, c. VII, ep. 5. Nostra quomodo locum invenire potuerint in isthoc Tragici dramate, manifestum erit Meropes e Cresphonte verba comparanti, quae *Plutarchus* servavit in Consolat. ad Apollon. p. 110. D, in quibus causae nihil erat cur ἄλλαι pro ἀλλὰ scriberetur a *Grotio* in Excerpt. p. 391. *Gatakero* ad *M. Antonin.* VII, §. 58. *Barnesio* in Cresphonte.

23 Οὐσίαν] Θυσίαν procul dubio legendum: me quidem alibi πατρικὴ non sane-quam offendit οὐσία· sed hic alterum sensus postulat: ex insidiis Sparti Niobidas dicuntur adorti ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς (sic *Barnes.* posuit pro Ἐλευθέρας) ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, *ad celebrandum sacrificium patrium.* Illa quidem frequens menda, praeter cetera, locum etiam insidet ex *Apollonii* Lex. Ms. prolatum ad *Hesychium* I, p. 1750, n. 19.

24 Ἀλαλκομενέα] Nescio cur Ἀλκομενέα *Kingius* dederit. Credo equidem in Codice Ms. breve Scholion invenisse contractum ex veteri, quale margo subministrat Codicis Leid. in hoc Scholio medio legun-

tur

Κλυτίαν, Μελίαν, Ὥραν Λαμίσπην Πελοπίαν Ἑλλάνικ[ος] δ' [25] ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδ[ος] ἄρσενας Δ φησὶ Ἀρχίμορον, Μενέσρατον, [26] *, ... Ἐχαγόραν. θυγατέρας δ' τρεῖς Ὠγυγίαν, ... συκοφάντιαν, *. Ξάνθ[ος] δ' ὁ Λύδ[ος], [27] δέκα καὶ δέκα, [28] ἐκ Φιλοξένου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ.

163

tur ſequentia: φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀῤῥένων ὀνόματα, Ἀλκομένεα, Θηρεα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἄργειον· τὰ δὲ τῶν θηλειῶν, Κλεόδην, (Sic & Edd. Χλ... ſcripſit Barneſ.) Κλυτίαν, Μελίαν, Αἴρην, Λαμπίτην, καὶ Πελοπίαν. Priores verum dederant nomen Ἀλαλκομενία: apud Etymologum p. 56, 17. pro Ἀλαλκομεναῖς, in Codice D'Orvilliano ſcribebatur perperam Ἀλκομεναῖς· Pago Boeotiae nomen dederat indigena dictus Ἀλαλκομενεύς, ſecundum Pauſan IX, p. 777. & Stephanum Byz. conf. Obſerv. Miſc II, p. 289. Ceterum haec quidem Niobidarum Pherecydea nomina, quantum commemini, nuſpiam alibi reperiuntur, praeter ultimum nomen Pelopiae, quod inter quatuordecim, ab his diverſa, proſtat apud Apollodorum.

25 Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδ[ος]] Scriptum forſan antiquitus: ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι vel Ἀτλαντιάδι· ſic ſaepe libri citantur, ἐν τῇ ἐπ. vel ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις. Scripſerat Hellanicus τῶν Ἀτλαντίδων, ſeptem filiarum Atlantis, ſive Pleiadum ſororum, poſterorumque hiſtoriam; huic operi nomen inditum Ἀτλαντὶς, vel Ἀτλαντιάς· apud Harpocration. in Ὁμηρίδαι citatur Ἑλλάνικ[ος] ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι, ſic Valeſius docte reſtituit, operiſque materiem indicavit p. 140. deſignans hunc noſtrum locum & Scholia in Homeri Il. Σ, v. 486. ubi, cum vulgatur Ἑλλάνικ[ος] ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιδῶν· Lugduno-Batavus Homeri Codex exhibet: ἐν τῷ α τῶν Ἀτλαντικῶν· ſcribendum τῶν Ἀτλαντίδων, ſive potius τῆς Ἀτλαντιάδος. In Eratoſthenis Catafl. c. XXIV, Ἀτλαντίδων vel Ἀτλαντιάδων recte corrigit Muncker. ad Hygini P. A. II, c. VII. Atlantidum una fuit Alcyone; huius & Neptuni F. Hyrieus; hic proavus Amphionis; huius e Niobe liberos Hellanicus in Atlantide recenſuerat.

26 *] Ubi nomina deſunt, defectus indicia non debuerant a Pierſio, quem Kingius ſequitur, omitti. His tribus unum duntaxat ſimile compoſitum nomen Δαμασίχθων, Ovidio notum Ibidis v. 583, habet Apollodorus. Puellarum iunguntur apud Hyginum nomina Fab. LXIX. Aſtynome, Aſtycratia, —— Ogygia. Forſitan Aſtycratiae ſubiecerat Hellanicus Aſtynomen. Ὠγυίαν recte Barneſius mutarat in Ὠγυγίαν, Apollodoro quoque memoratam: haec ſi portae Thebanae nomen dedit, non miror a Graeculis confictum Θμολαΐδ[ος] nomen; quod tanquam unius filiarum Niobae legitur in Schol. ad Phoen. v. 1126. & ad Aeſchyli Theb. v. 576. Νηΐδ[ος] meminit Schol. ad Phoen. v. 1111.

27 Δέκα καὶ δέκα] Ubi hunc dicitur numerum Heſiodus tradidiſſe apud Apollodor. III, p. 145 quod additur, Ἡρόδο[τος] δὲ, δύο μὲν ἄῤῥενας, τρεῖς δὲ θηλείας, (Cuperum non offendit Obſerv. p. 341.) ſic, niſi fallor, corrigendum eſt: Ἡρόδωρ[ος] δὲ Δ μὲν ἄῤῥενας, Γ δὲ θηλείας. ut eumdem Herodorus numerum poſuerit, quem Hellanicus in Atlantide.

28 Ἐκ Φιλοξένου τοῦ Ἀσσυρίου] Digna, mehercule, res erat, in qua hiſtoricus probatae fidei Xanthus Lydius teſtem neſcio quem Philoxenum Aſſyrium evocaret! Apage, ſodes, Philoxeni nomen; quod ſibi notiſſimum peregrino nomini forte iam olim a ſciolo fuerat hic ſubſtitutum. Corrigendum ſuſpicor ἐκ Φιλώττου τοῦ Ἀσσυρίου· Philottum iſtum non tanquam teſtem citarat, ſed Niobae dixerat Xanthus maritum, hac etiam parte diverſus ab aliis, qui liberos Nioben ex Amphione ſuſcepiſſe prodiderant: Scholiaſta noſter ſupra, Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ϛ' —— hic, Ξάνθ[ος] δὲ, inquit, ὁ Λύδι[ος], (nempe φησὶν αὐτὴν ἔχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλώττου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ· Xanthus vero Lydius (illam ait ſuſcepiſſe) decem utriusque ſexus e Philotto Aſſyrio, qui habitabat in Sipylo. Nititur iſta ſuſpicio teſte tamen idoneo Parthenio περὶ Ε. Π. c. XXXIII.

163 * Νιόβης] Νιόβη, παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀῤῥένων πέντε τῶν κατασπασαι μήτηρ, ἐπὶ πρὸς ... ηύχει αὐχήσατο εὐδαιμονεστέραν ἐκείνης ἑαυτὴν εἶναι λέγουσα δύο ἐγκῶσαι παῖδας ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος βέλεσι τρωθεῖσα τὰ τέκνα ἀπώλεσε καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετήγαγε. —— Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ζ ἄῤῥενας ἔτικεν *

1.. . δ...σω τ. .η.ίον] ..κ..τως τοῦτο παραλαμβάνεται καὶ τοῦτον θεράπευε, δι' οὗ τὸ [30] ὡς τὴν πατ.. δα κάθοδον προσεδόκα αὐτῷ γενέσθαι

‡ Πλησίον] Πλησιον τὸ πλησίον. τὸ γὰρ παρὰ σοὶ τὸ πλησίον ἐστὶ δηλοῖ. ‡

165 ‡ Μορφῆς τύπωμα] Χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου ‡

166 .νεμώκ@ εἴθε] Εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι ποσὶ δι' αἰθέρος πρὸς ἐμὸν ὁμογενέστατον φυγάδα μέλεον· περὶ δὲ ὠλένας βάλοιμι τῷ φίλῳ δέρῃ. Διὰ χρόνου γάρ· αὕτη δὲ ἡ σύνταξίς ἐστιν, ἐὰν μὴ ᾖ εἰσὶ τὸ, ὡς ἴδον. ἐὰν δὲ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον, οὕτω συντακτέον· χρόνῳ φυγάδα μέλεον [31] ὡς ἴδω

172 Ἐραῖς ὅμοιος] Ταῖς ἐκθλαῖς βολαῖς τοῦ ἡλίου ἐοικώς.

175 Ἐπίσημ...] Τὸ Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης, ὑπόσπονδον Πολυνείκην ἄγων εἰς τὰς Θήβας, ὡς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἴλιον εἰσῆλθε καταθησόμενος τὸν πόλεμον.

175 ‡ Ἔνσπονδος] Ἔγγυον ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, φιλικός. ‡

176 Ἅρμα λευκὸν] Λευκὸν τὸ ἅρμα φησὶ διὰ τοὺς ἵππους· ἐκ γὰρ τῶν ἵππων τὸ ἅρμα [32] λέγει.

178 Σφάγια δὲ ἅμ' αὐτῷ] Σφάγια μὲν τὰ [33] ἱερὰ, Ῥοαὶ δὲ σπονδαί. ἢ ἔτυς.

ὧν

Διαφέρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἱστορεῖται καὶ τὰ Νιόβης· οὐ γὰρ Ταντάλου φασὶν αὐτὴν γενέσθαι· ἀλλ' Ασσάονος ... θυγατέρα, Φιλόττου δὲ γυναῖκα· Liberorum Niobae pater ter in isto capite d c ... capiti praefiguntur isti: ... Si non haec jam nimis differentur, pergerem hariolari, fortasse primitus patris Niobae hic quoque nomen e *Xantho* positum: ἐκ Φιλόττου, ... it est θυγατέρα, ἔσται Ἀσσάονος, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ.

29 Νιόβη] Hoc, si compararetur ad vetus illud, nullius momenti Scholion margo praebuit Leid. Cod. Quae verbum μετάγει sequebantur, nomina *Pherecydes* supra iam posui. Huic non dissimile vir Doctus invenerit in Aug. Cod. in quo deerant omnia v...: isto quoque Scholio locus hic dandus videbatur, ut e comparatione discerentur, Scholia vetera quantum distent a recentiorum adnotatiunculis: sic itaque Mſ. Aug. Λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη εἶχε παῖδας ἓξ ἄῤῥενας καὶ θηλείας, ἐξ ὧν τοὺς ἄῤῥενας ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, τὰς δὲ θηλείας ἡ Ἄρτεμις, ὅτι ἐκαυχήσατο ἔχειν πολύπαιδας καὶ καλλίπαιδας ὑπὲρ τὴν Λητὼ τὴν αὐτῶν μητέρα τὰς θυγατέρας. καὶ ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ Νιόβη εἰς ἓν μνημεῖον. ultima, si quis ita velit, corriget, modo forma recentior ταφῆναι relinquitur intacta

30 Ὡς τὴν πατρίδα.] Rectius Aug. Cod. εἰς τὴν πατρίδα. Atticum illud ὡς hic locum non invenit

31 Ὡς ἴδω] Haec olim nonnullis in Cod. lecta, sed nuspiam a *Kingio* reperta, fecerunt fortassis, ut integram adnotationem omitteret.

32 λέγει] *King* Ed. λέγεται. Quae verbo λέγει subiecta legebantur in Edd. ad versum 183 retuli, Codicis Aug. auctoritate.

33 Ἱερὰ] Aug. Cod. ἱερεῖα. scribendum praeterea: Ῥοαὶ δὲ, αἱ σπονδαί. Dictionum interpretatio postulat articulum.

ὧν τὸ αἷμα τῆς γῆς ῥοαὶ γίνεται· ἢ ὧν τὸ αἷμα συμβαίνει ἀπὸ τῆς γῆν ἐκχεῖσθαι τὸ γὰρ φιλεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ συμβαίνειν τάττεται.

178 ‡ Ἄλλως. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι ἔφερεν αὐτοῦ ὁ Ἀμφιάραος ζῶα ἕτοιμα εἰς σφαγὴν, ἵνα, [34] ὅτ' ἐδόκει αὐτῷ καλὸν, ἀποσφάξῃ καὶ μαντεύηται δι' αὐτῶν, δῆλον ἀφ' ὧν λέγει ἔμπροσθεν,

εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν
——— Ἀμφιάρεως ‡

Ἄλλως. [35] Τὸ ἐπίθετον τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν. εἰ δὲ γράφουσι, γῆς φιλαιμάτου· οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιματοιο λέγουσιν.

179 Λιπαροζώνου] Εὐπρεπισάτου

179 Θύγατερ ἀελίου] Ἡσίοδος φησὶν, ἀδελφὴν ἡλίου εἶναι τὴν Σελήνην.

Θεία [36] δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην — Γείνατο

Αἰσχύλος δὲ, καὶ οἱ φυσικώτεροι [37] φασὶν, ὅτι θυγάτηρ, παρόσον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταλαμβάνει, ἀμέλει καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀποστάσεις μεταμορφοῦται ἡ σελήνη.

179 * Ἄλλως. Κατὰ μὲν τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀδελφὴ ἡλίου ἡ Σελήνη· (ἄμφω γὰρ ἐκ Λητοῦς καὶ Διὸς) κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον θυγάτηρ, ἐκεῖθεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἀρυομένη τὸ φῶς. *

18. Κέντρα] Μάστιγας.

183 Καὶ σώφρονι πώλοις] Εἰκότως ἡσυχῇ καὶ σωφρόνως ἐλαύνει ὁ Ἀμφιάραος· οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα.

184 Ἰθύνει] Κυβερνᾷ

185 .. Καπανεὺς Ἱππονόου, τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Ἄργου, τοῦ Μεγαπένθους, τοῦ Προί-
„ του, τοῦ Ἄβαντος, τοῦ Λυγκέως, τοῦ Αἰγύπτου. Μητρὸς δὲ Λαοδίκης, τῆς [38] Ἴφιδος,
„ τοῦ Ἀλέκτορος „

185

34 Ὅτ' ἐδόκει] Uterque Cod. Leid. & Cant ὅτε δοκεῖ. Versus e Phoen. citati sunt 1116, 1117.

35 Τὸ ἐπίθετον] Hic quoque necessarius, articulus legebatur in Aug. Cod. deerat in Edd. Praefigi debuerat huic Scholio: Φιλαιμάτου] Τὸ ἐπίθ. Praeterea Mſ οἱ δὲ γράφουσι τοῖς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λ. ſic *Barneſ.* iam dederat pro φιλαιμάτιον λ.

36 Θεία δ' Ἠέλιον] Matrem librarii transformarant in ſororem, legebatur enim: Θείαν τ' ; Ἠέλιον τε μέγαν. λαμπρὰν τε Σελήνην. Aug. Cod. Θείαν τ' ἢ τ. μ. λαμπρὰν τε γείνατο hinc verbum Heſiodeum Γείνατο· Θεία δ' ex *Heſiodi* reſtitutum Theogonia v. 371. *Scholiaſtes Apollonii Rhod.* IV, 54. Ἥλιος καὶ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες, ὡς. Ἡσίοδος φησί· Θεία δ' Ἠέλιον &c. contulit haec *Io Hartungus* Decuria 1 Locor. Memor. c. 1. T. II. Theſ. Crit p 635. Ad ſeqq. conf. *Menagius* in *Laërt* VII, §. 145

37 Φασὶν ὅτι θυγάτηρ] Tres hae voces unius θυγατέρα loco poſitae ſunt ex Aug. Cod. ni Codex illis praebuiſſet, hanc nihi eſſet animum quis ce ſerit mutandam: ex eodem Mſ. paulo poſt recepi πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις, pro vulgatis, μετὰ τὰς ἡλιακὰς ἀποστάσεις.

38 Ἴφιδος τοῦ Ἀλέκτορος] Aug Cod. e quo prodit hoc ſtemma praebebat Ἴφιτος ἀλέκτορος, restituere non dubitavi ſinceram lectionem Ἴφιδος τοῦ Ἀλέκτορος. Qui

185 Ἐφυβρίζει] Μετὰ ὕβρεως ἀπειλεῖ τὸ χαλεπὸν τῇ πόλει.

187 Προβάσεις τεκμαίρεται] Τὰς πύλας σκέπτεται.

189 † Νέμεσις] Νέμεσις θεὰ παρ' Ἕλλησι τιμωρουμένη τοὺς μεγαλαύχους. †

19. Μεγαλαυχίαν] Μεγαλοφροσύνην, μεγαλορρημοσύνην, ἤγουν μεγαληγορίας.

‡ Μεγαλαυχίαν] Ἔπαρσιν, ἀλαζονείαν ὑπερηφανίαν ‡

19. * Κοιμίζοις] Τὸ κοιμίζοις εἰ μὲν διὰ τοῦ ι γράφεις, μερικόν ἐστι πρὸς μόνον τὸν Καπανέα· εἰ δὲ διὰ τοῦ ε καὶ ι, καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανίαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος, πιστὸς ὤν, κατενεχθήσεται. *

195 Τριαίνῃ] [39] Τρίαινά ἐστι τὸ δόρυ, (τὸ) τὸ ἓν σίδηρον ὀρθὸν, τὸ δὲ ἕτερον στρεβλόν· ἐνταῦθα δὲ τόπος Ἄργους, ἔνθα τήν τε τρίαιναν ἔπηξεν ὁ Ποσειδῶν, συγγενόμενος τῇ Ἀμυμώνῃ, καὶ εὐθὺς [40] κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔσχεν ἐξ Ἀμυμώνης. ἦν δὲ καὶ ἑτέρα κρήνη ἐν Λέρνῃ. ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσίν. Εἰπὼν ἐν τριαίνᾳ, ἐπεξηγήσατο διὰ τοῦ, Ποσειδωνίοις, Ἀμυμωνείοις.

† Τριαίνᾳ] Ἥνπερ ἐποίησεν ὁ Ποσειδῶν ἀναδοθῆναι διὰ τῆς Ἀμυμώνης, ἤγουν τῆς Ἀμυμώνης τῆς πηγῆς, ἥτις ἡ αὐτή ἐστι τῇ Λέρνῃ. Ἀμυμώνης τῆς [41] Κάδμου θυγατρὸς ἀπελθούσης εἰς Λέρνην ἀρύσασθαι, ἰδὼν καὶ εἰς ἔρωτα Ποσειδῶν καταστὰς ἥρπασέ τε αὐτὴν καὶ ἐμίγη· ἐν ᾧ δὲ τόπῳ ἐμίγη τήν τε τρίαιναν ἔπηξεν καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ Ἀμυμώνης λαβοῦσα τοὔνομα. εἰπὼν δὲ τῇ τριαίνῃ, ὥσπερ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ,

Ποσειδωνίοις, Ἀμυμωνίοις ὕδασι.

Ὅδ' ἐστὶν] Τὸ ἑξῆς, ὅδ' ἐστὶν, ὃς ἐπαγγέλλεται πολέμῳ δουλείαν περιβάλλων, αἰχμαλω-

Sthenelo Capanei filio reliquerit imperium, Ἶφις, ὁ Ἀλέκτορος, τοῦ Ἀναξαγόρου, memoratur *Pausaniae* II, p. 150. Apud *Apollodor.* III, p. 151. Polynices abiisse dicitur πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. In *Euripidis* Supplicibus prodit in scenam v. 1034, *Iphis* Euadnes pater; *Euripiden* sequuti plerique (dissentit enim *Hyginus*) nobilissimam Capanei coniugem Euadnen *Iphidis* Filiam dixerunt. Si patrem eumdem habuit Capanei mater Laodice, materteram ille duxerat uxorem; nec sine exemplo: idem traditur de Diomede & Iphidamante: *Eustathius* in Il. Λ, p. 776, 33. σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος τοῦ τε Διομήδους, καὶ τοῦ τεθνηκότος τούτου Ἰφιδάμαντος· ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἔγημαν ἀδελφάς. —— In reliquis huius stemmatis nominibus nihil fuit novatum, nisi quod perversam nominis πρίτου correxerim pronunciationem: *Praeti* filius fuit Megapenthes. Potuerat quoque nomen Megapenthis filii, Ἄργου, in Ἀργείου commutari; prouti vocatur *Pausaniae* l. c. secundum *Diodor. Sic.* IV, p. 313. non avum, sed patrem habuit Anaxagoras Megapenthen.

39 Τριαινά ἐστι] Priora huius Scholii praebuit Aug. Cod. & scriptis interserui: hoc erat in Edd. initium adnotationis: Τρίαινα τόπος Ἄργους, ἔνθα τὴν τρίαιναν ὀρθὴν (Ms. ἔπηξεν) ὁ Ποσ. his usus est praeter *Munkerum* ad *Hygini* F. CLXIX III. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 31. In eodem Codice haec erat interlinearis glossa: Τρίαινα τὸ λεγόμενον καμάκιον. sic *fucinam* vocabant recentiores; vid. Ducangius Gloss. M. & I G in Καμάκη.

40 Κατ. ἐκεῖνον τ. τ.] Ex Aug. Cod. restitui, pro κατ' ἐκεῖνο ὕδωρ ἀν. Paulo post ἐν inde fuit insertum: vulgata *Spanhemius* adhibuit in *Callim.* h. in Pall. Lav. v. 48 Quae verbum εἰσὶν sequuntur omiserat *King.* in Edd. & Aug. Cod. reperta: cur omiserit, Scholion ab ipso vulgatum legenti patebit.

41 Κάδμου] Quinimo Δαναοῦ. *Danai filia* fuit *Amymone*: sed hoc ipsius forte literatoris erat peccatum: si bene memini, Κάδμου

λαπίδας γυναῖκας δώσειν Μυκ... ...ήϊδι τε γελαίᾳ, τοῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης ὕδασι. [42] Διὰ γὰρ τὴν μῖξιν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης πολύυδρον γέγονε τὸ Ἄργος. τὸ Ὁμηρικὸν δὲ Ἕκτορος ... φάσκοντος πρὸς Ἀνδρομάχην,

Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης.

Ἄλλως. Τινές; οὕτως· λείπει ὁ καὶ, καὶ εἰσὶ τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων· ἵν᾽ ᾖ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης;

204 Ὄχλος γὰρ, ὡς] Ἐπεὶ γὰρ ταραγμὸς εἰσῆλθε τὴν πόλιν, ὄχλος γυναικῶν χωρεῖ εἰς τὰ βασίλεια. Παραγινομένων τῶν Ἀργείων, καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς τὰ βασίλεια παραγέγονεν. λέγει δὲ τὰς τοῦ χοροῦ γυναῖκας, αἵ τινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι· ἔνιοι δὲ στίζουσιν, εἰς τὴν πόλιν. καὶ τὸ χωρεῖ παροξύνουσι, καὶ οὕτως ἐξηγοῦνται· ὅτι γὰρ ὄχλος καὶ ταραγμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χώρει πρὸς δόμους τυραννικοὺς, καὶ μέθες ὅπου αἱ γυναῖκες, Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. ἵν᾽ ᾖ τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὅτι

205 ‡ Φιλόψογον] Φιλολοίδορον. Χρῆμα γυναικῶν] Ἤγουν αἱ γυναῖκες, περιφραστικῶς ‡

210 Τύριον οἶδμα] Δέον ἐκ Θηβαίων γυναικῶν συστήσασθαι τὸν χορὸν Ἰοκάστην παραμυθουμένων ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν, ἐπιτηδὲς οὐκ ἐξ ἐγχωρίων, ἀλλ᾽ ἐκ ξένων συνέστηκεν, ὅπως ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν τῇ Ἐτεοκλέους πλεονεξίᾳ. [43] ὥστε πῶς ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἴπερ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐβασιλεύοντο; διὰ τοῦτο Φοίνισσαι εἰσὶν αἰχμαλωτίδες. Ἀγηνοριδῶν ἐκπεπορθηκότων Τύρον, καὶ τὰς ἀκροθίνας αὐτῶν τῷ Ἀπόλλωνι πεπομφότων, ἃς καὶ ἀκροθίνια Εὐριπίδης λέγει Λοξίᾳ· ἀπερχόμεναι ἐν διὰ τῶν Θηβῶν ἐκεῖσε, ἠναγκάσθησαν εἰς Θήβας ἐπιμεῖναι, διὰ τὸν ἐπιόντα πόλεμον τῶν Ἀργείων.

Ἄλλως. [44] Ἔδει, φασὶν ἀπὸ συμπολιτίδων ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης, αἵτινες ἔμελλον παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν· ἐπιτηδὲς οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι αἱ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλοι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν πρὸς τὴν Ἐτεοκλέους ἀδικίαν.

Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ ᾽πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς.

ἀεὶ γὰρ ὁ χορὸς παῤῥησιασάμενος τοῦ δικαίου προΐσταται, πῶς οὖν ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἰ ἐβασιλεύοντο ὑπ᾽ αὐτοῦ;

Οἶδμα] Τὸ πέλαγος.

211

Κάδμου quoque legebatur in ora Mſ. Leidenſis, e quo voculam vulgatis interieci.

42 Διὰ γὰρ] Hinc novum Scholion male fuerat exorſus *Kingius*: quae praecedunt, haec quoque, ſuo loco repoſui, quo legebantur in Edd. reliquis. *Homeri* verſus ſubiectus eſt in Il. Z, 457.

43 Ὥστε πῶς ἔμελλον] Sic edidit *Kingius* pro ὥσπερ ἔμελλον, e Codice ſcripto; tum margo Leidenſis, exhibens hoc etiam Scholion, id ipſum praefert: mihi tamen antiqua lectio propius ad veram videtur accedere, quam fuiſſe ſuſpicor: πῶς γὰρ ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν.

44 Ἄλλως. Ἔδει, φασὶν κ. τ. λ.] Omiſerat integrum hoc Scholion *Kingius*; & ſane poterat omitti; nam eadem paene leguntur in praecedenti: illud veteris eſt Grammatici; hoc excerptum ex iſto veteri videtur a Literatore, qui Scholia ſcripſit de metro: tali quippe Scholio ſubiectum legitur, inſerta vocula connectente: ἔδει δὲ, φασὶν —— verbum φασὶν indicium praebet alterius adnotationem contrahentis.

45

211 Ἀκροθίνια] Κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί. παρὰ τὸ θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω· καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας.

212 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου] Οὐ νῆσος, ἀλλ' ἤπειρος ἡ Φοινίκη παράλιος. κατεχρήσατο πάλιν τῇ φράσει. τινὲς δὲ Φοινίσσας νήσου, τῆς Τύρου, νῆσος γάρ ἐστι. οἱ ἀπὸ Ἀγήνορος καταγόμενοι, συνῆσαν ἔχοντες πρὸς τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, ἃς ἔλαβεν αἰχμαλώτους τὴν Τύρον ἑλόντες, ἀπέστειλαν αὐτῷ· ἵνα [46] δι' αὐτοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσιν ἀναθήματα τῷ θεῷ. ἐπεὶ οὖν ἄδηλον ἦν πόθεν ἐληλύθεισαν, αὐτὰς πεποίηκε τὴν κατ' αὐτὰς τύχην ἀπαγγεῖλαι.

214 Ἵν' ὑπὸ] [47] Ὅπως ὑπὸ τῶν ἐξοχῶν τῶν χιονιζομένων τοῦ Παρνασοῦ ταχθήσωμαι οἰκῆσαι.

215 Κατενάσθην] Ἀντὶ τοῦ [48] κατανασθήσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις,

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;

ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως ἐστίν, ὅπου ἐν Φοινίκῃ κατετάχθην οἰκῆσαι τὸν Παρνασόν.

217 Ἰόνιον κατὰ πόντον] Διαπορεῖ, πῶς λέγουσιν αἱ κατὰ τὸν χορὸν, ἀπὸ Φοινίκης εἰς Δελφοὺς [49] πλεῦσαι, κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον. καὶ Σικελίαν γεγονέναι, καὶ ταῦτα Ζεφύρου πνεύσαντος, καὶ ἐκκυλισμένου τῷ πλῷ. δεῖ οὖν τὸ ἑξῆς ἀκούειν. Τύριον οἶδμα λιποῦσα ἔβαν —— ἐλάτᾳ. [50] λιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ κάμπτεις αὐτούς, καὶ μὴ ἐρέσσειν, πεπλευκέναι, ἀποδιδόασι τῇ Ζεφύρου πνοῇ, ὃς ἐκ τῶν δυτικῶν πνέων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι, ὅς ἐστιν ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα. ἐλάτῃ πλοίου ἔπλευσε. τοῦ Ζεφύρου κατὰ τὸν οὐρανὸν πνεύσαντος κάλλιστα κελαδήματι ὑπὲρ τῶν Ἰονίων καὶ τῶν ἀκαρπίστων πεδίων, ἅπερ εἰσὶ δυτικά. ἔνιοι δὲ Ἰόνιον λέγουσι τὸ κατ' Εὔβοιαν πέλαγος, τὸ περὶ Ἰωνίαν πόλιν Εὐβοίας, ἣν ἔκτισεν Ἴων ὁ Ξούθου, βασιλεύσας ἔτη κζ.

218 Ἐλάτᾳ πλεύσασα] Ἔστι. Ἐλάτᾳ πλεύσασα τὸν Ἰόνιον κατὰ πόντον τοῦ Ζεφύρου πνεύσαντος, ὑπὲρ τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς Σικελίας.

219

45 Τῆς Τύρου·] Vid. Celeberr. *Hemsterhusius* in *Luciani* T. I, p 87. b. Ab hoc Scholio Codex redorditur Aug. a quo praecedentia quaedam aberant.

46 Δι' αὐτοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους] Edd. *Kingii* perperam δι' αὐτοῦ Ἐτεοκλέους· Aug. Mſ. ἵνα εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσιν διὰ τοῦ Ἐτεοκλέους ἀναθήματα τῷ θεῷ· ἐπεὶ οὖν ἄδηλον πόθεν ἐληλύθεισαν αὗται, πεποίηκε τ. κ. α. τ. α. Scholiaſta vetus ſcripſerat, ni fallor, ἵνα δι' αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσιν, quia vocarat *Eteoclem* τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, recentior ad αὐτοῦ poſuit τοῦ Ἐτεοκλέους· iſta duo conflarunt.

47 Ὅπως —— ταχθήσωμαι] Quod ipſum quoque *Grotium* implicuit errori, ταφθήσωμαι Graecis non fuit in uſu. Prorſus adſentior huiusmodi formas ſciolis imputanti Clar. *Abreſchio* Miſcell. Obſ. Nov. T. III. p. 13. non dubito, quin hic corrigi debeat: ὅπου —— ταχθήσομαι οἰκῆσαι.

48 Κατανασθήσομαι] Pro κατανασθήσομαι, iam emendate ſcripſerat *Henr. Stephanus* Append. de D. A. p. 145. Hic a veteri Scholio ſuam recentior coniecturam diſcernit; ἐγὼ, vel potius ὡς ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως ἐστίν. Haec iterum, & proxime ſequentia, deſunt in Aug.

49 Πλεῦσαι] Corrigendum πλεύσασαι.

50 Λιπὸν] Fortaſſe ſcribendum λοιπὸν τὴν αἰτίαν —— ἀποδιδόασι, *ceterum cauſam, cur &c. —— tribuunt Zephyro flanti.* Paulo poſt legendum ὅ ἐστιν ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα.

219 Ἀκαρπίστων] Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ἃ ἐστι τὰ ἄκαρπα, [51] ὥς που καὶ ἀτρύγετον λέγεται.

219 Περιρρύτων] Τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ [52] κύκλῳ κεχυμένων. Ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσαν φησὶν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσι ὀχήματος τρόπον. οὕτω καὶ Ἴων λέγει.

Ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω.

καὶ Αἰσχύλος [53] Νηρεΐσι,

Δελφινοφόρον πεδίον πῶς διαμειψάμεναι.

Σικελίας] Σικελίαν οἱ μὲν φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος, ταύτην δὲ ἄκαρπον εἰρῆσθαι, παραβαλλομένην τῇ μεγάλῃ νήσῳ, καὶ πολυκάρπῳ Σικελίᾳ. οἱ δὲ φασὶν [54] Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι εἰρημένῳ πάντα τόπον Ἰόνιον λέγεσθαι, δι' ὃν ἀλωμένη ἐπῆλθεν ἡ Ἰὼ, ὅθεν καὶ, ὡς ἐναντία ἀνέμου πνέοντος τοῖς ἀπὸ Φοινίκης πλέουσι, κάπῃ πεπλευκέναι φασίν· ἢ καὶ πνεύσαντος ἤδη τοῦ Ζεφύρου καὶ πεπαυμένου, ὅτε γαληνὸν ἦν τὸ πέλαγος ἐν ὥρᾳ εἰαρινῇ· ὁ δὲ Κράτης φησὶν αὐτοὺς δηλοῦν τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μετὰ ζεφύρου πνοάς. τοῦ φαινομένου κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, σημαίνει ἐν τῷ ἐαρινῷ καιρῷ. οἱ δὲ λέγουσι τοὺς ἀπὸ Σικελίας εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβαίνοντας τὸν Ἰόνιον πόντον περᾶν

220 Ἱππεύσαντος] Σφοδρῶς καταπνεύσαντος [55] ἐξ ὕψους· τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα· καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. [56] ὅτι ἡ δύσις ὁ ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς ἀψυχίαν. Ὅμηρος.

Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

τὸ φύσει ἓν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἑαυτοῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν.

51 Ὥς που καὶ ἀτρύγετον] *Homerus* aliquoties Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον dixit: huius usum respiciens scripsisse videtur: ὡς καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

52 Κύκλῳ κεχυμένων] Sic Aug. Ms. pro χεομένων· mox miram ille praebet lectionem ἐπεὶ ζεύγειν αἰγεῖ δ. ο. τ. pro sinceris ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. vid. *Gatakeri* A. M. II, C XVII. fine. cum equis etiam naves comparantur: *Cornutus* de N. D C. XXII, p 195. καθάπερ ἵπποις ταῖς ναυσὶ χρώμενοι. *Plautus* Rudente I. V, 10. *Nempe equo ligneo per vias coeruleas Estis vectae*: hinc nata fuit fabula de Bellerophontis equo.

53 Νηρεΐσι.] Aug. Ms. νηρίσι. Frustra *Piers.* & *King.* posuerant Νηρεῦσι. iuvenes Vannum consulant Criticam p. 375. In *Aeschyleis*, quod pro Δελφινηρὸν posuerat *Stanlejus*, *Barnesius* recepit Δελφινοφόρον· Aug. Cod. exhibet illa sic scripta: δελφινοφόρον πόντου διαμειψάμενος· hinc vocem πόντου saltem lucrabimur: ipsae forte *Nereides* dicebantur in Nereïsin *Aeschyli*, Δελφινοφόρον πόντου πεδίον / Διαμειψάμεναι.

54 Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι] In Prom. Vincto v. 839. ubi *Scholiastae* verba *Stanlejus* attulit atque in iis nomen Ἰὼ recte posuit pro Ἰνώ.

55 Ἐξ ὕψους] Una saepe vox his in Scholiis praefigitur diversarum interpretamentis: hunc in modum ista scribi potuerant· Ἱππεύσαντος] Σφοδρῶς καταπνεύσαντος. Ἐν ὕψει] Ἐξ ὕψους. Κάλλιστον κελάδημα] Τὸ κάλλιστον (ἐξ) ἑαυτοῦ πνεῦμα, (εἰ) καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν· voculas ἐξ & εἰ vulgatis interserendas suspicor: Aug. Codice hic quoque destituimur.

56 Ὅτι ἡ δύσις] *Kingius*, mox istis πρὸς εὐψυχίαν praeligens καὶ, pro ἡ δύσις corrige-

225 Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν] ‡ Οἱ αὐτοὶ Καδμεῖοι καὶ Ἀγηνορίδαι, ἐπεὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου ὁ Ἀγήνωρ. ‡ Τινὲς εἰς τὸ Ἀγηνοριδῶν στίζουσι. τὸ δὲ Ὁμογενεῖς, ἀντὶ τοῦ συγγενεῖς ἡμῖν, ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν Ἀγηνοριδῶν πύργους Λαΐου πεμφθεῖσα. Ἀγήνορος δὲ παῖδες, Κάδμος, Θάσος, Κηφεὺς, Κίλιξ, Φοῖνιξ, Εὐρώπη, Φινεύς. ἐπὶ Λαΐου ἐν φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους τοῦ Λαΐου πεμφθεῖσα, ὅ ἐστιν εἰς Θήβας. τινὲς δὲ Πύργους φασὶ Λαΐου τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ Πολυνείκη. ὁμογενεῖς δὲ τῶν Φοινίκων

228 Ἶσα δ' ἀγάλμασι] Ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, καὶ ἴσως ἀγάλμασι χρυσέοισιν. ὥσπερ τι διὰ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἀνάθημα. οὕτως ἐπέμφθην.

229 Γενόμαν] Ἐπαχθῆν γενέσθαι, ἤτοι γενήσομαι. ἵν' ᾖ ὡς τὸ Κατηνάσθην, ἢ λάτρις. ἡ δούλη ὀνομάσθην καὶ ἐπικλήθην, ἤγουν πᾶσα τῷ Θεῷ ἀφιέρωμαι, ἔτι δὲ μοι πάντα περιλιμπάνεται ἀτελῆ. τὸ λούσασθαι ἐν τῇ Κασταλίᾳ.

230 Ἔτι δὲ Κασταλίας] Κασταλία ἐστὶ πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, εἰς ἣν λέγουσι τὰς ἱεροδούλους παρθένους λούεσθαι. μελλούσας θεσπρόπιον φθέγγεσθαι ἐν τῷ τρίποδι.

230 * Ἄλλως] Κασταλία πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, ἀφ' ἧς ἐλούοντο αἱ ἱεραὶ δοῦλαι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεοπρόπιον, ἢ τὸ μάντευμα, ᾄδειν περὶ τοῦ τρίποδος. Μυθεύονται δὲ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, πλασάμενοι τοῦτο ἀπὸ τοῦ λαλεῖν ἐκεῖνο. ἀδύνατον γάρ· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τοὺς ἄλλους μαντικούς. τὸ αὐτὸ δὲ νόει καὶ περὶ τῆς ἐν Δωδώνῃ δρυός. *

" [Ἄλ-

bat, [illegible] ὁ ζ. vel hinc liquet, hoc in genere Κ[illegible] exercitatum non fuisse: est quidam Zephyrus, leniter aestate spirans, diciturque [illegible], sed hic locum ista vox non invenit. In ἔτι ἡ δόσις latet, ni fallor, ἐπιτήδειος ὁ Ζέφυρος, πνέων ὥρᾳ θέρους, πρὸς εὐμουσίαν. Ὅμηρος. Odyss. Δ, 567. ubi λιγυπνείοντας ἀήτας praebent Edd. *Eustathius* p. 187, 14. [illegible] τοῦ Ἀναψύχειν σημειώσαι, [illegible] —— καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελεῖ. —— Infra pro φησὶ scribi poterit φασὶν, quia sequitur [illegible] ἑαυταῖς κάλλιστον· poterit tamen & illud retineri.

57 Ἐπαχθῆν γενέσθαι] Edd. antiquae, Ἐ[illegible], ἤτοι γενήσομαι. *Barnesius* interseruit Ἐπαχθῆν γενέσθαι. [illegible] [illegible] quidem illic nonnunquam verbis interiicit Grammaticorum: [illegible] tamen in Cantabrig. fuisse Cod. reperta *Piersius* est indicio, [illegible]. Quod sequitur Κατηνάσθην est e v. 215. Γενήσομαι hinc attigit *Henr. Steph.* App. de D. A. p. 145. A. —— Verbo Κατηνάσθην subiecta, ἢ λάτρις, [illegible] [illegible]. [illegible] in Grammaticis [illegible] vocula

[illegible], quem dudum illustrarunt *Dan. Heinsius* Lect. *Theocrit* p 320. B. *J. G. Graevius* Lect. *Hesiod.* p. 39. *Phil. Jac. D'Orvillius* Observ. Miscell. IX, p. 108.

58 Ἐν τῷ τρίποδι] Ab editis diversissima praebet Aug. Cod. Κασταλία πηγὴ ἐν Π. εἰς ἣν λέγεται τὰς ἱεροδούλας παρθένους λούεσθαι, μελλούσας θεοτρόπια (θεοπρόπια) φθέγγεσθαι περὶ τοῦ τρίποδος. Scholion Leid. Codicis habet sequentia: ἀφ' ἧς ἐλούοντο τοῦ ἱεροῦ δοῦλοι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεοπρόπιον [illegible] περὶ τοῦ τρίποδος. —— E vulgatis forte quis conficeret, Pythiam ante aqua se lavasse de Castalio fonte petita, quam e Tripode vaticinaretur; sed ne hic [illegible] quidem aquam in Castaliam liquido constat. Praeterea per τὰς ἱεροδούλους παρθένους non videtur ἡ πρόμαντις posse designari, sed intelligendae potius ipsius Pythiae vel templi, ministrae puellae, Deo peculiari quadam ratione sacratae; quales ἱεροδούλους pueros puellasve passim in templis Deorum Dearumve fuisse [illegible] est exploratum. Tales futuras Phoenissas virgines aqua dicit *Euripides* [illegible] Castalia, Scholiastes autem, istius modi templo dicatas puellas lavatum ad fon-

„ [Ἄλλως] [59] Κασαλία ὄνομα πηγῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἔςι ϗ τὸ ἐν Δελφοῖς ὕδωρ.”

232 Παρθένιον χλιδὰν] Ἡ αὐτὴν τὴν Κασαλίαν φησὶ, παρέςιν παρθένων μόνον ἐπὶ λυτρόν· ἢ τὰς κόμας· αἱ κάλλος καὶ τρυφὴ [60] εἰσὶ τῶν παρθένων.

235 Δικόρυφον σέλας] Δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπείπερ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνασοῦ εἰσὶν ἱεραὶ, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ [61] Διονύσου. ἐπεὶ τοίνυν ἐν ἑκατέρᾳ πῦρ ἀνάπτεται πρὸς τὰς θυσίας, τούτου χάριν καὶ τὸ πῦρ δικόρυφον εἶπεν, ἅτε δὴ ἐν ἑκατέρᾳ ἄκρᾳ ἁπτόμενον. οὐκ ἀπὸ τῶν δύο δὲ κορυφῶν ἀναδίδοται αὐτόματον πῦρ, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ἄκρας. δοκεῖ δὲ τοῖς κάτω ἐκ δύο ἀναδίδοσθαι, διὰ τὸ ἐπιπρόσθεν σκόπελον, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ ὑπὲρ ἄκρων.

235 Ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων] Εἰς τὴν τοῦ Διονύσου κορυφὴν, [62] φασὶν εἶναι ἄμπελον, ἥτις καθ' ἑκάςην ἡμέραν ἕνα βότρυν ἔφερεν, ἐξ οὗ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγίνετο [Οἰνάνθη δὲ λέγεται ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων. οἰνάνθας ἐν βότρυν, [63] τὸν οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα. οἴνη δὲ καλεῖται ἡ ἄμπελος.] Σοφοκλῆς δὲ ἐν Εὐ-

fontem iviſſe Caſtalium μελλούσας θεσπίζειν. φθέγξεσθαι hoc uſus aeque ac alterum φθέγγεσθαι admittit περὶ τοῦ τρίποδος. Sed quodnam, obſecro, περὶ τοῦ τρίποδος θεοπρόπιον; vetus illud: Ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς; Ὃς σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτου τρίποδ' αὐδῶ· an ſtato die decantabatur ad rei memoriam renovandam?

59 Κασαλία &c] Haec ex Aug. Cod. ſunt petita. De fonte Caſtalio circa Antiochiam *Bochartus* egit G. S. P II, L. I, C. XVI, p. 430.

60 Αἳ —— εἰσὶ] Ex Aug. Cod. poſitum, pro αἳ —— ἐςί.

61 Διονύσου] ἢ Σεμέλης additur in eiusdem ſententiae Scholio, quod, ſic ſcriptum, margo praebebat Cod. Leid. Δικόρυφος ὢν (ὁ) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχεν, ἐν δὲ θατέρᾳ Διονύσου ἢ Σεμέλης· ὅθεν καὶ Δικόρυφον σέλας καλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν θεῶν θυσίαν ὀνομάσας. *Scholiaſtae* verbis de Parnaſſo non Apollini tantum ſed & Baccho ſacro *Iſ. Voſſius* utitur ad *Catull.* p. 250. *Parnaſus gemino petit aethera colle, Mons Phoebo Bromioque ſacer*, *Lucanus* V, 72. Δικόρυφον πλάκα dixit *Euripid.* Bacch. v. 307. Δίλοφον πέτραν, *Soph.* Antig. v. 1139.

62 Φασὶν εἶναι ἄμπελον] Hoc erat in Leid. Cod. Scholion: Φασὶν ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ' ἑκάςην ἡ. ἐ. β. ἐ. ἐξ ἧς ἡ σ. τ. Δ. ἐγένετο. Ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δὲ πρῶτον. cum his comparari poteſt *Triclinius* in Sophoclis Antig. v. 1146. locum ſcribens, uni vitis illa reperiretur, a *Sophocle* dici πενταφυλλον· ὅς ἐςιν (ait) ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί.

63 Τὸν οἰνάνθης βότρυν προκ.] Horum loco, quae dabant Edd. ſequentia poſuerat *Kingius*, e Mſ. petita: [ἐνταῦθα νοητέον τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως βότρυν γινόμενον.] ego has vocabuli οἰνάνθη ejicere maluisſem interpretationes; nocent enim adnotationi minime vulgari: haec poſſent aliunde repeti; Sophoclea, cum prioribus illis de vite proxime connectenda, nuſpiam inveniuntur alibi. Dolendum enimvero nihil horum in Aug. Cod. repertum. In hunc forte locum duae fluxerant adnotationes, quarum alteram haec confecerunt: Οἰνάνθη μὲν λέγεται ἡ. π. ἐ. τ. β. Οἴνη δὲ, ἡ ἄμπελος. alteram, ſequentia: Οἰνάνθας νῦν βότρυν λέγει τὸν ἐξ οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα.

64 Παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι] Divinae huius atque admirandae vitis pauci meminerunt, quorum verba, *Sophocli* forte profutura, ſubiiciam: *Stephanus Byz.* in Νύσαι, —— δεκάτη, inquit, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας, τὴν ἄμπελον φασὶν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. Quae ſcribit ad *Dionyſium Euſtathius*, exſcripſerunt *Berkel.* & *Holſtenius*. *Schol. Sophoclis* in An-

 tig.

Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ [64] παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ, [65] λέγων οὕτως·

— Ἔστι γάρ τις ἐναλία —
— Εὐβοίας τῇδε Βάκχειος βότρυς
Ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
Κεκληματωται χλωρὸς οἰνάνθης δέμας
Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον·
Καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς.
Δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη.
Καλῶς ὀπώρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν.

237

tig. v. 1146 Χλωρὰν ἀκτὰν interpretatur τὸ ἐν Εὐβοίᾳ ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, addit, τοῖς τόποις ἡ ἄμπελος, ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ τὴν ἕω βότρυας φέρει, περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν ὄμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ πεπανθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν. Rem fupra modum admirabilem novo veteres miraculo cumulaſſe nos docet *Euſtathius* ad *Hom.* Il. N, p. 882, 38. Αἰγὰς, inquit, ἢ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ λέγει, ἵνα μυθεύεται τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ, φασὶν, ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δὲ ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν τελουμένων τῷ Διονύσῳ, ἢ τῶν Μαινάδων, ὁσάκις ἀναλίσκονται, φασὶ, τοσαυτάκις ἐνδαψιλεύεσθαι. Scholiaſtes antiquior, ad eumdem *Homeri* v. 21 Il. N, rem mirificam ex *Euphorione* fic enarrat in Editis exemplaribus: Ἄμπελοι, — ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν. ἄχρι δὲ τῆς ἑσπέρας οἶνον ἄφθονον ἔχουσιν· diverſa quaedam & meliora, meo judicio, Codex exhibet *Homeri* Batavus: ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας βλαστάνουσι καρπὸν, ὥστε τρέποντας αὐτοὺς ἑσπέρας οἶνον ἄφθονον ἔχειν. haec genuina quidem, nec tamen integra: melior Codex alia forte dabit, quorum ſententia cum his congruat: ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας βλαστάνουσι, [μεσούσης δὲ καρπὸν πεπαίνουσιν,] ὥστε τρέποντας —— Poſtremum illud τρέποντας, in Mſ. repertum, exſpectari non poterat a librario: *uvas in torculari calcantes*, τρέποντας, *Homeri* dixiſſe videtur interpres. Πατεῖν ſuum τραπέειν hoc ſenſu poſuiſſe recordatus in Od. H, 125 *Euſtathius*, τὸ Τραπέουσι, inquit p. 275, 42, ἀντὶ τοῦ πατοῦσι. ἔνθεν φασὶ καὶ Τραπηταὶ, οἱ πατοῦντες τὰς σταφυλάς. *Heſychius*: Τραπητὲς, ὁ οἶνος. & Τραπέοντο, ἐπατοῦντο. Praeter *Heſiodum* Ἀσπ. v. 301, verbum illud τραπέειν *Anianus* etiam adhibuit ap. *Athen.* VII, p. 282. B. locum egregie reſtituit *Adrianus* Noſter *Heringa* Obſerv. Crit. c. XXI, p. 177. conf. *Caſaubon.* Animadv. p. 503.

65 Λέγων οὕτως] Auguſtano Codice deſtitutus *Sophoclea* dare priora malui mendoſa, prout erant in Edd. antiquis ſcripta, quam a *Barneſio* fic interpolata, ut ſincera quoque corruptelam contraxerint. Primum ille verſum, pede tamen mancum relinquens, hunc in modum impleverat: [Νῆσος μὲν] ἔστι γάρ τις ἐναλία· ſecundum verſum: Τῆς Εὐβοίας· egregie, ſcilicet! ſuum ſaltem illud emblema ſignis poſitis ſepararat a reliquis: omiſerunt iſta ſigna *Pierſius* & *Kingius.* —— Verſu tertio Fragmenti formam Atticam ἕω transmutarat in formam re Graecam quidem ἕως· *Auroram* tres quoque Tragici dixerunt ἕω, Attico more. —— Quarto verſu recepi Κεκληματῶται, recte poſitum a *Barneſio*, pro Κεκλιμάτωται. Vocem εὐάνθης, praeter accentum, vicina perſuaſerant in οἰνάνθης commutandam: hanc, ingenioſam tamen, *Barneſii* conjecturam utrum adoptarem, necne, dubius haerebam: commode, fateor, dies medius dici poterat αὔξειν εὐάνθης δέμας ὄμφακος τρόπον· neque tamen omnes offendet χλωρὸς εὐάνθης, aut εὐάνθης· Quid fuerit Εὐβοιὰς γῆ pulcre docuit ad *Heſychium* *T. H.* —— Poſtremi verſus, ſic in Edd. ſcripti: Καὶ κλίνεται. κἀποπερκοῦται βότρυς. δείλη δὲ πᾶσα τ β. Ὀπώρα καλῶς, κἀνακιρνᾶται ποτόν. ut emen-

237 Οἰνάς θ'] Ὦ ἄμπελε. ἥ τε τὸν πολύκαρπον βότρυν ἀποστάζεις, ἀπὸ τῆς οἰνάνθας αὐτὸν ἐκπέμπεσα. Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη ἐστὶν ἔκφυσις τῆς σαφυλῆς.

239 † Δράκοντος] Σπήλαιόν ἐστιν ἐν τῷ Παρνασσῷ δράκοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀπόλλων, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ περὶ τὸν ναὸν εἴρηται, τὴν δὲ θεὸς παρεστὰν νίκην· λέγουσι δὲ τὴν Πυθίαν οὕτω παρωνομάσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ κατασαπέντος δράκοντος. Πύθω γὰρ, τὸ σήπω οἱ δὲ. ἀπὸ τοῦ Πύθω, τὸ ἐρωτῶ καὶ μανθάνω, φασί· ἅτε κοινὸν χρηστήριον πᾶσιν ἀνθρώποις ὄντα, ἐρωτῶσι περὶ ὧν βούλονται καὶ μανθάνουσι. τὴν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος Δελφύνης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος τὸ ὄνομα ἔσχε, Δελφοὶ καλούμενος. †

240 Σκοπαὶ θεῶν] Σκοπιὰς θεῶν φησὶ τὸν κατοπτευτήριον τόπον, οὕτω καλούμενον, ὅτι ἐν Παρνασσῷ κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δέλφιν κατετόξευσεν.

242 Ἱερὸν ἑλίσσων] Τινὲς σίζουσιν εἰς τὸ ἱερὸν, τὸ δὲ ἑλίσσων, ἀντὶ τοῦ περιχορεύων. περὶ τὸ ἕπτ. ἵν' ἦ, γένοιμι χορὸς τοῦ θεοῦ ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. οἱ δὲ σίζουσιν εἰς τὸ ὄρος ἱερὸν ἑλίσσων, ἵν' ᾖ, καὶ σὺ, ὦ Ἄπολλον, περιέπων τὸν Παρνασσόν.

243 Ἄφοβος] Οἱ γὰρ ἱερόδουλοι ἔδεινα φοβοῦνται.

244 † Μεσόμφαλα γύαλα] Μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου λέγει τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ θεοῦ ναὸν, μέσον τῆς πάσης γῆς ἐσχηκότα χώραν, ὡς οἱ τοῦ μύθου ἀετοὶ ἔδειξαν· Γύαλα δὲ κυρίως αἱ τῶν ὀρῶν κοιλότητες. †

Γύαλα Φοίβου] Τὰ κοιλώματα τοῦ ὄρους. τοιαῦται γὰρ αἱ φύσεις τῶν ὀρῶν ἐν ὕψει καὶ ἐν βάθει συγκειμένων.

246 Νῦν δέ μοι] Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. κατὰ ἀνάκλασιν δὲ ὁ πᾶς λόγος πρόκειται, ἔχων οὕτως· τὸ Παρνάσσιον ὄρος λάμπον διπλῇ λαμπάδι, σύ τε, ὦ αὐτόθι ἐκβλαστάνουσα ἄμπελε, θεῖά τε ἄντρα τοῦ δράκοντος, οὐρεαί τε σκοπαὶ θεῶν, σύ τε, ὦ δέσποτα Ἄπολλον, ὃς τὸ κατανιφόμενον ἄντρον ἀμφιέπεις, ἔνθα χορεύσαιμί σοι, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἄφοβος τοῦ λοιποῦ γενομένη· νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ, καὶ δέδοικα, μὴ καὶ δεύτερον αἰχμάλωτος γένωμαι. εἴθε ἐν φησὶ παρ' ὑμῖν γενοίμην, ἵνα ἀσφαλῶς τοῦ λοιποῦ διάξω μοι.

‡ Νῦν μοι πρὸ τειχέων] Ὡς οἰκεῖον δέχεται τὸν κατὰ τῆς πόλεως πόλεμον. ‡

248 Αἷμα δάϊον] Πόλεμον ἀκμαῖον διεγείρει τῇδε τῇ πόλει.

251 ‡ Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται] Τὸ εἴ τι εἰπὼν, ἐπάγει πληθυντικῶς τὰ κοινὰ, οὐκ ἔξω

emendati prodirent, *Barnesii* lectiones repudiare nolui, scribentis v. 7, Δεῖλη· v. 8, Καλῶς ἐπῴα. sed versu 6 perperam scripserat Καὶ κλίνεται τε· sic loqui non licuit Attico Tragico ... non dubitavi: Καὶ κλίνεταί γε, κἀπιπεσχοῦσαι βότρυς· Et, *simulac* ... *inclinatur*, ... Sophocles Trachin. v. 1200, Καὶ τυγχάνω γε κἀνθρ' ἀνασπασεῦ πύλης Χαλῶσα, καί με φθέγγος οἰκεῖ κακοῦ βάλλει δι' ὤτων· in quibus Καί --- γε, --- καὶ serviunt eidem usui. Ut hinc illuc redeam, initio fragmenti tolerari non poterant *Barnesiana*: [Μῆνος] Ἔστι γάρ τις ἀγκάλη Τῆς Εὐβοίας· *Homerus* Od. Δ. 844 Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἁλὶ πετρήεσσα· Sed νῆσος ἀγκάλη τῆς Εὐβοίας dici non poterat. Suspicor *Sophoclem* scripsisse:

— ἔστι γάρ τις ἀγκάλης πόλις Γῆς Εὐβοίας;

N... ... ..., *Stephano* memoratur.

66 Ἔκφυσις] Praeter *Kingium*, sic correxit ... Miscell. Obs. III, p. 103. Qui hinc redorditur Aug. Cod. Οἰνάνθη γάρ ἐστιν ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σαφυλῆς.

67 Τὸν κατοπτευτήριον τ.] Scribendum po-

ἔξω λόγου· τὸ γὰρ εἴ τι ἀσεβέως λεγόμενον ὑπὸ πολλοῖς πίπτει. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ †

253 Φοινίσσα χώρα] Γράφεται, Φοινίσσα χώρα, κατ' εὐθεῖαν· ἵν' ᾖ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται. εἶτα πείσεται ἅδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοινίσσα χώρα.

254 † Κοινὸν αἷμα] Τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν, καὶ οἱ ἐκ Φοινίσσης ἕν εἰσι γένος, τέκνα ὄντες Ἰοῦς, τῆς ἐρασθείσης μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς βοῦν δὲ ἀμειφθείσης παρ' αὐτοῦ, ἵνα λάθῃ τὴν Ἥραν, διὸ καὶ Κερασφόρον καλεῖ

254 „ Κοινὰ τέκεα] Ὁ Φοίνιξ καὶ Ἀγήνωρ υἱοὶ τῆς Ἰοῦς."

255 † Ἰοῦς] Λέγεται καὶ ἡ Ἰιὼ, τῆς Ἰιόος. καὶ Ἰνοῦς· καὶ ἡ Ἰὼ, τῆς Ἰόος καὶ Ἰοῦς. ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος· οὗ ἡ Λιβύη· ἧς Βῆλος· οὗ Φοίνιξ, καὶ Ἀγήνωρ. οὗ Ἀγήνορος, Κάδμος· οὗ Πολύδωρος· οὗ Λάβδακος· οὗ Λάϊος· οὗ Οἰδίπους· οὗ Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης. †

258 Φλέγει] Τὸ νέφος τῶν ἀσπίδων φλέγει, καὶ οἱονεὶ ἀστράπτει.

259 Σχήμα] Σημεῖον μάχης· οἰκεῖον δὲ τῇ συνεκφορᾷ τὸ ἀστράπτειν.

260 Ἂν Ἄρης] Ἣν ὁ Ἄρης γνώσεται ὁ δὲ νοῦς, ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως προσελθήσεται. ἄμεινον δὲ τὸ οἴσεται, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσει.

† Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται] Τὸ οἴσεται εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεις, οὕτως ἐρεῖς· ἣν μάχην ταχέως οἴσεται, καὶ κομίσει, καὶ ἄξει ὁ Ἄρης. εἰ δὲ ε καὶ ι οὕτως· ἵν' ἡ μάχη ταχέως γνώσεται ὁ πόλεμος· τουτέστιν ἢ ταχέως γενήσεται, πρὸς πόλεμον τοῖς Θηβαίοις καταστάντων Ἀργείων †

265 Καὶ τὸ θεόθεν] Τὸ δίκαιον, καὶ τὴν τοῦ θείου συμμαχίαν ἀεὶ τοῦ δικαίου προϊσταμένην, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπαξίως συνερχομένην.

267 † Μετέρχεται] Ἤγουν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ δόμους, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς φεύγοντας ζητούντων καταλαβεῖν. †

268 Τὰ μὲν πυλωρῶν] [70] Τὰ μὲν πυλώματα τὰ ἐπιτετραμμένα τοῖς πυλωροῖς. δι' εὐηθείας με ὑπεδέξαντο· ὅθεν καὶ, διὰ τὸ εὐμαρῶς, καὶ εὐχερῶς, με ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ὑποπτεύω μὴ δόλος ἐστίν.

269 Δι' εὐπετείας] Δι' εὐμαρείας, δι' εὐχερείας.

271 Οὐ μεθῶσ'] Οἱ ἓν ὑπόκειται διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. καὶ

potius: τὸ Κατοπτευτήριον, τόπον οὕτω καλούμενον ἐν Παρνασσῷ, ὃ κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὴν Δελφίνην κατεσκεύασεν. utrum ex coniectura *Kingius*, an e Cod. vocem ὅτι interferuerit incertum eſt: in Edd. ceteris illa quidem deeſt. ſicuti τὸ σκοπευτήριον Apollinis in Parnaſſo, Κατοπτευτήριον· locus in inſula Samo Δεικτήριον dicebatur; Attices, Ἀ..τήριον.

68 Λιβύη] Sic Mſ. Leid. Scholion quoque praeferens ad v. 254, a *Kingio* vulgatum. Paulo poſt Leid. Mſ. οὗ Φοίνιξ καὶ Ἀγήνωρ· οὗ Κάδμος. nomen *Agenoris*, quod ſanequam ut repetatur neceſſe non eſt, omittitur infra ad v. 298, ubi leguntur eadem, quae hic potuerant praetermitti.

69 Οἴσεται] Aug. Cod. pro εἴσεται. Sequenti Scholio poſitum ἢ ταχέως γενήσεται, pro ἢ τ. γενήσεται πρὸς πόλεμον.

70 Τὰ μὲν πυλώματα] Aug. Cod. Τὰ μὲν θυρώματα ἐπιτετραμμένα τοῖς θυρωροῖς· in quo haec continua ſequuntur: Δι' εὐπετείας] Διὰ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ὑ. μ. δ. ἐστίν. anti-

καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ὅτι [illegible] περὶ τοῦ [71] Φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν . . . .

Οὐ μεθῶσ'] Οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον.

274 Ὡπλισμένος δὲ χειρὶ τοῖσδε φασγάνῳ] [illegible] τὴν χεῖρα φασὶ τοῦ ξίφους πιστεύειν ταῖς σπουδαῖς [illegible] εἰ [illegible] ἂν κρατοίη ἑαυτοῦ ἐπιβουλευόντων πάντων [illegible]. ὅτι εἰ μὴ ἀνοίξῃ ἐπί τινα [illegible] τὴν ἀσφάλειαν [illegible]. ἀλλ' [illegible], καὶ εἰ ὑπ' ἐρημίας μὴ ξιφιδίῳ πιστεύονται, ἔσθον μὲν ὡπλισμένοι τῶν ὑποπτευομένων [illegible] ἀμείνον δὲ τῶν [illegible] Γελασίνῃ [illegible] ἀνακεκλεὶς γὰρ ἐπὶ [illegible] εἰς τὰς Θήβας ἐλθεῖν. ἔρχεται μὲν [illegible] εἶναι, δόλον δὲ ὑποπτεύων, τὴν ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ἑαυτὸν ἐπεβάλετο, [73] τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν.

276 Ὤν] Ἐπεὶ [illegible] ἀνακλήσεως· τὸν κτύπον οὖν φησὶν [74] ἀποφατικῶς εἶπε, ἤγουν τὸν κενὸν φόβον ὑφορώμεθα.

281

tiquus Grammaticus, ni fallor, [illegible] recentior dederat πυλώματα, prioris corrigendi studio: ne in *Homero* quidem Il. X, 69 πυλαωροὺς intactos reliquerunt, male corrigentes [illegible] scilicet illi, Πύλας μὲν ἐπὶ πόλεως, θύρας δὲ ἐπὶ οἴκου λέγεσθαι.

71 Φρῶ] Χρῶ posuerat *Barnesius*, atque, [illegible] perditus obscuraverat: commodum particulam ex [illegible] operis *Philoxeni* [illegible] *Scholiastes Homeri*, [illegible] hoc Scholio [illegible] praebebat Codex *Wetsteinii* Ms. ad Il. K. 290. Πρόφρασσα] Τὸ πρόφρασσα [illegible] Φιλόξενος [illegible] ἐν τῷ περὶ [illegible] χαρακτῆρ. καὶ ὡς [illegible] τὸ [illegible], [illegible] Ἀμαξα· [illegible] [illegible]: Τῷ [illegible] sive potius, [illegible], ex *Hom.* Od. Υ, [illegible] a [illegible] dederat ad M. *Antonin.* [illegible]) [illegible] [illegible] τὸ [illegible] καὶ [illegible]. Edi[illegible]

la nobis exhibet in v. Πρόφρασσα, quae multo tamen pleniora Scholion Ms. suppeditare conferenti liquebit. Hinc demum licet suspicari, [illegible] in Phoen. velit, [illegible] veteri sic contractum, ut nunc quidem sensu vacet. [illegible] primitus scriptum in Euripideo versu: Λαβόντες, οὐ προῶσ' ἀναίμακτον χρόα· hanc scriptionem, enunciatu perdifficilem, [illegible] *Philoxenum* autem in tractatu de verbis monosyllabis, ubi ageret de verbo Φρῶ, [illegible] hanc attulisse [illegible] Euripideam veterem: οὐ προῶσ' [illegible]. [illegible]: Οἱ μὲν [illegible] περὶ τοῦ Φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν [illegible].

72 Τῇ χειρὶ]. [illegible] serpentis effluxit [illegible] ri fallor. poni debuit [illegible] in *Aristoph.* Plut. p 227.

73 Τὴν πίστιν τοῦ θ.] In ἐπεβάλετο subsi[illegible] v. 273, & [illegible] ἑαυτῷ] Ἤγουν τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν. Τοῦ θράσους παρέξομαι.] Οἷον [illegible].

74 Ἀποφατικῶς εἶπε] Haec sensu cassa

Εσ,

281 Βωμοὶ γὰρ ἐσχάραι] Ὥστε καταφυγεῖν [75] ἐπ' αὐτοὺς, εἰ δέοι. τοῦτο δὲ οὐ σωῶδον τῷ,

Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῇδε φασγάνῳ,

θεραπεύεται γὰρ τὸ Πολυνείκου πρόσωπον. πρῶτον μὲν φάσκοντος,

Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῇδε φασγάνῳ,

Τὰ πιστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.

νῦν δὲ τοὺς βωμοὺς πλησίον εἶναι φησὶν, εἰς προσφυγὴν νομίζει [76] σωθήσεσθαι, καθάπερ ἱκέτης γενόμενος.

Βωμοὶ γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος. ἔνθα [77] σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις· Βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. νῦν δὲ βωμοὺς ἐσχάρας, τὰ κοιλώματα τῶν βωμῶν, ἢ καὶ περιφράζων οἱ βωμοί

† Βωμοὶ γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα, ἔνθα τὸ πῦρ ἅπτεται· Βωμὸς δὲ, τὸ περιέχον τὴν ἐσχάραν οἰκοδόμημα. †

282 Κἀκ ἔρημα δώματα] Τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐνοφθεὶς φησὶ τεθαρρηκέναι. ἀσθενοῦς δὲ [78] φησὶ ψυχῆς τεκμήριον· τί γὰρ ἔμελλον αὗται γυναῖκες συμβάλλεσθαι πρὸς κίνδυνον;

283 Ἐς σκοτίας περιβολὰς] Εἰς τὸν κολεὸν, ἢ ὑπὸ τὴν χλαῖναν, [79] ὃ καὶ ἄμεινον, ἵνα κεκαλυμμένον τὸ ξίφος ἔχῃ καὶ πρὸς ἄμυναν ἕτοιμον

285 * Ξέναι γυναῖκες] Ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἀπὸ τῶν λόγων ἔγνω αὐτὰς Πολυνείκης μὴ εἶναι καθαρὰς Ἑλληνίδας. καὶ γὰρ οὐ καθάπερ Ἑλληνικῶς ὡμίλουν, ἀλλ' εἶχόν τι τῆς πατρίας φωνῆς *

286 Δορὸς] Αἰχμαλωσίας.

289

sic, ut puto, corrigenda sunt: ἀποφατικῶς ἤγουν ὄντως τὴν κενὴν ψόφον ὑφορώμεθα. In praecedenti nota positis proxima subdit Aug. Cod. Ἦ κτύπον] Τὸν κτύπον, ἀποφατικῶς. ὄντως κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα.

75 Ἐπ' αὐτοὺς εἰ δέοι.] Quia βωμοὶ ἐσχάραι sunt οἱ βωμοὶ, nemini suspectum esset ἐπ' αὐτοὺς, nisi diversam ab ista lectionem praeberet Aug. Cod. ὥστε καταφυγεῖν ἐπ' αὐτοὺς ἐὰν τι δέοι. scriptum fortasse fuit olim: ὥστε κ. ἐπ' αὐτοὺς, ἐάν τι δέῃ, vel ἡνίκα τι δέοι.

76 Σωθήσεσθαι] Ex Aug Cod. recepi pro σωθῆναι.

77 Σφαγιάζουσι] Restitui poterit ἐναγίζουσι· quod a veteri positum Grammatico Codex manifestat Aug. in quo vocem γενόμενος haec proxima sequuntur: Ἐσχάρα ἐστὶ γὰρ κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, ἔνθα ἀναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις· in ἀναγίζουσι, quod Graecum non est, litera mutata verbum praebet in hac re proprium. Diis enim inferis aut Heroïbus sacra facere *defunctorumque manibus parentare* dicebatur ἐναγίζειν. *Herodot.* II, C. XLIV. τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ ——— θύουσι· τῷ δὲ ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. his usus est in eruditis illis ad *Timaei* Lex. adnotationibus Clariss. *Ruhnkenius* p. 74. Proprie loquutus *Schol. Apollon. Rhod.* I, 587. Ἔντομα μὲν (*castrata*) τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα (*integra*) ἔθυον· proprietatem neglexit illud Scholion describens *Etymologus* p. 345, 27. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam *Pausanias*: θυσίας ἐναγίζειν scripserat Poëta mercenarius, cuius oraculum exhibet *Eusebius*, e *Porphyrio*, Praep. Evang. IV, p. 145. B. D. ubi vulgatur ἐναγίζειν.

78 Φησὶ] Recentioris est, antiqui *Scholiastis* verba contrahentis: Aug. Codd. ἀσθενοῦς ψυχῆς τεκμήριον· saepius abest ab isto Cod. φησὶ, praeter cetera, documento, veterum Scholia meliori fide hoc in Codice repraesentari quam in Edd. ——— Scholii vulgati postremae voci hae subiiciuntur in Ms. ἀλλὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς βασιλείας εἰσὶ . . . οἰκῶν.

79 Ὃ καὶ ἄμεινον] Harum prima vocula, quae

289 „ Ἀκροθίνιον] Τὴν ἐκ πόλεως τῆς λείας ἀπαρχήν. Ἄλλως. Ἀκροθίνιον λέ-
„ γεται ἡ ἐκ πόλεως λαφυραγωγία πεμπομένη δῶρον."

290 Μέλλων δὲ πέμπειν] Σολοικοφανὲς τοῦτό ἐστιν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι. ἢ οὕτως, μέλλων δὲ πέμψειν πρὶν ἰδεῖν τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεύσαντας, ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν.

290* Μέλλων δὲ πέμπειν με] Λέγουσιν ἅπαξάπαντες, ὡς ἡ σύνταξις αὕτη καθαρῶς σόλοικος· ἐποίησε δὲ Εὐριπίδης ἑκὼν ὥσπερ καὶ Ὅμηρος πολλάκις· στίχοις γὰρ εἴ τινες ἀληθῶς ἐπιστήμονες καὶ εἰσὶν ἀρχηγοὶ, εἰ καὶ τοῖς ὑπὲρ στίχον ἅπαξ ἐχρήσαντο τί θαυμαστόν; σὺ δὲ, τούτους ὡς ἠπατημένους ἐάσας, μὴ νόμιζε, τὸ ἐπεστράτευσαν πρὸς τὸ μέλλων ἀποδοθῆναι, ὥσπερ ἐκεῖνοι οἴονται. τοῦτο γὰρ καθαρῶς σόλοικον· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἐν τῷδε· εἰώθαμεν γὰρ, ὡς ἴσμεν ἂν ποιῶμεν ἐπαναλήψεις, ποτὲ μὲν τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὴν πρόσθεν ἐπιφέρομεν σύνταξιν, ποτὲ δὲ ἐναλλάττομεν, ὡς θέλομεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα γέγονε· Παραδείγματα τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης ἄλλα τε πολλὰ καὶ τάδε· —— ἀνταμείψαντες δὲ τὸ ὁρᾶν τοὺς ἐλιμένας ἐπεφάνη τὸ ἄστυ, τοῦτο δὲ ἐγίγνετο τῆς ἀποστάσεως ἐν πεντήκοντα σταδίοις ἴσως καὶ ἑκατὸν ὁπότε οὖν ἐκλάμψειε, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων σιγὴ ἦν. ἐνταῦθα γὰρ, οὐ πρὸς τὸ ἀνταμείψαντες, ἐποίησε τὴν ἀπόδοσιν τὸ σιγὴ ἦν, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐπαναλήψεις. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς [80] Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ οὕτω φησί. δεξιὸν γὰρ πολίχνιον τὸ πρῶτον ἧς παρελάμβανε γῆς στέφανόν τινα κλάδων. πολλοὺς δὲ ἐκ καλωδίων τεταμένων εἰς κίονας ἐκ τοίχων ἐξαρτῶσιν οἱ δῆμοι μετεώρους· τούτων εἷς τῶν στεφάνων, ᾧ καλλωπίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεὶς τοῦ δεσμοῦ, καταβαίνων ἦν ἐν τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ, καὶ ἥρμοσε, [81] καὶ ἐπέρωθι. Τὸν δὲ ἐμοὶ καὶ σοὶ φίλτατον, καὶ ᾧ μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην ἄν, Παγκράτιον, τοῦ ἄρχειν ἐπιστάμενον καὶ λέγειν, καὶ ᾧ τὸ τιμᾶσθαι κατὰ τοὺς τρόπους μᾶλλον ἢ τῆς δόξης ἐγίνετο τοῦ πατρὸς, ἔτος δὴ ὁ Παγκράτιος ἐκέλευσέ μοι συγγνώμην αἰτεῖν ἐν τοῖς γράμμασιν. καὶ μυρία ἂν τοιαῦτα σκοπῶν εὑρήσεις. *

291 Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας] Διαφέρει Βωμὸς καὶ Ἐσχάρα. Βωμὸς γάρ ἐστιν, ὁ εἰς ὕψος ᾠκοδομημένος, καὶ ἀνάβασιν ἔχων· Ἐσχάρα δὲ, ἡ ἐν τετραγώνῳ [82] περὶ γῆν

quae requirebatur, acceſſit ex Aug. Cod. ſatis ſit Lectorem monuiſſe, ſimiles ſaepius ex iſto Cod fuiſſe vulgatis interſertas.

80 Λιβάνιος] Orat. x, T. II, p. 270. D. & 271. A. ubi totidem *Libanii* verba dedit *Morellus*, praeter ultima duo, quae, congrua vel inprimis orationi, hinc *Libanio* poterunt reſtitui, καὶ ἥρμοσε vel ἥρμοζε, hinc τεταμένων rectius legitur, quam in Edit. τεταγμένων· deterius, κεφαλῇ quam in Ed. κορυφῇ.

81 Καὶ ἐπέρωθι] Epiſtolarum, a *Jo. Chriſt. Wolfio* vulgatarum, CCLIX. initio leguntur, eadem ferme, rectius etiam τὴν δόξαν τοῦ πατρός.

82 Περὶ γῆν βάσις] *Baſin quadratam altaris* ἐσχάραν appellari ſcribit *Muncker.* ad *Hygini* Fab. LXVI, eam in rem excitans hic vulgata; quae Clariſſ. *Abreſch.* Anim. ad *Aeſch.* p. 183. ſic corrigenda cenſuit: ἡ ἐν τετραγώνῳ παρὰ γῆν βάσις, βωμοῦ τάξιν ἔχουσα. Quod apud alios paſſim legitur, ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία, in *Photii* quoque loco, ad *Heſychium* prolato, reſtituendum videtur; hoc autem in Scholio fortaſſe: ἡ ἐν τετραγώνῳ ἐπὶ γῆς βάσις, βωμοῦ τάξιν ἔχουσα. ſupra Schol. ad verſ. 81, Ἐσχάρα μὲν κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος. quibus utitur *Berkelius* ad *Steph. Byz.* in v. Βωμοί. *Euripides*, ſive *Critias*, in Pirithoo χθόνιον χάσμα dixerat: duo ſervavit inde petitos anapaeſticos *Athen.* XI, p. 496. B. Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον.

 Χά-

γῆν βάσις βωμοῦ τάξιν ἔχουσα ἀντὶ ἀναβάσεως. [83] ἡ Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ.

294 Ἑπτάστομον] Ἑπτάπυλος ἡ Θήβη καθὸ κατεσκεύασται ὅτι πρὸς τὴν ἑπτάχορδον λύραν Ἀμφίονος κιθαρίζοντος ἐτειχοδομήθη.

299 Ὦ συγγένεια τοῦ Ἀγήνορος] Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ, οὗ Κάδμος, οὗ Πολύδωρος, οὗ Λάβδακος, οὗ Λάϊος, οὗ Οἰδίπους, οὗ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης.

300 Γονυπετεῖς] [84] Ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς. Ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας τιμώντων τοὺς βασιλεῖς.

301 Σέβουσα] Τιμῶσα καὶ φυλάττουσα ἢ τιμῶσα κατὰ τὸν πάτριον νόμον, ἢ φυλάττουσα τὸ ἔθος τὸ ἐκ τῆς θρησκείας.

306 ‡ Ἀναπέτασον] Κυρίως ἐπὶ καταρακτῶν λέγεται τὸ Ἀναπετᾶν, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ πάσης πύλης. ‡

308 Φοίνισσαν ὦ νεανίδες] „ [85] Οἱ τοῦτο ἐπιλαμβανόμενοι καὶ λέγοντες, πῶς,
„ . . . . οὐδὲν αὐτῶν εἰποῦσαν Φοινικικῶς, φησὶν Ἰοκάστη, Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα·
„ ἀγνοοῦσιν, ὅτι κατὰ φωνὴν ὑποτίθεται ὁ Εὐριπίδης αὐτὰς τῇ κοινολογίᾳ τῶν Φοινίκων,
„ οὐχ οἷον βαρβαρικὴν διαλαλούσας, ἐπεὶ οὐδὲ ὁ Πολυνείκης αὐτῶν ἤκουσεν, ἀλλὰ τῇ
„ λαλιᾷ ἦχόν τινα σώζουσας τι ποιοῦσιν, ὥστε σημαίνειν ὅτι εἰσὶ Φοίνισσαι, καὶ ἐμφαίνειν τινὰ
„ χαρακτῆρα τῆς πατρίδος φωνῆς." Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει,

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
Παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

311 Ἕλκω πόδας βάσιν] Ἐπάγω μου τὴν βάσιν ὑπὸ τοῦ γήρως τρομεράν.

‡ Ἕλκω] Ἤγουν βίᾳ ἀνύω, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν τὸ ζυγὸν ἑλκόντων καὶ τὰς ἁμάξας. ‡

‡ Βάσιν] Ἤγουν πορείαν. Τρομερὰν, τουτέστι τρέμουσαν καὶ οὐ βεβηκυῖαν ὑπὸ τοῦ γήρως ‡

314

Χάριν' εἰρήνας περιχάραμα. Ἐνόμιζον vocabat *Clidemus* in Exegetico apud Eumdem IX, p. 409. F. Sacrorum ille ritus & ceremonias in isthoc opere explicuerat, non quasvis voces obscuras instar Lexicographi, quod *Casaubonus* arbitrabatur in Animadv. p. 697, 698.

83 Ἡ Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ] Haec adhibuit Celeberr. *Alberti* ad *Hesychium*, Ἐσχάραν interpretantem τὸ πῦρ. ego mallem haec abiicerentur a veteris Grammatici nota: paulo ante his in Scholiis Ἐσχάρα κυρίως esse dicebatur ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, *fovea*, cui *craticula* imponebatur: quia non aderat altare, sacra quae Manibus fiebant dicebantur Ἀποθύματα· *Eustathius* in Od. M, p. 486, 2. Ἀποθύμια ἱερὰ, ὧν οὐκ ἐστι βωμὸς ὁ καθαγισμὸς ὡς ἐπὶ ἐσχάρας.

84 Ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς] Ex Aug. Cod. tres istae voces accesserunt, reliquis in Mss. praefixae.

85 Οἱ τοῦτο ἐπιλ. κ. τ. λ.] Nunc primum prodit ex Aug. Cod. Scholion integrum, cuius partem postremam legebamus in Edd. Initium Scholii vulgati, Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, excerpentem veterumque mutilantem observata satis prodebat: cur ibi γὰρ poneretur, ex Aug. Cod. perspicuum est. In his a me positum εἰποῦσαν Φοινικικῶς, pro εἰποῦσα Φοινικ . . . Quae vulgata, praebebat eadem propemodum optimus ille Codex, sed hunc in modum scripta: Εἰ γὰρ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν . . . . τὴν πάτριον ἔσωζον ἀπήχησιν τῆς φωνῆς. καὶ Σοφοκλῆς Ἑλένης ἀπαιτήσεως K. γ. χ. α. ε. γ. τ. μ. Παρηγ. Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

85

314 Ἀμφίβαλε μαστὸν] Ὁ παῖς υἱὲς, περιπτυξάμενος ἄσπασαί με. [85] ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε μαστὸν, ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσί.

315 „ Παρηΐδων τ' ὄρεγμα] Τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλε ταῖς „ σαῖς ὠλέναις "

315 Κυανόχρωτα χαίταν] Καὶ τὸν κυανόχρωτά σου πλόκαμον περίβαλε τῷ τραχήλῳ μου, καὶ κατασκίαζε τοῦτον τοῖς βοστρυχώδεσί σου πλοκάμοις. ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀμφίβαλε. οὐ γὰρ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον [87] ἐξυρῆσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος.

316 „ Σκιάζων δέραν ἐμὰν] Ἀντὶ τοῦ ἀγαπητικῶς περιπτυσσόμενος. καὶ ἐκτενῶς ἀσπάζου τὴν μητέρα. "

318 „ Ἀελπτα κἀδόκητα] Ὦ παρ' ἐλπίδα φανεὶς, καὶ ἀπροσδοκήτως, εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας. "

319 † Πῶς ἄπαντα] Θέλουσα ἡ Ἰοκάστη, ὅσην ἔσχεν ἐπὶ Πολυνείκει φανέντι ἡδονὴν, παραστῆσαι, πῶς ἅπαντα λάβω; φησὶν, τουτέστι. πῶς καὶ διὰ λόγων, καὶ δι' ἔργων, καὶ πανταχόσε σκιρτῶσα, λάβω ἡδονὴν [88] πολύτροπον καὶ παντοίαν, δι' ἔργων καὶ λόγων, καὶ σκιρτημάτων γινομένην, ταῦτα γὰρ οἱ ἀπροσδοκήτως τοὺς αὐτῶν ἐρῶντες ὁρᾶν εἰώθασι· τὸ δὲ Παλαιᾶν χαρμονᾶν, ἀντὶ τοῦ τῆς ἐκ πολλοῦ πόθου ἡδονῆς ἐμῆς ἐπὶ τῷ σὲ ἰδεῖν, καὶ περιπτύξασθαι· σκόπει δὲ τὸ ποικίλον, δέον γὰρ εἰπεῖν πῶς ἅπαντα λάβω καὶ ἐν χερσὶ, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ποσὶν, ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἐξενήνοχεν, ἀλλὰ τὸ μὲν χερσὶ καὶ λόγοις πρὸς τὸ λάβω συνῆψεν· ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, τὸ ποσὶν ἐδήλωσε. ποδῶν γὰρ τὸ χορεύειν. †

319 Πολυέλικτον] Πολύπλεκτον, ποικίλην, τὴν πανταχόθεν με ἔχουσαν ἡδονήν.

320 Ἐκεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα] Ἀντὶ τοῦ περισκιρτῶσα πανταχοῦ.

321 Παλαιᾶν λάβω] Παλαιῶν ἡδονῶν χαρμονήν.

324 Ἔρημον πατρῷον] Σοῦ ἔρημον δηλονότι, τὸν γὰρ αὐτοῦ ἀπουσίαν, ἐρημίαν τοῦ πατρὸς οἴκου οἴεται.

326 „ Ὅθεν ἐμάν τε] Ἀφ' οὗ σὺ ἔφυγες, ἐκειρόμην τὴν πεπλωμένην κόμην· „ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ σοὶ ἐκειράμην ἀποβαλοῦσα ἐπὶ τῷ σῷ πάθει [89] . . . . πενθῆ ὅ ἐστι „ πολυπενθῆ κόμην. ἢ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην εἰς τὰ σὰ πένθη, [90] νο-
„ μί-

86 Ἔστι τὸ ἀμφίβαλε] Aug. Cod. τ. ἀμφιβάλου. Forte dederat Grammaticus: τουτέστιν ἀμφιβάλου Μαστὸν] Ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρὸς. Ὠλέναισι] Ταῖς [σαῖς χερσί. five χερσί σου, quod habet Aug. Cod.

87 Ἐξυρῆσθαι] Receptum ex Aug. pro ἐξυρεῖσθαι, fic vicina praeferente: ὡς μικρὸν ὕστερον φησὶν αὐτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πάθος. Edd. διὰ τὸ πένθος. Saepe πάθος & πένθος a Grammaticis permutantur; vid. *T. H.* ad *Schol.* in Plutum *Ariftoph.* p. 23. Origine non magis diftant, quam βάθος & βένθος.

—— Vocem πάθος fequebantur hic ex Aug. Cod. vulgata, quorum priora, ἀντὶ τοῦ κ. τ. retulerant Editores ad Παρηΐδων ὄρεγμα.

88 Πολύτροπον] Scripferat, ni fallor: πολύστροφον· qua voce Πολυέλικτον redditur in Aug. Cod.

89 . . . . πενθῆ] Forte fcribendum: ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη, (ὅ ἐστι πολυπενθῆ) κόμην.

90 Νομίζουσά τε] Quid fi reponeretur, νομίζουσά σε τότε τεθνηκέναι, ὅτι ἀπεδήμησας.

 τὸ

„ μίζουσί τε πληγκέσιαι, ὅτε ἀπεδήμει . . . . . . ἵνα τὸ πλῆρες, εἰς ἃ, ἢ εἰς σὲ τοῦ „ πολυπενθῆ"

328 Ἄπεπλος κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ μελανοφόρος· καὶ σκπέον ἐν τῷ τέκνον.

328 „ Δυσόρφναια] Ἀντὶ τοῦ σκοτεινὰ καὶ ῥερυπωμένα, Σκότια καὶ μέλαινα. Τινὲς „ δὲ [91] ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμείβομαι. τουτέστι περιβάλλομαι τρύχη, ῥακώματα, δυσόρφναιά „ τε καὶ σκοτεινά."

329 Ἀμείβομαι] Ἀλλάσσω. ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα. ταῦτα τρύχινα ἐνδύματα, τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, (ἐκ παραλλήλου,) ἀντὶ τοῦ τὰ μέλανα.

331 Ἀπήνας ὁμοσπόρου] Ζεύγους συγγενικοῦ, συζυγίας. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην Ἀπήνην εἶπεν, ἥτις ἐκ δύο βοῶν ἕλκεται.

Ὁμοσπόρου] Ἤγουν συγγενικοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοειδῶν ἐρίων, ἃ, ἀπὸ τοῦ τοῖς αὐτοῖς πέρυσι χρῶσθαι γνωρίζεται τὴν ἑαυτῶν συγγένειαν καὶ τὸ ὁμοειδές.

334 „ Ἀνῆξε μὲν ξίφους] Ἀντὶ τοῦ ὥρμησε καὶ ἐπὶ σφαγὴν ξίφους αὐτόχειρα „ [92] Ἄλλως Ὥρμησε διὰ τοῦ ξίφους. ὥρμησε δὲ καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν, ὁμοίως ἐπ' „ ἀγχόνην"

335 „ Ὑπὲρ τέρεμνα] Καὶ εἰς τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ Ἀνῆξεν. „ Ἄλλως. Καὶ ἐπὶ ἀγχόνας ὥρμησε, τὰς ὑπὲρ τέραμνα, καὶ εἰς τὰ ὕψη ὄντα. Τέρεμνα δὲ λέγει τὰ ὀροφώματα."

336 Στενάζων] Διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς κατηρᾶτο [93] κατὰ τῶν τέκνων. μετέγνω γὰρ ἐπὶ τῷ καταράσασθαι τοῖς παισί

337 ‡ Ἀλαλαῖς] Ἀλαλαὶ κυρίως αἱ τῶν θυσιῶν εὐχαί ‡

339 Σὲ δὲ, ὦ τέκνον] Σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω ἐπὶ ξένης ζευχθῆναι, καὶ ξένοις συγγένειαν ἔχειν, καὶ ἄτην γάμων αἱρεῖσθαι, τουτέστιν ἣν αὐτὸς σεαυτῷ ἐπηγάγου ταῦτα δὲ ἀνεπίληπτα ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ προγόνῳ Λαΐῳ, εἰ καὶ ἤδη τέθνηκεν.

342 Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν] Ποῖον κῆδος, [94] τὴν ἄτην, ἣν ἐπηγάγου ἡμῖν; διὰ γὰρ τοῦ γάμου πολεμεῖς τὴν πατρίδα. [95] τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου. Ἄλαστα μητρὶ τάδε, ὡς εἰ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων. [96] τὸ δὲ μὴ μεταχεῖν ἐμοφύλου γυναικός.

‡ Κῆδος ἀμφέπειν] Συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν, θάλπειν, [97] διὰ μέσου.

τὸ πλῆρες. εἶπεν (Mſ. εἰς ἃ ἢ) εἰς σὲ τοῦ πολυπενθῆ.

91 Ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμ] Sic Mſ. ſenſus poſtulat: τινὲς δὲ Ἀμφὶ πρὸς τὸ ἀμφιέννυμαι. vel ſimile quid.

92 Ἄλλως] Poſitum loco ſcriptae vocis ἀλλ' ὥρμησε. ſcripturae compendium librarium deceperat. Ex Aug. Cod. vulgatorum erant in Edd. nonnulla.

93 Κατὰ τῶν τ.] Scripſi, pro μετὰ τῶν τ.

94 Τὴν ἄτην, ἣν] Omiſerant poſtremam voculam *Barneſ* & recentiores Aug. Cod. τὴν ἄτην, ἣν ἐπηγαγες ἡμῖν, & inox, πολεμεῖς τὴν πατρίδα.

95 Τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου] His omiſſis, novum Scholion hic incipiebat in Aug. Ἄλασα μητρὶ τάδε] Ὡς εἰ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα. nihil horum in Edd. niſi ὡσεὶ ἔλεγε δυστυχήματα· cur interciderint reliqua ſyllabae mon[illegible]rant repetitae.

96 Τὸ δὲ] Hic nihil enotatum ex Aug. Corrigendum ſuſpicor: μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων τάδε, τὸ μὴ μεταχεῖν ὁμοφύλου γυναικός.

97 Διὰ μέσου] Aliunde petita pertinere videntur ad vicina: Ἄλαστα μητρὶ τάδε, Α. τ. τ. π. Neminem certe futurum arbitror, qui

μέσου. Περιέπειν, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ θάλπειν. Διέπειν, τὸ διοικεῖν ‡

346 Ἐγὼ δ' οὔτε σοι] Ἔθος ἦν τὴν νύμφην ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ γαμοῦντος [98] μετὰ λαμπάδος εἰσάγεσθαι.

349 ‡ Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς] Ὁ Ἰσμηνὸς ἤτοι ὁ ποταμὸς ἐπεγαμβρεύθη ἀνυμέναια τῆς λουτροφόρου χλιδῆς. ἤγουν χωρὶς τῆς γαμικῆς λουτροφόρου τρυφῆς· τουτέστι χωρὶς τοῦ προσενεγκεῖν τρυφὴν λουτρῶν γαμικῶν ‡

Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς] Ἀνυμεναίως ἀποδοθέντως. Ἄλλως. Οὐ μετεῖχε τῶν σῶν ὑμεναίων, ὅτι τῇ σῇ πρὸς τὸν Ἀδράστου θυγατέρα συνῴκησε, οὐ γὰρ ἐδέξω τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά. „ [99] Εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἀπολούεσθαι ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς, „ καὶ περιρραίνεσθαι λαμβάνοντες ὕδωρ τῶν ποταμῶν καὶ πηγῶν, συμβολικῶς παιδοποιΐαν „ εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον."

Ἄλλως † Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτι ἐγάμει τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι, ἐμοὶ δοκεῖν, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ. ἐπειδὴ οὖν καὶ Πο-

qui *Leopardi* notata Emend VII, c. VIII. sic censenti voluerit obiicere. Quae sequuntur de diversa potestate verborum Περιέπειν & Διέπειν, e Scholiis in *Sophoclis* Elec. v. 653, ubi suo loco leguntur, in hunc alienum fuerunt a recentiori Magistro translata: *Sophoclea* Clytaemnestra desiderabat, fortunata δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν. prostat ibi Scholion sic scriptum Ἀμφέπειν] Τὸ μὲν διέπειν, εὐθετεῖν, περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν. his mirum in modum abusus est vir Clar. in Miscell. Observ. x, p. 112. ut ostenderet, *Scholiasten* Ἀμφέπειν & Περιέπειν distinxisse: vocula μὲν, quam praetermisit ille, debuerat errantem revocare; docet autem, notatum a Grammatico *Sophoclem* eo, quod Ἀμφέπειν scripserit, ubi ponendum fuerat ipsius iudicio Διέπειν. Articulus apud Grammaticos praefigitur expeditioni; quod, multis ignoratum, dudum monuerat *Henr. Stephanus* App. de D. A. p 221. Qui Scholia legerit in *Sophoclem* paulo diligentius, haec mecum restituet: Ἀμφέπειν] Τὸ Χ. τὸ μὲν εὐθετεῖν, Διέπειν· Περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν. Sic legitur Τὸ Χ his in Scholiis ad Antig. v. 746, 752, 1190, Oed. in Col. v. 367 Trach. v. 405. Phil. v 418. saepius alibi, modo nonnihil diverso: nonnunquam additur, Κακῶς —— διὸ τὸ Χ Optime Clariss. *Albertii* ad *Hesych.* in Ἀμφιέπουσα corrigebat περιέπουσα pro περιέχουσα. id ipsum sine dubitatione *Dio* restituendum in *Stobaei* Floril. p. 408, 39. *formosos* οἱ πλεῖστοι ὡς θεοὺς ἢ θεῶν ἱδρύματα περιέποντες καὶ θεραπεύοντες. frequenter ista duo περιέπειν καὶ θεραπεύειν iungit *Plutarchus*, T. II, p. 752. B. 942. A. 982. D Libello de If. & Osir. p. 169, τὰ ζῶα θεραπεύοντες καὶ περιέποντες ὡς θεούς. p. 169, περιέπουσι ταῦτα καὶ θεραπεύουσιν. Apud veteres, & recentiores inprimis, multo Περιέπειν occurrit frequentius, quam Διέπειν.

98 Μετὰ λαμπάδος] *Kingius* edidit μετὰ λαμπάδων· frustra: numerum adaugere Poëtis solemne est.

99 Εἰώθασι γὰρ κ. τ. λ.] Haec certe non erant in Edd. ex Aug. Cod. descripta. Quae praecedunt pleraque praebebant etiam Edd. —— Sequens scholion, quo recentior antiqui moris diversam exhibet rationem, e Baroc. Cod. descriptum a *Kingio* non quidem in Aug. sed in Cod. Leid. B. legebatur: hinc in illud ἀπολούεσθαι recepi, pro *Kingii* lectione ὑπολούεσθαι. praeterea, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ· (pro ἐσθῇ quod e Mf. Leid. χωρεῖ.) *ut ipsis vita secundo deflueret cursu*: potuerat dixisse εὐροεῖν, vel εὔροιαν ἔχῃ τὰ πρὸς τὸν βίον· notae Stoicorum formulae loquendi: vid. *Menagius* in *Laërt.* VII, §. 88. *Gataker.* ad *M. Antonin.* II, 5. v, 34. & *Jo Upton* Ind. *Arriani Epict.* v. Εὔροια. Iam olim dixerat *Aeschylus* Perf. v. 603,

Πολυνείκης, Θηβαῖος ὤν. οὐκ ἐνταῦθα ἔγημε, ἵνα καὶ τοῦ ποταμοῦ μετάσχη λουτρῶν, ἀλλ' ἑτέρωθι, [1] τὰ ἀνυμέναια λουτροφόρου χλιδῆς κηδευθεῖσαν τὴν Ἰσμηνὸν λέγει. τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν Ἰσμηνὸς τῷ Ἀδράστῳ διὰ τὸν Πολυνείκην, ἐπεὶ δὲ οὐ μετέδωκε τούτῳ τῶν παρ' αὐτοῦ λουτρῶν. ἀνυμέναια καὶ ἀμέτοχα λουτροφόρου χλιδῆς ἐκηδεύθη. †

352 Ἐστυγάθη] [2] Ἐστυπάθησαν, γράφεται καὶ Ἐστυγάθησαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνυμνήθησαν.

353 Ὄλοιτο τάδε] Ἀπόλοιτο τάδε τὰ κακὰ, καὶ μεταβληθείησαν εἰς ἀγαθά. εἴ τις αὐτῶν ἐστὶν αἴτιος, λείπει γὰρ τὸ αὐτῶν. [3] Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε, ἀντὶ τοῦ τῶνδε. ὡς τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ὡς ἐν τούτων αἴτιος καὶ πρόξενος ἀπόλοιτο, ὅστις ποτὲ ἄρα ἐστί.

353 „ Εἴτε σίδαρος.] Ὁ ὁπλίτης, ἢ ὁ Ἄρης "

356 Κατεκώμασε] Σφοδρῶς ἐπῆλθεν. τῶν γὰρ κακῶν κώμων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ [4] κατέσκηψεν.

356 ‡ Οἰδιπόδα] Ἡ Ἀθεῖα ὁ Οἰδιπόδης. ‡

358 Δεινὸν γυναιξὶ] Τίμιον, ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως. Δεινὸν ἀντὶ τοῦ τίμιον, [5] ἢ θαυμαστόν. ὁ δὲ νοῦς, αἱ γοναὶ, αἱ ὠδῖνες αἴτιαι, θαυμαστόν τι καὶ τίμιον παρὰ ταῖς γυναιξίν. ἐν ἤθει δὲ θαυμαστικῶς εἴρηται, ὅτι ταῖς γυναιξὶν αἱ ὠδῖνες φίλτρον καθεστήκε, καὶ παρὰ πάσαις τὸ φιλότεκνον σώζεται.

Ἄλλως. Αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ, καθότι περὶ τοῦ τεκεῖν πολλὴν ταλαιπωρίαν [6] ἔχουσιν· ὡς εἰ ἔλεγε, καίτοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες.

† Δεινὸν γυναιξὶν] Ἐπειδήπερ αἱ γυναῖκες μεγάλους ὑφίστανται πόνους πρὸ τοῦ τεκεῖν, διὰ τοῦτο γυναιξὶν εἶπε, καὶ οὐκ ἀνδράσιν· εἰ γὰρ καὶ ἄμφω συμβάλλουσι πρὸς τὰς τῶν παίδων γονὰς, ἀλλ' αἱ μὲν μείζον, οἱ δ' ἔλαττον. καὶ πολλοὺς ἂν ἴδοις πατέρας καταφρονή-

σαν-

603, Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, *Quum res ad voluntatem nostram fluunt.* Κατὰ ῥοῦν χωρεῖν· *secundo cursu procedere*, *Scholiastae* dicitur, quod vulgo dicebatur κατὰ νοῦν χωρεῖν· atque ita quoque veteres. *Theocrit.* XIV, 57. Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τέον, ὧν ἐπιθυμεῖς.

1 Τὸ] Mſ. Leid. διὰ τοῦτο, mox desinens in λέγει. His a *Kingio* subiecta novum Scholion conficiunt, cui praefigi potuerant ista: Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη] Τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν ———

2 Ἐστιαπύθησαν] Hoc diversae lectioni, quam memorat, postponendum: Γράφεται καὶ Ἐστυγάθησαν, ἐστιαπύθησαν, ἀντὶ τοῦ ο. α.

3 Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε] Aug. Codd. Ἄλλως. ὡς ἐν τῷ, (Il. K, 298.) διά τ' ἔντεα καὶ μ. αἷμα. ὁ ἐν τούτων αἰ. κ. π. ἀ. ὅστις ποτὲ ἄρα ἐστίν.

4 Κατέσκηψεν] Aug. Cod. Τῶν γὰρ κακῶν τούτων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν. postremum substitui vulgato ἔσκηψαν, quod *Kingius* in ἔσκηψεν, vir D. in Miscell. Nov. T. I, p. 67. ad *Hesychianum* Κατακωμᾷ (cuius loco Καταμακᾶται debuerat emendari.) corrigendum putabat in σκῆψαν. mutationis nunc quidem ratio non apparet, postquam γὰρ fuit insertum ex Aug. Cod. Ista, τῶν γὰρ κακῶν κώμων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν· non ad verbum Κατεκώμασε pertinent, sed ad sequentia: Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

5 Ἢ θαυμαστόν] Vulgatis interieci voculam ἢ ex Aug. Cod. hunc in modum isthaec exhibente. Δεινόν] Τίμιον ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως· Τίμιον ἢ θαυμαστόν. ὁ νοῦς, αἱ γοναὶ αἱ ὀδύνης αἴτιαι θαυμαστόν τε καὶ τίμιον· ad ὀδύνης vir D. qui Codicis conferendi molestiam subiit, *rectius*, inquit, *legatur* ὀδυνηρῶν.

6 Ἔχουσιν] Ex Aug. Cod. positum pro παρέχουσιν· & paulo post καὶ τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν· ubi καὶ τὸ τῶν γ. habebant Edd.

πάντας τέκνων, μητέρα δὲ οὐδεμίαν· ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ φίλτρον αὐτῶν, ὡς καὶ ἑαυτῶν πολλάκις ὑπερορᾶν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν παίδων. †

360 Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν] Φρονῶν μὲν, καθὸ πεισθείς σοι ἦλθον. οὐ φρονῶν δὲ, καθότι κατὰ τῆς πατρίδος ὡπλίσθην. καὶ περὶ τοὺς ἐχθροὺς παραγέγονα, ὅθεν ὑπώπτευε —— ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς ἀφίξεως.

360 [Ἄλλως.] „Καὶ φρονίζειν ἐμαυτοῦ καὶ [7] ἄνοιαν κατέγνων· φρονίζειν μὲν, „ὅτι ὑπὲρ τοῦ θεάσασθαι τοὺς οἰκείους καὶ δι' ἐχθρῶν ἐτόλμησα εἰσελθεῖν, μὴ ἐννοήσας δό„λον· ὅμως συγγινώσκω ἐμαυτῷ διὰ τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος."

362 Πατρίδος ἐρᾶν] Εἰ καὶ ἥμαρτον περιπετευσάμενος, ὅμως συγγινώσκει μοι ὁ τῆς πατρίδος ἔρως.

† Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας] Μαρτυρεῖ καὶ [8] Ὅμηρος λέγων, γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδέν. †

363 † Λέγουσι χαίρει] Τουτέστι λόγῳ μὲν λέγει τοῦτο, τῷ δὲ ἔργῳ περὶ τὴν πατρίδα ποιεῖ ἀεὶ, ταύτην ἀναπολῶν, καὶ κατὰ νοῦν συγγινόμενος. †

363 ‡ Ἐκεῖσ' ἔχει] Εἰς τὸ φιλεῖν τὴν πατρίδα ‡

364 ‡ Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Εἰς τοσοῦτον τοῦ τάρβους καὶ εἰς τὸν φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην ‡

† Οὕτω δὲ τάρβους] Εἰς τοῦτο, ἤγουν εἰς τοσοῦτο τάρβος ἀφικόμην. οὐκ οἶμαι ταὐτὸν εἶναι τάρβος καὶ φόβον· οὐ γὰρ ἂν ἄμφω τέθεικεν ἐνταῦθα, καὶ ἐν [9] Ὀρέστῃ λέγων.

Καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων —— ἀποδέχου·

ἔστιν οὖν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τάρβος μὲν ἡ ἐν ψυχῇ δειλία, ἥτις τὴν καρδίαν πατάσσει, καὶ αὐτὴν τὴν βίαν ποιεῖ καὶ δαμάζει, καὶ ἀφώνους ἡμᾶς καθίστησι. φόβος δὲ, ἡ πρὸς φυγὴν κινοῦσα ὁρμὴ τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τοῦ φέβω, τοῦ φεύγω, γινομένη· καὶ ὅτι τοῦτο ἐκεῖ δηλοῖ. καὶ ἐκφοβεῖν σ' ἐκ τῶν δεμνίων. τάρβος οὖν χρὴ γράφειν καὶ ἐνταῦθα. †

Εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Περισσὸς ὁ τε

366 Ξιφήρη] Ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, [10] τῇδε κἀκεῖσε περιφέρων, καὶ περιάγων.

Χέρ' ἔχων] Ὑποστικτέον ἐν τῷ ἔχων.

367 Ἓν δέ μ' ὠφελεῖ] Παρηγορεῖ, θαρρεῖν ποιεῖ.

368 † Σπονδαί τε] Σπονδὰς λέγει τοὺς ὅρκους τοὺς ἐπὶ ταῖς καταλλαγαῖς γινομένους, μὴ γὰρ τούτων προδοθέντων, οὐκ ἂν αὐτὸς εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτὸν ἔδωκε· νῦν δὲ ταύταις θαρρῶν καὶ τῇ τῆς μητρὸς πίστει, ὡς αὐτὸς λέγει, τὴν πόλιν εἰσίει· ἔθος δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔμελλον πρὸς ἀλλήλους καταλλαγῆναι, θύειν τοῖς θεοῖς καὶ μάρτυρας

τούτους

Ibid. In sequenti Scholio perperam legebatur πρὸς τὸ τεκεῖν.

7 Ἄνοιαν κατέγνων] Sic corrigo scriptam Codicis lectionem ἄγνοιαν κατέγνω. infra, συγγινώσκω ἐμαυτῷ. ubi Mſ σ' ἐμαυτόν.

8 Ὅμηρος] Od. ι, 34. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος.

9 Ἐν Ὀρέστῃ] Verſu 312. κἀκφοβοῦν hinc poſitum pro καὶ φοβοῦν· quia ſub finem Scholii quoque ſcribitur, καὶ τὸ ἐκφοβεῖν σ' ἐκ τῶν δεμνίων.

10 Τῇδε κἀκεῖσε π. κ. π.] His praefigi debuerat Κυκλῶν πρόσωπον.

τούτους ποιεῖσθαι τῶν πεπτωκότων, ἵνα τῶν παραβεβηκότων τιμωροὶ γίνωνται· ὅτι δὲ ἔθυον μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τῆς σπονδῆς ἀπὸ τοῦ σπένδω γινομένην.

370 ‡ Χρόνιος] Ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μακροῦ χρόνου. ‡

371 † Γυμνάσια] Τοὺς τόπους τῶν γυμνασίων. †

372 Ὧν οὐ δικαίως] Ἀφ' ὧν διωχθεὶς ξένην πόλιν οἰκεῖς.

373 Δι' ὄσσων] Τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὄψιν δακρυῤῥοοῦσαν ἔχων. [11] ἔστι δὲ ποιητικὴ περίφρασις· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει. ὡς τὸ ποδανίπτρα ποδῶν

374 Ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους] Ἀλλ' ἐκ γὰρ τῆς παλαιᾶς δυστυχίας τῆς κατεχούσης με, ἕτερον ἄλγος ὁρῶ σε ἔχουσαν κάρα ξυρηκὲς, ἐξυρημένην τὴν κεφαλὴν, καὶ πέπλους μέλανας ἔχουσαν.

374 * [Ἄλλως] Λύπη σιωπῶν, διὰ τὴν τοῦ πατρίδος ἀπόστασιν, ἑτέραν λύπην αὖ δέχομαι τὸ, σὲ κεκαρμένην καὶ μελανειμονοῦσαν εἶναι. *

375 „ Κάρα ξυρηκὲς] [12] Τὸ Ξυρηκὲς, ὡς ἀπηνὲς, τῷ τόνῳ· παραλόγως γὰρ ἐξε„ νέχθη, καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκὴν ἐγκειμένην, ὡς τὸ ἀμφηκές."

Ἄλλως. Ὑπερβολικῶς εἴρηκεν· ἐκέκαρτο γάρ. ὡς [13] ἀνωτέρω εἶπεν, Ὅθεν ἐμὰν τε λευκόχροα κέκαρμαι χαίταν. οὐ ξυρῷ δὲ, ἀλλ' ὡς ἐν πένθει.

376 Οἴμοι ἐγὼ] Οἴμοι ἐγὼ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν κακῶν.

377 Ὡς δεινὸν] Λίαν [14] χαλεπὸν πρᾶγμά ἐστι, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν, δυσδιαιρέτους γὰρ ἔχει τὰς φιλιώσεις. ἀλλὰ τί μοι πράττει ἐν οἴκοις ὁ γέρων πατὴρ, ἐν σκότει διατελῶν; καὶ τί δρῶσιν αἱ δύο ἀδελφαί; ἆρα λυποῦνται διὰ τὰς ἐμὰς φυγάς;

378 Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγὰς] Ὁ στίχος ἔν τισιν οὐ φέρεται.

† Διαλλαγὰς] Συμβιβάσεις, φιλίας. †

380 „ Σκότον δεδορκὼς] Ἀντὶ τοῦ ἐν σκότει διατελῶν· οἱ γὰρ τυφλοὶ δοκοῦσι σκό„ τον δεδορκέναι "

383 Οὕτω γὰρ] Οὕτως ὁ δαίμων ἤρξατο φθείρειν τὸ γένος, οὕτω φησὶν ἐξ ἀρχῆς δυστυχῶ, ἀφ' οὗ ἀνόμως ἔτεκον· ἀνόμως γὰρ καὶ ἀσεβῶς παρεσκεύασέ με τεκεῖν.

383 „ Ἀνόμως μὲν τεκεῖν ἐμέ.] Ὡς ἀνόμως μὲν ἐμὲ παρεσκεύαζε τεκεῖν τὸν Οἰ„ δίπουν παρὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος βουλήν."

381 † Φῦσαί τε σέ] Ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀθέσμων καὶ αὐτὸς ἐγένετο, διὰ τοῦτο κακῶς αὐτὸν φῦσαι λέγει. †

385 Ἀτὰρ τί] Καὶ τί δὲ ταῦτα, φημὶ δηλονότι, οἰστέον τὰ τῶν θεῶν.

387 Δέδοιχ', ἃ χρῄζω] Τοῦτο οὕτω συντακτέον, δέδοικα ὅπως ἔρωμαι ἐκεῖνα ἃ χρῄζω,

11 Ἔστι δὲ ποιητικὴ περίφρασις] Aug. Cod. Δι' ὄσσων εἵμα] Πεποίηται (imo Ποιητικὴ) φράσις ἐκ παραλλήλου· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει. τουτέστιν ὀφθαλμοὺς ἔχω δακρύοντας. Quod in Edd. legitur simile, dissimillimum est.

12 Τὸ Ξυρηκὲς] In Edd. haec tantum legebantur: ξυρηκὲς δὲ ὡς ἀπηνὲς τῷ τόνῳ. —— Ubi Mſ. ἐκὴν habebat, ἀκὴν repositum.

13 Ἀνωτέρω εἶπεν] Aug. Cod. ἀν. εἴρηται, ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι χαίταν· paene ultimum κείρομαι libri quoque ſcripti cum Edd. exhibent Phoen. verſu 326.

14 Χαλεπὸν] Si ſcriberetur, Πρᾶγμ' ἐστὶ χαλεπὸν, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν, Euripideus videri poſſet ſenarius. Ante *Kingium* hoc Scholion adnotationi ſequenti poſtponebatur.

χρήζω, μὴ δάκω, καὶ λυπήσω, τὴν φρένα, τῇ πάλαι δυσχερῶν, ὡς πεπειραμένῳ φυγαδευόμενος, ἀναμιμνήσκουσά σε νυνί.

† Διὰ ποῦ δὴ ἐλήλυθας] Ποῦ ἦς ἐρώτησις †

391 „ Τί τὸ στερέσθαι] Τοῦτο μετ' ἤθους. Οὐκ ἐν δέοντι δὲ γνωμολογεῖ, πάντων κακῶν παρεστώτων τῇ πόλει. Οὕτως δὲ πολλαχοῦ ὁ Εὐριπίδης. ”

392 ‡ Ἔργῳ [illegible] μεῖζον [illegible]] Πάνυ [illegible] ἢ λογισμῷ. ‡

393 Τίς ὁ τρόπος [illegible] τρ[illegible] [illegible]] [Ἄλλως] Τίς ἡ [illegible] [illegible].

394 [illegible] Οὐκ ἔχει παρρησίαν [illegible] [illegible], [illegible] ἔστησε, λέγει [illegible] εἰ [illegible] [illegible] ὡς ξένος· ἀλλ' ἃ τοῖς αὐτοῦ [illegible] δοκεῖ. εἰ γὰρ πρὸς ταύτην ἔξεις τὴν τύχην, κἂν ᾖ τὰ φαυλότατα, καὶ αὐτὴν ἀνάγκη πείθεσθαι καὶ δρᾶν ταῦτα. ὃ πάσης ἀπολείπει λύπης ὑπερβολήν· καθάπερ ἐν [illegible] Πλούτῳ Ἀριστοφάνης ἔδειξεν εἰπὼν,

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
Δοῦλον γενέσθαι [illegible]

καὶ τὰ ἑξῆς †

395 † Δούλου τόδ' εἶπας] Δούλου ἴδιόν ἐστιν ὃ εἶπας. †

‡ Μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ] Δυοῖν ὄντων ἐνταῦθα, τοῦ μὴ λέγειν καὶ τοῦ ἃ φρονεῖ, καὶ τοῦ μὲν ζητουμένου αἰτιατικήν. τοῦ δὲ (ἃ φρονεῖ) εὐθεῖαν, εἰ μὲν τὸ μὴ λέγειν) [illegible] μόνον ἂν ἐπήγετο· νυνὶ δὲ, ἐπεὶ τὸ ἃ φρονεῖ, [illegible] [illegible] ἐξ αἰτ[illegible] ὁ τρόπος καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθης ‡

396 Τὰς τῶν κρατούντων] Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος ἔφη ὁ ποιητής· κἂν μὴ φυγὰς γὰρ ᾖ τις, ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθείας, κἂν μὴ θέλῃ. Γράφουσι δέ τινες,

Τὰς τῶν πολιτῶν,

κρατοῦσι γὰρ οἱ πολῖται.

397 Λυπρὸν] Λυπηρὸν. ἀλγεινόν.

Συναφθεῖν] Συνασκοπτάζειν τοῖς ἀνοήτοις.

398 Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Οὐκ ἀξιόχρεως ἥρωος ὃ λέγει.

† Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Εἰ καὶ λυπηρὸν, συνασκηταίνειν τοῖς ἄφροσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο συμφέρει μᾶλλον καὶ πρὸς κέρδος ἀφορᾷ, δεῖ φέρειν καὶ παρὰ φύσιν τοῦτο δοκοῦν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ παροιμία λέγουσα.

Κέρ-

15 Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος] Quae huc spectant ex adnotatis in versum *Euripidis* 396 poterunt repeti, ante scripsis, quam Scholia constituissem in Phoenissis evulgare. Hic satis erit Augustani Codicis, qui ad Scholia me renovanda permovit, lectionem adnotasse: sic Ms. Τὰς τῶν κρατούντων] Τὰς, τὰς (τὰς) τῶν πολιτῶν· κρατοῦσι γὰρ οἱ πολῖται. Τοῦτο δὲ ὡς Ἀθηναῖος ὁ ποιητὴς εἶπε· κἂν μὴ φυγὰς γὰρ ᾖ τις (scribendum ᾖ τις, vel καὶ μ. φ. γ. ὢν τις) ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων [illegible], κἂν μὴ θέλῃ. hinc olim vulgatis γὰρ interfertum, & pro ἁμαρτίας positum fuit [illegible].

Κέρδους ἕκατι [16] κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ἐπὶ [illegible] κέρδους χάριν ἑαυτοὺς ῥιπτέντων λαμβανομένη. Ἔστι δὲ ῥὶψ πλέγμα [illegible]. [illegible] δὲ οὕτως,

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. †

399 Αἱ δ' ἐλπίδες] [17] Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία,

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς.

400 ‡ Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν] Ἤγουν εὔνοιαν, καὶ καλὰ ἐπαγγέλλονται, καὶ θαῤῥεῖν παρασκευάζουσι τῇ εὐνοίᾳ, μέλλουσι δὲ, ἤγουν βραδύνουσιν ‡

400 „ Καλοῖς βλέπουσι] Καλὰ περὶ ὀφθαλμῶν τιθέμεναι βραδύνουσιν. Ἄλλως.
„ Δοκοῦσιν αἱ ἐλπίδες τρέφειν, Καλοῖς ὄμμασι βλέπουσι δὲ, ἀντὶ τοῦ καλὰ περὶ ὀφθαλ-
„ μῶν τιθέασι.

402 „ Ἔχουσιν ἀφροδίτην] [18] Ἡδονήν τινα ἔχουσιν ἐν κακοῖς τοῦ ἐλπίζειν. Ἄλ-
„ λως Ἡδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν βλαβερὰν οἱ ἐν τοῖς κακοῖς ἐξετα[illegible]όμενοι, καὶ ἐλπί-
„ ζοντες ἀγαθά."

[Ἄλλως] „ Ὁ ὢν ἐν κακοῖς, ἐλπίζων δὲ ἀγαθὰ, δοκεῖ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀγαθοῦ παραμυθεῖσθαι τὴν λύπην."

406 Εὖ πράσσε] Εὔχου δυστυχεῖν. Τὰ φίλων οὐδὲν.]

[19] Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Πᾶς

16 Κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι] Kingius e Mſ. dederat πλέοι τὶς, in notis corrigens τὶς πλέοι. eiecto τὶς, totidem literas hic legimus, quot poſuit de *Sophocle Comicus* in Pace v. 698, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. [illegible], quam mox exhibet, ut paſſim recte ſcribitur, πλέοις poſui, pro πλέοι τίς. [illegible] in uſum quotidianum tranſſumto [illegible] quae deſierat *Eraſmus* amplificavit *Th. Gataker.* A. M. P. C. XII, 516. Huius [illegible] repraeſentavit ad *Theophilum Antioch. Io. Chriſt. Wolfius* p. 110. 111.

17 Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία] His praefixa *Kingius* ad Paraphraſin retulit: huc rectius forte revocarentur, nam praebet illa quoque Cod. Aug. & paulo plura: Αἱ δ' ἐλπίδες] Αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ προσδοκία τοῦ χρήματα ἀπολαῦσιν, (vir D. corrigit ἀπολαύειν) ἐπιβουλεύεσθαι τοῦ πατρίδος. ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι. cetera deſunt.

18 Ἡδονήν τινα κ. τ. λ.] Ut erant ex Aug. Cod. deſcripta, mendoſa quoque, repraeſentavi: ſenſum praeberent commodum ſic ſcripta: Ἡδονήν τινα ἔχει ἐν κακοῖς τὸ ἐλπίζειν. Ἄλ. Ἡδονὴν ἡδεῖαν μὲν ἔχουσι, βλαβερὰν δὲ οἱ ἐν τ. κ. ἐ. κ. ἐ. ἀ. Tum a me poſitum [Ἄλλως] ubi Mſ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἡμαρ] ὁ ὢν —— Vocem λύπην haec excipiebant, ad verſum 405 ſpectantia: Φίλοις δὲ πρ. ς. παρὰ φιλοκτίστου ἀνδρός· quid iſta ſibi velint non exputo: pro Φιλοκτίστου fortaſſe φιλοικείου fuerat ſcriptum.

19 Ἀνδρὸς κ. π. ε. φ.] Saepius his in Scholiis perperam omiſſa, hic nocebat vocula γὰρ interſerta; *Kingium* impulerat, ut, quae legitimum *Euripidis* efficiunt, ſive *Menandri*, ſenarium, in Paraphraſi collocaret: εὔχου εὐτυχεῖν, ἀνδρὸς γὰρ κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Γὰρ recte deerat in Aug. Cod. Senarium inter Adagia retulerunt *Zenob. Diogen. Suidas*, aliique: *Scholiaſtes* etiam excitat in *Soph.* Elec. v. 190. Si verſus eſt *Menandri*, finitima tamen plura dedit *Euripides*: Med. v. 561, Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Herc. Fur. v. 559, Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες; v. 561, Ἄφιλον, ἵν' αὖθις σοι λέγω, τὸ δυστυχές. conf. *Tzetzes* Chil. VI, Hiſt. CXC. —— Paene praetermiſiſſem quae praeter vulgata praebet Aug. Cod ſequentibus ſubiecta:

Καὶ

Πῶς δὲ ταῦτα, φησὶν, ὅπου γε ὑπὸ τῶν φίλων εἰς τὴν πατρίδα κατάγεται; [20] ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τῶν φίλων δυστυχῶν ἠγνοεῖτο· γήμας δὲ, καὶ τῆς δυστυχίας ἀπαλλαγεὶς, τότε πάλιν φίλους ἔσχε. πρὸ δὲ τούτου ἐντυχεῖν τῷ Ἀδράστῳ, ταῦτα παθεῖν φησί.

408 „ Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με] Ἐφόδευσε. Πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γά-
„ μου [21] ὅμηρος Ἀδράστου, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ γένος συνώκιζεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Ἀρ-
„ γείαν, οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα Ἑλένην ἐλέσθαι. "

411 Ἔχρησ' Ἀδράστῳ] [22] Ἄτοπον φασὶ τὸν Ἀδραστον, πιστεύσαντα τῷ θεῷ, τοσαῦτα δυστυχῆσαι κατὰ τὰς Θήβας. καὶ μόνον φυγάδα σωθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου Ἀρείονος πρὸς οὓς λεκτέον, ἐκδοῦναι προσέταξε τὰς θυγατέρας ὁ θεὸς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις

Ἔχρησ' Ἀδράστῳ] [23] Ἡ μὲν τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Ἄργος ἀφίξεως ἐρωτᾷ, ὁ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς αὐτόθι καταμονῆς λέγει· εἰ μὴ γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου παρέμεινεν, ἴσως ἂν ἔωθεν παρώδευσε τὸ Ἄργος· ἀλλὰ φησὶ, διὰ τὸ πεπρωμένον ἦλθον ἐπὶ τὸ Ἄργος, ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν.

412 Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας] Ὁ χρησμὸς ὑπὸ [24] Μνασέου οὕτως ἀναγέγραπται,
Κρει-

Εὖ πράσσε] εὔχου σοί (l. σε) πράττειν καλῶς. τὰ γὰρ τῶν φίλων οὐδέν ἐστιν, ἐὰν σὺ δυστυχῇς.

20 Ἡ τάχα πρὸ τοῦ γάμου] Verba diversorum interpolare nolui: λέσιν istam sic vetus efferebat Scholiastes in Aug. Cod. ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου δυστυχῶν, ὑπὸ τῶν ξένων, γήμας δὲ, καὶ τῆς δυστυχίας ἀπαλλαγεὶς, ὑπὸ τῶν φίλων ἠλεμεῖτο. scribendum ἠμελεῖτο.

21 Ὅμηρος Ἀδράστου] Mutila mendisque inquinata transscripsi: quid velit censor, e *Plutarcho* manifestum est, qui hunc de exilio locum pertractans *Euripidis* T. II, p. 606. E. his, Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με, proxima subdit: ταῦτα ἤδη καὶ ἀχάριστα τοῦ Πολυνείκους, ——— ὃς διὰ τὴν εὐγένειαν ἠξιώθη μὲν, φυγὰς ὢν, γάμων βασιλικῶν, φίλων δὲ συμμαχίᾳ καὶ δυνάμει τοσαύτῃ τιφραμένος ἐστράτευσεν, ὡς αὐτὸς μετὰ μικρὸν ὁμολογεῖ. Quot dederit & quae verba Gaammaticus, difficile erit divinasse: commodum sensum praeberent hunc in modum scripta: Πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου θηρὸς (ex ὅμηρος factum ὅμηρος) ὁ Ἄδραστος, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὸ γένος συνώκιζεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Ἀργείαν· οὐ γὰρ ἂν οὐδ' Ἀπόλλων τὸν τυχόντα [προσέταξε γαμβρὸν] ἑλέσθαι.

22 Ἄτοπον φασ] Aug. Cod. Ἀ. φησὶ, πιστεύσαντα τῷ θεῷ τὸν Ἄδραστον (hic genuinus est verborum ordo) δυστυχῆσαι τοιαῦτα κ. τ. Θ. κ. μ. φ. σ. ὑ. τ. ἰ. ἵππου Ἀρείον. . . . . πρὸς οὓς ῥητέον, ἐκδοῦναι πρὸς τάξιν ὁ θεὸς τὴν θυγατέρα, ἀλλ' ο. κ. ε. τ. Θήβαις. Equi velocissimi genuinum praebet nomen Ἀρίων Eustath. in Il. Ψ, p. 1419, 28. Ἀρίων ὁ μὲν ἵππος διφθόγγῳ γράφεται κ. τ. λ. eo discernitur a Musici nomine: passim tamen scribitur Ἀρίων, saepius apud *Pausaniam* VIII, p. 650. ubi laudat *Antimachus* equos Adrasti, Καιρόν (l. Κραιπνόν) τε κραιπνὸν, καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον· ibidem traditur e Thebaide, ὡς Ἄδραστος ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν, Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ. haec Thebaïs antiquior Cycli partem fecit Epici: παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς denarrata dicitur huius equi historia in *Schol.* ad Il. Ψ. 446. A Poëtis dissentiens non equi, sed rusticorum, beneficio servatum Adrastum tradit *Philochorus*, teste *Strabone* IX, p. 619. c.

23 Ἡ μὲν τὴν] Aug. Cod. Τὴν μὲν αἰτίαν τ. ε. Α. α. αὐτὸν ἐρωτᾷ· ὁ δὲ τ. α. τ. α. κ. ἔλεγεν. Praeterea MS. ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν ἡμᾶς. Ἄλλως. τὸ εἱμαρμένον &c. quorum partem ad Paraphrasin, partem retulit *Kingius* in suam sedem ad v. 416.

24 Μνασέου] Aug. Cod. μνασιέου· literam sustuli superfluam: Μνασέας dederant ante *Kingium*, qui Codicem MS. sequutus edi iussit: Ὁ χρησμὸς οὗτος ὑπὸ Μνασαίου ἀναγέγραπται. Quae praeterea legebantur

Κέρα [25] μὲν γαμβροῖν ζεῦξαι Κάπρῳ ἠδὲ Λέοντι,
Οὕς κεν ἴδοις προθύροισι τεῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο
Ἡμετέρου [illegible] χεῖν μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς.

25 Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν Ἄδραστος· ὁ μὲν γὰρ εἶχε Καλυδώνιον σῦν, ὁ δὲ τὴν [27] λεοντοπρόσωπον Σφίγγα. οἱ δ᾽, ὡς κρύους γενομένου ἀφίκοντο εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, ἀναθήματα κυνηγετῶν. ἐφιλονείκησάν τε, καὶ περὶ τῆς σεύσεως εἰς κρίσιν ἀχθέντες [28] τῷ βασιλεῖ, τῶν γάμων ἔτυχεν· [29] ἀπείκασε γὰρ τὸν μὲν Λέοντι, τὸν δὲ Τυδέα Κάπρῳ, ὃς ἔγημε Δηϊπύλην, ὁ δὲ Πολυνείκης Ἀργείαν.

[Ἄλλως] „ Δύο δέρματα ἔκειτο εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου εἰς ἀνάπαυσιν τῶν „ ξένων, τὸ μὲν ἐν λέοντος, τὸ δὲ ἕτερον κάπρου. καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ προλεχθέντα οἰ-
„ κή-

in Edd. Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Ἀδράστῳ· Kingius omisit, & aberant ab Aug. Cod. In margine [illegible] olim a Lectore notata potuerant illuc quoque reiici.

25 Κέρα [illegible] γαμβροῖν ζεῦξαι] E lectionibus diversis variorum Codd. genuinis, ut puto, repraesentavi. Sic versuum primus legebatur in Edd. Κούρα δὲ γαμβροῖν (Barn. Ed. Κόρα μὲν γ. Kingii, Κουράων δὲ γάμους) ζεῦξον κάπρῳ, ἠδὲ λέοντι. In oraculi versu tertio, Ἡμετέρου [illegible] exhibuit primus Barnes. pro ὑμετέρου στείχοντας. Hoc quia patienter legerant homines Eruditi, Barnesianam retinere malui lectionem, quam meam obtrudere Lectori. Cod. Aug. sic oraculum exhibet: [illegible] κάπρῳ καὶ λέοντι. οὓς κεν προθύροισι τεοῦ δόμου [illegible] e perverse scriptis ζεῦξαι tamen recepi pro [illegible] cur [illegible] in oraculo praetulerim Docti non quaerent. Μὲν postquam in Δὲ transierat, ut versum fulcirent, [illegible] (Cod. Aug. & Baroc. [illegible]) [illegible] Deus iubebat Apro & Leoni consociare [illegible] Ἀπρῳ καὶ Λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, Apollodor. [illegible] habet Eu[illegible] Il. Δ, 376. [illegible] ζεῦξαι τὰς θυγατέρας· ubi συζεῦξαι tamen legitur in libris, quos adhibui, Codd. MS. [illegible] accommodum in hac structura,

Cod. Aug. [illegible] autem unius [illegible] coniectura Barnesii, [illegible] equidem genuinum arbitror, in locum autem vocis Ἡμετέρου dissyllabam restituendam, cuius utpote rarioris illa fuerit interpretamentum: itaque corrigo: Οὓς κεν ἴδοις, ——— ἐξ ἱεροῖο Ἀμοῦ στείχοντας· μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς. Homericum ἀμοῦ, pro ἡμετέρου frequentatum, hac in sede congruit.

26 Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν] Haec usque ad finem adnotationis ex Edd. repetita restitui: Kingius Scholion exhibuit prout ferebatur in MS. Baroc. a recentiori magistro [illegible] interpolatum. Cum [illegible] Kingianis prioribus conspirat Aug. Cod. Excitat ista Barthius ad Statii Theb. 1. 397.

27 Λεοντοπρόσωπον Σφίγγα] Ex Baroc. Cod. dederat King. τὴν Σφίγγα λέοντος [illegible] cur hoc alteri praeponerem?

28 Τῷ βασιλεῖ [illegible]] Paene restituissem ex Aug. Cod. τῶν βασιλείων γάμων [illegible] Haec alter in Baroc. MS. [illegible] leguntur post vocem [illegible] [illegible] Schol. Hom. Il. Δ, 376 Ἄδραστος [illegible] MS. Cod. Leid. pro [illegible] τοῦ [illegible] τοῦ Ἀδράστου [illegible].

29 Ἀπείκασε γὰρ κ. τ. λ.] Veteris Scholii verba hoc modo recentior interpolavit: κρεῖττον δ᾽ ἐστὶ τοῦτο, ὅτι ἐρῶν αὐτοὺς Ἄδραστος [illegible] μεμηνυμένους (ὁ [illegible]

„ κτήματα τοῦ Ἀδράστου ὁ Τυδεὺς τε καὶ Πολυνείκης, φιλονεικίαν ἐπὶ . . . . . . „ [illegible] ἵνα αὐτὰ ἐπαύσαι τοῦτο ἢ [illegible] ὁ Ἄδραστος κατὰ τὸν χρησμὸν ἔδωκεν τὰς „ αὐτοῦ θυγατέρας ταῖς [illegible], δηλονότι τῷ Τυδεῖ καὶ τῷ Πολυνείκει. καὶ τὴν μὲν „ Δηϊπύλην ἔσχεν ὁ Τυδεὺς, τὴν δὲ Ἀργείαν ὁ Πολυνείκης.”

414 Ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσε] Οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' κυπτώματος ἐκ τῆς τύχης.

418 † Παραστάδας] Τὰ προπύλαια †

420 † Ἦν ταῦτα] Ὅτι ἐπαλαιόμην, καὶ κοίτας ἐζήτουν. †

4[illegible] „ Καὶ τοῦδ' ἦλθεν ἄλλος] Ὁ Τυδεύς. Φασὶ γὰρ ὅτι [illegible] τὰ τέκνα Ἀγρίου ἐφόνευ„ σεν Ἀλκάθουν . . . . καὶ Λυκώπην διὸ ἔφυγε. [Ἄλλως] Τυδεὺς ἔτος ἔφυγε „ διὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν.”

4[illegible] Συομένης ἐς ἀγκάλην] Συσμενῶς νῦν τοῦ τότε [illegible] ἐπὶ θηριώδης ἐμαχεσάμεθα πρὸς ἀλλήλους θηρσὶν ἡμᾶς εἴκασεν. ἔνιοι οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν κάπρου, ὁ δὲ λέοντος δορὰν ἠμφίεστο.

425 Ταλαοῦ παῖς] Αἰόλου Κρηθεὺς, οὗ Ἀμυθάων, οὗ Βίας, οὗ Ταλαὸς, οὗ Ἄδραστος.

4[illegible]

[illegible]) [illegible] τέκνα [illegible], τὰς θυγατέρας ἔδωκεν, εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον, ὡς ἀνωτέρω [illegible], ἐδήλωσεν ἂν Εὐριπίδης. γέγραπται δὲ καὶ αὕτη ἡ ἱστορία ἐπιστεῖα. haec & priora Kin[illegible]

30 Φιλονεικίαν ἐ[illegible] . . . . ἀμφω] Corrige, soces, φιλονεικίαν ἐποιήσαντο, quod idem [illegible]. hunc dabat MS. καὶ τὴν μὲν Δηϊπύλην ἔσχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δὲ Ἀργ. ὁ Τυδεὺς ordinem [illegible]

31 Τὰ τέκνα Ἀγρίου ——— Ἀλκάθ . . . κ. Λ.] Corrigendum arbitror: τὰ τέκνα Ἀγρίου ἐφόνευσεν, Ἀλκάθουν καὶ Λυκώπεα, sive Λυκωπέα. Patruos Tydeus, an Patrueles [illegible]

Diodor. Sic. IV. p. 328. 39. Τούτων, scribit, [illegible] Ἀλκάθουν καὶ Λυκώπεα, φυγεῖν ——— εἰς Ἄργος. [illegible] v. 578, [illegible]

Λυκωπέα: vulgatur Λυκαυγία. perverse scripta nomina [illegible] Scholion [illegible]: in [illegible] Il. Ξ, 119, quod dicitur occidisse Lycopea & Alcathoum ἑαυτοῦ παῖδας, sic pace viri Summi [illegible] fratre germano Tydeus trucidaverit, statuisse Pherecyden, apparebit ad Scholia Apollo[illegible] Ceterum in Tydeo vim cru[illegible] His filiam dederat [illegible] [illegible]

429 Σπέσθαι] Ἕπεσθαι, ἀκολουθῆσαι.

431 ‡ Σύγγαμος] Σύγγαμβρος, ὁ Τυδεύς. ‡

433 † Ἄκροι] Προέχοντες, ἔνδοξοι. †

434 Λυπρὰν χάριν. ἀναγκαίαν δ' ἐμοί] Καθὸ κατὰ πατρίδος ἐστρατεύσαντο, λυπρὰν φησὶ τὴν χάριν, [35] ἀναγκαίαν δέ· οὐκ ἐγχωρεῖ γὰρ ἄλλως γενέσθαι δίχα πολέμου. ἔμφρων δὲ καὶ ἐλεεινὸς ὁ λόγος.

436 † Ἐπώμοσ'] Ἀντὶ τοῦ ἐπόμνυμι. †

437 Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσι] [36] Γράφεται καὶ ἑκοῦσιν· ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου. ὁ γὰρ Ἐτεοκλῆς ἑκὼν πορθεῖ τὴν πόλιν, διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι τῆς βασιλείας.

‡ Ἠρέμησεν δόρυ] Ἐκίνησε πόλεμον. ‡

438 Εἰς σὲ τείνει] Εἰς σὲ ἀφορᾷ.

439 Διαλλάξασαν.] Φιλιώσασαν.

† Ὁμογενεῖς φίλους] Ἐχθροὺς ὄντας τοὺς ὁμογενεῖς, ἤτοι τοὺς ἀδελφούς. †

441 Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν] Πάλαι λαληθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Παροιμιώδης δὲ ὁ στίχος (443). [37] καὶ ὁ Ῥήτωρ· Δεῖ δὲ χρημάτων.

443 ‡ Τῶν] Τῶν πάντων πραγμάτων ‡

444 Ἁ 'γὼ μεθήκω] Ἐφ' ἃ χρήματα κἀγὼ ἥκω.

‡ Μεθήκω] Ζητήσων ἥκω. ‡

449 Μῆτερ πάρειμι] Κάλλιστα πεποίηται τῷ Τραγικῷ τὸ πρόσωπον οἷον δεῖ εἶναι ἄδικον ἀνδρός· γινώσκων γάρ, ὡς οὐδὲν δίκαιον ἔχει λέγειν, ἐπείγει τὴν κρίσιν, τὸν ἐκ τῆς δικαιολογίας κατ' αὐτοῦ λεπτὸν γινόμενον ἔλεγχον ἐκφεύγων.

449 „ Τὴν χάριν δὲ σοί] Ὀρθοπνητέον τὸ σοὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν „ σχέσιν."

450 Ἀρχέτω δέ τις] Οὗτος ὁ Πολυνείκης προηγείσθω.

451 Καὶ ξυνωρίδας] Παρατάξεις. [38] ὁ δὲ Καὶ παρέλκει.

† Ξυνωρίδας] Συστήματα, τάξεις, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Ξυνωρὶς γὰρ τὸ ἅρμα· τὸ δὲ λόχων ἀντὶ τοῦ στρατευμάτων. †

Ξυνωρίδας] Τοὺς ἱππέας τοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν ἁρμάτων δηλοῖ· Ξυνωρίδας, τὰ ἅματα. λόχων, τῶν στρατευμάτων.

452 Τάσσων] Στρατηλογῶν. 452 „

monenti *Munckero* ad *Hygin.* Fab LXIX. *Barnesius* obsequutus est: praeter *Munckerum* hoc stemmate *Barthius* usus est ad *Statii* Theb. II, 141. & *Galeus* ad *Apollodor.* p. 68.

35 Ἀναγκαίαν δέ.] Voculam addidi ex Aug. Cod. in quo mox pro δίχα legebatur δίχα πολέμου.

36 Γράφεται καὶ ἑκοῦσιν] Aug. Cod. Γράφεται Τεκοῦσιν· ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ. hinc recepi πορθεῖ τὴν πόλιν, pro πορθεῖ τὴν βασιλείαν.

37 Καὶ ὁ Ῥήτωρ] *Demosthenes* bis, Δεῖ δὲ χρημάτων, proxima subdit in Olynth. I, p. 3. c. καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων· ista *Barnesius* adiecerat uncis inclusa, quos *Kingius* omisit: ubi legerentur *Demosthenea* discere potuit ex *Erasmo*, qui in Adagio, *Pecuniae obediunt omnia*, nostrum locum Phoen. & plura similia congessit. Priora quoque deerant in Aug. Cod. haec tantum exhibente: Ἀλλ' ὅμως ἐρῶ] Ἐρῶ μὲν ῥῆμα πάλαι ὑμνηθὲν. παρ' Ὁμήρῳ (imo παροιμιώδης) δὲ ὁ στίχος.

38 Ὁ δὲ Καὶ π.] Huc retraxi ad versum

450

452 „ Τάσσων ἐπίσχω] Ὅτι διὰ σὲ τὰ ἅρματα τῶν στρατευμάτων τῶν εἰσαγόντων στρατηγῶν, ἔσχον τὴν διακοσμησιν τοῦ στρατοῦ "

Ὅπως κλύοιμί σου] Διὰ σέ, ὦ μῆτερ, τὴν ἐπικόσμησιν τοῦ στρατοῦ ἐπέσχον, ὅπως ἀκούσω πρότερον τὰς παρὰ σοῦ γινομένας κοινὰς ἡμῖν διαλύσεις. Βραβείας γὰρ διαλύσεις, ὅ ἐστι τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους.

[Ἄλλως Τάσσων ἐπέσχον] „ Τουτέστιν ἐν τάξει μερίζων τοὺς πολίτας, καὶ κατασ-„ τήσας τὴν ἐμὴν δύναμιν, ἐπέσχον τὴν διακόσμησιν, ὅπως ἀκούσαιμι πρῶτα τοὺς πρὸς „ τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλυσιν παρὰ σοῦ γινομένους λόγους, ὦ μῆτερ. "

453 „ Κοινὰς βραβείας] Τὰς ἀμφοῖν διαλύσεις ἡμῶν.

„ [Ἄλλως] Βραβείας, ἀντὶ τοῦ διαλύσεις, ὧν ἐβράβευσεν ἡ μήτηρ, τοὺς μετὰ κρί-„ σεως λόγους. δι' ὧν ἓν θάτερον αὐτῶν ἐδείκνυε δικαιότερον λέγων.

454 Τεῖχος εἰσεδέξω] Ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω. ὡς εἴσιθι, ἀντὶ τοῦ ἔσω ἴθι. τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ, —— Ἴλιον ἔσω, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον, ἐκεῖσε γὰρ ἀντὶ προθέσεως παραλαμβάνεται.

455 Ἐπίσχες] Κατάπαυσον, καρτέρησον, ἄνες.

455 „ Οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει] Οὐκ ἐν τῷ τάχει ἐστὶ τὸ δίκαιον· οὐδαμῶς „ γὰρ τὸ ὀξέως τι πράττειν τὸ δίκαιον κατέχει. "

456 † Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετὰ βραδύτητος γινόμενοι, οἱ μετὰ ἀνέσεως λεγόμενοι. †

Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετ' ἐπισκέψεως, οἳ καὶ τὸ σοφὸν ἔχουσι.

457 Σχάσον] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν

† Δεινὸν ὄμμα] Ἀντὶ τοῦ δεινότητα τοῦ ὄμματος. †

† Θυμοῦ πνοὰς] Ἤγουν τὸν θυμόν. †

459 „ Γοργόνος] Ἡ Γοργὼν θεὰ ἦν, καὶ, εἴ τις δ' ἂν αὐτὴν εἶδεν, ἀπελιθοῦτο· ὁ δὲ Περσεὺς σταλεὶς παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἀποκεφαλίζει αὐτὴν, καὶ πάλιν εἶχε τὴν „ αὐτὴν ἐνέργειαν· καὶ, οἵτινες δὲ τὴν αὐτῆς κάραν εἶδον, ἀπελιθοῦντο. "

460 Στρέφε] Τρέπε.

461 Εἰς γὰρ ταυτὸν] ἤγουν εἰς τὸ ἐναντίας.

† Εἰς

450 relata: Cod. Aug. Συνασπίδας λόχων. τὸ καὶ παρέλκει. Συνασπίδας λόχων. τοὺς ὑπερασπίζοντας τοῦ στρατοῦ κ. τ. α. δ. ξ. τ. α. Λόχων, τῶν στρατευμάτων. Sequuntur illinc edita: Ὅτι διὰ σὲ κ. τ. λ.

39 Ἡ μεταφορὰ] Aug. Cod. Σχάσον δὲ] Στῆσον, καὶ παῦσον, καὶ ἄνες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων κ. τ. λ. In Edd. ad Ἐπίσχες v. 455. referuntur, Κατάπαυσον, καρτέρησον, ἄνες. e quibus καρτέρησον duntaxat inservit verbo Ἐπίσχες interpretando. Similiter a Scholiastis adhibitum ad Aeschyli Prom. v. 696. & Eurip. Orest. v. 1165. significans apud recentiores exspecta: T. H. vid. in Aristoph. Plut. v. 1101. ad Σχάσον referenda κατάπαυσον, ἄνες.

40 Ἡ Γοργὼν] Forma recentior hic neminem offendet, in Euripidis versu, in quo Γοργόνας dederat Aldus, minime tolleranda, [illegible] etiam apud Dion. Chrysost. Or. LXVI, p. 610 D. ὁ Περσεὺς τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος (l. Γοργοῦς) περιφέρων —— ἐπελε.

† Εἰς γὰρ ταυτὸν] Εἰς γὰρ τὸ αὐτὸ τοῖς ὄμμασι τούτου βλέπων, ἤγουν βλέπων γὰρ τοῦτον κατ' ὀφθαλμοὺς, λέξεις ἄμεινον. †

462 Ἐνδίκους λόγους] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄμεινον.

463 Σφῶν] Ὑμῖν. Σοφὸν] Φρόνιμον.

468 Λόγος μὲν ἐν σοὶ] Νόμος τὸν διώκοντα πρῶτον λέγειν, εἶτα τὸν φεύγοντα, πρὸς ἃ ὁ διώκων προὔβάλλετο κατ' αὐτοῦ, ἀπολογεῖσθαι· ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πολυνείκης ἐν σχήματι διώκοντος ἦν, διὰ τοῦτο [41] πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους παρὰ τῆς Ἰοκάστης ἐπετρέπετο. Διὰ τοῦτο δὲ προσέθηκε τὸ ὡς σὺ φῂς, ἵνα μὴ δόξῃ ἀπεχθὴς τῷ Ἐτεοκλεῖ, πρὶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι, τὴν ψῆφον ἐκφέρουσα. †

Σὺ δὲ προσθεῖ] Ἀντὶ τοῦ πρότερος ἀγώνισαι.

470 Ὡς σὺ φῂς] Τοῦτο θεραπεία τοῦ Ἐτεοκλέους.

471 Διαπλοκιστὰς] Ὀξυτόνως· παρὰ ῥῆμα γὰρ, ὡς ποιητὴς, κολυμβητὴς, καὶ τὰ ὅμοια.

473 Κοὐ ποικίλων] Γράφεται.

——— δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων.

ἀντὶ τοῦ. καὶ οὐ ποικίλης δεῖται ἔξωθεν ἀπολογίας ἡ ἀλήθεια, [42] ἄνδιχα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν.

Ἄλλως. Τἄνδικα, ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια, τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν.

‡ Ἄλλως. Ἡ ἀλήθεια λόγων χρῄζει τῶν ποικίλων. Δεῖ, ἀντὶ τοῦ δεῖται. ‡

474 Ἔχει γὰρ αὐτὰ] Τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν, καὶ [43] ἐγκαιριότητα.

Καιρὸν] Ἰσχὺν, εὐκαιρίαν, ὁρμήν.

474 „ Καιρὸν] Εὐκαίρως γὰρ καὶ καλῶς λέγεται τὰ δίκαια, καὶ τὴν ἀπόδειξιν „ ἔχει „

475 ‡ Νοσῶν ἐν αὐτῷ] Ἀσθενῶν ἑαυτῷ, λέγων δεῖται μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγομένων. ‡

476 Προὐσκεψάμην] Ἐγὼ, φησὶ, προεσκεψάμενος τὸ πατρικοῦ οἴκου, καὶ βουλόμενος ἐμέ τε καὶ τοῦτον ἐκφυγεῖν τὰς Οἰδίποδος ἀρὰς, ἐξῆλθον [44] ἀπὸ τούτων τῶν ὅρων τῆς γῆς.

481

41 Originem fabulae notissimae diversimode tradit *Alexander Myndius* apud *Athen.* v p. 221. b *Philo Iudaeus* ad [...] edit. ad Cl. ium p. 1026 c. *Palaephatus* π. Α c. XXXII. Eustathius ad *Homeri* Il. Λ, p. 760. 63.

41 Πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους] Huius adiectamenti auctorem scripsisse crederem, πρῶτος λέγειν παρὰ τῆς Ἰοκάστης προτρέπεται, [...] Ἐτεοκλέους postea demum ad [...]; si per [...] liceret [...] legos, [...] huius structurae congruentes exempla, ne hunc quidem sibi locum eripi paterentur: huc [...] advocabitur *Chariton*, v, p. 85, 24. cuius, in re simillima, locus ad vulgatam tuendam maxime videbitur idoneus: ego mendosum iudico.

42 Ἄνδιχα γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν] Emblemate ridiculo facile carebimus: Aug. Cod. haec tantum praebet: Ἄνδιχα, ἀντὶ τοῦ, τὰ δίκαια, τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν.

43 Ἐγκαιριότητα] Scribendum εὐκαιριότητα· idem *Polybio* restituendum p. 1076, pro ἀγχαιότητα· supra eandem Scopam συνεργὸν habuisse scribit καιρὸν, p. 1074 ubi quae praeterea leguntur alteri loco sanando sunt accommoda.

44 Ἀπὸ τούτων τ. ο. τ. γ.] Aug. Cod. ἐξῆλθον ἔξω τῶν πατρῴων δόμων.

45

481 Λαβὼν] [45] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα, αὐτὸν ἐμὲ λαβόντα. ὡς τὸ,

Ἔξεν καθίζειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα.

483 ‡ Δρᾶσαι καὶ παθεῖν] Ποιῆσαι αὐτὸν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ παθεῖν. Ἃ γίγνεται] Καθὰ συμβαίνει, ἃ εἴωθε γίνεσθαι. ‡

484 Ὁ δ' αἰνέσας] [46] Συγκατατεθεὶς, συνθέμενος.

486 ‡ Καὶ δόμων ἐμὸν μέρος] Καὶ τὸ μέρος τὸ ἐμὸν τῶν δόμων, ἤγουν καὶ τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος τῶν δόμων. ‡

492 Πηκτῶν κλιμάκων] [47] Διὰ πεπηγμένων κλιμάκων ἀναβάσεις.

493 Ἃ, μὴ κυρήσας] [48] Λείπει ἡ εἰς. εἰς ἃ, μὴ κυρήσας, πειράσομαι δρᾶν τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

497 „ Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα] Τὰ ἁπλᾶ χωρὶς ποικιλίας τινός. τὸ ἑξῆς, ταῦτα ἕκαστα εἶπον, καὶ Ἄλλως. Τὰ κεφάλαια καὶ [49] τὰ ἀναγκαιότατα τῶν λόγων μου „ ταῦτά ἐστι. "

499 ‡ Καὶ τοῖσι φαύλοις] Τοῖς ἀπαιδεύτοις, τοῖς ἀνοήτοις. ‡

[Ἄλλως.] „ Καὶ τοῖς εὐτελέσι, καὶ μὴ δυναμένοις [50] διακριθῆναι. "

500 „ Ἐμοὶ μὲν] Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ συνετὰ λέγειν, εἰ καὶ μὴ Ἕλλην εἰμί. [51] μετέθη δὲ καὶ ἄλλως. εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμεθα, ἀλλ' οὖν γ' ἐμοὶ „ ξυνετὰ δοκεῖ λέγειν. "

500 Ἐμοὶ μὲν] Πλεονάζει ὁ μὲν, καὶ μία ἀντωνυμία.

502 Εἰ πᾶσι] [52] Εἰ ταὐτὸ καλὸν ἦν καὶ σοφὸν πᾶσιν ὁμοῦ, οὐκ ἦν ἀμφίλογος

Φιλο-

45 Ἀττικὴ ἡ σύνταξις] In Aug. Cod. Ἀνὰ μέρος λαβὼν, primum redditur, ἀναλαβὼν τὸ μέρος· tum sequuntur Ἀττ. ἡ σ. Λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτόν. ὡς τὸ, τὴν ἐρωμένην ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. ultima hinc accesserunt vulgatis. In Edd. ante *Barnesium* legebatur ὡς τὸ, τὴν τ' ἐρωμένην ἔχων· senarium explevit optime *Barnesius*, non e Mſ. Cod. sed ex *Eustathio*.

46 Συγκατατεθεὶς] Scribendum Συγκατατιθεὶς, vel Συγκαταθείς.

47 Διὰ πεπ.] Coalescant in Διαπεπηγμένων· Aug. Cod. Πηκτῶν κλιμάκων] Προσφέρουσι καὶ κλίματα (κλίμακας) οἱ πολέμιοι.

48 Λείπει ἡ εἰς] Haec quidem futilissima sunt: veram praebet interpretationem Aug. Cod. ἅτινα πειράσομαι δρᾶν, τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

49 Τὰ ἀναγκαιότατα] Mſ. τὰ ἀναγκαιότερα. Frequens in talibus error e syllabarum compendio natus: vid. *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 41.

50 Διακριθῆναι] Sic Cod. Mſ. scribi debuerat διακρίνειν.

51 Μετέθη δὲ καὶ ἄλλως] Suspicor omissam a librario, quam non adsequebatur, vocem compendifactam: sensus postulat, μετέθη δὲ εἰς πληθυντικόν. καὶ Ἄλλως. Εἰ - -

52 Εἰ ταὐτὸ κ. τ. λ] Haec verbum λέγων proxima sequebantur in Aug. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, ὥστε εἴτε (L. εἴγε) σοὶ δίκαιον φέρεται (φαίνεται) ἀλλ' οὔτ' (L. οὔγ') ἐμοί: ——— Οὔτ' ἴσον βροτοῖς. Οὐδὲν ἴσον, μέχρις ὀνόματος τ. ο. κ. τ. ι. σ. τ. α. ὁ. ἔν κ. ἅπαντες Ἑλ. χ. κ τ. μ. ο. ο. πάντες προφερόμεθα. δ. δ. π. τ. τ. δ. ο. μ. α. ο. δ. φ. ἀποφάσκοντες· (hoc forsan genuinum videbitur pro αὐτὸν φάσκοντες.) ο. κ. ε. τ. σ. καὶ ἐπὶ πάντων ἄλλων. His sequentia subiiciuntur: Οὐδ' ἴσον. τὸ δίκαιον. καὶ ἴσον οὐδὲν εἰ μὴ μόνῳ ὀνόματι. οὐ σώζεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Πλὴν ὀνομάσαι. πλὴν ὀνόματι μόνον οὐκ ἔστι τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλως. τοῖς ὀνόμασι μόνον σύμφωνοι ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι. quae potuerant etiam inter Scholia locum reperire: sed utrum hic an ibi collocentur perparum interest.

φιλονεικία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. νῦν δὲ μέχρις ὀνόματος τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον σώζεται τοῖς ἀνθρώποις· ὀνομάζομεν γὰρ κοινῇ πάντες Ἕλληνες χοινὸν, καὶ τὸ μὲν ὄνομα ὁμοίως προφερόμεθα, διχοστατοῦμεν δὲ περὶ τὴν τούτου δόξαν, οἱ μὲν ἀγαθὸν, οἱ δὲ φαῦλον αὐτὸν φάσκοντες. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς σωφροσύνης, καὶ πάντων τῶν ἄλλων.

504 ‡ Νῦν δ' οὐδ' ὅμοιον] Νῦν δὲ οὔτε ὅμοιον οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε ἴσον, πλὴν ὀνομάσαι. ὀνομάζεται μὲν γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὅμοιον καὶ ἴσον, καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο πάντες ἄνθρωποι· τὸ δὲ ἔργον, τοῦτο οὐκ ἔστι παρ' αὐτοῖς. ἤγουν [53] ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἔργον δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον οὐκ ἔστι, ἕκαστος γὰρ τὸ πλέον ζητεῖ καὶ τὸ κρεῖττον. ‡

‡ Ὅμοιον] Ἐπὶ ποιοῦ. Ἴσον, ἐπὶ ποσοῦ. ‡

505 Πλὴν ὀνομάσαι] Ἐξ ὀνόματος καλέσαι. ἤτοι ὄνομα μόνον, ἡ πρᾶξις δὲ οὐκ ἔστι τοῦτο.

† Πλὴν ὀνομάσαι] Κατὰ μὲν τὸ ὄνομά ἐστι παρ' ἀνθρώποις τὸ δίκαιον, κατὰ δὲ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι. †

507 Ἄστρων ἀνέλθοιμ'] Εἴθε ἠδυνάμην εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ εἰς ᾅδου κατελθεῖν ἐπὶ τῷ κατασχεῖν με τὴν τῶν θεῶν τυραννίδα. οὐκ ἐπιτιμητέον δὲ, ἁρμόδιοι γάρ οἱ λόγοι [54] ἀνδρὶ πλεονεξίαν διώκοντι, καὶ τῶν ἄστρων, καὶ τοῦ ἡλίου κατακρατῆσαι, καὶ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς οὐκ ἂν παραιτήσασθαι.

† Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ'] Πρέποντες εἰσὶν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν Ἐτεοκλῆς. †

507 „ Ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,] Λείπει ὁ καί· καὶ ἡλίου πρὸς ἀνατολάς. καὶ ἄστρων „ καὶ τοῦ ἡλίου."

508 Δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε] Εἰ ἠδυνάμην τοῦτο ποιῆσαι.

510 Τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν] [55] Ἀλόγιστος, φησὶν, ὁ Ἐτεοκλῆς, ἐξὸν γὰρ αὐτῷ τῷ τοῦ πρεσβυτέρου χρήσασθαι δικαιώματι, ᾧ μᾶλλον ἐπέβαλλεν ἡ ἀρχὴ, ἀδικεῖν ὁμολογεῖ ἑαυτὸν, εἰ πλεονεκτεῖν φησί. πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι μίμησιν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξεικονίζει ἡμῖν ὁ Εὐριπίδης, μήτε τῷ δοκεῖν εὐσεβεῖν βουλομένου, ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν ἄρχειν, ὡς πρεσβύτερος, ἠκολούθει τῷ λόγῳ, τὸ τῶν κτημάτων μέρος δεῖν ἀπονέμειν.

511 Ἢ σώζειν ἐμοὶ] Ἀλλὰ σώζειν ἐμαυτῷ.

53 Ὅμοιον μὲν κ. ἴ. ὀ.] *Kingius* dederat: ὅμοιον μὲν ὄνομα καὶ ἴσον ἐστὶ (Mſ. Baroc. 74. ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι) παρὰ τ. α. de duabus alteram lectionem recepi.

54 Ἀνδρὶ πλεονεξίαν διώκοντι] Ex Aug. Cod. reſtitutum: edebatur: ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι πρὸς πλεονεξίαν διώκοντι. ni Codex optimus praebuiſſet ἀνδρὶ, facilius ſcribi potuerat: ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι πρὸς τὴν πλεονεξίαν διώκοντα. duo forte Grammatici diverſam quisque formam adhibuerant loquendi.

55 Ἀλόγιστος, φησὶν,] Quis φησὶ; Criticus antiquus, cujus notas recentior dum recenſet & amplificat paſſim illud interſerit φησὶν, hic etiam omiſſum, & ſaepius, in Aug. Cod. ubi Scholion ſic ſcriptum: Ἀλόγιστος ὁ Ἐτεοκλῆς· ἐξὸν γὰρ τῷ πρεσβυτέρῳ (ſcripſerat forte, τῷ πρεσβυτέρων) χρήσασθαι δικαιώματι, ᾧ μᾶλλον ἡ ἀρχὴ, ἀδ. ὁμ. ἑαυτὸν ἢ πλεονέκτην (hoc recipi poteſt pro εἰ πλεονεκτεῖν) φησί. πρὸς ὃν ῥ. ὅτι μίμησιν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξ. ἡμῖν ὁ Εὐριπίδης· —— reliqua (in quibus βουλομένου pro βουλομένῳ poſitum:) prorſus congruunt.

512 Ἀνανδρία γὰρ] Δειλία γάρ ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, ὅστις, φθείρας τὸ μεῖζον, τὸ ἔλαττον ἐδέξατο.

‡ Ἀπολέσας] [56] Δὺς, ὤφειλεν· ἐπεὶ δὲ ταύτην τὴν δωρεὰν, ὅταν δηλονότι διδῷ τις τὸ πλέον, ἵνα λάβῃ τὸ ἔλαττον, ἀπολέσαι νομίζει, ἀπολέσας λέγει. ‡

513 Πρὸς δὲ τοῖσδε] Πρὸς δὲ τοῖσδε, οἷς εἶπον δηλονότι, αἰσχύνη καὶ ὄνειδός ἐστιν, ὧν χρῄζεις, τούτου τυχεῖν, ἐπὶ προφάσει προβεβλημένον. Ἄλλως. Αἰσχύνη, φησὶν, ἐὰν εἰ συγχωρήσαιμι τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῷ Πολυνείκει λαβεῖν, τῷ φόβῳ τοῦ Μυκηναίου πολέμου. ἔστρεψε δὲ αὐτὸν τοῦ Πολυνείκους, ὦ μῆτερ, οὐ δι' ὅπλων πεισθῆναι τῆς φιλίας, πᾶν γὰρ πρᾶγμα κατορθοῖ ὁ λόγος, ὅπερ καὶ ὁ σίδηρος τῶν πολεμίων ποιήσειεν ἄν.

519 „ Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος] „ Πάντα γὰρ ὁ λόγος κατορθοῖ. Ἄλλως. [57] ὁ λό-
„ γος, φησὶν, ἴσος ἐστὶ σιδήρῳ. πάντα γὰρ χειροῦται καὶ κατορθοῖ ὁ λόγος διὰ τῆς
„ πειθοῦς, ὥσπερ σίδηρος βίᾳ. Ἄλλως, ἀντὶ τοῦ, ὃ ποιεῖ ὁ καλὸς λόγος, οὐ δύναται
„ ποιῆσαι ὁ πόλεμος τῶν πολεμίων."

521 Ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως] Κατὰ ἄλλον τρόπον, ἐκτὸς τῆς βασιλείας, ἔξεστιν.

523 „ Ἄρχειν παρόν μοι] Τί λέγεις, φησὶν, ἐξὸν μοι νῦν ἄρχειν, ἄλλῳ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω."

524 Ἴτω] Ἐλθέτω.

525 ‡ Πεδία πίμπλασθ' ἁρμάτων] Πεδία πληροῦτε ὀχημάτων· ὅτι οὐκ ἀφήσω. ‡

528 ‡ Τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.] Κατὰ τἄλλα, δίκαια πράττειν πρέπον. ‡

529 „ Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Ὁ νοῦς· οὐ δεῖ, φησὶν, λόγῳ μὲν σοφίζεσθαι, ἔργῳ δὲ πονηρὸν εἶναι."

‡ Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Οὐ κεκαλλωπισμένους λόγους χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῖς μὴ καλοῖς ἔργοις. ἤτοι τὸ, τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις, οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγεινὸν, βαρύ. ‡

† Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Οὐ δεῖ σεμνολογεῖν τὰς φαύλας πράξεις· τουτέστι, τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς σεμνολογουμένους ἡ δίκη τιμωρεῖται, ὡς ταύτῃ πικρὰ καὶ ἀναπόδεκτα λέγοντας. †

530 ‡ Τῇ δίκῃ βαρὺ] Τουτέστιν ἄδικον. ‡

531 Οὐκ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ] Ἔστι γὰρ ἐν τῷ γήρᾳ τινὰ κακά. τὸ ἀσθενὲς, τὸ δυσκίνητον, τὸ ἐπίληστον, „ [58] τὸ δυσήκοον· ἀλλ' ἔστιν ἐν αὐτῷ καλὸν ἡ πεῖρα
„ τῶν πολλῶν."

56 Δὺς ὤφειλεν·] Sic in Cod. Cantabr. *Pierſius* invenerat: quod *Kingius* adiecit, εἰπεῖν, lectori ſaepius Magiſter ille reliquit in talibus ſubaudiendum: in Scholiis ex eodem Cod. vulgatis reperias ad Phoen. v. 553, Τιμᾶς] Κρίσεις ὤφειλεν· ad v. 1142, Ἐχίδναις] Κεφαλαῖς ὤφειλε· ubi tamen in Leid. Mſ. Κεφαλαῖς ὤφειλεν εἰπεῖν. Schol. ad v. 791, ἔδει, ὦ πολύμοχθε· —— Pro ἀπολέσαι νομίζει hic poſitum ἀπολέσαιεν.

57 Ὁ λόγος, φησὶν,] Continua dedi, prout erant in Aug. Cod. haec tamen media legebantur etiam in Edd.

58 Τὸ δυσήκοον] Et reliqua praebuit Aug. Cod.

531 † Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά] Εἰ καὶ πλεῖστα τῶν κακῶν, πήρωσις, κύφωσις, μελῶν ἔκλυσις, καὶ τἄλλα τοῖς γέρουσι πρόσεστιν, ἀλλὰ πλείω τῶν νέων ἴσασιν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων κτησάμενοι. ‡

532 Ἀλλ' ἡ 'μπειρία] Ἡ ἐμπειρία γὰρ, καὶ ἡ πολυχρόνιος τριβὴ, ἔχει τι λέξαι [59] νέων σοφώτερον· ὥστε μή μου καταφρονήσῃς παντελῶς.

Ἄλλως. Γράφεται καὶ πρὸς δοτικὴν, ἵν' ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γῆρας.

Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

534 Τί τῆς κακίστης] Τῆς ἐν τοῖς δαίμοσι χειρίστης. ὡς τὸ, [60] δικαιότατος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ, δίκαιος ἐν Κενταύροις.

† Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι] Διὰ τί ἐπιθυμεῖς, ὦ παῖ, τῆς φιλονεικίας, τῆς κακίστης ἀπὸ τῶν θεῶν; μετὰ τῆς ἀπὸ, ἵν' ᾖ, τῆς κακίστης θεοῦ· τὸ γὰρ χωρὶς τῆς ἀπὸ δεικνύει καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κακούς. εἶπε αὐτὴν κακίστην, ὅπερ Εὐελπίδης οὐ βούλεται, [61] (εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει.) τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις συμβαίνει. δεῖ οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐπιστατεῖν, καὶ μὴ διὰ τὸ ὑπερθετικὸν ἐξαπατᾶσθαι, καὶ παραδιδόναι τὴν τοῦ λόγου ἔννοιαν. †

535 Φιλοτιμίας] Κενοδοξίας, μέσον γὰρ τὸ τῆς φιλοτιμίας ὄνομα.

537 ‡ Κἀξῆλθ'] Ἀπέβη, ἐπλεόνασεν. ‡

Ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων] Πολλὰ γὰρ τῶν κακῶν ἐπὶ φθορᾷ τῶν ἀπολλυμένων ἀπελαύνεται, ὡς νόσος, καὶ πυρετοὶ σφοδροὶ καὶ διάφοροι.

538 ‡ Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ] Ἧς σὺ ἐρᾷς, τοιαύτης οὔσης δηλονότι. ‡

541 Τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον] Ἀντὶ τοῦ δίκαιον, καὶ ἀσφαλὲς, καὶ βέβαιον· οἱ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν.

‡ Ἄλλως. Νόμου δύναμιν ἔχον, τουτέστιν ἀσφαλὲς, φίλιον, ὑπάρχει. ‡

542 † Τῷ πλέονι] Ἐπειδήπερ ἐχθρὸν αὐτῷ πύλασεν, ἐξ ἐκείνης παρακελεύσει ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεσθαι λέγει. ἕως μὲν οὖν ἐστιν ἰσότης παρὰ ἀνθρώποις, καὶ φιλίαν τηροῦσιν· ἐπειδὰν δὲ τις πλειόνων ἐγκρατὴς καταστῇ, πάντας τοὺς λειπομένους αὐτοῦ τῇ οὐσίᾳ ἐχθροὺς καθιστᾷ, αὐτῷ καὶ βασκάνους, οὐκ ἀνεχομένους τὴν τῆς τύχης ὑπεροχήν. †

543 † Ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας] Τὸ ἐχθρᾶς ἡμέρας οὕτω νοητέον, ὅτι οἱ πλεονεκτοῦντες ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν τοῦτο ποιοῦσι, δῆλον δὲ ὅτι πρόσθεν εἶπε περὶ τῆς φιλοτιμίας, †

Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους, καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

544

[59] Τῶν νέων] Sic Aug. Cod. in quo sequentia Ἄλλως. Γράφεται &c. non reperiebantur.

[60] Δικαιότατος Κενταύρων] *Homeri* versum 831. Il. Λ. *Kingius* indicaverat. Aptius quadraret Apollo, θεῶν ὀλοώτατος, ex Il. Χ, 15. A Grammaticis dissentit *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 42.

[61] (εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει.) Signis inclusi monachi cuiusdam emblema; aberat a Leid. Mſ. quo hoc quoque Scholion exhibetur iisdem verbis, nisi quod mox pro τοῦτο habeat τὸ τοιοῦτο.

62

544 Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν] Ἐν τούτοις γὰρ σώζεται τὸ ἴσον, καὶ γὰρ διὰ τῶν μέτρων καταλαμβάνεται τὸ ἴσον.

‡ Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι] Καὶ γὰρ ἡ ἰσότης ἔταξε μέτρα ἀνθρώποις. ἀντὶ δὲ διὰ τῆς ἰσότητος καὶ μέτρα ἐτάχθησαν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μέρη σταθμῶν, καὶ ἀριθμός. Μέτρα δὲ τὰ μετροῦντα λέγει, οἷον μέδιμνον, ἢ τοιοῦτο τι. ‡

546 † Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον] Ἀντὶ δὲ ἡ σκοτεινὴ ὄψις τῆς νυκτός. †

† Ἡλίου τε φῶς] Καὶ ἡ ἡμέρα. †

548 „ Φθόνον ἔχει] Ἀντὶ δὲ μέμψιν. διὰ τὴν ἰσότητα παραχωροῦσιν ἀλλήλοις τὸ νι-
„ κᾶν, ἀνελλιπῶς λάμποντες."

548 ‡ Νικώμενον] Ὑπὸ δὲ ἑτέρου· ἤγουν ὑπεῖκον τῷ ἑτέρῳ, καὶ ὑπεξιστάμενον. ‡

549 Εἶθ' ἥλιος μὲν] Ἥλιος μὲν καὶ ἡ νὺξ τῷ ἴσῳ δουλεύουσι, σὺ δὲ ἐν βροτοῖς οὐκ ἀνέξῃ, τῶν δωμάτων ἔχων τὸ ἴσον, δουλεύειν τῇ ἰσότητι;

Δουλεύει] Κατὰ διαδοχὴν καὶ ἰσότητα.

† Δουλεύει βροτοῖς] Εἰς τὸ δουλεύειν τοῖς βροτοῖς, ἐξ ἴσου ἄνωθεν λάμβανε· τουτέστιν εἰς ὑπουργίαν ἀνθρώπου ἥ τε νὺξ καὶ ὁ ἥλιος γινόμενοι, ὁ μὲν, ἵνα ἐργάζωνται, ἡ δὲ, ἵνα ὕπνῳ τοὺς κόπους ἀναπαύωσιν, οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους. †

552 Τί τὴν τυραννίδ'] Λείπει τὸ οὖσαν, καὶ τὸ ὡς. τί τιμᾷς τὴν τυραννίδα, ἀδικίαν οὖσαν, ὡς εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν. Ἄλλως. [62] Αὐτὴν τὴν τυραννίδα, εὐδαίμονα ἀδικίαν φησί. τί τιμᾷς τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν;

Εὐδαίμονα] Ἔδει, φασὶν, δυσδαίμονα αὐτὴν εἰπεῖν, ἵνα τὸν Ἐτεοκλέα τῆς περὶ αὐτὴν ἀσεβοῦς ἐπιθυμίας ἀποστρέψῃ.

† Τί τὴν τυραννίδ'] Τί τὸ τυραννεῖν, εὔδαιμον τιμᾷς, τουτέστιν ἡγεῖ, ἄδικον ὄν; ἢ καὶ οὕτως. τί τὸ τυραννεῖν, εὔδαιμον ἄδικον ἡγῇ, ἤγουν ἀδικίαν καθ' ἴσον; ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὄπισθεν φησὶ, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. †

553 ‡ Εὐδαίμονα, Τιμᾷς] Εὐδαίμονα κρίνεις, ὤφειλεν· ἵνα δὲ δηλώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅπως αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅτως αὐτὸς αὐτὴν θαυμάζει, οὐχ ἁπλῶς λέγει, κρίνεις, ἀλλὰ τιμᾷς. ὅμοιον ὡς ἐάν τις εἴπῃ, δίκαιον σέβομαι τὸν θεὸν, ἅμα τῇ πίστει, τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, ἐμφαίνων διὰ τῆς λέξεως καὶ τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. ‡

† Τιμᾷς] Ὤφειλεν εἰπεῖν ἡγῇ· ἐπεὶ δὲ, ὅπερ νομίζει τις κάλλιστον, τοῦτο καὶ τιμᾷ, ἀντὶ δὲ ἡγῇ, τὸ τιμᾷς εἶπε. τὸ δὲ Ὑπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὂν, διὰ μέσου ἔθηκεν †

553 „ Ὑπέρφευ] [63] Ὑπεράγαν. διὰ μέσου σχετλιασμοῦ, τὸ ὑπεράγαν ἀναπεφώνηται."

„ Καὶ μέγ' ἥγησαι] Καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις τὸ ἄρχειν."

62 Αὐτὴν τὴν τυραννίδα] Aug. Cod. Τί αὐτὴν τὴν τυραννίδα εὐδαίμονα νομίζεις, ἀδικίαν οὖσαν, ἔδει, φησι, δυσδαίμονα.

63 Ὑπεράγαν.] Horum loco, quae dabat Aug. Cod. haec erant in Edd. Ὑπέρφευ] Ὑπεράγαν καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις, τὸ ἄρχειν.

554 Περιβλέπεσθαι τίμιον] Τὸ περιβλέπεσθαι, καὶ θαυμάζεσθαι, τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν.

Ἄλλως. Ἐκ κοινοῦ τὸ πυστικόν. μέγα νομίζεις τὸ περίβλεπτον εἶναι, καὶ περιφανὴς τοῖς πᾶσιν· ἢ οὕτως. ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας· κενὸν μὲν οὖν τοῦτο.

556 ‡ Ὄνομ' ἔχει μόνον] Ὄνομα ἔχει μόνον, ἔργον δὲ δηλονότι οὐκ ἔχει· εἶτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν. ἐπεὶ τάγε ἀρκοῦντα ἱκανά· εἴ τις τὸ πρᾶγμα σὺν φρονήσει λογίζοιτο· [64] εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκοῦντα, τὸ πλέον, δηλονότι τοῦ ἀρκοῦντος, ἀχρεῖον ἂν εἴη καὶ περιττόν· εἰ δὲ περιττόν ἐστι καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, εἶτα πλέον λέγεται· ὀνόματι δηλονότι μόνον λέγεται, ἔργῳ δὲ τί ἂν πλέον παράσχοι ἐκεῖνο, οὗ χρεία οὐδεμία ἐστί; ‡

557 Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ'] Ἐπειδὴ τὰ ἀρκετὰ, καὶ μεμετρημένα, τοῖς φρονίμοις ἱκανὰ λελόγισται.

558 Ἴδια] Φυσικὰ, ἤγουν παρεπόμενα τῇ ἰδίᾳ φύσει.

558 „ Οὔτοι —— ἴδια] Οὐχ ἡμέτερα, ἀλλὰ τῶν θεῶν εἰσὶ τὰ πράγ-
„ ματα. „

560 Ὅταν δὲ χρῄζωσ'] [65] Ἀντὶ τοῦ βούλωνται. Ὅταν δὲ βούλωνται καὶ χρείαν ἔχοιεν παρασχεῖν αὐτὰ ἑτέροις, πάλιν ἀφαιροῦνται.

† 567 Κέρας] Τὰς ἐν νέᾳ φύσιν ἡλικίᾳ. †

569 Ὀδυνηρὸς] Γράφεται καὶ Δαπανηρὸς, ὅ ἐστιν ἐπιζήμιος· ἀνάγκη γὰρ εἰς πόλεμον συμμάχους περιτρέψασθαι, καὶ δαπανᾶν.

‡ Ὀδυνηρὸς] Ἐπώδυνος, ὀδύνης αἴτιος. ‡ Ἄλλως. † Ἐπειδὴ πρὸς ἐλεύθερον, καὶ τοῖς σοῖς συμβήσεται· ἔστι δὲ τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω †

‡ Ἆρ' ὁ π.] Συλλογιστικὸν ἐνταῦθα τὸ ἆρα, οὐκ ἀπορρηματικόν ‡ † Ὁ πλοῦτος] Ἡ εὐδαιμονία. †

570 † Φιλότιμος] Πλεονέκτης καὶ ἄδικος δόξης, καὶ φιλόνεικος. †

571 † Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ] Ἵνα μὴ δόξῃ διαφορῆς Ἐτεοκλεῖ αὐτῷ μόνῳ ἐπιτιμῶσα στρέφεται καὶ πρὸς Πολυνείκην. τοιούτους γὰρ τοὺς διαλλακτὰς [66] δεῖ εἶναι μὴ πρὸς ἕνα τῶν μαχομένων ἀλλὰ πρὸς ἀμφοτέρους χρῆσθαι τοῖς λόγοις, ἵνα μὴ, πρὸς ἕτερον νεύοντες, τὸν ἕτερον ἀγριαίνωσιν. †

572 † Ἀμαθεῖς] Ἀνοήτους. μωράς. ἀμαθεῖς χαλεπὰς λέγει δοῦναι αὐτῷ τὰς Ἀδράστου, ἐπειδὴ κατὰ τῆς πατρίδος ὑποστρατεύειν αὐτὸν παρασκευάζειν. †

Ἀνήψατο] Ἀνῆψε, [67] παρήψατο, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, τῶν ἀποδεσμευομένων εἰς λιμένα.

573 Πορθήσων] Ἀσυνέτως δὲ καὶ σὺ ἦλθες λεηλατήσων τὴν πόλιν, ἐπεὶ γὰρ διαφέ-

ρό-

64 Εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκ.] Haec, in Edit. *Kingii* forte praetermiſſa, dederat e Mſ. *Barnesius*, habet etiam Leid. Cod. qui paulo poſt, χρησιμεῦον, εἶτα π. λ. ὀνόματι μόνῳ δηλονότι λέγεται.

65 Ἀντὶ τοῦ βούλωνται] Ex Aug. Cod. Paulo melius huc tranſſcripta ſunt iſta, quam erant in Edd. hinc tamen interſerui παρασχεῖν, quod, ad ſenſum perficiendum neceſſarium, deerat in Mſ.

66 Δεῖ] *Kingius* interiecerat reliquis.

67 Παρήψατο] Legendum περιήψατο.

ρόμενος, ἁπάσῃ τῇ πόλει ἐπάγεις κίνδυνον· καὶ ταῦτα ὑπισχνούμενος, οὐ δημοκρατουμένην, ἀλλὰ μοναρχουμένην.

574 ‡ Εἰπὲ, τὴν ἀμφιλαβὴς κείνην, ὃ εἴθε μὴ συμβαίη ‡

575 † Τρόπαια] Εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ, ἐπειδὰν ἐνίκων τοὺς ἀντιπάλους, ἀνιστᾶν πίνακας, γράφοντες ἐνταῦθα τὸν καιρὸν τούτων νίκην, ἀείμνηστον ἐντεῦθεν καθιστάντες τὴν σφῶν αὐτῶν ἀρετὴν, ἅπερ ἐκάλουν τρόπαια, ὡς δεικνύντα τὴν τῶν ἐναντίων τροπήν· ἐμφαίνει οὖν καὶ Πολυνείκης, εἴπερ ἐνίκησεν Ἐτεοκλέα, τοῦτο ποιήσειν, ὑπηγορεύμενόν τε τὸν καιρὸν τῆς πόλεως πόρθησιν, ὃ ἐπειδὴ πλείω μέμψιν εἶχεν αὐτῷ, ἢ φιλοτιμίαν, ἀποτρέπει νικῶντα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν συμβολῆς. οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσπίδας τῶν πολεμίων σκυλεύοντες τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν, ὡς αἰτίοις τῆς νίκης, ἐπιγράφοντες εἰς αὐτὰς, ἃ καὶ ἐν τοῖς τροπαίοις. †

Τρόπαια] Νικητήρια. ἀπὸ τοῦ τρέψαι καὶ διῶξαι τοὺς πολεμίους. λέγει δὲ τὰ ἱστάμενα σύμβολα τῆς νίκης.

577 Σκῦλα γράψεις] Ἀντὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἐπιγράψεις, ἤτοι τὰ ἀναθήματα τῶν πεφονευμένων, τί δ' ἔσται τὸ ἐπίγραμμα;

Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυνείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκεν.

εἴθε μὴ γένοιτό σοι, τέκνον, λαβεῖν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων τοιαύτην φήμην, τουτέστι νικητὴν τῆς πατρίδος ἀκοῦσαι.

579 „ Μή ποτ'. ὦ τέκνον, κλέος] Ἀντὶ τοῦ, [68] ὄνομά σοι εἴη. ἐπεύχεται τῷ πράγματι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ.

„ Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων Ποιήσῃ."

581 Ὑπερδράμῃ] Παρέλθῃ, νικήσῃ, μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων, οἷον ὑπέρτερος γένηται.

588 † Ὦ κακὰ μνηστεύματα] Τὸ κακὰ μνηστεύματα, καὶ τὸ Ἄδραστε ταυτόν ἐστιν· οὕτω γὰρ ἄν τις εἶπεν, ὦ Ἄδραστε, ὦ κακὴν μνηστείαν καὶ κῆδος πρὸς Πολυνείκην ποιήσας, προσθεὶς καὶ τοῦτο, διὰ μιᾶς γυναικὸς, τῆς σῆς θυγατρὸς, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα. ἐποίησε δὲ τοῦτο μετὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ὅπερ καὶ ταῖς λέξεσι κεχώρισται, ἀλλὰ τῷ νῷ συνάπτεται. Ἄδραστος γὰρ καὶ οὐχ ἕτερος ἦν ὁ τὴν μνηστείαν ποιήσας ἢ τὸ προσθεὶς πρὸς τὸ κακὸν συντακτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ διὰ μιᾶς νύμφης, ἵν' ᾖ οὕτως. ὦ μνηστεύματα κακὰ προσθεὶς, τουτέστι μετὰ τοιαύτης πρεσβείας ταῦτα ἀναβοήσεται †

584 ‡ Προσθεὶς] Συνθέμενος, συμφωνήσας. ‡

586 Κείνων στερέσθαι] Τοῦ Ἄργους δηλονότι. ὁ δὲ νοῦς· μήτε ἐκεῖνα. μήτε ταῦτα ἔχειν, ἤτοι κἀκείνων στερηθῆναι, καὶ τούτων μὴ τυχεῖν· [69] τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν, τουτέστι τὸ περὶ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπ' αὐτὰ ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος.

„ Ἄλλως. Κείνων στερέσθαι] Τῶν Ἀργείων. ἢ ὑπὸ Θηβαίων θανεῖν."

587

68 Ὄνομά σοι εἴη] Mſ. ὀνομαστός· hinc iſta feci: ſcribendum praeterea videtur: ἐπεύχεται τὸ πρᾶγμα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, Od. Α, 368.

69 Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν, τουτέστι] Kingius corrigi volebat, τὸ γὰρ ἐν μ. mihi τὸ γὰρ ſervandum, ſed τουτέστι τὸ mutandum videbatur in ἐστὶ τὸ —— incertum fecit Aug. Codi-

587 † Τὸ λίαν μέθετον] Τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως, τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὀρέξεως. †

Τὸ λίαν] Τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρέξεων, ἢ τὸ θυμικόν. καὶ ὁ ἐν Ὀρέστῃ, [70]

—— τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.

„ Ὅμοιον δέ ἐστι τὸ μηδὲν ἄγαν τῷ, ἄφετε τὸ λίαν φιλονεικεῖν."

Ἄλλως. Ἐν τούτοις οὐδὲν Ἰοκάστη συμβεβούλευκε τοῖς παισὶ κοινωφελές, ἀλλὰ τῷ μὲν λέγει, εἰς τί φιλοτιμῇ τυραννεῖν; τῷ δὲ, εἰς τί πολεμεῖς τὴν πατρίδα; ἐχρῆν δὲ τούτοις συμβεβουλευῦσθαι διελομένους τὰ πατρῷα, καὶ τὴν βασιλείαν, παύσασθαι τῆς διχοστασίας, [71] ὅπως ὑπέστησαν ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ μέρος ἄρχειν καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ποιητῇ τὴν ποίησιν αὐτοὺς μὴ πειθομένους, ὅπως τὰ τῆς ἱστορίας μένῃ βέβαια, εἵμαρτο γὰρ αὐτοὺς, ἀλληλοκτόνους γενομένους, κατὰ τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἀποθανεῖν. νῦν δὲ οὐδὲν τούτων πεποίηκεν.

588 Ὅταν μόλητον] Αἱ τῶν δύο ἀμαθίαι, ὅταν μολῶσιν εἰς ταυτὸν, μέγιστον κακὸν [72] γίνονται. Ἄλλως. Δεινὸν κακὸν, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε.

‡ Ἄλλως. Ἀπαιδευσίαι ἀνθρώπων εἰς ταυτὸ ὅταν ἔλθωσιν, ἤγουν ὅταν συνδράμωσι, πάνυ μεμισημέναι. ‡

588 † Εἰς ταὔθ' ὅταν] Ὅταν ἔλθοιτε εἰς τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις, ἀμαθία ἀμφοτέροις τοῦτο ἔσται, ὃ μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν, ὡς μὴ τὰ συνοίσοντα σφίσι γινώσκειν δυναμένοις †

589 ‡ Γένεσθε τῶν δι' ἀπότροποι κακῶν] Ἤγουν ἐκκρούετε, ἀποπέμπετε τάδε τὰ κακά. ‡

590 Ξύμβασιν] Συμβάσιν.

592 „ Περαίνεται δ' οὐδὲν ἡ προθυμία.] Ἐκ τοῦ προθυμεῖσθαί σε, ὦ μῆτερ, „ διαλλάξαι ἡμᾶς, οὐδὲν πλέον γίνεται· ὁρᾷς γὰρ μὴ πειθομένους."

596 ‡ Κομίζου] Τῷ σῷ ἵππῳ, εἰ γὰρ πεζῇ ἔμελλεν ἐξέρχεσθαι, οὐκ ἂν ἔλεγε κομίζου, ἀλλὰ ἀπέρχου, ἢ ἔξιθι, ἢ τοιοῦτό τι. ‡

599 „ Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκας] Ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὁ φονεύς σου γενησόμενος. „ Τὸ δὲ, Οὐ πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ [73] πέφευγάς με;" Ἄλλως. Οὗτινος ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵστασαι. Τὸ δὲ, εἰς χεῖρας λούσεις ἐμὰς, ἐν ἐρωτήσει· λούσεις εἰς τὰς χεῖρας ἐμάς; ἐκ τούτων θνήσκεις.

Codicis lectio, Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν οὐ φησὶ πρὸ τοῦ α. ε. α. ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος.

70 ἐν Ὀρέστῃ] Versu 704, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς· hic τὸ perperam legebatur in Edd. & Aug. Cod. ubi praeterea: Μέθετον λίαν (L. τὸ λίαν) φιλονεικεῖν. Ἄλλως. Μέθετον τὸ λίαν, ἀντὶ τοῦ θυμικόν. καὶ ἐν Ὀρέστῃ, τὸ λ. χ.κ. Nutrix Philosopha in *Eurip.* Hippol. v. 264. τὸ λίαν γ' ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. —— Quae subiecta leguntur Euripideis ex Oreste, legebantur inferius loco non suo.

71 Ὅπως] Paulo post recte legitur ὅπως. hic scribendum videtur: ὅπερ ὑπέστησαν ἐξ ἀρχῆς. Nihil horum, praeter octo primas Scholii voces, Aug. Cod. habebat.

72 Γίνονται] Aug. Cod. γίνεται. succedunt: Ἄλλως. Δ. κ. ο. ε. τ. α. κ. τ. α. ε. haec tandem sequuntur: Ἄλλως ὅταν δι' αὐτὸ τὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε ἀμφότεροι, δεινὸν κακόν.

73 Πέφευγας] Legendum: ἀντὶ τοῦ. οὐ πέφευγάς με;

600 Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος] Παρίζον οἱ πλούσιοι δειλοί εἰσι πρὸς θάνατον, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν στερούμενοι, οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοί εἰσιν, ἀπολογιζόμενοι, ὡς λυσιτελεῖ κινδυνεύσαντας κτήσασθαι καὶ ἀποθανεῖν, μᾶλλον ἢ πτωχεύοντας ζῆν. Φησὶ γοῦν ὅτι φιλόψυχος εἶ σύ.

601 ‡ Κᾆτα] Ἔστι τὸ κᾆτα συμπερασματικὸν· ἢ καὶ ἀπορηματικὸν λέγεται κατ' ἐρώτησιν. ‡

602 ‡ Ἀσφαλὴς] Ὁ ἠσφαλισμένος γὰρ δυνάμει ἀξιολόγῳ στρατηλάτης ἐστὶν ἀμείνων, ἢ ὁ χωρὶς δυνάμεως θρασυνόμενος. ‡

603 Κόμπος] Τὸ μὲν προσηγορικὸν,[74] ὡς τέμπος, τὸ δὲ ἐπίθετον, ὡς καρπὸς, κομπὸς, λόγος κομπὸς, κομπαστής. ὁ δὲ νοῦς, μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς, καὶ συνθήκαις, αἵ τινές σε ῥύονται τοῦ ἤδη τεθνήξεσθαι.

603 „ Σπονδαῖς] Σπονδὰς φησὶ, καθ' ἃς ἐπετράπη ἐξελθεῖν. "

† Αἵ σε σώζουσιν θανεῖν] Αἵ σοι ζῆν χαρίζονται, καὶ οὐκ ἐῶσι θανεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν, αἵ σε σώζουσι θανάτου· ἀντὶ ὀνόματος ἀπαρέμφατον ἔθηκε τὸ θανεῖν, ὃ καὶ δυσκολίαν τινὰ παρέχει † ‡ Ἄλλως. ῥύονται μὴ θανεῖν. ‡

604 Καί σε δεύτερον] Ἅπαξ γὰρ εἶπεν ἄνω,

Καὶ νῦν ἐπιμολὼν εἶμι τοὐμαυτοῦ λαβὼν
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονός.

605 Οὐκ ἀπαιτούμεσθ'] Οὐ χρεωστούμενοι

607 Πατρῷοι] πατρικοί. Πάρα] πάρεισιν.

609 † Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων] Καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν λευκοπώλων, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ τοῦ Ζήθου. †

Τῶν λευκοπώλων] Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ἢ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, ὅπερ ἄμεινον.

610 Ἐξελῶν] Ἐξελαύνων.

611 Ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοί] Ἐξελαυνόμεθα τῆς πατρίδος ἀδικίᾳ τῇ σῇ. τὸ δὲ, ὦ θεοί, διὰ μέσου.

611 † Ἀδικίᾳ] Τὸ ἑξῆς· ἐξελαυνόμεθα, ὦ θεοί, τῆς πατρίδος σὺν ἀδικίᾳ, ἤγουν ἀδίκως †

612 † Πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος] Καὶ μὴν οὐκ εἰμὶ πολέμιος τῆς ἐμῆς πατρίδος, ὡς σύ. †

613 ‡ Ὅς μ' ἄμοιρον] Ἀνόσιος πέφυκας, ὅς με ἐξελαύνεις ἐστερημένον τοῦ ἀνήκοντός μοι μέρους. ‡

‡ Καὶ κατακτανῶ γε πρός.] Σὺ ὦ ἐξελάσαι σε ἄμοιρον, καὶ κτανῶ σε. ‡

Ἄμοιρον] Χωρὶς μερίδος.

615 † Οὐ θεμιτὸν] Οὐ πρέπει, οὐ δίκαιον, σὲ ὀνομάζειν τὴν μητέρα. †

617

74 Ὡς τέμπος] Aug. Cod. ὡς κόμπος· In Etymolog. M. legitur p. 527, 46. Κόμπος· ——— τὸ μὲν προσηγορικὸν οὕτως, ὡς τέμπος· Κόμπος εἶ: ——— Εὐριπίδης Φοινίσσαις. κομπὸς δὲ λόγος, τὸ ἐπίθετον. insolens ista forma singularis; notissima sunt *Tempe.*

617 Μὴ πεῖθ'] Μὴ ἐπιστάθει, μὴ κάμνε, μὴ θορυβοῦ τούτου χάριν, ἄπειμι γάρ· ἐπίτηδες δὲ περὶ σεμνῷ φρονήματι ταῦτα φησὶ, προσδοκῶν εἰς τὸ δίκαιον ἔτι [75] μετακαλέσαι τὸν ἀδελφόν.

Σὲ δ' αἰνῶ] Σὲ δὲ, ὦ μῆτερ, ἀποδέχομαι, ὅτι ἐσπούδασας ἡμᾶς εἰς φιλίαν συναγαγεῖν.

† Σὲ δ' αἰνῶ μῆτερ] Ἕνεκα τῆς προθυμίας ἣν ἔχεις ἡμᾶς διαλλάξαι, καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐθελήσαμεν. †

† Σὲ δ' αἰνῶ] Ἐπαινῶ ἕνεκα τῆς σπουδῆς τῶν διαλλαγῶν. †

618 Εἶμι] Τὸ μὲν Εἶμι διὰ τῆς διφθόγγου [76] παραλόγως· ἡ δὲ ἐξ αὐτοῦ κλίσις „ διὰ τοῦ ἰῶτα· ὅ ἐστι, μέχρι θανάτου χωρήσω πρὸς τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἐτεοκλέους, ——
„ Οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα."

619 Ἀλλὰ] Ἀντὶ τοῦ καὶ νῦν.

621 Χαρτὰ] Ἐν ἤθει, ἄξια χαρᾶς πάσχω, τέκνον.

† Χαρτὰ γοῦν] Εἰ μὲν κατ' ἀπόφασιν τοῦτ' ἐρεῖς, κατ' εἰρωνείαν ὁ λόγος, εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν, οὐ κατ' εἰρωνείαν. †

622 † Οὐκέτ' εἰμὶ] Ἀπὸ τοῦδε οὐκ ἄν με ἴδοις, ἄπειμι γάρ. †

† Εἰς πόλλ' ἀθλία] Πατέρα γὰρ τὸν σὸν, παρὰ τὴν τῶν θεῶν βούλησιν συλλαβοῦσα, ἔτεκον· τοῦτό μοι πρῶτον τὸ ἄθλιόν ἐστι. ἔπειτα συνῆλθεν αὐτῷ παρανόμως, καὶ τυφλὸν εἶδεν. καὶ προσέθεν τὴν σὴν ἀπουσίαν ἤνεγκα. καὶ νῦν ὁρῶ πολεμοῦντας ὑμᾶς ἀλλήλοις, καὶ τὸ περὶ ψυχῆς κινδυνεύοντας. ἆρα ἐστὶ τις ἀθλιώτερος βροτῶν; †

624 Ποῦ ποτε] Κατ' ἐρώτησιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποίῳ τόπῳ παρατάττῃ, ἵνα κἀγὼ ἐκεῖ παρατάξωμαι.

625 ‡ Τοῦδ'] Ἀντὶ τοῦ κτενῶν σε. ‡

626 † Αὐτὸ σημανεῖ] Τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα.

627 Πατρὸς οὐ φεύξεσθε] Ἀποφαντικῶς, ὅτι, ἐὰν μαχήσησθε, πάντως ἀπολεῖσθε.

† Φεύξεσθε] Στάντες γὰρ ἀλλήλοις ... οὐ ταύτας φεύξεσθε. εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν εἴπῃς, οὕτως ἐρεῖς· οὐ φεύξεσθε τὰς ἐριννῦς τοῦ πατρὸς; τουτέστιν οὐ σπουδάσετε πάντα τρόπον ἔξω τῶν ἀρῶν γενέσθαι; τοῦτο δ' ἂν γένηται, εἰ τοῦ πολεμεῖν παύσετε. †

† Ἐριννῦς] Τὰς ἀρὰς ἃς ὑμᾶς ἠράσατο. †

† Ἐριννῦς] Ἐριννῦς ἐνταῦθα λέγει, τὰς διὰ τῶν ἀρῶν ἐπαγομένας αὐτοῖς φθορὰς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φθοροποιῶν Ἐριννύων. †

† Εἰδέτω· ... ... ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ φροντίζω τοῦ οἴκου, ἀλλὰ χρήσομαι τῷ ξίφει, καὶ ἴσως οὐκ ἔσται ἀργόν. †

628 ‡ Ὡς τάχ'] Ὅτι ἴσως. ‡

632

75 Μετακαλέσαι] Positum ex Aug. Cod. pro ... Hinc ... Scholium ἀποδέχομαι recepit, & συναγαγεῖν, pro συναγαγεῖ, & ἐπαινῶ.

76 Παραλόγως] Forte postponendum sequentibus, ... παραλόγως· Εἶμι] Οἶδα, μ. θ. vid. Eustath. in Od. A, p. 43, 4.

632 † Κἂν τι σοι] Καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ ὦ πόλις, μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δὲ, ἤγουν Ἐτεοκλέα· οὕτω χρὴ γράφειν τὸν στίχον, καὶ οὕτω συντακτέον, εἰ δὲ τὸ Ο μεγεθύνοντες, καὶ τὸ δὲ ἀφαιροῦντες τὸ δεύτερον, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων †

† Κἂν τι σοι, πόλις, γένηται] Καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μὴ μὲ τούτων αἰτιῶ, ἤγουν αἴτιον νόμιζε. [77] ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ' εἴ τι πείσεται Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ. †

634 Ἀγυιεῦ] Ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε· ὅτι τὰς Ἀγυιὰς πρὸ πυλῶν ἵστασαν. [78] κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων

† Ἀγυιεῦ] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλω γράφειν· εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὅδε ἀνίσχων πρῶτον προσβάλλει τοῖς στενωποῖς. Εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις ἀγυιαῖς ἵστασαν· ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἀγάλματα,

635 Δεξίμηλ'] Τὰ δεχόμενα τὰς θυσίας.

637 † Ἐλπίδες δ' ἔπω] Πρῶτον μὲν ἐλπίδας εἶχον περὶ τοῦ δόμου ἀβεβαίους καὶ σκοτεινὰς, νῦν δὲ οὐ καθεύδουσιν αὗται, ἤγουν οὐκ ἄδηλοι εἰσὶν, ἀλλά [79] προφανεῖς καὶ βέβαιοι.

637 Καθεύδουσ'] Ὑπνοῦσιν.

640 Νεικέων ἐπώνυμον] Παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα πλωνείκους, ὄνομα νεικέων φερώνυμον, τουτέστιν ἀπὸ τῶν νεικέων τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν

641 Κάδμος ἔμολε] Κάδμος, ζητῶν τὴν ἀδελφὴν Εὐρώπην μαντεῖον ἔλαβε, περὶ αὐτῆς [80] οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον. ἀλλ' ὥστε αὐτὸν ἐξελθόντα ἕπεσθαι βοὶ, καὶ, οὗ δ' ἂν αὐτόματος πέσῃ, κτίζειν πόλιν. ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς οὕτω· [81] Πυθίας οὕτω,

[82] Φερό-

[77] Ὅμοιον τῷ] Phoen. v. 251. conf. Schol. ad v. 755.

[78] Κίων δὲ οὗτος ἦν] Haec ad Ἀγυιεῦ legebantur in Aug. Cod. Κίων οὗτός ἐστιν εἰς ὀξὺ καταλήγων· ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου δεσπότου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν· διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγυιεύς. meliora quidem illa sunt e Baroc. Codice vulgatis: sed cur e singulis Codd. talia tanquam diversa describerentur?

[79] Προφανεῖς] Restitum e Leid. Mſ. Cod. idem quoque Scholion subministrante: *Kingius* προσφιλεῖς e Baroc. Cod. vulgarat.

[80] Οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον] Male *Barnesius* eiecerat, omiserat certe, pronomen αὐτῷ· Recte Cod. Aug. μαντεῖον ἔλαβε περὶ τῆς ἀδελφῆς, οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ' ὡς κ. τ. λ. Sic solebat Apollo Delphicus ad id, quod quaerebant, non dare responsum consulentibus: Cadmus, πρὸς ὃ μὲν ἤρετο, ἤκουσεν οὐδὲν, inquit *Eustath.* in Il. Β, p. 204, 27. Oedipus *Sophoclis*, v. 798. πορευόμενος Πυθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὧν μὲν ἱκόμην, Ἄτιμον ἐξέπεμψεν· *Scholiastes*: περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ εἶπεν. Regi Theraeorum χρεωμένῳ περὶ ἄλλων χρᾷ ἡ Πυθίη κτίζειν ἐν Λιβύῃ πόλιν· *Herodot.* IV, c. 150. idem evenit Batto, c. 155. Tisameno, IX, c. 32. hunc morem ore liberrimo Sacerdotibus obiicit *Oenomaus* ap. *Euseb.* Προπαρ. V, p. 220. D. οὐδὲν εἰπὰν, ὧν ἕνεκα ἧκον ἀφιγμένοι (οἱ Κνίδιοι) ἀπέπεμψας, τοῦ ... τι.

[81] Τοῦ Πυθίας] Aug. Cod. τοῦ πυθίου θεοῦ. saepe quidem a syllaba praecedenti vox θεὸς fuit absorpta: hinc tamen illa rectius aberit. Quae mox sequebantur, Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Κάδμῳ, aberant & hic ab Aug. Cod. atque eodem iure potuerant a *Kin-*

82 Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε·
Ἠοῦς ἐγρόμενος, προλιπὼν ἴθι Πυθὼ δῖαν,
83 Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα, καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ,
84 Τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, 85 ἔστ' ἂν ἵκηαι
Βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος·
Ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον,
Ἥ κεν δὴ νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι
86 Λευκὸν σῆμ' ἑκάτερθε, περίδρομον ἠΰτε μήνης·

87 Τὴν

gio repudiari, quo reiecit similia ad v. 412.

82 Φράζεο δὴ] Tres primos duntaxat oraculi versus e *Tzetzae* Chil. retulit *Opsopoeus* inter oracula vetera p 46. Totidem, quot hic, leguntur in Scholiis ad *Aristoph.* Ranas v. 1256, ubi *Kusterus* Scholia quoque designat in Phoen. ——— Ne quis omissas requirat, scripturae diversitates, quas in oraculo praebet Aug. Cod. enotasse non pigebit: Sic itaque Ms. Vs 1, Φράζεο δὲ μῦθον Ἀ. ἐ. Κ. Vs. 2, ἠοῦς ἀγρόμενος προλιπόμενος ἴθι Π δ. Vs. 4, τὴν διά τε Φλεγυέων καὶ Φωκίδος, εὖτ' ἂν ἵκηαι. Vs. 5, βουκόλον ἠδὲ β. Vs. 6, Ἐ. π. λάμβανε βοῦν ἐριμύκον. Vs. 7, ἥκεν νώτοισιν ἐπ' ἀμφ. ἔ. Vs. 8, Λ. σ ἑκάτερθεν περίτροχον ἠΰτε μήνη. Vs. 9, τὴν δέ σοι ἡγεμόνα περιτρέπτοιο κελεύθου. Vs. 10, Σ. δέ τοι ἐρέω μ. α. ο. σ. λ. Vs. 11, ἔνθα καὶ τοι πρώτιστα β. κ. α. Vs. 12, ἵξη κινεῖ τε πέδω γόνυ (deest vox ποιήεντι) Vs. 13, —— μελαμφύλλω ——— Vs. 15, ἔζω ε. α. κτίζει π. εὐρυάγυιαν Vs. 17, καὶ σὺ ἐν ἀνθρώποις ο. ἔσεαι αὖθις. Vs. 18, Α. λ. αἰτίας ὁ. Κ.

83 Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα] Sic Edd. Aug. Cod. & bis terve *Tzetzes*. *Barnesius* e Schol. in *Arist.* recepit, Ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα· genuinam, ut puto, lectionem *indutus veste consueta, patriaque* ——

84 Τὴν διά τε Φ.] Γῆν corrigendum putabat *Kingius*; perperam; conspirant cum edita lectione Cod. Aug. & *Schol. Arist.* In Τὴν subaudiendum ὁδὸν, qua nulla frequentior est ellipsis in hac [illegible] *Pausan.* IX, p 733. Ἀπιόντι (scribendum ὡς ἀπιόντι) ἐκ Δελφῶν Κάδμῳ τὴν ἐπὶ Φωκέων βοῦς γένοιτο ἡγεμὼν τῆς πορείας. ex oraculo corrigendum puto τὴν διὰ Φωκέων. *Apollodor.* III, p. 136. & ex *Apollod. Schol. Hom.* ad init. Boeotiae de Cadmo: διὰ Φωκέων ἐπορεύετο.

85 Ἔστ' ἂν ἵκηαι] Εὖτ' ἂν ἵ. legitur in Aug. Cod. Scholiisque citatis: hic vulgatam praefero, ἔστ' ἂν ἵκηαι, *donec*, vel *usquedum veneris*, ἕως ὅ. alterum εὖτ' ἂν, significans *quum*, hic minus est adpositum: alibi quoque male permutantur ista duo, Poëtis valde frequentata, oraculorum quoque conditoribus. Ἕως ἂν initio versus vulgatur in oraculo, quod ex *Oenomao* profert *Eusebius* P. E. v, p. 223. A. corrigendum. Ἔστ' ἂν μαντείαισιν· & paulo post, pro Μενέλαον, ut syllabae possint contrahi, Μενέλεων τε καὶ ἄλλους.

86 Λευκὸν σῆμ' ἑ. περίδρομον] In *Schol.* ad *Arist.* Λ. σῆμ' ἑ. περίπλοκον· in Aug. Cod. legitur: Λ. σῆμ' ἑκάτερθεν περίτροχον ἠΰτε μήνη. de tribus his positum videtur antiquius περίτροχον, quomodo restituendum monuit *Corn. Tollius* ad *Palaeph.* p. 171. Oraculi pater, forte *Mnaseas* in Europiacis, transscripsit ex *Homeri* Il. Ψ, versus aliquot: equum Poëta memorat Il. Ψ, in cuius fronte v. 455, Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνης· Ubi *Tryphiodoro Luna* dicitur v. 509, κυκλώσασα περίτροχον ὄμμα τόσον αὐγῆς, alia dedit *Iac. Merrickius.* ——— Versus Oraculi 10, Σῆμα δέ τοι ἐρέω (sic Aug. c.) μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει, totidem literis scriptus est 326 istius Iliadis. ——— Sequitur, βοὸς κέρας ἀγραύλοιο· *Hom.* Il. Ψ 780, κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο. e quibus ista, μετὰ χερσὶν ἔχων, adhibuit noster ad versum oraculi tertium implendum: sed Homereum κέρας βοὸς ἀγραύλοιο vide mihi quaeso quam egregie! transtu-

[87] Τὴν δὲ σὺ ἡγεμόνα χρὲ περιτρίπτοιο κελεύθου.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο
[88] Ἵζηται, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι·
Καί τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν,
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· Γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς,
Ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν,
Δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἄϊδος εἴσω.
Καὶ σύγ' [89] ἐν ἀνθρώποις ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αὖτις,
Ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, [90] παρ' οὗ ἀγοράσας βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ὁδοῦ ποιησάμενος, κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος· καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη

641 [Ἄλλως] ,, Κάδμος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος ζητῆσαι τὴν ἀδελφὴν
,, αὐτοῦ Εὐρώπην σὺν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὴν, εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλ-
,, λωνος ἐν Πυθοῖ παραγίνεται, πυνθανόμενος ποῦ ὀφείλει κατοικεῖν· ὁ δὲ ἔφη, ὅπου
,, καθίσει ἡ βοῦς αὕτη ἐκεῖ κτίσον πόλιν, καὶ δὴ ἐξελθὼν τοῦ μαντείου εὗρε βοῦν καὶ ἠκο-
,, λούθησεν αὐτῇ, [91] καὶ εἰς Θήβας ἔθηκε, καὶ ἐκεῖ ᾠκοδόμησε τὰς Θήβας· ΘΗΒΑ γὰρ
,, Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς."

642 ,, Τύρος] Οὐδέπω ἐκαλεῖτο Φοινίκη, ὅτε κατέλιπεν αὐτὴν ὁ Κάδμος,
,, ἀλλὰ Τύρος· μετὰ ταῦτα ἀπὸ Φοίνικος τὴν προσηγορίαν ἔσχεν, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ
,, πόλεις ὁμοίως ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν.

643 Ἀδάμαστον] Τὸ μὴ ὑπό τινος ἐσκασμένον πῶμα, ἀλλὰ αὐτη-ρυτές.

Πη-

transtulerit, sive Cyclicus Poëta seu *Mnaseas*: e *Mnasea* petitum oraculum in Scholiis legitur ad Phoen. v. 412.

87 Τ. δ. σὺ ἡγεμόνα χρὲ περιτρίπτοιο κ.] Veterem restitui lectionem: *Barnes.* dederat, χρεὼν ἀτρίπτοιο κ. e Scholiis in *Aristoph.* *Kingius*, χρὲ περιτρίπτοιο. uterque praeterea, σύγ' ἡγ' & in seq. v. Σ. δ. τοί γ' ἐρέω, frustra.

88 Ἵζηται, κλίνῃ τε] Perversam *Barnes.* lectionem recepit e *Schol.* in *Aristoph.* Ἥξῃ τε κλίνῃ τε.

89 Ἐν ἀνθρώποις] Scriptam Cod. Aug. lectionem reliquis antetuli, quae prostant, ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπ' ἀνθρώποις.

—— ultimo tandem versu pro ἀντιάσας, ἀντήσας recte posuerant *Barnes. Piers. Kingius.*

90 Παρ' οὗ ἀ. β. ἡ.] Sic Aug. Cod. pro καὶ ἀγοράσας βοῦν, καὶ ἡ. hinc paulo post positum ὁμωνύμους, pro ὁμωνύμως. Sequentia duo Scholia Phoenissis praefigebantur in Aug. Cod.

91 Καὶ εἰς Θήβας ἔθηκε] Videntur excidisse nonnulla: scripserat forte Grammaticus: καὶ εἰς Θήβας (locum deinceps sic dictum) ἦλθε, καὶ ὤκλασε· in simili nullius momenti Scholio ad *Aesch.* Theb. v. 492, ἦλθεν εἰς Θήβας, ὤκλασεν ἡ βοῦς, καὶ ὁ Κάδμος ἐκεῖ ᾤκησε. Quod de Syriaca vocis Θῆβα signi-

gni-

Πίσημα] [92] Τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ πεπτωκότος. ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματον ἔβαλε τὸ σῶμα ἐπὶ τὴν γῆν Δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν, ὅθεν καὶ δίσκος. τινὲς δὲ τὸ ἀδάμαστον πίσημα, τὸ μηδέπω δαμασθὲν ζεύγλῃ σῶμα. ἐμφαίνει δὲ τὸν νέον μόσχον.

644 Δίκε] Κατέβαλε καὶ [93] ἐν Βάκχαις,

Δίκοντε παιδόσε τρομερὰ σώματα.

645 Οὗ κατῴκισε] Ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν.

Οὗ κατῴκισεν] Ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων, ἀντὶ τοῦ οὗ κατῴκιζε, κατοικίσαι. ὁ δὲ λόγος πλεονάζοντος τοῦ μὲν, ἀντὶ τοῦ οὗ κατοικίσαι μὲν, καὶ οἱονεὶ κτίσαι τὰ πεδία τῶν δόμων, ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας.

„ Ἄλλως. Ὅπου κατῳκίσθη ἡ πόλις, ἐνταῦθα ἔπιζεν, ὅπου κατῴκιζε Κάδμος
„ τὴν πόλιν."

† Οὗ κατῴκιζεν] Συνάψον τοῦτο περὶ τὸ, Πεδία μὲν τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως, οὗ καὶ ὅπου κατῴκιζεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον, καὶ ἡ μαντεία, πεδία δόμων πυροφόρα, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν †

646 Πεδία μὲν] Τοῦτο ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, κεῖται γὰρ νῦν ὁ μὲν, ἀντὶ τοῦ δέ. ἵν' ᾖ, πεδία δὲ πυροφόρα ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἔσεσθαι + προσυπακουστέον

646 „ Ἄλλως. Πεδία δόμων, δι' ὧν αἱ συστάσεις τῶν δόμων ἔσονται."

Ἄλλως. Ὁ νοῦς. τὸ θέσφατον δὲ ἔχρησεν ἐκεῖ ἀγροὺς γενέσθαι, ὅπου ἡ καλλιπόταμος νοτὶς ἐπινέμεται τοὺς γύας τῆς Δίρκης.

„ Τῆς δὲ πόλεως κτισθείσης καὶ τὴν χώραν πυροφόρον ἔσεσθαι ὁ χρησμὸς ἐσήμηνε.
„ διὰ τοῦ τῆς Δίρκης ὕδατος [95] ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλού-
„ μενον. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· ἔνθα τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης ταῖς βαθυσπόροις
„ ἐπιμβαίνει γύαις."

648 „ Καλλιπόταμος ὕδατος] Ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης·
„ Δίρκη δὲ ποταμὸς Θηβῶν ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ὅπου τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς
„ Δίρκης τὰς δι' ἑκάστους χώρας ἐπιβαίνει."

651

gnificatione traditur, invenerat apud *Etymologum* & ridet *Sam. Bochartus*, G. S. P. II, L. II, C. XIV. conf. L. I, C XIV.

92 Τὸ σῶμα] Aug. Cod. Πίσημα δὲ τὸ πτῶμα [illegible]. Ἄλλως. Ἀδάμαστον ἀντὶ τοῦ αὐτόματον ἐβάλλετο πτῶμα ἐπὶ τὴν γῆν. in Edd. erat ἐβάλλετο σῶμα· *Kingius* posuerat ἐβάλλετο τὸ σῶμα· restitui ἔβαλε τὸ σῶμα.

93 Ἐν Βάκχαις] Versu 600. hinc emendavit σώματα *Barnesius*, cum ante legeretur in Bacchis δώματα· *Etymologus* in Δίσκος· ——— Δίκω. Εὐριπίδης. Δικεῖ. παιδὰ· (παιδόσε) δίκετε τρομερὰ σώματα Μαινάδες. *Etymologi* locum ad ista contulit *Io. Piersonus* Verisim. II, cap. I, p. 146. Vocem παιδόσε hic vulgatis *Kingius* interiecit, vel ex Edd. vel e Codice petitam: in Aug. haec deerant.

94 Προσυπακουστέον] Ista quoque vox accessit ex Aug. Cod.

95 Ἐμφαίνει δέ τινα] Sensus inesset hoc modo scriptis: ἐμφαίνει τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον. Scholii vocem postremam γύαις ne quis in γύας transmutandam putet, impediet usus recentiorum plebeius: *Eustathius* in Od. Θ. p 311, 45. οἱ Λύκιοι, ἐθέλοντες εἰπεῖν τὰς ἄνω χώρας, τὰς ἄνω γύας λέγουσι. Sui temporis Lycios designat semper in talibus *Eustathius*: vid. ad Od. Δ, p. 176, 42. Β, p. 218, 50. Il. Ε, p. 408, II. Λ, p. 772, 51.

651 ‡ Βαθυσπόρες] Ἀς Ὅμηρος ἐριβώλακας λέγει· ἔπαινος δέ ἐστι τῆς γῆς, τὸ μὴ ξηρὰν αὐτὴν εἶναι, ἀλλὰ λιπαρὰν, καὶ εἰς βάθος παρέχεσθαι ῥιζοῦσθαι τὰ σπέρματα. ‡

† Βαθυσπόρους] Εἰς βάθος δεχομένας τὸν σπόρον. διὰ τὸ μεγαλόβωλον εἶναι τὴν γῆν καὶ οὐ λεπτόγεων· ὅπερ γῆς ἀρετή· ἢ βαθυσπόρον διὰ τὴν τῆς γῆς πιότητα, ἢ ἀπὸ τῶν τῆς Δίρκης ναμάτων ἐχ[illegible].

652 † Βρόμιον] Τὸν ἠχητικὸν Διόνυσον. †

Ἔνθα δὴ τίκεν ποθ'] Ἔνθα φησὶν, ἐν Θήβαις τὸν Διόνυσον τῷ Διὶ ἡ Σεμέλη ἔτικε· [95] κισσὸς ὃν πανταχόθεν αὐτὸν περιστεῖλαι. τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος, ἐξημβλώσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φοβηθεῖσα, κισσὸς δὲ περιείλιξεν. Ἄλλως. Ὄντινα Διόνυσον κισσὸς [97] ἔξωθεν περιπλακεὶς ἐπὶ βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ ἰοῦ ἐκάλυψεν. ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, [98] ὅτι τῶν Καδμείων βασιλείων κεραυνωθέντων, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς, ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὅπως μὴ αἰθήμερον, καὶ ἐν μηδενὶ τὸ βρέφος διαφθαρῇ καλυφθὲν κισσῷ· διὸ καὶ [99] περικιόνιος ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις.

653 † Ἀ μάτηρ Διὸς γάμοις] Ἡ Σεμέλη διὰ τὸ γάμοις ἣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἐγήματο. Ζεὺς ἤρα Σεμέλης, καὶ συνῆν αὐτῇ τὰ ἐρωτικά. ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ Ἥρα πιθανὴν τινὰ μηχανᾶται πρὸς ἄμυναν· ὡς οὐκ εἴη Ζεὺς ὁ σοί γε συνών. φράζεται πρὸς Σεμέλην. εἰ γάρ ἐστιν ἀληθῶς, ἀφικέσθω [illegible] κεραυνοῖς [illegible]ζων· ἀπατηθεῖσα ἡ Σεμέλη αἰτεῖται τοῦτο τὸν Δία· καὶ ὃς, ἐλθὼν μετὰ [illegible] κατέφλεξε τὴν Σεμέλην [illegible] καὶ πεπτωκὼς ὁ Διόνυσος περιέσταλται ὑπὸ κισσοῦ, μέχρις ἂν Ζεὺς ἐῤῥάψατο τῷ μηρῷ, ἕως ἂν ὥριμον τὸ βρέφος γεννήσηται. διὰ τοῦτο ἐν αἱ Βάκχαι πρὸς τιμὴν [1] τοῦ θεοῦ κισσοῦ

51. Ξ, p. 959, 6. ——— Saepius ista forma plurativa recurrit in *Aquilae* reliquiis versionis Antiqui Foederis. Γαιῶν semel legitur apud *Herodit.* IV, c. 198.

95 [illegible]] Aug. Cod. Κισσὸς ὃ[illegible]] ὁ πανταχόθεν αὐτὸν ἔστεψε· τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος ἐξημβλώσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φ. κισσὸς δὲ [illegible]· ultimum recepi pro [illegible], [illegible] potuerat. [illegible] pro [illegible] vel [illegible] ——— In fabula [illegible]ma, quam enarrat *Schol. Hom* Il. Ξ. 323. reponi poterit e Mss. Leid. [illegible], ἐξαμηνιαῖον τὸ βρέφος ἐξαμβλωθὲν, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας ἐνέῤῥαψε τῷ μηρῷ. exciderat ἐξαμβλωθὲν. vid. *Apollod.* III, p. 138.

97 Ἔξωθεν περιπλακεὶς] Aug. Cod. ἔξω περιπλακείς.

98 Ὅτι τῶν Καδμείων] Aug. Cod. Ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, Καδμείων βασιλέων (vir D. „ forte scripsit Ionice, & legendum βασιλήων) κερ. κ. π. τ. κ. φ. ἐκάλυψεν αὐτοὺς, ὁ. μ. α. κ. ε. μ. τ. β. δ. καλυφθὲν κισσῷ· ultimam vocem hinc vulgatis interserui. [illegible] Ionice scripsisse mihi quidem e reliquiis [illegible] non constitit.

99 Περικιόνιος] Aug. Cod. παρακιόνιος· [illegible], in adnotatis ad *Euripidem* [illegible].

1 Τοῦ θεοῦ, κισσοῦ] Vulgarat e Baroc. Cod. *Kingius*, τοῦ κισσοῦ· recte scriptum in margine Leid. Cod [illegible] Deinde repositum, [illegible], pro οἱ, εἰ αὖ. Quod sequitur [illegible] in Ὕης [illegible] excitata fuit *Demosthenea* p. 350. A. βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ [illegible] Ὕης Ἄττης. *Etymol.* p. 775, 2. Ὕης, ἐπίθετον Διονύσου. adpellationis rationem dederat ibi citatus *Clidemus* in Exegetico rerum sacrarum. Vulgatur apud *Hesychium*: Γύης, Διονύσιος αὐτὴν Γύτις εἴρηκεν. ceteris coniecturis mea subiungatur [illegible], Γύης, Διόνυσος· Ἄττης Γυγη τις [illegible] apud *Etymo-*

κισσοῦ κλάδους ἔφερον χορεύουσαι περὶ αὐτὴν, καὶ βοῶσαι εὐοῖ, εὐὰν, εἶις. (ἤγουν υἱὲ τοῦ Διὸς) τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐΐοις †

657 ‡ Κατασκίοισιν] Κατάσκιος τόπος, ὁ ὑπό τινος σκιαζόμενος. ἐνταῦθα δὲ κατάσκιοι κλάδοι, οἱ σκιὰν ἐμποιοῦντες τῇ πυκνότητι τῶν φύλλων. ‡

Ὀλβίσας ἐνώτιζε] Τὸ νῶτον περιείλιξε. μεγάλη γὰρ αὐτῷ δόξα, τὸ τῆς παραδόξου [2] σωτηρίας τέλος. ὀλβίσας δὲ αὐτὸν τὸν Διόνυσον ὁ κισσὸς ἐνώτιζεν, τὸ δὲ βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας αἴτιον.

658 † Χόρευμα] Τὸ χόρευμα, ἢ διὰ τὸν Διόνυσον νοητέον, περὶ ὃν αἱ βάκχαι χορεύουσιν, ἢ διὰ τὸν κισσὸν, ὃν ἐν χερσὶ φέρουσαι χορεύουσιν.

660 Γυναιξὶν εὐΐοις] Ταῖς Διονύσῳ χορευούσαις, καὶ τὸ εὐοῖ, εὐὰν, ἐπιφθεγγομέναις.

661 Ἔνθα φόνιος ἦν] Ἔνθα παρὰ τῇ Δίρκῃ δεινὸς ὑπῆρχε δράκων, ὠμὸς τὴν φύσιν, φύλαξ ὑπὸ τοῦ Ἄρεος κατασταθεὶς τῆς Δίρκης, πρὸς τὸ μηδένα ἀπ' αὐτῆς [3] ὑδρεύσασθαι.

662 Ἄρεος φύλαξ] Ὡς τὸ βασιλέως ἄρχων, ἀντὶ τοῦ [4] ὑπὸ βασιλέως κατασταθεὶς ἄρχων.

664 „ Χλοερὰ] Χλοηφόρα, βοτανώδη. χλοερὰ δὲ εἶπε, διὰ τὸ ἄνθη εἶναι [5] ἐν „ αὐτῇ. Λέγει περὶ τῆς Ἀρείας οὕτω καλουμένης πηγῆς "

Δεργμάτων] Ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν.

665 Πολυπλάνοις] Ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις.

666 Ἐπὶ χέρνιβας] Ἐπὶ τὸ νίψασθαι τὰς χεῖρας, ἐβούλετο γὰρ τὸν βοῦν θύσαι τοῖς θεοῖς, ὅτι σύμβολον αὐτῷ αὐτόθι γέγονε τοῦ κτίσαι τὴν πόλιν. ὁ μὲν οὖν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ [6] Φερεκύδης, ξίφει. Ἄλλως. Ἐπὶ χέρνιβας] Ἕνεκα δὲ πρὸς τὴν θυσίαν ὕδατος λαβεῖν μολὼν, ἔθυε γὰρ τῇ γῇ τὸν βοῦν.

Χ'ρ-

Etymologum quoque legitur p 553, 46. Εὔας, Εὔαντος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Baccha dici quoque videretur Εὔας, niſi pro Εὐάδι minus dubitanter corrigendum eſſet Θυάδι apud *Philoſtr* Icon. I, c. XIX, p. 793. πηδᾷ κοῦφα καὶ ἴσα Θυάδι.

2 Σωτηρίας] Mira lectio Codicis Aug. θυσίας fluxit e vocis σριας compendio. ——— Vocem τέλος haec in iſto Cod. ſequuntur: ὀλβίσας αὐτὸν τὸν Διόνυσον ἐνώτιζεν, ἐνώτιζε γὰρ ὁ κισσὸς, τό, τε βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας ἄρτιον (αἴτιον) καὶ λέγειν εὖ οἱ, εὖ ἄν.

3 Ὑδρεύσασθαι] Pro vulgato ὑδρεύσαι, & alia quaedam in hoc Scholion recepi, quae Codex Aug praebebat: ὑδρεύσασθαι exemplis munivit vir Clariſſ. in Obſerv. Miſcell. X, p 210.

4 Ὑπὸ] Praepoſitionem, omiſſam in Edd. ex Aug Cod. reſtitui.

5 Ἐν αὐτῇ] Mſ. lacuna ἐν . . facile potuit impleri: ἐν, ut notum, in talibus ſignificat *circa*, vel *prope*. ——— Sequitur, Λέγει περὶ τῆς Ἀρείας πηγῆς. proprio nomine dicebatur Ἀρητιὰς, Schol. *Aeſch.* Theb. v. 106. (perperam in Schol. β ſcribitur ἀρειτρὰς) apud *Apollodor.* III, p. 136, ut hic, legitur: πέμπει ——— ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ. ſed in Schol. ad *Homer.* Il. B, 494, ex *Apollodori* Bibl. deſcripto, ſequentia proſtant meliora: πέμπει ——— ληψομένους χέρνιβα ἀπὸ τῆς Ἀρητιάδος κρήνης. apud *Apollon. Rhod.* III, 1179, *Aonium draconem Cadmus* Πέφνεν, Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα. ſic recte corrigebat *H. Stephanus.*

6 Φερεκύδης] In Edd. erat Φερεκράτης. Auguſtano licet Cod. deſtitutus *Pherecydis* hic nomen reſtituere non dubitavi. Docti recte me feciſſe fatebuntur: alii primum ſciant,

Χέρνιβας] Χερόνιπτρα, ἀπὸ τοῦ χέρνιβος.

667 ‡ Κάδμος ὤλεσε, κ. τ. λ.] Ὃν ὁ Κάδμος ὤλεσε, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς τὰς αὔλακας τῆς γῆς. ἀντιστρέψας τοῦτο λέγεται. ἀντὶ τοῦ ὃν ὁ Κάδμος ὀλέσας ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας, βαλὼν αὐτὸν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον. ὅμοιον τῷ, —— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ‡

668 Ὀλεσίθηρος] Τοῦ ἀπολέσαντος [7] ἀξίου θηρός. ἢ ὀλεσίθηρος, αὐτὸς ὁ Κάδμος, ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας.

† Ὀλεσίθηρος] Τοῦτο πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε. †

670 „ Δίας ἀμάτορος] Ταῖς ὑποθήκαις τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς [8] πεια . . . τῆς „ ἀμάτορος, τῆς ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης.” [Ἄλλως] Τῆς ἐκ Διὸς, καὶ οὐκ ἀπὸ μητρός.

672 † Γαπετεῖς] Εἰς γῆν ῥιφθέντας. †

„ Δικὼν ὀδόντας] Ἀντὶ τοῦ ἔδικεν, ἐξκατέσπειρεν. μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος ἢ εἰς τὴν „ γῆν πίπτοντας ὑπὸ Παλλάδος φραδαῖς.”

673 † Εἰς βαθυσπόρους] Εἰς βάθος διχουμένας σπόρον ἀρούρας, αὔλακας. †

674 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ] Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας· εἰσὶ δὲ ἔτει ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίων, [9] Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν, καὶ Κρέων.

Ἄλλως. Ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν· ὁ δὲ [10] Ἀνδροτίων σπαρτοὺς αὐτοὺς φησὶ, διὰ τὸ, ἀκολουθήσαντας [11] αὐτῷ

ſciant, nullum uspiam in talibus *Pherecratem* teſtem citari; deinde, ſicut in hoc Scholio, alibi ſaepius *Hellanicum* & *Pherecyden* adpellari, tanquam qui diverſa tradiderint in eadem hiſtoria; his ipſis in Scholiis ad Phoen. v. 71, Φερεκύδης ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας, Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ &c. ad v. 162, Niobidae memorantur ex *Pherecyde* XII, ex *Hellanico* pauciores & diverſis inſignes nominibus. Denique, quod rem conficit, certo conſtat, Cadmum ſpectantia tractaſſe *Pherecyden* Hiſtoriarum Libro quinto: inſignem inde decerptam partem nobis ſervavit accuratiſſimus *Apollonii Rhod. Scholiaſtes* in L. III, 1178, ubi, praeter *Hellanicum* citatum, Ionica proſtant *Pherecydae* verba de Cadmo agentis e L. v. iſthoc loco docte *Salmaſius* utitur in *Plinianis* p. 846. c. *Apollodor.* *Pherecydea* reſpicit Bibl. III, p. 137.

7 Ἀξίου θηρὸς] Aug. Cod. pro ἄξιος θηρ· hinc nomini Κάδμος ſubiecta ſunt: ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας.

8 πεια . . . .] Πειθαρχῶ: fortaſſe fuerat ſcriptum; oram Aug. Codicis extremam bibliopegus mutilaverat. Duas explevi lacunas; ταῖς ὑποθήκαις poſitum pro ταῖς ὑπὸ θέ . . . deinceps, ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης, pro ἐκ μητρὸς . . . . γεννηθείσης.

9 Οὐδαῖος] Omiſſus in Edd. *Barneſii* reſtitui debuerat in ſuum locum a *Pierſio* *Kingio*que. Quinque *Sparti* ſaepiſſime memorantur apud veteres. Quae hic praeterea traduntur, minime protrita, *Kühnius* Latina fecit ad *Pauſan.* p. 719. Χθόνιος omittitur in Aug. Cod. qui poſt nomen Ὑπερήνωρ ſequentia ſic exhibet perverſe ſcripta: κατὰ δέ τινας μαγέραν καὶ κρέων. ne quis dubitet, recte legitur in Edd. *Timagoras*, e cuius Thebaicis nonnulla de Spartis enarrantur in Schol. ad Phoen v. 162. alia de iiſdem Spartis ſub teſte *Timagora* profert *Stephanus Byz.* in Σπάρτη. *Timagorae* non nominati verba, quae fruſtra ſollicitabat *Corn. Tollius*, transſcripſit *Euſtathius* e *Stephano* ad Il. B, p. 222, 51.

10 Ἀνδροτίων] *Androtionis* verba quaedam hac de re ſcribentis ſervarunt *Pindari*

[11] αὐτῷ ἐκ Φοινίκης Κάδμου, σποράδην οἰκῆσαι. Ἀμφίλοχος δὲ, διὰ τὸ [12] ἐπισπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις· Διονύσιος δὲ ἔθνος Βοιωτίας αὐτοὺς φησίν. ἔνιοι δὲ παῖδας Κάδμου αὐτοὺς φασὶν, ἐκ διαφόρων γυναικῶν, ΙΓ τὸν ἀριθμόν.

675 † Πάνοπλον ὄψιν] Ὄψιν λέγει ἀπὸ τοῦ ὁρᾶσθαι τὸ ὁρώμενον· ἤγουν ἄνδρας ὡπλισμένους. †

675 Ὑπὲρ ἄκρων ὅρων] Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. * ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. *

676 Σιδαρόφρων δέ νιν] Τὸ νιν πρὸς τὸ ὄψιν.

Σιδαρόφρων] [13] Οὗτοι, φησὶν, οἱ ἀναφανέντες ἐκ γῆς ὁμοῦ τῇ πανοπλίᾳ, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι, ἀλλήλους ἐφόνευσαν. τὸ οὖν νιν πρὸς τὸ ὄψιν ἀπόδακε. τουτέστιν αὐτὴν δὲ τὴν πανοπλίαν, ὄψιν τὴν ἀναδοθεῖσαν ἐκ γῆς, ὁ κατ' ἀλλήλων φόνος, πάλιν εἰς γῆν κατήνεγκε. τὴν δὲ ὄψιν εἶπεν λέγει, τοὺς ἄνδρας σημαίνει.

677 Ξυνῆψε] Ἥνωσε τῇ προσφιλεῖ γῇ. * Τὸ φίλη γῆ, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. *

679 † Εὐηλίοις] Ταῖς καλῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, λαμπραῖς, ἡλιοειδέσι. †

680 † Αἰθέρος] Ἀντὶ τοῦ ἀέρος· ἄλλο γὰρ αἰθὴρ, καὶ ἄλλο ἀήρ. †

683 Ἔπαφον] Ἔπαφος ἐκλήθη, ὅτι ὁ Ζεὺς, ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσε. καὶ σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Ἔπαφε, ὃς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον ὑπάρχεις, ἐλθὲ δὴ σωτῆρος εἰς τὰς Θήβας ταῖς ἡμῶν λιταῖς ἐπινεύσας, οἱ γὰρ σοὶ ἔκγονοι, καὶ τὰ ἑξῆς.

688 Σοί νιν ἔκγονοι] Ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, ὁ Ἐπάφου, τὰς Θήβας ἔκτισε, τούτῳ τῷ τόπῳ. ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. δεδόσθαι γὰρ [14] τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων,

Ἀλλ'

Schol. ad Isth. VII, 13 & *Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1206. Hic quidem pauca; plura dat enarrator *Pindari*: Ἀνδροτίων φησὶ, φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων κατελθεῖν εἰς Θήβας, ὅθεν διὰ τὸ συμμιγεῖς καὶ σποράδην εἶναι Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν· οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατεύσαντο.

11 Αὐτῷ ἐκ Φοινίκης Κάδμου] Alterutrum tollendum; αὐτῷ non legitur in Aug. Cod. in quo sic ista scribuntur: Ἀνδροτίων Σπαρτοὺς αὐτοὺς φησί, διὰ ἀκολουθήσαντας ἐκ Φοινίκης Κ. σποράδην οἰκῆσαι. *Scholiasten* scripsisse censeo: διὰ τὸ ἀκολουθήσαντας αὐτῷ (Κάδμου, ni fallor, adjectum) ἐκ Φοινίκης σποράδην οἰκῆσαι. Rectius fortasse scripsisset: Ἀνδροτίων Σπαρτοὺς φησὶ, διὰ τὸ τοὺς ἀκολουθήσαντας ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ σποράδην οἰκῆσαι.

12 Ἐπισπάρθαι] Adpellationis rationem obscuraverat *Barnes.* edendo διὰ τὸ ἐπεσπάσθαι· propagarunt errorem *Piersius* & *King.* Restitui lectionem veterem: Aug. Cod. Ἀμφίλοχος δὲ διεσπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις. *Amphilochus* ille mihi quidem aliunde non innotuit: *Lysimachus* praeter ceteros citatur in *Schol. Apollon. Rhod.* III, 1178. ubi, quod hic *Dionysio*, tribuitur aliis. Nostro loco Cod. Aug. Διονύσιος δὲ αὐτοὺς ἔθνος Βοιωτικὸν φησίν. ἔνιοι δὲ. π. Κ. α. φ. cetera desunt.

13 Οὗτοι, φησὶν] Paulo ante memoratis proxima subjunguntur in Aug. Cod. Οὗτοι δὲ φασιν οἱ ἀναφ.

14 Τὰς Θήβας] Hic primitus forte positum: Δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας φασὶ τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια· hunc quoque locum ad ἀνακαλυπτήρια protulerunt illumi-

nen-

Ἀλλ' ὕπω Θήβη πεπρωμένα κεῖτο πόλιξε.
Τὴν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,
Ἐς γαμέτην ὅτε πρῶτον ἀπωπήσασθαι ἔμελλε,
Νυμφίδιον σπείρειο περικλίναζα καλύπτρην.

γράφεται,

Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν,

τουτ' ἔστι, τῷ ἐκγόνῳ σου, τῷ Κάδμῳ, αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. γέγονε δὲ [15] περὶ τὴν ἀρχαίαν ἁμάρτημα, ἐπ' ἄρχοντος τοῦ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ Ε ἀντὶ τοῦ Η. καὶ τῷ Ο ἀντὶ τοῦ Ω.

nanda *Spanhemius* in *Callim.* h. in Dian. v. 74. & *Wesselingius* in *Diodor. Sic.* T. I, p. 331. *Spanhemio* notata pleraque iam dederant alii; postrema *Meursium* spectant in Gloss. v. Θεώρητρον. in qua voce plura notat *Du Cangius.* Viri Docti suavissimos non attigerunt *Euphorionis* versus; quorum tertio vulgarant ante *Barnesium*: ἐσγαμετὴν ὅτε πρῶτον ὁ. ἔ. *Barnesius* posuit Ἐς γαμετὴν ὅ. sic *nova nupta* designaretur; *maritum* sensus poscit: itaque scripsi γαμέτην. Scripsisse forte videbitur *Euphorion*: Ἐν γάμω τῆν· —— ὅτε πρῶτον ἀποπτήσασθαι ἔμελλε γαμέτην. isthaec enim accipiebant dona, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσιν, ut scribit *Harpocration.*

15 Περὶ τὴν ἀρχὴν α.] Scribendum arbitror: γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρ[χαίαν γραφ]ὴν ἁμάρτημα. memorat *Scholiastes* inferius τὴν ἀρχαίαν γραφήν. In *Homeri* Il. Φ, v. 127, *Aristophanis* Grammatici tempore scriptum fuit ὅσκε φάγησι· *Philemon* in *Porphyrii* Quaest. *Hom.* c. VIII, p. XCII. ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης, inquit, τὸ ὅσκε φάγησι, ὑπόνοιαν ὡς ἡμαρτημένον λείποιτο ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς ἀντ' ἐπιρρήματος τοῦ ὡς. Neutrum attigerunt viri Docti, qui hoc sibi Scholion sumserunt illustrandum: hos inter eminet *Salmasius*, hanc in universum materiam erudite pertractans in Addendis ad notas in *Herodis* Att. Inscript. p. 232, & seqq. corrigens in Scholiis nostris: πρὸ (vulgatur ἐπ' ἄρχοντος τοῦ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου —— τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ Ε, recepi pro Ι;) ἀντὶ τοῦ Η, καὶ τῷ Ο, ἀντὶ τοῦ Ω; ἔγραφον οὖν, τοῖ δημίοι, καὶ τοῦ Ι, ἀντὶ τοῦ δήμῳ. postrema quia nimium recedebant a vulgatis, cum *Battierio* scripsi τῷ δήμῳ· ubi vulgabatur τῷ δήμῳ. nihil in reliquis fuit mutatum. —— Postquam ista iam dedisset *Salmasius*, Io. tamen *Meursius* sine suspicione vitii Scholio fuit usus de Archont. III, c. XVII. Vulgatam quoque lectionem, ἐπ' ἄρχοντος —— Εὐκλείδου, sequuntur *Maittaire* de Dialect. p. 169 & *Chishull* ad Inscript. Sigeam p. 48. *Salmasii* correctionem approbasse videtur *Ez. Spanhemius* de Praest. & Usu Num. Diss. II. p. 86, dubitans tamen p. 92, utrum Alphabetum Ionicum receptum fuerit Athenis anno I, Ol. XCV. an triennio ante sub *Euclide* —— Re pensiculatius expensa, mihi quidem primum vulgata lectio, ἐπ' ἄρχοντος. —— absurda videtur; deinde suspicor sic illam commode corrigi posse, ut legatur: ἕως ἄρχοντος τοῦ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Praeterea prorsus non possum in animum inducere Scholii scriptorem eruditum & antiquum his verbis interseruisse vulgata: μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων· quae mihi quidem recentioris esse videntur indoctum emblema: prorsus enim constat, literas longas Η & Ω dudum ante repertas atque in Ionia usurpatas fuisse, cum aliis in Alphabetum vetus introductas a Callistrato Samio: Athenis autem ut sub *Euclidis* magistratu reciperentur, Archinum effecisse *Suidas* auctor est; cuius locum praeter *Salmasium* aliosque *Sam. Petitus* adhibuit Obs. II, c. I. Mors *Euripidis* incidit in Ol. XCIII. annum 2. *Euclides* fuit Archon Athenis Ol. XCIV. an 2. Est quidem in Archonte dissensus, sub quo sic Athenis

Ω. ἔγραφον οὖν τὸ δήμῳ μετὰ τοῦ Ι δῆμοι. μὴ νοήσαντες δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ δεῖ μεταπεθεῖναι τὸ Ο εἰς τὸ Ωμέγα, ἐτάραξαν τὸ νοητὸν

688 „ Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν] Τὸ νὶν ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, τουτέστι τὰς Θήβας. Προμάτορα δὲ αἱ Φοίνισσαι τὴν Ἰὼ ἔφησαν, [16] διὰ τὴν Φοίνικα Ἰοῦς κατεισάγειν· Κάδμου „ γὰρ καὶ Εὐρώπης ἀδελφὸς Φοῖνιξ."

[Ἄλλως] „ Σοί νιν ἐκγόνῳ] Γράφεται, Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν· ἵν' ᾖ, τῷ σῷ „ ἐκγόνῳ, Ἔπαφος τῷ Κάδμῳ, ἔκτισαν. Καὶ ἄλλως. Σοί νιν ἔκγονοι, ἀντὶ τοῦ σὸς „ ἔκγονος, ὅπου ἔκτισαν αὐτὴν, οὗ αἱ διώνυμοι ᾠκήσαντο. Ἀπόγονος ὁ Κάδμος „ Ἐπάφου, ἐπεὶ Ἀγήνορος ἐστὶν υἱός· ὁ δὲ υἱός. [17] καὶ ἐγκαλούμεθά σε, ὦ Ἔπαφε, „ ὡς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον. εἴσελθε δὲ σωτὴρ εἰς τὰς Θήβας, καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκε- „ σίαις ἐπινεύσον· ὁ γὰρ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας, ὅθεν δικαίως ἂν „ σώζοις αὐτάς. Τὸ οὖν πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ κεῖται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Σὸς, Κάδ- „ μος, ἔκγονος."

689 Αἵ διώνυμοι] Τὸ αἱ Δωρικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἧ, ὅ ἐστιν ὅπου. τὸ δὲ ἐκτίσαντο, ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. ὡς τὸ

—— [18] ὀρεικοίτου συὸς,

παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρεινοῦ· ἱερὰν δὲ τὴν Δήμητρος τὴν Θήβην εἶπεν, ἢ διὰ τὸ εὔκαρπον, ἢ ἐπειδὴ πάντα τὰ ἐκ γῆς φυόμενα ἱερὰ τῇ θεῷ, καὶ οἱ σπαρτοὶ οὖν ἐκ τῆς γῆς.

689 Διώνυμοι δὲ, παρόσον ἡ μὲν Κόρη καὶ Περσεφόνη, ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ Γῆ καλεῖται. „ ἢ ὅτι δύο εἰσὶν ἑνὶ ὀνόματι χρῶνται. ἑκατέρα γὰρ Δημήτηρ καλεῖται, „ [19] ἢ

in scribendo novatum tradiderint; nec memoratur tamen, qui non gesserit Magistratum post annum *Euripidi* fatalem; ut adeo verum videretur, quod hic nobis tradidit *Scholiasta*.

16 Διὰ τὴν Φοίνικα Ἰ. κατεισάγειν] Mendosa repraesentavi: sensus requirit, διὰ τὸ τὴν Φοίνικα ἀπ' Ἰοῦς τὸ γένος κατάγειν· vel his simile quidpiam. Mox ἀδελφὸς positum pro scripta lectione ἀδελφῆς.

17 Καὶ ἐγκ.] Repositum, & mox γένεθλον· ubi Cod. Aug. κατεγκαλούμεθα —— γενέθλιον.

18 Ὀρεικοίτου συὸς] Non legitur illud in odis *Pindari* quae supersunt. In Edd. Scholiorum scribebatur: ὡς τὸ ὀρυκτῇ τοῦ συὸς, π. Π. ἀ. τ. ὀρεινοῦ. *Barnesius* exhibuit ὀρικτίτου —— ὀρεινοῦ. Ὀρικτίτης hinc dudum fuit receptum in *H. Steph.* Thes. L. G. II, p. 1461. A. Literam vulgatae voci insertam dedit Aug. Cod. exhibens: εἰς τὰ ὀρικτίτου συὸς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρεινοῦ, Forsan ὀρεινοῦ posuerat *Scholiastes*, cuius solius fide meminisse creditur *Pindarus* ὀρικλίτου συός· si dissentire licet, *Pindarum* equidem hariolor antiquitus dedisse ὀρεικοίτου συὸς. Ὀρεικοίτης & Ὀρεσκῷος idem significant, eademque manant origine, verbo veteri Κέω. Memorat *Homerus* Φῆρας ὀρεσκῴους in Il. A. 268. *Hesychius*: Ὀρεσκῴοισιν, ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίταις. Πετρόκοιτον ἔρως εὐνὰν *Simmias Rhodius* dixit in ovo. *Lustra ferarum* εὐνὰς & κοίτας veteres quoque, recentiores Graeci κοιταῖα vocarunt, *Eustathio* teste ad Il. O, p. 1038, 20. *Homericum* Ὀρεσκῷος, ab aliis etiam adhibitum, in Ὀρίσκος corripuere Tragici: Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. in Dian. v. 86, Tragicorum loca designavit p. 180 verum Graecis inauditam vocem confinxit ἡμεροσκόου, —— quam restitutam voluit in *Euripidis* Cyclope v. 246, Ὡς ἐκπλεώς γε δαιτὸς ἡμεροσκόου. Quantillum erat emendasse:

Ὡς ἐκπλεώς γε δαιτὸς εἰμ' ὀρεσκόου.

nam

„ [19] ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. Ὁ λόγος τοιοῦτος· ὁ σὸς ἔκγονος, ὦ Ἔπα-
„ φε, τὰς Θήβας ἔκτιζεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ Δημήτηρ, αἱ διώνυμοι
„ θεαὶ. ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίζαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέγουσιν."

† Διώνυμοι θεαὶ] Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς, ἢ διὰ τὸ ἑκάστῃ δύο ὀνόματα εἶναι, τήν τε γὰρ Δήμητραν, καὶ Γῆν καλοῦσι· τήν τε Περσεφόνην, καὶ Κόρην· ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν, καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. τὴν ἐν Περσεφόνην πάντων ἄνασσαν καλεῖ· τὴν δὲ Δήμητραν πάντων τροφὸν †

692 † Πάντων ἄνασσα] Διὰ τὸ πάντας ἀνθρώπους εἰς ᾅδου φοιτᾶν. †

694 „ „ Πυροφόρους θεοὺς] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω ληπτέον· τουτέστιν ὦ Ἔπαφε, πέμπε
„ πυροφόρους θεὰς, βοηθῆσαι τῇ γῇ. Πυροφόρους δὲ εἶπε Δήμητραν καὶ Κόρην, ἐπειδὴ
„ δᾳδουχίαι αὐταῖς γίνονται, [20] τοῦ φ . . . ἐμφαίνουσαι· τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τοῖς ἀνθρώ-
„ ποις ζωήν. ἢ τὰς Σιτοφόρους λέγει· ἔστι δὲ ταυτόν."

694 † Πυρφόρους] Πυρφόρους καλεῖ, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ γινομένων τῶν μυστηρίων οἱ μυούμενοι πῦρ ἔφερον. ὅθεν καὶ ταύτας πυρφόρους εἰκόνιζον. ἢ Πυροφόρους, τὰς παρεχούσας τὸν σῖτον· εἰ γὰρ καὶ μόνη Δημήτηρ παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ταύτην συνέλαβεν. †

695 „ Ἀμυνᾶι τᾷδε γᾷ] Βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ· ἢ ἔτως, ἀντὶ τοῦ ἀμύνετε. ὡς
„ καὶ [21] Θουκυδίδης, ἀξιοῦτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμυνέσθαι. Τουτέστιν εἰδότα εὐχαριστεῖν
„ τῶν θεοῖς, τὴν χώραν, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν. Γράφεται καὶ, Ἀμυνέτ . . . δὲ γᾶ,
„ ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι τὰς εὐεργεσίαις. „

Χώρ[

nam carnis suae ferinae satur. collati versus in Cyclope 248, 415, 518, correctionem adfirmabunt.

19 Ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δ. ν.] Haec erant etiam in Edd. Quidquid accessit ad vulgata, Codex subministravit Aug. In scripta lectione nihil novatum. nisi quod κτίσαι posuerim pro κτίσται, & ᾤκησαν pro ὤκησ· · vulgatis usus est *Spanhemius* ad *Callim.* h. in Cer. v. 133. & alibi.

20 Τοῦ φ . . . . ἐμφαίνοντες] Scribendum: τοῦ φωτὸς ἐμφαινόμενον τὴν —— ζωήν. facillimum fuit alias hic explere lacunas ὦ Ἔπαφε . . πε τ. π. θ. β. . ηὔξαι.

21 Θουκυδίδης, ἀξιούτω] Mſ. Θ. ἐξιούτω τ. ο. Locus *Thucydidis* exstat L. I, c. XLI. initio; de quo quia pauca dicenda sunt, ante non vulgare veteris Grammatici Scholion, e Cod. petitum Aug. emendatius sic videtur scribendum: Ἀμῦναι τᾷδε γᾷ] Βοηθῆσαι τῇδε τῇ χώρᾳ. ἢ ὅτως· . . . . ἀντὶ τοῦ ἀμείψασθαι), ὡς καὶ Θουκυδίδης —— Γράφεται καὶ, Ἀμύνεται δὲ γᾶ· ὅ ἐστιν, ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις. —— *Thucydidae* locus quia propemodum unicus est in suo genere, (*Schol. Thucyd.* p. 32, μόνος δὲ [L. μόνον δὲ] Θουκυδίδης ἐνταῦθα κέχρηται τῇ ἐναλλαγῇ τῆς λέξεως.) hinc ab *Aristophane* Grammatico fuit prolatus, ubi κενοφώνους λέξεις interpretabatur: ex hoc nempe Glossario petita suspicor haec *Eustathii* in Il. E, p. 414, 33 Φησὶν ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, τὸ Ἀμύνεσθαι —— τεθεῖσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι κεῖσθαι. καὶ φέρει χρῆσιν ἐκ τε Ἀλκμᾶνος τὸ, Οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι· (*carmina possumus Donare, & pretium dicere muneri; non pateras neque purpuram*) καὶ ἐκ τοῦ Θουκυδίδου τὸ, ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Haec, *Wassio* non ignota, *H. Stephanus* attigit Thes. L. G. T. I. p. 102, c. Egregiam e Lexico Mſ. totam exhibet *Bern. Montefalconius* in Biblioth. Coislin. p. 231. quam *Suidas* in suum Lexicon transcripsit; illinc Suidae restitui poterit; κυρίως ἐπὶ τῶν προκατειργασμένων τάσσουσιν οἱ Ῥήτορες τὸ Ἀμύνασθαι. Hinc praeterea discimus, e veteribus *Siculicem* quoque verbum Ἀμύνασθαι in eu n-

dum

Χαῖρέ σύ] Δεῖ νοεῖν, ὅτι, τοῦ χοροῦ ἀθρόου, ἔσω ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς. νῦν δὲ ἔξεισιν οἰκέτης, ἐπιταχθεὶς καλέσαι τὸν Κρέοντα.

‡ Χαῖρε] Χαρᾶ, τὸ δέχομαι, εἶον τοιοῦτον ὕδωρ τόδε τὸ ἀγγεῖον χωρεῖ, ἀφ' οὗ χάρα, ἡ ἄδεια, καὶ ἐλευθερία. καὶ Ἐγχωρεῖν, τὸ ἐνδέχεσθαι. [22] Χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι. ἀφ' οὗ Συγχωρῶ, ὅταν ἑκὼν ἀπολύω τι, καὶ Παραχωρῶ, ὅταν ἄκων ἀπολύω, καὶ Προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ Ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέφει, καὶ Ἀποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται, καὶ Ὑποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ὑπεξίσταται. ‡

699 ‡ Οἰκεῖα καὶ κοινά] Τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κοινὰ τῆς χθονός, ἤγουν καὶ ὁμοῦ περὶ πάσης τῆς γῆς. διττῶς δὲ δύναται ταῦτα νοεῖσθαι, λέγοιτο γὰρ ἂν βουλεύματα ἴδια ἐμοῦ. ἢ διότι ἐγὼ αὐτὰ ἰδίως συνεβούλευσα, ἢ διότι κοινῶς αὐτὰ ἡ γῆ συνεβούλευσεν, ἢ διότι ἕκαστος αὐτὰ περὶ αὐτῆς ὁμοῦ πάσης συνεβούλευσεν, ἢ αὐτὴ περὶ ἑαυτῆς. ‡

700 Συμβαλεῖν] Βουλεύσασθαι, καὶ ἀνακοινώσασθαι βουλάς.

701 ‡ Δορὸς τάξιν] Πολέμου παράταξιν. ‡

702 † Καί σοι ποδῶν] Ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ τοὺς σοὺς πόδας τοῦ μόχθου. οἱ πόδες γὰρ ἐδέοντο τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ ἐλευθερία καὶ οὐχ ἐπὶ τοῦ, μόχθου. †

708 Ἐνδεεῖς διαλλαγάς] Ἐλθὼν γὰρ εἰς λόγους τῷ Πολυνείκει, πολὺ εὗρον ἀτελεῖς τὰς διαλλαγὰς ἡμῶν. Ἢ οὕτως· πολὺ λειπομένας τὰς συμβολὰς εἰς τὸ γενέσθαι, δοκῶν διαλλάττεσθαι πρὸς Πολυνείκην· ὥστε ὑπολείπεται πολεμεῖν.

709 ‡ Συνάψω] Συνάπτω ἕτερον ἑτέρῳ, καὶ συνάπτω ἐγώ τινι· ἤγουν ἐντυγχάνω, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ‡

710 † Ἢ Θήβας φρονεῖν] Τούτων καταστροφὴν πάνυ ῥᾳστην ἡγεῖσθαι, καὶ πλέον πέρα δέοντος φρονεῖν [23] ἢ ταύτας πολιορκήσαι †

712 Ἀλλ' ἐν θεοῖς] Ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ,

Ἀλλὰ νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Καί,

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις.

714 ‡ Τὰ ποῖα] Περισσὸν τὸ Τά ‡

715 Ἧκέ τις αἰχμάλωτος] Ἴσως κατάσκοπος [24] πεμφθείς, συντὶς ληφθείς.

717

dem usurpasse sensum, quo posuerat illud *Alcman*, pro χάριτας ἀποδιδόναι, *gratiam referre.* Cum *Thucydideis* rectius, *Budaeo* citata, contulissent *Aristotelis* verba e Problem. Sect. XXIX. p. 206, v. 6. verum sermonis elegantiae minus studiosum Philosophum non adhibent in talibus Grammatici. *Phalaridis* loca *Lennepio* meo relinquam tractanda.

22 Χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι] A *Barnesio* vulgatis e *Cantabrig.* haec interserta sunt e Leid. Cod. in quo deinceps ἐπαναστρέφει quoque legebatur, cuius loco Baroc. praebere *Kingius* adnotarat ἐπάνω στρέφει.

23 Ἢ ταύτας πολ.] Haec quoque margo praebuit Codicis Leid. ——— Sequenti nota prolatos *Homeri* versus *Kingius* legi monuerat in Od. II, 129 & Il. Λ, 140. eorum prior, a *Barnesio* restitutus, quamobrem exciderit, eius lectio manifesta vulgata, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐ. γ. κ. aliquoties in Edd. *Homeri* recurrens.

24 Πεμφθείς, ἢ ληφθείς.] Lectionem Augustanam recepi: haec erat vulgata, ἴσως

τ.

717 † Μέλλειν πέριξ] Ἐπειδήπερ οὐκ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν ἔμελλον οἱ πολέμιοι προσβάλλειν λόχους, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς πύργους τοὺς πύλας ἔχοντας, διὰ τοῦτο πᾶσαν τὴν πόλιν εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ πύργους, δηλῶν ὅπερ ἔφην. ἔστι δὲ καθόλου καὶ μέρος †

718 Ὅπλοις ἑλίξειν] Πολιορκήσειν.

‡ Ἄλλως. πέριξ ἑλίξειν, ἀντὶ τοῦ περιελίξειν, ἤγουν κυκλώσειν. ‡

719 Ἐξοιστέον] Ἀνάγκη τῇ πόλει ἐξενεγκεῖν ὅπλα. Ἄλλως. Οὐκοῦν δέον καὶ τοὺς Θήβας ἐξενεγκεῖν ὅπλα, καὶ παρατάττεσθαι.

‡ Ἄλλως. Ἄξιον ἄρα ἐστὶ τῇ πόλει τῶν Καδμείων ἐξοίσειν ὅπλα, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένους ἄνδρας; ‡

720 Μῶν νεάζων] Ἐρωτηματικῶς ἀναγνωστέον. οὐκ ἔξω δὲ αὐτὴν ἐξελθεῖν.

721 ‡ Ὡς μαχουμένους] Πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπέδωκεν· ἐξοιστέον γὰρ εἰπὼν ὅπλα, ἀποδίδωσιν ὡς μαχουμένους. ἐπεὶ διὰ τοῦ ὅπλα, τοὺς ὡπλισμένους ἄνδρας ἐδήλου. ‡

723 „ Ἐγὼ δὲ] Οἱονεὶ ἐγὼ οὐ ψηφίσω ἐκείνους, τοὺς ὄντας θρασεῖς ἐν λόγοις καὶ „ οὐκ ἔργοις."

724 Ἔχει τιν' ὄγκον] Ὅ ἐστιν, ὑπολήψεις ἔχει παρὰ τοῖς Ἕλλησι. τινὲς δὲ τὸ Ἄργος Ἑλλήνων, τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος, ἵνα πλεονάζῃ ἡ παρά.

† Ἔχει τιν' ὄγκον] Μεγαλοπρέπειαν, μέγεθος ἰσχύος. †

726 † Πέσε] Δεσμεῖον. †

727 † Ὡς οὐ καθέξω] Λείπει τὸ γίνωσκε. †

727 [Ἄλλως] „ Καὶ δὴ οὐ καθέξω τὸν στρατὸν εἴσω τειχέων."

728 „ Τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία] Ἐν παισὶ [25] τὸ νικᾶν γίνεται εὐβουλίας· ὅθεν „ ἐκεῖνος φησὶν, Εἰ οὖν εὐβουλία ἐστὶ τὸ νικᾶν, . . . ἑτέραν μέθοδον μετέλθω γνῶναι. „ Ἄλλως. Τὸ κεφάλαιόν ἐστι τὸ νικᾶν· καθέξεις οὖν. οὐ καθέξεις παρ . . . τὸ νικᾶν „ σκόπησον, ἀλλ' οὐ ποσὸν τὸ νικᾶν ἐν δυνάμει ἐστὶν ἐν συνέσει"

728 † Καὶ μὴν τὸ νικᾶν] Ὡς τὴν δύναμιν τῆς νίκης καὶ τὴν ἐνέργειαν οὐκ ἄλλό τι εἶναι, ἢ εὐβουλίαν αὐτόχρημα. ‡

731 „ Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς] [26] Λείπει τὸ προσβαλοῦμεν· ἐρωτηματικὸς δέ ἐστιν ὁ λό„γος· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν, προλοχισόμεθα, ἵνα ἐξ ἐνέδρας αὐτοὺς λά„βωμεν;"

732 † Εἴπερ σφαλεῖς] Εἰ μὲν τὸ σφαλεὶς ἢ γράψεις, κατ' ἐρώτησιν εἶπας. εἶτα, ἐπειδή με ἐρωτᾷς, ὦ Ἐτεόκλεις, εἰ ἄρα δέον ἐν νυκτὶ προσβαλεῖν αὐτοῖς, ἀντερωτῶ σε καὶ αὐτός. ἐὰν σφαλῇς τοῦ κατὰ τὴν νύκτα πλημμελήματος, σωθήσῃ δεῦρο πάλιν. τοῦτό ἐστι δυνατόν ἐστί σοι, [27] ἀποτυχόντι τοῦ κατ' ἐκεῖνον ἐγχειρήματος, καταφυγεῖν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ σωθῆναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐμποδισθῆναι. εἰ δὲ διέφθειρεν, [28] οὕτω κατ'

ν. ληφθεὶς, νύκτωρ σφαλείς. Scribi quoque potuit, i. e. σφαλεὶς, νύκτωρ ληφθείς.

25 Τὸ νικᾶν γιν. εὐβουλίας] Mſ. ἐν παισὶ τοῦ . . . κᾶν γι εὐβουλίας· nescio num literarum ductus adſequutus ſim.

26 Λείπει τὸ προσβ.] Haec tantum erant in Edd. omiſſa tamen in illa Hervagii, vicinam paraphraſin interferentis

27 Ἀποτυχόντι] Poſitum pro ἀποτυχόντος.

28 Οὕτω] Ejecta voce ſuperflua, ſic lege ſequentia, κατ' ἀπ . . . οὕτω· σωθῆ-

κατ' ἀπ' ἐφάπτω. οὕτω συνάψον τοῖς πολεμίοις ἐν νυκτὶ τῇ σωζούσῃ πάλιν δεῦρο, σφαλεὶς τῆς κατ' ἐκεῖνον ἐλπίδος. †

733 Ἴσον φέρει νύξ] Ἑκατέροις μὲν στρατεύμασιν ἐπίσης ἐμποδίζει τὸ τῆς νυκτὸς σκότος· τοῖς μὲν τοι προεπιτεθειμένοις πλέον τι παρέχει πρὸς νίκην [29] τὸ εὐτρεπίσθαι. ἢ οὕτως. καὶ τοῖς ἐπιχειροῦσι, καὶ τοῖς ἐπιχειρουμένοις, ἴσον παρέχει ἡ νὺξ ἐμπόδιον. τοῖς δὲ τολμηροτέροις τὴν νίκην χαρίζεται.

734 Ἐνδυ χῆσαι] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς κατά. ὁ δὲ νοῦς, δυστυχῆσαι τινὰ κατὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς χαλεπόν ἐστιν. [30] καὶ Ὅμηρος, Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

735 † Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον] Ἀλλὰ μὴ νυκτὸς βαθείας προσβάλλειν αὐτοῖς ἐάσω, ἐν ἑσπέρᾳ δὲ πόλεμον αὐτοῖς συνάψω. †

737 Βαθύς γέ τοι] Τοῦτό φησιν, ὡς συντεθειμένος καὶ ἐπαινῶν, [31] καὶ δεῖ ἐξαίφνης ἐπιθέσθαι, μήπως, τροπῆς γενομένης καθ' ἡμῶν, περᾶν τὸν ποταμὸν βαθὺν ὄντα οὐ δυνησόμεθα. Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ, βαθύς, πλατύς.

„ Ἄλλως Οὐκ ἔστιν ἡμῖν εὐχερὲς ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς Δίρκης, οὔσης βαθείας, καὶ „ μάλιστα ἐπειγομένοις, ἀλλὰ δύσκολον. "

† Βαθύς γε τοι Διρκαῖος] Ἤγουν, εἰ καὶ μὴ παντελῶς νικήσω, ἀλλὰ πολλοὺς αὐτῶν ἀπολέσω· ἐπιχειρήσαντες γὰρ φεύγειν οὐχ οἷοί τε ἔσονται Δίρκην περᾶν, τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος ὑποκατέχοντος· εἰδότες ἐν πᾶς τις ἂν ἴδῃ, ὡς οὐκ ὀλίγοι πεπνίξονται· τῷ τε νύκτα εἶναι, τῷ τε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀσκέπτως τὸν πόρον ποιεῖσθαι, ἃ μέγιστα σφίσιν ἔσται ἐναντιώματα †

738 Ἅπαν κάκιον] Ἅπαν δεύτερον καὶ χεῖρον. [32] ὁ νοῦς· πᾶν ὅπερ μὴ φυλαττόμενον τοῦ φυλαττομένου ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστιν.

† Τοῦ φυλάσσεσθαι] Ἤγουν ἅπαντα ἐλάττονα πρὸς τὸ φυλάττεσθαι, καὶ μὴ κινδυνεύειν· ὥστε καὶ αὐτὸς τοῦτο μόνον, ὅπως μὴ κινδυνεύσῃς, τηρῶν πᾶσιν ἐπιχείρει πράγμασιν †

741 Τί δῆτα δράσω] Ἀγανακτῶν δυσχεραίνει, ἐπεὶ πάντα, ὅσα εἶπεν, ἀπεδοκίμασε.

743 ‡ Γινέσθω] Ἀντὶ τοῦ γένηται· συνήθες [33] Τραγικοῖς χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις Οὕτως,

—— ὡς

τοῖς π. ε. ν. &c. —— σφαλεὶς τῆς κατ' ἐκείνων ἐλπίδος.

29 Τὸ εὐτρεπίσθαι] *Paratum esse* ; sic reposui pro, τὸ ὁ τρ πεσθ· difficile fuisset istam eruere lectionem, nisi Cod. praebuisset Augustanus τὸ εὐτρεπίζεσθαι· huius auxilio literam paulo ante fulsuli noxiam e voce προτεπιτιθεμένοις.

30 Καὶ Ὅμηρος] Il. P, 647. versum designarat Vir. D. qui haec ex Aug. Cod. (nam deerant in Edd.) adiecit, sic exhibente precedentia: ὁ δὲ νοῦς, δυστυχῆσαι κατὰ τὸ τῆς εὐφρόνης κνέφας δεινόν.

31 Καὶ δεῖ] Corrigendum, οὐ δεῖ ἐξαίφνης ἐπιθ. ex Aug. Cod. vulgatum καὶ a sciolo profectum, vicina minus attendente. —— In iis, quae hinc accesserunt ad vulgata, positum καὶ μάλιστα ἐπειγομένοις, ubi Ms. καὶ μάλιστα ἐπειγομένου.

32 Ὁ νοῦς] Sic Cod. Aug. ὁ νοῦς· πᾶν ὁ. τιοῦν φυλαττόμενον τοῦ φυλάττειν ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστιν. ὅ ἐστι, φύλαττε σαυτόν· πᾶν γὰρ ὁτιοῦν φυλαττό . . . ἀσθενέστερον τοῦ φυλάττεσθαι καλῶς.

33 Τραγικοῖς] Ms. Leid. τούτοις· e quo Scholion prodiit emendatius, quam dederat e Ms. Cantabrig. *Barnes*. His utor in adnotatis ad Phoen. v. 93, ubi verba prostant citata.

—— ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. †

† Σοφώτερα] Ὧν εἶπον. †

744 † Ἑπτ' ἄνδρας] Ἀκούσας ἐξαίφνης ἑπτὰ ἄνδρας Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐνόησε στρατηγούς, θεραπείαν συχνὴν περὶ αὐτοὺς ἔχοντας. ἀλλ' ἁπλῶς ἑπτὰ ἄνδρας μόνους· καὶ διὰ τοῦτο φησὶν ὡς τῶν ἑπτὰ τὸ σθένος βραχύ. τοῦτο δὲ ἔπαθεν οὐκ ἀναμεινάμενος ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον Κρέοντος, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτον ὑποτεμών. †

[Αὐτοῖς] Τοῖς Ἀργείοις. †

745 † Τί προστετάχθαι] Καὶ προστετάχθαι, καὶ προστέτακται [34] γράφεται· καὶ τὸ μὲν ἐστι φανερὸν ὅπως συντάττεται· τὸ δὲ προστετάχθαι πρὸς τὸ ὄπισθεν, φασί. ἀποδιδομένου τοῦ Ἐτεοκλέους λόγου, πρὸς τὸν τοῦ Κρέοντος. †

746 Λόχων] Ταγμάτων.

747 Ἀπορίαν γὰρ] Οὐ μενῶ, φησὶν, ἕως εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν πέσω.

749 † Λόχων ἀνάσσειν] Ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόχης ἕκαστον ἀνάσσειν; ἤγουν ἕκαστον στρατηγὸν περὶ αὐτὸν θεραπείαν ἔχειν, ἢ πάντας ὁμοῦ ἑνωμένους ἄρχειν παντὸς στρατοῦ καὶ οὐ μεμερισμένου.

750 Λόχων ἀνάσσειν] [35] Πότερον, φησὶν, ἑπτὰ ἄνδρας τῶν τάξεων ἄρχειν, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, οἱ ἑπτὰ κατ' ἰδίαν περιεσταλμένοι δόρατι.

† Προκρίνας] Ἐκλεξάμενος ἐκείνους τοὺς στρατιώτας ἤγουν στρατηγοὺς οἵπερ εἰσὶν ἀνδρειότατοι. †

751 † Ἀμύνειν τειχέων] Ὥστε βοηθεῖν τῇ πόλει, καὶ μὴ τοὺς πολεμίους ἐᾶν κλίμακας θέντας ἀναβαίνειν ἀνὰ τείχη. †

† Ἀμύνειν τειχέων] Τὸ ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις. τοῦτο ἐστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβάσεις τῶν τειχέων, ταύτας γὰρ τὰς προσαμβάσεις καλεῖ βοήθειαν, ὡς πλείστης σπουδῆς δεομένας. καὶ φυλακῆς [36] ὅπως ἔκλεξαι μὴ γίνωνται. οὕτω λέγε· καὶ λάβοις τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ λαμβάνων ἔξωθεν πρόθεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμύνειν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβεῖν λέγων, καλῶς ἂν εἴπῃς. †

Πρὸς ἀμβάσεις] Ἐπαναβάσεις, ὅ ἐστιν ἀποσοβεῖν τῶν τειχέων τὰς ἐπαναβάσεις.

752

34 Γράφεται] Perperam γράφε vulgarat *Kingius*, scripturae compendio deceptus. Duplex lectio memoratur. Τί προσέτακται, & Τί προστετάχθαι· quarum haec, genuina, respicit πρὸς τὸ ὄπισθεν, *verbum, quod praecessit*, φασί

35 Πότερον] Hoc & sequens Scholion in suum locum restitui: *Kingius* illud ad versum 746 retulerat; huic praefixerant in Edd. 750, Λόχων, προκρίνας. Sic Aug. Cod. Λόχων ἀνάσσειν] Πότερον, φησὶ, κρίνω τοὺς ἑπτὰ τῶν λόχων (λόχων) ἄρχειν, ἢ διὰ μονοσόλου δορός· ὅ ἐστιν, εἷς πρὸς ἕνα, ὡς ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἑπτά.

36 Ὅπως ἔκλεξαι μ. μ.] Perversam, quam dedit, lectionem non intellexit *Kingius*: sensum quidem commodum praeberent, ὅπως εὐάλωτοι μὴ γίνωνται· Forte tamen scripserat: ὅπως μὴ κενῶνται, id est κένανδροι γίνωνται· ut ad binas interpretationes quis

ad,

752 Καὶ ξυστρατηγοὺς] Ξύλλεξαι αὐτοῖς δηλονότι, καὶ στρατηγοὺς ἑτέρους [37] μετ' αὐτῶν ἑπτά· καθ' Ὅμηρον γάρ,

Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν.

752 „ Εἷς δ' ἀνὴρ] Οὐ μόνον τοὺς ἑπτὰ στρατηλάτας στῆσον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους „ σὺν αὐτοῖς· εἷς γὰρ ἀνὴρ τῶν στρατηλατῶν οὐ δύναται θεωρῆσαι, ἀλλὰ βοηθοὺς παρέ„ χε ἑκάστῳ.

753 Θάρσει] Ἀνδρεία.

755 Ἐλθὼν δ' ἐς πόλιν] Γελοίως τοῦτο φησὶν, ὡς μὴ ἂν νῦν ἐν τῇ πόλει. Πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι, ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις αὐτοῦ.

757 † Ἀντιθεὶς] Ἀντιπαρατάξας, ἐξ ἐναντίας τιθείς. †

758 Διατελέβῆ] Ἀργεία.

761 „ Καί μοι γένοιτο] Γένοιτό μοι ἐξ ἐναντίας λαβεῖν τὸν ἀδελφόν μου καὶ „ φονεῦσαι."

761 † Ἀντήρη] Ἐναντίον, ἀντίπαλον, ἀντιστάτην. †

762 Ἑλεῖν δορὶ] [38] Φονεῦσαι διὰ τοῦ δορός.

764 „ Γάμους δ' ἀδελφῆς] Τοὺς γάμους σοὶ χρὴ μέλεσθαι. Ἄλλως. Τοὺς γάμους „ σοι χρὴ εἶναι ἐν φροντίδι· προσήκει φροντίζειν τὴν δόσιν τὴν ἐχέγγυον, καὶ τὴν τοῦ γάμου „ ἔκδοσιν ἀσφαλῆ."

765 † Τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ] Εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω. τῆς εὐτυχίας ἀποτύχω. †

766 Ἐχέγγυον] Ἀσφαλῆ

768 ‡ Τί δεῖ] Ἤγουν πρὸς τί ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους ἀγρεύειν. ‡

770 † Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν] Ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὲς ἔργον ἐποίησεν, ἢ αὐτὸς ἑαυτὸν μέμφεται, ὡς πάνδεινον ἔργον ποιήσαντα, καὶ μωρίας [39] ἔμπλεων. ἢ ἔδειξεν αὐτὸς ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. †

Μωρίαν ὀφλισκάνει] Εἰς ἑαυτὸν χρεωστεῖ μωρίαν. ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγινώσκει μωρίας· ὡς εἴ τις εἴποι, ὁ δεῖνα εἰς τόνδε δίκην χρεωστεῖ.

771 ‡ Οὐκ ἄγαν σφ' ἐπήνεσα] Οὐδ' ὅμως· ἐπίσταται γὰρ κατὰ τὸ εἰκαῖον συνάγει ταῦτα εἶναι. οὐ πάνυ χαίρω, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ λυποῦμαι. καὶ οὐκ ἄγαν ἐπαινῶ, ἀντὶ τοῦ, λίαν ψέγω. ‡

adpoſuerit: ἔκλεξαι, *elige* harum quam volueris.

37 Μετ' αὐτῶν ἑπτά·] Corrigendum ex Aug. Cod. μετὰ τῶν ἑπτά· Verſus *Hom.* ex Il. K, 22, initium tantum hic fuerat olim poſitum Cod. Aug. καθ' Ὅμηρον γάρ, Σύν τε δύ' ἐρχομένων· nihil praeterea. Satis erat, locorum dictorumque, uſu frequenti notiſſimorum, prima tantum verba deſignaſſe: atque ita ſaepe ſolent veteres. Haec ipſa, Σύν τε δύ' ἐρχομένω, vel ἐρχομένων, non raro ſic ſola proferuntur: ut hic in Edd. verſus integer legitur in *Platonis* Protagora p. 348. D. huius quoque pendet a ſeqq. intellectus.

38 Φονεῦσαι] Vulgatum φονεύσειν ſic corrigebat vir Clariſſ. *F. L. Abreſch* Animadv. ad *Aeſchyl.* p. 13.

39 Ἔμπλεω] *Kingio* gratiam facimus coniecturae, formam Atticam in ἔμπλεον mutandam cenſenti.

772 Ἡμᾶς τ' ἄρχουσι] Καὶ ἡμῖν αἴτιος θανάτου γενήσεται· ὅσοι ἐπὶ ταῖς ἄρχαις, ἐὰν συμβῇ αὐτὰς ἰσχύσαι. τί γὰρ τὴν τύχην τοῦτο δηλοῖ.

773 Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν] Ἀργὸν, ἄπρακτον, καὶ παραλελειμμένον, ὀφεῖλον γενέσθαι, καὶ μὴ γενόμενον. Ἄλλως. Ἐκεῖνο, φησὶ, μόνον ἡμῖν [40] παραλέλειπται, τὸ παρὰ τοῦ μάντεως ἀκοῦσαι περὶ τούτων. εἰωθότες γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς εὐπραγίαις καταφρονεῖν μαντικῆς, ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπὶ τοὺς μάντεις καταφεύγουσιν.

775 ‡ Ταῦτα] Τὸ Εἴ τι εἰπὼν, (73) ἐνταῦθα ἐπάγει πλησίον τὸ Ταῦτα πρὸς τὸ σημαινόμενον. [41] Ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται Ἑπτάπυργος ἄδε γᾶ, Φοινίσσᾳ χώρᾳ. †

776 Αὐτεπώνυμον] Ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον.

777 Λαβόντα πέμψω] Ὡς τοῦ Μενοικέως ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὄντος τοῦτο φησίν. [42] Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ τὸν παῖδα σοῦ πέμψω δεῦρο, λαβόντα τὸν Τειρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐνεγκόντα.

780 Ἤδη πρὸς αὐτὸν] Πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμεμψάμην τὴν μαντικὴν, ὥστε μέμψασθαί μοι καὶ μομφὴν ἔχειν.

† Μομφὰς ἔχειν] Ἤγουν μέμφεσθαι ἐμοί. τὸ μέμφομαι ἐνίοτε μὲν δοτικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῇ. †

781 „ Πόλει δὲ καὶ σοί] Σοὶ μὲν γὰρ λέγω, ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις κρατήσῃ καὶ
„ νικήσῃ τὸν Πολυνείκην, οὐ χρὴ ταφῆναι αὐτὸν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ. ":

781 Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι.

782 Ἤνπερ κρατήσῃ] Ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις ἐπικρατήσῃ.

† Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι· παραγγέλλω· προστάττω.

783 † Τἀμὰ] Τὸ ἐμὸν μέρος, ἤγουν ἐγώ. † Νέκυν] Τὸ σῶμα.

784 Κἂν φίλων τις ᾖ] Διὰ τούτου παραναφέρει τὰ κατὰ τὴν ἀδελφήν.

786 Ἐκφέρετε τεύχη] τεύχη, τὰς ἀσπίδας.

Ἀμφιβλήματα] Τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγει δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδα. [43] οἱ δὲ γράφουσι τὰ σώματα.

Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα] Ταῦτα τινὲς εἴδη δορατίων φασί.

788 Σὺν δίκῃ] Σὺν κρείσσει νικηφόρῳ· ἑαυτὸν γὰρ δίκαιον ᾤετο ἀμυνόμενος περὶ τῆς πατρίδος· ἐκεῖνον δὲ ἀσεβῆ, κατὰ πατρίδος στρατευόμενον. καὶ [44] Ὅμηρος.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

789

[40] Παραλέλειπται] Codicis Aug. lectionem praetuli vulgatae παραλέλειπται.

[41] Ὅμοιον τῷ] Verſ. 251. in eumdem uſum citantur iſta in Schol. ad v. 632. Hic Euripidea perverſe ſcripta legebantur in Cod. Leid. Κ. δ'. εἴτι πείσεσθ' αὐτ' ἑπτάπυργος γᾶ Φοίνισσα χορός.

[42] Ἄλλως. Ἐγὼ &c.] Haec in Aug. Cod. continua ſequebantur, ut in Edd. pleraque: *Kingius* partem dederat ut Paraphraſin. Sequenti Scholio, neque male, legebatur ante *Barneſium*: ὥστε μέμψασθαί μοι ἔχειν.

[43] Οἱ δὲ γράφουσι τ. σ.] Aug. Cod. οἱ δὲ γράφουσιν ἀγάλματα· praecedentia ſic iungens: Τεύχη, ἀσπίδας. Πάνοπλα δὲ ἀμφιβλήματα, τὰ ἐνδ. π. τὰ ἄνθρωπον ο. λ. δ. θ. π. κνημίδα. ſcribi malim κνημίδας. Sic margo Cod. Leid. Ἀμφιβλήματα] Περιβλήματα· κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημίδας, καὶ τἆλλα.

[44] Ὅμηρος] Il. Μ, 243. Ad ſequentia

789 Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Σωματοποιεῖ τὴν Εὐλάβειαν, ὡς Ὅμηρος, Δεῖμός τ' ἠδὲ φόβος τε. Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ εὔχονται, ἵνα αὐτοὶ ἀφόβως ἀπέλθωσιν, ἢ ἵνα τοῖς πολεμίοις φόβον [45] ἐμβάλωσι.

† Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Εὐλάβεια θεὰ παρ' Ἕλλησιν ἔφορος φόβου, λέγει ἐν ταύτῃ προσεύξασθαι, ἢ ἵνα ἀτρέμως εἰς αὐτοὺς βλέψῃ, καὶ ἀφόβως ἐπελθεῖν παρασκευάσῃ τοῖς πολεμίοις· ἢ ἵνα φόβον ἐμβάλῃ τοῖς ἐχθροῖς. †

791 „ Ὦ πολύμοχθος] Ἔδει, ὦ πολύμοχθε. [46] ἆρ' Ἀττικὴ ἐστὶν ἡ λέξις; "

[Ἄλλως] Πολλῶν μόχθων καὶ καμάτων αἴτιε.

792 Κατέχῃ] Χαίρεις καὶ ἐνθουσιᾷς.

792 „ Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς] Οὗτος, ὁ σὺν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς παρηλλαγμένην μοῦσαν ἔχων· ἐναντίος ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς. ἀσύμφωνος κατὰ τὴν „ μοῦσαν· ἐν γὰρ εἰρήνης καιρῷ τὰ τοῦ Διονύσου γίνεται. "

Παράμουσος] Ἐναντίος, οὐ τὴν αὐτὴν μοῦσαν ἔχων, τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος (ὡς καὶ τὴν ἄνοιαν Παράνοιαν [47] φησὶν,) οὐ συνῳδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος.

793 „ Νεάνιδος ὥραις] Ἀντὶ τοῦ [48] ὡραίαις, ἀκμαίαις, ὥραν ἐχούσαις γάμου. „ Τὸ δ' ἑξῆς· Οὐ μέλπῃ, τουτέστιν οὐκ ᾄδεις, οὐδὲ ὑμνεῖς, ἐπὶ ἀκμαζούσῃ κόρῃ νυμ- „ φιδίους ᾠδὰς, οὐδὲ αὐλῶν μέλεσι γαμηλίων χορεύεις, ἀναπετάσας τὸν πλόκαμον ὥσπερ „ ὁ Διόνυσος καὶ οἱ τούτου χοροὶ, ἀλλ' ἐπὶ πόλεμον ὁρμᾷς. "

Ἄλλως. Τοῖς γαμηλίοις καιροῖς. τινὲς δὲ οὕτως, νεάνιδος ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου. [49] Διὰ τί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐκπετάσας, μέλπῃ πρὸς πνεῦμα λωτοῦ. ἔνιοι δὲ, νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος, τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος.

Ἄλλως Οὐ καλλιχόροις στεφάνοις βόστρυχον ἀναπετάσας ἐπὶ γάμοις νεάνιδος μέλπῃ νυμφιδίους ᾠδὰς πρὸς αὐλόν· ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ὥραις, ἐπὶ ὥραις νεάνιδος

† Νεάνιδος ὥραις] Ἐν ἔαρι γινομένων τῶν Διονυσιακῶν ὅσαι τῶν παρθένων ἦσαν βάκχαι ἀναπετῶσαι καὶ ἔκλυτον ἐῶσαι τὸν βόστρυχον, ἐχόρευόν τε καὶ ᾖδον πρὸς αὐλὸν, ὃν νῦν καλεῖ λωτόν· καὶ εἰκότως παρείκασε τῷ λωτῷ τὸν αὐλόν. κάλαμόν τε ὄντα καὶ ἐμμελῆ καὶ γλυκύ τι γέμοντα, καθάπερ ἐκεῖνος. ἔφερον δὲ αἱ βάκχαι καὶ κλάδους καὶ κισσοὺς, ἀλλὰ καὶ νεβρίδας ἐφόρουν. Νεβρὶς δὲ ἐστὶ δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ἣν καλοῦσι δορκάδα.

tia *Homeri*, fic vulgata, Δεῖμος τὲ φόβος τε, *Kingius* adnotarat Il. Λ, 37. ex Aug. Cod. recepta, Δεῖμος τ' ἠδὲ φόβος, leguntur Il. Δ, 440. huc refpicit Grammaticus.

45 Ἐμβάλωσι] Corrigendum arbitror ex Aug. Cod. & Baroc. ἐμβάλῃ· *ut terrorem hoftibus incuteret* Dea, quam invocat: corrumpendi praebuit anfam praecedens ἀπέλθωσι, five potius ἐπέλθωσι, prouti legendum e Schol. feq.

46 Ἆρ] Scripferat, ἀλλ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις. vel fimile quid.

47 Φησὶν] Hic quidem φασὶ praeftiterit; alterum habet & Aug. Cod.

48 Ὡραίαις] Mf. ὡραίοις ——— infra καὶ οἱ τούτου χορ ἀλλ' ἐπιπολέμου ὁρμᾷς. emendata pofui: pro χορ fcribi potuerat χορευταί.

49 Διά τι] Vocem γάμου in Aug. Cod. haec excipiunt: βόστρυχον ἀμπετάσας] Διατί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις (fic Edd. etiam antiquae, fed illa *Barnefii*

κάδα. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὰ δέρματα αὐτῶν καταπέμνοντες, κατάστικτοι πᾶσι ποιῶσι μέλαψι, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴν μανίαν ἐπισκεπτομένη ἐνεδέδυτο νεβρίδας †

791 Ἀμπετάσας] [50] Ἀναστείσας τὸ πλόκαμον, ὥσπερ ὁ Διόνυσος. ἢ Κατὰ ἀντὶ τοῦ περὶ, περὶ πνεύματα, ὅ ἐστιν ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ.

795 „ Μοῦσαν] ᾨδήν. Οὐ τοιαύτην, φησὶν, ἔχεις μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες εἰσὶ „ [51] χορο . . αὗται γίνονται. ἢ οὕτως. Οὐ μέλπῃ τοιαύτην ἔχων μοῦσαν, ἐν ᾗ χά- „ ριτες εἰσὶ, τουτέστι ποιητικὴν εἰρήνης.

796 „ Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖς. Τὸ δὲ ἑξῆς Ἀλλὰ προχο- „ ρεύεις. Σὺ δὲ φησὶν, (ὦ Ἄραβες) [52] ἀνασκιρτᾷς σὺν ὁπλοφόροις ἀνθρώποις, καὶ „ χορεύεις χορείαν ἄτοπον, τὸν Ἀργείων στρατὸν παροξύνας κατὰ τοῦ Θηβαίων αἵματος." Ἄλλως. Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας [53] τῷ αἵματι τῆς Θήβης, ὅ ἐστι τῷ γένει τῶν Θηβαίων. Ὅμηρος, Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο.

Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις Θήβαις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας. ὅ ἐστιν ἐνθουσιάσας ἑκάτερον στράτευμα, καὶ κατέχων αὐτοὺς ποιήσας ἑαυτοῦ, αἵματι κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, ὅ ἐστι προσκαλεῖ αὐτοὺς εἰς ἄμουσον κῶμον σὺν αἵματι. [54] λέγει δὲ τὸν πόλεμον.

797 Κῶμος] Εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀναυλότατον] Ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ, ἐκμελῆ, καὶ ἄμουσον. σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ αὐλὸς τοῦ πολέμου.

797 Προχορεύεις] Ἡ πρὸ πλεονάζει, (ὡς τὸ, —— νῆας τε προσπάζαι.) ἀντὶ τοῦ κωμάζεις

798 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] Ἀντὶ τοῦ θυρσομανοῦς· λέγει δὲ τοῦ Διονύσου ἡ ὑπὸ ἀντὶ τοῦ σὺν, σὺν θυρσομανεῖ Διονύσῳ· ὅπερ καὶ ἄμεινον. [Θύρσος δὲ ὁ ἁπαλὸς κλάδος τοῖς νάρθηξι περιπλεχθείς]

Νεβρίδων] Νεβρὶς ἐστὶ δέρμα ἐλάφου κατάστικτον. ὃ φοροῦσιν οἱ βακχεύοντες. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες, ποικίλον ποιοῦσιν. οἱ σώφρονες μανίαν μαινόμενοι, τῷ καταστίκτῳ τοῦ νεβροῦ, σφίζονται τῆς μανίας τὸ σχῆμα.

„ Δινεύεις] Οὐδὲ χορεύεις, φησὶν, ὑπὸ θυρσομανεῖ τῷ κώμῳ μετὰ νεβρίδων, ἐν „ ἁρμα-

nesii, ἀπὸ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐπὶ ὥραις· turpi errore) ἐκπετάσας μέλπει. —— μέλπῃ recepi, quod posuerat *Baltierius* pro μέλπης: forma quidem Attica est μέλπει & Euripidea, sed alteram frequentant in Lingua communi.

50 Ἀναστείσας] Aug. Cod. Ἀμπετάσας, ἐπαναστείσας τ. π. mox ἡ κατὰ —— deinceps τοῦ αὐλοῦ. Praecedentis Scholii pars potuerat a *Kingio* omitti; nam legitur infra suo loco.

51 Χορο . .] Forte scribendum: χορείας vel τοῦ χορεύειν αἴτιαι γινόμεναι· ut legerit χάριτες χοροποιοί.

52 Ἀνασκιρτᾷς] MS. σὺ δὲ φησὶ ὦ ἄραβες ἀνακσκριτᾷς· quod primum in mentem venit, ἀνασκιρτᾷς restitui: relictis, quae forte quis interiecerat, vel in margine posuerat, ὦ Ἄραβες.

53 Τῷ αἵματι] Cod. Aug. σὺν τῷ αἵματι τῆς Θήβας, ὅ ἐ. τ. γ. τ. Θ. Ὅμηρος, αἵματος εἰς ἀγχεῖοιο φίλοι. legitur in Od. Δ, 611, Αἵμ. ε. ἀ. φίλον τέκος.

54 Λέγει δὲ τὸν πόλεμον.] Sic pergit MS. Aug.

„ ἅρμασι καὶ ἵπποις ἐπιβαίνεις, ἅρμασι τοῖς τετραπόδεσι, εἰς τετράποδα ἐπιζευχθ.
„ Καὶ ψαλίων. χαλινῶν· ἀντίπτωσις δέ ἐστι. σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μονύχων πώ-
„ λων. Τετραβάμοσι δὲ, τετραπόδων."

799 ‡ Ψαλίοις] Ψάλιον Ἀττικῶς, ψέλιον κοινῶς. ἔστι δὲ ψέλιον, ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ. ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. ἐνταῦθα δὲ ψάλια τοὺς χαλινούς φησιν, τῷ μέρει ἀντὶ τοῦ ὅλου χρώμενος. ‡

Ψαλίοις] Χαλινοῖς μονωνύχων ἵππων καὶ τετραπόδων.

† Μώνυχα πῶλον] Μώνυχα πῶλον γράφε. οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. καὶ πρὸς τὸ ἀληθὲς συντάττε οὕτως· ἀλλ' ἐπιβαίνεις καὶ κινεῖς μώνυχα πῶλον ἐν ἅρμασι τετραβάμοσι καὶ ψαλίοις. τὰ ἅρματα γάρ εἰσι τετραβάμονα, οὐ τὰ ψάλια. †

800 Ἐπὶ χεύμασι βαίνων] [55] Ἠδὺ μὲν καὶ χάριεν οὐδὲν πράττεις. ἐπιβαίνων δὲ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων, τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ.

801 Ἐπιπνεύσας] [56] Ἀντὶ τοῦ παροξύνας τοὺς Θηβαίους. καὶ ἐξ ἐναντίας αὐτοὺς στήσας τοῖς Ἀργείοις ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου νῦν εἶπεν. ἐν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω τοὺς Ἀργείους εἶπε παροξυνθῆναι ὑπὸ τοῦ Θηβῶν, τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Ἄρεως ἑκατέρους παροξύνοντος κατ' ἀλλήλων.

802 ‡ Σπαρτῶν γένναν] Κατὰ τὴν γενεὰν τῶν σπαρτῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ Δράκοντος ἀναδοθέντων. ‡

802 Σπαρτῶν γένναν] Τοὺς Θηβαίους. οἱ γὰρ περιλειφθέντες ἐκ τῶν σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τῶν ἑξῆς πάντων εἰσὶ πρόγονοι."

Ἀσπιδοφέρμονα] Τουτέστιν ἀσπιδοθρέμμονα· [57] φέρσαι γὰρ, τὸ θρέψαι. τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν σπαρτὸν λαὸν, τὸν πολεμικὸν, παραγαγὼν.

‡ Ἄλλως Ἀσπιδοφέρμονα, ἀσπιδηφόρον. ‡

Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἐνόπλιον] [58] Ὁ νοῦς οὕτως. κοσμήσας χορὸν οὐ στεφανηφόρον, ἀλλ'

Aug. Λ. δ. τ. π. κῶμον ἀναυλότατον, ἐκμελῆ, ἄμουσον. σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ πολέμιος αὐλός. Sequuntur proxima: Προχορεύεις] ἡ πρὸ πλεονάζει, ὡς τὸ, ν. τ. π. (ex Il. Β. 493) ἀντὶ τοῦ κ. Scholion ad v. 798. ſuppletum ex eodem Cod.

55 Ἠδὺ μ. κ. χ. ο. π.] Sic ex Aug. Cod. correxi vulgata, ἠδὺ μὲν οὐδὲν, εἰ καὶ χάριεν πράττεις.

56 Ἀντὶ τοῦ παροξ.] Aug. Cod. Ἐπιπνεύσας. ἐπιπέμψας, παροξύνας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξ ἐν. αὐτοὺς στήσας τοὺς Θηβαίους κ. τ. λ.

57 Φέρσαι γὰρ τὸ θρέψαι] Quod hinc in Lexica receptum, Φέρψαι corrigebat etiam *Battierius*: *Henr. Stephanum* φέρσαι non offendit Theſ. L. G. T. 1, p. 590. F. Φέρψαι a Grammatico poſitum cenſeo, ἀπὸ τοῦ φέρβειν· interpretatur enim θρέψαι. Legitur tamen in *Heracliti* Allegor. Homer. p. 491, Φέρσαι, τὸ γεννῆσαι. Qui rectius Euripideum ἀσπιδοφέρμονα per ἀσπιδηφόρον interpretantur, commodum advocaſſent φέρσαι· dubium enim non eſt quin ἀπὸ τοῦ φέρειν, φέρσαι fuerit aeque veteribus uſitatum, ac ἔρσαι, & θέρσαι. Φερμὸς, Φέρμις, Φορμίσκος a *ferendo* fluxerunt: τὸ γέννημα, *fructum*, quem tellus φέρει, φέρμα dixit *Aeſchylus* Supplic. v. 698. *clypeum geſtantes* ſunt ἀσπιδηφόροι & ἀσπιδοφέρμονες. —— Φέρβειν & φέρειν ut origine ſic ſignificatu finitima ſenſit eruditus inprimis Poëta *Callimachus*, cuius hoc eſt ſaepe vexatum in h. Cereris v. 137, Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμὸν, Φέρβε καὶ εἰράναν.

58 Ὁ νοῦς οὕτως] Οὕτως legit *Battierius*. Aug.

ἀλλ' ἀσπιδοφέρμονα. οὐ συνθιάζον καὶ σύγκωμον χορὸν, ἀλλ' ἀντίπαλον, οὐ κισσῷ κοσμήσας, ἀλλὰ χαλκῷ. εἰ δὲ ἦν ἐπὶ Διονύσου, οὕτως ἂν ἔφη. θυρσοφόρον θίασον, σύγκωμον, καὶ σύμφυτα ὄρη κισσῷ κοσμήσαντας καὶ τὰ λάϊνα τείχη.

805 Ἡ δεινά τις Ἔρις] Τοῦτο καθολικόν· οὕτως δεινὴ θεὸς ἡ Ἔρις, κατηργάσατο γὰρ κακὰ τοῖς βασιλεῦσι.

807 Λαβδακίδαις] Ἤτοι τοῖς Θηβαίοις, πρόγονος γὰρ Θηβαίων Λάβδακος.

808 ,, Ὦ ζαθέων πετάλων] [59] Ὦ νάπος ζαθέων πετάλων τὸ σύμφυτον ὄρος. τὸ ,, ἑξῆς· ὦ πολυθηρότατον νάπος, Κιθαιρὼν, (τὸ σύμφυτον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Νάπος) ,, Πετάλων." μεγάλων φύλλων ἢ θείων, ὥσπερ φαμὲν θεῖον τόπον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ θεόν. λέγεται γὰρ ἐν αὐτῷ ἱδρύσθαι αἱ μοῦσαι, καὶ δένδρεσι διαφόροις κοσμεῖσθαι.

‡ Ἄλλως. Ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον. ‡

Πολυθηρότατον] Πολλὰς θήρας ἔχον.

809 Νάπος] Ὁ σύμφυτος τόπος.

‡ Χιονοτρόφον] Τῶν χιόνων φυλακτικόν. ‡ † Χιονότροφον] Τὸ οἱονεὶ τρέφον χιόνας, διὰ τὸ ἀεὶ εἶναι κεκαλυμμένον ὑπ' αὐτῆς. †

Ὄμμα Κιθαιρὼν] Ὅπερ ἐφορᾷ ἡ Ἄρτεμις ὑπὲρ τὰ ἄλλα ὄρη ἢ ὡς κάλλιστον ὄρος τῇ θεῷ, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι τὸ ὄμμα. πολύθηρον γάρ ἐστι· κυνηγέτις δὲ ἡ θεὸς ἡ Ἄρτεμις ὑπάρχει.

‡ Ὄμμα] Περίβλεπτον. ‡

810 Προτεθέντα] Ἐκτεθέντα. Λόχευμα] Γέννημα.

811 † Βρέφος] Τὸ βρέφος ἢ πρὸς τὸ θρέψαι συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ προτεθέντα, ὃ καὶ κρεῖττον. †

Ἔκβολον] Ἐκβεβλημένον.

812 Χρυσοδέτοις] Ἡ μὲν Ἰοκάστη, ὡς ἀκριβῶς εἰδυῖα, εἶπε σιδηρᾶς τὰς περόνας, αὗται δὲ ὡς βάρβαροι οὐκ ἀκριβῶς ἴσασιν.

812 ,, Ἄλλως. Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσημον] Τὸν ὕστερον γενόμενον διὰ τὸ τυφλῶ- ,, σαι [60] ἐπίσημον, τουτέστι διάδηλον διὰ τὰς περόνας, αἷς ὕστερον ἑαυτὸν ἐτύφλω- ,, σεν· οὐ γὰρ τῶν τῶν ποδῶν· εἶπε γὰρ τάδε,

,, Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας."

813 Μηδὲ τὸ παρθένιον] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὤφειλεν, τουτέστι [61] μηδὲ ἡ Σφὶγξ ὤφειλεν εἰς τὰς Θήβας ἐπεληλυθέναι. αὕτη γὰρ ἡ ἀρχὴ τῆς συμφορᾶς ἐγένετο τοῦ Οἰδίποδος. διὰ γὰρ τὸ διηκέναι τὸ προτεθὲν ὑπ' αὐτῆς ζήτημα, ἔγημε τὴν μητέρα κατ' ἄγνοιαν, προέκειτο γὰρ εἰς γάμον τῷ συνιέντι.

† Παρ-

Aug. Cod. ὁ νοῦς οὕτω, κοσμήσαντας (imo κοσμήσας) χορὸν οὐ θ. α. α.

59 Ὦ νάπος] Initium Scholii descriptum ex Aug. Cod. usque ad voces μεγάλων φύλλων· priorum loco nihil erat in Edd. nisi ὦ νάπος τῶν ζαθέων.

60 Ἐπίσημον] Ut emendate scripta legeretur non vulgaris adnotatio, ἐπίσημον τουτέστι διάδηλον, ponere non dubitavi, pro lectione Ms. ἐπώνυμον τοῦτ' ἐστι διὰ —— optimi Scholii partem *Piersius* dederat e Cantabrig. Cod. Χρυσοδέτ.] δι' ὧν δηλονότι ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι.

61 Μηδὲ ἡ Σφίγξ] Sic Aug. Cod. pro ἡ

δὲ

† Παρθένιον πτερὸν] Τὸ παρθένιον πτερὸν τῆς Σφιγγὸς, τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφὶγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. †

Οὔρειον τέρας] Ἄγριον, ἢ ἴσως, ἐπειδὴ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο τῷ ὄρει, [62] οὔρειον τέρας αὐτὴν φησί· τέρας δέ ἐστι πᾶν τὸ παρὰ φύσιν. τὸ δὲ ἑξῆς, μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν Σφιγγὸς ὤφειλεν ἐλθεῖν εἰς πένθεα ταῦτα τῆς χθονός. Πτερὸν οὔρειον δὲ τὴν Σφίγγα λέγει ἐπειδὴ πτερωτὴ ἦν, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μιξοφυὴς οὖσα.

811 Ἀμουσοτάταισι] Σὺν κακομούσοις προβλήμασι, καὶ σοφίσμασιν. ᾠδὴν δὲ κακόμουσον τὸ αἴνιγμα φησὶν, ἐπεὶ ἐμμελῶς τε καὶ εὐρύθμως καὶ ἐμμέτρως ἐλέγετο. ἐξαπώλλυε δὲ πολλοὺς τῶν Θηβαίων· [63] μὴ εὑρίσκοντες γὰρ τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο

815 Ἅ ποτε] Ἥτις, ἐπικαθεζομένη τοῖς τείχεσι, τετραβάμοσι χηλαῖς, τὴν Καδμογενῆ γένναν εἰς αἰθέρος ἄβατον φῶς ἀνῆγεν.

816 Ἄβατον φῶς] Ἐπεὶ ἄβατος καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀρνέοις ἐστίν. ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος πολὺ, ὥστε προσπελάζειν τῷ αἰθέρι, ἀνέφερε τὴν Καδμογενῆ γένναν· τοιοῦτον γάρ τι ἱστόρηται, ὅτι εἰς ὕψος αὐτοὺς ἀνῆγε, καὶ ἠφίει ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι [64] πρῶτον ἄνω διασπαράξασα.

817 Τὰν ὁ κατὰ γθόνος] Ἣν ἐριννύς τις, ἢ αἰδωνεὺς, ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει. πάντα γὰρ τὰ δεινὰ χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

818 Δυσδαίμων] Μετὰ δὲ ταῦτα δυσδαίμων ἔρις ἄλλη αὔξεται κατὰ τοὺς οἴκους τοῦ Οἰδίποδος τῶν παίδων. ἄλλη δὲ ἔρις ἄλλα ποιεῖ κατὰ διαδοχήν. κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τοὺς οἴκους τῶν Οἰδίποδος παιδων· κακοὶ γὰρ ὄντες κακὰ πάσχουσιν, ὡς παρὰ φύσιν τεχθέντες.

821 Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν] Οὐ γάρ ποτε τοῦτο καλόν ἐστιν, ὅπερ αὐτὸ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ῥίζης μὴ ἔλθοι καλῆς, τοῦτο δὲ [65] κατὰ τὸν Οἰδίποδα παρανόμως γήμαντα τὴν μητέρα, καὶ παρανόμως παῖδας τεκόντα. τοῦτο οὖν φησὶ, τὸ μὴ καλὸν γενόμενον, οὔποτε ἐπαινήσομεν, οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γένοιεν, ἤ ἐστι καλόν.

822

δὲ ἡ σὺν ἄ. Σφὶγξ a *Barnes* iam restitutum. Praeterea positum ἡ ἀρχὴ e Ms: & γὰρ in sua sede.

62 Οὔρειον τέρας] Sine detrimento vox οὔρειον hinc abesse non poterat, quam praebuit Aug. Cod. haec sic rectius exhibens: Πτερὸν οὔρειον] Τὴν Σφίγγα, ἐπεὶ πτερωτὴ ἦν, παρθένου τὸ πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα. Ἢ ἄγριον· ἴσως ἐπεὶ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο, οὔρειον τέρας αὐτὴν φησί. Τέρας δὲ. π. τ. π. φ. &c. —— Hinc editae voci τέρας duas οὔρειον πτερὸν substitui: πτερὸν *Kingius* etiam interseruerat. & deinceps ad, Λέοντος δὲ f. πόδας καὶ στῆθος) τὸ π. σ. frustra.

63 Μὴ εὑρίσκοντες] Aug. Cod. μὴ εὑρίσκοντες γὰρ λῦσαι τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο ὑπ' αὐτῆς. Sic forte scripserat Grammaticus; quam vulgo dicebatur εὑρεῖν αἴνιγμα, vel αἴνιγμα λῦσαι· & in ista quidem veteri fabula saepe dicitur Oedipus τὸ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἴνιγμα.

64 Πρῶτον] Vocem vulgatis interieci, sic scriptam in Aug Cod. potuerat absque eo restitui; nam in Edd antiquis leguntur: ἃ ἄνω διασπαράξασα· non intellectam literam deinceps omiserunt, numeri compendium. Praeterea paulo ante, ἱστόρηται, & ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι, Codex idem subministravit.

65 Κατὰ τὸν Οἰδ.] Aug Cod. τοῦτο δὲ φησὶ διὰ τὸν Οἰδίποδα· in eumdem usum κατὰ nonnunquam adhibetur: vid. *G. Raphelii* Annot. in N. T. II. p. 230, 390. & *Hor. Vitringa* Anim. ad *Vorstium* p 222, 223. —— Paulo post Ms. τὸ μὴ καλῶς γενόμενον

822 Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ καλόν, οὐδὲ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλόν, οἱ παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον γενόμενοι, ἀλλὰ κατάρατοι καὶ [65] ἀνόσιοι.

† Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἤγουν, ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, καλοὶ δηλονότι. †

824 Σπόραι ὁ γ' ἦλθε λέχος] Πατρὸς γὰρ σπόραι μὲν εἰς λέχος ἦλθεν. ὅ ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ Οἰδίποδος.

825 Ἔτεκες, ὦ γᾶ] Ταῦτα ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ ἀνακλητικῶς περιφέρεται. μακαρίζουσι τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας τὰς Θήβας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἔτεκές ποτε, ὦ γᾶ, γένναν θεόντοφυῆ σπαρτῶν τῶν ἀπὸ τοῦ φοινικολόφοιο δράκοντος, ὡς ποτε ἐκτήσαμεν διὰ τὸ βάρβαρον ἀκοὴν ἡμῶν, ἐν τῇ πατρίδι ἔσται.

826 ‡ Ἀκοάν] Ἀκοὴ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀκουόμενον, ὡς ἐν ἄλλοις αἴσθησις, τὸ αἰσθητόν, καὶ ὁ νοῦς, τὸ νοούμενον. ‡.

827 Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος] Τὸ ἀπὸ φοινικολόφοιο δράκοντος [67] συντακτέον, θηρότροφον δὲ γένναν, περιφραστικῶς τοὺς σπαρτούς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίου τοῦ δράκοντος ἐγεννήθησαν. τάσσεται δὲ τὸ Τραφῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐξηθῆναι, καὶ ἀναδοθῆναι ἀπὸ τῆς γῆς.

828 Κάλλιστον ὄνειδος] Κάλλιστον κλέος ταῖς Θήβαις αὐτοὺς τοὺς σπαρτοὺς φησί. ἔστι δὲ τὸ ὄνειδος τῶν μέσων λέξεων, ὡς καὶ τύχη, καὶ δόλος, καὶ ζῆλος.

Ὄνειδος] Κλέος, ἐγκώμιον.

829 † Ὑμεναίους] Φασίν, ὡς ὅτε οἱ θεοὶ εἰς τὸν τῆς Ἁρμονίας γάμον παρεγένοντο, ᾆσαι αὐτοὺς ᾆσμα εἰς τιμὴν τῶν νυμφίων· τοὺς ὑμεναίους τοίνυν ἢ ἀντὶ τοῦ γάμους νοητέον, ἢ ᾠδὰς γαμικάς. †

830 „ Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας] Καὶ τοῦτο εἰς εὐδαιμονίας, φησί, λέγων ταῖς „ Θήβαις συνέβη, τὸ ὑπὸ τῆς λύρας Ἀμφίονος τειχισθῆναι."

832 „ Διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν διδύμων ποτα- „ μῶν τῆς Δίρκης ἥτις σχιζομένη τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ, δύο ἀποτελεῖ ποταμούς, „ οὓς καὶ Διδύμους ἐκάλεσαν, ἐπεὶ [68] ἐξ ἑνὸς οἱ δύο ἀποτελοῦνται."

„ [Ἄλλως] Ἥτις Δίρκη εἰς δύο σχιζομένη, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ, πεδία κα- „ ταρδεύει. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ δύο ποταμοί, ἥτε Δίρκη καὶ Ἰσμηνός."

832 ‡ Διδύμων ποταμῶν κ. τ. λ.] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς· δύο γὰρ ποταμοὶ διαιροῦνται ἀπὸ τῆς Δίρκης, ὁ Ἰσμηνός, καὶ ἡ ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλουμένη Δίρκη. ‡

833 Χλοεροτρόφον] Βοτανοτρόφον.

834 Πρόπαρ] Τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ.

835

μενοι οὔποτε ἐπαινέσομεν· οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γέγονεν, ὅ ἐστι καλόν.

66 Ἀνόσιοι] Hanc vocem in Aug. Cod. sequebantur ista: Οὔτε οἱ ἄγαθοι παῖδες; μητρὶ λόχευμα.

67 Συντακτέον] Aug. Cod. συντακτέον, θηροτρόφον δὲ γ. —— paulo post: ἐτέχθη-

σαν· τάσσεται δὲ τὸ Τραφῆναι καὶ ἐπὶ τοῦ γενν. ἢ περὶ τοῦ αὐξηθῆναι καὶ ἀναδοθῆναι.

68 Ἐξ ἑνός] A me restitutum, pro scripta lectione: ἐπεὶ οἱ ξένοι οἱ δύο α. Quae paulo ante leguntur voces τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ illinc rectius eiicerentur, inferius suo loco collocatae.

835 Ἰὼ θ' ἁ κερόεσσα] Καὶ [69] ἡ κερασφόρος Ἰὼ τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἐγέννησε.

837 Μυριάδας δ' ἀγαθῶν] [70] Δεῖ δὲ φησὶ φράσαι συντόμως ἡ πόλις αὕτη μυρία ἀγαθὰ καὶ νίκας συνῆπτε, εἰς ἄκριν ἐν τῷ πολέμῳ παρελήλυθεν ἀνδραγαθημάτων. ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ οὕτως μακαρίαν, σὺν ἀπεικὸς τοὺς ἐπελθόντας πολεμίους ἀπώσασθαι. ἡ οὕτως, ἤδη τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα, [71] καὶ ἄλλας ἄλλοις ἀμειψαμένη νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν, ἐπὶ ἀγωνίσμασι πολεμικοῖς.

837 ,, [Ἄλλως] Ἡ δὲ πόλις αὕτη πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄλλας δεξαμένη μυριάδας
,, ἀγαθῶν, νῦν ἐν κινδύνοις ἄκροις ἕστηκεν."

841 Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ] Μαντὼ ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ [72] τοῦ Τειρεσίου.

‡ Τυφλῷ ποδί] Τῷ μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν ὁδηγουμένῳ. ‡

842 ‡ Ναυβάταισιν ἄστρον ὡς] Καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῶν νεῶν τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπει τὰ σιδήρεια. ‡

843 ‡ Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν] Τὸν πόδα τὸν ἐμὸν ἐκτείνουσα, ἀσφαλιζομένη. ‡

846 Οὓς ἔλαβον] Οἱ γὰρ οἰωνοσκόποι ἐν δέλτοις ἐσημειοῦντο τὰς πτήσεις, ἵνα διὰ μνήμης ἄγοιεν. εἰ δὲ τυφλὸς ἦν, μὴ θαυμάσωμεν. ἡ γὰρ θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα, ἐσημειοῦτο τὰς πτήσεις. φασὶ δὲ αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀρίστην μάντιν γενέσθαι.

† Οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν] Ἀποροῦσί τινες, πῶς τυφλὸς ὢν ὁ Τειρεσίας ἠδύνατο κατα-

69 Ἡ κερασφόρος] Aug. Cod. Καὶ ἡ Ἰὼ κερατοφόρος, ἥτις ἐγέννησε τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων, καὶ ἔσχε (ἢ ἔσχε;) μυριάδας ἀγαθῶν ἀντὶ κακῶν.

70 Δεῖ δὲ φησὶ φράσαι.] Cur, obfecro, Δεῖ; Hic quidem vetus lectio prorfus fuit in Edd. obliterata. Sic Aug. Cod. συνελόντι δὲ φασὶ φράσαι συντόμως, ἡ πόλις αὕτη ἡ μυρία ἀγαθὰ καὶ νίκας συνάψασα, omittuntur intermedia τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα. —— Reftituendum: Συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, ἡ πόλις αὕτη, ἡ —— *Ut vero paucis*, inquit vetus enarrator, *dicam*. Graece fcientibus notiffima forma loquendi Συνελόντι δὲ φράσαι, vel εἰπεῖν, *ut dicenda paucis abfolvam*, *ut verbo dicam*: non optimi quique veterum duntaxat, fed & recentiores ita loquuntur: *M. Antonin.* II, §. 17. συνελόντι δὲ εἰπεῖν, πάντα τὰ τοῦ σώματος ποταμός. *Athen.* XIII, p. 611. B. συνελόντι δὲ εἰπεῖν κατὰ τὸν Σολέα Κλέαρχον —— βίον κυνικὸν τῷ ὄντι ζῇ. Quia vulgo frequentius in talibus συντόμως ponebatur, hoc in alterius locum hic fuerat fubftitutum, aut forte primitus ad alterum adjectum, ut e Cod. liquet Aug. *Alexidis* est Comici, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν· *Anaxilae* rarior ellipfis in his apud *Athen.* XIII, p. 558. E. —— συντεμόντι δ', οὐδὲ ἓν Ἐσθ' ἑταίρας, ὅσαπερ ἔστι θηρί', ἐξωλέστερον.

71 Καὶ ἄλλας ἄλλοις ἀ.] Scribendum arbitror: καὶ ἄλλα ἄλλοις ἀμειψαμένη vel ἄλλας ἄλλαις fcilicet εὐτυχίας vel ἀγαθῶν μυριάδας. Aug. Cod. κ. ἄλλας ἄλλοις ἀ. νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν. Qui Codicem ad Ed. *Hervag.* contulit vir Graece peritiffimus adfcripferat ad voces ἐπὶ ξηροῦ (fic vulgabatur ante *Barnefium*) fequentia: ,, *ita & in Mf. fed* ,, *legendum* ἐπὶ ξυροῦ, *in acie novaculae*, ,, παροιμιακῶς. *apud Herodotum*, *Homerum*, ,, *Longinum &c.*" *Herodotea*, VI, c XI, ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, *Longinus* adhibet π. Υ. Sect. XXII, 4. ubi notat *Iac. Tollius*. Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα κεῖται dixit Epigrammatographus apud *Plutarchum* de *Herod.* Malign. p. 870 E. Paulo rarius *Euripidis* illud in Phoen v. 1088. quaerenti Iocaftae, Ἥλθον δ' ἐπὶ πρὸς κίνδυνον Ἀργεῖοι δορός; respondet nuntius Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν.

72 Τοῦ Τειρεσίου] Aug. Cod. κ. ἐ. ἡ θυγάτης

καταλαμβάνειν τὰς τῶν ὀρνίθων πτήσεις; καὶ φασὶν ὡς ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐπιτήδειος οὖσα, ἔλεγεν αὐτῷ τοιῶσδε καὶ ποιῶσδε πέπονθε τὸν ὄρνις· ἐκ τούτου οὖν ἐκεῖνος ἐμαντεύετο· φασὶ δὲ καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ μάντιν ἄριστον γενέσθαι τὴν θυγατέρα. †

847 „ Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν] Τόπος Θήβης ὁ θᾶκος, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρε-
„ σίας. [73] ἡ σκίμπους ἐν ᾧ καθεζόμενος ἐμαντεύετο."

848 Τέκνον Μενοικεῦ] Εἰπέ μοι πόσου διάστημά ἐστιν ἡ ἔμπροσθεν ὁδὸς τοῦ ἄστεος· ἐντὸς γὰρ τοῦ ἄστεος τὴν πορείαν ἐποιοῦντο. διὰ τοῦτο φησίν, ἡ τοῦ ἄστεος ὁδός.

850 ‡ Ἐμὸν κάμνει γόνυ] Ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν [74] μόλις ἐλθών, εἶτα οὔπω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ νῦν ταύτην μετακληθεὶς ἔρχομαι τὴν ὁδόν. ‡

853 Ἐξορμίσω] Γράφεται καὶ ἐξόρμισαι, ἀντὶ τοῦ στῆσον τὸν σὸν πόδα. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν νηῶν, τῶν εἰς λιμένα καταγομένων.

853 „ [Ἄλλως] Ἐξορμίσαι] Λείπει τὸ ἐστίν, [75] ὥστε ἐξορμίσαι τὸν πόδα ἐστίν· ἢ
„ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμιζον, στῆσον."

854 Ὡς πᾶσ' ἀπήνη] Ὥσπερ γὰρ ἅμαξα, μὴ ὄντος τοῦ κινοῦντος ἰσχυροῦ, ἀκίνητος μένει, οὕτω καὶ πρεσβύτης, εἰ μή τις αὐτὸν ἀνακουφίζει, ἑαυτῷ χρῆσθαι οὐ δύναται.

855 † Κουφίσματα] Χειραγωγήματα. †

856 „ Εἶεν] Διῃρημένως ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίρρημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκ-
„ τικόν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν."

857 „ Οὕτω λελύσμεθα] Τοῦ διό σε κεκλήκαμεν. Ἀλλὰ σύλλεξαι, ἀντὶ τοῦ
„ [76] ἀναλάμβανε σαυτόν, ἀνακτῆσαι τὴν δύναμιν."

858 Καὶ πνεῦμ' ἄθροιζον] Διὰ τοῦτο πνεῦμα αὐτὸν ἀθροῖσαι φησίν, ἵνα τὸ ἔνδον ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῷ συμβαῖνον θερμότητα ἀναψύξῃ διὰ τοῦ ἔξωθεν πνεύματος.

Κάπος] Νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ [77] ἄπος
τὸ

της Τειρεσίου, καὶ πρὸς ἐκεῖνον λέγει τοὺς Τειρεσίας. an λόγους λέγει Τειρεσίας;

73 Ἢ σκίμπους] Haec meliora Codex praebuit Aug. una cum praecedentibus, quae ſic in Edd. legebantur: οἱ δὲ Θᾶκοι τόπος Θήβης, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας. ubi Mſ. τόπος Θήβης ὁ θᾶκος· vir D. poſuerat: f. Θηβαΐς· his, nec mirum, offenſus: in Scholiis ad *Sophoclis* Antig. v. 1011, ſimiliter legitur: Θᾶκος, τόπος οὕτω καλούμενος. Illud inter commenta retulerim Grammaticorum. *Pauſanias* Thebis locum invenit, οἰωνοσκοπεῖον Τειρεσίου καλούμενον, IX, p. 741. *auguraculum Tireſiae.* Quaevis *ſedes* θᾶκος, ſive θῶκος· *Sedem capere* proprie dicebantur *augures*: hoc ubi docet *Deſ. Heraldus* I Digreſſ. xx, p. 236. inde, inquit ἱεροὺς θάκους *appellat Tireſias in Phoeniſſis Euripidis, quibus ſedens capiebat auguria. Sellam vaticinam* vocat augur Tireſias παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον, in *Soph.* Antig. v. 1011. *Euripides* Bacchis v. 347. Ἐλθὼν δὲ θάκους τοῦσδ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ. hanc in Tragicis formam alteri praetulerim: Θάκος & θῶκος quo fonte fluant vir Summus docuit ad *Heſychium* in v. Θαᾶκον.

74 Μόλις] Interſertum e Leid. Cod. indidem ἔρχομαι repoſitum pro ἔρχεται. Aug. tamen Cod. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηναίων [illegible] ἔρχεται [illegible].

75 Ὥστε ἐξορμίσαι] Mſ. ὡς τὸ ἐξόρμιζαι: corrigere perverſa non dubitavi.

76 Ἀναλάμβανε] Repoſitum pro ſcripta lectione λάμβανε· bis eamdem mendam ſuſtulit ex Epheſiacis *Xenophontis T. H.* Miſcell. Obſ. VI, p. 293. conf. Miſcell. Obſ. Novae, T. VI, p. 501.

77 Ἄπος] Scripſerat, ni fallor, Ἄπτος [illegible].

τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, [78] ὡς καὶ τοὺς ὀλέθρους ἐν Καλλιμάχῳ.

859 Κάτω πάρειμι] Γράφεται καὶ παρεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι.

861 Πόλεμος Εὐμόλπου] Ἐπίτηδες πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀθηναίων ἀνακεχρόνισται [79] τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Ἄλλως. Τέσσαρσι γενεαῖς τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου πρεσβύτερος ἐστιν Εὐμόλπου ὁ πρὸς Ἐρεχθέα πόλεμος. Ἐρεχθέως μὲν γὰρ [80] Κέκροψ ὁ β΄. τοῦ Πανδίων, τοῦ Αἰγεύς, τοῦ Θησεύς, ὁ τῶν ἐν τῇ Καδμείᾳ πεσόντων τὰ σώματα ἀνελόμενος. ἦν δὲ ὁ Εὔμολπος Θρακῶν βασιλεύς, ὃς λέγεται ἐλθεῖν εἰς Ἐλευσῖνα, ἐπὶ τὸ μυηθῆναι τὰ Ἐλευσίνια· καὶ πρῶτος ἱστορεῖται ξένος μυηθῆναι· διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχοντες ἐγίνοντο ἱεροῖσιν Εὐμολπίδαι Ἀθήνησιν. [81] οὗτος συνεμάχησεν Ἐλευσινίοις, στασιάζουσι κατὰ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως. καὶ ἡττηθεὶς ἐφονεύθη· ὕστερον δὲ κατὰ πυθόχρηστον ἐτιμήθη. καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἱερώθη, διὰ τὸ πρῶτον τὰ Ἐλευσίνια μεμυῆσθαι. τινὲς δὲ υἱὸν Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον φασίν, ὅς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς διὰ τῆς ἐλαίας, τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν.

† Πό-

78 Ὡς καὶ τοὺς ὀ.] *Barnesius* corrigendum putat κᾶτος δίπλεθρον. *Bentlejus* ad *Callim.* Fragm. ccccv, „ *An pro* καὶ τοὺς ὀλέθρους „ *legamus* καὶ ἄπος πλεθριαῖον, jugeri longi„ tudo. *Nam apud Euripidem* κᾶπος *se*„ *cundum Grammaticos est* καὶ ἆτος." Hic nollem destitueremur Aug. Codice; nam vera lectio nondum fuit detecta.

79 Τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντα] Aug. Cod. τέτρασι γενεαῖς (poni poterat τετράσι γενεῶν) τοῦ Θηβ. πολ. in quibus male deficit participium προὔχοντα, necessarium ad hanc sententiam perficiendam: τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου ἀνακεχρόνισται· rectius forte scripsisset μετακεχρόνισται· *quae quatuor generationibus ante bellum evenere Thebanum sciens in haec tempora transtulit.* vid. *Ios. Scaliger.* Anim. in *Euseb.* p. 41, A. Sed ἀναχρονίζειν & ἀναχρονισμὸς in talibus frequentant Grammatici: sicut hic, ἀνακεχρόνισται legitur in *Schol.* ad *Eurip.* Hippol. v. 231. Πώλους Ἐνέτας] Ταῦτα ἀνακεχρόνισται· ἐδέπω γὰρ Ἕλληνες ἐχρῶντο ἵπποις· addendum Ἐνεταῖς, vel Ἐνετικοῖς. ex *Eustath.* in Il. Β, p. 273. 38. ubi meminit & Εὐριπίδου, ἀναχρονίσαντος τὴν τοιαύτην ἱππικὴν εἰς τὰ Ἡρωϊκά. Saepius legitur in huiusmodi veterum Criticorum notis ὁ τρόπος ἀναχρονισμὸς, vel ἀναχρονισμοῦ τὸ σχῆμα· tegunt his vocibus peccata veterum.

80 Κέκροψ ὁ β΄] Silet *Barnesius*, in cuius editionem haec primum recepta transierunt in illas *Piersii Kingiique*. Ex historia repetitum arbitror a *Barnesio* Cecropa II, Erechthei F. non e Scholio Mſ. Ut in Edd. hic in Aug. Cod. legebatur Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Πανδίων, τοῦ Αἰγεύς, τοῦ Θησεύς, ὁ τῶν ἐν τῇ Κ. π. τ. σ. α. vulgatis perspicacissimus *Ios. Scaliger* usus l. c. nihil tamen monuit interserendum: &, si retrocedendo numeres a Theseo, quarta figetur in Erechtheo generatio. Πανδίων Ἐρεχθέως audit *Eusebio*: vid. *Meursius* de Reg. Ath. II, c. 15.

81 Οὗτος συνεμάχ. Ἐλευσινίοις] His usus est *Io. Meursius* Att. Lect. VI, c. XXI. de Reg. *Athen.* II, c. VIII, p. 109. Vicina, quantum memini, non attigit in Eleusiniis. —— Quod scribit Schol. ab isthoc *Eumolpo* Thrace Atticos *Eumolpidas* originem duxisse, vix credibile videtur. *Photius* Lex. Mſ. [Εὔμολποι] ἐλέγοντο τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θράκης ἐπιστρατεύσας, ὃν οὐ προσποιοῦνται (id est ἰδιοποιοῦνται, *quem non agnoscunt* tanquam suum) οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀστυόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηιόπης. sic emendatius paulo scribi poterunt, quam pic-

† Πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς] Ὃν τὸ δόρυ τοῦ Εὐμόλπου ἐποίει. Ἄλλως. Εὔμολπος ὁ τῆς Θρᾴκης βασιλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀμυνόμενος Ἀθηναίοις, ὡς ἐπιτιθέντος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς [82] Ἀθηνᾶς τῆς περὶ τῆς πόλεως χώραν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν· μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἑκὼν αὐτοὺς τοῦτον διέλυσεν, οὐ νενικηκότων Ἀθηναίων, καὶ καλλινίκων γενομένων, ὥς αὐτός φησι. †

862 ‡ Ἔθηκ'] Ἐσήμηνα. ‡

863 Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον] Χρυσοῦν στέφανον εἶπεν, ἐπειδὴ στεφάνους ἔχουσιν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα νικῶντες [83] ἀναδέωνται.

864 ‡ Ἀπαρχὰς] Ἀπαρχὴ κυρίως ἐπὶ καρπῶν, ὅταν πρὸ παντὸς ἄλλου τῷ Θεῷ τις ἀποτέμνηται καὶ ἀναθῇ μοῖραν. ‡

865 „ Οἰωνὸν ἐθέμην] Σημεῖον ἐθέμην δὲ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφόρα σου
„ στέφη.

865 ‡ Καλλίνικα σὰ στέφη] Ἤγουν τὸν σὸν στέφανον, τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι. ‡

872 Ἐτεοκλέους μὲν] Προεῖπεν ὁ Ἐτεοκλῆς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τοῦ μάντεως.

Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται.
Ἐγὼ δὲ πάχιστα μάντιν ἐμεμψάμην.

ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα.

875 Ἐξ οὗ 'τεκνώθη] Τέκνου πατὴρ ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ ἐτέκνωσε. καὶ ἀπαριθμεῖται τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου. ἀπὸ τοῦ Λαΐου γὰρ ἀρξάμενος, κατέβη εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην.

875 ‡ Βίᾳ θεῶν] Μὴ βουλήσει τῶν θεῶν. ‡

877 Αἱ θ' αἱματωποὶ] [84] Καὶ ἐξ οὗ ἐγένοντο αἱ ᾑμαγμέναι καὶ πετρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν πυφλώσεις. ‡ Διαφθοραὶ αἱματώδεις ‡

878 Θεῶν σόφισμα] Ἀντὶ τοῦ [85] παραλογισμὸς, ἡ ἐπίνοια θεῶν, ἵνα πᾶσι δειχθῇ μὴ παρακούειν θεῶν.

Κἀπίδειξις] Καὶ ἀπόδειξις, ἤγουν παραίνεσις εἰς τὸ μὴ παραβῆναι τὸ θεῖον.

‡ Κἀπίδειξις Ἑλλάδος] Καὶ ἔνδειξις αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. ‡

prostant vulgata. Hic Musaei Deïopesque filius, ceremoniarum antistes, ortum dedit Eumolpidis, καταδείξας τὴν μύησιν καὶ ἱεροφάντης γεγονὼς, ut scribit Androtion apud Schol. Soph. ad Oed. in Col. v. 1047. Scholion transscripsit Menagius in Laërt. I, §. 3. quo Meursius iam fuerat usus Eleusin. c. II.

82 Ἀθηνᾶς] Positum pro Ἀθηνᾶ paulo ante ἀμυνόμενος, e Leid. Ms. Hic commodum recordor in Scholio veteri, quod praecessit, repositum quoque nomen Ἀθηνᾶς ex Aug. Cod. pro Ἀθήνης· ubi plene egitur: ὃς ἐπῆλθεν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· praeterea Cod. Aug. ὡς ἐπῆλθεν ὑπὲρ τῆς Ἀ. utrumque forsan genuinum: ὃς, (Neptunus) ὡς ἐπῆλθεν —— τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν. conf. Io. Meurs. de Reg. Athen. II, c. VIII, p. 110, in his excerpendis minus diligenter versatus.

83 Ἀναδέωνται] Cod. Aug. ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδῶνται ἢ ἀναδήσωνται. posuit ista duo veram lectionem ἀναδέωνται non assequutus.

84 Καὶ ἐξ οὗ ἐ.] His omissis, quae nullius sunt pretii, Cod. Aug. ᾑμαγμέναι καὶ τετριμμέναι τῶν ὀφθαλμῶν αἱ τυφλώσεις.

85 Παραλογισμὸς ἢ] Interserta sunt ex Aug. Cod. —— Μὴ παραγνῶναι θεῶν, non temnere Divos.

880 Ὡς δὴ θεοὺς] [86] Ὡς δὴ μέλλοντες ἐκ τούτου τοῦ τῶν θεῶν κρίσιν καὶ ἀγανακτοῦσιν ὑπερεχούσαι καὶ μέχρι τούτου στάσιν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦ συγκλείειν τὸν πατέρα περιτρέχοντας. κεχαρισμένον δὲ ἦν τοῖς θεοῖς, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἀλλήλους ἀποκτεῖναι

881 Ἥμαρτεν ἀμαθῶς] Ἀπέτυχεν ἀπαιδεύτως.

882 Οὔτ' ἔξοδον] Ἐλευθερίαν προέρχεσθαι τῆς οἰκίας.

882 „ Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, κ. τ. λ.] Καθεῖρξαν, φησὶν, αὐτὸν, οὔτε τινὰ τιμὴν ἀποδιδόντες αὐτῷ, οὔτε παρελθεῖν που συγχωροῦντες, καὶ τοῦτο χαίρειν θυμηθεὶς „ αὐτοὺς κατηράσατο, ὅτι τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει καὶ [87] προσωνείδιζον. "

883 Ἐξηγρίωσαν] Εἰς θυμὸν ἐκίνησαν.

Ἐκ δ' ἔπνευσ'] Ἐξεφώνησε κατ' αὐτῶν ἀρὰς χαλεπὰς τυφλὸς ὤν.

884 Καὶ πρὸς ἠτιμασμένος] Σὺν τούτῳ δὲ καὶ καταπεφρονημένος, καὶ ὑβριζόμενος.

885 Ἁ 'γώ] Λείπει [88] διὰ, δι' ἃ λέγων· τὸ δὲ οὐ ἀπὸ κοινοῦ. ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ, ἐμισήθην ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.

886 Εἰς ἔχθος ἦλθον] Γράφεται καὶ, Εἰς ὄχλον ἦλθον, ἀντὶ τοῦ εἰς ὀχλήσιν.

887 Αὐτόχειρ] Ἀντὶ τοῦ, αὐτοχείρως ἀμφότεροι φονευθήσονται.

‡ Ἄλλως. Αὐτόχειρ θάνατος κυρίως, ὃν αὐτὸς ἑαυτόν τις θανατώσει. ἐνταῦθα δὲ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀλλήλων αὐτοὺς θανατωθῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ χειρῶν ἄλλων, αὐτόχειρα θάνατον ἐκάλεσε, μετασχήσας ἠρέμα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. ‡

889 Μίξαντες] Συγκεράσαντες.

893 Ἐκεῖνο μὲν γὰρ] [89] Ἔθος ποιητικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος,

Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν.

καὶ Μένανδρος,

Ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκων ὦ τοιχώρυχε.

893

86 Ὡς δὴ μέλλοντες] Sic recte *King*. corrigit vulgatam μέλλοντος· Aug. Cod. μέλλοντας ἐκ τούτων θεῶν ἔρισιν ὑπερσχήσειν, καὶ μέχρι τούτου στάσιν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τὸ σ. τ. π. περιτρέχοντας. κ. δ. η. τοῖς θεοῖς. horum nonnulla substitui vulgatis: οἰόμενοι στάσιν —— τοῖς θεοῖς.

87 Προσωνείδιζον] An legendum προσωνειδίζοντο; Forsan olim positum: Νοσῶν τε] Τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει, καὶ προσωνειδισμένος.

88 Διὰ] Scribendum usitato more λείπει ἡ Διά.

89 Ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι] Haeccine versum spectarent 893, quo referuntur? Sed hoc versu γὰρ usitata ponitur significatione, neque orationem orditur Tiresias. Operae pretium erit mirum in modum truncata descripsisse, quae praebet optimus alias Codex Aug. ad v. 891, Σὺ δ' ὦ τάλαινα] Ἔθος ποιητικὸν ἀπὸ τοῦ ὦ ἄρχεσθαι, Ὅμηρος, ὦ φίλοι ἐποιχόμενοι, καὶ Μένανδρος, ἐν γειτόνων ὦ τοιχωρύχε. Sic solent a sciolis non intellecta depravari: vetus adnotatio referri debet ad versum 874, Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι Κρέον. hunc in modum restituenda: Νοσεῖ γὰρ] Ἔθος ποιητικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος, (Od. K, 226.) Ὦ φ. ἐ. γ. τ. ἐ. μ. ἱ. καὶ Μένανδρος,

Ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκων, ὦ τοιχώρυχε.

Editiones plerasque occuparat οἴκων in versu *Menandri*; commodam, quam restitui, lectionem erranti *Clerico* debemus, a *Bentlejo* petitam ex Ed. veteri Scholiorum mibi

893 „ Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν] Πρωτεῦον, αἱρετώτερον. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ φησὶν „ ἦν πρῶτον τῇ πόλει ἰᾶσθαι, ὥστε μηδένα τῶν [90] Οἰδιποδαγένων, διὰ τὸ ἀσεβεῖς γε- „ γενέσθαι μήτε βασιλέα τῆς χώρας γενέσθαι, μήτε ὅλως πολίτην, ὡς ὑπὸ δαιμόνων „ κατεχομένους "

89[5] † Μηδένα πολίτην] Ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἦν ἄριστον, μηδένα ἀπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδί- ποδος ἄνακτα εἶναι τῆς χθονός, μηδὲ πολίτην. ἀντὶ τοῦ οἰκήτορα. Πολῖται, οἱ πόλιν οἰ- κοῦντες ἁπλῶς, καὶ ἐν πόλει τὴν ἀναστροφὴν ποιούμενοι. Ἀστοὶ δὲ οἱ ἰθαγενεῖς πολῖται. ὧν αὐτοὶ μὲν ἀνήκουσιν οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὴν οἴκησιν ἔχοντες, τοῖς δὲ ἀστοῖς οἱ ξένοι †

896 Ἐπὶ δὲ κρεῖσσον] Ἐπικινδυνέστερον τὸ κακόν. [91] Ὅμηρος, ἐπὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

899 „ Πικρὸν τι τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις] Εὐτυχίαν, τὸ ἐκ τοῦ αὐτομάτου „ περιστάμενον. Ἔστι δὲ φησὶ λυπηρὸν τοῖς εὐτυχοῦσι δεσπόταις τὸ δοῦναι φάρμακον τῆς „ σωτηρίας τῇ πόλει. "

903 † Μὴ ἀπλαμβάνου] Μὴ κάτεχέ με. †

904 † Τί φάσκεις] Διὰ τί σπουδάζεις ἀπέρχεσθαι †

904 † Ἡ τύχη σ' ἀλλ' οὐκ ἐγώ] Ἡ εὐτυχία φεύγει σε ὡς δυστυχοῦντα. οὐκ ἐγώ· ἤ, ἡ δυστυχία φεύγει σε. καὶ οὐκ ἐθέλει ἐμφανισθῆναι σοι, οὐκ ἐῶσα ἐμὲ εἰπεῖν σοι φανερῶς αὐτὴν ἵνα μὴ σε λυπήσω. †

90[6] „ Βούλει σὺ μέντοι, κἀγὼ βουλήσῃ τάχα] [92] Θέλεις, φησί, νῦν ἀκοῦσαι, „ ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὸ μέλλον σοι γίνεσθαι. τουτέστιν οὐκ ἀρέσει σοι ἡ ἀ- „ κοή, ἀλλ' εὐθέως μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. Νῦν ἀκοῦσαι ἐπείγῃ, ἐπειδὰν δὲ „ ἀκούσῃς ἅπαξ οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέναι "

907 † Καὶ πῶς πατρῴαν] Ἡ πρὸς τὸ πᾶς στίξας τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν, ἢ τὸ πᾶν κατ' ἀπόφασιν. †

† Σῶσαι] Κινδύνων ῥύσασθαι †

909 „ Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;] Ἀντὶ τοῦ εἰς ποῖον ἄλλο, οἷον, „ περὶ οὐδὲν ἄλλο δεῖ σπουδὴν ἔχειν πλείονα, ἢ [93] περὶ τὸ σώζειν ἕκαστον τὴν πα- „ τρίδα. καὶ Ὅμηρος,

Εἷς

hi quidam ignota, Emend. in *Menand.* p. 83. S[illegible] ille mor[illegible] exp[illegible] ver[illegible] [illegible]culi sententiam *Ex[illegible]*, vel *simile quid* requiri Supplemento versus non egeret, ita scriptus:

[illegible]

E[illegible] perfici[illegible] Potuit ita *Men[illegible]* Con[illegible] ordiri: [illegible] *P[illegible]* [illegible] Multo [illegible] frequentius apud Att[illegible] quis dicitur [illegible], *[illegible]* [illegible] Attic[illegible] *Ber[illegible]* *Alciphron.* p. [illegible] & *Kuster.* ad *Aristoph.* [illegible]Plut. v. 435. ubi memoratur ὁ καπηλ[illegible], ἡ [illegible] τῶν γειτόνων, sicut in *Nicostrati* versu ὁ κά- πηλος ὁ ἐκ τῶν γειτόνων, *Athen.* XV, p. 700. B.

90 Οἰδιποδαγένων] Haec, opinor, forma vocis Doctis displicebit in grammatico; quem ego quidem scripsisse suspicor: μηδένα τῶν Οἰδίποδος ἐκγόνων.

91 Ὅμηρος] Il. Λ, 756. Scholion, ut hic legitur in Aug. Cod.

92 Θέλεις. φησὶ κ. τ. λ.] Emendata scripsi, quae sic legebantur in antiqua [illegible]: [illegible]

93 Περὶ τὸ κ. τ. λ.] Haec in Edd. legebantur

Εἰς οἰωνὸς ἄελπτος ἀμείψασθαι περὶ πάτρης.

912 * Ἐπάγειν] Ἐπάγειν λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λέγων εἰπὼν, εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἐπάγῃ. καὶ ὅταν ἄγῃ τίς τι κατά τινος. καὶ Ἐπάγεται λόγος, ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ δηλοῦται. Ἐπάγεταί δέ τις δοῦλον ἐπὶ ἐνεργείας, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει. *

913 † Ἄπεσι] Τὸ ἀπεῖναι καὶ τὸ ἀφίστασθαι, καὶ ἐπὶ τόπου λέγεται, καὶ ἐπὶ πράξεως, καὶ ἔτι ἐπὶ πραγματικοῦ, δηλοῖ δὲ τὸ [94] κεχωρίσθαι μόνον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ τὸ διάστημα, ὅτι μακρὸν ἢ βραχύ. †

916 Βέλος πάρεστι] [9] Τὴν διήγησιν ἔδει, φησὶ, μὴ ἀντικρὺ τοῦ Μενοικέως λέγειν, ἤτοι τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἐπράχθη ποιεῖ, [96] Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι. λέγει δ' ἄν τις, ὅτι [97] γενικόν ἐστι τὸ παρὸν σωπᾶν, καὶ φιλόδοξον, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν προΐεσθαι ὑπὲρ εὐκλείας.

918 ‡ Θεσφάτων] Θέσφατα, θεσπίσματα, χρησμοὶ, τὸ αὐτὸ, ἐλέγοντο δὲ ἐπὶ θεῶν· Μαντεῖαι δὲ καὶ μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων ‡

920 * Σφάξαι Μενοικέα] Ὁ Μενοικεὺς Κρέοντος ἦν υἱὸς βασιλέως Θηβῶν· πολεμουμένης οὖν τῆς ἰδίας πατρίδος τῆς Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν καὶ τοῦ στρατοῦ Πολυνείκους, ἐχρησμοδότησε Τειρεσίας μάντις ὢν, παραυτὰ παύσασθαι τὸν πόλεμον, καὶ ἔσεσθαι

bantur, excepta voce ἕκαστον· versus etiam *Homeri*, ex Il. M, 243. Priora tantum in Aug. Cod.

94 Κεχωρίσθαι μόνον] Leid. Mſ. κεχωρισμένον, & paulo poſt recte: διάστημα μακρὸν ἢ βραχὺ pro ὅτι μ. ἢ β.

95 Τὴν διήγησιν] Aug Cod. Ἔδει, φησὶ, μὴ ἀντικρὺ τῷ Μενοικέως (Edd. ——— κέως) λέγειν τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ.

96 Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι] *Euripidea* ſunt in Ione v. 1521,

Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω.

quidni legi potuit olim: ἐς οὖς σοι τ. λ. ε. θέλω; *Rich. Dawes* Miſcell. Crit, p. 106. loca Tragicorum diligenter collegit, in quibus illud εἰς οὖς legeretur, uno tantum omiſſo, quem ſervavit *Plutarch.* de Curioſ. p. 518.

Οἴμοι· τὸ κακὸν τῆς εὐτυχίας.
Ὡς μᾶλλον ἐς οὖς φέρεται θνητῶν.

mihi quidem *Sophoclis* videntur anapaeſti, cuius in Aj. v. 149, λόγους ψιθύρους πλάττων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσι Ὀδυσσεὺς, Καὶ σφόδρα πείθει· nec mirum; *pronis* enim *auribus accipimus* λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα, *Lucian.* de Calum. non tem. cred. T. II, p. 151, 152. in quibus corrigendis Clariſſimi conſpirant duumviri *Solanus* & *Gesnerus*. Uſitata forma loquendi *Lucian.* Necyom. §. 21, p. 485. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησίν. *Artapanus*, προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν, apud *Clem. Alex.* Strom. I, p. 413, 32. *Euſeb.* Προπ. IX, p. 435. A. conf. *Athen.* IV, p. 181. F. 188. F. *Heliodor.* X, p. 489. ἔφη ἡ Χαρίκλεια λάθρα, καὶ πρὸς τὸ οὖς τῇ Περσίνῃ προσκύψασα· ſic corrigendum pro παρὰ τὸ οὖς ——— προκύψ. vid. III, p. 143, VII, p. 326. 336. 355. quibus in locis plerisque verbo προσκύψαι nocet omiſſa litera. *Plato* Euthyd. p. 275, E. *Dionyſodorus* προσκύψας μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὖς· p. 276. D. πάλιν σμικρὸν πρός με ψιθυρίσας· haec admota *Theophraſto*, Char. c. II, dubium non relinquent, quin corrigi debeat πρὸς τὸ οὖς προσκύπτων (vulgatur προσπίπτων) ψιθυρίζειν· adulatoris etiam erat, *leniter inclinare ſeſe*, προσκύπτειν. *Philo Iud.* p. 998. C. ἐπικλίνας πρὸς οὖς. Rarius eſt illud *Iamblichi* de V. P. §. 61. ſive *Porphyrii*: εἰς τὸ οὖς προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ. Pictoris inſtar *Plato* Πολιτ. V. initio, *Polemarchus*, inquit, ἐκτείνας τὴν χεῖρα ——— ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ, προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς.

97 Γενικόν ἐστι τ. π.] Modeſtius erat vulgatae voci γενικὸν literam ι eripere, quam novam ſubſtituere γενναῖον, cum *Barneſio*, quem *Pierſius*, *Kingius*que ſequuntur.

ἔσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων, τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τις ἑαυτὸν δῷ πρὸς ἀναίρεσιν. μαθὼν τοῦτο ὁ Μενοικεὺς, θέλων ἐλευθερῶσαι τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν, δέδωκεν αὐτὸν εἰς ἀναίρεσιν, δίχα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος, καὶ στὰς ἐπ' ἄκρων τῶν τειχέων ἔσφαξεν ἑαυτὸν εἰς σηκὸν σκοτεινὸν φωλεὸν τοῦ δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο

910. ‡ Σφάξαι] Ὁ κοινὸς σφάζω. ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σφάττω λέγεται, ὡς τὸ βράζω βράττω, καὶ τὸ ἁρμόζω ἁρμόττω. ‡

922 Τί φῄς] Γράφεται καὶ οὕτως,

Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;

924 ‡ Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ] Τῷ βραχεῖ ἐναντίον τὸ μακρὸν, τῷ δὲ ὀλίγῳ τὸ πολύ. ‡

925 „ Σοί γε] Σοὶ μόνῳ κακά· τῇ γὰρ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια"

926 ‡ Χαιρέτω πόλις] Οὐ κλύω. οὐκ ἀκούω. Ὀφείλων εἰπεῖν, ὅτι, ὡς θέλει, πραττέτω ἡ πόλις, τὰ κατ' αὐτὴν ὡς θέλει οἰκονομείτω· ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν ἀρχῆς σχήματι, Χαιρέτω, φησὶν, ἤγουν ἐν χαρᾷ ἔστω. Σύνηθες δὲ τοῦτο καὶ τοῖς κοινοῖς, τὸ παραιτεῖσθαι ἕτερον καὶ χαίρειν λέγειν ἐᾶν, εἰ δι' αὐτὸ βλάβη εἰς ἕτερον ἀνακύπτει μείζων. ‡

927 ‡ Οὐκέτ' αὐτὸς] Τὸ αὐτὸς χωρὶς μὲν τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰν δηλοῖ μόνον· μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου ἐνίοτε μὲν ἀναφορὰν, οἷον ὁ δεῖνα ἐποίησε τόδε, ὁ αὐτὸς ἐποίησε καὶ τόδε. ἐνίοτε δὲ ταυτότητα, ἤγουν ὁμοίωσιν ἀπαράλλακτον, οἷον ὁ δεῖνα ὁ αὐτός ἐστι τῷ δεῖνι. καὶ ἀνὴρ ὅδε οὐκέτι ὁ αὐτὸς μένει, ἤγουν συνήλλακται τὴν γνώμην, καὶ οὐχ ὅπερ ἦν ἤδη περὶ τούτου, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀπαραλλάκτως φυλάττει· ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἄρθρον ποιητικῶς. ‡

† Ἐκνεύει] Μετατρέπεται, ἐκφέρεται τῆς πρόσθε γνώμης. †

Ἐκνεύει πάλιν] Ὑποστρέφει εἰς τοὔπισω, ἀναχωρεῖ, ἔξαρνος γίνεται.

929 Ἀπώλεσεν ἢ λέγει] Τοῦτο κατ' ἐρώτησιν ὁ Τειρεσίας φησί.

930 Ὦ πρὸς σε] Λείπει τὸ ἱκετεύω σε

‡ Ὦ πρὸς σε γονάτων] Ὦ Τειρεσία, ἱκετεύω σε πρὸς τῶν σῶν γονάτων, καὶ τοῦ σεβασμίου σοῦ βοστρύχου. ‡

933 Ἀδικεῖν κελεύεις] Προτρέπων με δηλονότι μὴ λέγειν τὸ δίκαιον.

934 † Κατακτενεῖς] Ἀντὶ τοῦ πείσεις ἀποκτανθῆναι. †

935 * Ἄλλοις μελήσει ταῦτ'] Ὁ Τειρεσίας πρὸς τὸ ἀποκτενεῖν ἀπαντᾷ, καὶ φησὶν, ἄλλοις ἔσται τοῦτο διὰ φροντίδος τὸ φονευθῆναι αὐτόν. ὑπ' ἐμοῦ δὲ εἰρήσεται. *

938 „ Θαλάμαις] Θαλάμαι, καταδύσεις. θῆκαι, αἰγιαλοὶ, ἢ κεράμεια, εἰς
„ ἃ ἐμβάλλεται ἅπαντα ἀπόρρητα καὶ εἰς γῆν τίθεται."

941

tur. Idem ſaepe significant Γεννικὸς & Γενναῖος· hoc alteri nonnunquam, ſimilis in illius locum Γεννικὸς perperam fuit ſubſtitutum: vid Celeberr. *Hemſterhuſius* ad *Luciani* Somn. p. 9. Contempl. p. 510.

(‡ Πεπεδασμένος σοῦ βοστρύχου] *Kingius* mendoſi dederat e Mſ. σεβασμίου σοῦ βοστρύχου, corrigens βοστρύχου.

99 Κεραμεῖα] Ita etiam ſcribi malim ἀγγεῖα κεράμεια, εἰς ἃ ἐμβάλλεται· Mſ. ἐμβάλ-

941 Κάδμου παλαιῶν] Λείπει ἡ κατά, ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου, διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν τοῦ Ἄρεως [1] καὶ τοῦ Κάδμου. ἐπ' ἐκδικίᾳ γὰρ τοῦ δράκοντος ἔτι καὶ νῦν μνησικακεῖ τοῖς περιλειφθεῖσι τῶν σπαρτῶν ὁ Ἄρης, ἐπεὶ μὴ ἤμυνον τῷ δράκοντι γεγονότες ἐξ αὐτοῦ, οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, ἔμειναν δὲ τοῦ Κάδμου φίλοι, καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. ὁ δὲ Ἐχίων [2] καὶ τὴν θυγατέρα Κάδμου ἔγημεν· ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. ‡

„ [Ἄλλως] Ὁ μὲν Ἄρης, ὡς λέγουσι, φύλαξ ἦν τοῦ δράκοντος, καὶ ἕνεκεν τούτου „ ὠργίσθη πρὸς τὸ γένος τοῦ Κάδμου."

† Καδμου παλαιῶν] Τὸ Κάδμου κ. τ. λ. οὕτω νόει. ἐκ τῶν παλαιῶν μηνιμάτων καὶ ὀργῶν τοῦ Ἄρεος τοῦ Κάδμου, τουτέστιν ἃ πρὸς τὸν Κάδμον εἶχεν ὁ Ἄρης, φονεύσαντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ δράκοντα. †

944 „ Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Τοῦ δράκοντος, ἢ τῶν γηγενῶν. Καρπὸν δὲ πάλιν, „ τὸν Μενοικέα" ἐλυπεῖτο γὰρ ἡ γῆ, ὅτι τῶν γηγενῶν σπαρτῶν ἐδέξατο τὸ αἷμα.

944 † Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Ἐπειδήπερ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνος Ἄρης ἐλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. †

† Καρπὸν] Καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος. †

946 Χρυσοπήληκα] Ἀπὸ μέρους τῆς πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν.

† Χρυσεοπήληκα] Τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδοθέντας γίγαντας. †

948 „ Ὃς δράκοντος γένυος] Λέγεται, Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν γηγενῶν, ὅτε ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς ὁ Κάδμος ἔσωσε [3] πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργῶν τῇ γνώμῃ τῆς „ Ἀθηνᾶς, εἰς τὸ κτίσαι τὴν πόλιν, καὶ αὐτῷ δίδωκεν ὁ Κάδμος πρὸς γάμον τὴν „ θυγατέρα αὐτοῦ."

949 Λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους] Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, [4] Πέλωρος, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν

λειται. hic quidem uſus nihil facit ad *Euripidem.*

1 Καὶ τοῦ Κ.] *Kingii* correctio, κατὰ τοῦ Κάδμου, potuerat recipi: Mſ. tamen Aug. καὶ τοῦ Κ. in quo paulo poſt non leguntur voces, οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, a recentiore forſan interiectae.

2 Καὶ τὴν θ.] Edd. ὁ δὲ Ἐχίων, καὶ θυγατέρα Κ. Cod. Aug. ὁ δὲ Ἐχίων τὴν θυγ. Κ. reliqui τὸ καὶ, ſignificans *etiam*; articulum e Mſ. recepi; qui praeterea praebebat: ἀλλαχοῦ δὲ τὰ (ſcripſeratne τὴν Σφίγγα; ſicut ad v. 1038.) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι. Ὁ μὲν Ἄρης ——— &c. quae, nullius licet pretii, inde deſcripta nunc proſtant: in his ὠργίσθη poſitum pro ὀργιάζει.

3 Πέντε] Reſtitutum pro πάντας· ſed ne ſic quid in iſta ſincera ſunt, hunc in modum fortaſſe refingenda: Λέγεται, Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν ε΄ γηγενῶν, (ὅ τε γὰρ ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς, ἔσωσε πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργῶν τ. γ. τ. Ἀ. ε. τ. κ. τ. π.) ᾧ καὶ δέδωκεν ὁ Κ. π. γ. τ. θ. α. ——— Edita tum ſequebantur in Aug. Cod. aliter tamen quam vulgo ſic ſcripta: Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς περιλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει· Οὐδαῖος, Ὑπερήνωρ, Ἀγήνωρ, Ἐχίων, Χθόνιος. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως ὁ Κρέων. Ἀνάγκη οὖν, φησὶν, ἑνὸς (l. ἕνα) τῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, poſtrema potius omiſſa, horumque loco ſcripta vellem, quae praebet Scholion vulgatum: in his nomen Κλάσας quomodo corrigi debeat non ſuccurrit.

4 Πέλωρος] Aug. Cod. Ἀγήνωρ· vulgo Π.

τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ Κλάσος, οὗ Μενοικεὺς οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη.

950 Ἀκέραιος] Καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος. καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν σπαρτῶν.

Ἀρσένων τ' ἄπο] Ἀντὶ ἑνικοῦ τὸ πληθυντικὸν εἶπε, ἀντὶ τοῦ ἀκέραιος καὶ ἀπὸ πατρός.

951 Αἵμονος μὲν οὖν] Ὁ Αἵμων, φησὶν, ὁ πρεσβύτερός σου υἱὸς, διὰ τὸ μεμολῦσθαι τῇ μνηστείᾳ, οὐ σφαγήσεται. ἄφθορος γὰρ ἀνδρὸς χρεία.

‡ Γάμοι] Ὁ γάμος ἀντὶ τοῦ ἡ μνηστεία, ἣν γὰρ κατηγγυημένη αὐτῷ ἡ Ἀντιγόνη. ‡

952 Οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος] Ἢ καθὸ ἐμνηστεύσατο, ἢ ἐπεὶ, ὡς λέγουσι, λάθρα συνῆλθε, τοῦτο δὴ ὡς μάντιν εἰδότα εὐφήμως εἰπεῖν.

953 ‡ Λέχος] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκα. ‡

954 † Τῇδ' ἀνειμένος] Τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως, ἢ ἀντὶ τοῦ ταύτῃ. ἵν' ᾖ οὕτως. ὁ μὲν Αἵμων μεμνήστευται τῇ Ἀντιγόνῃ καὶ οὐ καθαρὸς, Μενοικεὺς δὲ ἀνειμένος καὶ ἀπολελυμένος τῇδε καὶ ταύτῃ τῇ πόλει, πῶλος καὶ παρθένος, τουτέστιν ἄνευ τῶν γάμων, καὶ γυναικὶ μὴ συνημμένος, θανὼν, ὥσπερ ἔφην, ταύτην σώσειεν ἄν. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως. τοῦτο δὲ λέγει δεύτερον. †

Τῇδ' ἀνειμένος πόλει] Ἀνειμένος τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ [5] σφαγιασθεὶς καὶ ἱερωθεὶς τῇ πόλει.

956 Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον] Μόνος γὰρ ἐσώθη τῶν στρατηγῶν, διὸ εἶπε νόστον· πικρὸν δὲ διὰ τὴν λύπην τῶν συστρατευσαμένων.

† Πικρὸν νόστον] Ἀλγεινὴν ἐπαναστροφήν. †

957 * Μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄ. β] Βαλὼν ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν αὐτοῦ κῆρα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ, ἀμαυρώσεως ποιητικήν. *

958 Κλεινάς τε Θήβας] Ἐνδόξους. θήσει ἀπὸ κοινοῦ.

† Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν δύο δυστυχιῶν ἤγουν [6] τὸ καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀποθανεῖν. ἑνός. προκειμένων ἐκλέξαι τὴν ἑτέραν· ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα †

960 † Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν] Ἤγουν τοὺς λόγους πάντας, οὓς ἦν δυνατὸν ῥηθῆναι παρ' ἐμοῦ, ἔχεις, ἀκούσας δηλονότι. †

963

Πέλωρ Spartus ille vocatur: vid. Schol. ad v. 674. Πέλωρος forte dictus *Pherecydae*; sicut Φύλακος, qui *Phylax*. Πέλωρος scribitur apud *Pausan.* IX, p. 719. & *Schol. Pindari* ad Isth. I, 41. —— Secundum nonnullos unus e quinque Spartis Κέλωρ dicebatur. atque inter illos erat *Androtion*, teste *Tzetze* ad *Lycophrona* v. 405.

5 Σφαγιασθεὶς] Legendum arbitror σφαγιασθησόμενος· vel εἰς τὸ σφαγιασθῆναι ἱερωθεὶς τῇ πόλει.

6 Τὸ καταστραφῆναι] Scribe τοῦ κ. Brevius Scholion erat in Edd. Ἀπὸ τῶν δύο δυστυχιῶν πρόκρινε τὴν ἑτέραν, ἢ τὸν παῖδα σῶσον, ἢ τὴν πόλιν· hoc in Aug. Cod. Τούτων τῶν δύο πότμων ἕνα ἐπίλεξαι, ἢ τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν, ἢ τῆς πόλεως πότμον.

96? * Ἐχθρὸς] Καθὰ τὸ Φίλος λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος· οὕτω καὶ τὸ Ἐχθρὸς λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἔχθρα. *

967 Κρέον, τί σιγᾷς] Ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐ σιωπῆς σοι καιρὸς ἀκούσαντι ταῦτα, ἀλλὰ βουλεύσασθαί τι καὶ πρᾶξαι.

† Κρέον, τί σιγᾷς] Ἰδὼν ὁ χορὸς ἄφθογγον ὑπὸ ἀπορίας Κρέοντα, φησὶ, τί σιωπᾷς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαῦτα ἤκουσας δεῖ σε βουλεύσασθαί τι πράξειν· καὶ γὰρ κἀγὼ ταῦτα ἀκούσας οὐδὲν ἧττον ἢ σὺ ἐκπέπληγμαι, ἀλλ' οὐχ ἡγοῦμαι νῦν καιρὸν ἔχειν τὴν σιωπήν. †

Σχάσας] Μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Ἄφθογγον δὲ γῆρυν, ἀντὶ τοῦ ἄηχον.

969 „ Δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι] Δῆλον ὅτι οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὥστε μὴ προσθεῖναι τὸν υἱὸν τῇ πόλει σφάγιον.

Δῆλον] Τουτέστι δῆλοι, ἢ λείπει τὸ πρᾶγμα. δῆλον τὸ πρᾶγμα.

971 „ Σφαγέντα] Ἀντὶ τοῦ σφαγησόμενον."

973 ‡ Δοίη κτανεῖν] Ἤγουν εἰς τὸ κτανεῖν αὐτόν τινα. Ὅμοιον τὸ, ἡδὺς ποταμὸς πιεῖν ‡

974 † Μὴ μ' εὐλογείτω] Μὴ ἐπαινείτω, καὶ μεγαλόψυχον λεγέτω, εἰ προοίμην τὸν παῖδα. †

975 „ Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ] Ὥραν καὶ καιρὸν [7] ἔχοντι θανάτου. Ἐγὼ δὲ „ αὐτὸς, φησὶν, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πλούτου ὑπάρχω, γέρων ὑπάρχων."

976 „ Ἐκλυτήριον] Ἀπολυτήριον, ἴαμα κακῶν, ἀπολυόμενος τὴν πατρίδα τῶν „ περιεστώτων αὐτῇ κακῶν."

976 † Ἐκλυτήριον] Ἐλευθερωτήριον. εἰς ἐλευθερίαν, εἰς λύτρωσιν. †

978 „ Ἀκόλαστ'] Ἤγουν τὰ μὴ ὑποπίπτοντα κολάσει, μετ' ἐξουσίας δὲ λεγόμενα, „ ἢ ἀνεξέταστα, ἀθεώρητα. τόλμης γέμοντα."

„ Ἐάσας] [8] Ἀπλῆ, τολμηρᾷ προπομπῇ."

980 „ Λέξει γὰρ ἀρχαῖς] Τοῖς ἄρχουσι τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς βασιλεῦσιν. Ἦρχε „ οὗτος ὁ στίχος· ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν,

„ Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.

„ ἐπὶ τοὺς στρατηλάτας μολών

983 ‡ Ἦν δ' ἐπείγοις] Ἐναλλαγὴ τὸ Ὑστερον τῷ Προτέρῳ. ‡

987 Δελφοὺς πορεύσαι] Ἐκ τῶν Δελφῶν δηλονότι· εἰς οὐδὲν δὲ χρήσιμον [9] τοπογραφεῖ· μᾶλλον δὲ αὐτὸν ἐχρῆν σκοπεῖν, ὅπως τῶν πολεμίων παρασκευαζομένων λήσῃ φυγὼν ὁ Μενοικεύς.

987

---

7 Ἔχοντι] Mſ. ἔχοντι: θανάτου· ἐγὼ δὲ αὐτὸς φησὶν ἐν τῷ κ. Hic Scholia paulo fuit difficilius ad quae verba pertinerent cernere; quum plerisque verba non praefigerentur, ad quae ſpectarent.

8 Ἀπλῆ, τ. π.] In ordinem coēgi, quae perturbata ſic in Aug. Cod. legebantur: τολμηρᾷ προπομπῇ. ἤγουν τὰ μὴ ὑποπίπτοντα κολάσει. . . . μ. ἐ. δ. λ. ἢ ἀνεξέταστα ἀθεώρ. τόλμης γέμοντα. ἀπλῆ. His proxima ſequebantur, Σωσιφάνης δὲ ὁ Τραγ. quae vulgata leguntur ad v. 1017.

9 Τοπογραφεῖ] Aug. Cod. τὸ τοπογραφῶ· paulo poſt, ὅπως τ. π. παρασκευαζομένων

987 „ Πῆ με χρὴ] Ἡ σύνταξις οὕτως, ἐκ δὲ τῶν Δελφῶν πῆ με χρὴ μολεῖν."

988 „ Αἰτωλίδ[α] εἰς γῆν] Ὄνομα ἔθνους ἀπὸ Αἰτωλοῦ. ἡ λεγομένη Βόντιζα, [10] ἐπισκοπῆς Ναυπάκτου

989 † Θεσπρωτὸν οὖδας] Εἰς τὴν [11] τῶν Θεσπρωτῶν γῆν, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην Δρυϊνόπολιν, πλησίον δὲ τῆς Δωδώνης χώρας. τοῦτο γὰρ λέγει βάθρα. οἱονεὶ θεμέλιοι καὶ ὅροι. †

Σεμνὰ] Τὰ σεβάσμια τῆς Δωδώνης θεμέλια φύλαγμά μοι γενήσεται; ὅ ἐστι, ποία πόλις δεξαμένη με σώσει;

† Σεμνὰ] Σεμνὰ βάθρα λέγει, ἤγουν σεβάσμια, διὰ τὸ ἐκεῖ Διὸς ἱερὸν καὶ τὴν λαλοῦσαν δρῦν, καὶ μαντευομένην. †

989 „ Δωδώνης] Δωδώνη τόπος Λοκρικός πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ. Ὅπου τὰ
„ σεμνὰ τῆς Δωδώνης θεμέλια. Δωδώνη γὰρ ἐστι τῆς Θεσπρωτικῆς, ἐν ᾗ Διός ἐστιν
„ ἱερόν."

990 † Ἔρυμα] Φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια κατὰ τὴν ὁδόν. †

991 „ Πόμπιμος ὁ Δαίμων] [12] Ὁ ἐνταῦθα θεὸς Ζεὺς παραπέμψει σε, χρησμῷ δηλώσας δηλονότι. ὅτι δέοι σταλέντα σε σωθῆναι."

† 991 Πόμπιμος ὁ δαίμων] Ὁδηγὸς ὁ θεός, ὁ Ζεὺς δηλονότι διὰ τῶν αὐτοῦ χρησμῶν. †

„ Χρημάτων δὲ τίς πόρος;] Πόθεν ἕξεις τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια; "

992 „ Ἐγὼ πορίζω] Σοὶ σοι ἀποπέμψω. ἀποστελῶ

993 „ Ὡς σὴν πρὸς] Πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθών· πλεονάζει γὰρ τὸ Ὡς.
„ Πρῶτον φησὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν βούλομαι ἀπελθεῖν. ἥτις με ἔθρεψε στερηθέντα μη-
„ τρός." [Ἄλλως] Ἐκ παραλλήλου. ἢ ἡ εἰς περισσή.

995 Μητρὸς στερηθεὶς] Ἐναντίως [13] ἱστορεῖ Σοφοκλῆς. μετὰ γὰρ θάνατον τοῦ παιδὸς ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ, ὡς ἐν Ἀντιγόνῃ φησί,

Καὶ

μένων λύσηται φ. ὁ Μ. Tum decem circiter ordine perturbato legebantur Scholia, partim edita

10 Ἐπισκοπῆς Ν.] Continua sic legebantur in Aug. Cod. ὄνομα ἔ. ἀ. αἰτωλοῦς. ἡ λεγομένη Βοντίζα ἐπὶ σκοπῆς ναυπάκτου · posui ἐπισκοπῆς· ut urbs sub Episcopatu Naupacti, tum temporis Bontiza dicta, designaretur.

11 Τῶν Θεσπρωτῶν γῆν] Haec accesserunt Kingianis ex Leid. Cod. in quo cum pariter legatur, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην Δρυϊνόπολιν margo genuinam praebet nominis formam, Ἀδριανούπολιν, vid. *Hieroclis* Synecdem. p. 651.

12 Ὁ ἐνταῦθα Θ.] Plura legebantur in Aug. Cod. ἐκεῖσε θεὸς ὁ Ζεὺς μαντεύεται, πῶς δεῖ σε οἰκεῖν, ὁ αὐτός φησιν· ὁ ἐνταῦθα &c.
——— σε σωθῆναι.

13 Ἱστορεῖ] Aug. Cod. ἐναντίως μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς· μετὰ γὰρ τὸν θάνατον Μενοικέως ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ· nihil praeterea. *Sophoclis* verba sunt in Antig. v. 1194, 1195. Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων Ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ πάρα· *Schol.* λείπει ἡ περί, ἵν' ᾖ, περὶ τοῦ παιδὸς, imo scribendum, περὶ τοῦ παιδὸς, *de filio:* sed filium intelligit *Sophocles Haemone*, non Menoeccea, cuius nulla fit in Antigone *Sophoclis* mentio: versu 1310 occidisse dicitur Eurydice κακὰ σφίσι τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος· ibi *Schol.* οἱ δὲ φασι τοῦ Μενοικέως τοῦ ἀποσφάξοντος ἑαυτόν· πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο.

haec

Καὶ μὴν ἐρῶ —— Δάμαρτα τοῦ Κρέοντος.

995 ‡ Προσηγορίζων εἰμι] Ἀποχαιρετίζω τὰ περὶ τοῖς κοινοῖς.

996 Καὶ σώσων βίον] Ἄλλως, σώσων τὴν πόλιν, οὐ γὰρ ὡς ὁ πατὴρ ᾤετο.

997 Μὴ τὸ σὸν κωλυέτω] Ὅπου τὸ ἀπὸ σοῦ. μὴ γινέσθω κώλυμα.

1006 „ Οἱ μὲν] [15] Λείπει τὸ εἰ, εἰ οἱ μὲν ἄνευ μαντείας μάχονται. εἶεν ἐκτὸς, μαντείας ἀπηλλαγμένοι. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς μαντείαν καλούμενοι. αὐτοὺς γὰρ ἠνάγκαζε διὰ τὴν μῆνιν τοῦ θεοῦ."

1009 * Πάροιθεν] Ἔμπροσθεν. τοπικὸν ἐνταῦθα. λέγεται δὲ καὶ χρονικῶς ἐν ἄλλοις. *

1013 „ Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν'] Τὸν ἥλιον. Φησὶ δεσπότην τῶν ἄστρων, τὸν ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θεόν."

„ Ἄρη τε φοίνιον] [16] Τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου· ὁ γὰρ Ἄρης αἴτιος τῶν σπαρτῶν, „ δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ σπαρτοί."

1014 * Ὅς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας] Ἐν Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοις τῆς Βοιωτίας λέγεται ὅτι Κάδμος ἢ ἄλλος τις. λαβὼν τοὺς [17] τοῦ Δελφικοῦ δράκοντος ὀδόντας, ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν· ἢ ἐνέσπειρεν· Καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν μέχρι τοῦ ἄνω, καὶ οὕτως ἰσάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις *

1015 † Σπαρτοὺς] Ἐχίων εἷς τῶν Σπαρτῶν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα ἐγάμησε. λέγει οὖν ἄνακτας τῆσδε τῆς γῆς τοὺς Σπαρτοὺς οὐ κυρίως. ἀλλὰ καταχρηστικῶς· εἰ γὰρ πρῶτος μὲν βασιλεὺς Κάδμος, μετ' ἐκεῖνον δὲ Πολύδωρος, ἔπειτα Λάβδακος, καὶ τέταρτος Λάϊος, ὕστερον δὲ Οἰδίπους, καὶ οἱ παῖδες ἐκείνου, τίν' ἔχει λέγειν τοὺς Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε καλεῖν τῆς γῆς; †

† Ἱδρύσατο Παραγαγὼν δηλονότι. εἰ μὴ γὰρ παρήχθησαν, οὐδ' ἂν ἄνακτες ἐγένοντο· ὁ Ἄρης δὲ ἦν αἴτιος τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὸν δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα, ἀφ' οὗ αὐτοὶ γεγένασιν. †

1016 Ἀλλ' εἶμι] Οὐκ ἐκφεύξομαι. ἀλλ' εἶμι πρὸς θάνατον ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων.

† Ἐξ ἐπάλξεων] Ἐνταῦθα γὰρ ἦν ὁ σηκὸς τοῦ δράκοντος. †

1017 Σφάξας ἐμαυτὸν] Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ [18] λαοῦ φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ, ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

Σηκὸν]

haec nullo teste nituntur. Sed pro patria tamen ante mortuus iam erat Menoeceus, quam evenirent in *Sophoclis* Antigone narrata.

14 Περὶ] Scribendum, παρὰ τοῖς κοινοῖς. *in communi Dialecto* dicitur Ἀποχαιρετίσω, *valedicam.* Χαιρετίζειν, *salutare*, legi poterit exemplis communitum a Celeberr. *Hemsterhusio* ad *Aristoph.* Plut. v. 752.

15 Λείπει τὸ εἰ.] Olim paraphrasi haec sola, λείπει τὸ εἰ, legebantur interserta: quae *Kingius* tandem omisit et emendatius scriptum quo spectet Scholion nunc primum ex Aug. Cod. vulgatum manifestat.

16 Τὸν αἴτιον] Mſ. Aug. τὸν ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θεὸν τὸν ἐναντίον τ. ε. φ. separata correxi

17 Τοῦ Δελφικοῦ] Forte ſcribendum τοῦ Δελφίνου· ſed emendatu vix dignum eſt e Leid. Cod. deſcriptum hominis indocti Scholion.

18 Λαοῦ] Aug. Cod. ὑπὸ τοῦ λαοῦ· non abſurde: reliqua praebet eadem, ſed loco non ſuo poſita. *Kuhnius* haec excitans ad

Pau.

Σηκὸν] Εἰς τὸν σηκὸν σφάξας ἐμαυτὸν ἀπὸ τῶν τειχέων, ὡς τοῦ σηκοῦ πλησίον τοῦ τείχους ὄντος.

1017 „ Διαφέρει σηκὸς καὶ ἄδυτον· ὁ μὲν γὰρ Σηκὸς ἐπὶ τάφου τοῦ ἀνθρώπου· τὸ δὲ Ἄδυτον ἐπὶ θεοῦ

‡ Ἄλλως. Σηκὸς, ἔνθα ἱδρύετο τὸ ἄγαλμα· λέγεται σηκὸς καὶ ἔνθα ἐγκλείουσιν οἱ νομεῖς τὰ νεογνὰ, ὅταν τὰς μητέρας αὐτῶν ἀμέλγωσιν, ἢ εἰς [19] νομὸν ἐκπέμπωσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα σηκὸς, ὁ φωλεός ‡

1018 Ἔνθ' ὁ μ. ἐξηγήσατο] Ὅτε ὁ μάντις [20] ἐξηγήσατο, εἶπε γὰρ,

Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
Σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς.

1020 „ Στείχω δὲ θανάτου] Λείπει ἡ διὰ, Διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρέξω „ οὐκ αἰσχρόν."

1022 „ Εἰ γὰρ λαβὼν] Εἰ γὰρ. φησὶν, ἕκαστος ὅσην δύναμιν εἶχεν ἀγαθὸν εἰσέφερε „ τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἦσαν ἂν κακῶν αἱ πόλεις πᾶσαι."

1023 „ Χρηστὸν ἀέλθοι] Μεταχειρίζοιτο καὶ εἰς μέσον φέροι."

1026 Ἔβας ἔβας] Πρὸς οὐδὲν ταῦτα. ἔδει γὰρ τὸν χορὸν οἰκτίσασθαι [21] διὰ τὸν θάνατον Μενοικέως, ἢ ἀποδέχεσθαι τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. ἀλλὰ τὸ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Σφίγγα διηγοῦνται, τὰ πολλάκις εἰρημένα.

1035 Ἄλυρον] Ἄλυρον μοῦσαν, τὸ θρῆνον, παρόσον πρὸς αὐλὸν, οὐχὶ πρὸς λύραν, ᾖδοντο οἱ [22] θρῆνοι, ἱερὰν Ἀπόλλωνος νομιζομένην· ἀπενθὴς δὲ θεὸς ὁ Ἀπόλλων. [23] Αἰσχύλος,

Τί

Pausan. p. 757, *Sosiphanem Tragicum* male *Sosigenem* adpellat. Quod de Menoeceo *Nicostratus*, de fratre Menoecei Haemone plures tradiderunt, a Sphinge fuisse contrucidatum: hanc Laïi filiam qui dixerit praeter *Lysimachum* in Paradoxis Thebaicis neminem novi: vid. Schol. ex Aug. Cod. vulgatum ad Phoen. v. 26.

19 Νομὸν] Ex Cod. Cantabrig. an νομὴν cum Leid. legas nihil refert.

20 Ἐξηγήσατο] Ἐξηγοῦσιν, Edd. ante *Barnesium*, qui scripsit ἐξηγεῖτο. Versus hic citati supra sunt 938, 39. 40.

21 Διὰ τὸν θ.] Positum ex Aug. Cod. pro καὶ τὸν θ. *Lamentari chorus debuerat*, atque adeo spectatores *ad commiserationem movere propter mortem Menoecei*

22 Θρῆνοι] Absurda lectio, quae hic insederat Editiones, πρὸς αὐλὸν — — — ᾖδοντο οἱ ὕμνοι· sine Codicum auxilio facile potuisset e viciniis emendari: commodum Aug. Cod. subministravit vocem genuinam θρῆνοι. Quid Scholiastae sententia postularet, vidit *Sam. Battierius*, cuius haec in schedis legebantur *Wetstenianis*, loco non suo collocata: „ *Fallitur Ez. Spanhemius* „ *Obs. in Callim* p. 4. *dum putat Scho-* „ *liasten hic dicere, hymnos promiscue ad* „ *tibiam cantari solitos : Ejus verba haec* „ *sunt :* Cani vero consueverant iidem „ hymni non ad lyram, sed ad tibiam, se- „ cundum *Schol. Eurip* Phoen. v. 1035 „ *Sed omnino patet Scholia tantum loqui de* „ *threnis ad tibiam cantari solitis, non de* „ *caeteris; cum ipse addat, lyram Apol-* „ *lini fuisse sacratam, eumque non esse* „ *tristem Deum* "

23 Αἰσχύλος] Agamemn. v. 1083, 84. Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας· Quod *Henr. Stephano* venit in mentem restituendum, ἀνωλόλυξας Scholion praebet, etiam MS. *Stanlejus* idoneo vulgatam lectionem tuetur ar-

gu-

Τί ταῦτ' ἀνωλόλυξας ἀμφὶ Λεξίας,
Οὐ γὰρ πιστὸς ὥστε θρηνητὸν τυχεῖν.

[24] ἢ ἀμφὶ δὲ πρὸς τὸ ἔφερες, περιέφερες ᾠδὴν, λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα.

1036 * Ἐρινὺν] Ἐριννὺς, ἡ κατάρα, καὶ ἀπὸ τούτου Ἐριννύες, αἳ φασι τῶν καταρῶν θεαὶ παρ' Ἕλλησιν· ἐνταῦθα δὲ Ἐριννὺν οὐ τὴν κατάραν λέγει. οὐδὲ τὴν ἔφορον τῶν καταρῶν θεὰν ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς φόνους οὕτω φησὶν κατὰ μεταφορὰν, ἐπεὶ ἀπὸ τῶν καταρῶν ἐνίοτε καὶ δάκρυα καὶ φόνοι συμβαίνουσιν. *

1037 Ἄχεα πατρίδι φόνια] Τινὲς τὸ φόνια πρὸς τὰ ἑξῆς, ὃς τάδε τὰ φόνια πράξας, φόνιος ἦν θεός.

1038 „ φόνιος ἐκ θεῶν] Ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας, οὗτος φόνιος ἦν. παρόσον τὴν Σφίγγα ὁ Διόνυσος ἔπεμψε τοῖς Θηβαίοις ὡς [25] ἐναντία λέγειν

1043 Ἰήϊον βοὰν] Ἐπὶ μὲν θρήνων φιλοῦσιν. ἐπὶ δὲ παιάνων δασύνουσιν.

1045 ‡ Ἐπωτότυζε] Ἐξετελίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀτοτοῖ ‡

1050 † Πυθίαις ἀποστολαῖσι] Οὐκ [26] ἐπὶ τὸ ἀνελεῖν τὴν Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου Οἰδίπους, ἀλλὰ χρώμενος περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν αὐτῷ, ὡς πατρὸς φονεύσει καὶ ὃς φοβηθεὶς διὰ τὸ χρησμὸν ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον, ἵνα μὴ τοὺς δοκοῦντας γονέας Πόλυβον ἀποκτείνῃ, καταλαμβάνει Θήβας †

1050 Πυθίαις ἀποστολαῖσιν] [27] Ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς· πυνθανομένῳ γὰρ Οἰδίποδι περὶ γονέων, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεὸς, ὡς ἀποκτείνας τὸν πατέρα γαμήσει τὴν μητέρα. διὸ εἰς Θήβας ἦλθεν, οὐκ εἰς Κόρινθον, φοβούμενος, μὴ ἀποκτείνας Πόλυβον, γαμήσει Μερόπην

1053 Τότε μὲν ἀσμένος] Ἀντὶ τοῦ ἡδὺς, διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, πάλιν δὲ, ἤτοι ὕστερον, ἄχη συνάπτει, διὰ τὸν γάμον τῆς μητρὸς, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπὸ κοινοῦ, δὲ τὸ συνάπτει.

1055 Καλλίνικος ὢν] Τὸ ἑξῆς, καλλίνικος γὰρ ὢν τῶν αἰνιγμάτων τῆς Σφιγγὸς [28] ἕνεκα, γάμους συνάπτει κακοὺς τῇ μητρὶ αὐτῇ.

1057

gumento, minus felix in his Latine convertendis.

24 Ἢ ἀμφὶ] Aug. Cod. ἢ ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ πρὸς, προσέφερες καὶ περιῆγες ἄναυλον καὶ ἀηδόνιον ᾠδὴν, λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα. Ἄλλως. Ἄλυρον μοῦσαν, τὴν θρῆνον.

25 Ἐναντία λέγειν] Mſ. ἐναντοία λ. multo facilius eſt pravam integrare pronunciationem, quam defectum ſupplere. *Socrates* apud *Schol.* ad v. 45, *Sphinga mulierem* fuiſſe tradit *fatidicam* δυσγνωστα μαντευομένην, ἅτινα ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλυντο.

26 Ἐπὶ τὸ ἀ. τὴν Σφίγγα] Emendatius exhibui quae *Kingius* dederat e Mſ. οὐκ ἐπὶ τῷ ἀνελεῖν δὲ Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου. Paulo poſt recte legitur: χρωμένῳ περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν, gratiamque *Kingio* facimus coniecturae, (f. ἀνεῖπεν) interferenti; legitur quidem interdum ἀνεῖπεν· apud optimos tamen Scriptores ἀνεῖλεν, ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο, frequentius occurrit: exempla requirenti dabunt *Menagius* in *Laërt.* I, 30. *Graevius* in *Luciani* Soloec. p. 116. *Arnaldus* Lection. Graec. I, c. II. Quae Thomas M. in Ἀνεῖλεν ultima ponit *Ariſtidae* verba comparari debuerant cum *Athenaicis* v, p. 218. F.

27 Ταῖς τ. Ἀ. π.] Sic Aug. Cod. ſequentia minus emendata praeferens, quam leguntur vulgata.

28 Ἕνεκα] Recentioris emblema non aderat

1057 Δι' αἱμάτων] Τὴν πόλιν δὲ διὰ φόνων ἐναλλάσσει, τὸ δὲ ἀμείβει, ἀμείβεσθαι ποιεῖ, ἐμβαλὼν διὰ κατάρων τοὺς παῖδας εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. τὰ πρῶτα κακὰ δι' αἱμάτων [29] ἤλλαξεν, ἐμβαλὼν τοὺς παῖδας διὰ κατάρων εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. Διὰ φόνων δὲ διέρχεται εἰς τὴν μεμιασμένην φιλονεικίαν. λέγει δὲ τὴν μονομαχίαν. καταβαλὼν διὰ τῶν ἀρῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ὁ ἄθλιος.

1061 Ἀγάμεθ', ἀγάμεθα] [30] Προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον. Ἀπὸ τούτου εὐθέως ἐχρῆν ἄρξασθαι τὸν χορὸν ἐκεῖνα γὰρ περιττά εἰσι.

Ἄλλως. Ἀγάμεθ' ἀγάμεθα] [31] Θαυμάζομεν, καὶ ἐκπληττόμεθα τὸν Μενοικέα ἐκεῖνον, ὃς ἀπῆλθεν ἐπὶ θάνατον ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, Κρέοντι μὲν καταλείψας θρήνους, τὰς δὲ ἑπταπύλους Θήβας νικηφόρους κατασκευάζων, ἀντικαταλλασσόμενος ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν.

1067 Γενοίμεθ' ὧδε] Εἴθε, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ ἡμεῖς εὐτυχήσαιμεν τοιούτων τέκνων· ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεῷ εὔχονται, ταύτην πως εἰδυῖαι θεόν. συμπεριλαμβάνουσι δὲ τὸ πᾶν γένος, γενοίμεθα λέγουσαι.

1068 † Παλλὰς ἃ] Διὰ τοῦτο τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλεῖται νῦν, ὡς γενναῖον καὶ φρόνιμον ἔργον ἐργαζομένου τοῦ Μενοικέως. †

Ἃ δρακοντείου] Ἥτις τὸν φόνον τὸν διὰ λίθου γενόμενον τοῦ δρακοντείου πεποίηκας. [32] δοκεῖ γὰρ Ἀθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ κατὰ τῶν σπαρτῶν, διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτην, [33] Ὄγκαν προσαγορεύσας τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ· ἐπιγέγραπται δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ,

Ὄγ-

aderat in Aug. Cod. qui sequentia dabat, prout hic edita prostant.

29 Ἤλλαξεν] Aug. Cod. ἤλλαξε, βω (i. e. δευτέρῳ vir D.) φόνῳ ἐμβαλὼν τοὺς παῖδας δ. κ. ε. φ

30 Προσυπακουστέον τ. ε.] Haec reliquis erant in Aug. Cod. praefixa.

31 Θαυμάζομεν] Alia quoque praebebat Aug. Cod. Ἀγάμεθα] Μετιέναι ἐπὶ . . . ὑπακουστέον φόνον αὐτοῦ· (forte scripserat Schol. ἐπὶ τὸν ἑκούσιον φόνον ἑ. paulo ante posuerat librarius προσυπακουστέον·) Θαυμάζομεν, φησὶ, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν. quae vulgatis non sunt deteriora.

32 Δοκεῖ γὰρ] Hoc quidem Scholion interpolare nolui: haec potuerant ex Aug. Cod. reliquis addi Προνοίᾳ γὰρ Ἀθηνᾶς ἀνεῖλεν ὁ Κάδμος, ὡς ἀνώτερον· (Phoen. v. 671.) Παλλάδος φραδαῖς· velut novum Scholion sequuntur vulgata: δοκεῖ Ἀθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ, διὸ ἱδρύσατο ταύτην. illud διὸ hinc recepi; sicut paulo post ἐπεγέγραπτο, pro ἐπιγέγραπται· nihil praeterea.

33 Ὄγκαν π. τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ] De Phoenicio nomine, quo Cadmus Minervam honestavit, agentium loca collegerunt, *Berkelio* iam citati ad *Steph. Byz. Ioh. Seldenus* de Diis Syr. II, c. IV, & *Bochartus* G. S. P. II, L. I, C. XVI. & L. II, C. XII. ille quidem male dubitans, utrum apud *Pausan.* IX, p. 734. Ὄγκα reponendum esset pro Σίγα, an Σίδα· correctionem Ὄγκα dubio vacare nuper etiam statuit vir Eximius *Paul Ern Iablonski* Panthei Aegypt. L. I, C. III, §. 1. Centenis vicibus ο & c fuerunt male permutata; Γ & Ι in hoc ipso nomine ap. *Schol. Soph.* Oed. Tyr. v. 20, ubi Ὀγκαίας pro Ὀγκαίας, praeter *Seldenum*, correxerunt *Gul. Canter.* & *Thom. Stanlej.* ad *Aesch.* Theb. v. 170. praeterea V. D. in Miscell. Obs. vol. II, p. 289. Horum nullus nostrum Scholion in Phoenissas attigit, excitatum hanc in rem a *Kuhnio* ad *Pausan.* & *Aug. van Staveren* in Miscell. Obs. Vol. X, p. 305. Latet adpellationis ratio, quam *Seldenus* nescire se fatebatur: coniectura *Bocharti* parum habet verisimilitudinis. Harum rerum intelligentibus probabilius

P

for-

Ὄγκας 34 νηὸς δδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος
Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.

1070 Καδμείαν μέριμναν] Τὸν Κάδμον, περιφραστικῶς, διηγείρασθαι καὶ παρορμῆσαι εἰς ἔργον, ἤτοι εἰς τὸν φόνον τοῦ δράκοντος.

1071 ,, Ὅθεν] Μηνίσαντος τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐπιπέμψαντος τὴν Σφίγγα. ,, Ἄλλως. Ὅθεν] Ἤγουν ἀφ' ἧς αἰτίας ἐπῆλθεν εἰς τήνδε τὴν πόλιν μεγάλη τις βλάβη ταῖς θεῶν ἁρπαγαῖς· ἥρπαζε γὰρ ἡ Σφίγξ. ὁ δὲ Μενοικεὺς ἔπαθέν τι ὅμοιον ἁρπαγῇ.

1073 ‡ Δαιμόνων τις ἄτη] Βλάβη, ἣν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν, τουτέστι θεήλατος. Λέγει δὲ τὴν Σφίγγα, ἣν ὁ Ἄρης ἔπεμψεν. ‡

1074 Ὠὴ] Τοῦτο καὶ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται, καὶ ἐπὶ φόβου, καὶ θρήνου. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ χαρᾶς.

1075 Ἐκπορεύετε] Ἐξάγετε.

1078 † Πενθίμων τε δακρύων] Τῶν θρηνωδῶν δακρύων· πένθιμα λέγει δάκρυα, ἐπεὶ ἔστι καὶ χαρᾶς δάκρυα. †

1079 † Ἤ πού ξυμφορὰν] Κακὴν συντυχίαν, λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς συντυχίας. ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐπὶ τοῦ [illegible] τίθεται σημαινομένου. †

1080 Οὐ παρ' ἀσπίδα βέβηκας] Ἐν πολλαῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται ὁ στίχος.

Ἐπειδὴ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἦν, νυνὶ δὲ κεχώρισται τοῦ δεσπότου, ἀλλὰ τοῦτο ὑποπτεύει, μὴ καὶ τέθνηκεν.

1084 Ὡς σ' ἀπαλλάξω] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἦλθον ἵνα σε ἀπαλλάξω τοῦ φόβου.

1085 Ἑπταπύργοι] Ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλοι· πύργος γὰρ ἡ ἀσφάλεια. 35 Ἄλλως. Αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως.

† Περιβολαὶ] Τὰ κυκλώματα τῶν τειχῶν· ἤγουν ἡ πόλις περιφραστικῶς. †

1086

forte videbitur, nomen illud Ὄγκα patria Cadmi Lingua ſcriptum [illegible] a verbo [illegible] participium [illegible], *onca*, ſignificare potuit *preminentem* & *excelſam*; quaeque Graecis Ἀκρία diceretur & Ἐπιπυργίτις, *Minerva* Cadmo ſic fuerit appellata Ὄγκα. *Minerva* quoque Πολιάς & Πολιοῦχος, ſive Ῥυσίπολις eadem illa deſignari potuit adpellatione. Diverſas, qua viget in dialectis illud verbum, excitare ſignificationes, & in hoc genere literarum nova comminiſci, coniectoribus facillimum eſt.

34 Νηὸς δδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς] Sic vulgavit *Barneſ.* pro νηὸς, τουτέστιν Ἀθηνᾶς· quae priorum erat Edd. lectio; hanc *Pierſius*; illam exprimi curavit *Kingius*, *Kuhnio* probatam ad *Pauſan.* p. 734. firmatam auctoritate Cod. Aug. exhibentis ſequentia: ἐπεγέγραπτο δὲ τῷ ἱερείῳ τούτῳ, Ὄγκας νηὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος . . . . βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβης. Vir Eruditus, qui Codicis Aug. differentias enotarat, haec poſuerat in ora Baſil. Edit. Scholiorum: „Deeſt vox εἵ„σατο, ſed ſpatium eſt ſaltim literis „XXIV capiundis. Videntur ergo plura „excidiſſe. Prior ſane hexameter non eſt „integer." Fieri certe potuit, ut antiquitus alia quaedam hic legerentur, atque iſthaec, τουτέστιν Ἀθηνᾶς, a literatore fuerint ad nomen Ὄγκας adſcripta, deinceps ad verſum implendum in δδ' ἐστὶν mutata.

35 Ἄλλως. Αἱ] Horum loco Cod. Aug. dat ſequentia: σκέπη (f. σκέπαι) δὲ τῆς πόλεως

1086 „ Ἕπτ' ἄθραυστοι, κ. ἀ. π.] Ἀβλαβεῖς, στερεαὶ, ἀκλαστοι. Ἡ γὰρ πόλις οὐ
„ πεπόρθηται. "

1087 Ἦλθον γὰρ πρὸς κίνδυνον] Ἀντὶ τοῦ, συμβαλόντες τοῖς Ἀργείοις κινδύνου διάπειραν ἔσχον. ‡ [Ἄλλως] Ἦλθον οἱ Θηβαῖοι εἰς ἀγῶνα πολέμου μετὰ τῶν Ἀργείων; Λέγει γὰρ Κίνδυνον ἀντὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ἀγὼν ἐπικρεμάμενον ἔχει κίνδυνον. ‡

1088 „ Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν,] [35] Εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα, εἰς
„ αὐτὸ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ κινδύνου. "

Ἀλλ' ὁ Κ. Ἄ.] Ἀλλ' ὁ τῶν Καδμείων πόλεμος κρείσσων ἐγένετο τῶν Ἀργείων.

1090 Εἰπὲ Πολυνείκους πέρι] Φιλόστοργος μητρὸς ἦθος, εὔχεται γὰρ ἑκάτερον εὐτυχεῖν, ἀκούσασα γὰρ περὶ Ἐτεοκλέους, καὶ περὶ Πολυνείκους ἐρωτᾷ.

1092 „ Ζῇ σοι ξυνωρὶς] [37] Ζῇ ἡ δυὰς τῶν τέκνων μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. "

1093 † Πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ] Αὕτη ἡ κατασκευή· τὸ πῶς γὰρ, οὐ πρὸς τὸ εὐδαιμονοίης, ἀλλ' ἄνω τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων τοῦ Μυκηναίου δορὸς, θεῖσα αὕτη διὰ μέσου τὴν περὶ τῶν τέκνων ἐρώτησιν, καὶ μαθοῦσα τὰ λῷστα. ὥσπερ διαπιστοῦσα πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ἔοικεν· ὑπονοεῖται γὰρ ἐκ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς ὅτι οὐ δέχεται, φάσκουσα, πῶς γὰρ ἀπεώσασθε τὸ Ἀργεῖον δόρυ τῶν πυλῶν, λέξον εἰ ἀληθῆ λέγεις, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.

1094 „ Πυργηρούμενοι] Φυλάσσοντες τοὺς πύργους, ἢ ἐπ' ἐκείνων πολιορκούμενοι.
ἢ φυλαττόμενοι ἡμεῖς, τειχήρεις ὄντες. "

1098 Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς] Πρὸς τὸ πᾶσι τὴν πρᾶξιν καταφανῆ γενέσθαι.

Μελάνδετον ξίφος] Μέλαιναν λαβὴν ἔχον, κερατίνην, ἢ σιδηρᾶν. [38] Ἡσίοδος,
—— μέλας δὲ οὐκ ἔσκε σίδηρος. τὸ ἑξῆς, ξίφος μελάνδετον σωτήριον.

1100 ‡ Λοχαγέτας] Ταξιάρχους. ‡

1100 Λοχαγέτας] [39] Λόχους, τάγματα, φύλακας. Διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς πρὸς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ καταστήσας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς πύλας.

1102

λεως αἱ ἑπτάπυργοι. (an ἑπτὰ πύργοι;) τὰ τείχη. his proxima: ἕστασ' ἀβλαβεῖς στερεαὶ ἀκόλαστοι. quae sincere scripta repraesentavi.

36 Εἰς αὐτὴν κ. τ. λ.] In Edd. erat: εἰς αὐτὴν ἦλθον τοῦ πολέμου τὴν σφοδρότητα· quae *King.* posuerat in Paraphrasi: huc revocavi quae Cod. exhibebat Aug.

37 Ζῇ ἡ δυὰς κ. τ. λ.] In Edd. ad Συνωρὶς legebatur ἡ δυάς· nihil aliud.

38 Ἡσίοδος] Ἔ. καὶ Ἡ. v. 150, de tertia agens aenea hominum prole, arma atque omnia aerea habuisse canit: Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Dubitet forte quis ad utrumnam de binis interpretamentis *Hesiodea* pertinuerint; utrum ad posterius σιδηρᾶν, quia σίδηρος *Hesiodo* dicitur μέλας· an ad prius, quo Μελάνδετον ξίφος, *ensis* fuisse dicitur *corneo capulo praeditus*, μέλαιναν λαβὴν ἔχον κερατίνην. nam σπάνιος ἦν ὁ σίδηρος ἐν τῷ τότε πάλαι χρόνῳ, *Heraclit.* Allegor. *Homer.* p. 451. mihi tamen prius omnino placet. His autem *Scholiastae* verbis, quae proxima posui, docte *Casaubonus* utitur in *Spartiani* Hadrian. p. 20, F. cuius observatis *Ian. Gebhardus* quaedam addidit Crepund. III, c. VIII, *Euripidae* quoque locum, in quo sollerter versatus est *Io. Piersonus* Verisim. p. 256.

39 Λόχους. τ. φ.] Restituendum censeo Ab-

1102 Ἐφέδρους] Ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς, ἐπικαθεζομένους ἀντιτάττεσθαι, εἰ ἐπικρατοίη τὸ ἀντίπαλον μέρος.

† Ἐφέδρους] Ἔταξε δὲ καὶ ἐφέδρους ἑτέρους ἱππότας καὶ πεζοὺς ὡπλισμένους πρὸς τοὺς ἐν ταῖς πύλαις ἱσταμένους ἱππότας καὶ πεζοὺς, ἵνα ὦσι βοήθεια καὶ δυνάμεις τούτοις, εἰ κοπιάσειεν πολεμοῦντες. ἐγγὺς γὰρ ὄντες τούτοις τάχιστα καὶ δι' ὀλίγου ἐβοήθουν ἂν ὁρμώμενοι. [40] Ἔφεδρος γάρ ἐστιν ὅταν τινῶν παλαιόντων ἕτερός τις ἀναμένῃ τὸν νικήσαντα παλαίσειν. †

1103 „ Ἐφέδρους Ἔταξ'] Ἐπικαθεζομένους ἄλλους ἐπίησεν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς „ ἀσθενεστέροις " ‡ Ἄλλως. Ἐπαλλήλους τούτους ἔταξεν, ἵνα, φησὶν, εἴη τοῖς πίπτουσι πολέμου βοήθεια ἔργους. ‡

1103 Ὁπλίτας] Πεζούς.

1104 Ὡς τῷ νοσοῦντι] Τῷ νοσοῦντι μέρει τῶν τειχῶν.

1107 Τελμησσὸν] [41] Τελμησσὸς ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τῷ Τελμησσῷ παρακειμένῳ χώραν. ἐπεὶ πῶς ὁρᾶν ἠδύνατο, τοῦ Τελμησσοῦ ἀφεστηκότος πλέον ρ σταδίους τῶν Θηβῶν; ἢ οὐκ ἐκλιπόντα. ἀλλ' ἤδη καταλιπόντα.

1107 „ Ἄλλως. Τελμησσὸς τόπος ὀρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν σταδίους ἑκατόν. „ Λέγει οὖν, οὐχ ὅτι Τελμησσὸν κατέλιπεν· (πολὺ γὰρ ἀφέστηκεν·) ἀλλ' ὅτι τὴν χώραν „ τὴν παρατείνουσαν τοῦ Τελμησσοῦ μέχρι Θηβῶν.

‡ Τελμησσὸν] Ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τελμησσῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τελμησσόν. ‡

Καὶ τάφρου πύλας] Πλησίον [42] τὰς σούδας.

1108 † Δρόμῳ συνῆψεν] Ἦγουν ἤνυσε τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν δρόμῳ, τουτέστι δραμὼν ἦλθεν ἐς Θήβας. δέον δὲ εἰπεῖν συνάψαντα, πρὸς τὸ ἐκλιπόντα. καινῶς τὴν σύνταξιν ἐξήνεγκε πρὸς εὐθεῖαν. εὕρηται δὲ τοῦτο πολλαχοῦ, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. †

1109 Παιὰν] Εἶδος ᾠδῆς λεγόμενον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει τῶν δεινῶν.

† Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες] Παιὰν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα [43] ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος

λόχους] Τάγματα. Λοχαγίτας] Ταγμάτων φύλακας. Cod. Aug. Λόχους] Διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς πρὸς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, καὶ ἑαυτὸν οὐ συγκατέλεξεν, ὅπως —— quae vulgatis, ἑαυτὸν οὐ κατατάξας, meliora sunt.

40 Ἔφεδρός —— ἐστιν] In ora Leid. Cod. legebatur: Ἔφεδρος, ὁ ἡτοιμασμένος, δύο τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι. *Barnes.* eadem paene repererat in Cantabrig. Ms.

41 Τελμησσὸς] Aug. Cod. Τελμησσὸς, ὄνομα τόπου (τόπου) Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὴν (recepi) ἐν τῷ Τελμησσῷ χώραν παρακειμένην· ἐπεὶ πῶς ὁρᾶν ἐδύνατο πλεῖον ἑκατὸν σταδίους τοῦ Τελμησσοῦ ἀφεστηκότων τῶν Θηβῶν, quae tum sequuntur, evulgata prostant.

42 Τὰς σούδας] Infra ad v. 1195. glossam Cod. Aug. V. D. enotarat interlinearem ad Ἔξω τάφρου· καὶ τὰς σούδας, τὸ λεγόμενον Χαντάκιον. *Sudes*, Σοῦδα, sed & *vallum sudibus munitum* recentioribus Graecis Σοῦδα dicebatur: *Nic. Rigaltio* notata Glossar. Tact. v. Σοῦδα, *Io. Meursius* partim correxit in Gloss. Gr. B. Plura dedit *Du Cangius* Gloss. M. & I. G. in Σοῦδα & in Χάνδαξ, Χανδάκιον & Χαντάκιον. Quid fuerint veteribus οἱ Χάρακες diligentissime tradidit *Raphelius* Annotat. in *Lucae* Evang. XIX, 43.

43 Ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀ.] *Kingius* dederat ἐ. ἀφίσι λιμοῦ ᾀ. Haec erant in Aug. Cod.

ᾀδόμενος· νῦν δὲ παιᾶνα λέγει τὰς ἐκπεμπομένας τῶν στρατευμάτων φωνὰς, τὰς εἰς μάχην παρακαλούσας. γράφεται δὲ καὶ παιὼν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης [44] ἐν Παναθηναϊκῷ, Ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ τοῦ φίλου παιῶνος. †

1109 ‡ Ἐκελάδουν] Ἐπὶ ἀποτροπῇ κακῶν ἤχουν. ‡

1111 Νηΐταις πύλαις] Ἡ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ [45] ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.

1112 Πεφρικότα] Ἐξορθούμενον ταῖς ἀσπίσιν, [46] ὡς τὸ,

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι.

‡ Πεφρικότα] Φρὶξ τὸ ἀνεστηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς, ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ συὸς, φρίξας εὖ λοφιήν. καὶ ἐνταῦθα, ἀσπίσι πεφρικότα, οἱονεὶ κυματίζοντα τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀσπίδων, καὶ ὀρθιάσει. ‡

1115 „ Ἀταλάντην] Ἔχει γὰρ τὴν Ἀταλάντην ἐν τῇ ἀσπίδι τοξεύουσαν τὸν ἀπὸ τῆς „ Αἰτωλίας κάπρον, τοῖς μακροβόλοις τόξοις."

† Κάπρον] Ὃν ἐπήγαγεν Αἰτωλοῖς ποτὲ Ἄρτεμις λυμαινόμενον τὴν σφῶν χώραν, ὀργιζομένη [47] Οἰνεῖ θύσαντι τοῖς ἄλλοις θεοῖς, καὶ οὐ τῇ Ἀρτέμιδι. ἀπέκτεινε δὲ τὸν κάπρον τοῦτον ὁ Μελέαγρος. †

'1116

Cod. Παιάν ἐστιν ὕμνος ᾠδῆς λεγόμενος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ καταπαύσει τῶν κακῶν, οἱ μὲν εὐχόμενοι σωθῆναι καὶ ἐπὶ ἀφέσει λιμοῦ ᾀδόμενοι. quae sincera legisse tanti non est. Leidensis *Homeri* Codex Mſ. ad Il. Α, 473, hoc praebet vetus Scholion nondum editum: Παιὰν καὶ Παιὼν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ πολέμου ᾀδόμενος, πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ προσδοκωμένου. Πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς Ἥρωσιν ᾠδαί· Σωφρονιστικὴ, ὡς ἡ τοῦ ἀοιδοῦ τῆς Κλυταιμνήστρας· Ἐγκωμιαστικὴ, οἵαν Ἀχιλλεὺς εὕρηται ᾄδειν, ——— ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν· Παιανικὴ, ὡς νῦν· Θρηνητικὴ, ὅπερ (ὥσπερ ἐπὶ γυναικῶν, ——— Ἆνερ ἀπ' αἰῶνος ὄλεο· (νέος ὤλεο, Il Ω, 725.) καὶ Ὑπερχισματική· imo Ὑπορχηματική.

44 Ἐν Παναθηναϊκῷ] T. I, p. 124. Παιὰν & Παιὼν interdum permutantur; saepius παιανίζειν & παιωνίζειν. vid. Celeberr. *Wesselingius* ad *Diodor.* T. I, p. 554.

45 Ἐπεὶ νεάται εἰσίν.] *Pauſan.* IX, p. 727. hanc adpellationis rationem tradit explicatius, ſic ni fallor emendandus: ἐν ταῖς χορδαῖς Νήτην καλοῦσι τὴν ἐσχάτην. *Heſychius:* Νεάτη, ἐσχάτη, καὶ ἡ Νήτη χορδὴ ὑπὸ τῶν Μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε Ὑπάτης καὶ Μέσης. *Schol. Soph.* Aj. v. 1204, Νήτη ——— ἡ τελευταία χορδή. frequens eius mentio apud Muſicos & *Plutarchum.* ——— Quae hoc in Scholio, Νηΐς, Zethi filia, apud *Pauſaniam* noſtris in exemplaribus in marem fuit transformata; ſed in iſto *Pauſaniae* loco plura ſunt depravata, vel mutila.

46 Ὡς τὸ] *Hom.* Il. Ν, 239. Φρίξας εὖ λοφιὴν, eſt in Od. Τ, 446.

47 Οἰνεῖ θύσαντι] Emendata poſui, quae veteris hiſtoriae non memor *Kingius* negligentiſſime ſic vulgarat: ὀργιζομένην (f. ὀργιζομένη) οἱονεὶ θύσαντι. Quum frugum primitiis Superos omnes honeſtaret Oeneus, ——— *ſolas ſine thure relictas Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras: Tangit & ira Deos. Deos* ſcilicet, (legatur *Lucian.* de Sacrific. T. I, p 525, 526) qui, καθάπερ ὀξύχολοι γραΐδιοι εἰς ὀργὴν ἐρεθιζόμενοι, ἐκπικραίνονται· ἢ φασὶ τὴν Ἄρτεμιν διὰ Οἰνέα Αἰτωλοῖς ὀργισθῆναι· ut ſcribit *Clemens Alex.* Strom. VII, p. 841, 26. haec continua ſubiiciens prioribus: πῶς γὰρ οὐκ ἐλογίσατο, Θεὸς οὖσα, ὡς οὐ καταφρονήσας ὁ Οἰνεὺς, ἀλλ' ἤτοι λαθόμενος, ἢ ὡς τεθυκὼς ἠμέλησεν; ſi paraphraſis poſtrema ſunt Homericorum, Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε, quieni corrigeretur ἤτοι λαθόμενος, ἢ οὐ νενοηκὼς ἠμέλησεν: Sed ne hoc quidem vidit Clariſſ. Editor, in proximis, pro ἡ αὐτὴ, reſtituendum, ἡ Αὔγη, *Auges* nomen, cuius virginitatem Hercules delibaverat: hoc e *Grotii* diſcere potuerat Excerptis p. 375, ad *Euripi-*

1116 Εἰς δὲ Προιτίδας] [48] Ἐκβληθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀκρισίου ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας, πλησίον τούτων τῶν πυλῶν. „ ὅθεν ἐκάλεσεν αὐτὰς ἡ προσηγορία. "

1117 Σφάγι' ἔχων] Ἱερεῖα εἰς σφαγὴν [49] ἔχων ἑτοίμα ἐν τῷ ἅρματι, ἵν', εἰ χρεία γένοιτο μαντείας, εὐθέως σφάξας μαντεύσηται)

1118 Οὐ σημεῖ' ἔχων] Οὐκ ἔχων ἐπὶ τῇ ἀσπίδι σημεῖον ὑπερήφανον καὶ μετ' ἀλαζονείας, ὡς τὰ Καπανέως. καὶ παρ' [50] Αἰσχύλῳ,

Τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων,
Πάγχαλκον, ηὔδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.

1120 „ Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱ.] Ὠγύγια προσηγορεύθη, [51] φησὶν Ἀρι-
„ στόδημος, διὰ τὸ τοὺς περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας τὰς Θήβας, παρὰ
„ τὸν Ὠγύγου τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τάξαι. Ὠγύγια δὲ τὰ ἐν τάφῳ τοῦ Ὠγύγου
„ βασιλέως. "

1121 † Ἐν μέσῳ σάκει] Ἐν μέσῳ τοῦ Ἱππομέδοντος σάκει ἐνεγέγραπτο ὁ Ἄργος πανόπτης. ἐν παντὶ χρώματι τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς πεποικίλθαι φασίν· τοὺς μὲν, σὺν ταῖς ἀνατολαῖς τῶν ἄστρων, (τουτέστιν ἐν νυκτὶ) ἀνεῳγμένους, τοὺς δὲ σὺν τῇ δύσει τῶν ἄστρων καμμύοντας, τοῦτο δὲ ἵνα, ἵν' ἑκάστοτε ἀγρυπνίαν προσόντα ἔχῃ Ἰοῦς, ἧς ἐπιστάτην Ἥρα ἐπέστησεν· ὃν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Διὸς πέμψαντος, φονευθέντος, ἐλεήσασα ἡ Ἥρα ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Ταῶ. †.

1122

dis Augen fragmentum illud iure referentis.

48 Ἐκβληθεὶς γὰρ κ. τ. λ.] Scholion revocavi quod in Edd. antiquis, *Barnesiana* quoque, legebatur; ultima tantum, ὅθεν ἐκ. α. ἡ π. accesserunt ex Aug. Cod. Horum loco *Piersius* posuerat, καὶ Προιτίδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν, ex Cantabrig. Cod. petita: *Kingius* ex eodem Cod. totum Scholion descripsit, veterique reiecto recentius hoc in prioris locum substituit: Ἐκβληθείς φασιν ὁ Προῖτος ὑπὸ Ἀκρισίου εἰς τὰς Θήβας ἦλθε, καὶ αὐτόθι ᾤκησε πλησίον τούτων τῶν πυλῶν, αἳ δὴ καὶ Προιτίδες α. α. ὠ. eadem erant in margine Codicis Leid. In veteri Scholio legitur, ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας· *Thelas concessit, vel profectus est, habitatum*: loquendi formam, saepe minus intellectam, sic interpolarat recentior, εἰς Θήβας ἦλθε καὶ αὐτόθι ᾤκησε. comminiscitur, locum quemdam *Jeremiae* simillimo fuisse modo interpolatum in Graecis XLVIII, 7. recte legitur in Edd. ἔσφαξεν αὐτοὺς ——— εἰς τὸ φρέαρ· e Prolegom. ad T. III, Ed. *Breit* p. 25, discimus in Cod MS. legi ἐ. α. καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ φ. illinc temere V. D suspicabatur in Hebraeo contextu deficere ישכם. Praeterea φασιν, quod in Schol. prostat *Kingiano*, *indicium prodit Grammatici recentioris*: *T. H.* ad *Schol.* in Plut. *Aristoph* p. 198. Multo rarius illud reperitur in Aug. Cod. quam in Edd.

49 Ἔχων] Aug. Cod. ἱερεῖα εἰς σφαγὴν ἕτοιμα εἶχεν ἐν τ. ἅ. ἵνα, εἰ χρεία γένηται μαντείας, σφάξας εὐθέως μαντεύσηται.

50 Αἰσχύλῳ] Septem contra Theb. v. 596, 97. Aeschylea, quae deerant in Aug. Cod. sic legebantur in Edd. Scholiorum antiquis: τοίαν ὁ μάντις, ἀσπίδ' ἔχων πάγχαλκον ἔρπε, σ. δ. οὐκ ἐ. κ. correxit atque interpolavit ista *Barnesius*.

51 Φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ,] MS. διὰ τοὺς π. Α. scriptae lectioni τὸ interieci; postulabat articulum sermonis indoles. Bonitatem antiquissimi Scholii, quod deerat in Edd. monstrat *Aristodemi* mentio. Inferius ad v. 1126, ex eodem traditur *Aristodemo*, cur alia de VII portis *Homoloïdum* nomine diceretur: eamdem operis partem respicit *Scholiasta Theocriti*, cui dicitur *Aristodemus* ὁ Θηβαῖος· & *Suidas* in Ὁμολώϊος Ζεύς, citans Ἀριστόδημος ἐν δευτέρῳ Θη-

βαϊ-

1122 Στικτοῖς] Ποικίλοις, καταστικτικοῖς.
Πανόπτην] Τὸν Ἄργον κύνα.
1123 Ἐπιτολαῖσι] Τοῖς μὲν πρὸς ἀνατολὰς κειμένοις ὄμμασι βλέπειν, μύειν δὲ τοῖς πρὸς δύσιν. θέλει γὰρ αὐτὸν τοῖς μὲν διαγρυπνεῖν, τοῖς δὲ καθεύδειν ὄμμασι.
1122 „ Στικτοῖς πανόπτην] [52] Τοῖς ἐμπεποικιλμένοις. Φησὶ δὲ τὸν Ἄργον, τὸν τῆς
„ Ἰοῦς φύλακα. Οἰκεῖον δὲ ὁ Ἱππομέδων σημεῖον εἶχεν ἐγγεγραμμένον· εἰς γὰρ τὸ τεκμή-
„ ριον τοῦ πατρῴου σημεῖον στικτὸν ἔφερε τὸν Ἀργείας βοὸς φύλακα. Οἱ δὲ, εἶον
„ κατεστιγμένος, ποικίλος τὴν γραφήν, τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς κατάστικτος γράφεσι, καὶ
„ φοβερόν τι ἀπειλεῖσι τῇ κατασκευῇ."
1123 „ Ἐπιτολαῖσιν] Ἀνατολὴ καὶ Ἐπιτολὴ διαφέρει. Ἀνατολὴ μὲν γάρ ἐστι
„ τῶν μεγίστων ἄστρων τῶν προφαινομένων· Ἐπιτολὴ δὲ τῶν ἐλαττόνων, τῶν μετ' ἐκ-
„ εῖνα. —— Ἐπιτολαῖσιν ἐνταῦθα ἀνατολαῖς ἀκούειν δεῖ. οὐ διαχωρίζοντος,
„ ὡς παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Ἀράτῳ. Τὴν περίφρασιν δὲ εἶπεν, ἀκολούθως τῷ λεπτῶς
„ οὕτω γνῶναι τὴν γραφήν. πεθνηκότος γὰρ τοῦ Ἱππομέδοντος, καὶ κειμένου τοῦ ὅπλου,
„ παρῆν ἀδεῶς καὶ θαυμάζειν τὴν γραφήν."
„ Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐ. ὄμμασι] Τουτέστιν οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ, οἵτινες ἦσαν πρὸς
„ ἀνατολὴν, ἔβλεπον· οἵτινες δὲ ἦσαν πρὸς τὴν δύσιν, ἐκάμμυον."
Ἄλλως. [54] Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἐνια μὲν τῶν τοῦ Ἄργου ὀμμάτων συγκατατέλλειν φησὶ τοῖς ἄστροις δεδορκότα, τὰ δὲ πρὸς ταῖς δύσεσι καταμύειν. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης ὄπισθεν τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν ἔχειν ὀφθαλμὸν, [55] ἅμα δηλῶν, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως.

βαίνων. hoc enim *Aristophanis* nomini recte substituit Cl. *D'Orvillius* in Miscell. Nov. T. III, p. 159 Templorum, altarium, statuarum, portarumque, ni fallor, inscriptiones potissimum explicuerat in isthoc opere; quod Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων titulo citat *Schol. Apollon.* II, 906. *Schol.* in Phoen. v. 162, Ἀριστόδημος ἐν δευτέρῳ τῶν Θηβαϊκῶν φησὶ τὸν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον. conf. Schol. ad v. 1163. Illinc quoque petita suspicor, quae sub *Aristodemi* nomine citant *Etymologus* in v. Διόνυσος, & *Schol. Hom.* Il. N, 1. In *Michaëlis Apostolii* farragine, Cent. XVIII, Prov. 42. Ἀριστόδημος, *rerum Thebanarum scriptor*, in Χρησιδήμου transformatus est, nec *Pantino*, neque *Fabricio Chresidemus* ille fuit suspectus: *Suidam* descripserat *Apostolius*.

52 Τοῖς ἐμπεποικ.] Continua quaedam descripsi, prout legebantur in Aug. Cod. Haec a me vulgatis erant praefixa: Ὁ πανόπτης κύων, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰώ, (Mſ. ἰὼν) εἶχεν γὰρ ὀφθαλμοὺς ...

53 Κατεστιγμένος] Mſ. κατεστιγμένος —— & deinceps τῇ κατασκευῇ· intermedia forte sic corrigenda sunt, τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γράφουσι. haec & sequentia curatius expendere non lubet, in quibus posui γνῶναι τὴν γραφήν, quum in Mſ. legeretur γν. τὴν τροφήν.

54 Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης] Sic Mſ. Aug. haec proxima subiungens praecedentibus, iterum praefixis *Euripidae* verbis, Τὰ μὲν σὺν ἄστρων: In Edd. hic erat Ἄλλως. ὁ Εὐριπ. Rei mirificae, quam propria sibi ratione tradit *Euripides*, recte praefigitur Ἰδίως. vid. *T. H.* ad *Schol.* in *Aristoph.* Plut. p. 39.

55 Ἅμα δηλῶν, ὅ. δ. ἐ. Α.] Horum loco Codex Aug. mirificam praebet lectionem, ἅμα δὲ λῦ ἐγένοντο· Desunt proxima, γράφει δὲ οὕτως. Quae sequuntur *Pherecydae* verba eadem propemodum exhibet initio contractiora: Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ τὴν Ὠκεανοῦ· τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, κ. τ. λ. (l. ε. Ἐρευθαλίς κ. τ. λ.) καὶ Φόρβας· τοῦ δὲ γίνεται Ἄργος. Argo, qui totus oculeus fuit, pu-

ſiem

ἔτας. Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ Πειθὼ τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα, ἐξ ἧς γίνεται Κρίασος. ἐξ ἧς Ἐρευθαλίων· ἀφ' οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει καὶ Φόρβας· τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος. [56] ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται. [57] καὶ ἐφίσταται φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει. Διονύσιος δὲ [58] ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου βουκόλον αὐτὸν γενέσθαι φησὶ, καὶ κύκλῳ τὸ σῶμα ὅλον ὀμματῶσθαι, ὁ δὲ τὴν [59] Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ,

Καί

trem nemo tamen Phorbantem dedit: in Edd. *Arestor* memoratur: *Apollodor.* II, p. 60, τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου ubi forte nomina transponenda sunt *Asclepiadis* & *Pherecydae.* In *Schol.* ad *Euripidis* Oresten v. 930, ut hoc in Scholio, *Argo*, Niobes e Jove, filius datur *Criasus*, huic *Phorbas.* *Pherecydei* hinc descriptis utuntur *Ursinus* in *Virgil.* Aen. VII, 791. *Micyllus* in *Ovid.* Met. I, 624, partim quoque *Galeus* in *Apollod.* p. 35, *Muncker.* in *Hygin.* Fab. CXLV.

56 ᾧ Ἥρα] Aug. Cod. ᾧ δὴ ὀφθαλμὸν ἐτίθει ἐν τῷ ἰνίῳ. genuinum utique ᾧ Ἥρα —— neque tamen illud ᾧ δὴ temere reiecerim, post vocem ἰνίῳ fortasse restituendum: ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, (in occipitio) ᾧ δὴ καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται.

57 Καὶ ἐφίσταται φύλακα] Ut *King.* Ed. sic Mſ. Aug. Ante legebatur, καὶ ἐφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. Neutrum placet. Scribendum arbitror: καὶ ἐφίστησι φύλακα καὶ αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. *Pherecydes* ipſe: κατίστησι φύλακα τὸν Ἄργον. in *Eratoſth.* Cataſter. c. III. e proximis *Pherecydeis* apud *Eratoſth.* corrigi poterit, qui paſſim *Pherecydem* ſequitur, *Apollodor.* II, p. 102, ἃ Διῒ Γῆ γήμαντι Ἥραν ἐδωρήσατο. vulgatur, ἃ Διῒ γήμαντι Ἥρα ἔδ. De *Io Apollod* II, p. 60, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην. *Schol. Hom.* Il. B. 103. ἐπέστησεν αὐτῇ φύλακα Ἄργον. rariori ſtructura *Charax* ἐν Ἑλληνικοῖς· φυλάξαι ἐπιστήσας αὐτὴν —— Ἄργον, *Argo praefecto, qui cuſtodiret illam:* hanc hiſtoriae particulam e *Charace* nobis ſervavit *Anonymus* περὶ Ἀπίστων, cap. XV. cuius prima verba turpis inſidet menda: Ἰὼ ἡ Ἀρέστορος ἠρᾶτο τῇ Ἥρᾳ. *L. Allatius* vertit: *Iunoni odio erat:* corrigendum, ἱερᾶτο τῇ Ἥρᾳ, *Iunonis erat ſacerdos.* ſic Graec. verbum illud frequentant. Regiae puellae datum ab Argivis ſcribit *Palaephatus* π. Α. c. XLIII, τὸ ἱερεῖαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας. *Aeſchylus* Supplic. v. 299. Κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι τῆδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.

58 Ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου] Ita totidem literis Aug Cod. quam lectionem non dubitanter reſtitui loco vulgatae, ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ τοῦ Κ. *Ioannes Iac. Wetſtenius*, hinc verba quaedam excitans ad *Ioannis* Apocal. IV, 6. poſuit, ſive caſu, ſeu conſilio deliberato: Διονύσιος δὲ ἐν τῷ α τοῦ κύκλου· Sic ſcripta, ſive potius ἐν ΤΩΙΑ, monſtrant erroris originem. Quae praeſtant apud *Athen.* X, p. 432. A. verba *Platonis* leguntur ἐν τῷ α τῶν Νόμων, p. 637. D. non, ut ibi vulgatur ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ· *Platonem* adhibenti patebit error *Caſauboni:* idem *Athenaeus* XV, p. 699, D. dixiſſe creditur *Nearchum*, ἐν α τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστοριῶν· non vidit *Ionſius* ſcribendum, ἐν α τ. π. A. ἱστοριῶν. Sed iſta nihil ad *Dionyſium Samium*, quem libro V & VI res *Troianas* atque *Homerica* tradidiſſe liquet ex *Athen.* XI, p. 481. E. p. 477. E. *Clem. Alex.* Protrept. p. 42, 5. cuius verba *Caſaubonum* tamen aliter accepiſſe memini, de Cyclo Epico docte diſputantem Anim. in *Athen.* VII, cap. III, circa finem: Antiquiſſima, quae quidem Iûs ſpectant cuſtodem, dudum ante *Dionyſium* explicuiſſe credibile eſt. De hoc opere quaedam notarunt *I. A. Fabricius* B. G. I, p. 281. II. p. 799. & *P. Weſſelingius* ad *Diodor. Sic.* I, p. 220. Numerus XI, qui hic erat in Edd. facit ut recorder in exiguo libello de fluminibus a falſario ſaepius operum citari librum XIII, *Archelai*, *Calliſthenis*, *Chryſermi*, *Clitophontis*, *Cteſiphontis*, *Soſthenis:* hoc quoque fraudem ille ſuam prodit indicio.

59 Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας] Lectionem debe-

Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε,
Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτεν [60] ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.

[Ἄλλως.] „ Τὸν Ἄργον κύνα λέγει [61] ἐγγεγράφθαι ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἱππομέδοντος, ἔχοντα τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς τῶν ἄστρων τεταμμένους, τοὺς δὲ „ πρὸς τὰς δύσεις, οὓς καὶ μύειν ἐδόκει. Τὸ γὰρ Πίπτοντα, ἀντὶ τοῦ καμμύοντα. „ Πανόπτης δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄυπνον, φυλάττοντα τὴν βοῦν ἐκ κε„ λεύσεως Ἥρας.”

1124 † Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα] Ἰστέον ὅτι τὸ βλέποντα καὶ τὸ κρύπτοντα πρὸς τὸ πανόπτην συντάσσεται, ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ οὖσαι. συντάσσοντες δὲ πρὸς τὰ μὲν, τὰ δὲ, οὐ συνάπτοντες τῷ προτέρῳ, ἀλλὰ κοινωνικὴν ἐκφέροντες, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὑπάρχον, καὶ λέγοντες οὕτω, τὰ μὲν ὄμματα ὑπάρχον βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα [62] (ἀμαθεῖς.) †

debemus Aug. Codici, a nullius exſpectandam ingenio: defectus erat in Edd. ὁ δὲ τὸν • ποιήσας· indice ſublato, defectum ſua ſolius implevit auctoritate, neque abſurde tamen, *Barneſius*: huius quod praebebat Editio, ὁ δὲ τὸν νόσον ποιήσας, *Kingius* in ſuam recepit. Qui Cod. adhibuit Aug. haec adpoſuerat in margine Baſil. Edit. *in „ Mſ. eſt* αἰγιμῷ. *Lege* αἰγιμιῷ. *ita Schol. „ Apoll. v. omnino Gronov. ad Steph Byz „ in ed. Berckeliana.*” Aptior ex antiquitate locus forte deſignari non poterat illo *Stephani*, ad quem *Gronovius* notabat, in v. Ἀβαντὶς, ἡ Εὔβοια ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίου δευτέρῳ, περὶ Ἰοῦς, ——— νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ, Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες, κ. τ. λ. Ex iſto loco liquet Epicum fuiſſe Poëma, cuius libro II, Poëta de *Io* cecinerit: hinc itaque quatuor verſus in Scholiis noſtris ſunt petiti, de Iûs agentes cuſtode. Patrem Poëmatis veterrimi meliores Critici, dum ſilent, ignorare ſe fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel *Heſiodo* vel *Cercopi Mileſio.* Aegimius *Herculi* vicem retulerat accepti beneficii: huic inſcriptum Poëma complectebatur procul dubio bellum *Aegimii* cum *Lapithis*; *Aegimii* filiorumque duorum, ad quos tertius *Hyllus* acceſſit *Heraclides*, hiſtoriam. Alii quidem attigerunt hoc poëma; ſed diligenter egit atque eleganter de *Aegimio* *Henr. Valeſius* Emend. I, cap. XXXII, quem noſter tamen locus inſignis latuit & ille *Stephani*; hic diligentiam non praeteriit Editoris Clariſſimi *Petr. Burmanni.*

60 Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις] Aug. Cod. πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις vulgata lectio melior eſt: *Homer.* Od. E, 271, de Ulyſſe, navim gubernante, ——— οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε. Sequentia ſic effert Cod. Mſ φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αἰεί. Quatuor hos verſus velut incerti Poëtae hinc deſcripſerunt *Urſinus* in *Virgil.* p. 419 & *Micyllus* ad *Ovid.* Met. I, 624. Eosdem *Barthius* excitat ad *Statii* Theb. I, 254, ſed, dum tanquam propria, laudat eorum Auctorem *Dionyſium Poëtam in uſu ipſo Cycli.* *Dionyſius* hic citatus non Poëta, ſed Poëmatum fuit interpres, & Hiſtoricus *Caſaubon.* in *Athen.* p. 479. Quod ſcribit *Dionyſius*, Ἄργον ἀνεῖλεν Ἑρμῆς, plenius traditur ab *Apollod.* II, p. 60. τὸν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελὼν, τὴν ταύτης δορὰν ἠμφιέσατο.

61 Ἐγγεγράφθαι] Mſ. λέγει ἐγγεγράπται φησὶν ἐν τῇ ἀ. τ. I. ἔχων ———. infra, pro κελεύσεως, ſcripſi ἐκ κελεύσεως.

62 (ἀμαθεῖς) Vocem iſtam *Kingius* ſcriptis adiecit: ſolent ita ſaepe recentiores magiſtri, varietis quoque formulis loquendi: velut ad *Hecub.* (Ed. *Kingii*) v. 1084, v. 1259. ad Oreſten, v. 488. Hic

Q vero

1125 † Ὡς ὕστερον] [63] Καθὰ παρῆν ἡμῖν ὕστερον ὁρᾶν, ἀποθανόντος αὐτοῦ τοῦ Ἱππομέδοντος. †

1126 Ὁμολωΐδων] Πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολωΐας τοῦ Ἀμφίονος. τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶ [64] σὺν τοῖς παισὶ ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. [65] Ἀριστόδημος δὲ αὐτάς φησιν οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων, Ὁμολωΐδος καλουμένης.

1127 † Τυδεὺς, λέοντος] Ὥπλιστο ἀσπίδα Τυδεὺς, λέοντος δέρμα ἐπίσημον ἔχουσαν· ἐνεγέγραπτο δὲ καὶ ὁ Προμηθεὺς λαμπάδα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁ εἷς τῶν Τιτάνων, ὡς πρήσων τὴν πόλιν. †

Λέοντος δέρος] Λέοντος δέρμα ὁ Τυδεὺς εἶχεν ἐγγεγραμμένον, τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ [66] τὸν πυρσόν. τὸ δὲ, Τιτὰν Προμηθεὺς, οὕτως ἐξεδέξαντό τινες, ἀντὶ τοῦ δόρυ εἶχεν ὡς Τιτὰν, ἀλλ' αὐτόχρημα Τιτὰν Προμηθεύς.

1130 Κρηναίαισι] Ταῖς ἐν τῇ Δίρκῃ.

† Κρηναίαισι] Ταῖς ἀπὸ τῆς κρήνης Δίρκης καλουμέναις. †

1131 Ποτνιάδες] Τὰς τοῦ Γλαύκου φησὶν, αἳ λυσσήσασαι κατέφαγον τὸν δεσπότην Γλαῦκον, τὸν Σισύφου, ἐν Ποτνίαις τῆς Βοιωτίας.

† Ποτνιάδες] Γλαῦκον τὸν Σισύφου φασὶν ἔχειν ἵππους οὕτω λυττώσας ὡς καὶ αὐτὸν ὕστερον Γλαῦκον καταφαγεῖν· ἔτρεφε δὲ ἐν Ποτνίαις, πόλει τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχον αἱ ἵπποι Ποτνιάδες· εἶχε δὲ αὐτὰς ἐπίσημον Πολυνείκης ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν μέσῳ τῷ ὀμφαλῷ χαλκᾶς, οὕτως ὑπὸ μηχανῆς κατεσκευασμένας, ὥστε τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι κινουμένας δοκεῖν μαίνεσθαι, καὶ φόβον ποιεῖν τοῖς ὁρῶσιν. †

1131

vero rectius ista vox omittetur, si praecedentia sic corrigantur: συντάσσοντες δὲ —— οὐ συνάπτουσι τ. π. ἀλλὰ κ. ἐκφέρουσι.

63 Καθὰ παρῆν] Huius Scholii loco simillimum poni potuerat ex Aug. Cod. Ὥστε παρῆν ὕστερον τὴν ἀσπίδα οὕτως ἐγγεγραμμένην ὁρᾶν, ἀποθανόντος τοῦ Ἱππομέδοντος τοῦ αὐτὸς (αὐτὴν) βαστάζοντος.

64 Σὺν τοῖς παισὶ] Haec ex Aug. Cod. vulgatis interserta lacunam suppleverunt, quae hic exstabat in Edd. antiquioribus illa Barnesii, φασὶν * ἅμα Κάδμῳ· defectus indicium sustulit Barnes. quem sequuntur Piers. & King. Sic Aug. Ms. αἱ Ὁμολωΐδες ἀπὸ Ὁμολωΐας τοῦ Ἀμφίονος· τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονας φησὶ σὺν τοῖς παισὶν ἅμα καὶ Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. *Servius* ad Aen. IV, 470. *Thebae, civitas in Boeotia a Cadmo & Zetho & Amphione constituta.*

65 Ἀριστόδημος] Haec quoque praebet Aug. Cod. sed, ut deficere quaedam videantur, hunc in modum scripta: Ἀριστ. δέ φησιν οὕτως κληθῆναι διὰ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμολωοῦ . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους (Edd. contractius, ἄλλοι δὲ) ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρὸς Ὁμολωΐδος. Si divinare licet, fortasse scriptum fuit olim: διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωΐου, τοῦ Διὸς ἱεροῦ. sed huius adpellationis rationem pluribus *Aristodemum* tradidisse e *Suida* licet aestimare, & e *Schol. Theocriti*; horum verba, *Scholiastae* quoque nostri vulgata Clar. *D'Orvillius* obscuro lapidi illuminando admovit in Miscell. Obs. Nov. T. III, p. 159.

66 Τὸν πυρσὸν] *Barnesius* vulgavit pro τὸ πέλτον, forsan id in Cod. repererat Cantabrig. Dabo lectiones Aug. Cod. a vulgatis diversas Τυδεὺς λέοντος] Τυδεὺς ἦν γεγραμμένος, τῇ μὲν λεξ (λαιᾷ) τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων, ὥστε (f. ὃ ἀντὶ) δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' οὐ τὸ χρῆμα (αὐτόχρημα Ed.) Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τιτάν, εἷς γὰρ οὕτως (ἔτος) ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν

Θεῶν

1131 ,, Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι] Μανικαί. Τινὲς δὲ φασὶ, Γλαῦκον, τούτων τῶν Ποτνιάδων ἵππων δεσπότην, πατέρα εἶναι Βελλεροφόντου. ἐξ οὗ παῖς ἐγένετο Γλαῦκος. Ποτνιάδες δὲ ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ ἐν Ποτνίαις ἔτρεφεν αὐτὰς ὁ Γλαῦκος. [67] Πότνιαι δὲ πόλις Βοιωτίας· Γλαῦκον δὲ αὐτὸν ἀπὸ Σισύφου, ἀλλὰ τὸν Θρᾷκα τὸν ἄγριον."

1132 * Ἐπίσημα, κ. τ. λ.] Ἐπίσημον δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ πῶλοι μανικαὶ, καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον, ἐσκίρτων ἐν κινητῷ διαστρόφῳ, κατά τινα τρόπον στρεφόμεναι, μηχαναῖς τισὶν ἔνδοθεν τῆς ἀσπίδος ὑπ' αὐτὸν τὸν πόρπακα. *

1132 Ἐσκίρτων] Ἐφοίτων. Στρόφιγξι] Μηχαναῖς.

,, Ἐσκίρτων φόβῳ] Τῷ περὶ αὐτὰς φόβῳ ἐδόκουν σκιρτᾶν· τουτέστιν οὕτω φοβεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν γραφὴν ὡς δοκεῖν σκιρτᾶν θέας ἀποτελέσεις. Στρόφιγξι δὲ ταῖς περιστροφαῖς τοῦ δρόμου. [68] ἐν τῷ κυκλουμένῳ αὐτῶν τῶν τραχήλων πάνυ ταῖς ἡνίαις ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατέχεσθαι, ὡς νομίζεσθαι τῶν ὅπλων καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστάζοντα ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν· διὰ τὸ μὴ ..... τὸν ἡνίοχον μήτε τὸ ὄχημα, μόνην δὲ τὴν ζεῦξιν τῶν πώλων ὡς καὶ ἐν ἁμάξῃ, ἐγγίζουσαν τοῦ ὅπλου καὶ ἔσωθεν αὐτὴν ἠνωχημένην· Στρόφιγξι δὲ ταῖς ἡνίαις, καθὰ δι' αὐτῶν στρέφεται τὸ ἅρμα."

1133 Ἔνδοθεν κυκλούμεναι] Ἔνδοθεν τοῦ ἄντυγος δηλονότι, ἵνα εἴπῃ κατὰ μέσον τῆς ἀσπίδος. στρόφιγξι δὲ ταῖς περιφοραῖς τοῦ δρόμου.

1134 ,, Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν] Πόρπαξ δὲ καλεῖται τὸ κατὰ μέσον τοῦ ὅπλου ὑπὸ τὸ τοῦ [69] ὀμφαλοῦ κοίλωμα, δι' οὗ καὶ βαστάζεται τὸ ὅπλον. Καλῶς πως (1123) ὑπὸ τὸν πόρπακα κατεχόμεναι. σκιρτητικαλικάς, ὡς δοκεῖν μάχεσθαι αὐτάς εἴη δ' ἂν αὐτῷ τῆς τύχης οἰκεῖον καὶ τῆς φυγῆς τὸ σημεῖον. —— Ἔνδοθεν, δηλονότι τῆς ἄντυγος, ἵνα εἴπῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος. Πόρπακα δὲ, τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος. Ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι, φησὶ, τούτου ἐκτετύπωντο αἱ Ποτνιάδες ἵπποι οὕτως ἀκριβῶς, ὡς δοκεῖν τῇ ἀληθείᾳ σκιρτᾶν κατὰ τὴν γραφὴν. καὶ περιθέειν τὸν τῆς ἀσπίδος ὀμφαλόν."

1135 † Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον] Ὁ δὲ Καπανεὺς, ὁ φρονῶν εἰς μάχην, ἤγουν ἐπαιρόμενος οὐκ ἔλαττον τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄρεος. †

Ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις]. Ἀπὸ Ἠλεκτρυῶνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἀμφίονος. ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἁρμονίας μητρὸς, ἧς εἶναι ἀνάθημα φασὶ τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον, τὸ κλαπὲν ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους.

,, Ἀλ-

θεῶν. aliis haec expendenda trado, adhibituris viri Summi notam ad *Luciani* Prometh. p. 197.

67 Πότνιαι] Positum, quia praecesserat ἐν Ποτνίαις. Ms. ποτνία. Πότνια bis legitur in *Schol.* ad *Eurip.* Or. v. 318 & alibi: *Thom. Muncker.* ad Hyg. Fab. 273. —— In seqq. si scripseris, Γλαῦκον δὲ οὐ τὸν ἀπὸ Σ. parum tamen profeceris.

68 Ἐν τῷ κυκλουμένῳ] Haec & sequentia, prout mendis erant inquinata, ex Aug. Cod. vulgantur, sic forte redintegranda: Εὖ πως] Κυκλουμένων αὐτῶν τῶν τραχήλων πάνυ ταῖς ἡνίαις, ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατέχεσθαι, καὶ νομίζεσθαι τὸν τὸ ὅπλον βαστάζοντα καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν. in his similibusve momenti perexigui Scholiis diligentius exigendis horam mihi perire nolo.

69 Ὀμφαλοῦ] Restitui pro scripta lectio-

ne

„ Ἄλλως. Ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις] Ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης [70] Ἰσορεῖται δὲ καὶ ἡ Ἠλέκτρα τρεῖς παῖδας ἔχειν, [71] Δάρδανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμασαν, καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γήμαντα τὸν Κάδμον, ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς [72] Ἠλεκτρίδας πύλας ὀνομάσαι τὰς Θήβης. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἀμφίονος θυγατρός. Ἐνταῦθα ὁ Καπανεὺς λοχαγεῖ, ὡς αὐτὸς διεσαφήνισε τὴν οἰκειότητα τοῦ σημείου αὐτοῦ."

1137 Σιδηρονώτοις] Πῶς οὖν [73] ἀνωτέρω εἶπε, Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, Ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως; λεύκασπιν μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος φησί. χρυσεόνωτον δὲ, τὴν πολυτελῆ. σιδηρόνωτον δὲ, τὴν ἰσχυρὰν ἀσπίδα.

Σιδηρονώτοις] Χαλκενδύτοις.

† Τύποις ἐπῆν] Ἐπὶ τοῖς τύποις δὲ, ἤγουν ταῖς γραφαῖς ταῖς σιδηρονώτοις τῆς ἀσπίδος. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ [74] σιδηρῷ νώτῳ τῆς ἀσπίδος ἦν γίγας γηγενὴς ὁλόκληρον πόλιν φέρων, ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις, ἐκμοχλεύσας αὐτὴν σὺν βίᾳ διὰ μοχλῶν. ‡

1140 Ὑπόνοιαν ἡμῖν] Τουτέστιν ὑποψίαν καὶ σημεῖον, ὁποία ἡ πόλις πείσεται. [75] Ὑπέκειτο γάρ, φησί, καὶ ἐζωγράφητο ὑπὸ τῆς ἀσπίδος γίγας, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις πᾶσαν τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν διδούς· καὶ τὰ ἑξῆς.

1142 Ἑκατὸν ἐχίδναις] Πληρῶν τὴν ἀσπίδα ἑκατὸν ἐχίδναις, ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ Ὕδρα

ne ὀφθαλμοῦ. Saepius voces ὀμφαλὸς & ὀφθαλμὸς a librariis fuerunt transmutatae. Pro μαίνεται, infra μένεται. pro κατὰ τὴν γραφὴν, legebatur καὶ τὴν γραφήν.

70 Ἰσορεῖται κ. τ. λ.] Quod *Kingius* dederat e Baroc. Cod. ne quis omiſſum Scholion queratur, hic ponam: Φασὶν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης θυγατέρα τρεῖς παῖδας κτήσασθαι, Δάρδανον, Ἠετίονα, Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἥτις ἀπὸ τῆς μητρὸς τὰς πύλας ἐκάλεσεν Ἠλέκτρας.

71 Δάρδανον, Ἠ. ὃν καὶ Ἰασίωνα] Emendavi perverſe hunc in modum ſcripta: Γάργαρον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμαζον· ſupra ſub teſte *Demagora* dicitur (in Schol. ad v 7.) Electra *Iovi* peperiſſe Ἠμαθίαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· horum primo nomen Ἠετίωνα ſuſpicabar ſubſtituendum. Sed *Eëtion* ille *Dardani* frater multo frequentius vocatur *Iaſion*; *Homero* Od. E, 125, *Hellanico* (in Atlantide: conf. *Schol.* in Il. Σ, v. 486.) ap. *Schol. Mnaſeae* apud *Stephanum* in Δάρδανος, *Straboni* VII p. 511. A. *Diodoro Sic.* V, p. 369, 10. ceterisque citatis *L. Holſtenio* ad *Steph. Byz.* p 91. B. *Eëtiona* dictum, quod noſtro Scholio traditur, luculentus teſtis eſt *Schol. Apollon. Rhod.* I, 916, ubi dicitur Electra, praeter *Harmoniam*, peperiſſe Δάρδανον (indigenis etiam adpellatum Πολυάρχην· *Diodor. Sic* μεγαλεπίβολον fuiſſe ſcribit) καὶ Ἠετίωνα, ὃν Ἰασίωνα ὀνομάζουσι.

72 Ἠλεκτριάδας π. ὀνομάσαι] Mſ. ὠνόμασαν τ. Θ. οἱ δὲ ἀπὸ ἠλέκτρας μιᾶς τῆς ἀμφίονος θυγατρός. omiſi vocem μιᾶς· rectius forte poſuiſſem μιᾶς τῶν Ἀμφίονος θυγατέρων. ſic ſupra ad v. 1126, ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων· ubi Mſ. ſimiliter, ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρός. Praeterea ſcribi potuerat Ἠλεκτρίδας, ut legitur in *Schol.* ad *Apollon.* & *Pindar.* Iſthm. IV, 104. ubi portae vocantur Ἠλέκτραι, ſicut *Aeſchylo*, *Euripidi*, *Statio*.

73 Ἀνωτέρω] V. 1107. Sequentia ſic ſcribuntur in Aug. Cod. ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως. *Barneſius* in addendis verba recte retulit ad *Euripidis* Antigonen p. 518. *Doricum* τὰν monſtrat e chori cantu petita. —— Mox τὴν πολυτελῆ praebuit Mſ.

74 Σιδηρῷ νώτῳ] Sic Leid. Mſ. ut *King.* coniecerat.

75 Ὑπέκειτο] Legendum: ἐπέκειτο, & mox

Ὕδρα ([76] ἢ τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως.) ἡ δὲ σύνταξις, πολλαῖς ἐχίδναις, τουτέστι κεφαλαῖς Ὕδρας ἐκπληρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ πληρώσας τὸ δὲ ἑξῆς, ἀσπίδα ἔχων [illegible] ἐν βραχίοσιν ἑκατὸν ἐχίδναις Ὕδρας ἐκπληρῶν τῇ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ ἑκατὸν κεφαλαῖς. λέγει δὲ τὴν Ὕδραν ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν αἱ ταύτης κεφαλαί.

‡ Ἐχίδναις] Κεφαλαῖς [77] ὤφειλεν, λέγει δὲ ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθείς, ἐχιδνώδεις δὲ ἦσαν αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας. ‡

1143 † Ὕδρας] Αὐτὴν δηλονότι τὴν ἀσπίδα μετὰ τῆς Ὕδρας, ἥτις ἐν τῇ Λέρνῃ ἦν. †

† Ἐν τῷ Ἄργει ἐν Λέρνῃ πηγὴ Ἄργους. ἡ Ὕδρα ἡ ἐννεακέφαλος ἦν, ἣν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς· εἶχεν οὖν Ἄδραστος ὡς Ἀργεῖος ταύτην ἐπίσημον τῇ ἀσπίδι, οὐκ ἔχουσαν κεφαλὰς ἐννέα, ἀλλ' εἰς ἑκατὸν ταύτας ηὔξαγον. ἦσαν δὲ αὗται αἱ κεφαλαὶ ἐχιδνῶν. ἔφερον οὖν ἑκάστη τούτων Καδμεῖον ἐκ μέσου τοῦ τείχους ἁρπάζουσα, ἐγέγραπτο γὰρ ἡ πόλις ἐν τῇ ἀσπίδι· εἶδεν οὖν ταῦτα ὁ ἄγγελος πεμπόμενος, ὡς αὐτὸς φησί, ἐξ Ἐτεοκλέους κατάσκοπος, καὶ φέρων γνωρίσματα τῶν πολεμίων, ἑκάστου τῶν στρατηγῶν, τοῖς Θηβαίοις. †

1144 „ Ἀργεῖον αὔχημ'] [78] Ἀλλὰ γὰρ βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους ἔφερε παράδοξα „ καὶ αὐχήματα μαινόμενον ἐναρπάζοντ . . . τὰς Θήβας. Ἐν Λέρνῃ δὲ τῇ Ἀρ„ γείᾳ κρήνῃ ἀνεφάνη ἡ Ὕδρα, ἥτις δρακοντίας κεφαλὰς παμπληθεῖς εἶχεν. οὕτω „ γοῦν Ἡρακλῆς ὁρῶν αὐτὰς τεμνομένας καὶ πάλιν φυομένας καὶ βλαστανούσας, ἐκέ„ λευσεν Ἰολάῳ τὰς τεμνομένας περικαίειν. ἔφερεν οὖν τὴν ἀσπίδα τοῖς ἀριστεροῖς βρα„ χίοσι τῇ γραφῇ τῆς Ὕδρας πεπληρωμένην, καὶ διὰ τῆς γραφῆς τῆς Ὕδρας ἐχίδ„ ναις αὐτὴν ἐκπληρῶν καταγεγραμμέναις, αἳ δὴ καὶ [79] πανήρπαζον."

„ Ὕδρα ὄφις ἦν ἔχουσα κεφαλὰς ρ. καὶ ἄλλως. Ἀπὸ τῆς Ὕδρας ἐξήρχοντο κε„ φαλαὶ πολλαί, αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας ἐχιδνώδεις. Αἱ ἔχιδναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς „ Ὕδρας ἐξήρχοντο. Δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ εἴδους παραλαμβάνων"

1144 ‡ Ἐκ δὲ τειχέων μέσων] Ἐκ μέσου δὲ τῶν τειχῶν, εἰς τύπον τῶν Θηβῶν ἐζωγραφημένων, οἱ δράκοντες, ἀντὶ δὲ αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας ἔφερον τῶν ἑαυτῶν γνάθοις, ἤγουν στόμασι, τὰ τέκνα τῶν Καδμείων. ‡

1147 Ξύνθημα] Ἀγγελίαν, μήνυμα, σημεῖον τὸ ἴδιον, [80] εἰ γινώσκουσιν ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς ἰδίους φονεύειν.

Πει-

mox ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· hoc habet Aug. Cod. sed & ὑπέκειτο.

76 Ἢ τ. ε. ε. ἀορίστως.] Mſ. Aug. Ἑκατὸν] Τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως· ultima voce emendata, haec vulgatis interieci.

77 Ὤφειλεν] Sic & alibi loquitur: addi quoque poterat εἰπεῖν e Cod. Leid.

78 Ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ.] Sic in Aug. Cod. ſcripta ſenſu vacant, quem admitterent ſequentia: Ἄδραστος, βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔφερε παράδοξα καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα, μαινόμενος ἀναρπάζειν τὰς Θήβας· alii meliora comminiſcantur: illud μαινόμενος ἀναρπάζειν Poëtam potius deceret, quam Grammaticum; ut & Latinum, *furens vaſtare Thebas*.

79 Πανήρπαζον] Ne Graecum quidem: ſcribendum forte, αἳ Θηβαίων παῖδας ἥρπαζον. *Euripides*: Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις. Ante pro περικαίειν legi poterit ἐκκαίειν.

80 Εἰ γινώσκουσιν] Magis etiam deprava-

Ποιμένων λόχων] Τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων.

1148 Μεσαγκύλοις] Τοῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλην τὶ καὶ κοῖλον ἔχειν.

† Μεσαγκύλοις] Τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ κοῖλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς οι διφθόγγου εἰς υ ψιλόν. †

1150 „ Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς] Σχίσμασι, κλάσμασιν· οὐ γὰρ πέτρας ἔρριπτον, „ μεγάλας οὔσας, ἀλλ' εἰς μικρὰ κλῶντες αὐτὰς ἔρριπτον." ‡ Ἄλλως. Βολαῖς „ σφοδραῖς. ‡

1152 Πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς] „ [81] Πρὶν κατὰ πληγὰς αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι." ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν τῇ ἐργασίᾳ ξαινομένων.

1152 Κατεξάνθαι] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν ξανθέντων τῇ ἐργασίᾳ.

‡ Κατεξάνθαι] Ἀπὸ τοῦ ξαίνω, τὸ μαστίζω ‡

1153 Τί μέλλετ'] Διατί κατ' ὀλίγον ἀναλισκόμεθα, καὶ οὐχὶ πάντες ἐμπίπτομεν ταῖς πύλαις;

1153 ‡ [Ἄλλως] Τί βραδύνετε μετεώρῳ κινήματι καὶ διεγηγερμένῳ, ὥστε ἐπιτίθεσθαι ταῖς πύλαις. ‡

1154 Γυμνῆτες, ἱππεῖς] „ Ὄνομα στρατιωτῶν, οὐ πανοπλίᾳ χρωμένων, ἀλλὰ „ τῇ σφενδόνῃ." [82] οἱ σφενδονῆται ἢ οἱ τοξόται.

1155 ‡ Ἠχοῦς] Ἠχὴ ποιητικόν, ἦχος κοινόν. ἠχὼ δὲ τὸ τῆς κραυγῆς ἀντίφθεγμα, καὶ ὄνομα θεᾶς. ‡

1156 † Πολλοὶ δ' ἔπιπτον] Πολλοὶ δὲ Ἀργείων ἐξ ἡμῶν δηλονότι, ἄνωθεν λίθοις βεβλημένοι, τὰς κεφαλὰς αἱματούμενοι ἔπιπτον εἰς γῆν· οὐ μόνον δὲ Ἀργεῖοι ἀλλὰ καὶ ἐξ ἡμῶν πολλοὺς ἂν εἶδες κατὰ γῆς ἐρριμμένους περὶ τῶν τειχῶν ἡμιθνῆτας, πάλλοντας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ὥσπερ [83] κυβιστητῆρσιν ἐοικότας. †

1158 Κυβιστητῆρας, ἐκπεπνευκότας] Τὴν ψυχὴν παραδιδόντας, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίπτοντας.

ta leguntur ista in Aug. Cod. σύνθημα ἐστὶ τὸ σημεῖον ἴδιον ἐπιγινώσκουσα ὑπὸ μὴ τοῦ ἰδίους φονεύειν. In vulgatis nihil eget medelae, praeter haec εἰ γινώσκουσιν· an corrigendum εἰς γνώρισιν; *Suidas* in Σύνθημα, ——— σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος. *Thomae M* dicitur γνώρισμα τῶν ὁμοφύλων *signum, quo internoscebantur, tessera militaris* Atticis ξύνθημα, vulgo σύσσημον, in Rheso σῆμα quoque dicitur v. 12, & v. 688. Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; Ο. Φοῖβος. Η. ἔμαθον, ἴσχε πᾶς δόρυ. v. 521, Ξύνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος, ἤν τι καὶ δέῃ. v. 572, οἶσθα σύνθημα στρατοῦ; Δ. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων. De tessera militari, praeter ceteros, *Grotius*, docte notat ad II Maccab. VIII, 23. ubi Iudae σύνθημα memoratur Θεοῦ βοήθεια.

81 Πρὶν κ. π. α. δ.] Haec vulgatis praefixa sunt ex Aug Cod. In Edd. tantum legebantur sequentia: ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων (Aug. ἐριννύων) κατὰ μικρὸν (ξανθέντων adiectum a *Barnesio*) τῇ ἐργασίᾳ. Cod. Mſ. τῇ ἐ. ἐξικνουμένων. posui ξαινομένων.

82 Οἱ σ. ἢ οἱ τ.] In Edd. praeter ista, οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται, nihil hic legebatur.

83 Κυβιστητῆρσιν] *Kingius* edidit, κυβιστῆρσιν ἐοικότες. ista quidem vox sic truncata saepius occurrit.

1160 Ὁ δ' Ἀρκὰς] Ἀρκὰς γὰρ ὢν ἐν Ἄργει ἐπαιδεύθη, ὡς [84] ἐν ἄλλοις φησίν.

Ἀρκὰς μὲν ὤν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
Παιδεύεται κατ' Ἄργος.

Ἀταλάντης γόνος] Ὁ Παρθενοπαῖος. ‡ Τυφὼς] Ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνεμοζάλη. ‡

Τυφὼς πύλαισιν] [85] Τύφεσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις.

[86] Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι.

Καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, —— ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα.

[87] Τυφὼς μὲν οὖν ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα, συστροφή· βούλεται δὲ ἀπὸ μέρους τὸ πῦρ δηλῶσαι· ἐμπεσών, φησί, ταῖς πύλαις, ὡς πῦρ, ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, πῦρ καὶ δικέλλας αἰτῶν· τινὲς ἐκ τοῦ Τυφῶνος ἐδέξαντο ἑνὸς τῶν γιγάντων.

Τυφὼς] Τεράστιος δαίμων, καὶ τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου.

1162 † Πῦρ καὶ δικέλλας] Δότε μοι δηλονότι, ἵνα καταβάλω πόλιν. †

1163 Ἀλλ' ἔσχε] Πρὸς ταῖς Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι [88] Ἀριστόδημος.

Μαρ-

84 Ἐν ἄλλοις] Supplic. v. 890. locum indicavit *Barnesius*: Aug. Cod. ἐν ἀλλαχοῦ. superflua praepositio. praeterea in Euripideis Ἰνάχου ῥοαῖς. quomodo legebatur in Edd. ante *Barnes.* *Antimachus* in Thebaide Parthenopaeum dixerat Argivum, teste Schol. in *Aeschyli* Theb. v. 553.

85 Τύφεσθαι κ. τ. λ.] Integram hanc adnotationem, ob Menandrea momenti nonnullius, tanquam a se primum vulgatam e Mſ. Cant. uncis inclusit *Barnesius*: omissa in Edit. *Pauli Steph.* legitur in veteribus Edd. Scholiorum, nec non in Aug. Cod. sed in Edd. illis alterius Comoediae nomen erat obscuratum; legebatur enim: καὶ ἐνεπιτρέπει. Aug. Cod. recte καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσι.

86 Νὴ τ. Δ. τ. μ. ἐκτυφήσομαι.] In Aug. Cod. legitur:

Μὰ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφώσομαι.

Sed Menandreum fuit Ἐκτυφήσομαι alterum, ἐκτυφώσομαι, communis Dialecti, interpretamenti loco primitus collocatum: *Hesychius*: Ἐκτυφῆναι, ἐκτυφωθῆναι. alibi: Ἐκτεθυμμένα, ἐκτετυφωμένα. Ἐκτεθυμμένα, ἐκτετυφωμένα. supra scribendum Ἀποτεθυμμένα, pervicit vir Summus *T. H.* & in *Platonis* Phaedro, θηρίον —— Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον. vid. Clariſſ. *Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. *Platon.* p. 179. In *Etymologico M.* p. 458, 40. corrigendum: Τεθυμμένον δηλεῖ τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον· qui diversa Lexica conflavit in unum, posuit Θύμαλλον· ibid. θύσαι v. 43, transmutandum in Θύψαι vidit accuratiſſimus *Sylburgius.*

87 Τυφὼς μὲν οὖν] Aug. Cod. ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα ὅλως τυφὼς οὖν —— infra: ἀνεβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

88 Ἀριστόδημος] Liquido Mſ. Aug. Ἀριστόβουλος. Recte tamen *Aristodemi* nomen vulgari docebit adnotatio ad *Schol.* in v. 1120. In nominibus propriis e scribendi compendiis nata latent ubique peccata. In *Etymologico M* p. 715, 46. legitur Ἀρίσταρχος in Edd sed in Mſ. Leid. ἀρχλ literis sibi invicem impositis: hoc genuinum est *Archilochi* nomen, quo lacuna suppleri poterit in v. Ἀλφὴς p. 72, 39. παρὰ τῷ . . Mſ. *D'Orvillianus* παρὰ τῷ ἀρχ ἀλφαίνειν ἔγινε. id est Ἀρχιλόχῳ. p. 98, 28, Mſ Leid. Ζηνόδοτος pro Ζηνόδοτος, perperam tamen, sed p. 755, 41, pro Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει κατεμ. legendum e Leid. Cod. Ἡρα-

κλείων

Μαργῶντα] Μεμηνότα. Ἐναλίου θεοῦ] [89] Τοῦ Ποσειδῶνος.

1165 † Ἁμαξοπληθῆ] Δυνάμενον πληρῶσαι ἅμαξαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμβαλών. †

1165 „ Γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο] [90] Ὃν εἶπε λίθον, τοῦτο γεῖσα λέγει, εἶπε τῶν „ τειχέων. Ἄλλως. τὰς ποικίλας ἐξοχὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Ἄλλως. τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων.

1160 Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ἀμφίβολον πότερον [91] τοὺς κρᾶτας εἶπεν, ἢ τὰς κρᾶτας. ἐπεὶ καὶ ἐν Ἀρχελάῳ,

Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' [92] ἀναστρέψαι θέλω.

καὶ Ὅμηρος ἀμφιβόλως εἴρηκεν, εἰπὼν, Κρατῶν τυπτομένων. καὶ Ἴων,

Τύπτων τὸ αὐτοῦ κρᾶτα.

† Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ξανθὸν δὲ κρᾶτα (τὸ ξανθότριχον λέγει) εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν· τοῦτ' ἔστι δὲ ξανθότριχα γένυν. ἢ σιαγόνα, ἤγουν τὸ οὖ περὶ μακροῦ τὰς ξανθὰς τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησεν. †

Διεππάλυνε] Διελέπτυνε.

Διεππάλυνε] Εἰς λεπτὰ διέχεε· καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου· [93] Ὅμηρος,

—— ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,

ἀντὶ τοῦ ἐπέπασεν. παρὰ τὸ,

—— παλύνετο δ' αἵματι θώρηξ.

1166 Ῥαφὰς] συνδέσεις

1167 Οἰνωπὸν] [94] Πυρρὰν, ξανθίζουσαν γένυν, ἣν περιχεῖμα ᾑμάτωσεν.

1168

κλίνει δὲ καταψωμένοις —— Pag. 736, 9, ut alibi, nomen *Hyperidae* latet in praepositione ὑπὲρ, sic Mſ. Leid. καὶ Ὑπερίδου· σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδεὶ ἀδόντες. Huius generis multa poſſent etiam e Codd. Mſſ. congeri.

89 Τοῦ Ποσειδῶνος] *King.* e Mſ. dederat: τοῦ Ἄρεος, ἢ τ. Π. abſurdum emblema reieci recentioris magiſtri, diverſiſſima Ἐνάλιος & Ἐνυάλιος confundentis.

90 Ὃν εἶπε λίθον] Corrige, ſodes: ὃν εἶπε λᾶαν, τοῦτο γεῖσα λέγει, λίθον ὄντα τῶν τειχέων. Haec in Mſ. Cod. legebantur loco non ſuo, inferius ad v 1186 collocata.

91 Τοὺς κρᾶτας —— ἢ τὰς κ.] Tametſi vulgatis concinat Aug. Cod. hic tamen illud in dubitationem cadere non poterat; ſed utrum τὸν κρᾶτα εἴπει, ἢ τὸ κρᾶτα· ſic it que legendum ſuſpicor: τὸ κρᾶτα dixiſſe, ſubiecta monſtrant *Euripidis* & *Ionis* verba: τὸ κρᾶτα frequentatum *Sophocli*, Oed. Tyr. v. 271, Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη· Philoct. v. 998, Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκ' —— αἱμάξω. v. 1453, Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη Κρᾶτ' ἐνδόμυχον. Verum tamen novator fuit in talibus *Sophocles*, atque illud ipſum notavit *Euſtathius* in Il. Θ. p. 582, 42. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

92 Ἀναστρέψαι] *Barneſium* laudo, qui literam in ἀναστρέψαι, ſententiae noxiam, ſuſtulit in Addendis ad Archelai reliquias p. 519. Hic quoque Cod. Aug. ἀναστρέψαι, ſed & θέλω exhibet; hunc autem in modum ſequentia: Ὅμηρος ἀμφίβολον εἴρηκεν, (Od. x, 309.) κρατῶν τυπτομένων. καὶ οἷον. τύπτει τὸ αὐτοῦ κρᾶτα. ubi Tragici nomen Ἴων in οἷον tranſierat; alibi quoque ſubiit eamdem corruptelam.

93 Ὅμηρος] Il. Κ, 7. & Ε, 100.

94 Πυρρὰν] Haec erant in Aug. Cod. τὴν πυρ-

1168 Οὐ δ' ἀποίσεται] Οὐδὲ κομίσει ἑαυτὸν ζῶντα πρὸς τὴν μητέρα.

1168 ‡ ["Αλλως] Οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἐπάξει ἑαυτὸν ζῶντα τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον. ‡

116.. „ Μαινάλου κόρη] 95 Ἡ ἀπὸ Μαινάλου, ὄρους Ἀρκαδίας· ὡς φιλοκάρη-„ νος δὲ ἐν ὄρει διέτριβε. Τὸ δὲ Κόρη διαφόρως τάττουσιν ἐπὶ τοῦ γυνή. Γράφεται δὲ, „ Μαινάλου χθόνα, τουτέστι Μαιναλίαν χθόνα."

1171 Ἐπῄει] Ἐπήρχετο. 1172 Παρασπιστάς] Ἀσπιδηφόρους.

† Παρασπιστὰς πυκνοὺς] Ἀκολούθους, ὑπασπιστὰς συνεχεῖς. †

1174 ‡ Ἀκοντίζοντας] Ἀκοντίζειν ἐπὶ τῷ ἀκοντίῳ καὶ λόγχῃ βάλλειν. εἰ οὖν καὶ μόνον ἀκοντίζειν τὸ λόγχῃ βάλλειν δηλοῖ, περισσόν ἐστι καὶ ἀδολεσχίαν ἔχει, εἴ τις εἴποι λόγχῃ ἀκοντίζειν· λόγχῃ δὲ τοῦδε ἀκοντίζειν εἴ τις λόγος σὺν ἐπιθέτῳ. ἀκολούθως λέγει, καὶ οὐδεμίαν ἀδολεσχίαν ποιεῖ· τοῦ μὲν γὰρ οὖν λόγχης ἐν τῷ ἀκοντίζειν παρεστῆς, οὐκέτι καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς συμπαρίστη. εἰ τις ἐπάγειν αὐτὸ θέλοι, ἀνάγκην ἔχει ἐπαναλαμβάνειν τὴν λόγχην· καὶ ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ὁμοίων τὸ τοιοῦτον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει. ‡

1174 „ Ἐπάλξεων λιπεῖν ἐρίπνας] 96 Τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. Ἄλλως.
„ Ἐπάλξεων ἐρίπνας, περιφραστικῶς τὰς ἐπάλξεις, καταλιπεῖν φυγάδας γενομένους.
„ Ἐρίπναι δὲ, αἱ ἄκραι, παρὰ τὸ μεγάλως κατω πίεσθαι. Ἄλλως. Ἐρίπνας,
„ τὰς ἀκρωρείας. Ὥστ' ἐπάλξεων] Ἡ σύνταξις οὕτως· ὥστε λιπεῖν ἡμᾶς τὰς ἐξοχὰς
„ τῶν ἐπάλξεων, φυγάδας γενομένους."

1175 „ Ἀλλ' ἀνὴν πάλιν] Τοὺς φυγόντας ὁ σὸς παῖς, ὡς κυνηγὸς ἐξαθροίζει, καὶ
„ ὁρμᾷ." Ἄλλως. Ἀλλά νιν] Τὸν λαόν.

Ἄλλως. Ἐξαθροίζεται] Συνάγει πάλιν, καὶ ἐν τοῖς πύργοις ἔστησεν.

1176 „ Ἐξαθροίζεται] Τοὺς φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει. 97 ἐπὶ κυνῶν
„ θήρας φυγόντων."

11.8 † Ἠπειγόμεσθα] Ἐπείγω ἔτερον, ἀντὶ τοῦ προθυμῶ, καὶ ἐπισπεύδω· ἐπείγομαι δὲ, ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ σπεύδω· καὶ ἥδω ἕτερον, ποιητικῶς· ἥδομαι δὲ ἐγὼ, ἀμεταβάτως. †

Νοσοῦν] Τοῦτο τὸ μέρος παύσαντες δυστυχοῦν, καὶ κακῶς ἔχον, ἀπεδίδομεν εἰς ἄλλας πύλας.

1179 „ Καπανεὺς δὲ] Ὁ Καπανεὺς, θέλων μιμήσασθαι τὸν Δία, ἀνῆλθεν εἰς
„ κλίμακα· ἔχων δύο λαμπάδας, τὴν μὲν μίαν Κεραυνὸν ἔλεγεν εἶναι, τὴν δὲ
„ ἐπι-

πυρρὰν γωνιάδα, τὴν αἰθηρίαν γίνων εὐθέως ἡμαύτασεν.

95 Ἡ ἀπὸ Μαινάλου] Perverse scripta prostabant in Aug. Cod. τῇ ἀπὸ τοῦ μαινάλου ὄρη ἀ. ὠ. φ. δ. ἐν ὄρη δὲ τὸ δὲ κόρη διαφόρως τάττουσι ἐπὶ τοῦ Γυνή. haec fortasse corrigenda sunt: τὸ δὲ Κόρη ἀδιαφόρως τάττουσι καὶ ἐπὶ τοῦ Γυνή. vid *Menag.* in *Laërt.* VIII, §. 11.

96 Τῶν ἐπάλξεων τ. ἄ.] Haec tantum in Edd. & ὥστε καταλεῖψαι τὰς ἐπάλξεις φυγάδας γινομένους ἡμᾶς.

97 Ἐπὶ κυνῶν] Rectius fuerit, ἀπὸ κυνῶν.

„ ἑτέραν, Ἀσκληπιῷ· ἐπὶ τούτοις ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.” 1179 Ὡς.] Πῶς.

1180 † Μακραύχε⊕ τῆς κλίμακ⊕] Ὑψηλῆς κλίμακ⊕ ἐπαναβάσεις, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ κλίμακα ὑψηλήν. †

Προσαμβάσεις] Τὰς ἀναβάσεις τῆς ὑψηλῆς κλίμακ⊕ βαστάζων, ἐπορεύετο.

1181 Καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε] Καὶ τοσοῦτον ἐκαυχήσατο, μηδὲ τὸ τίμιον πῦρ, ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κωλύειν αὐτὸν, τοῦ μὴ πορθεῖν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρων τειχῶν.

118 „ Ἄλλως. Μὴ ἀποκωλύειν αὐτὸν τὸ φοβερὸν πῦρ τοῦ Διὸς τοῦ μὴ ἐπελθεῖν „ τὴν πόλιν ἀπὸ ἄκρων τειχέων. τὸ Δὲ πλεονάζει.”

‡ Ἐκόμπασε] Μετ' ἐπάρσεως εἶπεν. ἐκαυχήσατο ‡

1182 † Εἰργάθειν] Εἴργω κοινὸν, [98] εἰργάθω ποιητικόν. †

1183 † Τὸ μὴ οὐ] Τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ ἐκ παραλλήλου. †

Κατ' ἄκρων] Ἡ κατὰ πρὸς τὸ ἑλεῖν, περγάμων δὲ, τῶν τειχῶν, εἰς τὸ μὴ καθελεῖν τὴν πόλιν, τὸ γὰρ οὐ πλεονάζει.

118[illegible] * Κατ' ἄκρων περγάμων] Ἤγουν τῆς ἀκροπόλεως. τὸ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ Κατάκρας. *

1185 Ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ'] [99] Ἐναργῶς ἔδειξε τοῦτον ὑπὸ τῇ ἀσπίδι κεκαλυμμένον, καὶ βαλλόμενον ἄνωθεν, ὡς τὸ,

Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμέν⊕.

1186 ‡ Κλίμακ⊕ ἀμείβων ξεστ' ἐνηλάτων βάθρα] Ἀμείβων, ἤγουν διερχόμεν⊕, τὰ ξεστὰ βάθρα, ἤγουν τὰς ξυστὰς βαθμίδας τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακ⊕, τουτέστι τῶν ὀρθῶν ξύλων, ἐφ' οἷς πεπήγασιν αἱ βαθμίδες. ‡

Ἐνηλάτων βάθρα] Περιφραστικῶς τὰ ἐνήλατα, ὅπου ἐπιβαινόμεν. ἢ τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακ⊕. Ἄλλως. Ἐνήλατα εἰσὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυται καὶ [1] ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακ⊕.

1186 „ Βάθρα] Ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψ⊕. Ἄλλως. Βάθρων, τῶν θεμελίων, καὶ τῶν „ βάσεων. Τινὲς δὲ φασὶ [2] τὰς ἑβδόμας πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, „ τοῦ Ποσειδῶν⊕ καὶ τῆς σοφῆς [3] Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη.”

1190

[98] Εἰργάθω ποιητικόν.] Scribendum Ἀττικὸν e Ca [illegible] εἰκάθειν, ὑπεικάθειν, & παρεικάθειν Sophocli praesertim frequentantur: vid Ruhnkenius ad Timaei Lex p. 63.

[99] Ἐναργῶς κ. τ. λ.] Haec alienissimo loco [illegible] e [illegible] inter [illegible] scripta! ἐναργῶς ἔ[illegible]ον [illegible]πὸ τῇ ἀσπίδι διακεκρυμμένον; καὶ ἀλλόμενον ἄνωθεν, ὁμοίως τῷ (fino τῷ Il. II, 360.) Ἀσπίδ. ταυ[illegible] κεκαλυμμέν⊕.

[1] Ἐλαύνεται] Mſ. Aug [illegible]άλλεται· ἐμβάλλεται [illegible] rie ſcribendum.

[2] Τὰς ἑβδόμας πύλας] Quid haec ſibi velint, quoque ſpectent ignoro; referenda forſan ad verſ 1163 his certe quae proxima leguntur in Mſ. ad verſum retuli 1165

[3] Μελανίππης] Mſ. μελανιπ· adiecta τῆς σοφῆς monstrabant attendenti genuinum nomen, Μελανίππης. Nobile fuit Euripidis drama inſcriptum Μελανίππη ἡ σοφὴ, atque eo titulo frequenter a veteribus citatum; inſcriptionis rationem tradit Dionyſ. Halic. cuius verba protulit Barneſ in fragm p. 479. Haec Melanippe ſecundum nonnullos Neptuno Filium Boeotum pepererat;

cui

1190 Ἐσφενδονᾶτο] Ὡς ἀπὸ σφενδόνης ἐχωρίζετο καὶ ἐῤῥίπτετο τὰ μέλη αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

1192 Κῶλα] Τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν.

Ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος] Ὡς ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος, περὶ ὃν ἀεὶ στρέφεται. οὗτος γὰρ ὁ Ἰξίων, διὰ τὸ ἐρασθῆναι Ἥρας, ταύτην κατεδικάσθη τὴν τιμωρίαν ἐν Ἅιδου.

1192 ["Ἄλλως] 4 „ Ὁ Ἰξίων φόνον δράσας ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνηνέχθη ὑπ' οὐρανὸν, καὶ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν· ἐπεθύμησε γὰρ τῆς Ἥρας, καὶ λόγοις ἐπήγγελλεν αὐτῇ· ἡ δὲ θεὰ νεφέλην αὐτῷ [5] παρεκοίμισεν, εἰς ἑαυτὴν σχηματίζουσα· ᾗ δὴ συγκαθευδήσας ὁ Ἰξίων ἐπεκαυχήσατο τῇ συνουσίᾳ. καὶ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐταρτάρωσεν αὐτὸν, καὶ τροχῷ [6] προσέστησεν. ["Ἄλλως.] Ὁ Ἰξίων τροχῷ κατακλεισθεὶς τὴν τιμωρίαν ἔχει· ἀναβιβάζει γὰρ τὸν τροχὸν ἐν τόπῳ ὑψηλῷ. οὗτος δὲ πάλιν κατέρχεται. ["Ἄλλως] 7 Ὁ Ἰξίων Λαπίθης ἦν τὸ γένος, ἠγάγετο δὲ Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο, [8] ὄρυγμα ποιήσας ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἐκεῖ τὸν Ἠϊονέα ἐνέβαλεν· [9] ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας αὖ τὸν Ἰξίονα, [10] καὶ * βῶν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε, μεταδιδοὺς αὐτῷ καὶ τῆς ἀθανασίας· „

cui plerique tamen matrem dederunt *Arnen*. Ab isto Boeoto Boeotiam denominatam cecinit *Euphorion* apud *Stephanum Byz.* in Βοιωτία, & *Nicocrates*.

4 Ὁ Ἰξίων κ. τ. λ.] Continua dedi quaecunque praebebat Aug. Cod. Scholio vulgato subiecta, bona malis recentiorumve commentis intermixta. Pro ὑπ' οὐρανὸν initio scribendum puto, ἀνηνέχθη εἰς οὐρανὸν· paulo post, ubi legitur ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν· scriptis articulum τὴν interieci. De Ixionis supplicio agentium testimonia congesta prostant in Miscell. Obs. Vol. III, p 312—320.

5 Παρεκοίμισεν] A me positum pro παρεκοίμησεν. Schol. Apollon. Rhod. in hac historia: Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ παρέσχε οἱ μίξει αὐτῷ. Schol. Hom. Il. A, 268. παρέκλινεν αὐτῷ.

7 Προσέστησεν] Non προσέστησεν, sed προσέδησεν vel προσέπηξεν· alterutrum hic restituendum; hoc praetulerim: τῷ τροχῷ προσηλῶσαι & προσπῆξαι non differunt. Quae proxima sequuntur magistelli sunt Sisyphi saxum & Ixionis rotam confundentis

7 Ὁ Ἰξίων κ. τ. λ.] Quae sequuntur, ad *Diodor Sic.* IV, c 69, comparanda, praecedentibus multo meliora, de *Pherecydeis* excerpta sunt; *Pherecydae* veterem tradentis historiam verba partim saltem dederunt Schol in *Apollon. Rhod* III, 62. & in *Pindari* Pyth. II, 40. Ex his, nunc demum vulgatis, transscripta sunt, quae leguntur in *Schol* ad *Lucian*. T. I, p 2·6

8 Ὄρυγμα ποιήσας κ. τ. λ.] Scribendum, ὄρυγμα γὰρ ποιήσας· e *Schol* in *Lucian*. *Schol. Pind.* βόθρον διώρυξε, καὶ πληρώσας αὐτὸν πυρὸς, ὡς ἐπὶ εὐωχίαν ἐκάλεσεν. Quae Schol. habet *Apollon.* βερεθροποιήσας καὶ πυρακτώσας, ipsa sunt *Pheresydae* verba, Ionica certe vocis forma βέρεθρον. —— Huic similem fraudem commemorat *Polyaenus* VI, c 18, 2. ubi Phocenses dicuntur τάφρον ὀρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν. sed pro πόλιν corrigendum est Ὑάμπολιν, ex *Herod.* VIII, c 28.

9 Ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς] Exciderunt nonnulla, quae hic restitui poterunt e *Schol* in *Lucian*. ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν.

10 καὶ * βῶν] Restituendum putabam, καὶ καθαίρων αὐτὸν, *Schol. Pindari*: ἀποστραφέντων δὲ αὐτῶν (αὐτὸν scribendum, vel ἀνθρώπων·) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μόνος ὁ Ζεὺς οἰκτείρας αὐτὸν ἐκάθηρε τοῦ φόνου· *Schol. Apollon* οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων· —— ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνί-

„ ὃς ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἠράσθη αὐτῆς· μὴ φέρουσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν μανίαν „ αὐτοῦ φησὶ τῷ Διΐ, ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, βουλόμενος δὲ δοκιμάσαι, εἴγε „ ἀληθές ἐστι, ἀπείκασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰδὼν ὁ Ἰξίων νομίσας τὴν Ἥραν „ εἶναι, μίγνυται αὐτῇ, καὶ ποιεῖ παῖδα διφυῆ, τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ „ ἵππου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ [11] λοιποὶ Κένταυροι γεγόνασιν. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ὑποπτέρῳ „ τροχῷ τὸν Ἰξίονα [12] δήσας ἀφῆκε τῷ ἀέρι φέρεσθαι μαστιζόμενον καὶ λέγοντα· Χρὴ „ τιμᾷν τοὺς εὐεργέτας. Οἱ δὲ, ὅτι ἐσταυρώσεν αὐτόν· Οἱ δὲ, ὅτι καὶ πύρινος „ ἦν ὁ τροχὸς, φασίν."

† Ἰξίονος] Οὗτος ὁ Ἰξίων, ὁμοδίαιτος ὢν τῷ Διΐ, ἐφωράθη τῆς Ἥρας ἐρῶν· θέλων οὖν ὁ Ζεὺς γνῶναι τὸν ἔρωτα, νεφέλην παρεικάζει τῇ Ἥρᾳ, εἰς ἣν ὁρμήσας ὁ Ἰξίων, δῆλον ἐποίησε τῷ Διῒ τὸν ἔρωτα· ὃς ὀργισθεὶς, δήσας αὐτὸν ἐν ταχυτάτῳ τροχῷ, ἀφῆκεν ἐν ἀέρι περιελίσσεσθαι, καὶ δίκην οὕτω τίνειν τῆς ἀκολάστου γνώμης, βοῶντα, ὡς χρὴ τοὺς εὐεργέτας τιμᾷν. ἐκ δὲ τῆς πρὸς τὴν νεφέλην τοῦ Ἰξίονος μίξεως γέγονεν ὁ Ἱπποκένταυρος, κεφαλὴν μὲν, καὶ στῆθος, καὶ χεῖρας ἀνθρώπου ἔχων, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἵππου, ὅν τις ἰδὼν τὴν ἀρχὴν, οὕτως [13] ἀτοπώτατον θέαμα, εἶπεν· Ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ἵππος δ' ἀπερεύγεται ἄνδρα. †

1193 Ἔμπυρος] Κεκαυμένος.

1195 Καθεῖσεν] Καθεσθῆναι ἐποίησεν ἔξω [14] τῆς σούδας.

1197 Ἁρμάτων ὄχους] Τὰ ἅρματα, περιφραστικῶς.

1198 Κεῖς μέσ'] Ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει.

1199 ‡ Ξυνῆψαν ἔγχη] συνεκρότησαν τὴν μάχην. ‡

1200 ‡ Ἄντυγαν ἄπο] Ἄντυξ ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, ἐνταῦθα ἀντύγων ἄπο, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἁρμάτων. ‡

1201

ἁγνίζει. vid. *Diodor. Sic.* IV, p. 314, 63. & Celeberr. *Wesselingius.* In *Schol.* ad *Lucian.* legitur καὶ λαβών.

11 Λοιποὶ Κένταυροι] Ἱπποκένταυροι rectius legitur in *Schol.* ad *Lucian.*

12 Δήσας ἀ. τ. α. φ.] *Schol. Luc.* ὑποπτέρῳ τροχῷ δήσας τὸν Ἰξίονα ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μ. κ. λέγοντα, Χρὴ τιμᾷν τοὺς εὐεργέτας· hic quoque scribendum ἐν τῷ ἀέρι. vel δι' ἀέρος. In *Schol.* ultimo ad Od. Φ, quod pertinet ad v. 303. in eadem fabula: εἴασε κατὰ τοῦ σφαιροειδοῦς φέρεσθαι βοῶντα, ὡς Τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσῆκεν. (Miscell Obs. III, p 319.) —— ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. Nota sunt *Pindarica* (Π. II, 40 conf. Π. IV, 163.) Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν· —— Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς Ἐποιχομένους τίνεσθαι. quae *Virgilianis* admovit, inde derivatis, *F. Ursin.* Aen. VI, 618.

—— *magna testatur voce per umbras: Discite iustitiam moniti.*

13 Ἀτοπώτατον] In his, a *Kingio* vulgatis, quae potuerant omitti, legebatur ἀτυπώτατον θέαμα· literam mutavi. Facetum illud dictum nonneminis cuius hic meminit *Schol.* alibi scriptum legitur: Ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' [ἀποπέρδεται ἵππον. sic illud exhibet *Iac. Duportus* Praelect. in *Theoph.* p 377. & *Salvinius* ad *Eustath.* in Il. A, p. 76, 42. memorantem, τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ τῶν Ἱπποκενταύρων φύσει, Ἵππος μὲν ἀπερεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

14 Τῆς σούδας] Vid. superius notata ad *Schol.*

1201 Ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι] [15] Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ,

Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς,
Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

1202 „ Ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ] Νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς ἐσωρεύοντο, περιοστὴ δὲ ἡ ἐξ.
„ [16] σωρηδὸν ἐπ' ἀλλήλων ἔκειντο, ἀνεμίγνυντο, ἀλληλεπάλληλοι ἔπιπτον."

1203 Ἔσχομεν κατασκαφὰς] Τοὺς θεμελίους τῶν πύργων κατασκαφῆναι διεκωλύσαμεν.

1205 Θεοῖς μέλει] Τοῖς θεοῖς φροντίς ἐστι.

1206 „ Εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ] Εἰ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσι, πάντως ἡττηθή-
„ σονται οἱ Θηβαῖοι· ἐγὼ οὖν ὁ χορὸς σωθεῖσα, διαφύγοιμι."

Εἰ δ' ἀμείνονα] Τινὲς ἀντὶ τοῦ δικαίαν. ὁ δὲ νοῦς· Ἐγένετο μὲν νικᾶν τοὺς Θηβαίους· εἰ δὲ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσιν, καὶ συμβῇ ἀπολέσθαι τοὺς Θηβαίους, ἀλλ' οὖν ἐγὼ διαφύγοιμι.

1208 ‡ Ἔχει] Διάκειται. ‡

1213 Ἀλλ' ἄνελθέ μοι] Ἀνάδραμε, διήγησαι.

1214 † Δρασείετον] Ἐπιθυμοῦσι δρᾶσαι, παρασκευάζονται. †

1215 Δεῦρ' ἀεὶ] Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ἔα τὰ λοιπὰ, εἰ καλῶς πράσσεις, εἶπεν, ὅτι εἰς ὑποψίαν εἶπας.

1219 Ὑπασπιστοῦ] Ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶν ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς.

1220 Καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ] Καὶ καλύπτεις ἐν ἀφανείᾳ.

1221 † Οὐκ ἄν γε λέξαιμ'] Οὐκ ἔστι δυνατὸν ἵνα εἴπω ἐφ' οἷς ἤκουσας ἀγαθοῖς κακά· ἤγουν ἀγαθὰ εἰπὼν οὐκ ἔχω προσθεῖναι κακά. †

1222 Εἰ μή γε, φεύγων] Λέξεις δηλονότι.

1228 † Οἷον μή ποτ' ὤφελον] Οἷον λόγον μή ποτε ὤφελον ἐκεῖνοι δηλονότι εἰπεῖν. †

1229 „ Ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου] Προήρξατο, κατήρξατο· Ὀρθίου δὲ, ὑψηλοῦ. Ἀρχη-
„ γὸς ἐγένετο, κελεύσας κηρύξαι στρατηλάταις."

1231 Ὦ γῆς Ἑλλάδος] Ὁμηρικῶς ἤρξατο,

Schol. in v. 1107, n. 42. Haec & vicina quaedam omiserat *Kingius*.

15 Παρὰ τ. Αἰσχ. ἐν Γ. Ποτνιεῖ] In Edd. legebatur: Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ· Cod. Aug. παρὰ τῷ Α. ἐν Γ. πιτνεῖ. Ποτνιεῖ restituendum vidit vir D. qui Codicem contulit. Huc fragmentum referendum, *Stanlejus* e *Schol* didicerat in *Aristoph.* Ran. v. 1447, qui versum 1450, Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς, petitum monuit ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. —— Alter versus, prout ferebatur in Edd. inter *Aeschyli* fragmenta fuit receptus: Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι· quae, non Graeca, Latina tamen fecit *Stanlej*. *Equi in equos irruerunt*. Quod a me repositum, ἐμπεφυρμένοι sententia postulabat: ἐμπεφυγμένοι erat in Aug. Ms. primum versum minus sincere scriptum exhibente: Ἐφ' ἅρματι γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῶν νεκροί.

16 Σωρηδὸν] In Edd. haec tantum erant: σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειτο.

Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
[17] Οὗτος δὲ ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται.

1232 ,, Δαναῶν ἄριστεῖς] Ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη. Λείπει ,, ἐν τῷ λαῷ ταῦτα λέγων.

1234 Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] [18] Ἐκποιεῖτε. Ἀπεμπολᾶν ἐστι κυρίως τὸ πιπράσκειν.

Ἄλλως. Εἰς κίνδυνον ἐκδίδοτε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κινδυνευόντων ἐν θαλάσσῃ κέρδους χάριν.

† Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] Ἐπειδὴ μισθοῦ χάριν οἱ στρατιῶται στρατεύονται, καὶ τὰς ψυχὰς περιιᾶσι, διὰ τοῦτο. τὰς ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε εἶπεν. †

1240 Νείσεσθε] Πορεύεσθε, ἀπελεύσεσθε.

1244 ‡ Ἐπερρόθησαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις ἤχησαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἤχου τῶν κυμάτων· ὡς δίκαια τάδε νομίζοντες ‡

1246 ‡ Κὰν μεταιχμίοις] Ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τῶν παρατάξεων ‡

Κὰν μεταιχμίοις] Μεταίχμιον λέγεται ὁ τόπος, ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. ἐπὶ τούτοις τοῖς ὁμιλήμασιν ἐν τοῖς μεταιχμίοις [19] συνελθόντες, ἐπεποιήσαντο ἐμμένειν αὐτοῖς οἱ στρατηγοί. ἔνιοι γράφουσι, στρατηλάταις μετὰ τοῦ ι, ἵνα τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ τὰ στρατεύματα ἀκούσωσιν ἐμμένειν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπ' ἀμφοτέρων.

1247 Ὅρκους συνῆψαν] Οἷον τὰ [20] πρὸς τοὺς ὅρκους ἐπιτήδεια συνέμιξαν Θηβαῖοι καὶ Ἀργεῖοι, τουτέστι τὸν οἶνον, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων.

1248 ‡ Ἐκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις] Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο ‡

1249 ‡ Νεανίαι] [21] Ἀντὶ τοῦ οἱ δύο παῖδες· καθὸ λέγεται ἡ κόρη τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἡ θυγάτηρ †

1250 Πρόμον] Πρόμαχον, ,, ἤγουν τὸν Ἐτεοκλέα."

1254 ‡ Παρεξιόντες] Παρεκβαίνοντες, χωριζόμενοι ἀπὸ τοῦ πλήθους. ‡

1256 Ἐν σοὶ, Ζηνὸς] Ἐν σοὶ τρόπαιον στῆσαι ἐστὶν ἡμῖν ἐλπὶς, τῷ τε Ἄργει εὐκλεῆ ἀπαγγελίαν δοῦναι. ἢ [22] ἀντὶ τοῦ εὐκλείας λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῇ πατρίδι.

Ἀλ-

17 Οὗτος δὲ ὁ στίχος] Alio ordine collocata verbis, quae ad versum 1232 retuli, ista sic subiecta legebantur in Aug. Mſ. Οὕτω δὲ οὐ φαίνεται τοῖς πολλοῖς ἀντιγράφοις. Δαναῶν. Ὅμηρος ἤρξατο. κέκλυτέ με τρῶες καὶ δάρδανοι καὶ εὐκνήμιδες ἀχαιοί. Verba, Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι —— leguntur Il. Γ, 456 vulgata, in eadem Il. v. 86.

18 Ἐκποιεῖτε] Praebuit Aug. Cod. & paulo poſt ἐκδίδοτε· vulgabatur, ἐνδίδοτε.

19 Συνελθόντες] Aug. Cod. συναχθέντες· hinc paulo poſt ſuo loco ſequentia vulgatis interſerta ſunt, ἔνιοι γράφ. στ. μ. τοῦ ι, ἵνα ——

deinceps ἀκούσωσιν loco verbi νοῶσιν poſitum

20 Πρὸς τοὺς ὅρκους] Rectius omittitur articulus in Mſ. in quo mox minus recte legitur, Θηβαίων καὶ Ἀργείων.

21 Ἀντὶ τοῦ] Hic & ſaepius alibi fuit repoſitum pro ἀντί. Conſtans uſus in talibus articulum poſtulat. In Grammaticis hac parte frequenter peccant Viri docti.

22 Ἀντὶ τοῦ, εὐκλείας] τῆς in τοῦ mutato, haec acceſſerunt ex Aug. Cod. pro εὐκλείαν· Indidem τῇ πατρίδι pro τῆς πατρίδος.

Ἄλλως. Ἐν σοὶ κεῖται ἀνορθῶσαι τὸ εἴδωλον τὸ νικητήριον· οἱ γὰρ νικῶντες εἴδωλον ἔστασαν τοῦ Διός.

„ Ζηνὸς — βρέτας] Τὸ εἴδωλον τοῦ Διὸς, ἢ αὐτὸς ὁ Ζεύς."

1257 † Τρόπαιον] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτε ἐνίκων, τρόπαιον ἀνιστᾶν θεοῦ τινὸς εἴδωλον, καλοῦντες τοῦτον σωτήριον. †

1258 ‡ Ἐτεοκλέα] Πρὸς Ἐτεοκλέα ἔλεγον. ‡

1259 † Σκήπτρων κρατεῖς] Κρατήσεις ἔδει εἰπεῖν. νῦν δὲ εἶπε τὴν μέλλουσαν νίκην, ὡς ἐνεστῶσαν· ἔθος γὰρ τοῖς ἐπιθυμοῦσιν ἰδεῖν τι, εἰ καὶ μήπω ἐκεῖνο συνέβη, ὡς παρὸν λέγειν. †

1261 † Ἐμπύρους τὰς ἀκμὰς] Τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἐκ τῶν ὁλοκαυμάτων ἀναφερομένας. †

Ἐμπύρους τὰς ἀκμὰς] [23] Τὰς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, ἀφ' ὧν σημειοῦνται οἱ μάντεις.

1261 „ Ἀκμὰς] Τὰς ἀναδόσεις, ἐπεὶ βιαιότατόν ἐστι τὸ πῦρ. ἢ τὰς ὀξύτητας „ τὰς ἐμπύρους· ἤτοι τοὺς [24] ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· καὶ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος „ ἐστὶν ἄνωθεν ἐπιφέρεσθαι."

1260 Ῥήξεις τὰς ἐνώμων] Τὰς τῆς χολῆς ῥήξεις ἐπεσκόπουν, τὴν ὄψιν μεταφέροντες· τηροῦσι γὰρ οἱ μάντεις τὰς χολάς.

Ἄλλως. Ῥήξεις τὰς ἐνώμων] Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἔξω δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον [25] ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι,

Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις.

Ὑγρότητ' ἐναντίων] Τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, τὴν ἐπὶ τῶν ἐναντίων [26] ἐχθρῶν αἰεὶ ταρασσομένην. οἱ γὰρ ἥττω, περὶ τῶν ἐχθρῶν εἰ βουληθεῖεν μαντεύεσθαι, ἔχοντες χολὴν ἀφορῶσι· πικροὶ γὰρ οἱ ἐχθροί. ὑγρότητα δὲ λέγει, αὐτὴν τὴν χολήν. Ὑγρό-

23 Τὰς τοῦ πυρὸς] Aug. Mſ. Τὰς ἀναδόσεις, τῆς φλογὸς τὰ ἄκρα. Ἄλλως. Τὰς τῆς φλογὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναδιδόμενα, ἀ. ω. σ. οἱ μάντεις. hinc vulgatum Scholion interpolare nolui. Quidquid hic prostat in Edd. antiquis Scholiorum exhibuit etiam Aug. Cod. non legebantur duo recentioris Magistri, quae sine detrimento potuerant suo loco relinqui.

24 Ὀβελίσκους] Mſ. Aug. βολίσκους· prius retinui. haec pauca ... desunt Editis ex optimo Codice.

25 Ἀκοντίσει] Cod. Aug. pro ἀκοντίζει· tum, Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι, μελοδέτας κύστεις. Scholion hoc Latine convertit *Io. Hartungus* Decur. I, Locor. Memorab. VIII, § XIII, *Sophoclea* tamen non attigit. Nec μαλλοδετεῖς, neque μελοδέτας, *Sophocles*, ita dixisse videtur τὰς μαλλοδέτους κύστεις, *vesicas lana revinctas*: in talibus a communi forma non discedit: *Sophoclea* sunt χρυσόδετος & ἀργυρόδετος· ad his diversum, ἱπποδέτου φάτνα iterum vocat *equis vinciendis* ... Aj. v. 241.

26 Ἐχθρῶν] Scribi malim καὶ ἐχθρῶν ex Aug. Cod. In seqq. quae *Io. Hartungus* interpretatur Theſ. Crit. T. II, p. 730. pro ἔχοντες χολὴν Mſ. Aug. εἰς τὴν χολὴν ἀφορῶσι· proxima eadem habet Mſ. —— Vocem χολὴν haec sequuntur in Aug. Cod. ἢ ἐναντίως (l. ἐναντίαν, ὡς) πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τοῦτο. Quae his praefixa leguntur in Edd. & subiecta, inferius exhibet Mſ.

Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Τὴν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, ἢ διὰ τὸ πικρὰν οὖσαν καλεῖσθαι γλυκεῖαν. ἢ ἐναντίαν, ὡς πρὸς τὸ πῦρ, ξηρὸν γὰρ τὸ πῦρ. τὸ δὲ ἑξῆς, μάντεις τὰ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ἐνώμων, (κατὰ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐνώμων) ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων. [27] ἄκραν τε λαμπάδα, τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος, ἐσκόπουν. οἱ δὲ τὴν καρδίαν, διὰ τὸ εἶναι πυρώδη, καὶ θερμήν.

Ἄλλως. [28] Τὴν οὐρὰν τοῦ ἱερείου· ἣν γὰρ καὶ δι' αὐτῆς μαντεία. καμπτομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς σημαίνει δυσχέρειαν πολέμου, ἀπλουμένη δὲ καὶ [29] κάτω νεύουσα ἧτταν, ἀνατεινομένη δὲ εἰς ὕψος [30] νίκην. οἱ δὲ Ἄκραν λαμπάδα τὴν χολὴν λέγουσι, τὴν ἐν τῷ ἥπατι. σημεῖον γάρ ἐστι [31] μαντικὸν τῆς νίκης τε καὶ ἥττης.

† Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Σφάζοντες οἱ μάντεις πρόβατον, ὁπότε τινὰ ὄλεθρον ἢ νίκην τῶν αὐτῶν στρατευμάτων ἐβούλοντο σημειώσασθαι, τέμνοντες τοῦτο, τοὺς μὲν μηροὺς περιειλοῦντες [32] πιμελῇ, ἐπὶ πῦρ ἐπετίθεσαν. καὶ, εἰ μὲν ἐξήφθη τὸ πῦρ, νικᾶν ἔλεγον· μὴ τούτου δὲ γινομένου, νικᾶσθαι. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν κύστιν μεστὴν οὔρου ἐν τῷ στόματι ἔξω δεσμοῦντες, ἐπετίθουν τῷ πυρὶ, καὶ ἐπετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ ἀκοντίσει τὸ οὖρον· καὶ εἰ μὲν εἰς αὐτοὺς, νικητὰς ἑαυτοὺς ἐκάλουν· εἰ δὲ εἰς τοὺς ἐναντίους κατεβάλλετο αὐτῶν ἐμαντεύοντο. τὴν οὖν ἀκόντισιν τοῦ οὔρου ἐναντίαν ὑγρότητα λέγει. ἐπετήρουν δὲ ἁπλῶς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, τὴν μὲν ἔξαψιν τούτου νίκην, τὴν δὲ εἰς τοὐναντίον ὁρμὴν ἀπώλειαν καὶ φθορὰν σφῶν αὐτῶν λογιζόμενοι. τὸ δὲ ἐνώμων κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὰ τρία λάμβανε, εἴς τε τὰς ἀκμὰς, καὶ εἰς τὰς ῥήξεις καὶ εἰς τὸ ἄκραν. †

1265 Ἡ σοφὸς] Μαγικός. [Ἄλλως] Ἐπιτηδείους, ἐπαγωγοὺς λόγους.

1266 Ἡ φίλτρ' ἐπῳδῶν] Τῶν ἐπᾳδόντων ἀνθρώπων, [33] ἃ ἐπάγουσα δύναται εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν. ‡ Ἀλ-

27 Ἄκραν τε λαμπάδα] Novum hic incipit Scholion, etiam in Aug. Cod. Ἄ. τ. λ.] Τουτέστιν τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς ἐσκόπουν, ὃ καλεῖται Κέρκος· eadem ſequuntur, quae ſunt in Edd.

28 Τὴν οὐρὰν τ. ἱ.] Praeter Aug. hoc quoque Scholion margo praebebat Cod. Leid. In Aug. legitur Τ. ο. τ. ι. ἣν γὰρ καὶ ἡ δι' αὐτῆς μαντεία· κ. γ. υ. τ. πυρὸς δυσχέρειαν ἐδήλου πολέμου· quod vulgata lectione σημαίνει melius indico.

29 Κάτωνεύουσα,] Sic Mſ. Leid. Aug. κάτω νεύουσαν ἧτταν· *Pierſius* recte vulgavit κάτω ν pro καταvεύουσα, quod dederat *Barneſius*, veterum Edd ſcripturam emendans κατανεύουσα· κατανεύουσα poſitum ab *Io. Hartungo*, hoc quoque Scholion explicante Theſ. Crit T. II, p 655.

30 Νίκην] Aug. Cod. εἰσφέρει νίκην.] Tum porro Cod. Aug. & Leid. recte concinunt Editis, οἱ δὲ Ἄκραν λαμπάδα· his *Kingius* ſubſtituendum cenſuerat ὑγρότητ' ἐναντίαν· perperam: ſupra notata n. 27 docebunt, quid ipſum deceperit.

31 Μαντικὸν] Vocem interieci, quam Cod. Aug. commodam ſubminiſtrabat. His tandem ſubiecta legebantur in hoc Cod. ſeqq. partim ſupra iam vulgata, partim nondum edita: Ἄλλως, τὴν παρὰ (l. περὶ) τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, τὸ δὲ ἑξῆς· μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ἐνώμων, ὑγρότητα ἐναντίαν ἐνώμων· κατὰ γὰρ (l. κατὰ κοινοῦ γὰρ) τὸ ἐνώμων. ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων, τὸ ἄκρον τῆς λαμπάδος, ἢ δύο πραγμάτων ὅρους ἔχει μὲν (l ἔχει· εἰ μὲν) ὀξὺ τὸ πῦρ ἔρχεται, νίκην δηλοῖ, εἰ δ' εἰς πλατὺν, (l. πλατὺ,) ἧτταν. hic poſtrema legantur, an vulgatis interſerta, nihil intereſt

32 Πιμελῇ, ἐπὶ πῦρ] Edd. πιμελῆς ἐπεὶ πῦρ. ἐπὶ tamen adpoſuerat *Kingius*.

33 Ἃ ἐπάγουσα δύνασαι] Sic non inepte *Barneſius* edidit ante vulgata, ἢ ἐπάγουσα δυ-

‡ Ἄλλως. Φίλτρα ἐπῳδῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπῳδὰς φίλτρων. Φίλτρον, τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν, ὥσπερ Μίσητρον, τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, καὶ Φόβητρον, τὸ φόβου ποιητικόν, καὶ Θέλγητρον, τὸ παράγον εἰς τέρψιν. ἐνταῦθα δὲ φίλτρον ἀντὶ τοῦ φιλίας, ἵν᾽ ᾖ ἐπῳδὰς φιλίας, τουτέστιν εἰς φιλίαν συνάγειν δυναμένας. ‡

Σπεῦδ᾽, ἐρήτυσον] Ἀπείργου, κώλυσον ἀπὸ τοῦ χαλεποῦ ἔργου τὰ τέκνα, ἐπεὶ ὁ πόλεμος μέγας ἐστί.

1267 Ἁμίλλης] Φιλονεικίας.

1268 ‡ Καὶ τἄθλα δεινά] Τὰ ἄθλα ἀμφοτέρων, ἤγουν τὰ ἔπαθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ γέρα. Ἔπαθλον γὰρ ἑτέρῳ ἔσται ἡ τοῦ ἑτέρου ἀπώλεια.

Καὶ τἄθλα δεινά] Τὰ δεινὰ ἀγωνίσματα.

† Καὶ τἄθλα δεινά] Ἄθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενα γέρα. λέγει οὖν ἐνταῦθα ὁ ἄγγελος τῇ Ἰοκάστῃ, ὅτι ἐὰν νικήσῃ ἅτερος ἀδελφὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἀποκτάνῃ, σύ, ὦ τε μήτηρ, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ νίκῃ, καὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ κλαύσεις πικρῶς. ἢ ἄθλα νοητέον τοὺς ἀγῶνας. †

1270 ‡ Δόμων πάρος] Τὸ πάρος ἐπίρρημα παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἐνίοτε μὲν τοπικόν, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ χρονικόν, ἀπὸ τούτου τὸ παροίτερον καὶ τὸ παροίτατον. ‡

1271 [Οὐκ ἐν χορείαις] Οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν ὡς παιθενεύειν τε καὶ πανηγυρίζειν. τοὺς γὰρ ἀδελφοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν κωλῦσαί σε δεῖ, μετ᾽ ἐμοῦ ἴθι νῦν. ἡ τὸ κατάστασις, ἀντὶ τοῦ, οἰκονομία· ἵν᾽ ᾖ οὕτως. ἡ οἰκονομία τῶν θεῶν οὐκ ἐν πανηγύρεσι καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. †

‡ Παρθενεύμασιν] Ὥσπερ Θαλαττεύειν, τὸ ἐν θαλάττῃ διάγειν, οὕτω καὶ Παρθενεύειν, τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ παρθενεύματα, οὐ τὴν ἐν παρθενίᾳ διαγωγὴν δηλοῖ· εἰ γὰρ τοῦτο ἐδήλου, προσετρέπετο ἂν ὁ λόγος ἀφίστασθαι αὐτὴν τῆς ἐν παρθενίᾳ διαγωγῆς, ὅπερ ἔξω τοῦ νῦν λόγου καὶ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ λαμβάνεται νῦν ταῦτα ἀντὶ τῆς ἁρμοζούσης καταστάσεως ἐν παρθενίᾳ, ἵν᾽ ᾖ ὁ λόγος οὕτως. ἡ κατάστασις τῆς τύχης οὐ προχωρεῖ σοι νῦν ἐν χορείαις, οὐδὲ ἐν τῇ ἁρμοζούσῃ καταστάσει τῆς παρθενίας. ‡ [34]

1272 Δαιμόνων κατάστασις] Ἡ τύχη. ὁ δὲ νοῦς· ἔξελθε τῶν οἰκείων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενῶσιν ἡ παροῦσα τύχη, ὥστε καὶ ὄχλον διελθεῖν αἰδεσθῆναι. „ Ἄλλως. „ Ἔξελθε ἐκ τοῦ οἴκου· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενώνων ἀναστροφαῖς ἡ παροῦσα τύχη
[illegible] „ συγ-

δυναταί· *Pierſ.* & *King.* dederunt, ἃ ἐπάγουσα δύναται, ſenſu deſtituta. Cod. Aug. τῶν ἐπαδόντων ἀνδρῶν ἡ ἐπάδουσα δύναται εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Duplex videtur interpretamentum, prius ad Ἐπῳδὸς, alterum ad ἐπῳδὴ pertinens. Corrigendum puto: Τῶν ἐπαδόντων ἀνθρώπων· ἢ ἃ ἐπάδουσα δύνασαι ε. φ. α. α.

34 Παρθενεύειν] Sic absque articulo recte Leid. Cod. *Kingius* vulgarat e Mſ. Cant. Τὸ, παρθενεύειν τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ τὰ παρθ. hic quoque delendus erat articulus. Non vocibus, quas interpretantur, ſed earum interpretamentis articulum praefigunt Grammatici. Χορείαις infra poſitum pro χωρίαις.

„ συγχωρεῖ μένειν. Νῦν οὐχ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσθαι. οὐκ ἔστι καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε
„ νῦν.

1276 Τίν', ὦ τέκνον] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις; Τὸ γὰρ φίλοις, ἀντὶ τοῦ φίλῃ. ἢ φίλοις, ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἡμῖν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους.

1279 Αἰχμὴν ἐς μίαν] Εἰς μονομαχίαν καθεστήκασιν.

1280 Οἴ ἐγὼ] Ἐπίρρημα στεναγμοῦ.

† Τί λέξεις, μῆτερ] Δέον εἰπεῖν, τί λέγεις, εἶπε γὰρ ὡς πρὸς ἀλλήλους μονομαχήσουσι· καὶ Ἀντιγόνη [35] οὐκ ἐδεῖτο αὖθις ἀκούειν ἀκούσασα, ὁ δὲ τί λέξεις εἶπεν εἰκότως, δείκνυσι γὰρ ἐντεῦθεν τὴν Ἀντιγόνην τῇ τοῦ ἀκούσματος ὑπερβολῇ ἐκπλαγεῖσαν, καὶ οὐ παραδεχομένην τοῦτο, ἀλλ' ὥσπερ κωφεύουσαν, καὶ οὐ βουλομένην τοιαῦτα περὶ τῶν ἀδελφῶν ἀκούειν. συμβαίνει δὲ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον ὁπόταν τι παράδοξον ἐξαίφνης ἀκούωμεν. †

Οὐ φίλ', ἀλλ' ἔπος] Οὐ προσφιλῆ, ἀλλ' ἀκολούθει.

1282 † Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά] Γράφεται,

——— οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τάδε.

ἤγουν τὰ παρόντα· τουτέστιν αἰσχύνην οὐκ ἔχουσι τὰ παρόντα, ἐκκρούουσι τὴν αἰσχύνην. †

1284 Προστιτνοῦσα] Παρακαλοῦσα.

1285 * Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμιο] Ἡγεμόνευε, προηγοῦ, πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν παρατάξεων τόπον, ἔνθα δὴ ἐγίνετο ἡ μονομαχία. *

1285 Πρὸς μεταίχμια] Πρὸς τὸν τόπον τὸν μεταξὺ τοῦ πολέμου, ἔνθα ἦν τὸ μονομάχειον.

1287 † Οὐ ἐμὸς ἐν φάει βίος] Ἤγουν ἡ ἐμὴ ἐν φωτὶ ἔσται, ἀντὶ τοῦ ζῶσα ἐγὼ ἔσομαι βλεπομένη. †

1291 Τρομερὰν φρίκαν] Φρίκην τρόμου παραιτίαν. καὶ [36] Πίνδαρος,

Φρισσοντας ὄμβρους,

τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας.

Τρομερὰν] Τρόμου γεννητικὸν, καὶ τρομοποιὸν φόβον. Ἄλλως. Τῇ φρικὶ τρομερὰν ἔχω τὴν φρένα.

1292 Διὰ σάρκα] Ἀντὶ τοῦ διὰ σαρκός [37] ὡς τὸ,

διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

1293 Ἔλεος] Ἐλεός με εἰσῆλθε καὶ οἶκτος ὁ περὶ τῆς Ἰοκάστης, διὰ τὰ δίδυμα τέκνα.

1295

35 Οὐκ ἐδεῖτο] Coierunt distracta ἐδεῖ. τ. α. infra Kingius ὑπερβολῇ recte correxerat.

36 Πίνδαρος] Φρίσσοντας ὄμβρους dixit Il. 17, 144. Diversas interpretationes Aug. Cod. easdem prope praebet per verse scriptas: φρίκαν ἀντὶ τοῦ φρίκην τρόμου. παραιτίας καὶ πινδάρου φρίσσοι τοὺς ο. τ. φ. π. Ἄλλως ἀντὶ τοῦ τρομερὰν φρένα ἔχω τῇ φρίκῃ τρόμου γεννητικὸν, τρομοποιὸν φόβον.

37 Ὡς τὸ] Saepius Grammaticis usurpatum ex Il. κ, 298.

1295 Δίδυμα τέκεα] Τοῦτο τινὲς σολοικισμὸν ἡγήσαντο, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τεκέων „ πότερον ἄρα ποῖον αἱμάξει· νῦν οὐδὲ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς „ [38] τὸ νοητόν."

Πότερος ἄρα] Ὁποῖος ἀπὸ τῶν δύο ποία αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέρην. τὸ ἑξῆς, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέρην, ὁμογενῆ ψυχὰν, δι᾽ ἀσπίδων, δι᾽ αἱμάτων.

† Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει] Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει διὰ πολέμου, διὰ φόνου, τὸ συγγενὲς λέγω σῶμα, τὴν συγγενῆ ψυχήν· ὁμογενῆ γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τὰ σώματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν. θέλουσι οὖν αἱ τοῦ χοροῦ αὐξῆσαι τὸ πάθος ταῦτα ἐπάγουσιν· ὡς εἰ ἔλεγον, ὁπότερος ἂν αὐτῶν τὸν ἕτερον αἱμάξῃ, οὐ τὸν τυχόντα ἄνθρωπον αἱμάξει, ἀλλ᾽ ἀδελφὸν, οὗ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὁμογενῆ εἰσὶν αὐτῷ, τὸ δὲ, ἰώ μοι πόνων, καὶ, ἰὼ Ζεῦ, καὶ ἰὼ γᾶ, διὰ μέσου. †

1299 † Ὁμογενῆ ψυχὰν] Συγγενεῖς γὰρ ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης τῷ χορῷ ὡς Φοίνικες τὸ ἀνέκαθεν· ἢ τὸ, ὁμογενῆ δέρην, καὶ ὁμογενῆ ψυχὴν, ἤτοι ἀδελφικὴν, [39] ἵνα σύνταξις πρὸς τὸ, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει. †

1302 Πότερον ἄρα] Ποῖον ἄρα τῶν νεκρῶν ἀπολλυμένων θρηνήσω.

1304 † Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ] Τὸ δᾶ, ἀντὶ τοῦ γῆ, Δωρικῶς. †

Φεῦ δᾶ] [40] φεῦ γῆ, ἡ δα συλλαβὴ Ἀττικῶς πλεονάζει ὡς ἐπὶ τοῦ ἦσθα καὶ φῆσθα.

Ἄλλως. Οἱ μὲν ὡς ἐν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν [41] τὸ φεῦ δᾶ, οἱ δὲ, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δᾶ, ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ δή. τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ, κατὰ πάθος μεταβληθέντος τοῦ Γ εἰς τὸ Δ, ὡς ἐν τῷ Δημήτηρ· πηγὴ, πηδή. παρὰ τὸ, τὸ ὕδωρ πηδᾶν ἄνω.

1306 Δορὶ παλλόμεναι] Ἀντὶ τοῦ τὸ δόρυ κατ᾽ ἀλλήλων πάλλουσαι, ἢ ἐπὶ πόλεμον κινηθεῖσαι.

1307 Πέσεα] Τὰ πτώματα θέλει εἰπεῖν, ὅτι πεσόντες [42] αἱμάξουσι τὰ σώματα. πέσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πεσήματα, πτώματα.

1309 Τάλανες] Δυστυχεῖς εἰσιν, ὅτι εἰς ἐνθύμησιν μονομαχίας ἦλθεν.

1311 Βοᾶ βαρβάρῳ] Τῇ ἑαυτῆς [43] φησὶ τῇ βαρβάρῳ τὴν ἐπιστένακτον βοὴν τῶν νεκρῶν. οἷον τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σὺν στεναγμῷ προσφερομένην βοὴν μέλλουσαν τοῖς δάκρυσι θρηνήσω, τουτέστιν ἐπιμελῶς δακρύσασα θρηνήσω.

1312

38 Τὸ νοητόν.] Aug. Codex, e quo haec vulgatis subiecta sunt, habebat: ἀλλὰ πρὸς τὸν νοητὸν οἶκτον. Scripsi τὸ νοητόν. librarius huc retulit vocem οἶκτον, quae pertinet ad vicinam ἔλεος.

39 Ἵνα σύνταξις] Scribendum, ἵνα συντάξῃς πρὸς τό.

40 Φεῦ γῆ] Rectius Aug. Cod. ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ, ἡ δα σ. Paulo post ὡς interfertum ἓν μέρος λόγου, ex eodem Cod.

41 Τὸ φεῦ δᾶ, οἱ δὲ] Scribendum τὸ Φεύδα vel Φεῦδα, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δα. deletis vocibus οἱ δὲ, quae absunt ab Aug. Cod. Ultima vox ἄμα mutata fuit in ἄνω ex Aug. Cod.

42 Αἱμάξουσι] Sic Aug. Cod. tum, πέσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πεσήματα σώματα ἤγουν πτώματα.

43 Φησὶ] Mſ. Aug. τῇ ἑαυτῆς φωνῇ τῇ βαρβ. rectius: in fine, δακρύσασα θρηνήσω,

1312 Μελομένην] Ἀντὶ τοῦ μέλουσαν, ἡ [44] ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν καὶ θεραπεύουσαν τὰς τούτων ψυχάς.

1314 Σχεδὸν τύχα πέλας] Τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου [45] τὸ αὐτό. ἡ κατ' αὐτοὺς τύχη τοῦ φόνου πλησίον ἐστὶ, τουτέστιν ὅσον οὔπω γνωστὸν γένηται, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομάχιον.

† Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου] Τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου, ἢ τὸ σχεδὸν ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς· ἵν' ἢ οὕτως· ὁ εἱμαρμένος τοῖς ἀδελφοῖς φόνος ἄντικρυς πλησίον ἐστίν. †

1315 Κρινεῖ φάος] Τὸ σήμερον δηλονότι, ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διδάξει τὸ πέρας, καὶ τὸ μέλλον, ἤγουν τὸ ἀποβησόμενον. „ Ἄλλως. ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διακρινεῖ τὸ „ μέλλον."

1317 Ἕνεκ' Ἐριννύων] Ὡς τῶν Ἐριννύων ἐπιπεμπουσῶν τὰ φαῦλα τοῖς ἀνθρώποις: ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τὰς ἐπηκόους Ἐριννῦς.

1320 Συννεφῆ] Στυγνὸν, κατηφῆ.

1320 † Οἴμοι, τί δράσω] Ἵνα δόξῃ [46] φιλόπολις ὁ Κρέων, καὶ μὴ μόνον τοῦ παιδὸς λόγον ποιεῖσθαι, φησὶ, τίνος ἄρξομαι θρῆνον ποιούμενος, τοῦ παιδὸς [47] ἢ τῆς πόλεως; καίτοι εἰδὼς, ὅτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς εὐτυχεῖ τὸ τῆς πόλεως. μικρὸν γὰρ ὕστερον εἰπὼν· Ἐμὸς τε γὰρ παῖς ὄλωλεν, ἐπελάθετο εἰπεῖν, πόλις τε. „ Εἰς τὸ λυ- „ πεῖν μὲν διὰ πένθος ἐμμείνας, τῆς δὲ κολακείας ἀπλέστερον ἐάσας τὴν μνήμην."

1321 ‡ Πέρα ἔχει] Ἀντὶ τοῦ ὑπερέχει, ‡.

Νέφος] Πλῆθος τῶν πολεμίων.

1322 † Δι' Ἀχέροντος] Δι' ἀπωλείας. Ἀχέρων γὰρ ποταμὸς ἐν ᾅδου, αἴτιος τοῦ διὰ θανάτου. †

1323 † Ἐμός τε γὰρ παῖς] Εἰπὼν, πότερον ἐμαυτὸν ἢ τὴν πόλιν θρηνήσω; καὶ τὴν

44 Ἐπιμελουμένην τῶν ν.] In Edd. erat: ἡ μελλομένην τοῖς νεκροῖς· meliora dedit Aug. Cod. Sed in hoc quoque Cod. litera λ duplicabatur; ter superfluam expunxi.

45 Τὸ αὐτὸ] Praebuit Aug. Cod. in quo paulo post, pro ὅσον οὔπω, legitur ὅσον οὐδέπω· nihil interest, hoc an illud praeferatur, *iam iam* significans: adfinia perite discernit vir Eruditiss. *Henr. Hogeveenius* ad *Viger.* c. III, §. IX. XIII. Voci postremae monachus μοναχεῖον forte fortuna substituit. Hic in fine paginae legebatur adnotatio de partibus, quas chorus habebant expiendas, haud absurda, his verbis expressa: ὁ χορὸς διὰ τεσσάρων· διὰ τὸ καταλλάσσειν τοὺς πάσχοντας· (describentis oculus ad sequentia deerravit; poni debuit τοὺς διαφερομένους vel quid simile, *dissidentes discordantesque reconciliandi gratia:*) διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι τοὺς πάσχοντας· διὰ τὸ ἀναγγελεῖν (ἀναγγέλλειν) τοὺς ἐπερχομένους ἐκεῖσε· καὶ διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι διάκενον τὸ ἀκροατήριον· ultima scribebantur διὰ μὴ καταλίπεσθαι διακεν τὸ ἀκροατήριον. de Choro diligentius acturi haec praetermissa nollent.

46 Φιλόπολις] Vulgabatur φιλόπατρις· praetuli lectionem Aug. Codicis φιλόπολις, quia non videbatur a librariis alteri voci substituta: *civium amans patriaeque*, ὁ φιλόπατρις, Atticis eximie Φιλόπολις dicebatur: hoc potius quam illud in φιλόπαις degeneravit apud *Aelianum* & *Aristaenetum*.

47 Ἢ τῆς πόλεως] Ut Mſ. Aug. *Kingius* legendum vidit. In istis, quae accesserunt, διὰ πένθος positum pro πένθος.

τὴν αἰτίαν εὐθὺς ἀποδεδωκώς, ὅτι τὴν ζητεῖ τὴν πόλιν θρηνεῖν, ὅτι περιέχει αὐτὴν πλῆθος πολεμίων, περὶ ἑαυτοῦ δὲ οὐδὲν αὐτίκα εἰπὼν, ἐπαναλαμβάνει ὕστερον καὶ ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, καὶ φησὶ, καὶ γὰρ ὁ ἐμὸς παῖς ὄλωλεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀποθανών. †

1324 † Ἀνιαρὸν] Ἀνιαρὸν, τὸ λύπην ἔχον, καὶ λυπηρὸν ὁμοίως καὶ ἀργαλέον. †

1325 Κρημνῶν ἐκ δρακοντείων] Ὡς τοῦ Μενοικέως παρὰ τὸν τάφον, ἔνθα ἦν ὁ δράκων, [48] κατακρημνισαντος ἑαυτόν.

Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχέων τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. πῶς γὰρ εἶχε τὸ σῶμα ἀναλαβεῖν ὁ Κρέων, τῶν πολεμίων παρακαθημένων. ἀπὸ δὲ τοῦ τείχους ἔρριψεν ἑαυτὸν ὁ παῖς, εἰς ἐπίδειξιν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προθυμίας.

1326 Αὐτοσφαγῆ] Ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον.

1327 ‡ Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν] Ἀντὶ τοῦ, πάντες ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. ‡

Μεταστέλλων] Μετακαλέσων.

1329 „ Λύσῃ] [49] Ἐνταφιάσῃ. ἔθος γὰρ ἦν τοὺς βασιλεῖς οὕτω θάπτεσθαι."

1331 Εὐσεβεῖν] Τιμᾶν τὸν χθόνιον θεόν.

1333 Κόρη τε] Τὸ ἑξῆς· κόρη τε Ἀντιγόνη, κοινῇ ἐξόδῳ τῆς μητρός. ἅμα τῇ μητρὶ καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἐξῆλθε.

1334 Ποῖ] Ποῦ βέβηκε.

Κἀπὶ ποίαν συμφορὰν] Ἐνταῦθα λέγει τὴν συντυχίαν, ἤγουν τὸ συμβεβηκός.

1335 ‡ Μονομάχῳ μέλλειν δορὶ] Δορὶ μονομάχῳ, ἀντὶ τοῦ ἀντιπαραλάξειν, ἣν αὐτοὶ ἀντιπαρατάξονται πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. Μονομαχῶ, ὅταν μόνος μόνῳ μάχομαι, καὶ μονομαχία, τὸ πρᾶγμα, καὶ μονομάχος, ὁ μόνος μόνῳ μαχόμενος· ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀντιπαράταξιν λέγει μονομάχον, οὐχ ὅτι αὐτὴ μονομαχεῖ, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ἀντιπαράταξιν, ἣν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ ὁ Πολυνείκης πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες ἀντιπαρατάξονται. ὥσπερ ἐν ἄλλοις λέγει ζωὴν φιλότεκνον, ἣν [50] μετὰ φιλεῖν τὰ ἑαυτῶν τέκνα τινὲς ἀνύουσιν. τὸ πᾶν οὕτως, ἤκουσεν μέλλειν τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν δόμων, ἤγουν ἕνεκα τῆς βασιλείας, εἰς πόλεμον ἥξειν ἀντιπαρατάξει μονομάχῳ. ‡

1336 Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν] Εἰς μάχην, εἰς συμβολήν.

1337 Νέκυν τοι] Ἀντὶ τοῦ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ παιδὸς ἐμοῦ ἐπιμελείας ἄξιον.

‡ Ἀγαπάζων] Ἐπιμελούμενος, περιέπων. ‡

1338

48 Κατακρημνίσαντος] Turpem hinc mendam sustuli scripti Codicis ope, sine hoc auxilio facile tollendam: vulgata, Ὡς τοῦ Μενοικέως —— κατακρημνίσας ἑαυτὸν, neminem puto repertura defensorem.

49 Ἐνταφιάσῃ] Omisi mendosa, quae verbo huic proxima praefigebantur in Mſ. ἐκκομίσῃ δὴ μόνα· fortasse corrigenda, κεκομίσῃ κηδεμονικῶς.

50 Μετὰ φιλεῖν] Graecum non est; scribendumne ἐν τῷ φιλεῖν;

1338 Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Οὐκ εἰς τόδε ἔφθασα εἰς τὸ γνωρίσαι, οὐκ ἐπὶ τοῦτο παραγενόμενον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.

† Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Εἶπεν ἂν ἐνὶ λόγῳ, οὐκ ἦλθον εἰς γνῶσιν τούτου, ὃ λέγεις· ἤγουν οὐκ ἔγνων τοῦτο. νῦν δὲ διαιρεῖ, καί φησι, οὐκ ἦλθον εἰς τοῦτο, εἶτα, ὥσπερ ἑρμηνεύων ποῖον τοῦτο λέγει, ἐπάγει λέγων, ὥστε καὶ τάδε εἰδέναι. †

1339 ‡ Ἀλλ' οἴχεται] Ἀλλὰ γίνωσκε ὅτι ᾤχετο, ἀπῆλθεν. ‡

1342 Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον] [51] Ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγγέλου στοχάζεται τὰ λεχθησόμενα.

1344 Τὸ δρώμενον] Τὸ πραχθέν.

1346 Οὐκ εὐπροσώποις] Προοιμίοις οὐ καλοῖς, οὐκ εὐσχήμοσι.

‡ Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις] Εὐπρόσωπον μειράκιον, ἤγουν εὐειδὲς, καὶ ἀπὸ τούτου εὐπρόσωπος λόγος, ὁ πιθανὸς καὶ [52] ἀρεστὸς φαινόμενος. οὕτω λέγεται καὶ τὸ εὐπρεπὲς, πρότερον μὲν ἐπὶ εἴδους, οἷον εὐπρεπὴς ἄνθρωπος, εὔστολος, καὶ καλὸς, καὶ μετὰ πρέποντος περισχήματος ἔχων τὴν τῶν μελῶν ἁρμονίαν. εἶτα καὶ εὐπρεπὴς σκῆψις, ἡ ἁρμοδία καὶ εὐπρόσωπος δοκοῦσα, καὶ εὐπρεπὴς λόγος. ἐνταῦθα οὐκ [53] εὐπροσώποις φησὶ φροιμίοις, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν ἀγαθοῖς, μεταφέρων τὴν λέξιν ἐφ' ἕτερον σημαινόμενον, παρὰ τὰ προειρημένα· ὅτι μὲν γὰρ τὸ ἐν μειρακίῳ εὐπρόσωπον ἄλλο τι ἐστὶ παντί που δῆλον. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ἄλλοις λόγοις ἁπλῶς εὐπρόσωπον ἕτερόν τι εἶναι παρὰ τὸ ἐνταῦθα, ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ εὐπρόσωπον τὸ πιθανὸν φαίνεσθαι τὸν λόγον παρίστησι, καὶ μηδὲν δοκοῦντα ἔχειν, ὅθεν ἂν [54] αὐτόν τις ἐπιλάβοιτο, οὐκέτι δὲ καὶ πιστὸν αὐτὸν εἶναι ἀσφαλίζεται, ἤγουν ἀνεπίληπτον. ἐνταῦθα δὲ τὸ μὴ ἀγαθὰ εἶναι τὰ προοίμια ἀκριβῶς παρίστησι. ‡

1347 Ὦ τάλας, διοσῶς] Τὸ Ὦ τάλας δεύτερον βοῶ. [55] Θρηνητικὸν δὲ τὸ ἦθος.

1348 Λέγεις δὲ τί] Ἀποφατικῶς, ἢ ἐρωτηματικῶς. πρὸς τοῖς εἰρημένοις πήμασι λέγεις φέρειν ἕτερα.

1349 Ἐν φάει] Ἐν τῷ φωτὶ, τουτέστιν ἐν σωτηρίᾳ. [56] συνήθως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐν ἑνὶ στίχῳ προειπὼν τῆς συμφορᾶς τὸ κεφάλαιον, κατασκευαστικώτερον ὕστερον διηγεῖται τὸ πᾶν. 1351

51 Ἐκ τοῦ προσώπου] Aug. Cod. εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγγέλου στοχάζομαι τὰ λεχθησόμενα.

52 Ἀριστὸς] Pro ἀρεστὸς a me repositum: nemo fobrius obiiciet ἐρατὸν & ἐραστὸν frequentari, ἀγατὸν & ἀγαστὸν, ἀδάματον & ἀδάμαστον· &c. nam & illa tantum a Poëtis ufurpantur, & in his ufus obtinet imperium, qui formam ἀρεστὸς recepit.

53 Εὐπροσώποις] Sic recte *King.*

54 Αὐτὸν] Scribendum potius, αὐτοῦ τις ἐπιλάβοιτο.

55 Θρηνητικὸν δ. τ. ἦ.] Horum loco Cod. Aug. καὶ τὸ ἦθος διὰ τὸ μέγα φέρειν κακόν.

56 Συνήθως ὁ Εὐρ.] Tragicos dum dicit, prae ceteris *Euripidem* intelligit Grammaticus. In Scholio nondum edito ad *Hom.* Il. Σ. 20. Ἱκανῶς ἐτάχυνε τὸν κακάγγελον ἐν ὀλίγοις τέσσαρσι στίχοις, καὶ ἐν βραχεῖ πάντα ἐδήλωσε, τὸν ἀποθανόντα, τοὺς ἐπιμαχομένους, τὸν ἀποκτείναντα, οὐκ ἐζήλωσαν δὲ τοῦτο οἱ Τραγικοὶ, ἀλλὰ τοῖς λαπισμένοις μακρὰς ἐπάγουσι τὰς διηγήσεις τῶν συμφορῶν· fuo itidem, quem hic nofter commemorat, more *Homericum* exprimere conatur *Euripides*

1351 † Τάδε] Τὸ τάδε πρὸς τὸ ἠκούσατε, ἢ πρὸς τὸ δώματα, ἢ πρὸς τὸ Οἰδίπου. †

1352 Παίδων] Λείπει ἡ περὶ, τὰ περὶ τῶν παίδων, κατὰ τὴν αὐτὴν συμφορὰν ὀλωλότων.

1353 Ὥστ' ἐκδακρῦσαι] Ναὶ ἤκουσαν, ὥστε δακρῦσαι, εἰ αἴσθησιν εἶχον τὰ οἰκήματα.

[Ἄλλως] [57] „ Εἰ ἐφρόνει τὰ οἰκήματα, ἐδάκρυσεν ἂν τὰς συμφοράς."

1354 ‡ Βαρυποτμωτάτας] Τῆς βαρυποτμωτάτης, ἤγουν δυστυχεστάτης. πότμος καὶ δαίμων τὸ αὐτὸ, καὶ δυσδαίμων καὶ δύσποτμος δηλοῖ τὸ αὐτὸ, καὶ βαρυδαίμων καὶ βαρύποτμος πάλιν τὸ αὐτό. ἔστι δὲ βαρυδαίμων ὁ βαρεῖαν ἔχων τύχην, δυσδαίμων δὲ ὁ κακὴν ἔχων τύχην, κακὴ δὲ τύχη καὶ βαρεῖα ταυτὸν, ὥστε καὶ δυσδαίμων καὶ βαρυδαίμων ταυτὸν. μέγα δὲ γίνεται τὸ τμω, διὰ τὸ μέτρον μὲν, ὅμως οὐκ ἀλόγως, ἐπεὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ δύναται μακρὰ εἶναι, ἡ αὐτὴ καὶ βραχεῖα. ‡

1356 Εἰ καὶ τὰ πρὸς τέκνοισιν εἰδείης κακά] Τί ἐρεῖς; ἢ τριτάλας γέροιο δηλονότι...

1357 Δυσποτμώτερα] Δυστυχέστερα.

1359 Ἀνάγετε] Ὑψοῦτε θρῆνον, καὶ κτύπον λευκοπηχέων χειρῶν. τὸ Ἀνάγετε ἀπὸ κοινοῦ.

1360 „ Ἐπὶ κρᾶτα τε λευκοπήχεις κτύπους] Λευκοπήχεις ἂν [58] λέγοι τοὺς διὰ „ τῶν λευκοπηχέων χειρῶν, ἵνα ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον λέγῃ· ἐν γὰρ ταῖς συμ„ φοραῖς αἰκιζόμεθα τὰ σώματα, ὡς ἂν ἐξ αὐτῶν διδαχθέντες μὴ χρῄζειν τοῦ σώ„ ματος, ἀλλὰ ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου· μάλιστα δὲ [59] ἐπὶ τοῖς κεφαλαίοις, ὡς ἂν „ ἐπὶ κεφαλαιωδεστάτῳ καὶ αἰσθητικωτάτῳ τοῦ σώματος μέρει."

1361 „ Οἷον τέρμον'] Οἷον τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας διὰ τὸ „ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός· λείπει γὰρ ἡ διά."

1364 Ἀρᾶς τ' ἀγῶνι μ' Οἰδίπου] Τὸ κατάραμα· τουτέστιν εἰπέ μοι πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος; „ Ἄλλως. Ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ Οἰδίποδος τοῖς παισὶν „ ἀγὼν, ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς πόλεμος· ἐκ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος ταῦτ' ἐνόσουν. ἢ τὸ ἀποτέ„ λεσμα τῆς ἀρᾶς τοῦ πατρός. [[60] Οὐ μάτην ἄρα φησὶν ὁ Οἰδίπους κατηράσατο· „ εἰς ἔργον γὰρ ἐχώρησαν αἱ ἀραί."]

1364 ‡ Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ'] Ἀγώνισμα, ὁ ἀγὼν, ἤγουν ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἀγῶνος, ὥσπερ βάδισμα ἡ πορεία, καὶ ᾆσμα ἡ ᾠδή· ὥσπερ δὲ λέγεται ἔργον ἡ πρᾶξις, λέγεται δὲ καὶ τὸ πραττόμενον πρᾶγμα, οὕτω λέγεται ἀγώνισμα καὶ τὸ ἀποβαῖνον ἔργον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα, ἤγουν καὶ τὸ ἀνυ-

57 Ε. ἐφρόνει] Mſ. e quo haec petita, legit διεφρόνει.

58 Λέγοι] Scriptum pro λέγοιτο.

59 Ἐπὶ τοῖς κ.] Forte legendum ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· ſi nonnulla, quae praeceſſerant, interciderunt.

60 Οὐ μάτην] Signis incluſa legebantur alio loco: huc retraxi, quia, quo commodius referri poſſent, non reperiebam.

ἀκυσθὲν ἔργον τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος, τουτέστιν ὃ ἤνυσεν ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος.

1356 Οἶσθ', οὔ] Τινὲς εἰς τὸ οὐ στίζουσιν, οὐκ οἶσθα, φησὶ, τὰ πρὸ τῶν πύργων ἀτυχήματα· μακρὰν γὰρ εἰσίν. [61] Καλῶς οὖν, καὶ διὰ τεχνῆς ἀφορμῆς τὰ προειρημένα ὑπὸ [62] τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐσιώπησεν. ἡ δὲ διάνοια· τὰ μὲν πρὸ τῶν τειχῶν ἀτυχήματα [63] τῆς πόλεως, καθὸ ἐνικήσαμεν κοινῇ τοὺς Ἀργείους δηλαδὴ, οἶδας. Πόθεν δὲ οἴμαι σε εἰδέναι; Οὐ μακρὰν γάρ εἰσι τὰ τείχη.

Τειχέων περιπτυχαὶ] Ἡ περίφρασις ἐκ τοῦ οἷον περιπλύοντα, καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν. περιλαμβάνονται γὰρ αἱ πόλεις τοῖς τείχεσι.

1372 † Μονομαχοῦντ' ἀλκὴν δορὸς] Γράφεται,

— Μονομάχον τ' ἀλκὴν δορός.

ἤγουν καὶ εἰς μάχην ἀντιπαρατάξεως μονομάχου, ἣν αὐτοὶ δηλονότι ἔμελλον ἀντιπαρατάξασθαι πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. †

1373 Βλέψας δ' ἐς Ἄργος] Τὸν νοῦν ἔχων ἐκεῖσε. „ εἰς Ἄργος δὲ βλέψας „ λέγει τὸν Πολυνείκην, οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων· ἢ εἰς [64] τὴν κλίμακα τοῦ „ Ἄργους. Ὡς Ἀργεῖος δὲ τῇ Ἀργείᾳ εὔχεται καὶ πατρῴᾳ θεᾷ Ἥρᾳ."

1376 ‡ Ἀντήρη] Ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν παράταξιν. ‡

1377 ‡ Δεξιὰν νικηφόρον] Δεξιὰν χεῖρα νικηφόρον γινομένην. ‡

1378 Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον] Ἄκρως δηλοῖ ἦθος ἀνδρὸς μεμφομένου ἑαυτὸν ἐπὶ ὠμότητι.

1379 Πολλοῖς δ' ἐπῄει] Τοσαῦτα φησὶν ἐπῄει δάκρυα τοῖς πολλοῖς, [65] ὅση ταῖς τύχαις ἦν συμφορὰ τοῖς μονομαχοῦσι, τουτέστι συμφώνως τῇ κατ' αὐτοὺς τύχῃ, ἐδάκρυον ἐκτός. Ἄλλως. Πολλοῖς δὲ ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση. λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν.

1379 „ Ἄλλως. Πολλοῖς δάκρυα ἐπήρχετο τὴν τύχην αὐτῶν ἐννοοῦσιν ὅση ἦν. „ Ἄλλως. Πολλοὶ δὲ τῶν λεγομένων [66] ὑφ' αὐτῶν τῆς δυστυχίας αὐτῶν τὸ μέγεθος „ ἐδάκρυον."

‡ Ἀλ-

61 Καλῶς οὖν κ. τ. λ.] Haec in Edd. sed loco non suo legebantur collocata: hic auctoritate Cod. Aug. locum pristinum re. cuperarunt nonnihil emendatius scripta, quam prostabant.

62 Τοῦ πρώτου ἀγγέλου] Hoc quidem in Edd. rectius, quam in Ms. τοῦ ἀγγέλου· Perite V. D. „ *Puto scriptum fuisse τοῦ α ἀγγέλου.*" His in Scholiis ad Phoen. v. 816. scribebatur olim α ανω (id est πρῶτον ἄνω) διασπαράξασα. pro δύο ἐγένοντο, Schol. ad v. 1123, n. 55, Ms. Aug. β ἐγένοντο. Errores ex hoc orti compendio scribendi, Medicorum nonnullis prudenter evitato, quosvis libros insident.

63 Τῆς πόλεως] Voces praebuit Aug. Cod. quaeque praeterea hic prostant ab Edd. diversae.

64 Τὴν κλίμακα τοῦ Ἄργους] Nisi quis commode possit interpretari, legerim τὸ κλῖμα τοῦ Ἄργους. Sequentia causae nihil esse videbatur cur non emendata ponerem, sic in Cod. scripta: ὡς ἀργείοις δὴ. τ. α. ἔρχεται καὶ πατρῷα θεὰ ἥρα.

65 Ὅση ταῖς τύχαις] *Kingii* coniectura (f. τῆς τύχης) non placet: alterum habet Aug. Cod. videturque Grammatici, diversam ab edita lectionem sequuti.

66 Ὑφ' αὐτῶν] Huius forte vocis syllabam postremam non adsequutus, quid haec sibi velint exputare nequeo.

‡ Ἄλλως. Τῆς τύχης ἐστὶ] Ἕνεκα τῆς τύχης τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν, ὅτι ἦν καὶ ἡ πίω. διὰ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας.

‡ Τῆς τύχης ἐστὶ] Ἤγουν διὰ τὸν ὄγκον τῆς δυστυχίας, τὸ γὰρ δακρύειν διὰ τὴν ποσότητα τῆς δυστυχίας, ὄγκον πάντως ἐμφαίνει τῆς δυστυχίας. ‡

1380 Κατέβλεψαν] Οἰκτρὸν γὰρ θέαμα μονομαχοῦντας ἀδελφοὺς ἰδεῖν, οἷς καὶ τὸ [67] νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι δεινὸν ἦν. Ἄλλως. Ἐμφαίνεται καὶ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς πικρίαν ἐνδεικνύμενος διὰ τοῦ βλέμματος.

1380 † Διαδόντες κόρας] Διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. ‡

1386 Ἐπεὶ δ' ἀφείθη] Ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας οὔπω ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι Ἕλληνες, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμηρος δὲ αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα. οὐ ποιεῖ δὲ σάλπιγγι χρωμένους τοὺς ἥρωας. πρῶτος δὲ [68] Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγε τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας. ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι [69] μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. [70] καὶ οὕτω συνέβαλλον αἱ στρατιαί. ἐσῴζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ

67 Τὸ νικᾶν κ. τ. ἡ. δεινὸν] Legebatur quidem hoc Scholion in Edd. sed nunc multo legitur melius ex Aug. Cod. Praeter cetera, praeferebant Edd. τὸ ἡττᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι· repositum τὸ νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι· non quod negem, ἡττᾶν antiquitus frequentatum, sed quia Scriptorum superstitum usus illud non videtur recepisse. Scholii sequentis initio non καὶ, sed legebatur in Aug. Mſ. Ἐμφαίνεται ὁ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς π. ἐ. animus κατὰ ἀλήθειαν excandescens opponitur irae, quam scenicus actor vel Lector mentitur.

68 Ἀρχώνδας] Ἀρχίδας erat in Edd. Aug. Codice destituto mihi reponere licebit Ἀρχώνδας, si licuit Barnesio scribere Ἀριχώνδας. Legerat forte Barnes. in Rhodigini L. A. XIX c IX Tyrrhenicas tubas: quas omnium primus Arichondas opem Heraclidis ferens intulit Graeciae: hic ista repererat in Schol. ad Sophoclis Aj. v. 17 πρῶτος Ἀριχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα, quae de commentario Phoenissarum illuc transscripta suspicor: nec Athenaeus uspiam, neque Eustathius, invitante licet occasione, huius rei meminerunt Suidae, dum more suo Scholion describit in Sophoclis versum v. Κώδων, auctor non Arichondas, sed recte dicitur Ἀρχώνδας. Idem nomen est Ἀρχωνίδας, (Sophroni restituendum in Excerptis ex Apollonii Grammatica quae dicitur, p. 431. c. Ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴσχε παρ' ὕμε.) & Ἀχωνίδας. Hanc Doricam nominis formam alteri a Barnesio receptae me recte praetulisse fatebuntur, quibus innotuerunt Ἡρώνδας· Φιλώνδας· Δαιτώνδας· Σθενώνδας· Ἑρμαιώνδας· Χαρώνδας· Φειδώνδας· Ἐπαμινώνδας.

69 Μετὰ λαμπάδος, ἣν] Igniferi suam quisque facem quatiebant. Numerus singularis non offendit homines eruditos hoc utentes Scholio, Io Hartungum Thes. Critici T. II. pag. 659 Andream Schottum, ad Zenobii Prov. p. 128 Io Meursium comm in Lycophr. v 1295 (quocum conf. G. I. Vossii Inst. Orat. v. c. XI, § 7.) Casp. Barthium Anim. ad Statii Theb. IV, 5 Kingium tamen offendit, vulgatis substituentem μετὰ λαμπάδων, ἃς —— In Schol. ad v. 346. idem illum posuisse memini pro vulgato μετὰ λαμπάδος. Ipsi Poëtae, qui huc alludunt, face fuerunt vel lampade contenti: καὶ λαμπάδα e Suida restituendum Zenobio Cent. v. Prov. 34 & Diogeniano Cent. VII, Prov. 15

70 Καὶ οὕτω συνέβ.] Revocavi, quae Kingius eiecerat, atque emblematis reiectis in-

εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη.

Ἄλλως. Πυρσός ἐστιν ἡ λαμπὰς, ἣν ἀνατείνουσιν ἐν νυκτὶ, σημεῖον τοῦ χρῆναι πολεμεῖν.

† Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς] Πρὶν εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα πρὸς τοὺς πολέμους λαμπάσιν ἐχρῶντο, σημείῳ τοῦ κατάρξασθαι μάχης, ἃς ἔφερον δύο ἱερεῖς Ἄρεος, ἐξ ἑκατέρων ὄντες τῶν στρατευμάτων, οὓς καὶ μόνους ἀθώους ἐν μάχαις εἴων· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων λεγομένη, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. ὕστερον δὲ πρὸς τοὺς Ἰταλικοὺς πολέμους [71] Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον, ὅθεν καὶ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ κέκληται. †

Πυρσὸς, ὡς Τυρσηνικῆς] Ἀντὶ τοῦ μεγάλως ὡς τῶν Τυρσηνικῶν γεγωνότερον τῇ σάλπιγγι χρωμένων.

1389 † Ἀγελαίαν] Τῷ ἀγελαίῳ ἐναντίον τὸ ἥμερον. †

1390 Συνῆψαν, ἀφρῷ] Λείπει ὁ γάρ. καὶ ἄλλως. συνῆψαν μάχην ὡς κάπροι τὰς γενειάδας ἀφρῷ διάβροχοι, καὶ τὴν ἀγελαίαν γένυν θήγοντες· ἐπὶ γὰρ τῶν κάπρων ἀμφότερα ληπτέον, τό τε θήγοντες, καὶ τὸ διάβροχοι γενειάδας.

1391 Ἧιξαν δὲ λόγχαις] Ἀντὶ τοῦ ὥρμων, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω.

1393

interpolata conduxi. Hic vulgata prostant in Edd. antiquis: *Kingius*, forte Codice derivata pleraque, dederat sequentia post vocem ἀκίνδυνοι. ἅμα δὲ τῷ ῥιφθῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεως, εἰ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων στρατευμάτων· in his manifesta se produnt interpolatoris vestigia, vocem postremam ridicule, paulo ante ad πάντες frustra saltem, adiicientis οἱ ἄλλοι· πάντες sunt *omnes reliqui:* collegit exemplorum affatim Clariss. *Abresch.* Misc. Obs. x, p. 355, 356. Sed haec additamenta mihi quidem *Barnesii* videntur potius, quam Graeci Grammatici. Hic tandem locus videtur dandus Scholio, quod, vulgato deterius, praebet Aug. Cod. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς] Πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς Σάλπιγγος ἐν ταῖς μάχαις, κἀν τοῖς μονομάχοις δὲν (nisi latet ἀεὶ, scribendum saltem μονομαχίαις·) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔρριπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης· τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἀπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο, corrigendum κατὰ τὸν π. Ἐ. vel, quod praetulerim, κἀπὶ τῶν π. Ἐ. χρόνων ἐχρῶντο. Quod e Barocc. Codice *Kingius* evulgavit. Scholion in margine legebatur Leidensis Codicis atque hinc prodit emendatius.

71 Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον] Praeter alia, ex Leid. Ms. in melius mutata, insertum paulo ante ἐν μάχαις, hic Τυρσηνοῖς mutatum in Τυρσηνοὶ, — Italica namque bella impedient quominus quis forte mallet, Τυρσηνὸς τὴν σάλπιγγα εὗρεν memor *Pausaniam* Scripsisse ii, p 158, Τυρσηνὸν σάλπιγγα εὑρεῖν πρῶτον· *Hyginum* Fab. cclxxiv, *Tyrrhenus Herculis F. tubam primus invenit.* inventi gloria cum civibus fuit communicata: *Tyrrhenis* plerique tribuerunt: vid. *Muncker* ad *Hygin* & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* i, p. 362. aevo quoque recentiori celebres erant αἱ παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυῤῥηνῶν, *Athen.* xv, p. 700. C. *Critias* apud eumdem i, p. 28. C Τυρσηνὶς δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη, Καὶ πᾶς χαλκὸς, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ. Mitto breve Scholion his subiectum, quod collato *Schol.* in *Soph.* Aj. v. 17. facile poterit restitui.

1393 Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν] Εἰ δὲ ἴδῃ ὁ ἕτερος τὸ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ὑπερσχὸν τῆς ἀσπίδος, ἐκίνει τὴν λόγχην. ὄμμα δὲ φησὶν ἀπὸ μέρους τὸ πρόσωπον.

1393 „ Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν] Εἰ ἴδοι ἕτερος, εἰ αἰσθηθείη τοῦ ἑτέρου τὸ ὄμμα „ ὑπερσχόντα τὴν περιφερείας τοῦ ὅπλου, ἐν τῷ κατασκοπεῖν ἐκεῖνον ἀνατείναντα „ καὶ ἀκοντίζοντα, ὀξέως ἠκόντιζε κατ' αὐτοῦ, βουλόμενος [72] περὶ ἐκεῖνον αἰσθη- „ θέντα τῆς βολῆς καταδῦναι προλαβεῖν κατὰ τοῦ στόματος τρώσας καιρίαν ποιῆσαι· „ ὅθεν τὴν βολὴν, κατὰ τοῦ στόματος ἀκοντίσας, εἶπε καὶ ὑπεστάλη, ἢ διελάθη, „ τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ δόρυ."

1395 „ Ἀλλ' ἀμφοῖν προσῆγον] Διὰ τί φησὶν, ἅμα καὶ ἐθεώρουν ἀλλήλους, καὶ „ ἐξέκλινον, τὰ δόρατα [73] ἐγκρύπτοντες ταῖς ἀσπίσι."

1395 † Ἀσπίδων κεγχρώμασιν] Κεγχρώμασι, ταῖς ὀπαῖς, ταῖς ἐοικυίαις κέγχρῳ ἐν τέλει. ὑποκάτω γὰρ τῆς ἀσπίδος θυρεῖαι ἔσαι εἰς στενὸν λήγουσαι ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἵνα οἱ φέροντες τὰς ἀσπίδας αὐτοὶ μὲν [74] (δι') ἐκείνων τοὺς ἀντιπάλους ὁρῶσιν, μὴ ὁρῶντο (δὲ) ὑπ' αὐτῶν. †

Κεγχρώμασι] Κέγχρον καλοῦσι τὸν [75] περὶ τὴν ἴτυν τῆς ἀσπίδος κόσμον· μικροὶ δὲ ἧλοι εἰσὶν, οἳ ἐκ χρυσοῦ γίνονται. τινὲς δὲ μικροὺς ὀπὰς περὶ τὴν ἴτυν, δι' ὧν ἐθεῶντο τοὺς ἐναντίους.

1396 Ἀργὸν] Ὡς μὴ δύνασθαι τρῶσαι.

1398 Ὀῤῥωδίαν] [76] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς, ἥτις δεδοικυῖα σείει τὴν οὐρὰν αὐτῆς.

1399 † Ἐτεοκλέης δὲ κ. τ. λ.] Ἐν γὰρ τῷ πεδίῳ, ἐν ᾧ ἐμονομάχουν, πεφυκότος πέτρου, καὶ ἐμποδίζοντος Ἐτεοκλέα, τοῦτον βουλόμενος ἐκβαλεῖν, ἐπειρᾶτο διὰ τοῦ ποδὸς κινεῖν· ὅθεν καὶ λαθὼν ἐξήγαγε τῆς ἀσπίδος τὸν πόδα, ὃν ἰδὼν εὐθὺς Πολυνείκης ἔτρωσεν. †

Μεταψαίρων] [77] Μετακινῶν, μεταστρέφων τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθὸς, οἱονεὶ παραψαίρων. ἀπὸ τοῦ ψῶ, οὗ παράγωγόν ἐστι τὸ ψαίω, καὶ οἱ ναῦται ψαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ.

1400 Ἴχνος ὑπόδρομον] [78] Μεταφορικῶς τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ, ἔξω ὑποδεδραμηκός.

1402

72 Περὶ ἐκεῖνον αἰσθηθέντα] Scribendum videtur: πρὶν ἐκεῖνον αἰσθηθέντα τῆς βολῆς (Mſ. βουλῆς) μεταδῦναι· Paulo poſt καιρίαν —— βολὴν i. καιρίαν —— βολὴν muta vi; denique τοῦτο δόρυ in αὐτοῦ τὸ δόρυ. Iſta talia digna non ſunt, quae curatius exigantur.

73 Ἐγκρύπτοντες] Poſitum pro ἐγκρύπτονται.

74 Δι'] Interſerendum videbatur: δὲ paulo poſt a *Kingio* profectum.

75 Περὶ τὴν ἴτυν] Ex Aug. Cod. recepi, pro vulgata ἐπὶ τὴν ἴ.

76 Ἡ μεταφορὰ] Alieno loco legebantur in Aug. Cod. ſequentia: ὀῤῥαδεῖ. μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὀῤῥοπυγοῦ περιστερᾶς· omiſi vocem ὀῤῥοπυγοῦ· ad οὐρὰν olim adſcriptum forſan ὀῤῥοπύγιον· vid. *Ammonius* in Ἀῤῥωδεῖν.

77 Μετακινῶν] Mſ. Aug. Ποδὶ μεταψαίρων. μεταφέρων αὐτὸν τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθός. reliqua habet eadem, niſi quod, ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ.

78 Μεταφορικῶς] Aug. Cod. περιφραστικῶς· Neutrum intelligo: ἴχνος quidem venuſte ponitur μεταφορικῶς· ſed hic potius

1402 Πληγῇ σιδήρῳ] Τόπον δυνατὸν πληγῆναι.

Εἰσιδὼν] Ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπιτήδειον, ὅ ἐστιν ηὐτρεπισμένον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών.

1404 Ἐπηλάλαξεν] Ἤχησεν.

1405 † Μόχθῳ] Ἐν δὲ τῷδε τῷ μόχθῳ, τῇ δὲ ἔργῳ [79] περιχαρείᾳ καὶ διατριβῇ. ἢ ἐν τῷδε τῷ μόχθῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ συμβάσῃ αὐτῷ πληγῇ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀδύνῃ, γυμνὸν τὸν ὦμον ἐκείνου ἰδὼν· ἀπὸ δὲ ὤμου καὶ τὰ στέρνα νοεῖ γυμνούμενα †

1406 „ Ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ] Τῇ βίᾳ τοῦ Πολυνείκους, ἀντὶ
„ τοῦ, [80] ὑπὲρ τῆς βίας τοῦ Πολυνείκους τρωθείς. Διῆκε τὴν λόγχην τὰ στέρνα, ἀντὶ
„ τοῦ, τῶν στέρνων· ἢ εἰς· ἵν᾽ ᾖ εἰς τὰ στέρνα."

1407 Λόγχην] Λόγχην νῦν τὸ ξίφος, συνήθες δὲ τοῦτο τοῖς τραγικοῖς.

1408 Ἀπὸ δ᾽ ἔθραυσ᾽] Εἰς τὰ στήθη [81] βιαίως τὸ δόρυ καθῆκεν, ἀπεκλάσθη δὲ τὸ δόρυ μὴ δυνηθὲν περάσαι τὸν θώρακα.

1409 „ Ἐπὶ σκέλος πάλιν] Τουτέστιν εἰς τοὐπίσω πάλιν τὸ σκέλος ἀνῆκε, καὶ
„ ὑπανεχώρει. τὸ δὲ πάλιν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω, χωρεῖν. ἐπὶ σκέλος λέγω τὸ ὀπίσω
„ χωρεῖν, μὴ δόντα τοῖς πολεμίοις τὰ νῶτα. Ὅμοιον τὸ, — [82] Ὀλίγον γόνυ
„ γουνὸς ἀμείβων. τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ναυμαχίαις Πρύμναν κρούεσθαί φασιν οἱ συγγρα-
„ φεῖς."

1409 † Ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ] Παρὰ πόδα βαίνει, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πόδα δὲ ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τοὐπίσω ἀνατρέχει. †

1410 ‡ Μάρμαρον πέτρον] Εἶδος λίθου τὸ μάρμαρον, εἰπὼν οὖν πέτρον τὸ γένος, ἀποδίδωσι καὶ τὸ εἶδος, μάρμαρον. ‡

1411 Ἐξ ἴσου δ᾽ Ἄρης] Ἀγωγὸν τοῖς ἀκροαταῖς, τὸ ἴσον ἀπονεῖμαι τῆς τύχης ἑκατέρῳ τῶν ἀγωνιζομένων.

1412 Κάμακος] Λόγχης. καταχρηστικῶς τοῦτο· κάμαξ γὰρ εἶδος ἀκοντίου.

† Ἀμφοῖν χεῖρ᾽ ἀπεστερημένοιν] Ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων κατὰ τὴν χεῖρα. ὅμοιον τῷ, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. †

1415 Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ᾽ εἶχον μάχης] Ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ στάντες πολλὴν ταραχὴν ἐκίνουν πρὸς ἑαυτοὺς ὁρμηθέντες ἐγγὺς ἀλλήλων.

1416

μετωνυμικῶς, ἀντὶ τοῦ ποδός. forte quis περιφραστικῶς posuit, iungenda censens ἴχνους κῶλον.

79 Περιχαρείᾳ] Positum ex Leid. Mſ

80 Ὑπὲρ] Scribendum, ὑπὸ τῆς βίας τ. Π. τρωθείς.

81 Βιαίως] Reſtitutum ex Aug Cod. pro βίᾳ ὡς. eamdem mendam ſuſtulit e Cleobulinae verſu Adr Heringa Obſ. c. 11, p. 17. Vocem θώρακα ſequebantur in Mſ. ἄκρ (id eſt ἄκρον) δόρυ, τὸ ἑαυτοῦ δόρυ ἀπέκλασε κ. τ. λ. quae retulit ad Paraphraſin Kingius.

82 Ὀλίγον γ. γ. ἀ.] Homer. Il. Λ, 546. Euſtathius: τὸ οὕτως ἀναποδίζειν, Ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, εἶπον οἱ μετ᾽ αὐτὸν, ἤγουν ἠρέμα ὀπίσω χωρεῖν. Quod hic ſequitur Πρύμναν κρούεσθαι eu dum illuſtrarunt viri Docti, notis ad Thucyd. p. 36, 61. citati, & Hudſono in Var. Lect. ad p. 215. 58 venuſtam Euripidis tranſlationem in Andromachae v. 1120, minus intellectam Flor. Chriſtiano, Dan. Heinſius explicuit ad Horat. p. 30.

1416 „ Θεσσαλὸν σόφισμα] Λέγεται, ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθενῆ, ὄντα
„ ἰσχυρὸν, ἢ [83] ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν."

Τὸ Θεσσαλὸν] [84] Παροιμία, Τὸ Θεσσαλὸν σόφισμα· τάττεται δὲ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι καὶ ἀπατᾶν, ποικίλοι γὰρ τὰ ἤθη οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὴν γνώμην. διαδοθῆναι δὲ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν. [85] Διοτίμῳ τῷ Θεσσαλῷ κατιέναι μέλλοντι λόγιον ἐξέπεσεν, ἐπιτηρεῖν μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι μεῖζον [86] εὐξάμενοι. περιδὼν οὖν ἐκείνους ὑπερβαλέσθαι, [87] καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο [88] καταιβασίῳ Ἀπόλλωνι· [89] κατελθὼν δ' εἰς θυσίαν ἀνθρώπους ἐλογίσατο μὴ πρέπειν θεῷ, μὴ δ' ἄλλως εὐαγὲς εἶναι, καὶ ὑπερέθετο· τοῦτο δὲ ἑκάστου ἔτους δρᾶν τοὺς Θεσσαλοὺς φασὶ, τὴν θυσίαν ὑπισχνουμένους. [90] ὁ οὖν Εὐελπίδης ἐπὶ τῷ τοῦ Πολυνείκους σοφισάμενον, τὸ Θεσσαλὸν παρέλαβε σόφισμα. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐελπίδης,

Πολ-

83 Ὄντα π. κ. ποιῇ] Mſ. ἢ εἶναι π. κ. ποιεῖ.

84 Παροιμία τ. Θ. σ.] Praefixa ſunt vulgatis ex Aug. Cod. hoc quoque Scholion ſincerius ſcriptum exhibente, quam ferebatur in Edd.

85 Διοτίμῳ] Theſſalus ille vocatur *Aratus* apud *Suidam* in Θεσσαλῶν σόφισμα, qui ſua deſcripſit e Lex. *Pauſaniae*; cuius partem huc ſpectantem ſervavit *Euſtath.* in Il. B, p. 250. Legitur apud *Zenob.* Cent. IV, Prov. 29. διὰ τὸ τῷ Θετταλῷ λόγιον ἐκπεσεῖν· ubi nomen reſtituendum arbitror, quod excidit: διὰ τὸ Ἀράτῳ τῷ Θετταλῷ λ. ε. vel, Διοτίμῳ τῷ Θ. quae ſuſpicio ſubnata Car. *Burmanno* in Iove Fulgerat. p. 331.

86 Εὐξάμενοι] Sic recte ſcriptum in Aug Cod & a *Barneſio* vulgatum, pro εὐράμενοι.

87 Καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο] *Hominum vovit hecatomben*: *Zenobius*: ἑκατόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν· atque ita fere *Pauſanias Euſtathii.* Graecae formulae vim non intelligens, *Barneſius* ſincere ſcripta corrupit in καθ' ἑκατόμβης ἀ. ἡ. errorem *Barneſii* propagarunt *Pierſ.* & *King.* corrigit *Lud. Kuſterus* ad *Ariſtoph* Equit. v 657., ubi docte hanc illuminat loquendi formam, a *Caſaubono* tamen ad eumdem locum iam explicitam, qui eamdem ad *Perſium* attigerat p 172. conf. *T. H* ad *Luciani* Timon. §. 7. p 113. In hac ſaepe fuit locutione peccatum: vid. *Andr. Schottus* ad Proverb. Vatic. Append. II, 80. *Diogen.* VI, 55, ubi quod legitur, Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ] Μὴ πάντα ἐπιτρέπειν ταῖς εὐχαῖς· libenter ſic emendarim: Μὴ ἀεὶ κατὰ βοὸς εὔξῃ· *noli ſemper vota concipere*: ſimillima feruntur dicta: Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει· &, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. *Suidas*: Μὴ πάντα κατὰ βοὸς εὔξῃ· quae perverſe ſollicitabat *Io. Pricaeus* ad Evang. *Matth.* VI, 7. ſcribendum ratus, καταβοῶν· ut hic enaſceretur ſenſus: *omnino clamans ne precare.*

88 Καταιβασίῳ Ἀπόλλωνι] De Apolline Καταιβάτῃ multa diſputandi cap. ult. Iovis Fulgerat. Celeberr. *Burmanno* materiem praebuit *Barneſius*; qui, more ſuo, clanculum hic, in locum vulgatae lectionis καταιβίῳ, ſubſtituerat καταιβάτῃ· *Barneſium Pierſ. Kingius*que ſequuntur καταβασίῳ legebatur in Aug. Cod. literam interieci. Καταιβασίῳ praebuit etiam, quod *Burmannum* non fugit, *Zenobius. Apollo* Καταιβάσιος fuit dictus, ſicut Ἐμβάσιος & Ἐκβάσιος· *Apollon. Rhod.* I, 966 — Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι: qui ſequitur verſus ex v. 1124 confictus poterat & ὑποβολιμαῖος videri

89 Κατελθὼν δ' εἰς θυσίαν] Deeſſe quaedam ſuſpicor: ad ſenſum implendum quae requiruntur *Zenobius* & *Suidas* ſubminiſtrabunt

90 Ὁ οὖν Εὐελπίδης] Sequentia uſque ad *Euripidis* verba librarius omiſerat in Aug. Cod. propter nomen repetitum. Fortaſſe reſtituendum hic: ἐπὶ τῷ τοῦ Πολυνείκους σο-

φισ-

Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστοι [91] Θεσσαλοῖς.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ,

Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

καὶ [92] ὁ Ῥήτωρ, Εἰσὶ τὰ τῶν Θετταλῶν ἄπιστα δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. ὅτι δὲ καὶ Φαρμακίδες εἰσὶν αἱ Θετταλαὶ, Ἀριστοφάνης [93] φησὶν ἐν Νεφέλαις,

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν.

οὐχ ὡς τραφέντος δὲ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλ' ὡς [94] ἐν ξυντυχίᾳ αὐτοῦ πεποιηκότος σχῆμα Θετταλὸν, οὐχ ὡς Θετταλῶν οὕτω λιτρωσκόντων, ἀλλ' ὡς δι' ἀπάτης νικώντων.

„ Ἄλλως. Σόφισμα λέγει τὴν ἀπάτην, παρόσον οἱ Θετταλοὶ παραδιδόνται ποι-
„ κίλοι τὰ ἤθη. λέγει οὖν, σοφίσματι καὶ ἀπάτῃ ἐχρήσατο ὁ Ἐτεοκλῆς. ὑπονοήσας
„ γὰρ τῆς συμπλοκῆς τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα εἰς τοὐπίσω ἀνάγει, καὶ πρόσω (τὰ κοῖ-
„ λα) τῆς γαστρὸς φυλάττων, τὸν δὲ δεξιὸν προβὰς καὶ ἐπικλίνας ἑαυτὸν, οὕτως
„ ἔτρωσε διαμπάξ."

1417 Ὁμιλίᾳ χθονὸς] Ὡς εἰ ἔλεγεν [95] ἑταιρείᾳ καὶ ἔρωτι τῆς πατρίδος ὑπέμεινε σοφίσασθαι τὴν μάχην. ἤρα γὰρ πλέον τῆς πατρίδος, διὰ τὸ εἰθίσθαι ἄρχειν. τινὲς δὲ ὁμιλεῖν, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖν. Ὅμηρος,

Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών.

καὶ,

Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ.

ὁμιλία οὖν ἀντὶ τοῦ συμμαχία, βοήθεια· τουτέστι συμμαχῶν τῇ πατρίδι, καὶ βοηθῶν ἐξεῦρε τὸ σόφισμα τοῦτο.

1418 † Ἐξαλλαγεὶς] Ἀπαλλαγεὶς, ἀποστὰς τοῦ συστάδην μάχεσθαι. †

1419 Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει] Τοῦτο φησὶν ὅτι, ἐάσας τὸ ἀντιπροσώπως μάχεσθαι, ὀπίσω ἤνεγκε τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἵνα πλάγιος [96] εὑρεθείη, καὶ μὴ εὐθυτάμενον ἔχων τὴν ἀσπίδα τοῦ Πολυνείκους, κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτὸν τρώσῃ.

1420

φίσασθαι Ἐτεοκλέα, eo quod fraude Polynicen circumveniret Eteocles.

91 Θεσσαλοῖς] *T. H.* ad Scholia in *Ariſtoph.* Plut. p. 153. „ Ab *Euripide* „ profectum auguror: Πολλοὶ γὰρ εἰσιν (vel „ πάρεισιν, aut παρῆσαν) ἀλλ' ἄπιστα Θεσσα„ λῶν· idque propius etiam accedit ad „ paroemiam memoratam." Θεσσαλῶν alteri quoque venit in mentem: vid. Miſcell. Obſ. 111, p 105, 106. Senarius ſic ſcribitur in Aug Cod. Πολλοὶ γὰρ εἰσὶν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλεῖς· perperam. in eodem Cod. Mſ. qui ſubiicitur verſus *Ariſtoph.* e Pluto 521 praebebat πᾶσα πλείστων.

92 Ὁ Ῥήτωρ] Addidit *Barneſius* ἐν Ὀλυνθιακοῖς, & interpolavit *Demoſthenea*, *Erasmo* citata in Adag *Theſſalorum commentum*: hic reſtitui quae dabant Edd. Scholiorum antiquae & Mſ. Aug. Paulo aliter iſta vulgantur in Olynth. 1, p 4. A.

93 Φησὶν ἐν Νεφέλαις] Vs. 747. Voces ἐν νεφέλαις praebuit Aug. Cod

94 Ἐν ξυντυχίᾳ] Aug. Cod ἐκ συντυχίας, *caſu*: mox σχῆμα Θετταλικὸν, καὶ οὐχ ὡς —— quae vulgatis non ſunt deteriora.

95 Ἑταιρίᾳ] Sic Aug Cod. pro ὁμιλίᾳ. *Homeri* verſus ſunt in Il. Λ, 269. Il. Ε, 834.

96 Εὑρεθείη] Aug. Mſ. εὑρεθῇς, ſcribi poterit: πλάγιος εὑρεθεὶς, καὶ μὴ α ε. τὴν ἀσπίδα τ. Π. Vocem ultimam Scholii haec ſe-

1420 Πρόσω τὰ κοῖλα] Τὰ περὶ τὴν λαγόνα φυλάσσων.

1426 ‡ Ἐσκύλευε] Ἐσύλα, τὰ ὅπλα ἀφῄρει καὶ τὰ ἐνδύματα. ‡

1427 Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν] Πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν.

1427 Ἐκεῖσε δὲ] Οὐ πρὸς τὸν νεκρὸν ἔχων τὸν νοῦν, ἀλλ' εἰς τὸ σκυλεύειν τὸν Πολυνείκην, ᾤετο γὰρ αὐτὸν εἶναι νεκρόν.

1433 Κοὐ διώρισαν] Οὐκ ἐχώρισαν τὴν ἀρχὴν· ἢ οὐκ ἐσαφήνισαν τὴν νίκην.

1434 Χο. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν] Τινὲς Κρέων· ἕνεκεν τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου.

1441 Βοηδρόμος] Ὁ μετὰ βοῆς καὶ ἑτέρους προσκαλούμενος εἰς βοήθειαν· ἢ ὁ ἐν τῇ βοῇ, ἤγουν ἐν τῷ πολέμῳ, τρέχων.

1441 „ Ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι] Τελευταία βοηθὸς παραγέγονα· [97] ἡ γὰρ „ ἔξοδος αὕτη γέγονεν οὐκ εἰς διάλυσιν μάχης. ἀλλ' εἰς θέαν τῆς τελευτῆς."

1442 ‡ Προσπιτνοῦσα δ' ἐν μ. τ. Ε.] Προσπίπτουσα καὶ ἀνακλαίουσα τὰ τέκνα ἑκάτερον ἀνὰ μέρος ‡

1443 † Τὸν πολὺν μαστῶν πόνον] Ὃν οἱ μαστοὶ αὐτῆς ἐπόνησαν ἀνατρέφοντες. †

1444 Ἀδελφή θ'] Καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἀντιγόνη ἡ παραστάζουσα ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἡ συνοῦσα, στένουσα ἀνεκάλει δηλονότι αὐτοὺς ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. †

Ἡ παρασπίζουσ'] Διϋπηρετουμένη, πλησιάζουσα.

1445 Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς] Λείπει τὸ, ταῦτα λέγουσα.

1446 † Στέρνων δ' ἄπο] Ἀπὸ τῶν στέρνων δὲ στεναγμὸν ἀναπέμψας δυσκαρτέρητον, ὃν δυσκόλως ἄν τις ἤνεγκε μὴ δακρύσας, ἤκουσε τῆς μητρός. †

1447 Ἀνεὶς] Ἀναπέμψας.

Δύσληλον] Δυσέκπνευστον.

1448 Ὑγρὰν χέρα] Ὑγρὰν ὑπὸ τοῦ αἵματος. γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤτοι χαλεπήν.

1449 † Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν] Ἀφῆκε βέλος, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε· φωνὴν δὲ ἀφῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν· μέλος δὲ ἀφῆκεν ἀπὸ κιθάρας, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

1450 Ὥστε σημῆναι] Ὡς δηλῶν ὅτι ἀσπάζεσθαι τὴν μητέρα βούλεται.

‡ Ὥστε σημῆναι φίλα] Διὰ δακρύων οὕτως ὥστε δηλῶσαι διάθεσιν προσφιλῆ. ‡

1452 † Εἶπε Πολυνείκης τάδε] Τὸ Πολυνείκης πρὸς τὸ ἦν ἔτ' ἔμπνους σύναπτε. †

1455 † Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ'] Φίλος γὰρ ὢν ἀπὸ τῆς φύσεως, ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ γνώμῃ. ‡

1457

sequebantur in MS. Τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλλὰξ ὡς τοὺς πόδας τιθέμενοι καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν φέρων. ὡς εἶναι πλάγιοι καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱστάμενος ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττων περὶ τὴν λεγόμενα: corrigat cui tanti videantur.

97 Ἡ γὰρ ἔξοδος] Aug. Cod. Βοηδρόμος, βοηθός. ἐλθεῖν καιρόν. ἄλλως, ἡ γὰρ ἐξ. α. γ. ultimis omissis, haec recepi.

1457 ‡ Πόλιν θυμουμένην κ. τ. λ.] Καὶ πόλιν ὀργιζομένην κατ' ἐμοῦ παραιτεῖτε ἵνα τύχω τῆς γῆς τῆς πατρῴας κατὰ τοσοῦτον, ἤγουν κατὰ τὸ ταφῆναι ἐν αὐτῇ. ‡

1458 Ὡς τοσόνδε δὴ τύχω] Ὁ νοῦς, ἵνα κἂν τοῦτο τύχω, τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα.

1459 ‡ Κεἰ δόμους ἀπώλεσα] Καὶ εἰ τοὺς δόμους τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν, ἀπέβαλον. ‡

1460 Ξυνάρμοσον] Κάλυψον.

1461 Τίθησι δ' αὐτὸς] Τοῦτο διὰ μέσου ὁ ποιητής· τὰς χεῖρας τὰς μητρὸς ἐπιθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασι, λέγει τὸ χαίρετε.

1462 † Σκότος] Σκότος τοῦ θανάτου. †

1463 ‡ Ἄθλιον βίον] Τὴν ἀθλίαν πνοὴν, ἤγουν ζωήν. ‡

1465 Ὑπερπαθήσασα] Ὑπεραλγήσασα, δεινοπαθήσασα.

1467 ‡ Ὠθεῖ σίδηρον] Ὤθησεν, ἐνέβαλε τὸ ξίφος. ‡

Ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις] Γράφεται, σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. [98] Ὅμηρος δὲ φησὶν, αὐτὴν ἀγχόνῃ ἀπολέσθαι,

Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

1469 Ἀνῆξεν] Ἀνέδραμεν.

1470 † Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα] Βουλόμενοι τινὲς ἀποδεῖναι ταύτην τὴν αἰπαλ-κίαν, τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εἰς φασὶ, λέγοντες, ἡμεῖς μὲν εἰς τὸν ἐμὸν δεσπότην θανόντα. καὶ συγγνώμη γε αὐτοῖς, οὐκ εἰδόσι τὸ ἀκριβὲς τῆς συντάξεως, τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ἡμεῖς μὲν ἀνήξαμεν εἰς ἔριν λόγων, ὡς νικῶντα τὸν ἐμὸν δεσπότην. δέον δὲ εἰπεῖν ὡς νικῶν, πρὸς μετοχὴν ἐξήνεγκεν. εὕρηται δὲ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. †

1472 Οἱ μὲν πατάξαι] Λείπει τὸ λέγοντες.

1474 † Κἂν τῷδ' ὑπεξῆλθ' κ. τ. λ.] Καὶ ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐγένετο, ἔλαθεν ἐξελθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη, ἵνα μὴ τοῖς πολεμίοις γνωσθεῖσα ληφθῇ. †

1475 ‡ Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον κ. τ. λ.] Καὶ ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς ὅπλα ὥρμων, καλῶς δὲ κατά τινα τρόπον, προνοίᾳ τινι, ἐκάθητο Κάδμου λαὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅπλοις, τουτέστιν ἔνοπλος· καὶ εἰσπεσόντες ἐξαίφνης προελάβομεν τὸν στρατὸν τὸν τῶν Ἀργείων, οὔπω ὅπλοις ἠσφαλισμένον. ‡

Ἤϊσσον] Ὥρμησαν.

Προμηθίᾳ] Προνοίᾳ καὶ λογισμῷ ἐκάθηντο ὡπλισμένοι.

1477 Κάφθημεν] [99] Τὸ ἑξῆς, προελάβομεν Ἀργείων εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατὸν, οὔπω τεύχεσι πεφραγμένον· καὶ οὐδεὶς ἐκαρτέρησεν, ὑπέμεινεν.

1479 † Κοὐδεὶς ὑπέστη] Καὶ οὐδεὶς ἀπαντῶν ὑπέμεινε τὴν ὁρμὴν ἡμῶν. †

1480

98 Ὅμηρος] Od Λ, 277.

99 Τὸ ἑξῆς·] Haec erant in ora Codicis Leid. Καὶ εἰσπεσόντες ἐξαίφνης προελάβομεν τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, οὔπω ὅπλοις ἠσφαλισμένον.

1480 Ἔρρει] Ἔρρεεν. ‡ Ἔρρει] Ἔρρει, ἀντὶ τοῦ φθείρεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος· [1] ἔρρει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐχεῖτο, ἐπὶ παρεληλυθότος. ‡

‡ Αἷμα μυελὸν] Πλεῖστον αἷμα. ‡

1482 Οἱ μὲν Διὸς] Οἱ μὲν Ἀργεῖοι ἔστησαν τὸ εἴδωλον τοῦ Διός.

‡ Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον] Οἱ μὲν ἀφ' ἡμῶν σύμβολον τῆς νίκης τοῦ Διὸς τὸ βρέτας ἵστασαν τρόπαιον. ‡

1485 ‡ Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας κ. τ. λ.] Ἄλλοι δὲ μετὰ τῆς Ἀντιγόνης τοὺς θανόντας νεκροὺς, ἤγουν τὴν Ἰοκάστην μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, ἔφερον ἐνθάδε, ὥστε τοὺς φίλους οἰκτίσασθαι αὐτὴν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ θρηνῆσαι, κλαῦσαι. ‡

1486 † Νεκροὺς φέρουσιν] Τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥστε οἰκτίσαι αὐτούς· τουτέστιν, ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. †

Οἰκτίσαι] Ὥστε κλαῦσαι, θάψαι.

1487 „ Πόλει δ' ἀγῶνες] [2] Ὁ πόλεμος ὁ κατὰ τὴν πόλιν πῆ μὲν εἰς καλὸν ἐκβέβηκεν αὐτῇ· ἐσώθη γὰρ, οὐκ ἀνηρπάσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων· πῆ δὲ εἰς „ τοὐναντίον, διὰ τοὺς τεθνηκότας.” Ἄλλως. Οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν τῇ πόλει εὐτυχεῖς μὲν, ἐπεὶ ἐνίκησαν, δυστυχεῖς δὲ, διότι ἐσφάγησαν οἱ βασιλεῖς.

‡ Πόλει δ' ἀγῶνες] Ἀγῶνες δὲ τῇ πόλει τῇδε, οἱ μὲν εὐτυχέστατοι ἀπέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι. ὅμοιον τῷ, [3] δύο σκόπελοι ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· οὐκ ἔχει δὲ κίνδυνον οὗτος ὁ σχηματισμὸς, οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη, ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ‡

1489 Οὐκ εἰς ἀκοὰς] Οὐκ ἄχρις ἀκοῆς ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἤγουν οὐκ ἀκοῇ ἔτι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὄψει καὶ πείρᾳ.

1492 Πρὸς μελάθροις] Ἐγγὺς μελάθρων.

† Σκολιὰν αἰῶνα] Τὸ αἰῶνα ἐπὶ θηλυκοῦ νόει, ὥσπερ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ πᾶσιν ἄλλοις εὕρηται. ἢ τὸ σκολιὰν ἀρσενικὸν νόει, ὡς τὴν κοχλέαν. †

Αἰῶνα] Βίον, ζωήν.

1493 Οὐ προκαλυπτομένα] Ἀντιγόνη [4] τραγῳδεῖ. νῦν, φησὶν, οὐ προκαλυπτομένη τὰς παρειὰς, οὐδὲ τὴν πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἐκ-

βακ-

1 Ἔρρει] Vid. *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 18.

2 Ὁ πόλεμος ὁ κ. τ. π.] Sic Aug. Cod. e quo ſequentia acceſſerunt usque ad Ἄλλως. In Edd. legebatur: ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος. οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν κ. τ. λ.

3 Δύο σκόπελοι] *Kingius* adiecerat integrum *Homeri* verſum ex Od. M. 73. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Mox σχηματισμὸς a me receptum, pro σχηματισμένος, e Mſ.

4 Τραγῳδεῖ νῦν, φησὶν] Aug. Cod. horum loco: Ἀντιγόνη ὀδυρομένη φησὶν, Οὐ π. τ. π. οὐδὲ γὰρ τὴν πρέπουσαν παρθενίαν αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἀναβακχεύω. hic articulum reſtitui; deinceps ſuperfluum delevi.

βακχεύω, καθάπερ βάκχη τις ἐπὶ τοὺς νεκροὺς, ἀπορρίψασα τὸ κρήδεμνον, καὶ στολὴν μεθεῖσα τὴν τῆς ἐμῆς τρυφῆς, τουτέστιν, ἣν, ὅτε ἐτρύφων καὶ εὐδαιμόνουν, περιεβαλλόμην· [5] ἀπάρχομαι θρήνων τοῖς νεκροῖς, οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός.

Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη] Ἀπρεπῶς [6] εἰσβέβληκε, καὶ οὐ παρθενικῶς. τίνι γὰρ ἀπολογεῖται, εἰ μὴ τῷ θεάτρῳ;

Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη τὰ ἁβρὰ τῆς βοστρυχώδους παρειᾶς. βοστρυχώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰς οὔλας τρίχας.

Βοστρυχώδεος] Ἐν ᾗ οἱ βόστρυχοι κεῖνται.

1494 Ἁβρὰ παρῇδος] Τὰ φαιδρὰ τῆς παρειᾶς, περιφραστικῶς τὴν παρειάν.

1495 Τὸ ὑπὸ βλεφάροις] Ἡ ὑπὸ πρὸς τὰ αἰδουμένα.

1496 Φοινικ' ἐρύθημα] [7] Τὰν πυρρόν· ἀρσενικῶς δὲ εἶπε τὸ φοίνικα ἐρύθημα, ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου. ἔδει γὰρ εἰπεῖν βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα. τινὲς δὲ, τὴν ὑπὸ βλεφάροις φοίνιξιν αἰδουμένην, ἥπερ ἐστὶν ἐρύθημα προσώπου.

1497 Αἰδομένα] Ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἀπαιδουμένη τὸ [8] βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα τῆς παρθενίας καὶ τὸ, Φέρομαι βάκχα νεκύων] Παρόσον αἱ βάκχαι ἀπογυμνούμεναι χορεύουσιν, οὐ Διονύσου δὲ βάκχη, ἀλλὰ νεκρῶν.

1498 Στολίδα κροκόεσσαν] Τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη.

Ἄλλως. Τὴν ἐμὴν στολὴν πάσης τρυφῆς ἐκβαλοῦσα. Χλιδᾶς.] τρυφῆς.

1499 Ἁγεμόνευμα] Ἑαυτὴν λέγει προηγήτειραν τῶν νεκρῶν. „ [9] Ἄλλως. „ Κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι. Ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρχουσα θρήνων τοῖς „ νεκροῖς."

„ Αἶ αἶ] Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες, [10] ψιλοῦντες καὶ περισπῶντες. οἱ δὲ νέοι, αἵ αἵ, βαρύνοντες.

1502 Σὰ δ' ἔρις] Ἡ ἔρις, φησὶν, οὐκ αὐτὸ μόνον ἄχρι φιλονεικίας τὸ τέλος ἔσχεν, ἀλλ' ἄχρι φόνων ἐπαλλήλων [11] διελθοῦσα, ἄρδην τὸν πάντα οἶκον τοῦ Οἰδίποδος ἀπώ-

5 Ἀπαρχ. θρήνων] Aug. Ἀπάρχομαι καὶ θρήνων τοῖς νεκροῖς· οὐ γὰρ τοῦ τρυφᾶν καιρός· posterius recipi potuisset pro vulgatis οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός.

6 Εἰσβέβληκε] Aug. Cod. ἀπρεπῶς εἰσβέβληκα, καὶ οὐ παρθενικῶς. Τίνι γὰρ ἀπολογίζεται —— pro ἀπολογεῖται: quod secundum Atticistas hic aptius quadrat.

7 Τὸν πυρρὸν] Aug. Cod. Τὸ πυρρόν. α. δ. ε. τ. φ. ε. ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τοῦτο (an τοὐπὶ) βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα. Τινὲς δὲ οὐ τὴν ἐπὶ βλεφάροις φοίνιξ (imo φοίνιξιν) αἰδουμένην.

8 Βλεφάροις] Scribendum videtur βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις. Aug. Cod. οὐδὲ ὑπ' αἰδουμένη τὸ ὑπὲρ τοῖς βλεφάροις φοινίκιον ἐρύθημα προσώπου.

9 Ἄλλως. Κ. κ.] Haec & reliqua Cod. praebuit Aug. nisi quod in illo scriptum ταύτην ἐξ. ἡγεμονεύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν. Quae *Kingius* vulgatis hic adiecerat non admonito lectore: λέγει δὲ ἀντιστρόφως, &c. illa pertinent ad versus 1511, 1512, atque illuc fuerunt relata.

10 Ψιλοῦντες] Scripta lectio sensu vacabat; ψιλοῦνται καὶ περισπῶνται —— tum βαρύνονται. conferri poterit *Tzetzes* ad *Lycophrona* v. 31.

11 Διελθοῦσα] Προελθοῦσα Mſ. Aug. e quo paulo post editum, ψιλὴ φιλονεικία· de-

ἀπώλεσε ...ὲς δὲ ὅτως. ἡ σὴ ἔρις, ὀὐκ αὐτὸ μόνον γέγονε ψιλὴ φιλονεικία, ἀλλὰ φόνος φόνῳ κρανθεῖσα.

Ἄλλως. Τὸ πλεῖον κρανθεῖσα, οἷον οὐκ ἄχρι ψιλῆς φιλονεικίας προελθοῦσα ἡ ἔρις, ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα.

1504 ,, Τίνα δὲ προσῳδὸν] [12] Θρηνητικὴν στοναχὴν. Ὠδὸν, ἀντὶ τοῦ θρῆνον· ,, τὸ δὲ, Τίνα [13] πρὸς ἀναστρεπτέον. τουτέστι πρὸς ἵνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν ,, θρῆνον, ἢ πρὸς ἵνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ δόμος δόμος, ἀναβοή- ,, σω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ θρῆνον νοητέον οὐκ ἀποδιαιρουμένης τῆς πρὸς, ,, ἵν' ᾖ πιστὸς ὁ λόγος, " ἵνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς, καὶ τῶν τελῶν τούτων νεκρῶν [14] ἀνακαλέσω προσᾴδοντα φησὶ καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι;

1505 Μουσοπόλον] [15] Μουσικὴν, ἐπεὶ γὰρ καὶ θρῆνος μουσικός. Ὅμηρος,

—— Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς.

Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν,

καὶ τὰ ἑξῆς.

Μουσοπόλον] Θρηνητικήν.

‡ Στοναχὰν] Στένω κοινὸν, καὶ στενάζω· στενάχω δὲ ποιητικὸν, καὶ στεναχίζω, καὶ στεναχέω, ὦ, ἀπὸ τοῦ στένω στένος ποιητικῶς, καὶ στενόεις· ἀπὸ τοῦ στενάζω, στεναγμὸς κοινόν· ἀπὸ τοῦ στεναχῶ, στεναχὴ παρὰ ποιηταῖς. ‡

1508 Σύγγονα] Συγγενικὰ, μητέρα λέγω, καὶ τέκνα, [16] περιχαρῆ τῆς ἐριννύος, ἥτις παντελῶς τοῦ Οἰδίποδος τὸν δόμον ὤλεσε.

1511 Δυσξύνετον] Τῆς Σφιγγὸς τῆς ἀσαφοῦς ἐπεὶ πᾶσι [17] δυσξύνετον ἦν τὸ αἴνιγμα. πλὴν τοῦ Οἰδίποδος μόνου. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο συνετὸν ἐπὶ τοῦτο εἴρηκε τὸ μέλος, πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀσαφὲς, αὐτῷ δὲ μόνῳ σαφὲς καὶ καταληπτέον. ξυνετὸν, δὲ, τὸ σαφές.

151 ,, Ὅτε δυσξυνέτου] Τὴν ἐξ ἔξωθεν προσληπτέον, τουτέστιν ἐξ ὅτε. ὁ δὲ ,, λόγος. ἥτις Ἐριννὺς τὸν Οἰδίποδος οἶκον ἀπώλεσεν, ἐξ ὅτε τὸ τῆς ἀγρίας Σφιγ- ,, γὸς αἴνιγμα, τὸ δυσξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀσαφὲς τοῖς πολλοῖς γνοὺς αὐτὸς αἴτιος ,, αὐτῇ

deerat in Edd. ψιλή. Postrema Scholii vox in Mſ. legebatur κρανθεῖς

12 Θρηνητικὴν τ.] Haec omnia praebuit Aug. Cod. usque ad voces, τίνα θρῆνον ἄξιον quae Scholion ordiebantur vulgatum.

13 Πρὸς ἀναστρεπτέον] Id eſt: voces. τίνα πρὸς invertendae ſunt: Scriptam lectionem, προσαναστρεπτέον, non dubitanter emendavi; Beſſiumque laudo; qui ſcribi maluerit τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, quam ἀνέσρεψε, Ioann. 11, 15. —— Aliter Euripidea nonnulli capiebant, οὐκ ἀποδιαιρουμένης τῆς πρός. Mſ. ἀποδιαιρουμένης.

14 Ἀνακαλέσω] Cod. Aug. ἀναβοήσω. aberant ſequentia, e quibus, praeter Cuperum, Obſerv. 1, c. 1. nemo diſcere potuit, ,, ἁρμόζειν πάθεσι, idem plane eſſe ,, quod dixit Feſtus, dare cæteris, nempe ,, plangentibus, modum "

15 Μουσικὴν] Μουσικὸν στεναγμὸν, Aug. Cod. Homeri verba ſunt ex Il Ω, 720.

16 Περιχαρῆ] Scripſerat forte περιχάρειαν τῆς Ἐριννύος. Deſunt haec in Aug

17 Δυσξύνετον] Aug. Cod δυσεύοπτον· ſcribe, δυσεύοπτον. —— Mox Mſ ἀλλὰ γὰρ τοῦτον συνετὸν ἐπὶ τούτοις εἴρηκε τὸ μέλος.

,, αὐτῇ γέγονε τοῦ θανάτου. Φασὶ γὰρ, ὅτι λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος διεσπάραξεν ἑαυ-
,, τὴν ἡ Σφίγξ."

Ἄλλως. Τῷ Οἰδίποδι ξυνετόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Σφιγγός. τινὲς δὲ ξυνετὸν τὸ δυσξύνετον.

Μέλος ἔγνως] Μέλος τὸ αἴνιγμα εἶπεν, ἐπεὶ μετὰ μέλους τινὸς προέφερεν αὐτὸ ἡ Σφίγξ, διὸ καὶ ἀοιδοῦ Σφιγγὸς εἶπεν.

1512 Φονεύσας] Ἀντὶ τοῦ φόνου καὶ ἀναιρέσεως γενόμενος αὐτῇ αἴτιος.

‡ Φονεύσας] Λέγει ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἔγνως τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἐφόνευσας αὐτήν. ‡

1514 Τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος] Τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βάρβαρος γυνὴ δηλονότι.

Ἄλλως. Τίς φησὶν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, ἢ τῶν ἀνέκαθεν ἀνδρῶν ὑπέμεινε κακῶν τοσούτων πλῆθος, καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι; [18] τὸ γὰρ Ἀμερίου, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου.

† Τίς Ἑλλὰς] Τίς ἀπὸ τοῦ ἀμερίου αἵματος, ἤγουν τίς τῶν ἀνθρώπων, ἢ Ἑλλὴν, ἢ βάρβαρος, ἢ τίς ἀπὸ τῶν πάροιθεν εὐγενῶν, ἕτερος ἔτλη καὶ ὑπέμεινε τοιαῦτα φανερὰ κακὰ, καὶ διάδηλα πᾶσιν ἄχη κακῶν τοσούτων; †

Ἢ τῶν πάροιθεν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ Τίς. ἢ τίς τῶν πάροιθεν εὐγενῶν τοσαύτας λύπας ὑπέμεινε;

1517 Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω] Ἐγὼ, φησὶ, τάλαινα, ἥτις αἴλινον ἀνακλαίω, καὶ ἀναθρηνῶ ἐπὶ τούτοις τοῖς οἰκτροῖς ἀτυχήμασι, καθάπερ τις ὄρνις θρηνοῦσα ἀπηχεῖ, δρυὸς πετάλοις ἐφεζομένη.

‡ Ἐλελίζω] Ταραττομένη ἀγωνιῶ. ‡

1518 ,, Τίς ἄρ' ὄρνις] Ἀηδόνα φησὶν ἢ χελιδόνα, εἰς ἃς μετεβλήθησαν Πρόκνη
,, καὶ Φιλομήλη."

1519 Μονομάτωρ] Ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός.

1520 Αἰάγμασι] Θρηνητικοῖς ἀπηχήμασι.

Ἃ τοῖσδε] Ἅ τινα ἄσματα θρηνῶ ἐπὶ τοῖσδε τοῖς νεκροῖς.

1520 ,, Ἃ τοῖσδε προσκλαίω] Ἅπερ θρηνητικὰ ἀπηχήματα ἐπὶ τούτοις τοῖς
,, νεκροῖς ἀναβοῶ." [19] ἢ γὰρ πρὸ ἀντὶ τῆς ἀνὰ, τουτέστιν ἀνακλαίω. τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται.

1521 Μόνα δ' αἰῶνα] Ἀντὶ τοῦ μονάδα βίον, ὀρφανὸν, ἀμοιρήση, μεμονωμένον, ἔρημον. Ἐν λειβομένοις] Ἐν ὑγροῖς.

1522

18 Τὸ γὰρ Ἀμερίου] Edd. τὸ γὰρ ἀνθρωπείου ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπίνου· praeter alia huius Scholii e Mſ. Aug. emendata, Codex optimus iam quoque praebuit lectionem: τὸ γὰρ Ἀμερίου ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου. Codice destitutus genuinam Criticus lectionem facile detexisset.

19 Ἢ γὰρ πρὸ] Sic & Aug. Cod. cuius auctoritate [illegible] retraxi quae legebantur infra non suo loco πρὸς (ut in contextu vulgabatur) reponebat *Kingius*.

1522 „ Τίν' ἐπὶ πρῶτον] Ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ βαλῶ. οἷον ἐπὶ τίνα πρῶτον ἐπιθῶ „ [20] τὰς χεῖρας ἀπαρχὰς τοῖς σπαραγμοῖς; ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἢ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν. „ ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς κόμας ἀποκείρεσθαι τοῖς τεθνηκόσιν."

„ Ἡ πρὸς ἀδελφῶν] Τὸ ἑξῆς. ἢ πρὸς τὰ τῶν ἀδελφῶν αἰκίσματα. Οὐλόμενα „ δὲ, διὰ τὰς πληγὰς καὶ τοὺς ἀφανισμοὺς τῶν ἀδελφῶν."

1523 Ἀπαρχὰς] Θυσίας.

1525 Γάλακτος] Λείπει τοῖς [illegible].

† Γάλακτος παρὰ μαστοῖς] Λέγεται καὶ γάλα μαστῶν, καὶ μαστοὶ γάλακτος· ὡς ἡμέρα ἡλίου, καὶ ἥλιος ἡμέρας. †

1527 Αἰκίσματα] Πρὸς τὰς ὀλεθρίας πληγάς.

1528 Οἰδίποδα] Ἀπὸ τῆς Οἰδίποδος εὐθείας.

1530 ‡ Ἀέριον σκότον] Ἀὴρ λέγεται καὶ τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ὡς παρ' [21] Ὁμήρῳ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα. εἰπὼν οὖν ἐνταῦθα σκότον, ἐπάγει ἀέριον ἐπιθετικῶς. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ ἀέρος, ἵνα δηλώσῃ τὸ εἶδος τοῦ σκότου. οἷον τὸ τοῦ ἀέρος· ὥσπερ εἴ τις εἴποι, φῶς ἡλιῶδες, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ ἡλίου· μεταφορικῶς δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ σκότου τοῦ ἐν ἀέρι, τοῦ μὴ βλεπομένου, τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως καὶ τὴν τύφλωσιν. ἔχει οὖν τὸ πᾶν οὕτως. ὃς ἐμβαλὼν τοῖς σαυτοῦ ὄμμασι σκότον ἀέριον, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ ἀέρος, ἀντὶ τῆς ἀορασίας καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν ὀδυνηρῶς ἀνύεις ζωὴν ἐπιπολὺ παρατεινομένην, [22] ἀερῶδες, τὸ μετέχον τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, ἀέριον δὲ σκότος. τὸ ἔχον τὴν ζόφωσιν ἀέρος, ὡς οὐράνιον ὕψος ὑπερβολικῶς, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ οὐρανοῦ. λέγεται ἄλλως καὶ οὐράνιον ὕψος αὐτὸ τὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὕψος, καὶ ἀέριον σκότος αὐτὸ τὸ τοῦ ἀέρος. ἀέριος δὲ φέρεται ὡς, ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῷα, τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατελείαν ποιούμενα, ὡς οὐράνια σώματα, τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον· οἷον, ἐναέριος φέρεται, καὶ ἐναέρια ζῷα. ‡

153[1] Ἕλκεις] [23] Παρέλκεις, καὶ παρατείνεις, μακρόπνουν βίον, πλανώμενος καὶ [illegible].

‡ Μακρόπνουν] Ἀντὶ τοῦ, ἐπιπολὺ παρατεινόμενον. ὁ πνοῦ γὰρ ἀντὶ τῆς κινήσεως καὶ παρατάσεως ἐνταῦθα λαμβάνεται, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζώων· οὐ γὰρ διὰ ποδῶν ἡ ζωὴ τὴν ἑαυτῆς ἀνύει ὁδόν. ‡

1532 Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν] Ἀπὸ μέρους τοῦ ποδὸς, τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. τουτέστι κλύεις, ὦ πάτερ, ὃς εἴσω κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων, καὶ πλανώμενος, διατελεῖς, καὶ τὸ γεγηρακός σου σῶμα τοῖς δεμνίοις ἐγκρύπτεις.

1533

20 Τὰς χεῖρας] Τὰς χαίτας restituendum puto Ridiculum fuisset hoc Scholio reliquisse scriptam lectionem παλαμίοις: ubi παλαιοῖς a me repositum.

21 Ὁμήρῳ] Od. I, 144. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν.

22 Ἀερῶδες] Sequentia margo quoque praebebat Leid. Cod e quo quaedam voculae *Kingianis* insertae sunt.

23 Παρέλκεις] Aug. Cod. π. καὶ περιτείνεις τὴν ζωὴν, καὶ φιλοψυχεῖς· φιλοψυχεῖς et παρατείνεις scribendum.

1533 Ἰαύων] Ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων.

1534 Τί μ' ὦ παρθένε] Διατί, ὦ παρθένε, ὁδηγίαις τοῦ τυφλοῦ ποδὸς ἐξήγαγές με εἰς φῶς, προσκαλεσαμένη τοῖς δακρύσι, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ κοίτῃ ὑπάρχοντα;

Τί μ', ὦ παρθένε] Ὅλως ἐν πᾶσιν ὁ Εὐριπίδης πολυχοποιός ἐστιν, καὶ νῦν ὁ Οἰδίπους οὐδὲ ὁδηγὸν αὐτοῦ ἔχει, ἐν τῇ πατρίδι ὤν, ἀλλὰ καὶ μόνος ἐκπορεύεται ἑαυτὸν ὁδηγῶν, τάχα δὲ καὶ πάντες ἐξῆλθον θεαταὶ γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν, διὸ μεμονωμένον θεράποντος τὸ Οἰδίποδος πρόσωπον ἔξεισι

1536 Λεχήρη] Λεχήρη φησὶ, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ σκότει ὑπάρχοντα. τὸ ἑξῆς τοῦ νοῦ, διατί με τὸν πολιὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πεπολιωμένον. ἐξήγαγες ὦ παρθένε, σκοτίων ἐκ θαλάμων, εἰς φῶς ἀέρος, ὄντα με ἀφανὲς εἴδωλον. ὅ ἐστι τυφλὴν σκιάν. ἀπὸ τὸ αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον κατ' ἰδίαν προσενεκτέον. τί με φησὶν ἐξήγαγες ὥσπερ εἴδωλον ὄντα αἰθέρος, τουτέστι τοῦ ἀέρος. καὶ γὰρ τὸν ἀέρα περιΐπτανται τὰ εἴδωλα, καὶ αἱ ψυχαί. ἢ καὶ ὡς νεκρόν με ὑπάρχοντα, ἢ ὡς σκιᾶς ὄνειρον;

1539 Πτανὸν] Ταχύτατον.

1543 ‡ Τυφλὸν] Ἐστερημένον ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. ‡

1549 Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν] Οὐκ ἐπιχαίρουσα οὐδὲ ὀνειδίζουσα λέγω νῦν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὀδυνωμένη λέγω καὶ συναλγοῦσα.

1550 Ἀλάστωρ] Ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. [Ἄλλως] Ὁ παρακολουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων.

‡ Ἄλλως. Ἀλάστορες λέγονταί τινες, ἢ οἱ κακοποιοῦντες αὐτὸν, ἢ οἱ δι' ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἑτέρους κακοποιοῦντες· ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ προτέρου λαμβάνεται σημαινομένου. ‡

1553 Τί τάδε] [24] Λείπει ἡ Διά. Διὰ τί τάδε κατακλίνεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέχοντά σε κακά. Φανέρωσον διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα.

1554 Δι' ὀδύνας ἂν ἔβας] „ Ἡ ἀνά· ἵν' ᾖ, δι' ὀδύνας ἀνέβης. " Ἄλλως. Μειζόνως ἂν ὠδυνήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχες ὁρῶντας, καὶ ἐθεώρεις τούτους κειμένους νεκρούς.

1557 Ὄμματος αὐγαῖς] Ἀντὶ τοῦ τῶν ὀμμάτων.

Ἐπενώμας] [25] Τὸ ἐπενώμας, ἀντὶ τοῦ διέκρινας, καὶ ἐπεσκόπεις.

1558 Τῶν μὲν ἐμῶν] Ἐγὼ κατηγορούμην τῷ [26] θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τοὺς παῖδας.

1559 Ἁ πάλαιν' ἄλοχος] Καὶ τοῦτο ἀπρεπὲς, ὅτι τὸν Οἰδίποδα ἄλοχον τὴν Ἰοκάστην ποιεῖ λέγοντα, ἐπιγνόντα ὅτι ἡ μήτηρ ἦν. ἔδει οὖν τὸ ὄνομα παρῃτῆσθαι.

1562

24 Λείπει ἡ Διά.] Haec & reliqua etiam ad v. 1554, ex Aug. Cod. descripta prostant: erant paulo aliter in Edd. vulgata.

25 Τὸ ἐπενώμας] Vocem νεκροὺς haec sequebantur in Aug. Cod. τὸ γὰρ ἐπενώμας· ἀντὶ τοῦ διέκρινες καὶ ἐσκόπεις.

26 Θηκτῷ σ.] Phoen. v. 68, Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.

1562 Ἱκέταν] [27] Ἱκέτις ἱκέτιν τὸν μαστὸν αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα, ἵνα οἱ παῖδες ἰδόντες λήξωσι τῆς μάχης. γράφεται δὲ καὶ [28] ὀρωμένα, ὅ ἐστιν ὀρέγουσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.

1564 Λείμακα] Λειμῶνα.

1565 Κοινὸν ἐνυάλιον] Συγγενικὸν πόλεμον.

1566 Ἐναύλους] Συνοίκους, ἢ ἐν ἐπαύλει μαχομένους.

1567 „ Ἐπὶ τραύμασιν] [29] Κατὰ κοινοῦ τὸ Εὗρεν. Αἵματος τύχην] ἀντὶ „ τοῦ αἵματος τυγχάνοντας, καὶ εἰς τοῦτο ἀφιγμένους. τουτέστιν ἐλθοῦσα δ' εὗρεν αἵ- „ ματι λοιπὸν πεφυρμένους, καὶ τὴν τύχην αὐτοῖς τοῦ φόνου πέρας λαβοῦσαν. Εὗρεν „ αὐτοὺς ἡ μήτηρ ὥσπερ λέοντας ἐν ἐρήμοις τόποις μαχομένους περὶ τραύματι, „ τουτέστιν ἢ περὶ σώματος ἢ παρδάλεως ἢ ἄλλου τινός." Ἄλλως. Κοινὸν τὸ Εὗ- ρεν· ὁ δὲ λόγος [30] ἀσύνδετος. ἐπὶ τοῖς τραύμασιν εὗρε ψυχρὰν σπονδὴν αἵμα- τος· ὅπερ αἷμα τῶν πεφονευμένων σπονδή ἐστι τοῦ τάφου (ᾅδου) καὶ τοῦ Ἄρεως.

1568 Ψυχρὰν λοιβὰν] Τὴν εἰς ψύξιν καὶ θάνατον ἄγουσαν.

1569 Ἃν ἔλαχ' Ἀΐδας] Ἣν λοιβὴν [31] ἐξ αἵματος κεκλήρωται ὁ Ἅιδης, παρόσον οἱ φονευόμενοι εἰς ᾅδου χωροῦσι, προεξένησε δὲ, φησὶν, ὁ Ἄρης τῷ ᾅδῃ τὴν ἐξ αἵματος σπονδήν.

[Ἄλλως. 1563 — 1569] * Εὗρε δὲ τέκνα ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸ ἄλσος, τὸ λωτὸν ποιοῦν, πλησίον αὐτοῖς ὂν, ὥσπερ λέοντας ὁμοῦ ὄντας, κοινὸν πόλεμον μαχομένους ἐν λόγχαις, Ἐπὶ τραύμασιν] τουτέστιν ἐπὶ τῷ θανατῶσαι ἀλλήλους. Εὗρε δὲ αὐτοὺς ἤδη καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς θυσίαν αἵματος φονίαν, καὶ φοινικὴν, Ψυχρὰν, ἣν ἐκληρώσατο ὁ Ἅιδης, παρέσχε δὲ Ἄρης. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν Ἄρης τοὺς πολέμους καὶ τοὺς φόνους ἐργάζεται, (ὅθεν καὶ Μιαιφόνος κέκληται) ὁ δὲ Ἅιδης τοὺς τεθνεῶτας ὑποδέχεται, διὰ τοῦτο τὸν μὲν Ἄρην παρασχεῖν λέγει τὴν θυσίαν, τὸν δὲ Ἅιδην λαχεῖν. Τὸ δὲ ψυχρὰν] ἀντὶ τοῦ νεκρὰν· κἂν γὰρ τὸ αἷμα θερμὸν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ αἵματος θυσία, ἐκ σφαγῆς γινομένη, ψυχρά· ἢ ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ ψυχροί εἰσιν, τοῦ ἐν αὐτοῖς θερμοῦ ἐκλιπόντος τῷ θανάτῳ. *

1570 Χαλκόκροτον] Τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον ξίφος.

1572 Ἄχη δὲ τέκνων] Ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν νεκρῶν.

27 Ἱκέτις ἱκέτιν] Aug. Cod ἱκέτις ἱκέτ' ἂν. ἱκέτης αὔτη οὖσα ἱκέτιν τὸν μαστὸν αἰρο- μένη καὶ μετεωρίζουσα. postrema *Kingius* emendata iam dederat, pro αἰρομένην καὶ με- τεωρίζουσαν.

28 Ὀρωμένα] Aug. Cod. γράφεται σε καὶ ὀρωμένην, ὀρῶσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.

29 Κατὰ κοινοῦ] Correcta fuit lectio scripta, κατακοινοῦσι δὲ τὸ εὗρεν. Sequentia, quae dedit Aug. Cod. diversam exhibent a vulgata lectionem.

30 Ἀσύνδετος] Sic Aug. ἀσύνετος erat in Edd. ex eodem Cod. prodiit ὅπερ αἷμα τῶν. tandem in illo legebatur τάφου· voce ᾅδου supra scripta.

31 Ἐξ αἵματος] Aug. Cod. pro τοῦ αἵ- ματος· mox, pro προεξένησε, praebuit προσε- ξένησε.

1572 „ Ἔπτσ' ἀμφὶ τέκνοις] [32] Βουλομένη αὐτοὺς καταπαῦσαι τῆς λύπης καὶ αὐτὴ „ κατέπαυσεν, ἐπὶ τῷ ᾅδῃ δηλονότι."

1577 Εὐτυχέστερος βίος] Οὐχ ὡς τοῦ προτέρου βίου εὐτυχοῦς ὄντος τῷ συγκριτικῷ ἐχρήσατο, ἔσθ' ὅτε γὰρ τὰ συγκριτικὰ ἐξ ἀνομοιοειδῶν γίνεται, ὡς τὸ πρεσβύτερα παίδων, οὐχ ὡς καὶ τῶν ἄλλων παίδων παλαιῶν ὄντων.

1578 Ὡς ὥρα τάφου] Καιρὸς ἐπὶ μνήμην ποιεῖσθαι τῶν τάφων καὶ τῶν θαπτομένων.

Ὡς ὥρα τάφου] Οὐχ ἵνα πάντες ταφῶσιν, ἀλλὰ μόνος Ἐτεοκλῆς, καὶ Ἰοκάστη. τὸν γὰρ Πολυνείκην ἀκήδευτον [33] καθῆναι κελεύει.

1580 Ἀρχὰς τῆσδε γῆς] Τὰς ἀρχὰς [34] φερνὰς διδούς. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διδούς. φερνὰς οὖν φησὶν ἔδωκε τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ ἑαυτοῦ τὴν ἀρχήν, φερνὰς δὲ φησὶ τὰ διδόμενα χάριν προικὸς τῇ νύμφῃ.

1582 Αἵμονι] Τῷ υἱῷ μου.

1582 ‡ Κόρης τε λέκτρον] Τὸ λέκτρον, ἀντὶ τοῦ τὴν συνάφειαν τῆς θυγατρὸς σοῦ τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα σου τὴν Ἀντιγόνην εἰς συνάφειαν γάμου. ‡

1587 Διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας] Τὰς δυστυχίας τὰς σάς.

† Ἀλάστορας] Τοὺς ἀλάστορας τοὺς σοὺς, ἤγουν τοὺς παρακολουθέντας σοι κακοποιοὺς δαίμονας. †

1589 Ὡς μ' ἔφυσας] Λίαν ἐξ ἀρχῆς ἐποίησας ἄθλιον, καθὸ πρὶν γενέσθαι δυστυχὴς ὑπῆρχον.

1591 Μητρὸς ἐκ γονῆς] [35] Γόνος καὶ γονὴ, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς, ὃ παραλαβοῦσα ἡ γυνὴ, καὶ θάλψασα, καὶ τὸν τεταγμένον χρόνον κατασχοῦσα, ἀποτίκτει, ὥσπερ δὲ λέγεται σπέρμα τῆς γῆς ὁ σῖτος, καὶ ἡ κριθὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα, διότι εἰς τὴν γῆν σπείρονται, οὕτω καὶ ὁ καταβαλλόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα σπόρος τῆς γυναικὸς ἂν λέγοιτο, κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ μητρὸς ἐκ γονῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα καταβληθέντος σπέρματος. ἀπὸ τούτων καὶ τὸ γόνιμον καὶ τὸ ἄγονον. λέγεται δὲ ταῦτα, ἐναντία γὰρ εἰσὶ, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγεται, πρῶτα μὲν ἐπὶ ἀνδρὸς δυναμένου παιδοποιεῖν, ἢ μὴ δυναμένου. καὶ ἐπὶ μητέρας δυναμένης σπέρμα ζωογονεῖν, ἢ μὴ δυναμένης. ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν δυναμένων καρποφορεῖν, ἢ μὴ δυναμένων. καὶ ἐπὶ γῆς ἐπιτηδείου σπέρματα θάλπειν καὶ τρέφειν, ἢ μὴ ἐπιτηδείου, καὶ ἐπὶ ποιητοῦ δυναμένου ποιεῖν ποιήματα, ἢ μὴ δυναμένου. καὶ ἔτι ἐπὶ βρέφους δυναμένου τεχθῆναι, ἢ τρέποντος, ὡς ἐν τούτοις, καὶ τοῦτο φασὶν ἑπτὰ μησὶ γόνιμον εἶναι.

ἐο-

32 Βουλομένη] Alia quaedam antecedebant in Aug. Cod. ἔπεμψεν ἐπὶ δὲ τῶν τέκνων τῷ πένθει. ἐπεὶ βουλομένη κ. τ. λ.

33 Καθῆναι] Graecum non est: ἐκβληθῆναι vel simile quid sententia postulat: forte scripserat ἐαθῆναι κελεύει. Aug. Cod. habet, ἐκπεμφθῆναι λέγει.

34 Φερνὰς] Insertum ex Aug. Cod. cujus hic pagina deficiebat.

35 Γόνος καὶ Γονὴ] Haec etiam in margine le-

ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, ἢ μὴ δυναμένου, ἢ πρέποντος. οἷον ἐνταῦθα τὸ,

"Αγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν ——

ἀντὶ τοῦ μὴ πρέποντα εἶναι τεχθῆναι.

Ἐθέσπισεν] Ἐμαντεύσατο, [36] ἐχρησμοδότησεν.

1594 Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην] Ἐπεὶ δὲ ἐγεννήθην, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ κτείνει με, ὅσον κατὰ τὴν οἰκείαν προαίρεσιν.

1596 Χρῆν γὰρ] Ἀπέκειτο, εἵμαρτο.

1597 Μαστὸν ποθοῦντα] Ἔτι χρῄζοντα μαστοῦ τὸν ἄθλιον πέμπει με τροφὴν τοῖς θηρσί.

1600 Δουλεῦσαι τέ μοι] Δοῦλον γενέσθαι, καὶ τοῦτο ἀληθές. οὐ γὰρ δοῦλον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς καὶ ἡ Ἰοκάστη [37] φησὶν,

—— ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον

Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.

ἀλλὰ φαμὲν, ὅτι ἕνεκα τοῦ εἰς οἶκτον κινῆσαι τοὺς θεωμένους, ἢ ὅτι οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς ὑπὸ προκειμένης δυστυχίας, καὶ τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας ἀποκαλοῦσι.

1601 Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην] Οὐκ ἐξέφηνεν αὐτὸν πατέρα, [38] οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, ἀλλὰ δοῦλος, καὶ κτῆμα αὐτοῦ γέγονεν.

1605 Ἀρὰς παραλαβὼν] Θέλει εἰπεῖν ὅτι εἵμαρται ταῦτα παθεῖν τῷ γένει. ὁ γὰρ Λάϊος, φησὶ, γοὺς μὴ κατὰ βούλησιν θεῶν γεγονότα με, κατηράσατο, ἵνα δηλονότι ἀποθάνω. ἐγὼ δὲ ἀπὸ σκαιοῦ δαίμονος τὰς παρ' ἐκείνου ἀρὰς δεξάμενος, παρέδωκα, φησὶ, καὶ τοῖς ἐξ ἐμοῦ παισί.

‡ Ἄλλως. Ἀρὰς παραλαβὼν] Κατάρας παρὰ τοῦ Λαΐου λαβὼν, ἀντὶ τοῦ κληρονομήσας, καὶ πρὸς τοὺς παῖδας παραπέμψας. ἀρὰς δὲ λέγει τὰς παρακολουθούσας τῷ γένει αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, οὐχ ἃς αὐτῷ ὁ Λάϊος κατηράσατο (ἐπεὶ οὐδὲ φέρεταί τι τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Λαΐου πρὸς τὸν Οἰδίποδα) ἀλλ' ἃς ὁ Πέλοψ Λαΐῳ κατηράσατο, δυσθυμήσας ἐπὶ τῇ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου ἁρπαγῇ, ἣν ἥρπαξατο ὁ Λάϊος. ‡

1606 ‡ Οὐ γὰρ τοσοῦτον κ. τ. λ.] Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀνόητος πέφυκ' ἐγὼ, ὥστε χωρὶς τινὲς ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα ταῦτα ἐμηχανησάμην καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. ὅμοιον τοῦτο [39] παρὰ Σοφοκλεῖ,

Ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι

Ξυνέστιν ——

τὸ

legebantur Cod. Leid. e quo leviora quaedam sunt in melius mutata.

36 Ἐχρησμοδότησεν] Adiectum a *Barnesio*. forsan e Cod. Cant. scribendum potius ἐχρησμολόγησεν.

37 Φησὶ] Phoen. v. 30.

38 Οὐκ ἐτέχθη] Scribendum videtur, οὐ οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, vel, οὐ γὰρ ἐτέχθη υἱός.

39 Παρὰ Σοφοκλεῖ,] Electra v. 277. Sub finem huius Scholii interiecta sunt ex ora Codicis Leid. nonnulla.

τὸ γὰρ ὥστε, μετὰ ἀπαρεμφάτου οἰκείως ἔχον τίθεσθαι, ἐν τούτοις μετὰ ὁριστικοῦ κεῖται καθ' ὁμοίαν ἀκολουθίαν. ἴσως ἐν ᾧ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τούτων συνυπακούεται, μετὰ γὰρ τοῦ καὶ συνδέσμου τὸ ὥστε οὐκ ἀνακολούθως πρὸς ὁριστικὸν λέγεται. †

1610 Ὁμαρτήσει] Ἀκολουθήσει, ὁδηγήσει.

1611 Ζῶσα γὰρ σάφ' οἶδ'] Σαφῶς οἶδα ὅτι, εἰ ἔζη, συνήθως ἄν με ἐχειραγωγήσεν Ἰοκάστη.

1612 Ἀλλ' εὔτεκνος] Ἀλλ' ἡ εὐτεκνία τῶν δύω μου παίδων;

1613 ‡ Βίον] Πόρον ζωῆς. ‡

1614 Πόθεν;] Οὐδαμῶς.

Ἄρδην] Παντελῶς.

1616 Ἑλίξας] Στρέψας τὰς ἐμὰς χεῖρας ὑπὲρ τὸ σὸν γόνυ δειλὸς φανοῦμαι. τὴν γὰρ ἐμὴν εὐγένειαν οὐκ ἂν προδώσω, κἂν δυστυχῶ.

[Ἄλλως] Ἑλίξας, περιβαλὼν τοὺς σοὺς πόδας. ‡

1619 Σοί τ' εὖ λέλεκται] Καλῶς εἶπας ὅτι οὐχ ἱκετεύω σε, εἰ γὰρ καὶ σὺ ἠθέλησας, ἐγὼ οὐ συνεχώρουν.

1622 Τόνδε δ', ὅς] Τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν.

1625 Κηρύξεται] Κηρυχθήσεται.

1626 Καταστέφων ἀλῷ] Κοσμῶν φωραθῇ· εἰώθασι γὰρ στέφειν τοὺς νεκρούς.

1627 Θάνατον ἀνταλλάξεται] Ἀντὶ τῆς ταφῆς θάνατον λήψεται.

1631 Καὶ παρθενεύου] Παρθένος διάγε, ἐκδεχομένη τὴν ἑξῆς ἡμέραν,

1634 Ὡς σε στενάζω] Πρὸς τὸν Οἰδίποδα λέγει, ὅτι στένω σε, ὦ πάτερ, πλέον τῶν τεθνηκότων, τῆς Ἰοκάστης, καὶ τῶν παίδων αὐτῆς.

1637 Ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ] Πρὸς τὸν Κρέοντα ἀποστρέφει τὸν λόγον. τί διώκεις τὸν πατέρα; τί ἀπαγορεύεις τὴν ταφὴν τοῦ παιδὸς Πολυνείκους;

1639 Θεσμοποιεῖς] Νομοθετεῖς.

1640 ‡ Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν τάδε] Πρὸς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν ἀπαντᾷ τὴν περὶ τοῦ Πολυνείκους· περὶ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος οὐδὲν ὁ Ἐτεοκλῆς διετάξατο. ‡

1643 ‡ Πονηρά] Παράνομα. Κακῶς] ἀδίκως. ‡

1645 Οὐκ ἔννομον γὰρ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ δικαίως. ἀνόσιον γὰρ φησίν, ὅτι τοιαύτην τιμωρίαν αὐτὸν ἀπαιτεῖς, λέγει δὲ τὸ ἄταφον εἶναι.

1647 Οὐκ οὖν ἔδωκεν] Κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος. τύχην δὲ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον συντυχίαν. οὐκοῦν φησὶν ἀρκέσθητι τῷ θανάτῳ, ὃν ἔτυχεν αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνατλῆναι.

1649 Τί πλημμελήσας] Κατ' ἐρώτησιν ἐν ἤθει.

1654 Λάζυσθε] Λαμβάνετε.

1657 ‡ Κ. κέκρανται] Κεκύρωται ὑπὸ τῶν θεῶν. ‡

1658 Ὑγρὰν θήσει κόνιν] Ὑγρὰν κόνιν λέγει τὴν χυτὴν καὶ λεπτὴν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἐριβώλακος. 40 Ὅμηρος,

χυ-

40 Ὅμηρος] Il. ψ, 256. χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

—— χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχευε.

ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ.

1659 Ναὶ πρὸς σὲ] Λείπει ὁ καὶ, καὶ τῆσδε.

1662 Τῶν ἀπορρήτων] Τῶν ἀπηγορευμένων.[41] Ἀριστοφάνης, —— ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης.

‡ Τῶν ἀπορρήτων πόλει] Ἀπὸ τῶν ἀπηγορευμένων πρὸς τὴν πόλιν, οὐ γὰρ ἡ πόλις ταῦτα ἀπηγόρευσεν, ἀλλ' ὁ Κρέων. εὐλαβεῖσθαι οὖν δεῖ, ἵνα μὴ νοῇς ταῦτα περὶ τῶν ἀπηγορευμένων ὑπὸ τῆς πόλεως, εἰ καὶ ἀνωτέρω λέγει,

κἂν ἀπεννέπῃ πόλις·

ἐκεῖνο γὰρ ὑποθετικῶς ἡ Ἀντιγόνη λέγει. ‡

1663 Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ'] Εἰώθασι γὰρ τῶν τραυμάτων ἐπιμελεῖσθαι τῶν νεκρῶν, ὑπὲρ τοῦ αὐτοὺς εὐσχήμονας φαίνεσθαι. Τελαμῶνας δὲ τὰ ῥάκη, οὓς φαμὲν ἐπιδέσμους.

1666 Οὐκ εἰς γάμους σοὺς] Οὐκ ὀφείλεις κλαίειν μέλλουσα γαμεῖν. ἢ οὕτως. οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς[42] εἰς γάμους σούς.

1667 ‡ Ἦ γὰρ γαμοῦμαι] Ἆρα εἰς γάμον ἀφίξομαι; ‡

1668 ‡ Ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ] Ποῖ ἀπελθοῦσα τὸν γάμον ἐκφεύξῃ; ‡

1669 „ Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δ. μ' ἕ. μ.] Φονεύσω τὸν σὸν υἱὸν, ὥσπερ μία οὖσα „ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων."

1670 Οἶσθ' ἐξωνείδισεν] Καυχωμένη εἶπεν, ἐξύβρισεν. ὄνειδος γὰρ, τὸ τοῦτο ἥδιον ὑπὸ γυναικὸς ἀπολέσθαι. ἢ ἐπὶ τοῦ κλέους εἴληπται, ἀντὶ τοῦ ἐκλέϊσε καὶ ἔνδοξον ἐποίησε, μιμήσασθαι φήσασα τὰς Δαναΐδας, τὸ γὰρ ὄνειδος, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάττεσθαι δύνα-

41 Ἀριστοφάνης, —— ἢ τἀπ.] Ranis v. 365, Ἢ προδίδωσι φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης. In *Schol.* Edd. legebatur: Ἀριστοφάνης, καὶ ὅς τ' ἀπόρρητ' ἀ. ἐ. Α. Voculam καὶ *Kingius Aristophanis* nomini praefixerat: deerat in Aug Cod. praeferente Ἀ ἢ μ' ἀπόρρητα α. ε. α.

42 Εἰς γάμους σούς.] In Aug. Cod. istis haec proxima subiiciebantur: ἢ τὸ σῶμα ἀντὶ μὴ προσπτύξομαι. κἂν τὸ σὸν σῶμα. ἐπεὶ οὐ συγχαροῦμαι. θάψαι σε ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα καὶ ὕστερον Αἰγιαλ τὴν Ἀδράστου. Horum prima quid sibi velint ignoro: proxima, Προσπτύξομαι κἂν τὸ σῶμα σὸν, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαι σε· pertinent ad v. 1665. Postrema cur huc fuerint allata, quoque spectent me quidem latet; sic forte corrigenda: ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα, καὶ ὕστερον Αἰγιαλέα τὸν Ἀδράστου. Filius fuit Αἰγιαλεὺς *Adrasti*; sed neminem novi, qui hunc scripserit interfectum a *Melanippo*; de *Melanippo Tydeoque* diversissima quoque *Cyclicos* tradidisse colligi potest ex *Apollod.* III, p. 156. *Schol. Pind* N. X, 12. *Tydea* fratremque *Adrasti* Μηκιστέα interfectos a *Melanippo* scribunt *Herodotus* v, c. 67. & *Pausan.* IX, c. 18 Sed *Tydiden Aegialea*, cum *Thebas* duxisset *Epigonos*, primo dicitur interfecisse congressu *Laodamas Hellanico* apud *Schol. Pind.* Π. VIII, 68. *Pausaniae*, IX, p. 722. *Aegialei Filius Cyanippus* admodum puer cum *Diomede* fuit & *Euryalo* ad *Troiam* profectus, *Tryphiodoro* v. 157, Κυανίππος, ὃν εὐπατέρεια Κομαιθὼ, Τυδῆος, θαλάμοιο μινυνθαδίοιο τυχοῦσα, Ὠκυμόρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγιαλῆϊ. ubi non cum Editore *Iac. Merrickio* Κομαιθὼ Τυδῆος, sed iungenda sunt Αἰγιαλῆϊ Τυδῆος· *quem Comaetho peperit Aegialeo Tydei Filio.*

δύναται, καὶ ἡμῖν συνήθως, παρόσον ὄνειδος τῷ Κρέοντι, εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ γυναικὸς [43] ἀπολεῖται, ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες.

1671 ,, Ἴστω σίδηρος] Γινωσκέτω τὸ ξίφος· ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος αὐτό."

1673 ‡ Συμφεύξομαι] Συνεξορισθήσομαι. ‡

1674 Γενναιότης] Ἀντὶ τοῦ εὐγένεια. Γενναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. Ἄλλως. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ καί. ἔστιν εὐγένεια, καὶ μωρία ἔνεστί σοι.

1675 Καὶ ξυνθανοῦμαι] Καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τι μάθῃς· ,, ἢ ὅτι περιττέρω [44] γινομένη, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως γινομένη.

1678 Ἀλλ' εἰ γαμοίμην] Ἠθικῶς τοῦτο προσενεκτέον. [45] καὶ δεῖ συνυπακούειν τὸ, καλῶς δ' ἂν ἔχοι, ἐγὼ γαμοίμην, καὶ σὺ μόνος φεύγεις ὦ πάτερ. Συναπτέον δὲ [46] τῷ, Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, τὸ ἑξῆς, Τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ.

1681 Πεσὼν] Πεσὼν κείσομαι ὅπου μοι ἐστὶ μοῖρα.

1683 Ἓν ἦμαρ] Γράφεται

—— ἓν ἦμάρ [47] μ' ὤλβισ' ἠδ' ἀπώλεσεν.

τὸ δὲ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ καί. ἤτοι ἓν ἦμαρ με ὤλβισε καὶ ἀπώλεσε. ποῖον δέ ἐστι, καθὸ ὄλβιος ἐγένετο καὶ δυστυχής; ὅτε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἔλυσε. κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἔγημε τὴν μητέρα, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀντελάβετο. τὸ μὲν οὖν εὐτύχημα τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα καὶ βασιλεῦσαι· δυστύχημα δὲ, τὸ γῆμαι τὴν μητέρα παρὰ τὸν τῆς φύσεως θεσμόν.

1686 Οὐ σωφρονούσῃ γ'] Τὸ οὐ συναπτέον πρὸς τὸ Αἰσχρὰ, οὐκ αἰσχρὰ ,, ἡ ,, φυγὴ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ καὶ γενναία ἡ τοιαύτη φυγή ἐστι. [48] Πρὸς γενικῆς ,, ἐστι καὶ κοσμίας τὸ παρεῖναι καὶ θεραπεῦσαι τὸν τυφλὸν πατέρα. Ἄλλως. Κατ'

,, ἐς-

43 Ἀπολεῖται] Sic emendandum censui vulgatum ἀπολείπεται, inprimis propter seqq. quae praebuit Aug. Cod. In illo legebatur: εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπὸ γυναικὸς ἀπολείπεται, ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες. absque his adeo non displicuisset ἀπολείπεται.

44 Γινομένη] Γενομένης bis erat in his, quae accesserunt ex Aug. Cod.

45 Καὶ δεῖ σ.] *Kingius* omiserat partim; Scholii partem retulit ad Paraphrasin.

46 Τῷ,] Quae sequuntur, τὸ ἑξῆς, quum essent ex Aug. Cod. interserta, prius illud τὸ mutandum erat in τῷ· συναπτέον δὲ τῷ, —— τὸ ἑξῆς. Scribi quoque poterat συναπτέον δὲ τὸ, —— πρὸς τὸ ἑξῆς.

47 Μ' ὤλβισ' ἠδ' ἀπώλ.] *Kingius* ὤλβισ' edidit, pro ὤλβισεν· pro ἠδ' ἀπώλεσεν Ms. Aug. ἐν δ' ἀπ. sincera lectio esset: ἐν δ' ἀπ. Sed sequentia mendosum illud ἠδ' ἀπ. Paulo post Aug. Cod. ἓν ἦμαρ καὶ ὤλβισέ με, καὶ ἀπώλεσε.

48 Πρὸς γεννικῆς ἐστί καὶ κοσμίας] *Generosam modestamque decet:* hoc posui pro scripta lectione Codicis Aug. προσγεννητικ. . καὶ κοσμίας. quod cum sine controversia sit mendosum, illud a me repositum Grammatico quoque congruit: *Schol* ad *Eurip.* Orest. v. 713. οὐ πρὸς ἡμῶν φησὶν, οὐδὲ τῆς ἡμετέρας ἀξίας, —— δικκολακεῦσαι τὸν τῶν Ἀργείων ὄχλον. Optimi quique sic loquuntur Scriptores: *Thucyd.* III, c. 59. οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης —— τάδε. *Plato* Amator p. 132 C. οὐ πρὸς σοῦ γε, ὦ Σώκρατες, ποιεῖς. vid. *H. Steph.* Anim. ad Corinth. p. 32. *L. Bos* Anim. p. 74. & *Abresch.* ad *Aesch.* p. 319.

,, ὀρθὴν πᾶσιν, καὶ οὕτω τὸ λέγειν [49] ἀπολυτέον· Αἰσχρὰ ἡ φυγὴ οὐ σαφρονούσῃ
,, θυγατρί. ἀλλ' ἐγὼ γυναῖκα καὶ σώφρων. Ζηλωτέον δὲ ἑκατέρου τὸ ἦθος· ἡ μὲν
,, γὰρ συναποθνήσκειν καὶ συμφεύγειν τῷ πατρὶ θέλει, καὶ γάμον παρορῶσα καὶ
,, τυραννίδα. ὁ δὲ, τυφλὸς ὢν καὶ γηροκόμου δεόμενος, τῇ θυγατρὶ [50] παραινεῖ
,, μένειν καὶ ἀπολαύειν γάμου καὶ πατρίδος.

Οὐ τηρεῖ τὸ σύμφωνον, ἀλλὰ [51] κατὰ τὸ δρᾶμα ὑποτίθεται, πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολυνείκην, αὐτὴ συμφεύγουσα τῷ πατρί; πλεονάζει δὲ τούτῳ τῷ εἴδει Εὐριπίδης.

1693 ‡ Τυφλὴν] Τὴν ἐστερημένην ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. ‡

1698 ‡ Ὁποῖος] Ἄρθρον ἐνταῦθα τὸ ὁ, καθὸ λέγεται καὶ ἐπὶ οὐδετέρου, τὸ ποῖον. ‡

Ἀλλ' ἦ] Τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἄρα· ὁ δὲ ἀλλὰ [52] ἀντὶ τοῦ δή. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν. ἄρα δὴ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖς ἄλλα κακὰ ἐρεῖς;

1699 ‡ Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Ὁ χρησμὸς ὁ λέγων,

Ἐν ταῖς Ἀθήναις κ. τ. λ. ‡

1700 Τίς σε πύργος] Ἀντὶ τοῦ πόλις, [53] τετράπολις γὰρ ἡ Ἀττική.

1701 Ἱερὸς Κολωνὸς] Δέξεταί με δηλονότι. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς· ἔστι καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. ἵππειον δὲ θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει.

1702 ,, Ἱππείου θεοῦ] Τοῦ Ποσειδῶνος. ἐκεῖσε γὰρ ἦν αὐτῷ [54] τὰ ἱπποστάσια."

Δῶμα θ' ἱππείου] Διχῶς λέγεται, καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἑνικῶς. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἱππείῳ Κολωνῷ τεθάφθαι τὸν Οἰδίποδα, ἐν ἄλλοις [55] ἐξειργασάμεθα ἀκριβῶς.

1703 Ἴθ' εἰς φυγὰν] Διὰ μὲν τοῦ, [56] Ἐγώ σφε θάψω, [57] σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόνῃ παρέσχε, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν, τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι.

1707 Ποδαγὸς] Ὁδηγὸς ποδῶν.

1708 Γενόμεσθα] Ἀττικὸν δὲ τὸ μετὰ τοῦ σ.

1711 Βάκτρα] Τὴν ὁδηγίαν.

1713

49 Ἀπολυτέον] Forte legendum, ἀποδοτέον. Mox Mſ. α. φυγὴν, ἡ φυγὴ —— vocem ſuperfluam φυγὴν eieci.

50 Παραινεῖ] *hortatur filiam manere.* Hoc quoque, pro παριῶσι, recte, ni fal lor, a me reſtitutum. In his Grammaticorum adnotationibus paulo maior, quam ſumo, licentia ab idoneis iudicibus non adeo vituperabitur.

51 Κατὰ τὸ δρᾶμα]. Pro κατὰ δρᾶμα, Cod. Aug. e quo deinceps vulgatum: πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολ. in Edd. horum pars deerat: tandem Mſ. πλεονάζουσα δὲ (imo πλεονάζει δὲ) ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει ὁ Εὐριπίδης. —— Ceterum hoc Scholion in Aug. Cod. legebatur infra ad v. 1703. hic tamen reliqui, ne fruſtra perquireretur.

52 Ἀντὶ τοῦ δή] Sic Aug. Cod. pro δέ.

53 Τετράπολις] Poſitum a *Barneſio* pro τετράπυλος.

54 Τὰ ἱπποστάσια] Sequebatur in Aug. Cod ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. quae in alio Scholio iam proſtant.

55 Ἐξειργασάμεθα] Cod. Aug. ἐξειργάσμεθα. quod praeſtat alteri.

56 Ἐγώ σφε θάψω,] Senarium fruſtra *Barneſius* implevit: ut in Edd. in Aug. Mſ. initium tantum legebatur.

57 Σπέρματα τῇ Σ. Α.] Sic Aug. Cod. pro vulgatis, τῆς Σοφοκλέους Ἀντιγόνης· In Allegor. *Homer. Heracliti* p. 286, Poëta di-

1713 Ὡς ὄνειρον] Ὀνείρῳ τὴν ἰσχὺν εἴκελον ἔχων.

1715 Ἐλαύνει] Λείπει τὸ, ὁ Κρέων.

1717 Τί τλᾶς] Τί, φησὶν, [58] ἃ λέγεις, δεινὰ τλάς· εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ Δίκη τοὺς κακοὺς οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσεβείας καὶ ἀσυνεσίας. „ οὐδ᾽ ἀμείβεται] τουτέστιν οὐκ ἔστι τῶν κακῶν τιμωρία παρὰ τῷ θεῷ „ ἀγανακτοῦσι ταῦτα φησίν."

1718 ‡ Ἀσυνεσίας] Κακογνωμοσύνας. Βροτῶν] Κακῶν δηλονότι. ‡

1719 Ὅδ᾽ εἰμὶ] Ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὃς ἔδοξα πάντας ὑπερβεβηκέναι σοφίᾳ, λύσας τὸ αἴνιγμα. [59] ἢ Ἐπὶ πρὸς τὴν μοῦσαν.

Μοῦσαν] Μοῦσαν οὐράνιον φησὶ, τὴν μεγάλην καὶ περίβλεπτον σοφίαν.

1723 Σφιγγὸς κ. τ. λ.] Τὸ ὄνειδος, ἀντὶ τοῦ τὸ κλέος, τῆς Σφιγγός· οὐχ ὃ εἶχεν ἡ Σφίγξ, ἀλλ᾽ ὃ ἔλαβεν αὐτὸς διὰ τὴν Σφίγγα.

Ἀναφέρεις] Ἀναπολεῖς· κατ᾽ ἐρώτησιν δὲ ὁ λόγος, καὶ νῦν δὲ τὸ ὄνειδος ἀντὶ τοῦ κλέους ἐστίν.

1723 ‡ Ἄπαγε] Ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἀποχώρει, καὶ ἄπαγε τοῦ σκοποῦ· καὶ ἐνταῦθα ἄπαγε αὐδῶν τὰ πρότερα εὐτυχήματα μετὰ μετοχῆς, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ, ἄπαγε τοῦ αὐδᾶν τὰ πρότερα εὐτυχήματα. ‡

Ἄπαγε τὰ] [60] Διατί τὸ μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ τὴν Σφίγγα σοφίας; [61] ἐπέχε; φησὶ, τοῦτον τὸν λόγον· περιττὸν γὰρ φησὶ παρελθούσης ὁμιλίας μνημονεύειν, ἐπεὶ [62] πλείων ἡ λύπη γίνεται. ἄπαγε οὖν, πέπαυσο, καὶ [63] παράλειπε λέγων τὰ εὐτυχήματα, δυστυχημάτων παρόντων.

1723 „ Αὐδᾶν] Γράφεται, Ἀειδῶν, ἤτοι [64] μαντευμάτων. ἤγουν κατέλειπάν „ σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀειδῶν."

1727 Ποθεινὰ] Ποθεινοποιὰ καταλιποῦσα δάκρυα ταῖς παρθένοις ἔξειμι, ἅπερ ἐδάκρυσα μετ᾽ αὐτῶν, ἀφ᾽ ὧν δακρύαν εἰς πόθον καὶ εἰς μνήμην ἥξουσί μου μετὰ ταῦτα.

dicitur οἱονεὶ σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων παντοδαπῶν τοῖς μετ᾽ αὐτὸν παρεχόμενος. Huic Scholio, atque a ſuo nomini Οἰδίποδι haec ſubdita legebantur in Aug. Cod. ὡς βούλονται γὰρ οἰκονομοῦσαι τὰ δράματα. Forſan olim hic plura dederat Grammaticus, quorum obſcuravit iſta defectus.

58 Ἃ λέγεις] Ἀεὶ λέγεις poni potuerat ex Edd. Sed haec deſcribenda videbantur, prout erant in Aug. Cod. a *Kingio* partim ad Paraphraſin relata Quae ſequuntur vocem ἀσυνεσίας ſunt ex Aug.

59 Ἢ ἐπὶ π. τ. μ.] Haec etiam illinc acceſſerunt ad vulgata

60 Διατί τὸ μνήμην π.] In Edd. legebatur, Διὰ τὸ μνήμην π. in Aug. Cod. διατί μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ Σφίγγα σοφίας. e duabus hanc lectionem conſtitui: διατὶ τὸ μνήμην π

61 Ἔπεχε] Mſ Aug. ἐπίσχες.

62 Πλείων ἡ λύπη] Cod Aug πλέον ἡ μνήμη. Si legeretur, ἐπεὶ οὐδὲν πλέον ἡ μνήμη γίνεται, ſignificari poſſet: *quoniam eius rei mentio nihil iuvat.*

63 Παράλειπε λέγων] Sic Aug. Cod. omiſſo participio, παράλιπε tantum hic legebatur

64 Μαντευμάτων] In ſcripta lectione, μαντευμάτευσιων, forte latebat, μαντευμάτων ἢ μαντειῶν. Intactam mox reliqui formam recentiorem κατέλιπαν.

Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ δακρύσασα μετὰ τῶν παρθένων, ἔξειμι τῆς πόλεως.

1729 Ἀπαρθένευτ'] Ἀντὶ τοῦ κακοπαρθενεύτως, [65] παρθένε ἀναξίως πλανωμένη.

1730 Φεῦ τὸ χρήσιμον] Τινὲς [66] καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν.

1731 Εἰς πατρός γε συμφορὰς] Δυστυχὴς ἐγὼ, φησὶν, ὅτι ἐν καιρῷ συμφορᾶς τοῦ πατρὸς δόξαν ἀποίσομαι, ὡς [67] φρόνιμος καὶ συνετή. συνετὴς γὰρ τὸ καὶ δυστυχοῦντι τῷ πατρὶ αἱρεῖσθαι. ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐβουλόμην τὸ συνετόν μου τῶν φρενῶν ἐν εὐτυχίας καιρῷ ἐπιδείξασθαι.

1733 Τάλαιν' ἐγὼ] Ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν, καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους ὕβρεων.

1736 Πρὸς ἥλικας] [68] Δίδυμος φησὶ συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντες ἐφόδιον. ἢ ἵνα συντάξηται αὐταῖς

1737 Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν] Ἀρκούντως ὠδύραντο τὴν ἐμὴν δυστυχίαν αἱ ὁμήλικες. ἢ αὐτάρκειά μοι τῶν θρήνων ἐστί.

1738 Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φάνηθι, ἵνα ἱκετεύσῃς τοὺς θεοὺς λῆξιν δοῦναι τῶν κακῶν, καὶ εὐμενεῖς πρὸς τὰ λοιπὰ γενέσθαι, παραπέμψαντας ἡμᾶς εἰς Ἀθήνας.

‡ Βωμίους λιτάς.] Λιτὴ βώμιος ἡ ἐν τῷ βωμῷ [69] γινόμενος. ‡

1740 Ἵνα γε σηκὸς] Ὁ τάφος τῆς Σεμέλης ὅπου ἐστὶν ἐν Κιθαιρῶνι. σηκὸς δὲ, ὁ ναός.

1741 Ἄβατος] Δηλονότι τοῖς βεβήλοις, τοῖς τὰ Διονυσιακὰ μὴ γινώσκουσι μυστήρια. ἐπὶ γοῦν τὸν Βρόμιον φησὶν ἴθι. ἄδηλον δὲ πρὸς τί ποτε φησὶν αὐτὴν τοὺς θεοὺς ἀξιοῦν, καὶ μάλιστα τὸν Διόνυσον. ὁ δὲ χορὸς ἀσυμπαθὴς, παρθένον οὕτως ἀτυχῶς φεύγουσαν μὴ οἰκτιζόμενος.

1742 Καδμείαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπιχωρίαν, καὶ ἣν εἰθίσμεθα ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι φορεῖν.

Ἄλλως. Τούτῳ κελεύεις χορεῦσαι, ᾧ ποτε ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα [70] λυσαμένη, κατὰ τὸν ἐν ὄρεσι θίασον τῆς Σεμέλης. ἀλλ' ὅμως χάριν σοὶ κατεδεξάμην, ἀνθ' ὧν ἐχόρευσα· πῶς οὖν με κελεύεις καὶ νῦν αὐτῷ χορεῦσαι τῷ ἅπαξ καταφρο-

65 Παρθένε ἀναξίως] Deerant in Edd. antiquis, adiecta forsan e Cant. Cod. a *Barnesio*.

66 Καὶ τοῦτο τῆς Ἀ.] Aug. Cod. γράφεται φο . . . ὁ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρός γε συμφορᾶς εὐκλεᾶ με θήσει· καὶ τοῦτο ὅτι (an ἔτι) λέγει αὐτὸ Ἀντιγόνη.

67 Φρόνιμος.] Pro φρονίμη, quod servari potuerat, recepi scriptam lectionem.

68 Δίδυμος] Aug. Cod. Δίδυμος συμβουλεύειν αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι διὰ (sic) ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲ γὰρ λαμβάνουσι, ἀξιοῦντες ἐφόδια. Sequentia vir D. adposuerat: *Hic desinit Ms. Augustanum, cui Davides Hoeschelius V. C. sua manu in fine adscripsit:* λείπει μία στιχίς. —— Pro ἐξιόντες & ἀξιόντες, scribendum ἐξιόντας.

69 Γινόμενος] Imo, γινομένη.

70 Λυσαμένη] Scribendum, νεβρίδα ἐνδυσαμένη. Supra *Schol.* ad v. 793, ἐνεδέδυντο νεβρίδας. ad v. 798, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένος.

φρονήσαντι μου, ἧς χάριν ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος τοιαῦτα πέπονθα.

1747 Ἦν] Ἤμην. ὑπῆρχον.

1748 Κατέσχον] Ἀντὶ τοῦ ἐνίκησα, ἢ ἔγνων Κράτη] Κάρα γὰρ καὶ Κράτη τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἐκράτει τῆς πόλεως.

1748 Σφιγγὸς ὃς μόνος] [71] Ἱστορεῖ Πείσανδρος, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἥρας ἐπέμφθη ἡ Σφίγξ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, [72] ὅτι τὸν Λάϊον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἥρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. ἦν δὲ ἡ Σφίγξ, ὥσπερ γράφεται, τὴν οὐρὰν ἔχουσα [73] δρακαίνης, ἀναρπάζουσα δὲ μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα, καὶ Ἵππιον τὸν Εὐρυνόμου, τοῦ τοῖς Κενταύροις μαχεσαμένου. ἦσαν δὲ Εὐρύνομος καὶ Ἠϊονεύς, υἱοὶ Μάγνητος τοῦ Αἰολίδου καὶ Φιλοδίκης. ὁ μὲν οὖν Ἵππιος, καὶ ξένος ὤν, ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ἀνηρέθη. ὁ δὲ Ἠϊονεὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου, ὃν τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι μνηστῆρες. πρῶτος δὲ ὁ Λάϊος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν. ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει. τότε μὲν οὖν ὁ Τειρεσίας, ὡς μάντις, ἰδὼν ὅτι θεοστυγὴς ἦν ὁ Λάϊος, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ· τῇ δὲ Ἥρᾳ μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά· ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν. ἀπελθὼν τοίνυν ἐφονεύθη ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ αὐτός καὶ ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυψε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδίποδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραχρῆμα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπάσας τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαΐου καὶ φορῶν. τὸ δὲ ἅρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγημε τὴν μητέρα λύσας τὸ αἴνιγμα. μετὰ ταῦτα δὲ θυσίας τινὰς [74] τελέσας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, κατήρχετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην σὺν τοῖς ὀχή-

71 Ἱστορεῖ Πείσανδρος] E *Pisandri* poëmate quae vetus excerpserat Enarrator parum intererat ubi legerentur; in Aug. Cod. Phoenissis praefixa *statim post argumenta librarius vetus* collocaverat, monente viro Docto, qui Codicem adhibuit. *Pisandri* poëma, quo haec derivata sunt, fuit probabiliter heroicum illud valde nobilitatum, quo *Herculis acta* cecinerat. *Theocritus* Epigr. xx. Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὕμμιν (hoc poscit versus Phalaecius υἱὸν ὤ' νὴρ, Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα, Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠ'κ Καμείρου, Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους. de *Pisandro Meursius* agens in *Rhodo* II, c. xi. *Theocritea* atque alia quaedam praetermisit.

72 Ὅτι] Rectius hic quidem διότι scriberetur; saepissime tamen illud huius vice poni notissimum est.

73 Δρακαίνης] E. Mſ. recepi, loco vocis δράκοντος. in *Euripidis* Oedipode de Sphinge dicebatur:

Οὐρὰν δ' ὑπίλλουσ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
Ἐκαθέζετ'·

Sic, omissum a *Barnesio*, fragmentum restituendum est apud *Aelian.* Hist. An. xii, vii. ubi vulgatur ὑπήλλασα & Καθίζετο. Atque ita virum Summum *T. H. Euripidea* quoque legisse colligas e *Ruhnkenii* notis Eruditissimis ad *Timaei* Lex. *Plat.* p. 52.

74 Τελέσας] Mſ ἐπιτελέσας· —— paulo post, ἐν τοῖς ὀχήμασι. —— tum, pro ἐδείκνυε, Mſ. ὑποδείκνυε τῇ Ἰ. —— Deinceps, omisso καὶ, Mſ. μετὰ ταῦτα —— Denique sub finem, ἔγημεν Ἐρυγάνην, omissa voce παρθένον, in qua forte nomen latet paternum Περίφαντος Reliquae varietates scriptionis paucae sunt & minoris adhuc momenti.

ὀχήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ ὑπομνησθεὶς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστῃ τὸν τόπον, καὶ τὸ πρᾶγμα διηγήσατο, καὶ τὸν ζωστῆρα ἔδειξεν. ἡ δὲ δεινῶς φέρουσα, ὅμως ἐσιώπα. ἠγνόει γὰρ υἱὸν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθέ τις γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὗρε, καὶ ἀνείλετο, καὶ τῇ Μερόπῃ δέδωκε, καὶ ἅμα τὰ σπάργανα αὐτῷ ἐδείκνυε, καὶ τὰ κέντρα. ἀπῄτει τε αὐτὸν τὰ ζωάγρια, καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ ὅλον· φασὶ δὲ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης, καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν, ἔγημεν Εὐρυγάνειαν παρθένον, ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. ταῦτα φησὶ Πείσανδρος.

„ 75 Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες· (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός.) * * *

„ Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων,
„ Παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἵμονα δῖον.

„ καὶ φασὶν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ χρησμολόγος, „ δύσγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν ἐναντίως τοῖς χρησ„ μοῖς χρωμένους."

75 *Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες*] Scholii veteris hae tantum supererant in Aug. Cod. reliquiae, proximis e *Pisandro* subiectae. Qui haec pauca de multis excerpsit literator ista reliquis forsan adiecit: *οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός.* Vetusti carminis versus describere neglexit, praeter hos duo suavissimos, quorum sensus ab illis pendet quae perierunt, aliunde tamen non difficulter eruendus Utrum sint ex *Oedipodiae* poëmate, an ex *Heraclea Pisandri*, definiri nequit *Pisandri* heroicum fuisse poëma manifestum est e Scholiis ad *Aristoph.* Nub. v 1047. In excerptis etiam e *Pisandro* nonnulla leguntur, ad quae commode respondent hi duo versus, ista nimirum: *ἡ Σφὶγξ ἀναρπάζουσα μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα.* ultimus *Haemon* raptatus periit: *Apollod* III. p 148 *πολλῶν ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἵμονος τοῦ Κρέοντος.* Hinc clarum patet, quo spectent hi versus: *Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων, Παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἵμονα δῖον.* sinceram repraesentavi scripturam loco vitiosae, quam praebebat Cod. Mſ. hanc nempe: *ἀλλ' ἐπικάλλιστόν τε καὶ ἡμεροέστατον ἄ. παῖδα φιλοκρείοντος ἀμύμονα αἱμοναδῖον.* Praeterea Mſ. habebat: *πολλοὺς αὐτῶν ἀπολλύων ἔναντι τ. χ. χ.* *Schol.* ad Phoen. v. 45, *Σωκράτης ἐγχωρίαν αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο* —— Carmen forte *Cyclicum*, *τὴν Οἰδιποδίαν*, quis condiderit latet: *Pausaniae* IX: p 722, citatur *ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδια (vel Οἰδιπόδεια) ὀνομάζεται.* Sicut hoc carmen *Οἰδιποδίαν* vocat *Schol.*, *Hesiodi* vel alterius *Μελαμποδίαν* saepius veteres citarunt. Huiusmodi poëmatum antiquissimorum, qualia fuerunt *ἡ Τιτανομαχία· ἡ Φορωνίς· ἡ Ἀλκμαιωνίς· ἡ Δαναΐς· ἡ Αἰθιοπίς· ἡ Εὐρώπεια· ὁ Αἰγίμιος·* similiumque conditores iam olim vel habebantur incerti, vel prorsus ignorabantur.

[1] ΣΧΟΛΙΑ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ,

ΟΙΣ ΕΧΡΗΣΑΤΟ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΕΝ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙΣ.

Vs. 1. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἡ ἔκθεσις τοῦ δράματος ἐκ μονοστροφικῆς ἐστι περιόδου. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι [2] ΠΖ, ὧν πληρέστατος, (87)

Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ἐπὶ τῷ τέλει δὲ κορωνίς.

Vs. 88 Ὦ κλεινὸν] Σύστημα προκαταστατικὸν τῶν ἑξῆς ἀλλοιοστρόφων συστημάτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ΙΕ, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Α.

Vs. 103 Ὄρεγε νῦν] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀνομοιόστροφα κυρίως, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν, καὶ εἰσὶ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα Γ. Τὸ Α παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, [3] ἐκ παιώνων τετάρτων δύο, καὶ σπονδείου. Τὸ Β ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον [4] Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ

1 Σχόλια περὶ μέτρων] Partim iam olim reliquis intermixta, partim vulgata ſunt e Cod. Baroc. a *Io. Kingio.* Hic leguntur ex Editione *Kingii* repraeſentata, qui ſuis ſingula locis commode ſubiecerat.

2 ΠΖ] In Edd. antiquis perperam ſcriptum erat μβ· in illa *Barneſii* ρβ, qui ſequentem adnotationem *Metrici* non animadverterat.

3 Ἐκ παιώνων τετάρτων δύο] Verſus 103, prout vulgatur atque in Codd. legitur, huic metro non congruit; pes enim ſecundus ορεγε γε, *proceleus maticus* eſt, non *paeon quartus* ∪∪∪ —. vid. ad *Euripidem* notata.

4 Γλυκώνειον] *Kingii* iudicium ſequutus huc vocem illam revocavi e nota ſequenti, qua colon tertium dicebatur *anapaeſticum dimetrum Glyconium: Glyconius* verſus vocatur *antiſpaſticus dimeter acatalectus*, qualis 104,

Νεα χειρ' α / πο κλιμακων. /

καὶ διιάμβου. Τὸ Γ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 106 Ἰδοὺ, ξύναψον] Κατὰ προκοπὴν ἴαμβοι Γ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῶν στροφῶν Β καὶ Γ.

Vs. 110 Ἰὼ πότνια] ἡ Β αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Γ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου Α. Τὸ Β ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 112 Οὐ γάρ τι] Κατὰ προκοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.

Vs. 114 Ἄρα πόλαι] Ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Δ. Τὸ Α δακτυλικὸν πενθημιμερές εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου, καὶ σπονδείου. Τὸ Β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Α, καὶ δακτύλου. Τὸ Γ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ κρητικοῦ. Τὸ Δ δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 118 Θάρσει] Κατὰ προκοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.

Vs. 124 Λοχαγὸς] Κατὰ προκοπὴν ἴαμβοι Α, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Ε.

Vs. 128 Ἒ ἒ ὡς γαῦρος] ἡ Ε αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Ε. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον, [5] ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, παίωνος Β, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. Τὸ Γ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Δ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βούλει, προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χοριάμβου, καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 133 Τὸν ἐξαμείβοντ᾽] Κατὰ προκοπὴν ἴαμβοι Δ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς ς.

Vs. 137 Οὗτος ὁ πᾶς] Ἡ ς αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Δ. Τὸ Α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. τὰ γὰρ Δ δίμοιρα τῶν ἕξ. Τὸ Β ὅμοιον ἑφθημιμερές. Τὸ Γ παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἰάμβου. Τὸ Δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Ζ.

Vs. 147 Τίς δ᾽ οὗτος ἀμφὶ μνῆμα] ἡ Ζ αὕτη στροφὴ, κώλων ἐστὶ Ε. Τὸ Α ἴαμβος τρίμετρος. Τὸ Β ἀναπαιστικὸν [6] δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰς δισύλλα-

5 Ἐξ ἰωνικοῦ κ. τ. λ.] Vulgabatur, ἐξ ἰωνικοῦ Β, καὶ συλλαβῆς. quod *Kingius* posuerat in notis, recepi: scriptum forte fuerat brevitatis ergo: ἐξ ἰωνικοῦ Β, παίωνος Β. media facile potuerunt omitti: versus est:

Ε ε, ως γαυ / ρος ως φοβε / ρος.

6 Δίμετρον βραχυκατάληκτον] Errore notato, *Kingius*, versum esse monuit μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. qualem designat *Hephaestion* p. 13

Ἀδ᾽ Ἀρ, τιμιις ω / κόραι.

λαβον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ Δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ. Τὸ Ε [7] ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 152 Ὅδ' ἐστὶ] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβος, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Η.

Vs. 153 Ἀλλάνιν ἁ κατ' ὄρη] ἡ Η αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Δ. Τὸ Α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. Τὸ Β ὅμοιον πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει τὸ Ι βραχὺ, ἔσω παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Α, καὶ ἀναπαίστου. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ Δ προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 157 Fῖη τάδ'] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Θ.

Vs. 158 Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ] ἡ Θ αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ Δ. Τὸ Α χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ [8] χοριάμβου καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, δακτύλου ἀρχομένου. Τὸ Β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ [9] παίωνος Δ, καὶ δακτύλου, ἢ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Γ ὅμοιον ἡμιόλιον. Τὸ Δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 162 Ἐκεῖνος] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Δ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Ι.

Vs. 170 Ἡ Ι αὕτη στροφὴ ἑτέρως μὲν ἐστὶν ἐσχηματισμένη, ὡς ἄνω τεθέντος τοῦ προσώπου, κώλων δέ ἐστι Η. Τὸ Α ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Β ὅμοιον, [10] καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ Γ ὅμοιον πενθημιμερὲς, ἐκ Β προκελευσματικῶν, [11] ἤτοι Γ τριβραχέων. Τὸ Δ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος τρίτου, ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου Β, καὶ ἰάμβου. Τὸ Ε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου, καὶ δύο χορείων εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παιώνων Β, καὶ Α, ἀντὶ ἰω-

7 Ἰαμβικὸν δ. β.] Praeterea legebantur in Edd. antiquioribus illa *Kingii* sequentia: εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἰάμβου· Si legeretur, ut ibi saepenumero, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου· causae nihil esset cur reiicerentur: Πανοπλος αμφ / paeona quartum potius constituunt, quam duo *iambos*. Praeterea Metricus ad v 311, Τὸ Δ, ait, ἰωνικὸν ἡμιόλιον —— · εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον

8 Χοριάμβου] Praeter *Kingium* sic emendavit in schedis *Barnesius*, qui reliquis hic vulgatis viderat in Edd. antiquis inepte subiici: εἰ δὲ βούλει τροχαϊκόν.

9 Παίωνος Δ] Iidem correxerunt pro παίωνος δευτέρου. *Paeon*. utique *quartus* est: Εγενετ' εκ μ.

10 Καταληκτικὸν] Ἀκατάληκτον hic olim ridicule legebatur: Quod additur εἰς δισύλλαβον versui tantum congruit catalectico: vid. *Hephaestion* p 12, 13, 21, 23, 50. & *Metricus* in Phoen. v. 155

11 Ἤτοι Γ τριβραχέων] Haec, e vetustis Edd revocata, vulgatis a *Kingio* nihil erat causae cur non adiiceretur: in illis tamen nullo sensu scribebatur: ἤτοι τριβραχέων. literam interiici numeralem, etiam a sequenti. Versus *Euripidis* est:

Προς αμον / ομογε / νετορα.

ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χορείου. Τὸ ς τροχαϊκὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον, Στησιχόρειον. Τὸ Ζ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ Β ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου. Τὸ Η ὅμοιον ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 174 Ἥξει δόμους] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Ε, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς ΙΑ.

Vs. 180 Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ] Ἡ ΙΑ αὕτη στροφὴ ἑτέρως μὲν ἐστιν ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ τέλος, κώλων δέ ἐστιν ἕξ. Τὸ Α δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Β χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἐπιτρίτου Α. Τὸ Γ ὅμοιον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Δ ὅμοιον, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἀμφιβραχέος. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Ε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Β ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ ς παιωνικὸν, [12] δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Δ, καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 185 Πῶς δ' ὅς τὰ δεινὰ] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Γ, εἶτα παράγραφος. τὸ παρὸν σύστημα ἄλλως ἐστὶν ἐσχηματισμένον ὡς ἄνω τιθέντος τοῦ προσώπου· οὕτω δὲ χρὴ τὸν δεύτερον στίχον γράφειν ὡς διωρθώθη παρ' ἡμῶν, ἵν' ᾖ τέλειος ἴαμβος, καὶ μὴ τὸ Καπανεῦς μόνον κείμενον εἴη, ὡς πολλαχοῦ εὕρηται.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς ΙΒ.

Vs. 189 Ἰὼ Νέμεσις] ἡ ΙΒ αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ΙΔ. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β, καὶ ἰωνικοῦ. Τὸ Β [13] ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ σπονδείου. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας (ἤτοι διιάμβου) [14] ἀντισπάστου, καὶ πυρριχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. Τὸ Δ προσωδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ χοριάμβου. Τὸ Ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον [15] βραχυκατάληκτον. Τὸ ς ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ζ [16] χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου Γ, καὶ τροχαίου. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν, ἢ Ἱππωνάκτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ τρίτου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Θ χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου Α, [17] χορι-

12 Δίμετρον] A Kingio recte positum, pro τρίμετρον. & mox βακχείου, pro βραχέος· Versus est:

Μεταφημων / ἴθυνει.

13 Ἰωνικὸν ἡμιόλιον] Hic miror cur Παιωνικὸν legi voluerit *Kingius*: primus quidem pes *paeon quartus* est Βαρυβρομοι, sed *Ionici* vice positus.

14 Ἀντισπάστου] Vocem reliquis *Kingius* interseruit e Cod. ni fallor Baroc. versum tres pedes conficiunt:

Κεραυνιον / τε πυρ αιθαλ / λοεν.

15 Βραχυκατ.] Sequebatur in Edd. vett. ἐκ χοριάμβου nullo sensu.

16 Χοριαμβ. τρίμ. βραχυκ.] Tres voces editis a me sunt interfertae, quas restituendas monuerant *Kingius*, & *Battierius*.

17 Χοριάμβου] In *Amymones* nomine quum secunda producatur, qui tandem pes huius coli secundus, ας Αμυμω / *choriambus* erit? Si primum praeterea nomen modo scribatur legitimo / Ποσειδων / pes primus *antispastus* erit. Colon hoc nonum mea quidem opinione non est choriambicum

ριάμβου, καὶ ἀμφιβράχεος. Τὸ Ι προσοδιακὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον. . . . Τὸ ΙΑ [19] χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἀναπαίστου εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ [20] χοριαμβικὸν, ἐκ δύο χοριάμβων, καὶ πυῤῥίχου, ἢ ἰάμβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. Τὸ ΙΓ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. Τὸ ΙΔ ὅμοιον ἡμιόλιον. εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν ὅμοιον τῷ ΙΑ. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, δηλοῦσαι ὡς τέλος ἔχει τὰ ἀνομοιόστροφα.

Vs. 201 Ὦ τέκνον] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν ἐκθέσει στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Θ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, διὰ τὸ εἰσέρχεσθαι τὸν χορὸν, καὶ ὑποχωρεῖν τοὺς ὑποκριτάς.

Vs. 210 Τύφλον οἶδμα] Τοῦτο τὸ μέλος στάσιμον λέγεται· ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάροδον λέγῃ τι μέλος, ἀνῆκον τῇ ὑποθέσει, ἀκίνητος μένων στάσιμον καλεῖται. Πάροδος δέ ἐστιν ᾠδὴ χοροῦ βαδίζοντος, ᾀδομένη ἅμα τῇ ἐξόδῳ, [21] ὡς τὸ,

Σῖγα, σῖγα· λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τίθετε.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς Μονοστροφῆς.

Vs. 210 Τύφλον οἶδμα] τὰ παρόντα εἴδη ἑτέρως εἰσὶν ἐσχηματισμένα· τὰ μὲν γὰρ εἰσὶ μονοστροφικὰ κατὰ σχέσιν ἄτακτα, καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους· εἰσὶ δὲ τὰ κατὰ σχέσιν μιᾶς στροφῆς. εἰσὶ γοῦν τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα Λϛʹ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς Β βραχείας, καὶ διϊάμβου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν [22] δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ Γ, ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Β [23] ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει περίοδος ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν

-4

trimetrum catalecticum; rectius forte dicetur: Τὸ Θ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι Φαλαίκειον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου Β, ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς. verba funt:

Ποσειδάνι | οις Αμυμω | νιοι | σιν.

18 . . .] *Battierius* in fchedis. *fcribe*, inquit, ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἰάμβου, ex his certe pedibus conftat verfus;

Υδασι δεν | λιαν περι βαλων.

19 Χοριαμβικὸν] In Edd. τὸ ια χοριαμβικὸν, nihil praeterea legebatur: fequentia *Kingius* & *Battierius* e nota praecedenti huc fuum in locum revocarunt.

20 Χοριαμβικὸν κ. τ. λ.] Petita fufpicor e Cod. Baroc. ante, quam ifta dediffet *King*. legebantur hic feqq. Χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ ζ. ἐκ δύο χοριάμβων. ἢ ἐπιτρίτου καὶ χοριάμβου, καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ι. δ. τ. α. Pes primus | Ω ποτνια | *epitritus tertius* aeque dici poteft ac *choriambus*.

21 Ὡς τὸ] Ex *Eurip* Orefte, v. 140.

22 Δίμετρον] Omiffam vocem e vetuftis Edd. revocavi: verfus eft:

Τυριον οι | δμα λιπεσ' ε | βαν.

23 Ἀναπαιστ. δ. β. ι. δ. β.] Has quoque voces *Kingius* omiferat, fine detrimento: nam recte verfus.

Ακροθινι | α Λοξια.

dicitur περίοδος &c. five *Periodicus*. Quum media corripiatur in Λοξια, verfus dici non poteft *anapaefticus dim. brachycat.* a metrico videntur tamen ifta profecta.

[24] δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ βακχείου. Τὸ Δ ὅμοιον, ἐκ διισπονδείου, καὶ βακχείου. Τὸ Ε ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ. [25] καὶ Γ, καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ς' [26] ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου. Τὸ Ζ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ [27] παίωνος Δ, καὶ Γ, ἢ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. † Τὸ Η [28] προσῳδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος, χοριάμβου, καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. † Τὸ Θ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ Δ ποδὸς χορείου. Τὸ Ι ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ Β ποδὸς ἰάμβου. Τὸ ΙΑ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν [29] ἐκ διϊάμβου, ἐπιτρίτου Δ, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ΙΒ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου Δ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΓ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ διϊάμβου. Τὸ ΙΔ ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ΙΕ ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἀναπαίστου. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ Ις ὅμοιον τῷ Α. Τὸ ΙΖ ὅμοιον τῷ Γ.

Τὸ

24 Δίμετρον] Emendatum a *Kingio*, pro τρίμετρον. *Antispasticus trimeter catalecticus* esset Φαλαίκειος. noster dimeter est:

Φοινισσας α| πο ιαστου.

25 Καὶ Γ] In Edd. *Kinglanâ* prioribus scriptum: ἐκ παίωνος δ', ἐπιτρίτου, καὶ ἰάμβου. versus hic est:

Ιν᾽ ὑπο δειρασι νιφοβολοις

in Edd. primis erat δειρᾶσι *Battierius*, dum notabat: „ *pro* δειρᾶσι *scribendum* δει„ ράσι, *ut* ἐπίτριτος γ *ibi esse possit*". pro *epitrito tertio* scribere debuerat *paeona tertium*. Qui quidem *epitritum quartum* hic sibi visus est detexisse legisse videtur:

Ἰν᾽ ὑπὸ δει| ρᾶσιν νιφο| βολοις.

—— Post ista: ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές ante *Kingium* legebatur: ἐκ χορείου δακτύλου. Corrigi potius ista debuerant in ἐκ χορείου, καὶ δακτύλων. quam sede sua deturbari: *choreum* enim, duo *dactylos*, syllabamque residuam dabit versus sic secatus:

Ιν᾽ ὑπο| δειρασι| νιφοβο| λοις.

26 Ἰωνικὸν διμ. καταλ.] Mihi quidem ista non placent: videturque, Τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς.

Παρνασου κατ| εχα| σθην.

simillimos versus habet *Hephaestion* p. 38. & *Schol.* in *Aristoph.* Nub. v. 563.

Ανδρεφιστοχε| τε τον| ιαν.
Εξευρημα| τι και| νω.

atque adeo Τὸ ς', ὅμοιον τῷ Γ, τῷ ΙΔ, ΙΖ, ΚΓ, καὶ τῷ Κς'. Eo hic etiam a Metrico dissentio, quia pes versus huius primus Παρνασου κατ dici non poterat Διτρόχαιος. *Kingius* quidem in notis adsentitur Grammatico, statuens nominis Παρνασοῦ mediam posse corripi. Hoc ut lectori persuaderet, exempla debuerat advocasse, quibus illud demonstrari posset.

27 Παίωνος Δ] Primus pes, Ιονιον κ. *choriambus* potius dicendus, quam *paeon quartus*.

28 Προσῳδιακὸν κ. τ. λ.] In Edd. Τὸ η ὅμοιον, nihil praeterea legebatur. *Battierius* „ τὸ η, inquit, potius est Ἰωνικὸν ἀπ᾽ „ ἐλαττονος τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ, „ παίωνος δ', καὶ ἀμφιβραχέος." hic erat versus *Battierio*:

Ἐλκτα πλευ| σασα περιρ| ρυτων υ|

mediam in πλευσασα, more in talibus solemni, produci non meminerat & hariolabatur. Quae *Kingius* dedit e Codice sunt Baroc. sed in his pes primum perperam Ἰωνικὸς ἀπὸ μειζονος dicebatur: est ἰωνικὸς ἀπ᾽ ἐλαττονος, ut in notis emendabat *Kingius*, cuius recepi correctionem.

29 Ἐκ διϊάμβου] Si scripserat *Euripides*, Ὁ ὑν οὐρανῷ huius *hendecasyllabi* pes primus *epitritus* esset *tertius*, usitatissimus in versibus *antispasticis*.

Τὸ ΙΗ δακτυλικὸν πεντάμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. ἔστι δὲ ἀκέφαλον, [30] διὰ τὸ ἐκ βραχείας ἄρχεσθαι. † Τὸ ΙΘ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. † Τὸ Κ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ ΚΑ ὅμοιον κατὰ πάντα. Τὸ ΚΒ ὅμοιον τῷ ΙΓ. Τὸ ΚΓ ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ΚΔ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Α, καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΚΕ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ Κϛ ὅμοιον [31] τῷ Γ. Τὸ ΚΖ προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, χοριάμβου, καὶ σπονδείου. Τὸ ΚΗ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. † [32] εἰ δὲ βούλει ἀναπαιστικὴ βάσις. † Τὸ ΚΘ τροχαϊκὸν [33] δίμετρον ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ διτροχαίου. Τὸ Λ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διτροχαίου. Τὸ ΛΑ ὅμοιον ἐκ διςπονδείου, καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ΛΒ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Β ποδὸς πεντασυλλάβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. Τὸ ΛΓ ὅμοιον τῷ ΛΑ, ἐξ ἐπιτρίτου Α, καὶ ἰωνικοῦ, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ΛΔ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐκ διϊάμβου, καὶ χοριάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ΛΕ ὅμοιον τῷ ΙΗ. Τὸ δ' Λϛ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου. εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. ταῦτα ἐστὶ τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα.

Vs. 246 Νῦν δέ μοι] Τῆς κατὰ σχέσιν στροφῆς τὰ κῶλα ἐστὶν ΙΑ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν Θ, καὶ τὸ ΙΑ τροχαϊκὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ, ἃ καλεῖται κυρίως Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια. τὸ δὲ Ι ὅμοιον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς [34] ἔνατον κῶλον, οὐ καλῶς ἔχον, διωρθώθη παρ' ἡμῶν, καὶ ἔχει τὸν Δ καὶ τὸν Β πόδα χορείους. ἐχρήσατο δὲ τῷ τροχαϊκῷ ἐνταῦθα μέτρῳ, διὰ τὸ τοὺς πολεμίους καὶ σφοδρῶς ἐπελθεῖν ὁρμαῖς, καὶ συνεχέσι δρόμοις τὰ ἐκεῖσε λαΐζεσθαι, διὸ καὶ τὸ. Θοῦρος μολὼν, Ἄρης, ἔφη. ἐπὶ ταῖς ἐκθέσεσι τῆς μονοστρόφου στροφῆς τῶν συστημάτων, καὶ ἐπὶ τῷ ϛ' τῆς κατὰ σχέσιν στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνίς.

† Νῦν δέ μοι] Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ τοιούτῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοστρόφως καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιοῦσι τὸν λόγον. τούτου δὲ σχήματός ἐστι παρὰ μὲν Σοφοκλεῖ τὸ,

[35] Τε-

30 Διὰ τὸ ἐκ β. α.] Adiecta ſunt iſta, ni fallor, e Cod. Baroc. eo ſignis † † a me notata.

31 Τῷ Γ] Sic in notis *K*. recte corrigebat pro B. aequales enim ſunt verſus/ Φοινισσας α/ πο τάσου/ & Βακχιων Δι/ ονυσου./

32 Εἰ δ. β. α. β.] Horum loco, quae Codex Mſ. praebuit, quae legebantur in Edd. ἐξ ἐπιτρίτου α καὶ διϊάμβου. καὶ συλλαβῆς, librarius aberrans e nota repetierat ad colon XXIV.

33 Δίμετρον] E Cod. Mſ. pro τρίμετρον. & paulo poſt διτροχαίου, pro vulgato τροχαίου. Deinceps ad Colon XXXI. διςπονδείου poſitum ab eodem pro σπονδείου.

34 Ἔνατον] Sic vulgatam vocem ἐναντίον recte correxit e Mſ. Cod. *Kingius*; deinceps τὸν Δ καὶ τὸν Β πόδα χορείους. Verſus eſt 265, Και το/ Θεοθεν/ ου γαρ/ αδικον/ *Battierius* Codice ſcripto deſtituebatur. Quae paulo plura hic proſtant, quam in Ed. *Kingii*, revocata ſunt e veteribus.

[35] Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ———

ἐν Αἴαντι. παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τὸ,

Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη.

ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτοῦ τὸ,

Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ. †

Vs. 268 † Τὰ μὲν πυλωρῶν] Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων Α. ὧν τελευταῖος,

Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσιν ἑκάστου συστήματος παράγραφος. †

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Α.

Vs. 298 Ὦ συγγένεια] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων καὶ κώλων Ι. ὁ Α καὶ ὁ Β ἴαμβοι τρίμετροι. Τὸ Γ τροχαϊκὸν [36] δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ Α ποδὸς χορείου. Τὸ Δ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ Ε [37] ἐκ διϊάμβου, ἐπιτρίτου Β, καὶ βακχείου. Τὸ ἕκτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ Β ἀντισπάστων, ἐκ Α καθαροῦ, ἐκ Β ἐξαβραχέος. Τὸ Ζ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ Α ποδὸς χορείου. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν δίμετρον, ὅμοιον τῷ ϛʹ, ἐξ ἀντισπάστου, καὶ διτροχαίου. Τὸ Θ [38] . . . . ἐκ παίωνος Γ, καὶ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Ι ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκῆς πενθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Β.

Vs. 308 Φοίνισσαν ὦ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, μονόστροφα, καὶ μετρικὰ ἄτακτα, καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους. ἔστιν ἐν ἡ παρούσα στροφὴ κώλων ΝΗ.... Τὸ Α ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ Β ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Γ [39] χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ χοριάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Δ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. εἰ δὲ βούλει, [40] ἰαμβικὸν δίμε-

35 Τελαμώνιε π.] Supra ſcriptum in Cod Mſ. Ω non debuerat evulgari. *Sophoclea* ſunt in Aj. v. 134. *Aeſchylea* Sept. adv. Theb v. 78. Agam. v. 40.

36 Δίμετρον] E Cod. Mſ. poſitum pro τρίμετρον.

37 Ἐκ διϊάμβου κ. τ. λ.] Haec e nota praecedenti *Kingius* huc revocavit, ultimis καὶ βακχείου adiectis e Mſ. In Edd. legebatur: Τὸ ε καὶ τὸ ἕκτον ἀντισπαστικόν.

38 . . .] *Kingius* monuit in notis, Scholia de metro hic manca eſſe; ego defectus indicem adpoſui. Qui verſus hos eodem modo ſecabat, *Batticrius* in Schedis ſcribendum putat: ἐξ ἐπιτρίτου α, παίωνος γ, καὶ ἰωνικοῦ. quae haud ſane congruunt *Euripideis*: Ματερ τι μελ | λεις υπωρο | φα με λαθρα. Pes primus eſt *epitritus tertius*, ſecundus, eſt *ditrochaeus*, tertius cenſeri poteſt *ionicus a minore*.

39 Χοριαμ.] Vulgata verſus lectio, quam reſtitui, *baſin* dat *anapaeſticam*, Γήρα τρομεράν.

40 Ἰαμβικὸν] *Kingii* coniectura ſic legentis pro Ἰωνικὸν, quia dubio vacabat, ἰαμβικὸν recepi. vid. verſ. 51. & nota 7.

μετρον βραχυκατάληκτην. Τὸ Ε ἰαμβικὴ βάσις. Τὸ ϛ ἴαμβος τρίμετρος, ὅμοιος τῷ Α. Τὸ Ζ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ διϊάμβου, παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βούλει, περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. ἔχει δὲ ἡ τροχαϊκὴ συζυγία τὸν Α πόδα χορεῖον. Τὸ Η τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. Τὸ Θ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Ι χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου χοριάμβου, καὶ βακχείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος. τὸ γὰρ ΚΥ καὶ βραχὺ παρ' [41] Ὁμήρῳ εὕρηται, Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. Τὸ ΙΑ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Γ ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἰάμβου. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν δίμετρον [42] ἀκατάληκτον. † Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸς τρίμετρος ὅμοιος τῷ Α. † Τὸ ΙΔ καὶ ΙΕ ὅμοια τῷ Β ἰαμβικά. Τὸ Ιϛ' τροχαϊκὸν ὅμοιον τῷ Η, οὗ Α ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, [43] ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. Τὸ ΙΖ ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΙΗ ἰωνικὸν, ὅμοιον τῷ Ιϛ', ἐκ παίωνος Δ, καὶ διτροχαίου. Τὸ ΙΘ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου Γ. Τὸ Κ ἰαμβικὴ βάσις, ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ ΚΑ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, καὶ ἰάμβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. εἰ δὲ βούλει, καταληκτικὸν, ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος Α, καὶ δακτύλου. Τὸ ΚΒ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, διϊάμβου καὶ μολοσσοῦ. Τὸ ΚΓ καὶ ΚΔ τροχαϊκὰ ἰθυφαλλικά. Τὸ ΚΕ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, [44] ἀντισπάστου, καὶ διϊάμβου. Τὸ Κϛ' ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστου, [45] πεντασυλλάβου, καὶ διϊάμβου, καὶ ἐπιτρίτου Γ. Τὸ ΚΖ ἀναπαιστικὸν δίμετρον [46] ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου Α, καὶ τροχαίου. Τὸ ΚΗ προσῳδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ χοριάμβου. Τὸ ΚΘ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. Τὸ Λ ἴαμβος τρίμετρος. Τὸ ΛΑ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἀντισπάστου, καὶ κρητικοῦ, ἤτοι ἀμφιμάκρου. Τὸ ΛΒ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν Δ πόδα, ἔοικε δὲ εἶναι καὶ τοῦτο Στησιχόρειον, σὺν τῷ Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ ΛΓ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, [47] † ἐκ παίωνος Γ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ δακτύλου. Τὸ ΛΔ ἰωνικὸν

Ad huius ſtrophes verſum nonum ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς legebatur, hic quoque ἰαμβικὸν recte repoſitum.

41 Ὁμήρῳ] Od. M, 60.

42 Ἀκατάληκτον] Ex Cod. ſcripto poſitum pro vulgatis, ὅμοιον τῷ ιά.

43 Ἐκ παίωνος Δ] Haec erant in Edd. quae praeceſſerant illam Kingii, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ, οὗ ἐκ παίωνος δ. κ. τ. λ. oculus aberrarat deſcribentis ad ſequentia in verſum xx.

44 Ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου] Kingius correxit pro ἀντισπαστικοῦ καὶ ἰάμβου.

45 Πεντασυλλάβου] In Codice Mſ. repertam vocem K. ni fallor, interſeruit.

46 Ἀκατάληκτον] In Edd. legebantur voces ἀκαταλ. εἰς δισύλλαβον, quas merito Kingius eiecit: verſus catalecticus dici poteſt καταλήγειν εἰς συλλαβὴν vel εἰς δισύλλαβον.

47 † Ἐκ παίωνος] Haec & ſeqq. Codex praebuit Baroc. In Edd. legebantur iſta tantum: τὸ λγ' ἰωνικὸν δ. κ. ἐξ ἰωνικοῦ, διτρο-

κὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν, † ἐξ ἰωνικοῦ, διτροχαίου, καὶ κρητικοῦ. Τὸ ΛΕ ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ΙΒ. Τὸ Λϛʹ ὅμοιον. Τὸ ΛΖ ὅμοιον τῷ ΛΑ. Τὸ ΛΗ [48] χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου, καὶ ἑτέρου καθαροῦ διὰ τὴν κοινὴν, ἢ ἐπιτρίτου Γ. Τὸ ΛΘ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἐπιτρίτου Γ. Τὸ Μ ἴαμβος τρίμετρος ὅμοιος τῷ Α. Τὸ ΜΑ ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, λείπεται γὰρ ὅλου ποδὸς, εἰς τὸ εἶναι τρίμετρον. Τὸ ΜΒ, τὸ ΜΓ, καὶ [49] τὸ ΜΔ, καὶ τὸ ΜΕ ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ ΙΒ. Τὸ Μϛʹ ὅμοιον ἑφθημιμερές. Τὸ ΜΖ [50] ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, καὶ ἰάμβου. Τὸ ΜΗ παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΜΘ χοριαμβικὸν δίμετρον [51] ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Β, καὶ χοριάμβου πεντασυλλάβου. Τὸ Ν ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, ἀντισπάστου, καὶ ἐπιτρίτου πρώτου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ μολοσσοῦ. Τὸ ΝΑ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. Τὸ ΝΒ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου, ἤτοι τετραβραχέος. Τὸ ΝΓ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Α, καὶ τρίτου, καὶ σπονδείου. Τὸ ΝΔ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. Τὸ ΝΕ δακτυλικὸν [52] τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. Τὸ Νϛʹ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, εἰ δὲ βούλει χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ΝΖ [53] ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ΝΗ ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος Δ, Β, καὶ διϊάμβου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς στροφῆς κορωνίς.

Vs. 358 Δεινὸν, γυναιξὶν] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶ ἰαμβικῶν τριμέτρων ΣΛΓ ὧν ὁ τελευταῖος (590)

Καὶ

τροχαίου, καὶ κρητικοῦ. Τὸ λδʹ ὅμοιον. Intermedia cur omiſſa fuerint manifeſtum eſt.

48 Χοριαμβικὸν] Verſus ſic ſcriptus, Ἐναλλαγαῖς δ' αἰχμάτων, *dimeter* eſſet *iambicus acatalecticus.*

49 Τὸ ΜΔ, καὶ τὸ ΜΕ] Prout in adnotatis ad *Eurip.* hi verſus emendati ſunt, vicinis congruunt.

50 Ἀντισπ. τρίμετρον βραχ.] Hunc verſum in duo ſepararunt olim: iſta certe Ἐγὼ δ' ἔτι σοι proſtant in exemplum verſus *Dochmiaci*, ſeu *antiſpaſtici monometri hypercatalecti*, apud Auctorem *Etymologici M* p 285. 26.

51 Ἀκατάληκτον] Recepta *Kingii* correctio: vulgabatur καταληκτικόν. Verſus eſt:

Ὡς πρέπει μά | τηρ μακαρία |

52 Τετράμετρον κ. τ. λ] *Kingio* praebuit Cod. Baroc niſi quod, pro δίμοιρον, in illo male legeretur, δίμετρον In Edd. erant ſequentia: Τὸ νέ δακτυλικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ νϛʹ δακτυλικὸν ὅμοιον. *Kingii* Codicisve lectiones reſpondent Euripideis.

53 Ἀναπαιστικὸν δίμετρον] E notis petitam *Kingii* correctionem reſtitui loco vulgatae vocis ἀντισπαστικόν. Quatuor ſunt anapaeſti: Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα. — Verſus ſequens LVIII, tribus conſtans *paeonibus*, *Kingio* potius dicendus videtur *Paeonicus*.

Καὶ ξύμβασιν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως παράγραφος· οὐ γὰρ ἐξῆλθον οἱ ὑποκριταί.

Vs. 591 † Μῆτερ] Τροχαϊκοὶ στίχοι τετράμετροι Ν, ὧν τελευταῖος,

"Εθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.

Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα τῷ τροχαϊκῷ μέτρῳ, διὰ τὸ μετ' ὀργῆς καὶ ὁρμῆς τινὸς καὶ σπουδῆς εἰσιέναι τὸν Ἐτεοκλέα. †

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς.

Vs. 641 Κάδμος ἔμολε] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τοῦ χοροῦ καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα τελαὶς ἐπῳδική. τὰ κῶλα δὲ [54] τῆς μὲν στροφῆς Κ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Α ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ Β ποδὸς χορείου. ἐχρήσατο τῷ τοιούτῳ μέτρῳ ἐνταῦθα διὰ τὴν τοῦ Κάδμου κίνησιν. Τὸ Β ὅμοιον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ παίωνος Α, ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. εἰ δὲ βούλει τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Α, ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν [55] δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Β ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ Δ ὅμοιον τῷ Β δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ε τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον χορεῖον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα. Τὸ ς' ὅμοιον τῷ Β. Τὸ Ζ [56] ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ Α, ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου, καὶ διτροχαίου. τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα διτρόχαιον. τὸν δὲ Β ἐπίτριτον Γ. Τὸ Η τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τροχαίου, καὶ χορείων. Τὸ Θ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ Ι ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ΙΑ τροχαϊκὸν καθαρὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Α ποδὸς χορείου. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον καθαρόν ἐστι. Τὸ [57] ΙΓ καὶ ΙΔ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον.

54 Τῆς μὲν στροφῆς Κ, *Kingio* debentur, vel Codici Mſ. In Edd. legebantur iſta tantum ſenſu vacua: τὰ κῶλα δὲ τῆς μοναστροφῆς τοσαῦτα.

55 Δίμετρον] E verſu praecedenti male repetita vox ἑφθημιμερὲς per Editiones hic ad illam usque *Kingii* male fuerat propagata.

56 Ἰωνικὸν] Verſus, ut ſuo reſpondeat in antiſtrophe, corrigendus eſt: prout in Adnotat. emendatur, evadit uterque *Glyconius*.

57 Τὸ ΙΓ —— τροχαϊκὸν] Ut verſus fiat trochaicus, in Dorico μάτηρ prima corripienda eſt. *Doricum α in choricis cantilenis uſu & auctoritate corripi* poſſe, *Kingius* fidenter ſtatuit non hic tantum, ſed & notis in Or. v. 813, v. 1517. Phoen. v. 217. Res, haud ſane veroſimilis, aliunde petitis debuerat exemplis dubio vacuis adfirmari. In talibus equidem a recentioris Metrici dictatis diſſentire malim, aut a libris fidelioribus auxilium exſpectare, quam Veterum Grammaticorum uſu firmatam auctoritatem repudiare, conſtanter tradentium, Ionicum quidem α pro η poſitum corripi, ſed α Doricum produci: ex Alexandrino *Heraclide Euſtath.* ad Od. M, p. 478, 12 Δωριεῖς, inquit, τὸ ἦτα εἰς ἄλφα μακρὸν τρέπουσιν· οἷον δῆμος, δᾶμος· μὴν, μάν· Ἴωνες δὲ εἰς βραχὺ καταστρέφουσιν, — μεσημβρία, μεσαμβρίαι πήρη, πάρα. *Scholiaſtes* ad *Hom* Il. ι, v. 378. in Leidenſi Cod. Mſ. Ἡρακλείδης φησὶν, ὅτι

δειον. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Γ ποδὸς χορείου. Τὸ Ιϛʹ ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. Τὸ ΙΖ ἴαμβος καθαρὸς τρίμετρος. Τὸ ΙΗ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. Τὸ ΙΘ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, καὶ ἐπιτρίτου Δ. τὸ μέντοι [58] τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον ἐπίτριτον Γ ἔχει τὸν Β πόδα. Τὸ Κ τροχαϊκὸν [59] ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς Ἐπῳδοῦ.

Vs. 681 Καί σε τὸν σπερμάτορα] Τῆς ἐπῳδῆς ταύτης τὰ κῶλα Ιϛʹ. Τὸ Α τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ Β ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Α ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Δ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, ἐκ χορείων Β, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ε ὅμοιον τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς καθαρόν. Τὸ ϛʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου, καὶ κρητικοῦ. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. Τὸ Ζ, τὸ Η, τὸ Θ, τὸ Ι, ὅμοια τῷ Α, τροχαϊκὰ Εὐριπίδεια. Τὸ ΙΑ ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΙΔ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, καθαρόν. Τὸ Ιϛʹ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον, ὅμοιον τῷ Α. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ παράγραφος.

Vs. 697 Χώρει σὺ] Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, καὶ οἱ ἑξῆς ἀμοιβαῖοι στίχοι, ἰαμβικοὶ εἰσὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐννενήκοντα τρεῖς, ὧν τελευταῖος, (790)

Προσδεξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς.

Vs. 791 Ὦ πολύμοχθος Ἄρης] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται τριὰς ἐπῳδικὴ, ὡς εἴρηται. οὕτω δὲ χρὴ γράφειν τά, τε κῶλα, καὶ τοὺς στίχους. ὡς διωρθώθη παρ' ἐμοῦ. ἀτάκτως γὰρ ἦσαν καὶ ἀναρμόστως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κείμενα. καὶ πολὺν μοι παρέσχον πόνον, εἰς τάξιν ταῦτα καὶ ἁρμονίαν μετενεγκεῖν. τὸ μὲν γὰρ

ὅτι τὰ ἐκ τοῦ η εἰς βραχὺ α μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστιν, ἀλλ' οὐ Δωριέων συστολαί. conf. *Etymologus* p. 12, 40. & *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 215.

58 Τῆς ἀντιστροφῆς] Quae sequuntur ad vocem usque παράγραφος, ob vocis eiusdem repetitionem a librario praetermissa, deerant in Edd. E Cod. Baroc. tandem sunt revocata

59 Ἰθυφαλλικόν] His destitutus *Battierius* versum | Και γυ | ναιξιν | Ευι | οις' vidit esse *trochaicum dimetrum catalecticum;* quem vocant *Euripideum:* idem monuit in notis *King* debuerat itaque dici Τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. eo distat *Ithyphallicus*, quod sit *brachycatalecticus*, tribus constans *trochaeis*. Carmen *Ithyphallicum*, unicum in suo genere, debemus *Athenaeo* VI, p 253 huius inprimis lospitatori *Casaubono* Anim. VI, c. XV. qui nonnulla reliquit corrigenda posteris.

γὰρ ἦσαν δακτυλικὰ, τὰ δὲ ἀναπαιστικὰ κῶλα, οὐ μὴν δὲ καὶ κατὰ λόγον κείμενα. ἀλλ' εἴ τις ὀρθῶς λογίζοιτο, καλῶς ἂν εὕρῃ ταῦτα διορθωθέντα, ἔστι τοίνυν τῆς στροφῆς τὰ κῶλα καὶ οἱ στίχοι ΙΖ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τὰ πάντα μέντοι δακτυλικά. Τὸ Α τετράμετρον ἀκατάληκτον, κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. ὁ Β, καὶ ὁ Γ, καὶ ὁ Δ, ἑξάμετροι. Τὸ Ε ὅμοιον τῷ Α. Ὁ ϛ', ὁ Ζ, ὁ Η, καὶ ὁ Θ πάλιν ἑξάμετροι. Τὸ Ι [60] ὅμοιον τῷ Α. † Τὸ ΙΑ ἑξάμετρον. Τὸ ΙΒ δίμετρον. Τὸ ΙΓ, τὸ ΙΔ, τὸ ΙΕ, καὶ τὸ Ιϛ'. ὅμοια τῷ Α. †

Vs. 804 † Λαΐνα τείχεα] Περισσὸν ἐνταῦθα τὸ, Χαλκῷ κοσμήσας, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. εὔοπλον δὲ γράφε, μὴ ἔνοπλον· οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. † Τὸ ΙΖ ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς, παράγραφος. †

Vs. 841 Ἡγοῦ πάρωθε] Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ΡΠΕ, ὧν τελευταῖος, (1025)

Πειρώμεναι τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

[61] Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς

Vs. 1026 Ἔβας ἔβας] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν· ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα στροφῆς μιᾶς. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς ΚΔ. καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α σύνθετον, ἤτοι ἀσυνάρτητον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. ἔγνωστε δὲ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δυοῖν ἕνεκα, κινήσεως φημὶ, καὶ στάσεως· ὡς μὲν γὰρ ἐξ ὄρους φοιτώσης τῆς Σφιγγὸς, τῷ τροχαϊκῷ ἐχρήσατο μέτρῳ ὡς δ' ἐν τοῖς τείχεσι καθημένης καὶ φθεγγομένης, ὅπερ στάσεως ἐστὶ, τῷ ἰαμβικῷ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τούτοις τοῖς μέτροις διῃρημένως ἐχρήσατο. Τὸ Β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διαπονδείου, καὶ ἡμίσεως ἀντισπάστου, ἤτοι ἰάμβου. Τὸ Δ [62] ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ε σύνθετον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἰάμβου ἢ πυρριχίου. Τὸ ϛ' [63] ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτων Δ δύο. καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ζ ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστων Α, Δ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Η ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Θ καὶ Ι ἰθυφαλλικὰ, τοῦ Α ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ΙΑ τρο-

60 Ὅμοιον τῷ Α] In Edd. erat: Τὸ ι' καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια τῷ α'. Quaecunque hic leguntur, *Kingius* invenit in Baroc. Cod.

6[1] Περὶ τοῦ μέτρου] Quae porro leguntur ad finem usque, unice debentur Codici Baroc.

62 Ἰαμβικὸν καθαρὸν] Versus a *Kingio* vulgatus, Πολυ| φθορος| πολυ| στονος· talis est, qualem designat Metricus; sed, quem plures praebent Codd. a me revocatus, Πολυ| στονος| πολυμο| χθος *iambicus* est *dimeter catalecticus*, seu ἑφθημιμερές. ad quem respondebit, unica litera sublata, versus antistrophes: Τοτ' ατμενος, παλιν αχη

63 Ἀντισπ.] Haec e *Kingii* notis petita sunt, Codicis defectum sic egregie supplentis.

τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ Δ χορείων. Τὸ ΙΒ ὅμοιον ἑφθημιμερὲς Εὐελπίδειον, τοῦ Α καὶ Β ποδὸς χορείου. Τὸ ΙΓ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν καθαρόν. Τὸ ΙΔ, καὶ ΙΕ ἰαμβικά, ὅμοια τῷ Δ. Τὸ Ιϛ ὅμοιον τῷ ΙΓ. Τὸ ΙΖ καὶ ΙΗ ὅμοια τῷ Δ ἰαμβικά· ἐλλιπῆ δὲ ὄντα τὰ κῶλα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ᾽ ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Τὸ ΙΘ Τροχαϊκὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Κ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΚΑ ἰθυφαλλικόν. Τὸ ΚΒ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ παίωνος Α, τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον. Τὸ ΚΓ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἐκ παίωνος Β, καὶ κρητικοῦ. τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον ἐν μὲν τῷ Α ποδὶ συνίζησιν ἔχει· ἐν δὲ τῷ Β, ἀντὶ κρητικοῦ, ἀμφίβραχυν. Τὸ ΚΔ τροχαϊκὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη

Vs. 1074 Ὠή τίς] Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τετραμέτρων ἀκαταλήκτων ΣΙΕ, ὧν τελευταῖος, (1289)

Θανοῦσι δ᾽ αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς.

Vs. 1090 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ΙΕ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον. Τὸ Β ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, ἀναπαίστων, οὐκ ἐκ σπονδείων, ὡς ἐκεῖνο. Τὸ Δ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, [64] ἐκ τελῶν χορείων. Τὸ Ε παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο κρητικῶν. Τὸ ϛ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ τελῶν χορείων, καὶ πυῤῥιχίου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Ζ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ Θ ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. Τὸ Ι, καὶ ΙΑ, ὅμοια τῷ Ζ. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ΙΓ ὅμοιον, καταληκτικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ΙΔ ἰαμβικὸν ὅμοιον πενθημιμερὲς, ἐκ δύο χορείων, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΕ ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ Α ποδὸς χορείου, τοῦ δὲ Β ἀναπαίστου. ἑξῆς δὲ μετὰ τὰ κῶλα τῆς ἀντιστροφῆς ἐν ἐκθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δύο. ἐχρήσατο δὲ τούτῳ διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Κρέοντος, καὶ τοῦ δρόμου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς ὡσαύτως, τοῦ δὲ συστήματος κορωνίς.

Vs. 1320 Οἴμοι τί δράσω] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τετραμέτρων ΚΕ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1345 Ὦ τάλας ἐγώ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, Ἐπιρρόστροφα·

[64] Ἐκ τριῶν χορείων] Hae voces, infra repetitae fecerunt, ut omnes intermedias praetermiserit librarius.

φα· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν Α συστήματος στίχοι τροχαϊκοὶ, διὰ τὴν τοῦ ἀγγέλου σπουδὴν, τετράμετροι καταληκτικοὶ Ε.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Α.

Αἶ αἶ] Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Β σύνθετον, ἐκ Β παιωνικῶν ἡμιολίων.

Περὶ τοῦ Μέτρου τοῦ Συστήματος Α.

Ὦ δώματ'] Τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Γ.

Περὶ τοῦ Μέτρου σχόλια.

Vs. 1354 Οἴμοι ξυμφορᾶς] Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, χοριάμβου, καὶ κρητικοῦ. Τὸ Β ἴαμβος τρίμετρος.

Vs. 1356 Εἰ καὶ τὰ] Τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Γ.

Vs. 1359 Ἀνάγετ', ἀνάγετε] Ἡ τελευταία στροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου ἑξασυλλάβου, καὶ διϊάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Β ὅμοιον τρίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου, διτροχαίου, καὶ συλλαβῆς. Ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν στροφῶν καὶ συστημάτων παράγραφος.

Vs. 1361 Ὦ τλῆμον] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ΡΚΗ, ὧν τελευταῖος, (1488)

Τήνδ' ἐξέβησαν. οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

Ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου σχόλια.

Vs. 1489 Οὐκ εἰς ἀκοὰς] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν Ε. Ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1494 Οὐ προκαλυπτομένα] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων, κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους, καὶ μετρικὰ ἄτακτα· εἰσὶ δὲ πάντα τὰ τῆς στροφῆς κῶλα ΝΗ. Τὸ Α προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διϊάμβου. Τὸ Β δακτυλικὸν δίμετρον. οὐδέτερον γάρ ἐστι τὸ ἄρρεν, καὶ οὐ θηλυκὸν, ὥς τινες οἴονται. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ Δ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Ε ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ς ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ζ ὅμοιον. Τὸ Η δακτυλικὸν τετράμετρον. Τὸ Θ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ Ι ὅμοιον τῷ Η. Τὸ ΙΑ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ, τὸ ΙΓ, τὸ ΙΔ ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΙΕ ὅμοιον τῷ Θ. Τὸ Ις', καὶ τὸ ΙΖ, ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΙΗ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΙΘ, τὸ Κ, τὸ ΚΑ ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΚΒ ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΚΓ, καὶ τὸ ΚΔ, ὅμοια τῷ Η. Ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1513 Ἰώ μοί μοι μᾶτερ] Ἑτέρα στροφὴ δοκεῖ εἶναι αὕτη, ἐπεὶ καὶ τὰ

κῶλα

κῶλα ἐναλλαγμένα ἐστὶ, συστηματικὰ δέ ἐστι καὶ ταῦτα ἐξ ἀνομοίων, εἰσὶ δὲ πάντα τῆς στροφῆς ΛΔ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου Α, καὶ τροχαίου. Τὸ Β προσοδικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. Τὸ Γ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. [65] Τὸ Δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου, καὶ χορείου, ἡ ἀναπαίστου διὰ τὸ ἀδιάφορον. Τὸ Ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ Δ. Τὸ Ζ ὅμοιον, τοῦ Β ποδὸς προκελευσματικοῦ τετραβραχέος. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, τοῦ Β, καὶ τοῦ Γ ποδὸς χορείου. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. Τὸ Θ προσωδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ χοριάμβου. Τὸ Ι ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ ἀναπαίστου. Τὸ ΙΑ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο χοριάμβων. Τὸ ΙΒ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Γ, ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου. Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου τετραβραχέος. Τὸ ΙΔ δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, καὶ δακτύλου. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ Ιϛ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΖ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ΙΗ ὅμοιον τῷ Ε, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΙΘ παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ Κ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ΚΑ ὅμοιον. Τὸ ΚΒ ἀντισπαστικὸν ὅμοιον τῷ Η. Τὸ ΚΓ δακτυλικὸν δίμετρον· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ΚΔ ὅμοιον τῷ ΚΑ. ἔσω δὲ, εἰ βούλει, ἀμφότερα χοριαμβικὰ καθαρὰ δίμετρα ὑπερκατάληκτα. Τὸ ΚΕ ἀναπαιστικὴ βάσις, δι' ἑνὸς γὰρ τ ὀφείλει γράφεσθαι. Τὸ Κϛ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. Τὸ ΚΖ περίοδος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας (τοῦ Α ποδὸς χορείου) καὶ ἰαμβικῆς. Τὸ ΚΗ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Δ ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ ΚΘ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ Β ποδὸς ἑξαβραχέος. Τὸ Λ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον συνίζησιν ἔχον ἐν τῷ Α ποδί. Τὸ ΛΑ [66] . . . . . Τὸ ΛΒ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου Γ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΛΓ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ διιάμβου. Τὸ ΛΔ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ σπονδείου, ἤτοι ἡμίσεως ἰωνικοῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Γ.

Vs. 1534

65 Τὸ Δ] Sic optime *K.* εἰ δὲ βούλει hic in Cod. Mſ legebatur.

66 . . .] *Kingius*, ad cuius mentem explevi ſequentia, in notis verſum eſſe ſcribit *Cleomachium* ex *Ionico a maiore* & *moloſſo:* In verſum quidem *Cleomachium* paribus locis *moloſſi* recipiuntur; ſed Κλεομάχειον vocari ſolebat Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. hic itaque verſus noſter / Ελκεις μακρο / τινι ζωει / e mente *Kingii* forta rectius diceretur *Ionicus dimeter catalecticus*, qualibus *Teleſilla* delectabatur.

Vs. 1534 Τί μ᾽ ὦ παρθένε] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἐπερίστροφα συστηματικὰ, ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς Ζ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ Β ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. Τὸ Δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν, εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ Ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Cetera desiderantur.

I N D E X

Scriptorum, qui citantur in Scholiis ad Phoenissas.

IN-

INDEX
SCRIPTORUM VETERUM,

Qui emendantur in notis ad Phoenissas.

Praeterea corriguntur in notis ad Phoenissas & Scholia, vel tentantur

Ari-

IN-

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

QUAE IN

Adnotatis ad Phoenissas & Scholia explicantur.

A.

An-

B.

C.

Κα-

D.

E.

Eu-

Mou-

Q.

R.

eo-

FINIS.